

குர்ஆனிய சிந்தனை

ஸூரா அல் பாதிஹா, ஸூரா அல் பகரா
விளக்கவுரை

உஸ்தாத் மன்ஸூர்

அன்ருர்ஆன் சுந்தைககள் திறந்த கல்லூரி

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

குர்ஆனிய சிந்தனை

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ ﴿١٧﴾

நிச்சயமாக நாம் அல் குர்ஆனை விளங்கி உணர்வு பெறுவதற்காகவென
இலகு படுத்தி ஆக்கியுள்ளோம். விளங்கி உணர்வு பெறுவோர் யாரேனும் உள்ளனரா?!

(ஸூரா கமர் 54:17)

குர்ஆனிய சிந்தனை

ஸீரா அல் பாதிஹா, ஸீரா அல் பகரா
விளக்கவுரை

உஸ்தாத் எம்.ஏ.எம் மன்ஸூர் (நளீமி)

அல்குர்ஆன் கற்கைகள் திறந்த கல்லூரி

400/6, வராகஸ்ஹின்ன, அக்குறணை.

குர்ஆனிய சிந்தனை

ISBN 978-955-7820-00-2

ஆசிரியர்: உஸ்தாத் எம்.ஏ.எம் மன்ஸூர் (நலீமி)

மொழி செம்மைப்படுத்தல்:

கலாநிதி ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்

(தலைவர், தமிழ் மொழித் துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

நூல் வடிவாக்கம்: அலி அஹ்மத் தெளபீக்

முதலாம் வெளியீடு: ஜூலை 2015

மறுபதிப்பு: ஆகஸ்ட் 2015

வெளியீட்டகம்: அல் குர்ஆன் கற்கைகள் திறந்த கல்லூரி

விலை: ரூ. 1,900

QUR'ANIYA SINDANAI

ISBN 978-955-7820-00-2

Author: Ust haz M.A.M. Mansoor (Naleemi)

Language: Tamil

First edition: July 2015

Reprint: August 2015

Published by:

Al Qur'an Open College

400/6, Waragashinna, Akurana.

20850 Sri Lanka.

alquran.college@gmail.com

www.alquranopencollege.com

Price: LKR 1,900

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை	vii
(1) ஸீரா அல் பாதிஹா -தோற்றுவாய்-	1
1. ஸீரா அல் பாதிஹா: அறிமுகம்	3
2. ஸீரா பாதிஹாவின் கருத்தொழுங்கு	5
3. இறைவனின் பெயரால்...	9
4. வாழ்வின் அர்த்தம்	12
5. வணக்கமும், பிரார்த்தனையும்	21
(2) ஸீரா அல் பகரா -பசு-	29
1. ஸீரா அல் பகரா: அறிமுகம்	31
2. அல் குர்ஆனும், மனிதனும் (1 - 39)	39
3. இறை தூதும், யூத சமூகமும் (40-151)	92
4. போராட்டமும், வாழ்வும் (152 - 284)	254
I. போராட்ட வாழ்வுக்கான அடிப்படைத் தகுதிகள்	257
II. இறை வழிகாட்டலும், சில சட்ட ஒழுங்குகளும்	275
III. நோன்பு என்ற வணக்கமும், ஆயுத போராட்ட ஒழுக்கங்களும்	310
IV. ஹஜ் என்ற வணக்கம்	346
V. தவிர்க்க முடியாப் போராட்டம்	367
VI. தனிநபர், சமூகம் சார் சில கேள்விகளும், விளக்கங்களும்	383
VII. குடும்ப வாழ்வு - சில சட்ட ஒழுங்குகளும், கொள்கைகளும்	401
VIII. ஒரு யுத்த வழிநடாத்தலும், போராட்டம் பற்றிய சில உண்மைகளும்	456
IX. இறை அதிகாரமும், மீள் உயிர் பெறலின் யதார்த்தமும்	484
X. இஸ்லாமிய வாழ்வில் தர்மம்	505
XI. வட்டியும், கடனும்	530
5. முடிவுரை (285-286)	560
அரும் பதங்கள் விளக்கம்	569

Item	Description	Quantity	Unit Price	Total
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

முன்னுரை

அல் குர்ஆனின் ஆசிரியன் அல்லாஹ். இப்பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தாளும் மாபெரியோன். எல்லைகாண முடியா அந்த அறிவின் ஒரு வெளிப்பாடு இந்த நூல்.

அந்த இறைவனின் இறுதி வழிகாட்டலான இந்த நூல் கி.பி. 7ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் இறங்கத் துவங்கியது. ஒரு மாபெரும் புரட்சியைச் சாதித்தது. உலகின் வரலாற்று ஓட்டத்தையே மாற்றியது.

இப்போது அல் குர்ஆன் 21ஆம் நூற்றாண்டிற்கு வந்துள்ளது. உலகம் பாரிய மாற்றம் கண்டுவிட்டது. மனித வாழ்க்கை அல் குர்ஆன் இறங்கிய அக்காலத்தை விடத் தலைகீழ் மாற்றத்தைப் பெற்றுள்ளது.

உலகின் ஒரு சிறிய பகுதியில் சாதாரண வளர்முக நாடொன்றில், சிறுபான்மை சமூகமொன்றின் அங்கத்தவனாக இருந்து கொண்டு அந்த நூலுக்கு விளக்கம் எழுத முற்படுகிறேன்.

இப்பின்னணியில் இது மாபெரும் பொறுப்பு என்பது மிகத் தெளிவான உண்மை. எனினும் எல்லையற்ற இறைகருணையால் அல் குர்ஆன் என்ற அந்த மாபெரும் நூலுக்கு விளக்கம் எழுதும் துணிவு கொண்டேன். முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அல் குர்ஆனோடு கொண்டிருந்த தொடர்பு அல் குர்ஆனை ஓரளவு ஆழ்ந்து புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பைத் தந்தது. எனவே இறையருளால் அல் குர்ஆனை விளக்க முற்பட்டேன்.

இங்கே இந்த முன்னுரையில் எனது ஆய்வுக்குட்பட்ட வகையில் அல் குர்ஆனை எவ்வாறு பார்க்க வேண்டும், படிக்க வேண்டும் என்பதை விளக்கச் சில மிக அடிப்படையான கருத்துக்களை முன்வைக்கிறேன்.

1. அல் குர்ஆன் 114 அத்தியாயங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதன் பொருள் அல் குர்ஆன் தான் எடுத்துக் கொண்ட தலைப்பைத் தர்க்க ரீதியான ஒழுங்கில் அத்தியாயம் அத்தியாயமாக விளக்குகிறது என்பதாகுமா? அல் குர்ஆன் தான் விளக்கும் தலைப்பை தெளிவாக தன் பெயராகக் கொண்டுள்ளதா? விஷயதானங்களைத் தலைப்புகளாகக் கொண்டு அவற்றை முழுமையாக விளக்கிவிடும் அமைப்பில் அதன் அத்தியாயங்கள் காணப்படுகின்றனவா?

ஒரு நூல் பற்றிய இம் மூன்று அடிப்படைக் கேள்விகளுக்கும் அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் வரும் பதில் அவ்வாறில்லை என்பதாகும்.

எனினும் அல் குர்ஆனுக்கு விளக்கம் கூறும் முறைமை ஒவ்வொரு அத்தியாயமாக விளக்கிச் செல்லும் போக்கையே கொண்டுள்ளது. பாரம்பரியமாக அல் குர்ஆன் விளக்கவுரையில் பின்பற்றப்பட்டு வந்த இந்த முறைமை நவீன காலப்பிரிவில் ஒரு மாற்றத்தைக் காண முயல்கிறது.

தலைப்புவாரியாக நோக்குகையில் பல்வேறு அத்தியாயங்களில் சிதறுண்டுள்ள அல் குர்ஆன் வசனங்களை ஒன்று திரட்டி ஆராய்தலே அதுவாகும். தப்ஸீர் அல்-மவ்னூயி - தலைப்பு வாரியான அல் குர்ஆன் விளக்க முறைமை என இது அழைக்கப்படுகிறது.

அல் குர்ஆனை ஆய்வதிலும் அதற்கான விளக்கவுரையின் போதும் இம் முறையைப் பின்பற்றலே மிகச் சிறந்தது. இம்முறையின் மூலமே அல் குர்ஆனின் சிந்தனையை மிகச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்த அல் குர்ஆனின் சிந்தனையைப் புரிய குறிப்பிட்டதொரு அத்தியாயத்தில் வரும் ஒரு குறிப்பிட்ட தலைப்பு பற்றிய சில வசனங்கள் ஒரு போதும் போதாததாகும். ஸூராக்கள் மிகப் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்டதொரு தலைப்பை வரையறுத்து, முழுமையாக விளக்கும் போக்கைக் கொண்டிருப்பதில்லை. இறை நம்பிக்கை, மறுமை நாள், குடும்பம், விவாகரத்து போன்ற எத்தலைப்பு பற்றியும் முழுமையாக தனியே ஒரு ஸூரா விளக்குவதில்லை.

இந்நிலையில் மனித வாழ்வின் பல்வேறு தலைப்புகள் பற்றிய அல் குர்ஆனின் சிந்தனையை மிகச் சரியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் 'அல்-தப்ஸீர் அல்-மவ்னூயி' -தலைப்பு வாரியான அல் குர்ஆன் ஆய்வு முறைமையைப் பின்பற்றலே சரியான வழியாகும்.

இந்த முறையைப் பின்பற்றி அல் குர்ஆனை விரிந்த ஆய்வுக்குட்படுத்தும் போதுதான் அல் குர்ஆன் பற்றிய மிகச் சரியான தெளிவுக்கு வரல் சாத்தியமாகும். இஸ்லாமிய உலகில் இந்த ஆய்வு முறைமை பற்றி இப்போது அதிகமாக எழுதியும், பேசியும் வருகிறார்கள்.

இந்நிலையில் ஸுலா என்ற அத்தியாய வடிவின் பயன்பாடு என்ன? அந்த வடிவம் எதனை சொல்ல விரும்புகிறது என்ற கேள்வி இங்கே எழுவது இயல்பானது. குறிப்பாக அல் குர்ஆன் இறங்கிய ஒழுங்கிலன்றி வேறொரு ஒழுங்கிலேயே இறை கட்டளைக்கேற்ப ஸுலாக்கள் என்ற ஒழுங்கு வடிவமைக்கப் பட்டது எனும் போது இக்கேள்வி இன்னும் வலுப் பெறுகிறது.

ஒரு கோட்பாட்டையும், கொள்கையையும் முன் வைப்பது மட்டுமல்ல அல் குர்ஆனின் நோக்கம். அக்கோட்பாட்டையும், கொள்கையையும் நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான ஆழ்ந்த உந்து சக்தியைக் கொடுப்பதுவும், அக்கோட்பாட்டுக் காகப் போராடும் ஆளுமைகளைத் தயாரிப்பதுவும் மிக அடிப்படையான அல் குர்ஆன் இன்னொரு இலக்கு. இப்பகுதியில் வெற்றி பெறுவதே ஒரு நூலின் உண்மையான வெற்றியாகும். இக்கருத்துப் பின்னணியில் வடிவமைக்கப்பட்டதுவே ஸுலாவாகும்.

இக்கருத்தை மேலும் தெளிவாக விளக்குவோம்:

மனிதன் என்பவன் யார்? இப்பிரபஞ்சத்தையும், மனித வாழ்வின் உண்மை யதார்த்தத்தையும் சரியாகப் புரிபவனே மனிதன். இப்பிரபஞ்சமும், மனித வாழ்வும் இரு பெரும் இரகசியங்களை அடக்கியுள்ளன. ஒன்று இறைவன் -அல்லாஹ்-. இரண்டு இன்னொரு உலக வாழ்வு -மறுமை வாழ்வு-. அனைத்து உயர் பண்புகளினதும் இருப்பிடமான அப்பிரபஞ்ச நாயகனைப் புரிந்து, உறவாடி, நெருங்கி அவன் பற்றிய பிரக்களையோடு இயங்கி, அவனது அவ்வயர் பண்புகளான கருணை, அன்பு, நீதி, தன்னல மறுப்பு, மன்னிப்பு மனப்பாங்கு, பொறுமை, சுதந்திரம் போன்றவற்றை உள்வாங்கி, தன்னுள் வளர்த்து புனிதனாக வாழ்பவனே மனிதன். துன்பங்களைத் கண்டு துவண்டு போகாமலும், செல்வம், அதிகாரத்தின் முன்னே மயங்கி தன்னை இழந்து விடாமலும், தீமைகளின் முன்னே பணிந்து போகாது போராடியும் வாழ்வை ஒரு சோதனையாகக் கண்டு அடுத்த வாழ்வில் உயர்வு தேடுபவனே மனிதன். இத்தகைய மனித ஆளுமைகளை உருவாக்கலில் வெற்றி பெறவே கோட்பாட்டின் வெற்றியாகும். எனவே இதனை இலக்காகக் கொள்ளும் ஒரு நூல் எந்த வடிவைப் பெற வேண்டுமோ அவ்வடிவையே அல் குர்ஆன் பெற்றுள்ளது.

இப்பின்னணியில் இந்த நூல் ஏனைய சாதாரண நூல்கள் போல் வரையறுத்த தலைப்புகளோடு அவற்றை முழுமையாக விளக்கும் பின்னணியில் அத்தியாயங்களைக் கொண்டிருப்பது பொருத்தமற்றது. அல்லாஹ் பற்றி முழுமையாக விளக்க ஒரு அத்தியாயம், மறுமை நாள் பற்றி விளக்க இன்னொரு அத்தியாயம் என்பது அன்று. அல்லாஹ் பற்றி விளக்கல், அவனை ஞாபகப்படுத்தல், அவனோடு உறவு வைக்குமாறு வேண்டல் என்ற கருத்துக்கள் எல்லா ஸுலாக்களிலும் பரவிப் போய்க் காணப்பட வேண்டும். இந்தவகையில் எந்த ஸுலா

இறைவனைப்பற்றி சொல்லவில்லை? எல்லா ஸுராக்களுமே அல்லாஹ் பற்றிச் சொல்கின்றன. மனித வாழ்வின் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும், எல்லாப் பகுதிகளிலும் அவன் உள்ளான். எனவே எந்த ஸுராவை ஒதினாலும், அல் குர்ஆனின் ஒரு பக்கத்தை ஒதினாலும் அது இறைவனை ஞாபகப்படுத்தாது போகாது.

மறுமை நாள் நம்பிக்கைக்கு எத்தனை தனியான ஸுராக்கள்! ஜுஸ்உ அம்மவின் 26 ஸுராக்கள், ஏறத்தாழ முழுமையாக ஜுஸ்உ தபாரக, அதற்கு அப்பால் மிக அதிகமான ஸுராக்கள் இந்த நம்பிக்கை பற்றி விளக்காது, அல்லது ஞாபகப்படுத்தாது விடுவதில்லை.

இவ்வாறு அல் குர்ஆன் சட்டங்களைச் சொல்ல வந்தாலும், சமூக வாழ்வுக்கான கொள்கைகள், கோட்பாடுகளை விளக்க முற்பட்டாலும் இந்த இரு அடிப்படை உண்மைகளை அவற்றினுள்ளே புகுத்தி விளக்கும். இடை இடையே மனித உயர் பண்பாடுகளை விவரிக்கும், உபதேசங்கள் புரியும், வரலாற்று உதாரணங்களைக் கொண்டு வரும்.

இந்த சிந்தனைப் பின்னணி கொண்டதே ஸுரா. அது ஒரு கருத்தை தலைப்பாகக் கொண்டு விளக்கும் வடிவைப் பெற்றவில்லை. மேற் சொன்ன வகையில் மனித ஆளுமையை உருவாக்கும் வடிவை அது பெற்றுள்ளது. அல் குர்ஆன் சொல்லும் கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் சட்டங்களையும் பின்பற்ற உந்து சக்தியாக அமையும் வடிவை அது பெற்றுள்ளது.

இந்தப் பின்னணியிலிருந்து 'ஸுரா' என்ற வடிவைப் புரிந்து கொண்டால் அதனைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு பாட நூல் போன்று நம்பி இஸ்லாத்தை அல் குர்ஆன் ஊடாகப் படிக்க முடியுமா? என்று அங்கலாய்ப்பதுவும், ஸுரா தர்க்க ரீதியாக அமைந்திலையே எனத் தடுமாற்றமுறுவதுவும் அப்போது இல்லாமல் போகும்.

மிகச் சரியாக இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்டால் அல் குர்ஆனை சிறந்ததொரு மொழி பெயர்ப்பின் ஊடாகக் கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியும். நல்ல மனத் தாக்கத்தையும் அது கொடுக்கும்.

அத்தோடு அல் குர்ஆனின் ஸுராக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு அழகிய கலை வடிவம். அதற்கு இசை இருக்கும். சொற்களும், வசனங்களும் எடுத்தாளப்படுவதில் ஒரு அழகும், நுணுக்கமும் இருக்கும். உவமை, உருவகம், கதை சொல்லல், காட்சிப்படுத்தல் என்ற உத்திகள் கையாளப்பட்டிருக்கும். இந்தவகையில் அரபு மொழி புரிந்தோருக்கு அது ஆழ்ந்த மனத் தாக்கத்தைக் கொடுக்கும்.

“தமநிறைவனைப் பயந்தோர் அதனால் மெய் சிலிர்ப்பர். பின்னர் இறைவனை நினைவு கூரும் வகையில் அவர்களது உடல்களும், உள்ளங்களும் நெகிழ்ந்து போகும்.” (ஸூரா ஜூம் 39:23)

“அவர்கள் மீது அவனது வசனங்கள் ஒதிக் காட்டப்பட்டால் அவர்களது நம்பிக்கை அதிகரிக்கும்.” (ஸூரா அன்பால் 8:02)

“இந்தக் குர்ஆனை ஒரு மலை மீது நாம் இறக்கி இருந்தால் அது இறை பயத்தால் பணிந்து துண்டு துண்டாகச் சிதறிப் போகும்.” (ஸூரா ஹஷர் 59:21)

“மலைகளைப் பெயர்க்கக் கூடிய, பூமியைப் பிளக்கக் கூடிய, இறந்தவர்களோடு பேசக் கூடிய ஒரு உரை இருக்குமானால் அது இந்தக் குர்ஆனேயாகும்.” (ஸூரா ரஃத் 13:31)

-என்ற இந்த வசனங்கள் அல் குர்ஆனின் இந்த வடிவமைப்பையே விளக்குகின்றன.

எனவே ஸூராக்கள் மனித ஆளுமைகளை ஆக்கும் வடிவைப் பெற்றன. அதாவது கொள்கைகளையும், சிந்தனைகளையும் நடைமுறைப்படுத்தும் உந்து சக்தியை கொடுக்கும் வடிவமைப்பையே அவை பெற்றுள்ளன. அந்த வகையிலேயே அவை நோக்கப்படவேண்டும்.

அல் குர்ஆனின் சிந்தனைகளையும் கோட்பாடுகளையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அல் குர்ஆனை அதன் முழுமைப்பட்ட வடிவில் நோக்க வேண்டும். அதாவது தலைப்பு வாரியாக அதன் வசனங்களை ஒழுங்கு படுத்தி நோக்க வேண்டும்.

இதன் பொருள் ஸூரா தர்க்க ரீதியான வடிவைப் பெற்றிருக்காது, ஒரு சிந்தனையை, கருத்தை விளக்காது என்பதல்ல. அது ஸூராவின் இரண்டாம் பட்ச இலக்காகவே காணப்படும்.

இந்தவகையில் அல் குர்ஆனை இந்த இரண்டு வகையிலும் புரியும்போது தான் அதனைச் சரியாகவும் முழுமையாகவும் புரிந்து கொண்டதாகிறது.

2. அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் அடுத்து நோக்க வேண்டிய விடயம் அது குறிப்பிட்ட கால, வரலாற்று யதார்த்தங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட நூலல்ல என்பது உண்மையாயினும் குறிப்பிட்ட கால வரலாற்று யதார்த்தங்களின் பின்னணியில் ஆங்காங்கே அதன் சில வசனங்களைப் புரிய வேண்டிய தேவை உள்ளது என்பதையாகும். அவ்வாறில்லாதபோது அல் குர்ஆன் சரியாகப் புரியப்படாமல் போவது மட்டுமல்ல, மிகப் பிழையாகப் புரிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பமும் உருவாக முடியும்.

உதாரணத்திற்கு கீழ்வரும் அல் குர்ஆனின் வசனங்களை நோக்குவோம்:

“பத்து மாதம் நிரம்பிய கர்ப்பிணி ஒட்டகைகள் கைவிடப்படும் போது...”
(ஸூரா தக்வீர் 81:04)

உலக அழிவின் பயங்கரத்தால் மனிதன் மிகப் பெறுமதியான செல்வங்களைக் கூட கைவிட்டு விடுவான் என்ற கருத்தையே அல் குர்ஆன் அன்றைய அரபு சமூக யதார்த்தத்தின் ஊடாக விளக்கியுள்ளது என்ற கருத்தையே இங்கு புரிய வேண்டும்.

“அவர்களுக்கெதிராக முடியுமானளவு சக்தியையும், யுத்தத்திற்காகவென ஒதுக்கத்தக்க குதிரைகளையும் திரட்டிக் கொள்ளுங்கள்.” (ஸூரா அன்பால் 8:60)

‘குதிரைகள்’ என்ற இப்பிரயோகம் அக்கால இராணுவ யதார்த்தப் பின்னணியில் வந்ததாகும் என்றே இங்கு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்பின்னணியில்தான் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது இராணுவ முன்னெடுப்புகளையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஜிஹாத் என்ற கோட்பாட்டின் இராணுவப் பகுதியைப் பிரயோகிக்கும்போது தவிர்க்க முடியாமல் சமூக நடைமுறை யதார்த்தத்தைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய தேவை இறை தூதருக்கு இருந்தது.

ஹிஜ்ரி 06ஆம் ஆண்டு நடந்த போர் நிறுத்த சமாதான ஒப்பந்தத்தை -ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கையை- அல் குர்ஆன் “மிகத் தெளிவான வெற்றி” (ஸூரா பத்ஹ் 48:01) என்கிறது. “அவர்கள் சமாதானத்திற்கு வந்தால் நீங்களும் சமாதானத்திற்குச் செல்வீர்களாக” (ஸூரா அன்பால் 8:61) என்று இன்னொரு இடத்தில் சொல்கிறது. சமாதான ஒப்பந்தங்களையும், உடன்பாடுகளையும் நிறைவேற்றுவதை மிகவும் கடுமையாக வலியுறுத்தியும் சொல்கிறது. (பார்க்க ஸூரா நஹ்ல் 16:92)

அத்தோடு “மார்க்கத்தில் எந்த நிர்ப்பந்தமும் கிடையாது” (பகரா 2:256) என்ற கருத்தைப் பல இடங்களில் கூறி கருத்துச் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தவும் செய்கிறது.

இந்தவகையில் அடுத்த சமூகங்களுடனான உறவைப் பொறுத்தவரையில் சமாதானம், நல்லுறவு, கருத்துச் சுதந்திரம் என்பனவே அல் குர்ஆனின் அடிப்படைக் கோட்பாடு. ஒரு முஸ்லிம் நாட்டின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படை இதுவே.

எனினும் அல் குர்ஆன் “போர் செய்யத் தடை விதிக்கப்பட்ட அந்த நான்கு மாதங்களும் கழிந்துவிட்டால் அவர்களைக் கண்ட இடத்தில் கொல்லுங்கள்.” (தவ்பா 9:05) என்பது போன்ற வசனங்களை ஆங்காங்கே சில இடங்களில் கொண்டுள்ளது.

அரபிகளில் அறிவுப் பின்னணி கொண்ட, நாகரீக நடத்தை கொண்டோரும் இருந்தனர். அறிவுப் பின்னணியோ, நாகரீக நடத்தையோ அற்ற எப்போதும்

போர்க்குணம் கொண்ட காட்டுமிராண்டி நாடோடி அரபிகளும் இருந்தனர். இவர்களோடு கடுமையாக நடந்து கொள்ளல் தவிர்க்க முடியாதது. ஏற்கனவே நாம் குறிப்பிட்ட தவ்பாவின் 5ஆம் வசனம் அத்தகைய சமூக யதார்த்தப் பின்னணியைக் கொண்டதாகும். அந்த வசனங்களின் முன்னேயும், பின்னேயும் உள்ள வசனங்களை அவதானிக்கும்போதும் அவை குறிப்பிட்ட சூழலுக்கான வசனங்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். எனவேதான் அவ்வசனங்களிடையே “உம்மிடம் இணை வைப்பவர் ஒருவர் பாதுகாப்புக் கேட்டால் பாதுகாப்புக் கொடுப்பீராக. அப்போது அவர் இறை வார்த்தைகளைக் கேட்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படலாம். பின்னர் அவரை அவரது பாதுகாப்பான இடத்துக்குக் கொண்டு சேர்ப்பீராக.” (ஸூரா தவ்பா 9:06) எனவும், “சமாதான ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டவர்களின் ஒப்பந்தத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் அதில் சீராக இருக்கும் வரை நீரும் சீராக இருப்பீராக” எனவும் கூறுகிறது. (பார்க்க ஸூரா தவ்பா 9:07)

அவ்வாறே யூதர்களின் சில கோத்திரங்கள் எப்போதும் சூழ்ச்சிகளும், சதிகளும் செய்துவந்தார்கள். இறை தூதரைக் கொலை செய்யவும் திட்டமிட்டார்கள். மிக இக்கட்டான யுத்த நிலைகளில் கூட எதிரிகளோடு ஒத்துழைத்து முஸ்லிம்களோடுள்ள ஒப்பந்தங்களை மீறி முஸ்லிம்களை பூண்டோடழிக்க முயற்சிகள் செய்தார்கள். இந்நிலையில் கடுமையாக நடந்து கொள்ளல் தவிர்க்க முடியாததாகும். இத்தகைய செயற்பாடுகள் ஒருபோதும் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை இல்லாமலாக்காது. போர் - சமாதானம் பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாட்டின் விதிவிலக்கான தற்காலிக சமூக யதார்த்தப் பிரயோகங்களே இவையாகும் என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

3. அல்குர்ஆன்விளக்கத்தில் பிரதான இடம் பெறுகின்ற ‘மன்ஸூக்’ -சட்டம் ரத்துச் செய்யப்பட்ட, மாற்றப்பட்ட- வசனங்களும் இப்பின்னணியைக் கொண்டதாகும் என்ற கருத்தையும் இங்கு நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். முற்றிலும் வித்தியாசமானதொரு வாழ்க்கை அமைப்பைக் கொண்டிருந்த ஒரு சமூகத்தை இன்னொரு வாழ்வுக் கட்டமைப்புக்கு இட்டு வரும்போது ஒரு மிருது தன்மையைக் கையாள வேண்டும். அந்த சமூகத்தின் வாழ்வில் பாரிய திடீர், திடீர் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தி விடக் கூடாது. இந்த வகையிலேயே சட்டங்களைப் படிப்படியாக நடைமுறைப்படுத்தல், சட்டங்களை ஒரேயடியாக மொத்தமாக இடாமல் சமூகத்தைப் படிப்படியாக அந்நிலைக்கு வளர்த்து வரல் என்ற போக்கை அல்குர்ஆன் கையாள்வதை நாம் அவதானிக்கிறோம்.

இந்தப் போக்கைத் தொழுகை, நோன்பு போன்ற வணக்க வழிபாடுகளில் கூட நாம் காண்கிறோம். தொழுகை 5 நேரம், குறிப்பிட்ட ரக்அத் வடிவங்கள் என்ற அமைப்பைப் பெற மக்காவில் ஏறத்தாழ 10 வருடங்கள் எடுத்தது. அதற்கு முன்னர் காலை, மாலை இரண்டிரண்டு ரக்அத்துகள் என்ற அமைப்பே

காணப்பட்டது. நோன்பு பிடித்தல் அல்லது அதற்கு பதிலாக ஏழைக்கு உணவளித்தல் என்ற தெரிவு நிலையில் ஆரம்பித்தே நோன்பு கடமையாக்கப்பட்டமையை ஸூரா பகராவின் 184ஆம் வசனத்தில் காண்கிறோம். மது தடை செய்யப்படல், வட்டி, தடை செய்யப்படல் என்பவற்றில் காணப்படும் படிமுறையும் இந்த சமூக யதார்த்தத்தை ஒட்டியதாகும்.

சமூக யதார்த்தத்தைக் கவனத்திற் கொண்டதன் காரணமாக இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் சிலபோது சில விடயங்களை செய்வதை விரும்பினாலும், அது கட்டாயமானது என்று கண்டாலும் அதனைச் செய்யாமலே விட்டுச் சென்றிருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

கஃபாவைத் திருப்பிக் கட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டபோது அதனைக் கட்டிய அரபிகள் இப்றாஹீம் (அலை) கட்டிய அமைப்பிலன்றி அதில் சில தவறுகளை விட்டார்கள். இதனைத் திருப்பிக் கட்ட முனைந்த இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்:

“ஆயிஷா! உனது சமூகம் ஜாஹிலிய்யத்திலிருந்து மீண்டு வந்த புதிது என்ற நிலை இல்லாவிட்டால் கஃபாவை உடைத்து இப்றாஹீம் (அலை) கட்டிய ஒழுங்கில் கட்டி இருப்பேன்.” (ஸஹீஹ் அல் புகாரி - கிதாப் அல் ஹஜ்)

அதாவது இந்த செயல் சமூகத்தினுள்ளே பாரிய அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தும் என இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கண்டார்கள். எனவேதான் அச்செயலைத் தவிர்த்தார்கள்.

இந்தக் கருத்துப் பின்னணியிலேயே அடிமைகள் பற்றிய பிரச்சினையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அடிமை முறையை இஸ்லாம் விரும்பவில்லை என்ற கருத்தை அல் குர்ஆனின் ஊடாக தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் அடிமை முறைமையின் எல்லா வாயில்களையும் மூடிய இஸ்லாம் யுத்தக் கைதிகள் அடிமையாகக் கொள்ளப்படல் என்ற ஒரு வாயிலை மட்டும் மூடாமல் விட்டுவிட்டது. அல்லது சர்வதேசிய உடன்பாடு அதனை மூட்டும் என விட்டு விட்டது. எனவேதான் யுத்தக் கைதிகளை அடிமைகளாகக் கொள்ளுங்கள் என்ற வார்த்தையை அல் குர்ஆனில் காண முடியாது.

“அவர்களை எதுவும் பெறாது விட்டு விடுங்கள். அல்லது ஈடாக எதுவும் பெற்றுக் கொண்டு விட்டு விடுங்கள்.” (ஸூரா முஹம்மத் 47:04) என்றதான் அல் குர்ஆன் கூறுகிறது.

பிடிக்கப்படும் கைதிகள் பெண்களாக இருக்கும்போது அவர்களுடனான உறவு என்ன என்பது பற்றியே அல் குர்ஆன் ஆங்காங்கே சில இடங்களில் விளக்கியுள்ளது. இத்தகைய அடிமைகளையும் விடுதலை செய்யப் பல வழிகளை இறை தூதர் (ஸல்) ஆக்கினார்கள். அத்தோடு இவர்களுடனான நடத்தையும்

கொடுமைப் படுத்தி, இழிவு படுத்துவதாக அமைவதை இறை தூதர் (ஸல்) தடுத்தார்கள். மிகச் சிறந்த முறையில் அவர்களை நடாத்துமாறும் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். எனவேதான் தாபியீன்கள் காலப்பிரிவில் இத்தகைய அடிமைகள் பலர் முஸ்லிம் சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்து பெற்ற அறிஞர்களாக இருந்தார்கள் என்பதையும், இஸ்லாமிய வரலாற்றில் அடிமைகள் அரசு என்ற ஒரு அரசு பரம்பரையினர் தோன்றியமையையும் பார்க்கிறோம்.

4. அல் குர்ஆனைப் புரிந்து கொள்வதில் நன்கு கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய இன்னொரு முக்கிய பகுதி முஸ்லிம் அல்லாதவர்களுடனான உறவாகும். இப்பகுதியில் அல் குர்ஆனின் நிராகரிப்பாளர் என்ற பிரயோகத்தையும், அவர்கள் மீதான கடுமையான வார்த்தையாடல்களையும் மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் ஒருவர் பிழையான முடிவுகளுக்கு வர முடியும்.

அல் குர்ஆன் ஒரு சமாதான உலகைக் கட்டியெழுப்ப விரும்புகிறது. பரஸ்பரம் உதவிக் கொள்ளும் சர்வதேச உலகமொன்றைப் பார்க்க விரும்புகிறது. இதனை அதன் பல வசனங்களில் நன்கு அவதானிக்க முடியும்.

“மனிதர்களே உங்களை நாம் ஒரு ஆணிலிருந்தும், ஒரு பெண்ணிலிருந்தும் படைத்தோம். உங்களை கோத்திரங்களாகவும், இனப் பிரிவுகளாகவும் ஆக்கினோம் - நீங்கள் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து வாழ வேண்டுமென்பதற்காக.” (ஸூரா ஹுஜ்ராத் 49:13)

“அல் மஸ்ஜித் அல் ஹராமை விட்டு உங்களை தடுத்தமையால் ஒரு சமூகம் மீது நீங்கள் கொண்ட எதிர்ப்பு மனப்பாங்கு வரம்பு மீறிச் செல்ல உங்களைத் தூண்டிவிட வேண்டாம். நலன் சார் விடயங்களிலும், சிறந்த செயல்களிலும் நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழையுங்கள். பாவகாரியங்கள், வரம்பு மீறல் செயற்பாடுகளில் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைக்காதீர்கள்.” (ஸூரா மாயிதா 5:02)

இறை தூதரது போராட்டத்தின் ஆரம்ப நிலையில் மக்கா குறைஷிகள், யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் என்போர் கடும் எதிர் நிலைப்பாட்டை எடுத்தனர். முஸ்லிம்களை பூண்டோடு அழித்துவிட முழு முயற்சிகளையும் எடுத்தனர். சூழ்ச்சிகளும், சதிகளும் செய்தனர். இத்தகையவர்களுடனான வார்த்தையாடல்களே அக்கடும் பிரயோகங்கள். அவற்றைப் பொதுமைப் படுத்துவது மிகத் தவறாக முடியும். இக்கருத்தையே கீழ்வரும் வசனம் விளக்குகிறது:

“உங்களோடு மார்க்க விடயத்தில் போராடாதோர் உங்களை உங்களது வீடுகளிலிருந்து விரட்டாதோர் - இவர்களோடு உதவி ஒத்தாசைகள் புரிந்து நன்முறையில் நடந்து கொள்வதையும் அவர்களோடு நீதியோடு உறவாடுவதையும் அல்லாஹ் தடுக்கவில்லை...” (ஸூரா அல் மும்்தஹினா 60:08)

உதவி, ஒத்தாசைகள் புரிந்து நன்முறையில் நடந்து கொள்ளல், நீதியுடன் உறவாடல் இவையே முஸ்லிம் அல்லாதோருடனான நடத்தையின் அடிப்படை. இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் ஏற்பட்ட மோதல்களும், கடும் வார்த்தைப் போர்களும் வரலாற்றின் தவிர்க்க முடியாத யதார்த்தங்கள் மட்டுமே. சட்டத்தின் ஆட்சி, நீதி, சமத்துவம் மனித உரிமைகள் பற்றிய பிரக்ஞை என்பவை அற்ற மன்னராட்சி, சாம்ராஜ்ய ஒழுங்கு நிலவிய அப்பழைய காலத்தில் தொடர்ந்தும் ஏனைய சமூகங்களுடன் மோத வேண்டிய நிலை இஸ்லாத்திற்கு ஏற்பட்டது. அந்தப் பின்னணியிலேழுந்த இஸ்லாமிய சட்ட ஒழுங்குகளும் அல் குர்ஆனின் உண்மையான சிந்தனையை மறைக்கும் திரையாக அமைந்தன.

இப்போது முடியரசுகளினதும், சாம்ராஜ்யங்களினதும் பின்னணியில் எழுந்த அந்தச் சட்டப் பகுதியை கடந்து அல் குர்ஆனை வாசிக்க வேண்டும். அப்போது தான் முஸ்லிம் அல்லாதோருடனான உறவு பற்றிய சரியான தெளிவுக்கு வர முடியும்.

நவீன காலப்பிரிவில் அல் குர்ஆனைப் படிக்க முற்படும் போது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய சில முக்கிய உண்மைகளையே இங்கு சுருக்கமாக முன்வைத்தோம். இதுவே ஒரு தனி ஆய்வை வேண்டி நிற்கும் தலைப்பாகும்.

இனி இந்தத் தப்ஸீர் குறித்து சில விளக்கங்கள்:

1. மிகவும் குறைவாகவே அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை நூல்களிலிருந்து -தப்ஸீர்களிலிருந்து- நேரடி மேற்கோள்களைப் பெற்று எழுதியுள்ளேன். பல்வேறு அல் குர்ஆன் விளக்கங்களை உள்வாங்கி, தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு எனது வசனங்களில் விளக்கிச் சொல்வதையே கவனத்திற் கொண்டுள்ளேன்.
2. நவீன காலத்தின் பல தப்ஸீர்களையே அல் குர்ஆனை விளங்குவதற்கு மையமாகக் கொண்டேன். பழைய தப்ஸீர்கள் பல அபாயங்கள் கொண்டவை. நம்பிக்கைப் பகுதியில் காணப்படும் சர்ச்சைகள், ஜிஹாத் சம்பந்தமான கருத்துக் குழப்பங்கள், நாஸிக் - மன்ஸூக் -மாற்றப்பட்ட இறை வசனங்கள் என்ற சிந்தனையின் பிழையான பிரயோகங்கள், இஸ்ராயீலியாத்தின் செல்வாக்கு, ஸூபித்துவ சிந்தனையின் கருத்துத் தாக்கங்கள் என இவ்வாறு பல அபாய நிலைகளை இதற்கு உதாரணமாக இங்கு சுட்டலாம். அத்தோடு பழைய தப்ஸீர்கள் அல் குர்ஆனின் கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும், தத்துவங்களையும் விளக்காது சிதறிய கருத்துக்களையும், விளக்கங்களையுமே தருகின்றன. பழைய தப்ஸீர்களையும் பார்த்தேன். எனினும் அவற்றின் அடிப்படையில் அல் குர்ஆனை நோக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அல் குர்ஆனுக்கு இறை தூதர் (ஸல்) அளித்த விளக்கங்களை நோக்கல் அடிப்படையானது என்ற அடிப்படையில் பழைய தப்ஸீர்களை நோக்கினேன். உம்தத்-அல்தப்ஸீர்- என்ற இமாம் இப்னு கஸீரின் விளக்கவுரை

நூலின் மீளாய்வு நூலை குறிப்பாக நோக்கினேன். அத்தோடு வித்தியாசமான பல சிந்தனைகளை நவீன தப்ஸீர் ஆசிரியர்கள் முன்வைக்கும்போது பழைய தப்ஸீர்களில் அதற்கு மூலம் உள்ளதா என்றும் நோக்கினேன்.

3. முஸ்லிம் அல்லாதோரோடு உறவாடல் என்ற கருத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டும் அல் குர்ஆனை நோக்க இங்கு முற்பட்டுள்ளேன். முஸ்லிம் சிறுபான்மையினருக்கு இது மிக முக்கியமானது என்ற சிந்தனையே இதற்குக் காரணம்.

அல் குர்ஆனின் சிந்தனையை முன்வைப்பதே இந்த தப்ஸீரின் பணியாகும். இந்த அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை நூலுக்கு குர்ஆனிய சிந்தனை என்ற பெயரை இடவும் அதுவே காரணமாகியது. அல் குர்ஆனின் கோட்பாட்டு, தத்துவப் பின்னணியை இத்தப்ஸீர் தரும் என நம்புகிறேன். இந்த நூல் ஒழுங்கமைக்கப் பட்டிருக்கும் முறையால் அல் குர்ஆனைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள இது வழிவகுக்கும் என நம்புகிறேன்.

இந்நூலை ஆக்குகையில் உதவிய சகோதரர்கள் எல்லோரையும் இங்கே நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறேன். அவர்கள் எல்லோரது பெயரையும் இங்கே குறிக்க முடியவில்லை. எதனையும் எதிர்பாராத அவர்களது உதவிக்கு அல்லாஹ் நற்கூலி வழங்குவானாக.

அவர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவர் அல்ஹாஜ் ரி.எல்.எம். நவாஸ். இந்நூல் ஆக்கத் துவங்கியதிலிருந்து வெளியிடுவது வரையிலான எல்லாச் செலவினங்களையும் ஏற்றவர் அவர். அல்லாஹ் அவருக்கு நற்கூலி வழங்குவானாக.

இது ஒரு மிக எளிய முயற்சி. அல் குர்ஆனுக்கு விளக்கவுரை எழுத எனக்குத் தகுதியிருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் என்னை விட்டு இன்னும் நீங்கவில்லை. எனினும் சமூகத்தின் தேவையை முன்னிட்டு பல சகோதரர்கள் மீண்டும், மீண்டும் வலியுறுத்தியமையால் இறையருளில் மட்டும் நம்பிக்கை வைத்து இதனை எழுத முற்பட்டேன்.

இறைவா எனது தவறுகளையும், பிழைகளையும் உன் பேரருட் கருணையால் மன்னித்துவிடு.

இந்த எளிய பணியை ஏற்று, அங்கீகரித்துக் கொள்.
நீ எப்போதும் சின்ன, எளிய மனிதர்களுடன் இருக்கிறாய்.

இறையருளை யாசிக்கும் அடிமை,

எம்.ஏ.எம். மன்ஸூர்

09.06.2015

ஸீரா அல் பாதிஹா

-தோற்றுவாய்-

(1)

நாடுகளைப் பற்றி நாடுகள்

-யாழ்ப்பாணம்-

(1)

ஸூரா அல் பாதிஹா: அறிமுகம்

ஸூரா₁ அல் பாதிஹா மிக ஆரம்பகாலத்தில் இறங்கி இருக்க வேண்டும் என்பது அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் பலரது கருத்து. பூரணமாக இறங்கிய முதலாவது ஸூரா இது எனவும் இதற்கு முன்னால் சில ஸூராக்களின் சில பகுதிகள் மட்டும் இறங்கின எனவும் கருத முடிகிறது. இது ஐந்தாவது இறங்கிய ஸூராவாக இருக்க வேண்டும் என்பது சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களின் அபிப்பிராயமாகும். ஸூரா அலக், நான், முஸ்ஸம்மில், முத்தஸீர் என்பவற்றின் ஆரம்ப சில வசனங்கள் மட்டுமே இந்த ஸூராவுக்கு முன் இறங்கின என சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் வரையறுத்துக் கூறுகின்றனர்.²

இந்த ஸூராவை இறைதூதர் (ஸல்) அவர்கள் பலவகையில் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்கள். அவற்றில் சில ஹதீஸ்கள் கீழ்வருமாறு:

1. உபை இப்னு கஃபு (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறைதூதர் (ஸல்) கூறினார்கள்: "அல்லாஹ் தவ்ராத்திலோ, இன்ஜிலிலோ உம்முல் குர்ஆனைப் போன்ற ஒன்றை இறக்கவில்லை. அது திருப்பித் திருப்பி ஓதப்படும் ஏழு வசனங்களாகும். (அல்லாஹ் கூறுகிறான்) அது எனக்கும் எனது அடியானுக்கு மிடையே பகிரப்பட்டுள்ளது. எனது அடியானுக்கு அவன் கேட்பது உரியதாகும்." (ஸுனன் திர்மிதி, ஸுனன் நஸாயி)

1. ஸூரா என்பது அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் அத்தியாயம் எனப்படுகிறது. ஸூரா என்ற இச்சொல், அல் குர்ஆனின் அத்தியாயத்திற்கு மட்டும் பாவிக்கப்படும் சொல்லாகும். ஸூரா என்பதன் மொழிப் பொருள் வேலி அல்லது மதில் ஆகும். குறிப்பிட்ட சில தொகை வசனங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி வைத்துள்ளமை என்ற பொருளை இங்கு அது கொடுக்கிறது. பெரும்பாலும் ஸூராவின் பெயருக்கும், உள்ளடக்கத்திற்கும் இடையே ஒற்றுமை வெளிப்படையாகத் தோன்றுவதில்லை. எனினும் குறிப்பிட்ட ஸூராவின் பெயருக்கு உள்ளடக்கத்தோடு தொடர்புபடுகின்ற உள்ளார்ந்த அர்த்தமொன்றிருக்க முடியும். ஒவ்வொரு ஸூராவும் தர்க்க ரீதியான ஒழுங்கில் ஒரு பொதுத் தலைப்பின் கீழ் செல்லும் என்பதனை ஆழ்ந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

2. பார்க்க: அப்துர்ரஹ்மான் ஹலன் ஹபன்னகா அல் மைதானி: மஆரீஜ் அல்-தபக்குர் வ-அல்-தகாயிக் அல்-தத்புர்: வா-1 பக்-280.

இமாம் முஹம்மத் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: அல்-தஹ்ரீர் வ-அல் தன்வீர்: வா-1 பக்-134.

Sayyid Abul A'la Mawdudi: Towards Understanding the Qur'an vol-1 p-33

2. அபூ ஸஈத் அல் முஅல்லா (ரஹி) அறிவிக்கிறார்: "நீ பள்ளியிலிருந்து வெளியேற முன்னர் அல் குர்ஆனின் மிகப் பெரிய ஸுராவை உனக்கு நான் சொல்வேன் என இறைதூதர் (ஸல்) சொன்னார்கள். பிறகு எனது கையைப் பிடித்தார்கள். பள்ளியிலிருந்து வெளியேற அவர்கள் விரும்பிய போது நான் 'குர்ஆனில் உள்ள மிகப் பெரிய ஸுராவை சொல்வதாகச் சொன்னீர்கள் அல்லவா?' என்றேன். அப்போது இறைதூதர் (ஸல்) சொன்னார்கள்: அல்லஹ்மது வில்லாஹி ரஹீம் ஆலமீன் அதுவே எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட திருப்பித் திருப்பி ஒதப்படும் ஏழு வசனங்கள். மிகப் பெரிய குர்ஆன்."
(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, முஸ்னத் அஹ்மத், ஸுன்ன் அபூ தாவத், ஸுன்ன் நஸாயி)¹

இந்த ஸுராவுக்கு பல பெயர்களை அல் குர்ஆன் விரிவுரை நூல்கள் குறிப்பிட்டபோதும் 'பாதிஹுதுல் கிதாப், உம்முல் குர்ஆன்' என்ற இரு பெயர்களுமே பிரபல்யமான, முதன்மையான பெயர்களாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. இப்பெயர்கள் ஹதீஸ்களிலும் தெளிவாக வந்துள்ளன.

பாதிஹா எனின் 'ஆரம்பம்', 'துவக்கம்' எனப் பொருள்படும். ஏனெனில் 'பதஹ்' என்ற இதன் வினை 'திறந்தான்' என்ற பொருளைக் கொடுக்கிறது. 'உம்மு' எனின் 'பிறவற்றை ஒன்றிணைக்கும் மையம்' என்பதாகும். இந்த வகையில் உச்சந் தலையை 'உம்முர் ரஹீம்' என்பர். படையினர் கொடியைச் சூழ திரண்டு நிற்பர். அக் கொடிக்கும் 'உம்மு' என்பர்.²

இந்த ஸுரா அல் குர்ஆனின் சுருத்துச் சுருக்கமாக அமைந்து அதன் திறப்பு அத்தியாயமாகவும், முகவுரையாகவும் காணப்படுகிறது என்பதை இப்பெயர்கள் சுட்டுகின்றன. அல் குர்ஆனை இறைவன் இந்த ஸுராவில் சுருக்கித் தந்துள்ளான். எனவே, இந்த ஸுராவை ஒதும்போது அல் குர்ஆனையே மனக் கண் முன் கொண்டு வந்ததாகிறது. இஸ்லாத்தின் கொள்கைகளையும் சிந்தனைகளையும் சுருக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளவும் முடிகிறது. இந்த வகையில் ஹதீஸ்கள் குறிப்பிடுவது போன்று மிகுந்த முக்கித்துவம் பெற்றதாக இந்த ஸுரா அமைகிறது.

1. ஸுராவின் சிறப்பு பற்றிய இந்த ஹதீஸ்கள் தப்ஸீர் அல்-குர்தூபி, உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்கம்), ம.ஆரீஜ் அல்-தபக்குர் வ-அல்-தகாயிக் அல்-ததப்பர் என்ற தப்ஸீர் நூல்களுடாகப் பெறப்பட்டது. ஹதீஸ் துறை வல்லுனர் அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிரின் ஹதீஸ் மீளாய்வு அங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டது.

2. பார்க்க: இமாம் இப்னு ஆஷூர் அல்-தஹ்ரீர் வ-அல்-தன்வீர்: வா-1 பக்-130,137. அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்கம்): வா-1 பக்-49. அபுல் கலாம் ஆஸாத்: திருமறையின் தோற்றவாய் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு - லையத் இப்ராஹீம்): பக்-4. இமாம் குர்தூபி அல்-ஜாமிஉ வி-அஹ்காமில் குர்ஆன் வா-1 பக்-96-98.

ஸூரா பாதிஹாவின கருத்தொழாங்கு

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①

அளவற்று கருணை சொரிவோன், நிகரற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டோன்
அல்லாஹ்வின் பெயரால்...(1)

புகழனைத்துக்கும் உரியோன்
அல்லாஹ்வே! அகிலமனைத்திற்கும்
அதிபதி, சொந்தக்காரன், இரட்சகன்.(2)

அளவற்றுக் கருணை சொரிவோன்,
நிகரற்ற கருணைப் பண்பு
கொண்டோன்.(3)

கூலிகொடுக்கும் நாளின் சொந்தக்காரன்,
அதிபதி.(4)

உன்னையே நாங்கள் வணங்குகிறோம்;
மிகப் பணிகிறோம். உன்னிடமே உதவி
வேண்டுகிறோம்.(5)

எமக்கு நேரான பாதையைக்
காட்டுவாயாக.(6)

அது உன் அருள் பெற்றோர் பாதை;
கோபத்திற்குட்பட்டோர் பாதையன்று;
வழி தவறியோரது பாதையும்ன்று.(7)

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ②

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ③

مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ④

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ⑤

أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ⑥

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ

وَلَا الضَّالِّينَ ⑦

இவை இறை வசனங்கள். ஆனால் அவை மனிதன் பேசும் வடிவைப் பெற்றுள்ளன. அவனது பிரார்த்தனையாக அமைந்துள்ளன.

இவ்வசனங்கள் சொல்லும் கருத்துக்களும், சிந்தனைகளும் மனிதனின் ஆய்வு முடிவுகளாக, அவனது இதயக் குரலாக, ஏக்கத்தோடும், பணிவோடும் கேட்கும் பிரார்த்தனையாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இதன் பொருள்.

அவ்வாறாயின் இவ்வார்த்தைகளின் பின்னணி என்ன? மனித உள வெளிப் பாடாக அவற்றை எவ்வாறு கொள்ள முடியும் என்பதை இங்கு நோக்குவோம்.

மனிதனுக்கு இப்பிரபஞ்சமும், மனித வாழ்வும் ஒரு பெரும் புதிர்! இவற்றின் உண்மைப் பொருள் என்ன எனத் தேடுவது அவனது இயல்பு. அப்படி அவன் வாழ்வின் பொருள் தேடிப் புறப்படுகிறான்.

எல்லை காண முடியா இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கிறான். ஆழங் காண முடியா அதன் கட்டமைப்பை அவதானிக்கிறான். இப்பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், அதன் நிலைப்பாடு, ஒத்திசைவான இயக்கம், ஒருமைப்பாடான கட்டமைப்பு இவற்றை எவ்வாறு விளக்க முடியும்?! குருட்டுத்தனமான தற்செயல் நிகழ்வுகளே இப்பாரிய பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படை எனக் கொள்ள முடியுமா?! அவ்வாறு பிரபஞ்சத்திற்கு விளக்கம் கொடுப்பது பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்பிரபஞ்சத்தின் பின்னே திட்டமிட்டு இயக்கும் ஒரு மாபெரும் அறிவு, சக்தி இருந்தாக வேண்டும்; அதன் மூலமாகத்தான் இப்பிரபஞ்ச ஓட்டத்தை, மனித ஓட்டத்தை விளக்க முடியும் என்று அவன் இறுதியில் முடிவுக்கு வருகிறான்.

இவ்வாறு கடவுளை மனிதன் கண்டு கொள்கிறான். இப்போது அந்த இறைவனை மனிதன் நெருங்குகிறான். அந்த நெருக்கத்தின் முதல் வார்த்தை என்ன? அந்த இறைவனைப் பார்த்துப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறான் மனிதன். எல்லையற்றுப் பரந்துள்ள பிரபஞ்சம். கோடானு கோடிச் சடப் பொருட்கள், உயிரினங்கள், சக்தி வடிவங்கள், அவற்றை இயக்கும் நுண்ணிய விதிகள், சட்டங்கள்.

இவை எல்லாவற்றையும் இயக்குவது, கண்காணிப்பது, வளர்ப்பது, நிர்வகிப்பது எவ்வளவு பாரிய தொழிற்பாடு! அப்படியானால் அந்த அறிவு எவ்வளவு பாரியது! அந்த ஆற்றல் எவ்வளவு மகத்தானது! இவ்வாறு இறை ஆற்றலைக் கண்டு மனிதன் வியக்கிறான். இறை சக்தியைக் கண்டு தடுமாறிப் போகிறான். புகழுணர்வால் உந்தப்படுகிறான்.

“இறைவா! உனக்கே புகழனைத்தும்” என்கிறான்.

இனி பிரபஞ்சத்தின் வளர்ப்புச் செயற்பாட்டைக் காண்கிறான். இந்தப் பூமி உயிரினங்களின் படுக்கையாக இருப்பதை அவதானிக்கிறான். காற்றும், சூரிய ஒளியும், நீரும், நிலமும் எவ்வாறு ஒன்றுபட்டு இயங்கி வளர்த்தல் செயற்பாட்டில் பங்கு கொள்கின்றன என்பதைக் காண்கிறான். எனவே, இறைவன் உலகங்களின் இரட்சகன் என்ற கருத்தைப் புரிகிறான்.

இது வளங்கள் கொட்டிக் கிடக்கும் உலகு. எழில் நிறைந்த உலகு. எனவே, அந்த இறைவன் கருணையும், அன்பும் நிறைந்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற அடுத்த முடிவுக்கு வருகிறான்.

அத்தோடு இந்த வாழ்வுக்கு ஒரு பொருள் இருக்க வேண்டும். புவி வாழ்வு நன்மையோ, தீமையோ, நீதியோ, அநீதியோ அழிந்து மண்ணோடு மண்ணாய்ப் போய்விடும் என்பது இறுதி முடிவாக இருக்க முடியாது. இந்த வகையில் வாழ்வியக்கம் பூமியோடு முடியப் போவதில்லை. பூமி வாழ்வுக்கான கூலியாக இன்னொரு வாழ்வு ஆரம்பமாக வேண்டும் என்ற தெளிவு இறுதியில் அவனுக்கு ஏற்படுகிறது.

அத்தோடு கடவுளின் கருணையும், அவனது நண்ணிய அறிவு செயற்பாடும் இவ்வாறான முடிவைத் தருவதே இயல்பானது என்றும் விளங்குகிறான். எனவே, கடவுள் கூலி கொடுக்கும் நாளின் அதிபதி என்று அவனது உள்ளம் சொல்கிறது.

கடவுளை இப்படிப் புரிந்து கொண்டால் அதன் விளைவு அடுத்து என்னவாகும்?

மனித வாழ்வின் உண்மையைத் தேடியலைந்து அள விட முடியா அறிவும், ஆற்றலும் கொண்ட அந்த இறைவனைக் கண்டு, அவனது தலைமையை அறிந்து, இரட்சகத்தன்மையை உணர்ந்து, அவனது அன்பையும், கருணையையும் புரிந்து, புவி வாழ்வுக்கு அர்த்தமிக்க முடிவொன்று உண்டு என்பதை மிகுந்த பயத்துடன் விளங்கி நின்றதும் உள்ளம் பணிந்தது. உடல் நெகிழ்ந்தது. அந்த இறைவன் முன் மனிதன் தாழ் பணிந்து விழுந்தான்.

இறைவா! உன்னையே வணங்குகிறேன். மிகப் பணிகிறேன். உன்னிடமே உதவி தேடுகிறேன்.

இறைவா! எனக்கு நேர் வழி காட்டு.

இது இந்த ஸுராவின் கருத்தொழுங்கு. அது காட்டும் உட்கருத்து. இனி அதனை விரிவாக விளங்க முயல்வோம்.

ஸுராவை விரிவாக விளங்க முனையும்போது அதனை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து நோக்க முடிகிறது.

1. இறை நாமத்துடன் ஆரம்பித்தல் என்ற கருத்தைத் தரும் ஸுராவின் முதலாம் வசனம்.
2. இறைவன் பற்றிய விளக்கத்தினூடே வாழ்வின் அர்த்தத்தைத் தரும் வசனங்கள். (2 முதல் 4 வரையுள்ள வசனங்கள்)
3. வாழ்வின் அர்த்தம் புரியப்பட்டதன் பின்னர் இறைவனை நோக்கி வணங்கு தலும், பிரார்த்தனை புரிதலும். (5 முதல் 7 வரையுள்ள வசனங்கள்)

3

இறைவனின் பெயரால்...

(1)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்

அளவற்று கருணை சொரிவோன், நிகரற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டோன்
அல்லாஹ்வின் பெயரால்...(1)

இது இந்த ஸூராவின் முதல் வசனம். 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' என்ற இந்த வசனம் ஸூரா பாதிஹாவின் ஒரு வசனம் என்பதுவே உறுதியான கருத்து. ஏனெனில் இறைதூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்:

அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறைதூதர் (ஸல்) கூறினார்கள்: "நீங்கள் அல்ஹம்துலில்லாஹ் ரப்பில் ஆலமீனை ஒதினால் பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீமை ஒதுங்கள். ஏனெனில் அது (ஸூரா பாதிஹா) அல் குர்ஆனின் மையமாகும். அது திருப்பித் திருப்பி ஒதப்படும் ஏழு வசனங்களுமாகும். (தாரகுத்னி - ஸஹீஹ் அல் ஜாமிஃ அஸ்ஸகீர்)

ஏனைய ஸூராக்களில் வரும் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' அந்த ஸூராக்களில் ஒரு ஆயத்தா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது.

அல் குர்ஆனின் ஒவ்வொரு ஸூராவையும் பிரித்துக் காட்டவே இந்த வசனம் இறங்கியது. அந்தவகையில் அது ஒவ்வொரு ஸூராவினதும் வசனமன்று என்ற கருத்தே இவ்விடயத்தில் உறுதியான கருத்தாகும். இப்பனு அப்பால் (ரழி) அவர்களின் கீழ்வரும் கருத்து இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது:

'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' இறங்கும் வரையில் ஸூரா பிரிக்கப்படுவதனை இறைதூதர் (ஸல்) அறிய மாட்டார்கள்.
(ஸுன்ன அபூ தாவுத், முஸ்ததர்க் அல் ஹாகிம்)₁

இப்போது 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' தரும் கருத்துக்களை நோக்குவோம்.

அல்லாஹ்வே -இறைவனே- இவ்வுலகின் தலைவன். அவனது விதிகள், சட்டங்களுக்கேட்பேவே இவ்வுலகு இயங்குகிறது. எனவே, ஒரு செயலை ஆரம்பிக்கும் மனிதன் அவனது பெயரால் அதனை ஆரம்பிப்பதே நியாயமானதுவும், பொருத்தமானதுவுமாகும்.

இறையருள் ஒவ்வொரு நிமிடமும் பிரவாகிக்கிறது. அந்த அருளின் உள்ளேயே எப்போதும் மனிதன் வாழ்கிறான். இந்நிலையில் அருளும், அன்பும் நிறைந்த இறைவன் பெயரால் ஆரம்பிக்கிறேன் எனக் கூறும்போது அது ஒருவகைப் பிரார்த்தனையாக அமைகிறது. அத்தோடு உன் பெயரால் இதனை நான் செய்கிறேன்; எனது சொந்த சக்தி, ஆற்றலாலல்ல என்ற கருத்தும் இங்கு தொனிக்கிறது. இந்த வகையில் மனிதனுக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள தொடர்பு 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' ஊடாகத் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

எனவேதான் இறைதூதர் (ஸல்) அவர்கள் சாப்பிடுதல், குடித்தல், அறுத்தல், சுத்தம் செய்தல் போன்ற அனைத்து செயற்பாடுகளின்போதும் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' சொல்லி ஆரம்பிப்பார்கள்.

இந்த வகையில் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' சொல்லும்போது மூன்று பயன்பாடுகள் பெறப்படுகின்றன. முதலாவது தீய செயல்களிலிருந்து மனிதன் விடுபடுகிறான். இறைவனை ஞாபகப்படுத்தி ஒரு போதும் தீமைகளில் ஈடுபட முடியாது. இரண்டாவது 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' என இறை பெயரைச் சொல்லி ஆரம்பிக்கும்போது செயலின் ஆரம்பமும் பலமாக அமைகிறது. அதாவது இறைவனின் பெயரால் எனும்போது அது செயற்படுபவனுக்கு ஓர் ஆன்ம பலத்தைக் கொடுக்கிறது. மூன்றாவது இறைவனின் பெயரால் என உச்சரிக்கும்போது இறையருளையும், பாதுகாப்பையும் குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்வான் பெறுகிறான்.₂

'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' பொதுவாகத் தரும் கருத்து இதுவாகும். அல் குர்ஆனோடு சம்பந்தப்படும்போது அது கீழ்வரும் இரு கருத்துக்களைத் தருகிறது.

1. பார்க்க: அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: உம்மத் அல்-நபீர்: வா-1 பக்-56,57.

இமாம் குர்துபி அல்-ஜாமிஉ லி-அஹ்காமில் குர்ஆன்: வா-1 பக்-84,88.

2. பார்க்க: ஷஹீத் லையித் குத்ப்: பீ லிளானில் குர்ஆன்: வா-1 பக்-21,22.

மௌலானா அபுல் அஃலா அல்-மௌதாதி: *Towards Understanding the Qur'an* vol-1 p-35.

வஹிதுத்தீன் கான்: அல் தத்கீர் அல்-கவீம்: வா-1 பக்-25.

1. குர்ஆன் இறைவனிடமிருந்து இறங்கியது என்ற கருத்தை ஒவ்வொரு ஸூராவிலும் உறுதிப்படுத்தல்:

ஓர் ஆட்சியாளனிடமிருந்து கடிதமொன்று வந்தால் அதனைக் கொண்டு வந்த அவ்வாட்சியாளனின் பிரதிநிதி இதனை நான் ஆட்சியாளனின் பெயரால் முன்வைக்கிறேன் என்று கூறுவான். அவ்வாறுதான் இறைவனின் பெயரால் எனும்போது இங்கு சொல்லப்படுபவை இறைவனின் கருத்துக்கள் என்ற பொருள் பெறப்படுகிறது.

2. மனிதர்கள் மீது அன்பாலும், அருளாலுமே இந்த வழிகாட்டல் தரப்படுகிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தல்:

அல் குர்ஆன் முழுவதிலும் இறையருள் நிறைந்துள்ளது. அல்குர்ஆனின் போதனைகள், சட்டங்கள் அனைத்தும் மனித நலனை இலக்காகக் கொண்டது. அவனது வாழ்வின் சுபீட்சத்திற்கு அது வழிகாட்டுகிறது என்ற கருத்தே 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' மூலம் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது.

இவ்விரு கருத்துக்களும் திருப்பித் திருப்பி ஒவ்வொரு ஸூராவிலும் நினைவுபடுத்தப்படுகின்றன. எனவே, 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' இப்படியொரு மன உணர்வோடு அல் குர்ஆனை ஒதும் நிலையை முஸ்லிமில் ஏற்படுத்துகிறது. இந்த மன உணர்வே அல் குர்ஆனிலிருந்து பயன்பெற அடிப்படையாக தூண்டுதலாக அமைகிறது. இந்த வகையில் 'பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்' அல் குர்ஆனை ஒத ஆரம்பிப்பவனின் மனநிலையை முதலில் தயார்படுத்துகிறது எனலாம்.

1. பார்க்க: இமாம் முஹம்மத் ரஷீத் ரினா: தப்ஸீர் அல்-மனார்: வா-1 பக்-43,44.

2. முஸ்லிம் என்ற சொல் ஓர் இனத்துக்கான பெயரன்று. 'அடிபணிந்தான்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் 'அஸ்லம்' என்ற அரபுப் பதத்திலிருந்து அது பிறந்தது. இந்தவகையில் முஸ்லிம் என்ற சொல் இறைவனுக்கு முற்றிலும் அடிபணிந்தவன் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது.

வாழ்வின் அர்த்தம்

(2-4)

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ ۝ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝ مَلِكِ يَوْمِ الدِّيْنِ ۝

அல்ஹம்து வில்லாஹி ரப்பில் ஆலமீன். அர்ரஹ்மானிர் ரஹீம்.
மாலிகி யவ்மித்தீன்

புகழனைத்துக்கும் உரியோன் அல்லாஹ்வே! அகிலமனைத்திற்கும் அதிபதி,
சொந்தக்காரன், இரட்சகன்.(2) அளவற்றுக் கருணை சொரிவோன், நிகரற்ற
கருணைப் பண்பு கொண்டோன்.(3) கூலிகொடுக்கும் நாளின்
சொந்தக்காரன், அதிபதி.(4)

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ ۝

“அல்ஹம்துலில்லாஹி ரப்பில் ஆலமீன்.”

புகழனைத்துக்கும் உரியோன் அல்லாஹ்வே! அகிலமனைத்திற்கும் அதிபதி,
சொந்தக்காரன், இரட்சகன். (வசனம்:2)

அதிபதி, சொந்தக்காரன், இரட்சகன் என மொழிபெயர்ப்பில் தரப்பட்டுள்ள
சொற்களின் அரபுப் பதம் 'ரப்பு' என்பதாகும். 'ரப்பு' என்ற பதம் அடிப்படையில்
வளர்த்து உருவாக்கிவிடல் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது. இப்பிரயோகத்தின்
அடியாகவே சொந்தக்காரன், தலைவன் என்ற கருத்துக்களும் இச்சொல்லுக்கு
கொடுக்கப்படுகின்றன.

அகிலமனைத்திற்கும் என்று மொழிபெயர்ப்பில் தரப்பட்டுள்ள சொல்லிற்
கான அரபுப் பதம் 'ஆலமீன்' ஆகும். 'ஆலமீன்' என்ற சொல் வானங்கள், பூமி
அனைத்தையும் குறிக்கிறது என்று கொள்ளலே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.
கீழ்வரும் இறை வசனத்தை அவதானிக்க:

“உலகங்களின் இரட்சகன் என்றால் என்ன என்று பிர'அவ்ன் கேட்டான். அப்போது வானங்கள் பூமியினதும், அவற்றிடையே இருப்பவற்றினதும் இரட்சகன் என அவர் (மூலா) பதில் கூறினார்.” (ஸுரா அல் ஷுஅரா 23,24) இந்த இறைவசனத்தில் வரும் ‘உலகங்கள்’ என்ற சொல் ‘ஆலமீன்’ என்பதன் மொழிபெயர்ப்பாகும்.

அதேவேளை ‘ஆலமீன்’ -உலகங்கள்- என்ற பன்மைப் பிரயோகம் பல கருத்துக்களைக் கொடுக்க முடியும். பூமி என்ற உலகு, பூமிக்கு அப்பால் வெகுதூரத்திற்கு வெகுதூரம் எண்ணற்ற நட்சத்திரங்கள், கோள்களைக் கொண்ட பல உலகங்கள், பூமியிலுள்ள பரந்த ஆழ்ந்த கடற்பகுதி என்றிவ்வாறு இந்தப் பன்மைப் பிரயோகத்திற்குப் பொருள் கொள்ள முடியும்.

இன்னொரு வகையில் பார்த்தால் மனித உலகு, மிருக உலகு, தாவர உலகு எனக் கருதக் கூடியவாறு பல்வேறு வேறுபாடுகளோடும், வித்தியாசங்களோடும் அவை காணப்படுகின்றன.

அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி, பராமரிப்பு என்பது உலகில் குறிப்பாகப் பூமியில் அவதானிக்கப்படும் பொது உண்மை. ஒவ்வொரு பொருளும் இயல்பூக்கத்தாலும், புலன்களாலும், அறிவாலும் இயக்குவிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றிற்கும் அவற்றிற்குத் தேவையானவற்றை பெற்றுக் கொள்வதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் இவ்வுலகில் செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த வளர்ப்பை, பராமரிப்பைச் செய்ய அனைத்துலகுமே இயங்குகிறது. சூரியனும், நீரும், நிலமும், காற்றும் ஒரு சிறிய தானிய விதை முதல் மிகப் பெரிய விலங்குவரை அனைத்துக்கும் தேவையானவற்றை கொடுக்கும் வகையில் ஒருங்கே இயங்குகின்றன.

இந்தப் பின்னணியிற்றான் வளர்ப்போன், இரட்சகன் என்ற பொருள் தரும் ‘ரப்பு’ என்ற சொல் அல் குர்ஆனில் மிக அதிகமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. அனைத்துப் பொருட்களோடும் சம்பந்தப்படுத்தி இச்சொல் பாவிக்கப்படுகிறது. ‘ரப்புல் ஆலமீன்’ -உலகங்களை வளர்ப்போன், அனைத்தினதும் இரட்சகன், வளர்ப்போன், வானங்கள் பூமியின் இரட்சகன்- என்றெல்லாம் இச்சொல் பாவிக்கப்படுகிறது.

வளர்த்தல் என்பதுவும் புகழ்த்துண்டப்பட இன்னொரு காரணம். அதாவது வளர்த்தலால் உருவாகும் நன்றியுணர்வின் காரணமாகவும் ‘ரப்புல் ஆலமீன்’ புகழப்படுகிறான். வளர்த்தலுக்கான எல்லா வசதிகளும் நிரம்பி வழியும் இவ்வுலகும், எல்லா வகையிலும் மிக உயர்ந்த சிருஷ்டியாக மனிதன் படைக்கப்பட்டுள்ளமையும் மனித உள்ளத்தில் நன்றியுணர்வை ஊற்றெடுக்கச் செய்கிறது.

எந்த சிருஷ்டிக்கும் கொடுக்கப்படாத மாபெரும் அருளே மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அறிவும், சுதந்திர நாட்டமுமாகும். அவற்றின் மூலம் மனிதன்

விரும்பினால் இவ்வுலகைச் சுவர்க்கபுரியாகச் செய்து கொள்ள முடியும். அல் குர்ஆனின் கருத்துப்படி மனிதன் நிரந்தரமாக வாழப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். அடுத்த உலகில் இறை பேரருளை என்றும் அனுபவித்து அவன் வாழ முடியும். கொஞ்சம் கவனமாக மட்டும் இவ்வுலகில் அவன் வாழ்ந்துவிட்டால் போதும் கற்பனையிலும் காண முடியா இன்ப உலகில் என்றும் நிரந்தரமாக வாழ முடியும்.

இது எத்தகைய பேரருள்! மனிதன் இதற்கு என்ன கைமாறு செய்ய முடியும்?! இந்த இறையருளை கற்பனை செய்யும்போது உள்ளமெல்லாம் நிறையும் நன்றியுணர்வு மனிதனில் எவ்வாறு பிறக்காதிருக்க முடியும்! எனவேதான் அவன் "ரஃபுல் ஆலமீனுக்கே எல்லாப் புகழும் உரித்தாகட்டும்" என்கிறான்.

எங்காவது அழகை அல்லது உயர்வை, அல்லது பூரணத்தன்மையைக் கண்டால் அதற்கு மூலம் இறைவனே -அல்லாஹ்வே-. இங்கு நடக்கும் எல்லா நன்மைகளுக்கும் மூல காரணம் அவனே. ஏனெனில் எந்தப் பொருளும் சுய இயக்கம் கொண்டதல்ல. மனிதன் சுய இயக்கம் கொண்டவையினும் இப்பிர பஞ்சத்தை இயக்குவிப்பவன் அவனல்ல. அவனது சுய இயக்கம் மிகவும் குறுகிய எல்லையிலேயே அமைந்துள்ளது. அதுவும் இறைவனாக விரும்பி அவனுக்குக் கொடுத்ததாகும்.

இறைவன் புகழுக்குரியவன். அவனது பண்புகளும், செயல்களும் புகழுக்குரியன. ஏனெனில் அவன் அறிவுபூர்வமானவன்; சத்தியத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டவன்; நீதியானவன்; கருணையும், அன்பும் கொண்டவன்; குறைபாடு களற்ற பூரணத்துவமானவன். எனவே, அல்லாஹ் -இறைவன்- எத்தகைய குறை பாடும் இம்மியளவும் கலக்காத, சத்தியத்தை நீதியைவிட்டு அணுவளவும் பிற மூத மிகப் பூரணமான அதியுயர் தலைவன். இப்பின்னணியில் புகழுக்குரியதாக இருத்தலே அவனது பண்புகளினதும், செயல்களினதும் அடிநாதமாகும். 'எல்லா', 'அனைத்து' என்ற பிரயோகம் உணர்த்தும் பொருள் இதுவே.

இப்போது இவ்வசனம் தரும் இன்னொரு கருத்துக்கு வருவோம். இவ்வசனம் கடவுள் -அல்லாஹ்வுக்கே- அனைத்துப் புகழும் என்றமைந்து அத்தோடு அவனை உலகங்கள் அனைத்தினதும் வளர்ப்பவனாகவும், போஷிப்பவனாகவும் காட்டியுள்ளமை ஏக இறை கொள்கையை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. இது அல் குர்ஆன் திருப்பித் திருப்பி வலியுறுத்தும் இறைவன் பற்றிய அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாகும். இவ்வுலகுக்கு அதனைப் படைத்து இயக்குகின்ற கடவுள் ஒருவன் உள்ளான் என்பதனை மனிதர்களில் அதிகமானோர் ஏற்றாலும் அக்கடவுளைப் புரிந்து கொள்வதில் அவர்கள் மிகப் பாரிய தவறுகளை விட்டுள்ளனர். இறைவன் அல்லாதவற்றிற்கு கடவுள்

தன்மையைக் கொடுத்து அவற்றையும் கடவுளாக்கி விட்டமை அத்தவறுகளில் முதன்மையானதுவும், மிகப் பாரியதுவுமாகும்.

மனிதர்கள் சிலரை தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்களாகக் கண்டு அவர்களை வணங்கும் அறியாமையும், இயற்கைப் பொருட்களைக் கூட கடவுள் அம்சமாகக் கொள்ளும் மெளட்டகமும் இன்றுவரையில் நீடிக்கிறது. மனிதன் வளர்த்த தத்துவங்களையும், புராணங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், சிந்தனைகளையும், கோட்பாடுகளையும் ஆராயும்போது பல தெய்வ வணக்கக் கோட்பாடு எவ்வளவு தூரம் புரையோடி, வேருன்றி, கிளை பரப்பி வளர்ந்துள்ளது என்பது தெரிய வரும். அப்போதுதான் ஏன் அல் குர்ஆன் அடிக்கடி திருப்பித் திருப்பி ஏக தெய்வக் கொள்கையை வலியுறுத்துகிறது என்பதற்கான நியாயம் புரியும். இங்கும் அல் குர்ஆன் ஆரம்பிக்கும் முதலாம் வசனத்திலேயே ஏக தெய்வக் கொள்கை தெளிவாகத் தொனிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமை இப்பின்னணியைக் கொண்டதேயாகும்.

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

“அர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்”

அளவற்றுக் கருணை சொரிவோன், நிகரற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டோன்.

(வசனம்:3)

இறை கருணையையும், அன்பையும், இரக்கத்தையும் மிக நுட்பமாக விளக்குகிறது இவ்வசனம். அல்லாஹ்வின் -இறைவனின்- கருணையும், அன்பும், இரக்கமும் பாரியது, அளவற்றது, நிகரற்றது என்று சொல்ல இப்பிரயோகத்தை அது பாவிக்கிறது. இரு சொற்களை மட்டும் பாவித்து இக்கருத்தை அல் குர்ஆன் எவ்வாறு சொல்கிறது என்பதை இங்கு நோக்குவோம்.

அளவற்றுக் கருணை சொரிவோன் என்ற கருத்தைத் தரும் ‘ரஹ்மான்’ எனும் பெயர்ச் சொல் ‘பஃலான்’ என்ற சொல் வடிவைக் கொண்டுள்ளது. இச்சொல் லமைப்பு அரபு மொழி வழக்கில் உணர்வெழுச்சி, உணர்வுக் கொந்தளிப்பு என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது.

நிகரற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டோன் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள ‘ரஹீம்’ என்ற சொல் ‘பஃல்’ என்ற சொல் வடிவைக் கொண்டுள்ளது. இச்சொல் லமைப்பு குறிப்பிட்ட பண்பு நிரந்தரமாக நீடித்திருக்கிறது என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். அத்தோடு இவ்விரு சொல் வடிவங்களும் அரபு மொழியில் மிகைப்படுத்தல் கருத்தைக் காட்டவும் பாவிக்கப்படுகின்றன.

எனவே, 'ரஹ்மான்' என்ற சொல் எந்நேரமும் கருணை அளவற்று பிரவாகித்துக் கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகிறது. 'ரஹீம்' என்ற சொல் கருணை, குறிப்பிட்டவரின் இயல்பாக, பண்பாக அமைந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது.¹

அடுத்த முக்கிய அம்சம் என்னவெனில் அல்லாஹ் தவிர உள்ள ஏனைய திருநாமங்கள் இறை பண்புகளைக் காட்ட மட்டும் பாவிக்கப்படும்போது 'ரஹ்மான்' என்ற சொல் மாத்திரம் அல்லாஹ் என்ற பெயர் போன்று இறைவனின் தனிப் பெரும் திருநாமமாகப் பாவிக்கப்படுவதை அல் குர்ஆனில் அவதானிக்க முடியும். உதாரணத்திற்கு அல் குர்ஆனின் கீழ்வரும் வசனங்களை அவதானிக்க:

"அல்லாஹ் என்று அழையுங்கள், அல்லது ரஹ்மான் என்று அழையுங்கள். நீங்கள் எவ்வாறு அழைத்த போதும் அவனுக்கு மிக அழகிய திருநாமங்கள் உள்ளன." (ஸூரா இஸ்ரா 17:110)

"ரஹ்மான் அல்லாத வணங்கத்தக்க கடவுள்களை நாம் ஆக்கியுள்ளோமா?"
(ஸூரா ஜூக்ருப் 43:45)

"ரஹ்மானுக்கு நீங்கள் ஸுஜூது செய்யுங்கள் என அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டால் ரஹ்மான் என்பது யார் எனக் கேட்கிறார்கள்." (ஸூரா புர்கான் 25:60)

இவ்வாறு அல் குர்ஆன் 'ரஹ்மான்' என்பது அல்லாஹ்வின் பண்பு மட்டுமல்ல; அவனது தனிப் பெயர் எனவும் காட்ட விரும்புகிறது. அதாவது கருணை வடிவானவனே அல்லாஹ் -இறைவன்- என்கிறது அல் குர்ஆன்.

இவ்வாறு ஸூரா பாதிஹாவின் முதல் வசனம் இறைவனின் இரட்சகத்தன்மையை விளக்கியது எனின் இந்த இரண்டாவது வசனம் அந்த இரட்சகத்தன்மையின் அடிப்படை கருணை என்கிறது. அதாவது பிரபஞ்சத்தின் எப்பகுதியை நோக்கினாலும் பராமரிப்பையும், வளர்ப்பையும் அவற்றிக்கான எண்ணிறந்த வசதிகளையும் மட்டுமல்ல ஒரு கருணையும், இரக்கமும் இப்பிரபஞ்ச செயற்பாட்டில் இழையோடிருப்பதையும் அவதானிக்க முடியும்.

இயற்கை நிர்மாண வேலையோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. ஆக்க வேலையை அது எவ்வாறு செய்கிறதெனில் அந்த ஆக்கத்தில் அழகும், அலங்காரமும், பிரகாசமும் உள்ளன. இப்பிரபஞ்சத்தையோ, அதன் ஒரு பாகத்தையோ, ஒரு சிருஷ்டிப் பொருளையோ கவனித்துப் பார்ப்போமாயின் அதன் ஒவ்வொரு அணுவிலும், ஒவ்வொரு புறத்திலும், அழகு நிறைந்துள்ளதாகக்

1. பார்க்க: இமாம் குர்துபி: அல்-ஜாமிஉ லி-அஹ்காமில் குர்ஆன்: வா-1 பக்-91,93.
இமாம் ரஃத் ரினா: தப்ஸீர் அல்-மனார்: வா-1 பக்-47.
இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: அல்-தஹ்ரீர் வ-அல்-தன்வீர்: வா-1 பக்-170.
இமாம் தபர்: ஜாமிஉல் பயான் (மீளாய்வு மஹ்மூத் முஹம்மத் ஷாகிர்): வா-1 பக்-133.

காணப்படுகிறது. அழகேயன்றி வேறெதுவும் காணப்படவில்லை. வானிலுள்ள கோளங்களின் அமைப்பு, அவை சுற்றி வரல், சூரியனின் பேரொளி, அதன் அமைப்பு, சந்திரன் சுற்றி வரல், அது வளர்தல், குறைதல், வானவெளியின் அகன்று விரிந்த தன்மை, அதன் பல வர்ணங்கள், மழை பொழிதல், அதன் வேறுபாடுகள், சமுத்திரத்தின் காட்சி, ஆறுகளின் ஓட்டம், மலைகளின் உயரம், பள்ளத்தாக்குகளின் தாழ்வு, மிருகங்களின் உடல்கள், அவற்றின் அமைப்பு, தாவரங்களின் காட்சிகள், தோட்டங்கள், பூங்காக்கள், பூக்களின் நறுமணம், பறவைகளின் இனிய கீதம், பொழுது புலரும் அற்புதக் காட்சி, மாலையில் இருள் சூழ்ந்து கொள்ளும் தோற்றம் இவையனைத்தும் வாழ்கையுலகின், மைதானத்தின், அழகின் கண்காட்சி நிலையமாக அமைந்துள்ளன. எனவே, இந்த அழகுக் கண்காட்சியின் பின்னணியில் இப்பிரபஞ்சத்தில் தோற்றமளிப்பதெல்லாம் அழகும், அலங்காரமும் உடையனவாக இருத்தல் வேண்டுமெனவும், இந்த வாழ்க்கையெனும் ஆலயத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் இன்பமே பொங்கிக் கொழிந்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமெனவும், அதாவது கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியும், உள்ளத்திற்கு உவப்பும், நிம்மதியும் உண்டாக்க வேண்டுமெனவும் விரும்புகின்ற ஒரு சக்தி வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறதென்பது தெரிகின்றது.

இவ்வாறு இந்த முதலாவது ஸுராவிளேயே படைப்பினங்களுக்கும் இறைவனுக்குமான தொடர்பு அன்பு, இரக்கம் என விவரிக்கிறது அல் குர்ஆன். இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரையில் கடவுள் தன் அடியார்களை எதிரிகளாகக் கருதி விரட்டி விரட்டித் தண்டிப்பவனல்ல. அவன் அவர்களோடு இரக்கத் தோடும், அன்போடும் தொடர்பு கொள்கிறான். அந்த அன்பே அத்தொடர்பில் மிகைத்து நிற்கிறது.

﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾

“மாலிகியவ்மித்தீன்”

கூலிகொடுக்கும் நாளின் சொந்தக்காரன், அதிபதி.

(வசனம்:4)

‘மாலிகி யவ்மித்தீன்’, ‘மலிகி யவ்மித்தீன்’ என்று இரு வகையில் இறைதூதர் (ஸல்) அவர்கள் இவ்வசனத்தை ஒதினார்கள் என்பது மிக ஆதாரபூர்வமாக நிறுவப்பட்டுள்ளது. ‘மாலிக்’ என்ற அரபுப் பதம் ‘சொந்தக்காரன்’ என்ற கருத்தையும், ‘மலிக்’ என்ற சொல் அதிபதி, அரசன் என்ற கருத்தையும்

1. பார்க்க: அபுல் கலாம் ஆஸாத்: திருமறையின் தோற்றுவாய் (மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஸையித் இப்நாஹீம்): பக்-87,88.

கொடுக்கிறது. இந்த வகையிலேயே அந்நாளின் சொந்தக்காரன் எனவும், அரசன், அதிபதி எனவும் இங்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

மறுமையின்போது அல்லது அதன் முதற்கட்டமான விசாரணையின்போது இவ்வலகை விட முற்றிலும் வித்தியாசமான நிலைமைகள் அங்கு காணப்படும். அவற்றின் அடிப்படையான இரு விடயங்களை இந்த வசனம் விளக்குகிறது. முதலாவது அப்போது அனைத்துமே முழுமையாக அல்லாஹ்வுக்கு -இறைவனுக்குச்- சொந்தமாக இருக்கும். உலகில் அல்லாஹ் -இறைவன்- பொருட்களைக் கட்டுப்படுத்தி, வசப்படுத்தி மனிதனுக்குக் கொடுத்தான் என்ற வகையில் மனிதன் வெளித் தோற்றத்திலாவது பொருட்களின் சொந்தக்காரனாக அவற்றின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துபவனாக இருந்தான். ஆனால் அங்கு அந்நிலை கூடக் காணப்பட மாட்டாது.

'ரப்புல் ஆலமீன்' உலகங்களின் சொந்தக்காரன் என்ற வசனம் மறுமை உலகையும் குறிக்க முடியும். எனினும் அவ்வசனம் பொதுக் கருத்தையே குறித்தது. ஆனால் இந்த வசனம் மறுமையின் விஷேட நிலையைக் குறிக்கிறது.

இரண்டாவதாக மறுமையில் சொந்தக்காரனாக மட்டுமல்ல ஆட்சியாளனாகவும், அரசனாகவும் அல்லாஹ் -இறைவன்- இருப்பான் என்கிறது இவ்வசனம். அதாவது கட்டளைகள் பிறப்பிக்கும், தீர்ப்புக்கள் சொல்லும் முழு அதிகாரமும் அவனிடமே முழுமையாக அப்போது இருக்கும். அல்லாஹ் -இறைவன்- கொடுத்த சுதந்திரத்தின் காரணமாக மனிதர்கள் உலகில் அதிகாரம் செலுத்தினார்கள். ஆட்சியாளர்களாகவும், மன்னர்களாகவும் இருந்தார்கள். இந்த வெளித் தோற்ற அதிகாரம் கூட அப்போது யாருக்கும் இருக்காது. பரிந்துரை செய்யக் கூட அப்போது அல்லாஹ்விடம் -இறைவனிடம்- அனுமதிபெற வேண்டிய நிலை இருக்கும்.

இவ்வாறு கையில் சொந்தமாக எப்பொருளுமின்றி, எந்தவிதமான அதிகார முமின்றி ஒரு கையறு நிலையில் மனிதர்கள் எல்லோரும் அப்போது நிற்பார்கள். அல்லாஹ்வே -இறைவனே- எல்லாப் பொருட்களுக்கும் சொந்தக்காரனாகவும், சகல அதிகாரங்களும் கொண்டவனாகவும் அப்போதிருப்பான்.

இப்பிரபஞ்சத்தை நோக்குகையில் அதன் எல்லாப் புறங்களிலும் 'ருபியிய்யத்' -இரட்சகத்தன்மை-, 'ரஹ்மத்'-அருள், கருணை- பரந்து விரிந்திருப்பதனைக் காண முடிகிறது. இந்த உலகு வளர்க்கவும், உருவாக்கவும், பராமரிக்கவும் ஆழ்ந்து தொழிற்படுகிறது என்பது மிகத் தெளிவான உண்மை.

1. பார்க்க: அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்கம்): வா-1 பக்-63.

அப்துர் ரஹ்மான் ஹஸன் ஹபன்னகா அல்-மைதானி: மஆரிஜ் அல்-தபக்குர் வ-அல்-தகாயிக் அல்-ததப்பர்: வா-1 பக்-295,296.

அதனையே 'ரப்பில் ஆலமீன்' என்ற சொற்றொடர் தந்தது. இப்போது மனிதன் சற்று ஆழ்ந்து அவதானித்தால் என்ன காண்கிறான்? மனித வாழ்வோடும், தேவைகளோடும் இப்பிரபஞ்சம் இப்பூமி உடன்பட்டு மிகுந்து பொருத்தப்பாட்டுடன் இயங்குகிறது. அதன் ஒவ்வொரு பகுதியும் அடுத்த பகுதிகளோடு இணங்கியும், பொருந்தியும் இயங்குகின்றன. இவ்வாறு மிக ஆச்சரியமான பொருத்தப்பாட்டுடனும், மிக நுண்ணிய ஒழுங்குகளோடும் இயங்கும் இம்மாபெரும் பிரபஞ்ச இயந்திரம், மிகப் பாரிய தொழிற்சாலை எந்த இலக்கும், நோக்கமுமின்றி உருவாகியிருக்க முடியாது. வெறும் அபத்தமாக இப்பூமி வாழ்வு முடிவுறல் என்பது இம்மாபெரும் அமைப்புக்கே எதிரானது. எனவே, விசாரணையும், நன்மைக்கு வெகுமதியும், தீமைக்குத் தண்டனையும் கிடைத்தலே இவ்வழகிய, பாரிய உலகின் தர்க்கரீதியான முடிவாக இருக்க வேண்டும். இந்த வகையில்தான் மறுமைநாள் நம்பிக்கையென்பது மனிதனின் இயற்கை உணர்வாகவும், அவனது பகுத்தறிவு ரீதியான சிந்தனையின் விளைவாகவும் அமைகிறது.

மறுமைநாள் பற்றிய நம்பிக்கை மனித வாழ்வின் அடிப்படை அம்சம். உண்மையில் இறைநம்பிக்கையின் ஒரு பகுதி. எனினும் மனிதர்களில் பலர் இறைநம்பிக்கை கொண்டாலும் கூலி கொடுக்கும் நாளை நம்பிக்கை கொள்வதில்லை. எனினும் உண்மை என்னவெனில் இந்நம்பிக்கை மனிதர்களை இவ்வுலகுக்கு அப்பாலுள்ள இன்னொரு உலகோடு தொடர்பு கொண்டவர்களாக மாற்றுகிறது. அப்போது அவர்கள் இவ்வுலகோடும், அதன் தேவைகள், ஆசா பாசங்களோடும் கட்டுண்டு போவதில்லை. அத்தேவைகள் ஆசாபாசங்களை விட்டு உயர்ந்து நிற்க அப்போது அவர்களுக்கு முடிகிறது. தமது குறுகிய கால வாழ்வினுள்ளே தமது உழைப்புகளின் விளைவுகளைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆதங்கமும், கவலையும் அவர்களது உள்ளங்களைப் பிடிப்பது வுமில்லை. இந்நம்பிக்கையின் விளைவாக அல்லாஹ் -இறைவன்- உழைப்பின் விளைவை உலகிலோ, மறுமையிலோ எங்கு சரி தரட்டும் என்ற எண்ணத்தோடு அல்லாஹ்வுக்காக -இறைவனுக்காக- மட்டும் அவர்களால் உழைக்க முடிகிறது. இலட்சிய வேகத்தோடும், விடாப்பிடியாகவும், மிகுந்த நம்பிக்கையோடும் சத்தியத்திற்காக நிலைத்து நின்று போராடவும் இந்த நம்பிக்கையே தூண்டுதலாக அமைகிறது. இவ்வாறு இந்த நம்பிக்கையால் மனிதன் உயர்கிறான். சத்தியம் உலகில் நிலைக்கிறது. தீமைகளும், அசத்தியங்களும் ஒழிகின்றன.

மனிதர்களின் உள்ளத்தில் இந்நம்பிக்கை நிலைபெறும்போது மட்டும் தான் இறை மார்க்கத்தின் மீது நிலைப்பது சாத்தியமாகிறது. பூமியில் கிடைப்பதுவே இறுதியான கூலியல்ல; உண்மையான கூலி, முழுமையான கூலி அங்கேதான்

கிடைக்கிறது என்ற நம்பிக்கை உள்ளத்தில் வரும்போதுதான் அந்த உயர்ந்த இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளின் மீது வாழ்தல் சாத்தியமாகிறது.

இந்தவகையில் மறுமையை நம்பிக்கை கொண்டோரும், அந்நம்பிக்கை இல்லாதோரும் அடிப்படையிலேயே வேறுபடுகிறார்கள். உணர்வு, நடத்தை, பண்பாடு அனைத்துமே இவ்விருவகை மனிதர்களிடத்திலும் வேறுபட்டமை கிறது.¹

இறுதியில் இங்கு நாம் ஒரு கருத்தைப் புரிய வேண்டும். இம்மாபெரும் பிரபஞ்சத்தை அவதானித்து, அதிசயித்து, பிரமிப்புற்று அதனை ஆக்கியோனை இயல்பாகப் புகழ்கிறோம். இப்பிரபஞ்சத்தை மேலும் ஆழ்ந்து நோக்குகையில் அது மனிதனை வளர்க்கும், அவனுக்கு இன்பந்தரும் ஒரு பரந்து, விரிந்த மாபெரும் தொழிற்சாலை எனக் காண்கிறோம். அப்போது அந்த இறைவனை இரட்சகனாகவும், கருணை நிறைந்தவனாகவும் பார்க்கிறோம். எனவே, அவன் மீது பக்தி செலுத்துகிறோம், அன்பு வைக்கிறோம்.

ஆனால் அவன் நீதியாளன், நன்மையும், தீமையும் அவற்றிற்குரிய கூலியைப் பெறும் ஒழுங்கையும் அவன் அமைத்துள்ளான் என நாமறியும்போது அவனது இந்த நீதிக்காகவும் அவனை விரும்ப நாம் தூண்டப்படுகிறோம்.

இந்த வகையில் எமது முழுமையான, முடிவான சந்தோஷம் அல்லது கவலை அவனின் மீதே முழுக்க முழுக்கத் தங்கியுள்ளது என்பதை ஆழ்ந்து ணர்ந்து கொள்கிறோம். மறுமையின் வாழ்வே இறுதி முடிவு. அங்கு சந்தோஷமாக வாழ்வதா? அல்லது எல்லையற்ற கவலையில் உழல்வதா? என்பதை இறுதியில் தீர்மானிப்பவனும் அந்த இறைவனே.²

ஸூரா பாதிஹாவின் இந்த ஆரம்ப வசனங்கள் மனித வாழ்வையும், பிரபஞ்சத்தையும் அர்த்தப்படுத்துகின்றன. வாழ்வுக்கு ஒரு பலமான அடித்தளத் தையிடுகின்றன. அந்த வகையில் மனித உள்ளத்திற்கு ஸ்திரத்தன்மையையும், அமைதியையும் அளிக்கின்றன. இது இந்த ஸூராவின் முதற் பகுதி. இந்த வகையில் அது இஸ்லாத்தின் கொள்கையை விளக்கியது எனலாம். அடுத்துவரும் இரண்டாம் பகுதி இஸ்லாத்தின் நடைமுறையை விளக்குகிறது எனலாம்.

1. பார்க்க: ஷஹீத் லையித் குத்ப்: பீ-லினாஸில் குர்ஆன்: வா-1 பக்-24,25.

2. பார்க்க: மொளலான அபுல் அஃலா மொளதூதி: *Towards Understanding the Qur'an vol-1* p-36.

வணக்கமும், பிரார்த்தனையும்

(5-7)

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ⑤ أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ⑥
صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ⑦

“இய்யாக நஃபுது வ இய்யாக நஸ்தயீன். இஹ்தினஸ் ஸிராதல் முஸ்தகீம். ஸிராதல்லதீன அன்அம்த அலைஹிம். கைரில் மஃரூபி அலைஹிம் வலல்லாள்ளீன்.”

உன்னையே நாங்கள் வணங்குகிறோம்; மிகப் பணிகிறோம். உன்னிடமே உதவி வேண்டுகிறோம். (5) எமக்கு நேரான பாதையைக் காட்டுவாயாக. (6) அது உன் அருள் பெற்றோர் பாதை; கோபத்திற்குட்பட்டோர் பாதையன்று; வழி தவறியோரது பாதையுமன்று. (7)

“உன்னையே நாங்கள் வணங்குகிறோம்; மிகப் பணிகிறோம். உன்னிடமே உதவி வேண்டுகிறோம்.” என்ற வசனம் பற்றி இமாம் இப்னு கஸீர் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்:

“ஆரம்பகால இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் அல் குர்ஆனின் கருத்து மர்மம் ஸுரா பாதிஹா; ஸுரா பாதிஹாவின் கருத்து மர்மம் இந்த வசனம் என்பர். இவ்வசனத்தின் முதற் பகுதி இறைவனுக்கு இணை வைத்தலிலிருந்து நீங்கிக் கொள்ளல் என்ற கருத்தையும், இரண்டாம் பகுதி தன் சொந்த சக்தி ஆற்றலை நம்பியிருத்தலிலிருந்து நீங்கிக் கொள்ளல் என்ற கருத்தையும் கொடுக்கிறது.”¹

1. பார்க்க: அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: உம்தத் அல்-தபஸீர் (தபஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்): வா-1 பக்-64.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ

“இய்யாக நஃபுது”

உன்னையே நாங்கள் வணங்குகிறோம்; மிகப் பணிகிறோம்.

இவ்வசனத்தில் ‘நஃபுது’ என்ற சொல் ‘இபாதத்’ என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தது. ‘இபாதத்’ என்ற சொல் தன்னை மிகவும் தாழ்த்திக் கொண்டு மிகப் பணிந்து போதலைக் காட்டுகிறது. அச்சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்ட ‘அப்து’ என்ற இன்னொரு சொல் ‘அடிமை’ என்ற கருத்தைக் கொடுப்பது இப்பின்னணியிலாகும்.

“உன்னையே வணங்குகிறோம்” என இவ்வசனம் மொழி பெயர்க்கப் படும்போது அதன் இவ்வடிப்படைப் பொருளை மறத்தலாகாது. புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பொருளைப் புனிதப்படுத்தி, அதற்கு பக்தி செலுத்தி முன்வைக்கப்படுவதே ‘வணக்கம்’ என்ற ஒரு கருத்தை மட்டும் ‘நஃபுது’ என்ற இச்சொல்லால் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது.

கடவுள் என்ற மறை உண்மை மீது காதல் கொண்டு, பக்தி செலுத்தி ஓர் ஆன்மீகத் தொடர்பை -மனத் தொடர்பை- ஏற்படுத்திக் கொள்ளலை மட்டும் இபாதத் என்ற சொல் குறிக்காது. அது தியானம், பல்வகைப்பட்ட சடங்கு, சம்பிரதாயங்களோடு கூடிய வணக்க முறை என்று மட்டும் கருதுவது அல் குர்ஆனிய சிந்தனைப் போக்குக்கு முரணானது.

ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டபடி அடிப்படையில் இபாதத் என்ற சொல் தன்னை மிகவும் தாழ்த்திக் கொண்டு முழுமையாக அடிமைப்பட்டுப் போதல் என்ற கருத்தைக் கொண்டது. எனவே, ஆன்மீக வாழ்வில் பக்தி செலுத்தி, அன்பு கொண்டு வணக்கம் செலுத்தல் மட்டுமன்றி புற வாழ்வில் இறை கட்டளைகளையும், சட்டங்களையும் ஏற்று அவற்றுக்கு முழுமையாக அடிபணிதலை இப்பிரயோகம் அடிப்படையில் கொண்டுள்ளது. அக வாழ்வில் பக்தியும், வணக்கமும், இறை காதலும் கொண்டு புற வாழ்வில் இறை சட்டங்களையும், கட்டளைகளையும் புறந்தள்ளும் மதச் சார்பற்ற சிந்தனையையும், நடத்தையையும் கொண்டிருத்தல் ஒரு போதும் இபாதத் ஆகாது.

எனவே, இபாதத் இரு பிரதான பகுதிகளைக் கொண்டது. முதலாவது இவ்வலகை ஆளும் மறை பொருளைக் கண்டு அவனிடம் அன்பும், பக்தியும் கொண்டு, அவன் தாழ் பணிந்து, அவனுக்கு வணக்கம் செலுத்துதல். இரண்டாவது அக உலகின் அந்த வணக்கத்தின் விளைவாக புற உலகில் அவனது கட்டளைகளுக்கும், அவன் சமூக வாழ்வுக்காக வகுத்துத் தந்த சட்டங்களுக்கும் முழுமையாகக் கட்டுப்படலும், பணிதலும்.

இஸ்லாம் இவ்விரு பகுதிகளையும் அடக்கிய சம்பூரண வாழ்க்கைத்திட்டம். வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளையும் அது வணக்கம் -இபாதத்- ஆகவே கருதுகிறது. இக்கருத்தை விளக்கும் கீழ்வரும் அல் குர்ஆன் வசனங்களை உதாரணத்திற்கு நோக்குவோம்.

“அனைத்தையும் தெளிவுபடுத்தக் கூடியதாகவும், முஸ்லிம்களுக்கு நேர்வழி யாகவும், அருளாகவும், நன்மாராயம் சொல்லக் கூடியதாகவும் உம்மீது நாம் வேதத்தை இறக்கினோம்.”(ஸுரா நஹல் 16:89)

“அனைத்தையும் தெளிவுபடுத்தக் கூடியதாகவும்” என்ற மேலே உள்ள வசனத்தின் பகுதி அல் குர்ஆன் வாழ்கையின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் விளக்கம் சொல்கிறது என்ற கருத்தைத் தருகிறது.

“மனிதனையும், ஜின்னையும் எனக்கு இபாதத் செய்யவேயன்றி வேறெதற் காகவும் நான் படைக்கவில்லை.”(ஸுரா தாரியாத் 51:56)

இவ்வாறு வாழ்க்கையின் எல்லா நடத்தைகளும் இபாதத்தே. அவ்வாறான தொரு இபாதத்துக்கே மனிதனையும் ஜின்னையும் படைத்ததாக அல்லாஹ் கூறுகிறான். இந்தவகையில்தான் வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகள் பற்றியும் அல் குர்ஆனும் ஸுன்னாவும், விளக்குவதனை நாம் இலகுவாகவே கண்டுகொள்ள முடியும்.

وَأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

“வ இய்யாக நஸ்தயீன்”

உன்னிடமே உதவி வேண்டுகிறோம்.

இது ஐந்தாம் வசனத்தின் அடுத்த பகுதியாகும். அது இறை தொடர்பின் இன்னொரு பகுதியைச் சொல்கிறது. அதேவேளை அல்லாஹ் -இறைவன்- அல்லாத பொருட்களுக்கும் மனிதனுக்குமிடையிலான தொடர்பையும் வரையறை செய்கிறது.

பெளதீகப் பொருட்களைனத்தும் மனிதனுக்கு பணி செய்கின்றன. அவற்றை அவன் தன் அறிவாலும், ஆற்றலாலும் தன் நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். இது நாம் காணும் யதார்த்தம். எனவே, அவையெதுவும் கடவு ளாகவோ தெய்வீகத்தன்மை கொண்டனவாகவோ இருக்க முடியாது என்பது மிகத் தெளிவான விடயம்.

1. ஸுன்னா என்பது இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது கருத்துக்கள், சிந்தனைகள், சட்ட விளக்கங்கள், உபதேசங்கள் என்பவற்றைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு சொல்லாகும். அது அவரது வாய் மொழியாகவோ, நடத்தையாகவோ, அங்கீகாரமாகவோ இருக்க முடியும்.

இத்தோடு இஸ்லாம் நிற்கவில்லை. இன்னொரு உண்மையையும் விளக்குகிறது. இறைவனே இப்பொருட்களை மனிதனுக்கு வசப்படுத்திக் கொடுத்துள்ளான். அந்தவகையிலேயே அவை மனிதனின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்துள்ளன. எனவே, அவற்றை விட்டுவிட்டு கடவுளை மனிதன் நோக்க வேண்டும். அடிப்படையில் அவனிடமே உதவி தேட வேண்டும். காரண காரிய விதிகளால் கட்டுண்டியங்கும் இப்பௌதீக உலகைப் பார்த்து அதனுடனேயே நின்றுவிடக் கூடாது. அவற்றுக்கப்பால் இப்பிரபஞ்சத்தையே இயக்கும் அந்த இறைவனைக் காண வேண்டும்.

மனிதன் இப்பகுதியில் விட்ட பெரும் தவறு அவன் தான் பயன்படுத்தும் பொருட்களையே கடவுளாகக் கொண்டான். அல்லது பௌதீகப் பொருட்களை இயக்கும் விதிகளைக் கண்டு, விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப ரீதியாக முன்னேறி பொருட்களைத் தன் நலன்களுக்குப் பயன்படுத்தி அத்தோடு நின்றுவிட்டான். அவற்றுக்கப்பால் உள்ள இறைவனைக் காணவில்லை. விளைவாக மனிதன் தான் உருவாக்கிய இந்த விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப உலகுக்கு அடிமையாக வாழும் சந்தர்ப்பமே உருவாகியது. உற்பத்திப் பெருக்கம், நுகர்வுப் பொருட்களின் அளவு மீறிய அதிகரிப்பு, மிகப் பாரிய தொழிற்சாலை, தொழில் நிறுவன அமைப்புகள், அவற்றையொட்டிய பல்வேறு பல் தேசிய கம்பனிகள், எல்லாமாகச் சேர்ந்து மனிதனுக்கு மீண்டும் ஒருவகை அடிமை வாழ்வையே கொடுத்துவிட்டன. இந்த வகையிற்றான் இவ்வசனம் "உன்னையே" என அழுத்தங் கொடுத்து "வணங்குகிறோம், பணிகிறோம்" எனவும், மீண்டும் "உன்னையே" என அழுத்திக் கூறி "உதவி தேடுகிறோம்" எனவும் அமைந்துள்ளது.

இன்னொரு கருத்தும் இங்கு நோக்கற்பாலது. மனிதன் சில மனிதர்களை தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்கள், கடவுள் அவதாரம் கொண்டவர்கள் எனக் கருதி வணங்கும் நிலையும் உள்ளது. இவ்வாறு கொள்ளப்பட்ட மனிதர்கள் பெரும் சாதனை படைத்தவர்களாகவோ, மனித சமூகத்திற்கு அரும் பெரும் தொண்டாற்றியவர்களாகவோ இருப்பர். அத்தோடு மனிதனுக்கு உள்ள ஆன்ம ஆற்றலின் காரணமாகவோ, இறைவனின் விசேட உதவியின் காரணமாகவோ பௌதீக விதிகளுக்கப்பாற்பட்ட சில காரியங்களை அவர்கள் நிகழ்த்துவர். இவ்வாறான கவர்ச்சிகளுக்குட்பட்டே மனிதர்களில் சிலர் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்களாகக் கொள்ளப்பட்டார்கள். அறிவுமட்டத்தில் தாழ்ந்தவனாக இருந்த காலத்தில் மனிதனிடத்தில் உருவான இந்த மனித வழிபாடு, புரையோடிப்போன பழக்கமாகவும், கொள்கையாகவும் தொடர்கிறது.

இறந்து மண்ணறைகளில் அடங்கப்பட்டிருக்கும் சில நல்ல மனிதர்களின் மண்ணறைகளை உயர்த்திக் கட்டி, அவற்றை வலம் வருவதுவும்,

அம்மனிதர்களிடம் தம் தேவைகளைக் கேட்பதுவும் மனித வழிபாட்டின் -அல்லாஹ்வுக்கு இணைவைப்பதன்- தோற்றங்களில் ஒன்றே.

இப்பின்னணியில் "உன்னையே வணங்கி மிகப் பணிகிறோம்; உன்னிடமே உதவி வேண்டுகிறோம்." என்ற வசனங்கள் சொல்லும் கொள்கையை ஏற்கும்போது மனிதன் அனைத்துவகை அடிமைத்துவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்று முழுச் சுதந்திரம் பெறுகிறான். இயற்கை சக்திகளுக்கடிமைப்பட்டு வணங்குவதை விட்டுவிடுகிறான். தன்னைப் போன்ற மனிதர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வழிபாடு செய்வதைவிட்டு விடுதலை பெறுகிறான். மனிதன் ஆக்கிய கொள்கை, கோட்பாடுகள், சட்ட ஒழுங்குகள், அவை உருவாக்கிய பல்வேறு ஆட்சி அமைப்புகள் போன்றவற்றிக்கு அடிமையாவதைவிட்டு விடுதலை பெறுகிறான். இறுதியாக நவீன காலப்பிரிவில் புதிய வடிவெடுத்துள்ள வணக்கம், வழிபாடு, அடிமைத்துவமாகிய மித மிஞ்சிய நுகர்வு, சுகபோகம், இயந்திர வாழ்வமைப்பு என்பவற்றிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான். இவ்வாறு இறை வணக்கமும், இறைவனுக்கு முழுமையாகப் பணிதலும், அவனிடம் மட்டுமே உதவி வேண்டலும் மனிதனை முழுச் சுதந்திரவானாக மாற்றுகிறது.

இவ்வாறு ஸூரா பாதிஹாவின் இரண்டாம் பகுதியின் முதலாம் வசனம் முதற்பகுதியில் இறைவன் பற்றிப் பெற்ற அறிவின் விளைவாக அல்லாஹ் அல்லாதவற்றை வணங்கல், வழிபடல், அடிமைப்படல், அவற்றிடம் உதவி வேண்டல் என்ற இறைவனுக்கு இணைவைத்தவின் அனைத்து வடிவங்களை விட்டும் விடுதலை பெறலை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

இப்போது ஸூராவின் இறுதிப் பகுதி வருகிறது:

أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ

الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۝

எமக்கு நேரான பாதையைக் காட்டுவாயாக. அது உன் அருள் பெற்றோர் பாதை; கோபத்திற்குட்பட்டோர் பாதையன்று; வழி தவறியோரது பாதையும்ன்று.

(வசனம்:6,7)

இது ஒரு பிரார்த்தனை. இறுதி வசனம் இப்படி ஒரு பிரார்த்தனையோடு முடிவடைகிறது. சூற்று அவதானமாகப் பார்த்தால் ஏற்கனவே ஸூரா குறிப்பிட்ட கருத்துக்களின் தொடர்ச்சியே இது என்பது தெளிவாகிறது. 'ருபூபிய்யத்' -இரட்ச சுத்தன்மை-, 'ரஹ்மத்' -கருணை-, 'அதாலத்' -நீதி- (மறுமையில் கூலி கொடுத்தல்) என்ற மூன்று அடிப்படைக் கோட்பாடுகளையும் ஆரம்பத்தில் ஸூரா தந்தது. இந்த அடிப்படை கோட்பாடுகளின் விளைவு இறைவனுக்கு முற்றிலும் அடிபணிதலும்,

அவனிடம் மட்டுமே உதவி வேண்டலுமாகும். எனவே, அக்கருத்தை அடுத்ததாக ஸூரா தந்தது.

இவ்வாறான கோட்பாட்டுப் புரிதலின் பிறகு இப்பூமியில் வாழ்வை எவ்வாறு கொண்டு செல்வது என்பது தெளிவாக வேண்டும். அத்தோடு அக்கோட்பாடுகள் பற்றிய விரிந்த போதுமான தெளிவும் அவசியம். அந்த வகையில் பிரார்த்தனை வடிவில் இக்கருத்து முன்வைக்கப்படுகிறது.

சீரான நேரான பாதையைப் புரிதல் உலக, மறுமை சுபீட்ச வாழ்வுக்கு உத்தரவாதமாக அமைகிறது. பூமியில் மனித இயக்கத்தையும் பிரபஞ்ச இயக்கத்தையும் மோதாது உடன்பாட்டுடன் அமைப்பதுவும் அதுவேயாகும். நேர்வழி பற்றிய அறிவை வேண்டுவது மட்டுமல்ல அப்பாதையில் நிலைத்து உறுதியோடு நிற்பதைக் கேட்பதாகவும் இப்பிரார்த்தனை அமைகிறது.

இப்போது நேர்வழிக்கான ஓர் எளிமையான, இலகுவாக புரிந்து கொள்ளத்தக்க வரைவிலக்கணம் தரப்படுகிறது.

அது உன் அருள் பெற்றோர் பாதை; கோபத்திற்குட்பட்டோர் பாதையன்று; வழி தவறியோரது பாதையுமன்று...

(வசனம்:7)

தனி மனிதர்களோ, சமூகங்களோ இறையருள் பெற்று வாழ்ந்தவர்களின் பாதை அது. அவர்கள் நேர்வழி பற்றிய அறிவைப் பெற்றது மட்டுமல்ல அப்பாதையில் நிலைத்துப் பிறழாது வாழவும் செய்தார்கள்.

இங்கு இக்கருத்து எதிர் மறையாகவும் விளக்கப்படுகிறது.

...கோபத்திற்குட்பட்டோர் பாதையன்று; வழி தவறியோரது பாதையுமன்று.

(வசனம்: 7)

வழிதவறல் இரு வகை. ஒன்று சுய விருப்பத்தோடும், அறிவோடும் வழிதவறல். இது கோபத்திற்குட்பட்டோனின் வழி தவறல். அடுத்தது அறிவின்மையால், உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாடின்மையால் வழி தவறல். 'வழிதவறியோர்' என்ற பிரயோகத்தினூடாக ஸூரா இக்கருத்தை உணர்த்துகிறது.

இவ்விரு சாராரும் சில போது உலகில் வசதியும், வாய்ப்பும், செல்வமும் கொண்டவர்களாக வாழ்ந்துவிட்டுப் போக முடியும். பிரிஅவ்ன், ஹாமான், காரூன், என்பவர்கள் இதற்கு சில வரலாற்று உதாரணங்கள். இக்காலப்பிரிவிலும்

1. கி.மு. எகிப்தை ஆண்ட பாரோ அரச வம்சத்தினரே பிரிஅவ்ன் என அல் குர்ஆனில் குறிக்கப்படுகிறார்கள். இவர்கள் சர்வாதிகாரிகளாகவும், கொடுங்கோலர்களாகவும் இருந்தனர். மூலா (அலை) சந்தித்த பிரிஅவ்னுக்கு மந்திரியாக நின்று, அறிவால் கொடுங்கோன்மைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவனே ஹாமான். காரூன் அக்காலப் பிரிவில் வாழ்ந்த மிகப் பெரும் செல்வந்தன். தனது செல்வத்தால் பிரிஅவ்னுக்குப் பக்கபலமாக நின்றான்.

இப்படியான பலரைச் சந்திக்க முடியும். இந்த முரண் நிலை காணப்படுவதன் காரணமாக ஸுரா எதிர் மறையாகவும் இக்கருத்தை விளக்க வேண்டியதேற்பட்டது. இறையருள் பெற்றோர் என்ற கருத்தைப் பிழையாகப் புரிந்து கொள்ளாதிருக்க இந்த விளக்கம் அவசியமாயிற்று. இறையருள் என்பதன் எதிர்நிலை வறுமையும், உலக வளங்களைக் குறைவாகப் பெற்றிருத்தலும் அல்ல. அதன் எதிர் நிலை இறை கோபத்திற்குட்படலும், வழிதவறுதலுமாகும் என்ற கருத்தையே ஸுரா இங்கு விளக்குகிறது.

'கோபத்திற்குட்பட்டோர், வழிதவறியோர்' என்ற இரு பிரயோகங்களுக்கும் இறைதூதர் (ஸல்) விளக்கமளித்துள்ளார்கள். அதீ இப்னு ஹாதீம் (ரழி) தாம் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய சம்பவத்தை விளக்கும்போது "கோபத்திற்குட்பட்டோர் யூதர்கள், வழிதவறியோர் கிறிஸ்தவர்கள்" என இறைதூதர் (ஸல்) கூறியதாகச் சொல்கிறார். (முஸ்னத் அஹ்மத், ஸுனன் திர்மிதி)

இங்கு இறைதூதர் (ஸல்) உதாரணத்தினூடாக அப்பிரயோகங்களின் பொருளை விளக்கினார்கள். இறை கட்டளைகளைத் திரும்பத் திரும்ப மனமுரண்டாகவே மீறி வாழ்ந்தமைக்கு யூதர்கள் நல்ல உதாரணம். அவ்வாறே பல்வேறு வரலாற்று சூழல்களின் தாக்கத்தால் கிறிஸ்தவர்கள் வழிதவறினார்கள். பல கூறுகளாகப் பிரிந்தார்கள். இந்த வகையில் வழி தவறலுக்கு அவர்கள் சிறந்த உதாரணமாகிறார்கள். இப்பின்னணியிலேயே இவ்விரு உதாரணங்கள் மூலமும் இறைதூதர் (ஸல்) இக்கருத்தை விளக்கினார்கள். எனினும் இவ்வசனம் இறை கோபத்திற்குட்படும், வழிதவறும் அனைவரையும் குறிக்கும் பொதுக் கருத்தைக் கொண்டுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இவ்வாறு ஸுரா பாதிஹா ஒரு பிரார்த்தனை. அல் குர்ஆனைப் படிக்க விரும்பும் எல்லோருக்கும் அல்லாஹ் -இறைவன்- இப்பிரார்த்தனையைக் கற்றுக் கொடுக்கிறான். அல் குர்ஆனின் ஆரம்பத்திலேயே இது அமைந்துள்ளமை இந்நூலிலிருந்து பயன் பெற விரும்பும் அனைவரும் இறைவனை நோக்கி இப்பிரார்த்தனையை முன்வைக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சொல்லிவிடுகிறது.

வழிகாட்டுபவன் இறைவனே என்பதை இந்த ஸுராவின் அப்பிரார்த்தனை ஊடாக மனிதன் ஒத்துக் கொள்கிறான். அத்தோடு சரியான பாதை எது என்பதைத் தேடுவதே அல் குர்ஆனைப் படிப்பதனுடே அவன் எதிர்பார்க்கும் நோக்கமாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

வழிகாட்டுபவன் இறைவனே. இறைவன் காட்டும் உண்மையான வழியை அறிந்து கொள்ளவே நான் அல் குர்ஆனைப் படிக்கிறேன் என்ற இரு

1. பார்க்க: மௌலான அபுல் அஃலா மௌதூதி: *Towards Understanding the Qur'an vol-1 p-38.*

மனோநிலைகளும் அல் குர்ஆனிலிருந்து பயன் பெற அடிப்படைச் ஷரத்தாகும். அல் குர்ஆனுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ள தொடர்பை இந்த வகையில் இந்த ஆரம்ப ஸுரா விளக்கி விடுகிறது. இந்த வகையில் ஸுரா அல் பாதிஹா மனித வார்த்தை போன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளதன் கருத்து நன்கு தெளிவாகிறது.

அதி உன்னத இறை நாவாலன்றி இறை நம்பிக்கை கொண்ட மானிடத்தின் நாவால் இடப்பட்டதாகக் காட்டப்படும் அல் குர்ஆனின் ஒரேயொரு ஸுரா பாதிஹா மட்டுமே. இது வானத்தை நோக்கும் ஒரு கூட்டு மன இயக்கத்தையே காட்டுகிறது. ஆனால் அடுத்த ஸுராக்கள் அதன் எதிர்ப்பக்க இயக்கத்தை -வானத்திலிருந்து அனுப்பப்படும் அருள் பிரவாக இயக்கத்தைக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு நாம் அல் குர்ஆனை மொத்தமாக நோக்கும்போது அது இரு தரப்பினரது நெருங்கிய உரையாடலாகக் காணப்படுகிறது. ஸுரா பாதிஹா ஒரு தரப்பு. ஏனைய ஸுராக்கள் அடுத்த தரப்பு. ஸுரா பாதிஹா கேள்வி. அடுத்த ஸுராக்கள் அதற்கான பதில். பாதிஹா நேர்வழியை வேண்டல். அடுத்த ஸுராக்கள் வேண்டப்பட்ட நேர்வழி.¹

1. பார்க்க: ஹஸாது கலம்: கலாநிதி அப்துல்லாஹ் தர்ராஜின் ஆக்கங்களின் தொகுப்பு: ஷெய்க் அஹ்மத் முஸ்தபா பளுஸிய்யா: பக்-105.

ஸீரா அல் பகரா

-பசு-

(2)

നവകവ ളിഭി നവകവ

-രവ-

(2)

ஸீரா அல் பகரா: அறிமுகம்

அல் குர்ஆனின் அத்தியாயங்கள் -ஸூராக்கள்- அடிப்படையில் இரண்டு வகை. ஒன்று மக்காவில் இறங்கியவை. மற்றது மதீனாவில் இறங்கியவை. மக்காவில் இறங்கிய ஸூராக்கள் இஸ்லாமியத் தூதின் ஆரம்ப காலத்தில், இஸ்லாத்தை தழுவினார் சிறு தொகையினராகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்த போது இறங்கின. அக்காலப்பிரிவில் முஸ்லிம்கள் கருத்து ரீதியான சாத்வீகப் போராட்டத்திலேயே இருந்தனர். கொள்கை உருவாகி, கால் பதிக்கத் துவங்கியிருந்த காலப்பிரிவு என அதனைச் சொல்லலாம். மக்காவில் இறங்கிய அல் குர்ஆன் இந்தக் காலப்பிரிவுப் பண்புகளைக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

அல் குர்ஆனின் இன்னொரு பகுதியான மதீனாவில் இறங்கிய ஸூராக்கள் இஸ்லாம் சமூக அமைப்பாகவும், அரசாகவும் மாறியிருந்த காலப்பிரிவினைச் சேர்ந்தன. அதாவது மக்காவில் தமது கொள்கையை நிலைபெறச் செய்வது மிகக் கடினம் எனக் கண்ட முஸ்லிம்கள் அதனைத் துறந்து மதீனாவுக்கு புலம் பெயர்ந்தார்கள். மக்காவின் தலைமைகள் அப்போதும் அவர்களை நிம்மதியாக வாழவிடவில்லை. அப்பிராந்தியத்திலேயே இஸ்லாம் நிலைக்கக் கூடாது எனக் கண்ட அவர்கள் அதற்காக தொடர்ந்த ஆயுத போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். இந்நிலையிலேயே முஸ்லிம்கள் தவிர்க்கமுடியாது தற்காப்புக்காக ஆயுதம் தாங்கவேண்டியாயிற்று.

மதீனாவில் சமூக அமைப்பாகவும், அரசாகவும் மாறியமையும், பாரியதொரு இராணுவ போராட்டத்திற்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியேற்பட்டமையும் என்ற இவ்விரு நிலைகளையும் விஷேடமாக வழிநடாத்தும் வகையிலுமே அல் குர்ஆன் மதீனாவில் இறங்கியது.

இந்தப் பின்னணியில்தான் 'அல் பகரா' என்ற இந்த அத்தியாயத்தை நோக்க வேண்டும். மதீனாவின் மிக ஆரம்ப காலப்பிரிவிலேயே இது இறங்க ஆரம்பித்தது. மதீனாவின் இடைக்கால, இறுதிக்காலப் பிரிவுகளில் இறங்கிய

இறை வசனங்களும் இந்த அத்தியாயத்தினுள்ளே இணைக்கப்பட்டன. இந்த வகையில் இந்த அத்தியாயம் வணக்க வழிபாடுகளுக்கான வழிகாட்டல்களையும், கொடுக்கல் வாங்கல் சட்ட திட்டங்களையும், குடும்ப வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் போதனைகளையும், சட்ட திட்டங்களையும், போராட்ட இராணுவ நடவடிக்கைகளை நெறிப்படுத்தும் வழிகாட்டல்களையும் அடக்கியுள்ளது. இந்த வகையில் உருவாகிய அப்புதிய சமூகத்தை மிகவும் கவனமாக வழிநடாத்திச் செல்லும் போக்கையே இந்த அத்தியாயம் கொண்டுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

போராட்ட இராணுவ நடவடிக்கைகளை வழிநடாத்திச் செல்லல் என்பதன் பொருளை இங்கு சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அல் குர்ஆன் இறுதித் தூது என்ற வகையில் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் பின்னர் தூதைச் சுமக்கும் ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குதல் பிரதான வேலைத்திட்டங்களில் ஒன்றாகிறது. அக்கால வரலாற்றுச் சூழலில் அதற்குப் பொருத்தமானவர்கள் அரபிகளாகக் காணப்பட்டு தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். இக்கருத்துதான் அத்தியாயத்தின் மையக் கருத்தாகும். இந்த அத்தியாயத்தை ஆராயும் யாரும் இதனை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். இதனை அத்தியாயம் இரு வகைகளில் விளக்குகிறது.

- i. யூத சமூகத்திடமிருந்து தூது கைமாறியமையை விளக்குதல்: யூதர்களது வரலாற்று நிகழ்வுகளை இந்த வகையில் நீண்ட தூரம் இந்த அத்தியாயம் விளக்குகிறது. அவர்கள் விட்ட தவறுகள், செய்த பாரிய குற்றங்கள் என்பவற்றை அது படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. இத்தொடரின் இறுதிப் பகுதியில் இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களது தலைமை, அவர்கள் கஃபாவைக் கட்டியமை, ஓர் உயர்ந்த சமூகம் உருவாகப் பிரார்த்தித்தமை என்பன தரப்படுகின்றன.
- ii. சமூக வாழ்வின் சட்டதிட்டங்கள் விளக்கப்படும் போதெல்லாம் இடைக்கிடை போராட்டம் பற்றி விளக்கப்படுவதைக் காண முடியும். அதாவது இந்த சமூகம் தூது சுமக்கும் பணியில் நிற்கிறது. அதுவே அதன் அடிப்படைக் களமாகும். எனினும் இடைக்கிடை தனது அன்றாட விவகாரங்களையும் அது கவனித்துக் கொள்கிறது என்ற இந்த மனப் பதிவை அத்தியாயத்தின் இப்போக்கு தருகிறது.

இதன் பொருள் தூது சுமக்கும் பொறுப்பு அரபிகளுக்கு மட்டுமே உரியது என்பதல்ல. அதனைத் தகுதிவாய்ந்த எந்தச் சமூகமும் சுமக்க முடியும். வரலாற்றில் இதற்கான உதாரணங்கள் பல உள்ளன.

இப்பின்னணியில் இன்னொரு அடிப்படை உண்மையையும் அல் குர்ஆனை வாசிப்பவர்கள் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். மனித சமூகத்திற்கான இறைதூது முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களோடு முடிந்துவிடுகிறது. எனவே, இந்தக் குர்ஆன் இறுதி வேதமாகும். மனிதனின் அடுத்துவரும் எல்லாக் காலப்பிரிவுகளுக்கும்

வழிகாட்டும் நூல் அது. குறிப்பிட்ட காலப்பிரிவில் தோன்றிய சமூகத்திற்கு வழிகாட்டிச் சென்ற அதேவேளை, அந்த நூல் கால, சமூக மாற்றத்திற்கேற்ப நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மையை தன்னகத்தே கொண்டு நிரந்தர வழிகாட்டலாக அமைந்துவிட்டது. எனவே, அல் குர்ஆன் இறங்கிய அக்காலப்பிரிவு காலத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வசனங்களை ஏந்தும் காலப் பாத்திரமாகவே அமைந்தது. அல் குர்ஆனின் வாசகர்கள் இந்த உண்மையை அல் குர்ஆனை ஆழ்ந்தும், கவனமாகவும் வாசிக்கும்போது புரிந்துகொள்ள முடியும். இக்கருத்துப் பின்னணியில் இந்த அத்தியாயம் தரும் சிந்தனைகளை கீழே தருகிறோம்:

1. அல் குர்ஆன் இறைவனிடமிருந்து இறங்கியது என்பதில் சந்தேகமில்லை என்ற கருத்தோடு இந்த அத்தியாயம் ஆரம்பமாகிறது, இக்கருத்தை 21-23 வரையிலான வசனங்களும் நன்கு விளக்குகின்றன. "மக்களே உங்களையும், உங்களுக்கு முன்பிருந்தோரையும் படைத்த உங்களது இரட்சகனை நீங்கள் வணங்குங்கள். நீங்கள் இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களாகலாம். அவன் உங்களுக்கு பூமியை ஒரு விரிப்பாகவும் வானத்தை கட்டிட அமைப்பிலும் ஆக்கினான். வானத்திலிருந்து தண்ணீரை இறக்கி அதன் மூலம் உங்களுக்கு வாழ்வாதாரமாக அமைய தாவரங்களை வெளிக் கொணர்ந்தான். எனவே, நீங்கள் அறிந்து கொண்டே அல்லாஹ்வுக்கு நிகரானவை என்று எதனையும் ஆக்காதீர்கள். நாம் எமது அடியார் மீது இறக்கியவற்றில் உங்களுக்கு சந்தேகமேதுமிருந்தால் அது போன்றதொரு அத்தியாயத்தைத்தானும் கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் அல்லாஹ்வைத் தவிர உங்களுக்கு சான்று பகர்வோர்களையும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்."

அதாவது மனித சமூகத்தை விளித்து இந்த அழைப்பை அத்தியாயம் விடுக்கிறது. இப்பிரபஞ்ச ஒழுங்கை ஆழ்ந்து நுணுகி ஆராய்ந்தால் கடவுளொருவன் இருக்கிறான் என்பதை நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். அந்த இறைவனுக்கு அடிபணிந்து கட்டுப்பட்டு வாழலே வாழ்வொழுங்காக இருக்க வேண்டும். அந்த இறைவன் உலகில் எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்பதை காட்டாது விட முடியாது. அந்த வகையில் இந்தக் குர்ஆனை அவன் இறக்கினான். அல் குர்ஆனை ஆழ்ந்து ஆராய்கின்ற எவரும் அது மனித ஆக்கமல்ல இறைவனிடமிருந்தே இறங்கியது என்பதை புரிந்துகொள்வார் என்றுதான் இந்த வசனங்கள் சொல்கின்றன.

இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில் அத்தியாயம் அதன் ஆரம்பப் பகுதியைத் தொடங்குகிறது. அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் மனிதர்களின் மூன்று வகை நிலைப்பாடுகளை விளக்குகிறது. அவர்களில் முதற் பிரிவினர் தூதை ஏற்றோர். அவர்களே அல் குர்ஆன் உருவாக்கிய தூதை கமக்கும் பொறுப்பை ஏற்ற இலட்சிய சமூகத்தினர். அவர்களது பண்புகளை இங்கே அத்தியாயம்

விவரிக்கிறது. அவர்களில் அடுத்த பிரிவினர் இத்தூதை நிராகரிப்போர், அதனை எதிர்த்து நிற்போர் எனக் கூறுகிறது. பல்வேறு உலக இலாபங்கள், மனோ இச்சைகளில் கட்டுண்டு போன அவர்களால் அறிவுபூர்வமாக இப்பிரச்சினையை நோக்க முடியாமையே இதற்குக் காரணமெனவும் அத்தியாயம் விளக்கிச் சொல்கிறது. 'காபிர்' என்ற பிரயோகத்தின் மூலம் இங்கு அத்தியாயம் நாளும் கருத்து இதுவே. அல் குர்ஆனில் பொதுவாக காபிர் என்ற சொல் இக்கருத்தையே கொடுக்கிறது. அவர்களில் ஒரு பிரிவினரே நேரடியாக எதிர்க்க தைரியமின்றி உள்ளே இருந்து குழி பறிக்கிறார்கள் என மேலும் அத்தியாயம் விளக்குகிறது. அவர்களைப் பற்றி ஓரளவு விரிவான விளக்கத்தையும் அது தருகிறது. இறைவழிகாட்டலை ஏற்காத போது இந்த நிராகரிப்பாளர்கள் வன்முறையாளர்களாகவே இப்பூமியில் நிற்பர் என்கின்றன தொடர்ந்துவரும் வசனங்கள். "அல்லாஹ்வுடனான உடன்பாட்டை அது நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டதன் பிறகு முறிப்பவர்கள், தொடர்புபடுத்தப்பட வேண்டுமென்று அல்லாஹ் கட்டளையிட்டவற்றை துண்டித்து விடுபவர்கள், பூமியில் சீர்கேடு செய்பவர்கள் என்ற இறை வழியை விட்டு வெளியேறியவர்களையே அவன் அதன் மூலம் வழிபிறழ்ச் செய்கிறான். அவர்கள்தான் நஷ்டவாளர்கள்." (வசனம் 27)

இவ்விடத்தில் மீண்டும் ஒரு முறை அத்தியாயம் பூமியில் எவ்வாறு உயிரினம் தோன்றியது? மனிதனென்ற உயர்ந்த சிருஷ்டி எவ்வாறு தோன்றியது? என்பதை ஆராய்ந்தால் எந்த வகையிலும் இறைவனை மறுப்பது சாத்தியமில்லை என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்கிறது. "நீங்கள் உயிரற்ற பொருட்களாக இருந்தீர்கள். அவன் உங்களை உயிர் பெறச் செய்தான். பின்னர் உங்களை மரணிக்கச் செய்வான். பின்னர் உயிர் பெறச் செய்வான். பின்னர் நீங்கள் அவனிடம் கொண்டு செல்லப்படுவீர்கள் என்றிருக்கும்போது நீங்கள் அல்லாஹ்வை எவ்வாறு நிராகரிக்கிறீர்கள்?" (வசனம் 28).

இந்தப் பின்னணியில் அல் குர்ஆன் மனித தோற்றம் என்ற அந்நிகழ்வை விளக்குகிறது (வசனங்கள் 30-39). அந்த நிகழ்வை ஆழ்ந்து படித்தால் கீழ்வரும் உண்மைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்:

அ. மனிதனை இறைவன் அவனது பிரதிநிதியாக இவ்வுலகில் ஆக்கினான். பௌதீக உலகை ஆளும் பொறுப்பு அவனிடம் கொடுக்கப்பட்டது. அப்பின்னணியில் அவனுக்கு பௌதீக உலகை ஆளத்தக்க அறிவையும் இறைவன் கொடுத்தான். இது மனிதனுக்குக் கொடுத்த மிகப் பெரும் கண்ணியமாயிற்று. எனவேதான் மலக்குகளைக்கூட அவனுக்குப் பணியு மாறு இறைவன் கட்டளையிட்டான். பணிய மறுத்தவனை தன் அருளி லிருந்தே விரட்டினான்.

ஆ. மனிதனின் அடுத்த முக்கிய பண்பு அவனது செயற் சுதந்திரமாகும். பௌதீகப் பொருட்கள், தாவரங்கள், மிருகங்கள் போன்று தவிர்க்க முடியா விதிகளுக்கு அவன் கட்டுப்பட்டவனல்ல. சுதந்திரமாக இயங்கும் ஆற்றலை அவன் பெற்றுள்ளான். இந்த ஆற்றல் மூலம் அவன் நன்மைகள் செய்து உயரவும் முடியும், தீமைகள் செய்து தாழ்ந்துவிடவும் முடியும். மனிதனின் இந்த விஷேட ஆற்றலை செயன்முறைப் பரீட்சை ஒன்றின் மூலம் உணர்த்தி உலகுக்கு அவனை இறைவன் அனுப்பி வைத்தான். சுவர்க்கத்தில் வாழவிட்டமை, குறிப்பிட்ட மரத்தின் கனியை உண்ண வேண்டாமெனத் தடுத்தமை என்ற சம்பவம் இக்கருத்தையே உணர்த்துகிறது.

இ. மனிதனால் பௌதீக உலகை ஆராய முடியும். அங்கு மிகப் பாரிய பல வெற்றிகளைச் சாதிக்கவும் முடியும். ஆனால் அவனது சமூக வாழ்க்கைக்கு அவனாக பாரிய பிழைகளற்ற பூரணமான கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும், சட்டங்களையும் அமைத்துக் கொள்வது சாத்தியமல்ல. எனவேதான் மனிதன் பூமியில் வாழத் துவங்கிய போதே வழிகாட்டல்களைத் தொடர்ந்து அனுப்புவதாக இறைவன் வாக்களித்தான். அந்த இறை வழிகாட்டலை ஏற்று வாழும்போது பயமற்ற மனச் சஞ்சலங்கலற்ற வாழ்வொன்றை பூமியில் கொண்டு செல்ல முடியுமென அப்போது இறைவன் கூறினான். இதன் பொருள் மனிதன் சுயமாக தனக்கான சட்டங்களை இயற்றும் நிறனை முற்றாகப் பெற்றவனல்ல என்பதன்று. மாற்றமாக மனிதனுக்கு இப்பகுதியில் இறையுதவி தேவை, அடிப்படையான சில வழிகாட்டல்களும் தேவை என்பதே இதன் பொருளாகும். மனிதன் அந்த அடிப்படை வழிகாட்டலில் நின்றுகொண்டு தனிமனித, சமூக வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்தி வாழ முடியும். இப்பின்னணியிலேயே இஸ்லாமிய சட்டத்தில் மனித சட்ட ஆய்வுக்கென ஒரு பாரிய பகுதி இருப்பதை அவதானிக்கிறோம். அதுவே இஸ்லாமிய பரிபாஷையில் 'இஜ்திஹாத்' எனப்படுகிறது.

இக்கருத்துப்பின்னணியில் மனித சமூகத்திற்குத் தூதை அனுப்பி வந்த இறைவன் இப்போது தனது இறுதி வழிகாட்டலை முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுடாக அனுப்புகிறான். யூத சமூகத்தின் பின்னர் அத்துது வருகிறது. அத்துதின் வழிகாட்டல்களை அத்தியாயம் தரும் வகையில் கீழே தருகிறோம்.

- i. இந்தத் தூது பிளவை உருவாக்க வந்ததல்ல. இன்னொரு மார்க்கத்தை உருவாக்க வந்ததுவுமல்ல. உண்மையான மார்க்கம் சிதைந்து போனதன் காரணமாக அதனை சீர்படுத்தவே வந்தது. "நீங்கள் யூதர்கள் அல்லது

கிறிஸ்தவர்களாக ஆகிவிடுங்கள் நேர்வழி பெறுவீர்கள் என்றவர்கள் கூறினர். நபியே கூறுவீராக: இல்லை, சத்தியம் சார்ந்து இப்நாஹீமின் வழிமுறையை ஏற்றேன். அவர் இணைவைப்பவர்களில் ஒருவராக இருக்கவில்லை. முஸ்லிம்களே சொல்வீர்களாக: நாம் அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொண்டோம். எமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றையும், இப்நாஹீம், இஸ்மாசல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் ஆகியோர்களுக்கும், யஃகூபின் வழித் தோன்றல்களுக்கு இறக்கப்பட்டவற்றையும், மூலா, ஈலா ஆகியோருக்குக் கொடுக்கப்பட்டவற்றையும், நபிமார்களுக்கு அவர்களது இறைவனிடமிருந்து கொடுக்கப்பட்டவற்றையையும் நம்பிக்கை கொண்டோம். இவர்கள் யாரையும் நாம் பிரித்து நோக்குவதில்லை, நாம் இறைவனுக்கே முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்தவர்களாக உள்ளோம்.” (வசனங்கள் 135,136) “இந்தத் தூதர் தமக்கு இறைவனிடமிருந்து இறங்கியவற்றை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளார். அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்களும் அவற்றை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் அனைவரும் அல்லாஹ்வையும், அவனது வானவர்களையும், வேதங்களையும், தூதர்களையும் நம்புகின்றனர். அவர்கள் கூறுகின்றனர்: நாம் அல்லாஹ்வின் தூதர்களிடையே வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை. எங்கள் இறைவா! நாங்கள் செவியேற்றோம். அடிபணிந்தோம். எங்கள் இறைவா! உன் மன்னிப்பைக் கோருகிறோம். உன்னிடமே திரும்பி வரவேண்டியுள்ளது.” (வசனம் 285)

- ii. அத்தூதை புதிய சமூகம் சுமந்து செல்லும்போது ஆயுத போராட்டம் தவிர்க்கமுடியாததாகியது. அந்தவகையிலேயே ஆயுத போராட்டம் பற்றிய பல வசனங்களை இந்த அத்தியாயத்தில் நாம் அவதானிக்கிறோம். அவ்வசனங்களை அக்காலச் சூழலின் பின்னணியிலிருந்தும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அக்காலத்தைய அரபிகள் வரைமுறையற்ற ஆயுதப் பிரயோகம் கொண்ட சமூகத்தினர். குறிப்பாக அவர்களில் நாடோடிகளாக வாழ்ந்தோர் கடும் முரடர்களாகவும், நாகரிகமற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆயுதம் தூக்கும் அந்த சமூக சூழலில் ஆயுத போராட்டம் தவிர்க்கமுடியாதிருந்தது. எனவேதான் இந்த அத்தியாயத்தில் சில கடுமையான வசனங்களை இப்பகுதியில் காண்கிறோம். அதேவேளை அத்துமீறல் கூடாதென்பதையும், உடன்படிக்கைகளை மதிக்க வேண்டுமென்பதையும் ஸூரா முஸ்லிம்களுக்கு வலியுறுத்திச் சொல்கிறது. இஸ்லாத்தில் பூரணமாக நுழைந்துகொள்ளுங்கள் என்ற கருத்தை சமாதான வாழ்வில் பூரணமாக நுழையுங்கள் என்ற பிரயோகத்தில் இந்த ஸூரா தருவதனை இங்கு நன்கு கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். “இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே இஸ்லாம் என்ற சமாதானக்

கொள்கையில் பூரணமாக நுழைந்துகொள்ளுங்கள், ஷைத்தானின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றாதீர்கள், அவன் உங்களுக்கு தெளிவான எதிரியாவான்'' (வசனம் 208).

- iii. சமூக வாழ்வுக்கான சட்டதிட்டங்களை விளக்கும்போது ஆரம்பத்திலேயே நற்காரியம், நற்செயல் என்பது வெறும் வெளித்தோற்றமன்று. கோட்பாட்டுத் தெளிவும், அத்தெளிவின் அடிப்படையில் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தினரைக் கவனித்துக் கொள்வதுவும், அடிப்படைக் கடமைகளில் கவனத்துடன் இருப்பதுவும், ஒப்பந்தங்கள் உடன்படிக்கைகளின்போது மிகுந்த நேர்மையுடன் நடந்துகொள்வதுவும், வாழ்க்கையின் துன்பங்கள் கஷ்டங்களின்போது சகிப்புத்தன்மையும் உறுதியும்கொண்டு வாழ்வதுமே நற்செயலாகும் என விளக்குகிறது.
 - iv. சமூகம் அடிப்படையில் சட்டங்களால் ஆளப்படுவதல்ல. உண்மையில் மனித உள்ளத்திலிருந்துதான் கட்டுப்பாடும், பண்பாடுகளும் தோன்றவேண்டும். சட்டங்கள் வெளியிலிருந்து திணிக்கப்படக் கூடாது என ஸூரா வலியுறுத்துகிறது. எனவேதான் இறைபயம் பற்றிய பிரயோகங்களை இந்த ஸூரா முழுக்க அதிகம் காண்கிறோம். குறிப்பாக சட்டவசனங்களிடையே அதனை அடிக்கடி காணமுடிகிறது. இப்பின்னணியிலேயே நோன்பு, ஹஜ் என்ற இரு வணக்கவழிபாடுகளையும் அத்தியாயம் ஓரளவு விரிவாகச் சொல்லி அவற்றின் ஆன்மீகப் பயன்பாட்டை ஆழமாக விளக்குகிறது.
 - v. குடும்பம் சமூகத்தின் அடிப்படை அலகு. கணவனும், மனைவியும் அக்குடும்பத்தின் இரு துண்கள், பிள்ளைகள் அங்கு உருவாகும் எதிர்கால சந்ததியினர். இந்த வகையில் குடும்ப வாழ்வை பல்வேறு சட்டங்களாலும் போதனைகளாலும் ஸூரா ஒழுங்குபடுத்துகிறது.
 - vi. பணச்சுற்றோட்டம் ஒரு சமூகத்தின் வளமான அமைதியான வாழ்வுக்கு அடிப்படைக் காரணிகளில் ஒன்றாகும். அது சில நபர்களின் கையில் மட்டும் தேங்கி நிற்கக் கூடாது. இப்பின்னணியில் இந்த ஸூரா செலவழித்தலையும், தர்மம் செய்தலையும் மிகக் கூடுதலாக பல வசனங்களில் விவரித்துச் சொல்வதோடு, வட்டியைக் கடுமையாகச் சாடுகிறது.
2. இறுதியில் தனது மையக் கருத்தோட்டத்திற்கு ஏற்ப அத்தியாயம் இத்தூதை சுமந்தோரின் பிரார்த்தனையோடு முடிவடைகிறது, அப்பிரார்த்தனையில் தம்மீது சுமத்தப்பட்ட தூதை அடுத்த மக்களுக்கு எத்தி வைப்பதில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பும், அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளையும் போதனைகளையும் சரியாக நிறைவேற்றி விட வேண்டும் என்ற ஆவலும் காணப்படுகிறது.

ஸுராவின் அமைப்பு:

ஸுரா பகராவை ஆராய்ந்து நோக்குகையில் அது ஒரு சிறிய நூல் போன்று அமைந்துள்ளமையைக் காண முடிகிறது. முக்கியமாக அது மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் பேசுகிறது. அத்தலைப்புக்கள் கீழ்வருமாறு:

1. அல் குர்ஆனும், மனிதனும். 1-39ஆம் வசனம் வரை.
2. இறை தூதும், யூத சமூகமும். 40-151ஆம் வசனம் வரை.
3. போராட்டமும், வாழ்வும். 152-284ஆம் வசனம் வரை.
4. முடிவுரை - ஒரு பிரார்த்தனை. 285-286ஆம் வசனம் வரை.

இவற்றில் இரண்டாவது தலைப்பு மிகவும் விரிந்தது. அது பல கிளைத் தலைப்புக்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. அதற்கேற்ப அதனை பிரித்து விளக்கியுள்ளோம்.

இனி ஸுராவை விரிவாக நோக்குவோம்...

2

அல் குர்ஆனும், மனிதனும்

(1-39)

“எமக்கு நேரான பாதையைக் காட்டுவாயாக” என்ற மனிதனின் பிரார்த்தனையோடு முதலாவது ஸூரா முடிவடைந்தது. அடுத்து வரும் இந்த ஸூரா அந்தப் பிரார்த்தனைக்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் “அதுதான் புத்தகம்...” என்று இறை வழிகாட்டலை சுட்டிக்காட்டித் துவங்குகிறது.

தொடர்ந்து செல்லும் ஸூராவின் இந்த முதலாம் பகுதி அல் குர்ஆனின் வழிகாட்டல் மனித சமூகத்திற்குரியது என்ற கருத்தை விளக்குகிறது. அது இறை வழிகாட்டல்தான் என்பதற்கு மறுக்க முடியாத ஆதாரங்களையும் முன்வைக்கிறது. எனினும் மனிதர்களுக்கு மத்தியில் அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் பல் வேறு நிலைப்பாடுகள் உருவாயின. அந்நிலைப்பாடுகள் யாவை? அவற்றுக்கான காரணங்கள் யாவை? என்பதனையும் தொடர்ந்து மிக ஆழமாக இப்பகுதி தருகிறது. ஸூராவின் முதல் 39 வசனங்களும் விவரிக்கும் கருத்து இது. இக்கருத்தை விளக்க இந்த வசனங்கள் குறிப்பிட்ட மனிதர்களின் பண்புகளை விவரிக்கின்றன. உவமைகள் சொல்கின்றன. அல் குர்ஆனின் தூதைச் சுருக்கித் தந்து அவை எவ்வளவு தெளிவானது எனக் காட்டுகின்றன. இந்த வகையில் நிராகரிப்பவன் குதர்க்கமே புரிகிறான் என விளக்குகின்றன. தொடர்ந்து நிராகரிப்பாளனின் நடத்தையையும் மிகத் தெளிவாகத் தருகின்றன. இறுதியில் நம்பிக்கையும், நிராகரிப்பும், நயவஞ்சகமும் உருவாகும் காரணத்தை ஆழ்ந்து விளக்க மனிதன் பூமியில் தோற்றம் பெற்ற நிகழ்வை இந்த அத்தியாயம் தருகின்றது.

இனி இந்த அத்தியாயம் தரும் இக்கருத்துக்களை ஒவ்வொரு பகுதியாக விளக்கமாக நோக்குவோம்.

1. ஸூரா அல் பாதிஹாவை நோக்குக.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

அளவற்று கருணை சொரிவோன் நிகரற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டோன்
இறைவனின் பெயரால்...

அலிப் லாம் மீம். (1)

அதுதான் புத்தகம். அதில்
சந்தேகமெதுவும் கிடையாது.
இறைபய உணர்வு கொண்டோருக்கு
அது வழிகாட்டியாகும். (2)

அவர்கள் புலன்களுக்கு

மறைந்திருப்பவற்றை நம்பிக்கை
கொள்வார்கள்.

அத்தோடு தொழுகையை மிகச்

சரியாக நிறைவேற்றுவார்கள்.

நாம் கொடுத்த வாழ்க்கை வசதிகளி

லிருந்து செலவழிப்பார்கள். (3)

மேலும் அவர்கள் உமக்கு

இறக்கப்பட்டவற்றையும், உமக்கு

முன்பு இறக்கப்பட்ட வற்றையும்

நம்பிக்கை கொள்வர்.

இறுதி நாளிலேயே அவர்கள்

உறுதியான நம்பிக்கை வைப்பர். (4)

அவர்கள் தமது இறைவனிடமிருந்து

வந்த வழிகாட்டலில் உள்ளனர்.

அவர்களே வெற்றியாளர்கள். (5)

நிராகரிப்பாளர்கள் என்போர்,

அவர்களுக்கு நீர் எச்சரிப்பதுவும்

எச்சரிக்காதிருப்பதுவும் சமனே.

அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ள

மாட்டார்கள். (6)

آلَمْ ①

ذَٰلِكَ أَلْكَتَبُ لَا رَيْبَ فِيهِ

هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ ②

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ

وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ

وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ③

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ

وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ

وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ④

أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ ⑤

وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ⑥

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ

ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ

لَا يُؤْمِنُونَ ⑦

அவர்களது உள்ளங்களிலும் செவிப்
புலனிலும் அல்லாஹ்
முத்திரையிட்டு விட்டான்.
அவர்களது பார்வைகள் மீது கடும்
திரையொன்று விழுந்துள்ளது.
அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய
தண்டனை உண்டு. (7)

“நாங்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதி
நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டோம்”
எனச் சொல்லும் சிலர் மனிதர்களில்
உள்ளனர்.
அவர்கள் இறை நம்பிக்கை
கொண்டோர்களல்லர். (8)

அல்லாஹ்வையும் இறை நம்பிக்கை
கொண்டோரையும் அவர்கள் ஏமாற்ற
முனைகின்றனர்.
தம்மையே அவர்கள் ஏமாற்றிக்
கொள்கின்றனர்.
அவர்கள் உணர்கிறார்களில்லை. (9)

அவர்களின் உள்ளங்களில்
நோயொன்று இருக்கிறது.
அல்லாஹ் அதனை அதிகரிக்கச்
செய்து விட்டான்.
அவர்கள் பொய் சொல்லி
வந்தமையின் காரணமாக
அவர்களுக்கு வேதனை தரும்
தண்டனையுண்டு. (10)

“பூமியில் நீங்கள் சீர்கேடு
செய்யாதீர்கள்” என்று அவர்களுக்கு
சொல்லப்பட்டால்:
“நாம் சீர்திருத்தம் செய்பவர்களே”
என்று கூறுவார்கள். (11)

حَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَعَلَى سَمْعِهِمْ
وَعَلَى أَبْصَارِهِمْ غِشْوَةً
وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ
وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا
وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ
وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١١﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾

கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்!
அவர்கள்தான் சீர்கேடுகள்
செய்பவர்கள். எனினும் அவர்கள்
உணரமாட்டார்கள். (12)

“மற்ற மனிதர்கள் நம்பிக்கை
கொண்டிருப்பது போன்று நீங்களும்
நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள்” என்று
அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டால்,
“மடையர்கள் போன்று நாங்கள்
நம்பிக்கை கொள்வதா?”
என்றவர்கள் கேட்பர்.
கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்!
அவர்கள்தான் மடையர்கள். எனினும்
அவர்கள் அறிந்து
கொள்கிறார்களில்லை. (13)

அவர்கள் இறை நம்பிக்கை
கொண்டோரைச் சந்தித்தால்
“நாங்களும் நம்பிக்கை
கொண்டோம்” என்று சொல்வார்கள்.
தமது வைத்தானியத்
தலைவர்களுடன் தனியே இருந்தால்,
“நாங்கள் உங்களுடனேயே
இருக்கிறோம், நாங்கள் பரிசுத்திற்
காகவே அவ்வாறு சொல்கிறோம்”
என்று கூறுவார்கள். (14)

அல்லாஹ் அவர்களைப் பார்த்துப்
பரிசுதிக்கிறான். அவர்களை
அவர்களது வரம்பு மீறிய போக்கில்
தட்டுத் தடுமாறிச் செல்லுமாறு
விட்டுவிடுகிறான். (15)

அவர்கள்தான் நேர்வழியைக் கொடுத்து
வழிகேட்டை வாங்கிக்
கொண்டவர்கள்.

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن
لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ
قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ
أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن
لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا
وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا
إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ
يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ

அவர்களது வியாபாரம் இலாபமடையவில்லை. அவர்கள் நேர்வழி பெற்றவர்களுமல்லர். (16)

அவர்களைத் தீ மூட்டுபவர ஒருவருக்கு ஒப்பிடலாம். அத்தீ அவரைச் சூழ ஒளி வீசிய போது அவர்களின் பார்வையின் ஒளியை அல்லாஹ் போக்கி விடுகிறான். பார்க்க முடியாத இருளில் அவர்களை விட்டுவிடுகிறான். (17)

அவர்கள் செவிடர்கள், ஊமையர்கள், குருடர்கள். எனவே, திரும்பி வர மாட்டார்கள். (18)

அல்லது வானத்திலிருந்து பொழியும் பெரு மழையை ஒப்பிடலாம். அதனோடு இருளும், இடியும், மின்னலும் காணப்படும். அவர்கள் மரணம் பற்றிய எச்சரிக்கை உணர்வுடன் இடிக்குப் பயந்து தங்களது காதுகளில் விரல்களை வைத்துக் கொள்வர். அல்லாஹ் நிராகரிப்பாளர்களைச் சூழ்ந்துள்ளான். (19)

மின்னல் அவர்களின் பார்வைகளைப் பறிக்கப் பார்க்கிறது.

ஒளி வீசும் போதெல்லாம் அவர்கள் அதில் நடந்து செல்கிறார்கள்.

அவர்கள் மீது இருள் கவியும்போது நின்றுவிடுகிறார்கள்.

அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால் அவர்களின் செவிப்புலனையும்,

பார்வைகளையும்

போக்கியிருக்கலாம்.

நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்தி படைத்தவனாக உள்ளான். (20)

فَمَا رَبَّحَتْ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾

سُمْ بِكُمْ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾

أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ

يَجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِّنَ

الصَّوْعِ حَذْرَ الْمَوْتِ

وَاللَّهُ مُخِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ

كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ

عَلَيْهِمْ قَامُوا

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ

إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

﴿لَمْ يَكُن لَّكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ﴾

அலிப் லாம் மீம். (1) அதுதான் புத்தகம். அதில் சந்தேகமெதுவும் கிடையாது. இறைபய உணர்வு கொண்டோருக்கு அது வழிகாட்டியாகும். (2)

ஸூரா அல் பகரா இவ்வாறு அல் குர்ஆன் என்ற வழிகாட்டலின் உன்னதத்தன்மையைச் சொல்லி ஆரம்பிக்கிறது. இக்கருத்தை அது அதன் இலக்கியத் தரத்தைச் சுட்டியும், வழிகாட்டும் அதன் உயரிய பண்பை விளக்கியும் சொல்கிறது.

அலிப் லாம் மீம். (வசனம்: 1)

அலிப், லாம், மீம் என்ற தனியெழுத்துக்கள் மூன்றோடு அவற்றையே ஒரு வசனமாகக் கொண்டு ஸூரா பகரா துவங்குகின்றமை ஒரு வித்தியாசமான ஆரம்பமாகிறது.

ஒரு கவிதை, கட்டுரை, புத்தகம், ஒரு விரிவுரையாளனின் உரை இவ்வாறு தனியெழுத்துக்களோடு ஆரம்பிக்கப்படுவது வழக்கில் உள்ளதல்ல. அரபிலக்கிய வரலாற்றில் இது புதியதொரு உத்தி. சில போது மனிதனின் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே இது புதியதொரு உத்தியாக இருக்க முடியும்.

அது ஒரு புறமிருக்க இப்பிரயோகத்தை எவ்வாறு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்? இவ்வெழுத்துக்கள் சுட்டும் பொருளென்ன? அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் இதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்களைத் தருகிறார்கள். எனினும் அடிப்படையில் இரண்டு உண்மைகளை இங்கு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒலியலைகளை எழுப்பிவிடுவதாக இது இருக்க முடியும். சில போது பாட்டுகளில் இதனை அவதானிக்க முடியும். பாடுவதற்கு முன்னால் பாடகர் சில ஒலியலைகளை ஏற்படுத்திவிடுவார். அவை ஒருவகை இசை வெள்ளமாகப் படரும்.

அவ்வாறுதான் பல அத்தியாயங்களின் ஆரம்பத்தில் வரும் இந்த எழுத்துக்களும் அமைய முடியும். எனவேதான் இவற்றை ஒதும் அமைப்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சில எழுத்துக்களை நீட்டி முழங்க வேண்டும். சில எழுத்துக்களை குறுகிய ஒலி வடிவத்தில் உச்சரிக்க வேண்டும். உதாரணமாக இங்கு லாம், மீம் இரண்டையும் நீட்டி முழங்க வேண்டும்.

இந்தத் தனியெழுத்துக்கள் 29 அத்தியாயங்களில் வந்துள்ளன. அவற்றில் அல் பகரா, ஆல இம்ரான் என்ற இரு அத்தியாயங்கள் மட்டுமே மதினாவில் இறங்கியவையாகும். ஏனைய அனைத்தும் மக்காவின் அத்தியாயங்களாகும். இந்த எழுத்துக்களையடுத்து மிகப் பெரும்பாலும் அல் குர்ஆன் பற்றியே விளக்கப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கப்படுகிறது. இக்கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்போது இது அல் குர்ஆனின் மனிதனால் பின்பற்ற முடியா இலக்கியத் தரத்தை குறியீட்டு வடிவில் விளக்குவதாக அமைய முடியும்.¹

அரபு மொழியின் இந்த எழுத்துக்கள் மனிதனின் கரங்களில் உள்ளவையே. ஆனால் அவனால் அவற்றை வைத்து அல் குர்ஆனின் அந்த அற்புதமான இலக்கியத் தரத்தை எட்ட முடிவதில்லை. மனிதனும் பல பொருட்களைப் படைக்கிறான். இறைவனும் படைக்கிறான். ஆனால் எவ்வளவு வேறுபாடு! இறை படைப்பிலுள்ள உயிர்த்தன்மை மனிதப் படைப்பில் எங்கே வரப் போகிறது! முற்றிலும் இவ்வாறுதான் அல் குர்ஆனின் இலக்கியத் தரமும், மனிதனின் இலக்கிய ஆக்கமும்.

அதுதான் புத்தகம். அதில் சந்தேகமெதுவும் கிடையாது... (வசனம்: 2)

அடுத்து வழிகாட்டல் என்ற கோணத்தில் நின்று நோக்குகையில் அதுதான் புத்தகம் ஏனைய எந்நூலையும் வழிகாட்டும் முழுத் தகைமையும் கொண்ட புத்தகமெனக் கொள்ள முடியாது என்கிறது இந்த வசனம். ஏனெனில் அது இறைவனிடமிருந்து இறங்கியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. மனிதனால் அதன் இலக்கியத் தரத்தை எட்ட முடியாதிருப்பதுவே இதற்கு முதல் ஆதாரமாகும். முதலாம் வசனமாக உள்ள அத்தனி எழுத்துக்கள் சுட்டிய கருத்தும் இதுதான்.

வழிகாட்டலுக்குத் தகுதிவாய்ந்த புத்தகம் இது ஒன்றுதான் என்பதற்கு இன்னொரு நியாயம் உள்ளது. இந்நூலில் குறைபாடுகள், குற்றங்கள் காண்பது சாத்தியமற்றதாகும். எனவே, இதன் வழிகாட்டும் பண்பில் சந்தேகப்பட எந்த நியாயமுமில்லை. இந்த உண்மையை அதன் வசன நடையிலும், சொற்பிரயோகங்களிலும் அவதானிக்க முடியும். அவ்வாறே அது முன்வைக்கும் சிந்தனைகள், கோட்பாடுகள், போதனைகள், சட்டங்களிலும் இதனை அவதானிக்க முடியும்.²

1. பார்க்க: உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்)- அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் - வா-1 பக்-26, பீளிலாவில் குர்ஆன்- லையித் குதுப்: வா-1 பக்-78. அந்நபஉ அல் அனீம் பக்-198, தப்ஸீர் அல் மனார்: இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-93

2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார்: இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-94, அந்நபஉ அல் அனீம்: பக்-198

இந்த வகையில் "அதில் சந்தேகமெதுவும் கிடையாது." என்ற வசனம் இரு கருத்துக்களைத் தருகிறது.

1. இறைவனிடமிருந்து இறங்கியது என்பதில் சந்தேகமெதுவும் கிடையாது.
2. சந்தேகத்தைத் தூண்டும் குறைபாடுகள், குற்றங்களெதுவும் அந்நூலில் கிடையாது.

'அந்தப் புத்தகம்' என்றும் இந்த வசனத்திற்குப் பொருள் கொள்ள முடியும். அப்போது முன்னால் உள்ள எழுத்துக்களைச் சுட்டி அந்த எழுத்துக்களாலான நூல் என்ற கருத்தை இது கொடுக்கும். அந்நிலையில் அல்குர்ஆனின் பின்பற்ற முடியா அற்புதத்தன்மையை விளக்கியதாக அமையும்.

...இறைபய உணர்வு கொண்டோருக்கு அது வழிகாட்டியாகும்.

(வசனம்: 2)

அடுத்து அந்நூலின் பணிபற்றி இவ்வசனம் விளக்குகிறது. வழிகாட்டலே இந்நூலின் பண்பு, யதார்த்தம், உள்ளடக்கம், நோக்கம் எல்லாம். மனித சமூகத்திற்கு வழிகாட்டும் நோக்கில்தான் இந்த நூல் வந்தது. ஆனால் இந்த நூல் அதிகாரத்தின் மூலம் யார் மீதும் திணிக்கப்படுவதில்லை. எனவே, மனிதனே இந்த நூலைப் பொறுத்தவரையில் தனது நிலைப்பாட்டை ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கோணத்தில் நின்று பார்த்தால் இந்த நூல் முத்தகீன்களுக்குரியதாகவே தோன்றுகிறது. அவர்களே இந்த வழிகாட்டலை உள்பூர்வமாக ஏற்றவர்கள், அதன் வழி நடப்பவர்கள், அதன் மூலம் பயன் பெறுபவர்கள். அந்த முத்தகீன்கள் யார் என்ற கருத்து தொடர்ந்து விளக்கப்படுகிறது.

தக்வா என்பது ஒரு உள் பண்பு. அல் குர்ஆனின் படி அது அனைத்து நற்பண்புகளினதும் ஊற்றுக் கண். அடிப்படையில் 'வகா'- காத்துக்கொண்டான் என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து பிறந்த இப்பிரயோகம், தீமைகளிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் மனோ நிலையைக் குறிக்கிறது. இப்பின்னணியிலிருந்து தோன்றிய இப்பிரயோகம் இறைவன் பற்றிய பிரக்ஞையோடு வாழ்பவரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அவர் யார் என விவரிக்கின்றன அடுத்துவரும் வசனங்கள்.

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا
 أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ وَمَا أَنْزَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ
 وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

அவர்கள் புலன்களுக்கு மறைந்திருப்பவற்றை நம்பிக்கை கொள்வார்கள். அதோடு தொழுகையை மிகச் சரியாக நிறைவேற்றுவார்கள். நாம் கொடுத்த வாழ்க்கை வசதிகளிலிருந்து செலவழிப்பார்கள். (3) மேலும் அவர்கள் உமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றையும், உமக்கு முன்பு இறக்கப்பட்டவற்றையும் நம்பிக்கை கொள்வர். இறுதி நாளிலேயே அவர்கள் உறுதியான நம்பிக்கை வைப்பர். (4) அவர்கள் தமது இறைவனிடமிருந்து வந்த வழிகாட்டலில் உள்ளனர். அவர்களே வெற்றியாளர்கள். (5)

இவை முத்தகீன்களின் பண்புகளாகும். புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகம் பற்றிய நம்பிக்கை அவற்றில் முதன்மையானது. பௌதீக உலக எல்லையினுள்ளும், புலன்களின் எல்லையினுள்ளும் மிருகங்கள் மட்டுமே வாழும். மனிதன் இயல்பாகவே புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகை நோக்கி ஈர்க்கப்படுவான். இது மனித வரலாறு சொல்லும் உண்மை. இந்த வகையில் சட உலக எல்லையினுள் வாழ்பவன் அடிப்படையில் இந்தக் குர்ஆனின் வழிகாட்டலைப் பெற முடியாது. இறைவன், மறுமை வாழ்வு போன்றவை மறைஉலக உண்மைகளில் அடிப்படையானவை. அவற்றின் மீதுதான் அல் குர்ஆனிய வழிகாட்டல் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. மனிதப் பகுத்தறிவால் இறைவனின் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும், மறுமை வாழ்வின் யதார்த்தத்தை அறிந்து கொள்ள முடியாவிட்டாலும், இறைவனும் மறுமையும் இருப்பதைக் காண முடியும். அவற்றிக்கான பலமான ஆதாரங்களையும் அவதானிக்க முடியும். பின்னர் அல்குர்ஆனிடம் வரும்போது அந்த உண்மைகள் பற்றிய ஆழ்ந்த தெளிவுக்கு வந்து மிகுந்த மனத்திருப்தியுடன் அந்த உண்மைகளை நம்பிக்கைக் கொள்ள முடியும். ஆனால் அடிப்படையிலேயே இந்த நம்பிக்கைகளுக்கான பகுத்தறிவுக் கதவையே மூடிவிட்டால் இந்த நூலின் வழிகாட்டலைப் பெற முடியாது போகும்.

மறை உலக நம்பிக்கையின் மையப்பொருள் இறைநம்பிக்கையாகும். அந்த நம்பிக்கையின் மனநிலையே 'தக்வா'. தக்வா என்ற அந்த இறை பிரக்ஞையை வளர்ப்பதற்கான அடிப்படை செயல் முறையே தொழுகையில் காட்டும் ஈடுபாடாகும். தொழுகை என்ற இப்பயிற்சி ஒழுங்கே முத்தகியின் அடுத்த பண்பாகத் தரப்படுகிறது. 'இகாமத் அஸ்ஸலாத்' என்ற அரபுப் பிரயோகத்தையே இங்கு 'தொழுகை மிகச் சரியாக நிறைவேற்றப்படல்' என

மொழிபெயர்த்துள்ளோம். தொழுகை பற்றிய அக்கறை, ஈடுபாடு, பேணுதல், உயிரோட்டமாக நிறைவேற்றாதல் என்பதுவே இதன் பொருளாகும்.

தொழுகையுடன் இணைந்த முத்தகியின் அடுத்த பண்பே செலவழித்தலாகும். சமூக வாழ்வின் சீரான ஓட்டத்திற்கு இது மிக அடிப்படை அம்சம். குடும்பம், உறவினர், அண்டை வீட்டார், தனது சொந்த சமூகம், மனித இனம் என விரியும் மனிதத் தொடர்புகளில் பொருளாதார உறவு மிக முக்கியமானதாகும். சமூக அங்கத்தவர்களுக்கிடையிலான கூட்டுப் பராமரிப்பாக அது இருக்க வேண்டுமென இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இறைவன் பற்றிய பிரக்கை காரணமாக தனது சொத்துக்களினதும், செல்வங்களினதும் உண்மையான சொந்தக்காரன் இறைவனே என்ற உணர்வுப் பின்னணியில் செலவழித்தல் இயல்பான பண்பாகவும், தூய்மையான செயற்பாடாகவும் முத்தகியிடத்தில் காணப்படும்.

இவற்றோடிணைந்த முத்தகியின் அடுத்த பண்பு, அடுத்த மார்க்கங்களோடு காட்டும் சகிப்புத்தன்மையாகும். அடுத்த மார்க்கங்களும் இறைவழிகாட்டல்களே. அடுத்த இறைத் தூதர்களும் எமது தூதர்களே. இந்நிலையில் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு இறக்கப்பட்டவற்றோடு தன்னை மூடிக்கொள்ளாமல் அடுத்த வழிகாட்டல்களையும் விரிந்த மனப்பாங்கோடு நோக்குபவனாக 'முத்தகி' இருப்பான்.

இந்த உலக வாழ்வு முடிவல்ல. இன்னொரு உலக வாழ்வும் உள்ளது. அதுவே உண்மையான வாழ்வின் ஆரம்பம். எனவே, இந்தப் பயணத்தின் முடிவு அர்த்தமுள்ளதாக அமையும். செயல்கள் எதுவும் கொஞ்சமேனும் வீணாகி அர்த்தமற்றுப் போகாது. விளைவாக உலகின் இலாப, நஷ்டங்களையும், சாதனைகளையும், தோல்விகளையும் இறுதியானவையாக அவன் கொள்ள மாட்டான். அதுவே மறுமை நாள் மீது மிக உறுதியான நம்பிக்கைக் கொள்ளல் என்பதன் உண்மைப் பொருள். இந்த நம்பிக்கை முத்தகியின் அடிப்படைப் பண்புகளில் ஒன்று.

இப்பிரபஞ்சத்தின் தலைவனோடு தொடர்பு கொண்ட சமூகம். ஐந்து வேளை தலையை நிலத்தில் வைத்து இறைவனோடு தொடர்புபடுவதால் எப்போதும் உயர்ந்த இலக்கோடு நிற்கும் சமூகம்.

தாராள செலவழித்தல் மனப்பாங்கால் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தினருக்குப் பாதுகாப்பான சமூகம்.

அனைத்து நபிமார்களையும், வேதங்களையும் ஏற்றமையால் மனித சகோதரத்துவத்தை உணர்ந்த சமூகம்.

தனது சாதனைகளுக்கும், செயல்களுக்கும் பெறுமானத்தை உலக இலாப, நஷ்டத்தோடு பார்க்காது மறுமையை நோக்கி நிற்கும் சமூகம்.

இத்தகைய முத்தகீன்களின் நூலே இது. அவர்களுக்கான வழிகாட்டலாகவே அது இறங்கியது.

இறைவழிகாட்டலின் அடிப்படை உண்மைகள் இவையே. அந்த வகையில் தம்மைப் படைத்து, வளர்த்துப் பாதுகாக்கும் இரட்சகனின் வழிகாட்டலிலேயே அவர்கள் உள்ளனர் என்பது தெளிவு. இப்பண்புகள் கொண்டவர்கள் ஒருபோதும் தோற்பதில்லை. அவர்கள் எப்போதும் வெற்றியாளர்களாகவே இருப்பர். வெற்றி என்பதனை இங்கு இராணுவ அர்த்தத்தில் மட்டும் புரிந்து கொள்ளாது, உள, சமூகத் தளத்தில் வைத்தும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அல் குர்ஆன் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பண்புகள் கொண்ட முத்தகீன்களுக்கு மட்டுமே வழிகாட்டி எனின், மேற் சொன்ன பண்புகளற்றோருக்கு அது வழிகாட்ட மாட்டாது என்பது இதன் பொருளன்று. அல்குர்ஆன் முழு மனித சமூகத்திற்குமான வழிகாட்டியாகும். இறைவனைவிட்டுத் தூர நிற்பவன், பாவச் செயல்களில் மூழ்கி மனித உருமாறிப் போனவன், கடும் நாஸ்திகன் போன்ற எல்லோருடனும் அல் குர்ஆன் பேசும். அவர்கள் மீது தாக்கத்தை விளைவிக்கும். அவர்களில் பலரையும் தன் வழிக்கு ஈர்த்துக் கொள்வதில் வெற்றிபெறும். இது ஒரு வரலாற்று உண்மை. சமகால யதார்த்தமும் கூட.

ஆனால் அல் குர்ஆன் அக்கருத்தை இங்கு சொல்லவரவில்லை. மனித உள்ளத்தில் தாக்கத்தை விளைவித்து அவர்களை நேர்வழியின் பால் ஈர்க்கும் அல் குர்ஆனின் பண்பு வேறு; அல் குர்ஆனை தன் வழிகாட்டியாக ஏற்று, அதன் வழி நடந்து, அதற்கான போராட்டத்தை கொண்டு செல்வது வேறு. இந்த இரண்டாவது நிலைக்கு ஆழ்ந்த இறை தொடர்பும், தன்நலமற்ற தியாக உணர்வும் தேவை. இந்தக் கருத்தையே இங்கு இந்த வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

இவை பொது வசனங்கள். எக்காலப் பிரிவிலும் இறை பிரகளுயோடு வாழும் அனைவரையும் இது குறிக்கும்.

மதீனாவின் ஆரம்ப காலப்பிரிவில் இறங்கிய இந்த அத்தியாயத்தின் இவ்வசனங்கள் அப்போதிருந்த மிக உயர்ந்த முஸ்லிம் சமூக அங்கத்தினர்களைக் குறிப்பதாகவும் அமைந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அல் குர்ஆனை மிகுந்த பொறுப்புணர்வோடும், ஆர்வத்தோடும் சுமப்போர்கள் இருப்பது போன்றே அதனை மிகக் கடுமையாக எதிர்ப்போரும் உள்ளனர்:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾
 حَتَّمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

நிராகரிப்பாளர்கள் என்போர், அவர்களுக்கு நீ எச்சரிப்பதுவும் எச்சரிக்காதிருப்பதுவும் சமனே. அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ள மாட்டார்கள். (6)
 அவர்களது உள்ளங்களிலும் செவிப்புலனிலும் அல்லாஹ் முத்திரையிட்டு விட்டான். அவர்களது பார்வைகள் மீது கரும் திரையொன்று விழுந்துள்ளது. அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய தண்டனை உண்டு. (7)

இந்த வசனங்கள் முஸ்லிம் அல்லாத சாதாரண மனிதர்களைக் குறிப்பிடவில்லை. 'அல்லதீன கபறூ' என்ற அல் குர்ஆனில் வந்துள்ள பிரயோகமே இங்கு நிராகரிப்பாளர்கள் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரயோகத்தை மிகச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வது அவசியம். இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தூதை சுமந்து மக்களிடம் சென்ற போது அவர்களில் ஒரு சாரார் அத்தூதை மறுத்தது மட்டுமன்றி அதனைக் கடுமையாக எதிர்த்தும் நின்றார்கள். அத்தூதை ஏற்றோரைக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள். இறை தூதரையும் மிகக் கடுமையாகச் சாடினார்கள்; துன்புறுத்தினார்கள். இந்தப் பின்னணியில் இத்தகையோரைக் குறிக்கவே 'நிராகரிப்பாளர்' - 'காபிர்' என்ற இப்பிரயோகம் அல் குர்ஆனில் எங்கும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. எனவே முஸ்லிம் அல்லாதோரை இது பொதுவாகக் குறிக்காது என்பது புரியப்பட வேண்டும். இந்தவகையில் எவ்வாறு முன்னைய வசனங்கள் அல்குர்ஆனை ஏற்று, சுமந்த, அதன் வழி நின்று சமூகத்தினரைக் குறித்தனவோ அவ்வாறே இந்த வசனங்கள் அதற்கு நேரெதிரான, இத்தூதை முழு வன்மையுடன் எதிர்த்து நிற்கின்றவர்களை விளக்குகின்றன.

இறை நிராகரிப்பு என்பது முதலில் அறிவு மூடுண்ட நிலை, புலன்கள் இயங்கா நிலை. இக்கருத்தையே இந்த வசனங்கள் முத்திரையிடல், பார்வைகள் மீது போடப்பட்ட கரும் திரை என்ற பிரயோகங்களுடாக விளக்குகின்றன.

ஒரு சமூகக் கட்டுமானமென்பது நீண்டகால ஓட்டத்தின் விளைவாக உருவாகுவதாகும். அங்கே தலைமைகள், பொருளாதார உயர் மட்டத்தினர், மத குருமார்கள், அதிகார பீடங்கள் என பல மட்டத்தினரும் காணப்படுவர். இவ்விடங்களில் உட்கார்ந்திருப்போர் தமது நிலைகள் மீது ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டு அவற்றினுள்ளேயே வாழ்வார். ஒரு புதிய சிந்தனை வரும்போது இவர்களது சமூக நிலைகளே முதலில் அச்சுறுத்தலுக்குட்படும். இந்நிலையில்

புதிய தூதின் உண்மைத்தன்மை, அது முன்வைக்கும் சிந்தனைகள் என்பவற்றை நோக்காது கண்மூடித் தனமாக இவர்கள் அதனை எதிர்க்க முற்படுவர். அறிவு மூடுண்ட இந்த எதிர்ப்பு மனப்பாங்கே இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

அதிகார உணர்வு, பொருளாதார உயர்வு, ஆழ்ந்த ஆடம்பரப் புலன் நுகர்ச்சி மனித அறிவை மூடி முத்திரை வைத்துவிடும். அறிவின் வாயில்களான புலன் களையும் மறைத்துவிடும். இத்தகைய மனிதர்களுக்கான எச்சரிக்கை விழலுக்கிரைத்த நீராகும். சத்தியத்தை வன்மையுடன் எதிர்த்துப் பல மனிதர்களின் வழிதவறலுக்கு காரணமான இவர்களுக்கு மிகப் பெரும் தண்டனையே விளைவாகும்.

அல் குர்ஆனை ஏற்போர், நிராகரிப்போர் என்ற இரு சாராரையும் அடுத்து மூன்றாவதொரு சாராரும் உள்ளனர். அவர்கள்தான் நாவால் மட்டும் அதனை ஏற்றோர்களாவர்:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾ يُخَدِّعُونَ
اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يُخَدِّعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ
فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾

"நாங்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டோம்" எனச் சொல்லும் சிலர் மனிதர்களில் உள்ளனர். அவர்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டோர்களல்லர். அல்லாஹ்வையும் இறை நம்பிக்கை கொண்டோரையும் அவர்கள் ஏமாற்ற முனைகின்றனர். தம்மையே அவர்கள் ஏமாற்றிக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் உணர்கிறார்களில்லை. அவர்களின் உள்ளங்களில் நோயொன்று இருக்கிறது, அல்லாஹ் அதனை அதிகரிக்கச் செய்து விட்டான். அவர்கள் பொய் சொல்லி வந்தமையின் காரணமாக அவர்களுக்கு வேதனை தரும் தண்டனையுண்டு.

(வசனங்கள்: 8-10)

அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் மூன்றாவது வகை நிலைப்பாட்டை எடுத்தவர்கள் இவர்கள். சத்தியத்தின் போராட்ட வழியில் காணும் இன்னொரு வகை மனிதர்கள். அவர்கள் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுபவர்கள். ஐந்தாம் படையாகச் செயற்பட்டு தாம் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்தை உள்ளிருந்து அழிப்பவர்கள் இவர்கள்.

1. பார்க்க: அத் தக்கீர் அல் கவீம் பீ தப்ஸீரில் குர்ஆனில் ஹகீம்: வலிதுத்தீன் கான்: வா-1 பக்-29,30

இறைத்தூதர் (ஸல்) வரலாற்றில் 'பத்ர்' யுத்த வெற்றியோடு இவர்கள் மதீனா சமூகத்தினுள்ளே உருவாகத் துவங்கினர். இஸ்லாத்தின் கடும் எதிர்ப்பாளர்களான மக்காவின் குறைஷிகளோடும், மதீனாவினுள்ளே வாழ்ந்த யூதர்களோடும் இரகசியத் தொடர்புகளை வைத்துக் கொண்டு முஸ்லிம்களுக்கு முன்னால் தம்மை முஸ்லிம்கள் போன்றே காட்டிக் கொண்டு இவர்கள் வாழத் தலைப்பட்டனர்.

"நாங்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டோம்" எனச் சொல்லும் சிலர் மனிதர்களில் உள்ளனர்.
அவர்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டோர்களல்லர்.

(வசனம்: 8)

இந்த வசனம் நயவஞ்சகர்கள் பற்றிப் பேசுகிறது. தம்மை நம்பிக்கையாளர்களாகக் காட்டும் இவர்கள் உண்மையில் நம்பிக்கையாளர்களல்லர் எனக் கூறுகிறது.

நயவஞ்சகம் இரண்டு வகை. ஒன்று நம்பிக்கையில் காணப்படும் நயவஞ்சகத்தன்மை. இரண்டு நடத்தையில் காணப்படும் நயவஞ்சகத்தன்மை. நம்பிக்கையில் நயவஞ்சகம் என்பது நம்பிக்கையே போலியாக இருத்தல். இத்தகையவர்கள் நம்பிக்கை அற்றவர்கள்; நிராகரிப்பாளர்கள். ஆனால் தம்மை நம்பிக்கையாளர்கள் போல காட்டிக் கொள்வர். இரண்டாம் சாரார் நடத்தையில் போலிகள். உண்மை பேச வேண்டும், நம்பிக்கையோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும் போன்ற நற்குணங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் இவர்கள் நடைமுறையில் அதற்கு மாற்றமாக வாழ்வார்கள். இது இறை நிராகரிப்பன்று; பெரும் பாவம். அல் குர்ஆன் முதலாம் வகை நயவஞ்சகர்கள் பற்றியே பேசுகிறது. ஹதீஸ் -நபி மொழி-தான் இரண்டாம் வகை நயவஞ்சகர்களை அறிமுகப்படுத்துகிறது.

இந்த வகை நயவஞ்சகர்கள் பற்றி அல் குர்ஆனின் பல ஸூராக்கள் பேசுகின்றன. ஏனெனில் இவர்கள் மதீனா சமூகத்தில் ஒரு சக்தியாக நின்று செயற்பட்டவர்கள். இவர்களை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் முஸ்லிம்கள் போன்றே நடாத்தினார்கள். இவர்களை பெயர் குறிப்பிட்டு இறை தூதர் (ஸல்) இனங்காட்டவில்லை. எனவே, மதீனாவின் முஸ்லிம்கள் இவர்களை சரியாக இனங்கண்டிருக்கவில்லை. அடையாளங்களாலும், நடத்தைகளாலும் இவர்களை அவர்கள் ஓரளவு புரிந்திருந்தனர்.

அல்லாஹ்வையும் இறை நம்பிக்கை கொண்டோரையும் அவர்கள் ஏமாற்ற முனைகின்றனர். தம்மையே அவர்கள் ஏமாற்றிக் கொள்கின்றனர்.
அவர்கள் உணர்கிறார்களில்லை.

(வசனம்: 9)

1. பார்க்க: உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்)- அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் - வா-1 பக்-84

இந்த வசனம் இவர்கள் தம்மை நேரடியாகக் காட்டிக் கொள்ளாமெக்கான காரணத்தை விளக்குகிறது. சில சமூக நலன்களுக்காகவும், இஸ்லாத்திற்கெதிராகச் சதி செய்யவுமே இவ்வாறு இவர்கள் மறைந்து வாழ்ந்தார்கள்; அல்லாஹ்வையும், நம்பிக்கையாளர்களையும் ஏமாற்ற முனைந்தார்கள். உண்மையில் இவர்கள் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றனர்.

இறைவனை இவர்கள் எவ்வாறு ஏமாற்ற முடியும்?! உள்ளங்களையே ஊடுருவி நோக்கும் அவனது பார்வையிலிருந்து இவர்கள் தப்ப முடியாது. முஸ்லிம்களையும் இவர்களால் ஏமாற்ற முடியாது. உறுதியும், தெளிவும், அர்ப்பணிப்பும், தியாகமும் கொண்ட முஸ்லிம்கள் தம் பாதையில் உறுதியுடன் சென்று கொண்டே இருப்பார்கள். மறைந்திருந்து இவர்கள் செய்யும் சதிகள் அவர்களை பெரியளவு பாதிக்கப் போவதில்லை. ஆங்காங்கே சில பலவீன முஸ்லிம்களில் மட்டும் இவர்களால் ஓரளவு பாதிப்பேற்படுத்த முடியும்.

இறை நிராகரிப்பாலும், ஏமாற்று, சதி வேலைகளாலும், போலி நடப்பாலும் மரத்துப் போய்விட்டன இவர்களது உள்ளங்கள். எனவே, இவர்கள் தமது நிலையை உணர மாட்டார்கள்.

அவர்களின் உள்ளங்களில் நோயொன்று இருக்கிறது,
அல்லாஹ் அதனை அதிகரிக்கச் செய்து விட்டான்.
அவர்கள் பொய் சொல்லி வந்தமையின் காரணமாக அவர்களுக்கு
வேதனை தரும் தண்டனையுண்டு.

(வசனம்: 10)

உண்மையில் நயவஞ்சகம் அவர்களது உள நோய். தனது உண்மையான நிலைப்பாட்டை தெளிவாகக் காட்ட முடியா நிலைமை ஆளுமையில் உள்ள பயங்கரக் குறைபாடன்றி வேறென்ன?! இந்தப் பொய் வாழ்வு இறுதியில் வேதனை தரும் தண்டனையையே விளைவாகத் தரும்.

ஒரு நோயைக் கவனிக்காது விட்டுவிட்டால் அது வளர்ந்து பெரிதாகும். இவர்களுக்கு நடந்தது இதுதான் என்கிறது இவ்வசனம்.

இறை நம்பிக்கையாளர்கள் தெளிவானவர்கள். நேரடியாகத் தம்மை காட்டிக் கொள்ளும் நிராகரிப்பாளர்களும் தெளிவானவர்கள். எனவே, அவர்கள் பற்றி இங்கு ஸூரா இரண்டொரு வார்த்தைகளில் தெளிவுபடுத்தி விட்டது. ஆனால் இரு சாராருக்கும் இடையில் நிற்கும் இந்நயவஞ்சகர்கள் தெளிவானவர்களல்லர். அதேவேளையில் இவர்கள் மிக அபாயகரமானவர்கள். எனவே, அடுத்து வரும் வசனங்கள் இவர்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் வகையில் இவர்கள் பற்றியும், இவர்களது நடத்தை பற்றியும் ஓரளவு விளக்கமாகச் சொல்கின்றன.

அதேவேளை இவர்களில் சிலர் திருந்தி உண்மை முஸ்லிம்களாக மாறலாம் என்ற வகையில் எச்சரித்தும், பிழையான போக்கை விளக்கிக் காட்டியும் இவ்வசனங்கள் பேசுகின்றன.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِن لَّا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِن لَّا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا لُقُوا بِذُنُوبِهِمْ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزَؤُونَ ﴿١٤﴾ اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

“பூமியில் நீங்கள் சீர்கேடு செய்யாதீர்கள்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டால், “நாம் சீர் திருத்தம் செய்பவர்களே” என்று கூறுவார்கள். கவனத்திற்கொள்ளுங்கள்! அவர்கள்தான் சீர்கேடுகள் செய்பவர்கள், எனினும் அவர்கள் உணர மாட்டார்கள். “மற்ற மனிதர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது போன்று நீங்களும் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டால், “மடையர்கள் போன்று நாங்கள் நம்பிக்கை கொண்டவதா?” என்றவர்கள் கேட்பர். கவனத்திற்கொள்ளுங்கள்! அவர்கள்தான் மடையர்கள், எனினும் அவர்கள் அறிந்து கொள்கிறார்களில்லை. அவர்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டோரைச் சந்தித்தால் “நாங்களும் நம்பிக்கை கொண்டோம்” என்று சொல்வார்கள். தமது வைத்தானியத் தலைவர்களுடன் தனியே இருந்தால், “நாங்கள் உங்களுடனேயே இருக்கிறோம், நாங்கள் பரிகாசத்திற்காகவே அவ்வாறு சொல்கிறோம்” என்று கூறுவார்கள். அல்லாஹ் அவர்களைப் பார்த்துப் பரிகசித்திறான். அவர்களை அவர்களது வரம்பு மீறிய போக்கில் தட்டுத் தடுமாறிக் செல்லுமாறு விட்டுவிடுகிறான். (வசனங்கள்: 11-15)

நயவஞ்சகர்கள் சமுதாயத்தின் உயர் மட்டத்திலேயே அதிகம் இருப்பார்கள். ஏனெனில் அதிகாரம் பற்றிய பயமும், செல்வம் பற்றிய பயமும் அவர்களுக்கே அதிகமிருக்கும். புதிய சிந்தனையொன்று சமூகத்தினுள்ளே பரவத் துவங்கும் போது தமது அதிகாரம், அந்தஸ்து, செல்வம் என்பவற்றுக்கு அபாயம் வந்துவிடுமோ என்ற பயம் இயல்பாகவே இவர்களைப் பீடிக்கும். எனவே, புதிய சிந்தனையையும் அனுசரித்து வாழ இவர்கள் முற்படுவர். பழைய சமூகக் கட்டமைப்பை அங்கீகரிக்கும் இவர்கள் பயத்தால் புதிய சிந்தனையையும் அனுசரிக்க முயலும்போது கண்டிப்பாக அது போலியாகவே இருக்கும். பழைய சமூகக் கட்டமைப்பால் இலாபம் பெற்று வாழ்ந்த இவர்கள் அதற்கு விசுவாசமாக இருந்து புதிய சிந்தனைக்கு எதிராகவே வேலை செய்வர். ஆனால் நேரடியாக

எதிர்க்கும் தைரியமற்ற இவர்கள் மறைமுகமாகச் சதி செய்வர். இதுவே மதினாவிலும் காணப்பட்ட நிலையாகும்.

“பூமியில் நீங்கள் சீர்கேடு செய்யாதீர்கள்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டால்,
 “நாம் சீர் திருத்தம் செய்பவர்களே” என்று கூறுவார்கள்.
 கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்! அவர்கள்தான் சீர்கேடுகள் செய்பவர்கள், எனினும் அவர்கள்
 உரை மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்: 11,12)

மேல்மட்டத்தைச் சேர்ந்த இவர்களால் எவரின் உபதேசத்தையும் கேட்க முடிவதில்லை. அத்தகைய உபதேசங்களுக்கு இவர்கள் சொல்லும் ஒரே பதில் நாங்கள் சீர் திருத்தமே செய்கிறோம். சீர்கேடுகள் செய்யவில்லை என்பதாகும். ஏனெனில் புதிய சிந்தனைக்கும் பழைய சமூகக் கட்டமைப்புக்குமிடையே முரண்பாட்டையும், மோதலையும் உண்டாக்காது இணங்கிச் செல்லும் வழிகாண முயல்பவர்களாக தம்மை அவர்கள் கருதிக்கொள்வர்.

இத்தகைய போக்கில் உள ரீதியாக மூழ்கி விட்ட அவர்கள் உண்மை பற்றி உணர்வு பெறும் நிலையை இழந்திருப்பர். அதாவது சீர்கேடுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே தம்மை சீர் திருத்தம் செய்வோர்களாக கருதும் இவர்களை சீர்படுத்துவது சிரமம்.

“மற்ற மனிதர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது போன்று நீங்களும் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள்” என்று அவர்களுக்கு சொல்லப்பட்டால், “மடையர்கள் போன்று நாங்கள் நம்பிக்கை கொள்வதா?” என்றவர்கள் கேட்பர்.
 கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்! அவர்கள்தான் மடையர்கள், எனினும் அவர்கள் அறிந்து கொள்கிறார்களில்லை.

(வசனம்: 13)

இறை நம்பிக்கையாளர்கள் இயல்பாகவே மிகுந்த அர்ப்பணிப்போடு இஸ்லாத்திற்காக உழைப்பர். இறை தூதரை மிகுந்த பயபக்தியோடு பின்பற்றுவர்.

இந்தப் போக்கை இத்தகைய நயவஞ்சகர்கள் அளவு மீறிய போக்கு; தனது வாழ்வையும் எதிர் காலத்தையும் அநியாயமாக அபாயத்திற்குட்படுத்தும் நடவடிக்கை எனக் கருதுவர். இது சிந்திக்கத் தெரியாதவனின் போக்கு எனவும் அவர்கள் நினைப்பார்கள். “முஹம்மத் சொல்வதையெல்லாம் நாம் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டுமா? நாங்களும் சிந்தித்து அவதானித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். கண்மூடித்தனமாக போய்விடக் கூடாது” என்றவர்கள் பேசுவர்.

உண்மையில் இப்போக்குதான் மடமை என்று கூறும் குர்ஆன் அறிவுபூர்வமாக சிந்திக்கும் அவர்களது திறனை, உலக இலாபமும், சமூக அந்தஸ்து பற்றிய பயமும் மறைத்துவிட்டிருக்கும்; விளைவாக இவர்கள் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்கிறது.

அவர்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டோரை சந்தித்தால் "நாங்களும் நம்பிக்கை கொண்டோம் என்று சொல்வார்கள்."

தமது ஷைத்தானிய தலைவர்களுடன் தனியே இருந்தால், "நாங்கள் உங்களுடனேயே இருக்கிறோம், நாங்கள் பரிசாசத்திற்காகவே அவ்வாறு சொல்கிறோம்" என்று கூறுவார்கள்.

(வசனம்: 14)

உண்மையாக இவர்கள் இறை நம்பிக்கையாளர்களுடன் இல்லை. எனவே, தமது தலைவர்களைக் காணும்போது உண்மையை வெளியிடுவர். "வெறும் பரிசாசம், பகிடியாகவே நாம் நம்பிக்கை கொண்டதாகக் கூறுகிறோம். உண்மையில் நாம் உங்களுடனேயே உள்ளோம்" என தமது தலைமைகளிடம் அவர்கள் கூறுவர். இவ்வசனத்தில் வரும் 'ஷைத்தான்' என்ற பிரயோகம் நிராகரிப்புத் தலைமைகளைக் குறிக்கிறது. இது யூதர்களைக் குறிக்கிறது என்று ஒரு அபிப்பிராயமும் உள்ளது. ஏனெனில் நயவஞ்சகர்களுக்கும், யூதர்களுக்கு மிடையில் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது. இஸ்லாத்திற்கெதிரான போராட்டத்தை வழி நடாத்துவதில் யூதர்கள் பங்கேற்றிருந்தனர்.

அல்லாஹ் அவர்களைப் பார்த்துப் பரிசுசிக்கிறான்,
அவர்களை அவர்களது வரம்பு மீறிய போக்கில் தட்டுத் தடுமாறிச் செல்லுமாறு விட்டுவிடுகிறான்.

(வசனம்: 15)

உண்மையில் பரிசாசத்திற்குரியவர்கள் இவர்களே. ஏனெனில் இவர்களது இறுதி நிலை நரகப்படுகுழியில் விழுவதாகவே அமையும். உலகிலும் இறுதி வெற்றி இவர்களுக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை. எனவே, பிறரைப் பரிசுசிப்பதில் இவர்கள் அடைவது ஒரு சின்ன சந்தோஷம் மட்டுமே.

இவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்கவில்லை. எனவே, வழிதெரியாது, இலக்குத் தவறி செல்வதே இவர்களது வாழ்வாகியது. போதாமைக்கு இஸ்லாத்திற்கெதிராகவும் இவர்கள் சதி செய்கிறார்கள். இந்த அத்துமீறிய போக்கில் அவர்கள் தெளிவற்று நடக்கிறார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- அவர்களை அப்படியொரு குருட்டுத் தனமான அத்துமீறிய போக்கில் செல்ல விட்டுவிடுகிறான்.

இறுதியில் இவர்கள் இரு சாரரது நிலைமைகளும் என்னவாகிறது என அத்தியாயம் விளக்குகிறது:

1. பார்க்க: பி ஸிலாவில் குர்ஆன்: வா-1 பக்-45, அத் தன்வீர் -வ- அல் தஹ்ரீம்: இமாம் முஹம்மத் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-285

﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تَّيَجَرَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾

அவர்கள்தான் நேர்வழியைக் கொடுத்து வழிகேட்டை வாங்கிக் கொண்டவர்கள்.
அவர்களது வியாபாரம் இலாபமடையவில்லை. அவர்கள் நேர்வழி
பெற்றவர்களும்ல்லர்.

(வசனம்: 16)

இவ்வசனம் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட இரு சாராரையும் குறிக்கும் எனக்
கொள்வதே பொருத்தம். அவ்விரு சாராரும் உண்மையில் நிராகரிப்பாளர்களே.
ஒரு சிறிய வித்தியாசம் மட்டுமே இவர்களிடையே உள்ளது. முதலாம் பிரிவினர்
தம்மை நேரடியாகக் காட்டிக் கொண்ட நிராகரிப்பாளர்கள். இரண்டாம் பிரிவினர்
தம்மை முஸ்லிம்களாகக் காட்டிக் கொண்டு, மறைவாக வாழும் நிராகரிப்
பாளர்கள்.

இந்தப் பின்னணியில் இவ்விரு சாராரது நடத்தையின் விளைவும்
ஒன்றாகவே அமைகிறது. இவர்கள் கிடைக்கப் பெற்ற நேர்வழியை விற்று
வழிகேட்டை வாங்கிக் கொண்டனர். அதாவது உலக நலன்கள், மனோ இச்சை
களின்படி வாழ்வதுதான் இவர்கள் வாங்கிய பொருள். விற்ற பொருளோ
மிக உயர்ந்த பெறுமானம் கொண்ட நேர்வழி. எனவே, இந்த வியாபாரத்தில்
அவர்கள் இலாபமடையவில்லை என்பது தெளிவு. அதாவது மிகவும் உன்னத
பெறுமதிவாய்ந்த நேர்வழியை அவர்கள் இழந்தார்கள்.

இம்மூன்று சாராரையும் விளக்கும்போது அவர்கள் யார்? அவர்கள் ஏன்
அவ்வாறான நிலைக்கு உட்பட்டார்கள்? அதன் விளைவு என்னவாகியது?
என்றிவ்வாறு ஒரு தர்க்க ரீதியான ஒழுங்கு கையாளப்பட்டுள்ளமையை இங்கு
அவதானிக்க முடியும். உதாரணமாக நிராகரிப்பாளர்கள் பற்றி விளக்கும்போது,
நிராகரிப்பாளர்கள் என்போர் அறிவு மூடுண்டவர்கள். அதற்கான காரணம்
அறிவுக்கான வாயில்கள் அடைபட்டுள்ளமையாகும். அதனால் வந்த விளைவு
அவர்கள் பெரும் தண்டனைக்கு உள்ளாகுவதாகும் என்று விளக்கியுள்ளமை
தெளிவு. அடுத்த இரு சாராரையும் இதே அமைப்பில் விளக்கியுள்ளமையை
அவதானிப்பின் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இறைவழிகாட்டலை நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ எதிர்க்கும் இவ்விரு
சாராரையும் இன்னும் தெளிவாக விளங்க இரு உவமைகள் தரப்படுகின்றன.

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِينَ اسْتَوْفَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلْمٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾ صُمْ بِكُمْ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾

அவர்களை தீ மூட்டுபவர் ஒருவருக்கு ஒப்பிடலாம். அந்தீ அவரைச் சூழ ஒளி வீசிய போது அவர்களின் பார்வையின் ஒளியை அல்லாஹ் போக்கி விடுகிறான். பார்க்க முடியாத இருளில் அவர்களை விட்டுவிடுகிறான். அவர்கள் செவிடர்கள், ஊமையர்கள், குருடர்கள். எனவே, திரும்பி வர மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்: 17-18)

இறைதூதர் (ஸல்) வரும்போது உலகம் முழுவதும் பெரும் இருளில் மூழ்கியிருந்தது. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டை வரலாற்றில் படித்தால் இந்த உண்மையை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்நிலையில் இறைதூதர் (ஸல்) அல் குர்ஆன் என்ற ஒளி விளக்கை தூக்கிப் பிடித்தார்கள். ஆனால் சிலரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு அந்த ஒளி வழிகாட்டவில்லை. ஏனெனில் பார்ப்பதற்கு ஒளி மட்டும் போதாது; கண்ணும் தேவை. இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களிடம் அந்தக் கண் -அறிவொளி- இருக்கவில்லை. எனவே, அவர்கள் அந்த இருளிலேயே நிலைத்தார்கள்.

இவ்வசனத்தில் வந்துள்ள 'எலுமாத்' -இருள்கள்- என்ற சொல்லை அல் குர்ஆன் பன்மையாகப் பாவித்துள்ளது. அசத்தியங்கள் பல வகையாகக் காணப்படலை உணர்த்தலே இதன் நோக்கம். பொதுவாக அல் குர்ஆனில் இருள் என்ற சொல் இவ்வாறு பன்மையாகவே பாவிக்கப்படுகிறது.

உண்மையில் இறை நிராகரிப்பு என்பது அறிவின் வாயில்களான புலன்கள் பயன்படா நிலை. நிராகரிப்பின் பேச்சு, ஊமை பேசுவது போல் தெளிவற்று குழப்பங்கள் நிறைந்த பேச்சாகவேயிருக்கும். இத்தகையவர்கள் அந்த இருளிலிருந்து மீள்வது சாத்தியமில்லை.

அடுத்து வரும் உவமை நயவஞ்சகர்களை விளக்குகிறது:

أَوْ كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَّجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَرِهِمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلِيُّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

அல்லது வானத்திலிருந்து பொழியும் பெரு மழையை ஒப்பிடலாம். அதனோடு இருளும், இடியும், மின்னலும் காணப்படும். அவர்கள் மரணம் பற்றிய எச்சரிக்கை உணர்வுடன் இடிக்குப் பயந்து தங்களது காதுகளில் விரல்களை வைத்துக் கொள்வர். அல்லாஹ் நிராகரிப்பாளர்களைச் சூழ்ந்துள்ளான். மின்னல் அவர்களின் பார்வைகளைப் பறிக்கப் பார்க்கிறது. ஒளி வீசும் போதெல்லாம் அவர்கள் அதில் நடந்து செல்கிறார்கள். அவர்கள் மீது இருள் கவியும்போது நின்றுவிடுகிறார்கள். அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால் அவர்களின் செவிப்புலனையும், பார்வைகளையும் போக்கியிருக்கலாம். நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்தி படைத்தவனாக உள்ளான்.

(வசனங்கள்: 19-20)

வசனத்தில் வந்துள்ள 'அவ்' -அல்லது- என்ற பிரயோகம் குறிப்பிட்ட ஒரு சாராருக்கு இந்த இரு உவமைகளில் ஏதனைப் பாவித்தாலும் பொருந்தும் என்பது போன்ற கருத்து மயக்கத்தைத் தரும். எனவே, அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்களில் பலர் இரண்டு உவமைகளும் நயவஞ்சகர்களையே குறிக்கின்றன என்று விளக்கியுள்ளனர். ஆனால் உவமைகளை ஊன்றிக் கவனித்தால், முதலாவது உவமை நிராகரிப்பாளர்களுக்கே பொருந்தி வருவதனை அவதானிக்க முடியும். ஏனெனில் அவர்கள் இருள்களிலேயே விடப்பட்டுள்ளார்கள் எனவும் அவர்களது புலன்கள் இயக்கமற்றுள்ளன எனவும் விளைவாக அவர்கள் மீண்டு வரமாட்டார்கள் எனவும் அத்தியாயம் விளக்குகிறது. இது அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் நிராகரிப்பாளர்கள் பற்றி வந்துள்ள வசனங்களை ஒத்துள்ளது. இரண்டாவது உவமை ஒளி, இருள், நடத்தல், நிற்பல் என்ற பிரயோகங்களுடாக குறிப்பிட்டசாராரின் தடுமாற்ற நிலையை விளக்கிக் காட்டுகிறது. எனவே, அது நயவஞ்சகர்களுக்கே பொருந்துகிறது.

நயவஞ்சகர்களும் நிராகரிப்பாளர்களே. இருவருக்குமிடையிலான வேறு பாடு மிகச் சிறியது. எனவே, இவ்விரு சாராரும் ஒரே வகையினர்தான் எனக் காட்டும் வகையில் 'அவ்' எனும் பிரயோகம் அமைந்துள்ளது.

இருளும், இடியும், மின்னலும் சேர்ந்த புயலோடு கூடியதொரு பயங்கர மழை. பெருமழை பூமிக்கு வளத்தையே கொண்டுவரும். பயிர் பச்சைகளும், புற் பூண்டுகளும் அப்போது செழித்து வளரும். வறியும் -இறைவழி காட்டலும்- இவ்வாறானதுதான். மனித வாழ்வு வளம் பெற அது காரணமாகும். நற்குணங்களும், சிறந்த பண்பாடுகளும் வளர அது உதவும். ஆனால் மழையோடு வரும் இடி, மின்னல், இருள் போன்று பெரும் போராட்டங்களும் வஹி இறங்குவதோடு உருவாதல் தவிர்க்க முடியாதது. மழையோடு சேர்ந்து வரும் இடிக்கும், மின்னலுக்கும் பயந்து ஒளிவது எவ்வளவு அபத்தமானதுவோ அவ்வாறே வஹியோடு உருவாகும் போராட்டங்களுக்குப் பயந்து ஒளிவதுவும் அபத்தமானது.

ஆனால் மனிதர்கள் சிலரது நிலை இவ்வாறானதுதான். அவர்கள் சத்தியத் திற்கான போராட்டத்தில், வெற்றிகள் தெளிவாகத் தெரிந்தால் மட்டும் சத்தியத் தோடு நடப்பார்கள். போராட்டம் கடுமையாகி வெற்றியின் பாதை தெளிவாகத் தெரியாது 'இருண்டு'விட்டால் நின்றுவிடுவார்கள். இவ்வாறான தடுமாற்ற நிலை கொண்டவர்களே நயவஞ்சகர்களாவர்.

நயவஞ்சகப் போக்கில் முஸ்லிம்களோடு போலியாகவும், எதிர்ப்பிரிவினரோடு உண்மையாகவும் நிற்கும் இவர்களை இறைவன் தன் பிடியினுள்ளேயே வைத்துள்ளான். அவன் விரும்பினால் அவர்களது புலன்களைப் போக்கி முழு அறிவற்ற இருட்டிலேயே விட்டுவிடவும் முடியும்.

அல் குர்ஆன், சமூக வாழ்வில் இயங்கும்போது இந்த மூன்று வகை மனிதர்களையும் எப்போதும் காணலாம். அல் குர்ஆன் இறங்கிய அக்குறிப்பிட்ட காலப் பிரிவுப் பின்னணிக்கு மட்டும் உரியவர்களல்லர் இம்மூன்று பிரிவினரும்.

மிகவும் சீர்கெட்டுப் போன, அநீதிகளும் தீமைகளும் நிறைந்துவிட்ட ஒரு சமூகத்தில் அது இயங்கும்போது அல் குர்ஆனை ஏற்று சுமந்து நிற்போர், அதனை ஒழிக்க கங்கணங்கட்டிக் கொண்டு கண்மூடித்தனமாக எதிர்ப்போர், நேரடியாக எதிர்க்க தைரியமின்றி முஸ்லிம் சமூகத்தினுள்ளேயே இருந்து கொண்டு எதிரிகளுக்காக வேலை செய்யும் நயவஞ்சக உள்ளம் படைத்தோர் என்ற இம்மூன்று பிரிவினரும் இருப்பது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

இம்மூன்று பிரிவினரையும் விளக்கிய அல் குர்ஆன் அவர்களை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு இப்போது தன் தூதை மக்களனைவரையும் அழைத்து முன்வைக்கிறது.

மக்களே உங்களையும், உங்களுக்கு முன்பிருந்தோரையும் படைத்த உங்களது இரட்சகனை நீங்கள் வணங்குங்கள். நீங்கள் இறைபய உணர்வு பெறலாம். (21)

அவன் உங்களுக்கு பூமியை ஒரு விரிப்பாகவும் வானத்தை கட்டிட அமைப்பிலும் ஆக்கினான். வானத்திலிருந்து தண்ணீரை இறக்கி அதன் மூலம் உங்களுக்கு வாழ்வாதாரமாக அமைய தாவரங்களை வெளிக் கொணர்ந்தான்.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي
خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا
وَالسَّمَاءَ بِنَاءً
وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ
بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ

எனவே, நீங்கள் அறிந்து கொண்டே அல்லாஹ்வுக்கு நிகரானவை என்று எதனையும் ஆக்காதீர்கள். (22)

நாம் எமது அடியார் மீது

இறக்கியவற்றில் உங்களுக்கு சந்தேகமேதுமிருந்தால் அது போன்றதொரு ஸுராவையேனும் கொண்டு வாருங்கள்.

நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் அல்லாஹ்வைத் தவிர உங்களுக்கு சான்று பகர்வோர்களையும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். (23)

நீங்கள் அவ்வாறு செய்யாதுவிட்டால் -நீங்கள் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்ய மாட்டீர்கள்- மனிதர்களும், கற்களும் எரிபொருட்களாக அமையும் நரகைப் பயந்து கொள்ளுங்கள்.

அது நிராகரிப்பாளர்களுக்காகத் தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது. (24)

இறை நம்பிக்கை கொண்டு சீரான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவோருக்கு, கீழால் ஆறுகள் ஓடுகின்ற சுவர்க்கங்கள் உள்ளன என்று நற்செய்தி சொல்வீராக. அங்கு அவர்களுக்கு உணவுப் பொருளாகப் பழமொன்று கொடுக்கப்படும் போதெல்லாம் "இதுதான் எமக்கு முன்பும் கொடுக்கப்பட்டது" என்றவர்கள் சொல்வார்கள்.

இவ்வாறு ஒன்றையொன்று ஒத்தவையே அவர்களுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கப்படும்.

فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا

فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّمَّنْ مِثْلِهِ ۗ

وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ

إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ

الَّتِي وَوُودَهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ

أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ

كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رَرِزَقًا قَالُوا هَذَا

الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ

وَأَنؤُوا بِهِ مُتَشَابِهًا

அங்கு அவர்களுக்கு பரிசுத்தமான மனைவியர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் அங்கே நிரந்தரமாக வாழ்வார்கள். (25)

அல்லாஹ் ஒரு ஈசையோ அல்லது அதனை விட அற்பமானதையோ உதாரணம் சொல்வதற்கு வெட்கப்பட மாட்டான். இறை நம்பிக்கை கொண்டோர் தங்களது இறைவனிடமிருந்து வந்த சத்தியமே அது என்று புரிந்து கொள்வர்.

ஆனால் நிராகரிப்பாளர்கள் "அல்லாஹ் இந்த உதாரணத்தின் மூலம் என்ன நாடுகிறான்?!" எனக் கேட்பார்கள்.

இவ்வாறு அதிகமானோரை அதன் மூலம் அவன் வழி தவறச் செய்கிறான், அதிகமானோரை நேர்வழி பெறவும் செய்கிறான். இறை வழியை விட்டு வெளியேறியவர்களையே அவன் அதன் மூலம் வழிபிறழச் செய்கிறான். (26)

அவர்கள்தான் அல்லாஹ்வுடனான உடன்பாட்டை அது நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டதன் பிறகு முறிப்பவர்கள். தொடர்புபடுத்தப்பட வேண்டுமென்று அல்லாஹ் கட்டளையிட்டவற்றை துண்டித்து விடுபவர்கள். பூமியில் சீர்கேடு செய்பவர்கள். அவர்கள்தான் நஷ்டவாளர்கள். (27)

وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ

وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

﴿٢٥﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي ۚ أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا

مَا بَعُوضَةٌ فَمَا قَوْحَهَا

فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ

اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا

يُضِلُّ بِهِ ۚ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ ۚ كَثِيرًا

وَمَا يُضِلُّ بِهِ ۚ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾

الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ ۚ

وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ ۚ

أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ

أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾

இங்கு அல் குர்ஆன் தனது தூதின் மூன்று அடிப்படை உண்மைகளை விளக்குகிறது. முதலாவது கடவுள் கொள்கை, இரண்டாவது அல் குர்ஆன் என்ற இறை வழிகாட்டல், மூன்றாவது மரணத்திற்குப் பின்னரான வாழ்வு. இம்மூன்று அடிப்படை உண்மைகளையும் மிகவும் சுருக்கமாக ஆனால் ஆதாரபூர்வமாக இங்கே இந்த அத்தியாயத்தின் இப்பகுதி தருகிறது.

இந்த உண்மைகளை வெறும் தத்துவ விளக்கமாகவோ, வரண்ட ஆய்வு ஒழுங்கிலோ அல் குர்ஆன் தர முனையவில்லை. மனிதனோடு உரையாடி அவனை எச்சரித்து இந்த நம்பிக்கைகளின் விளைவுகளைச் சொல்லி... இப்படி ஓர் உயிரோட்டமான போக்கிலேயே அவற்றைத் தருகிறது. இது அல் குர்ஆனின் பொதுவான போக்காகும்.

அத்தோடு அல் குர்ஆனின் தூது இவ்வாறு மிகத் தெளிவாகவும், ஆதாரபூர்வமாகவும் இருந்தபோதும் அதனை ஏன் சிலர் ஏற்காது எதிர்த்து நிற்கிறார்கள் என்பதனையும் இப்பகுதி விளக்குகிறது:

يَأْتِيهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمْ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

மக்களே உங்களையும், உங்களுக்கு முன்பிருந்தோரையும் படைத்த உங்களது இரட்சகனை நீங்கள் வணங்குங்கள். நீங்கள் இறைபய உணர்வு பெறலாம். (வசனம்:21)

இங்கு அல் குர்ஆன் "மக்களே" என்று விளிப்பதை நன்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். ஏற்கனவே குர்ஆன் இறை தூதை ஏற்றோர் பற்றி விளக்கியது. அடுத்து நிராகரிப்பாளர் எனும் இறை தூது பரவுவதற்கு எதிராக வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டோர் பற்றி விளக்கியது. பின்னர் நயவஞ்சகர்கள் பற்றிச் சொன்னது. இப்போது இங்கே "மக்களே" என விளிக்கிறது. இது யாரைக் குறிக்க முடியும்? சந்தேகமின்றி முஸ்லிம் அல்லாத சாதாரண மக்களை விளித்தே இப்பிரயோகம் பேசுகிறது. அல் குர்ஆனில் பல இடங்களில் இத்தகைய பிரயோகத்தை அவதானிக்க முடியும். இங்கு இவ்வாறு விளிக்கும் ஸூரா தனது தூதை முன்வைக்கிறது.

முதலாவது இறை நம்பிக்கை. இறை நம்பிக்கை என்பது வெறுமனே இந்த உலகுக்கு ஒரு கடவுள் உள்ளான் என ஏற்பதோடு நிற்பதல்ல. அவனை ஏற்று, அவனுக்குப் பணிந்து, கட்டுப்பட்டு வணக்கம் செலுத்துதல் என்பதுவே இறை நம்பிக்கையின் உண்மை வடிவமாகும் என இங்கு அல் குர்ஆன் விளக்குகிறது. இபாதத் என இந்த வசனத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள சொல் இக்கருத்தையே தரும். அடுத்து இந்த இபாதத்தின் விளைவை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இறைவன் பற்றிய பிரக்ஞையை உருவாக்கிக் கொள்ளலே இறை வணக்கத்தின் விளைவும்

அதன் இலக்குமாகும். அதாவது இறைவன் -அல்லாஹ்- என்னை அவதானித் தவாறு இருக்கிறான் என்ற மன உணர்வோடு வாழ்வில் இயங்குதல் என்பதே இறை பிரக்ஞையாகும். தக்வா என்ற சொல் கொடுக்கும் கருத்து இதுவேயாகும்.

இறை பிரக்ஞையே மனிதனின் ஒத்திசைவான, சீரான இயக்கத்தை உறுதி செய்யும். மனோ இச்சைகள் கொண்ட மனிதன், அவற்றை ஒரு கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வந்து நெறிப்படுத்தாவிட்டால் அழிவு வேலைகளையே அவை செய்யும்.

இங்கு இவ்வசனங்கள், இறைவன் உங்களதும், உங்களுக்கு முன்பிருந் தோரினதும் இரட்சகன்; அவனே உங்களனைவரையும் படைத்தான்; எனவே அவனை வணங்குங்கள் என விளக்குகிறது.

மனிதனைக் கடவுளாகக் கொள்ளும் போக்கு பொதுவாக மனித சமூகங்களில் அவதானிக்கத்தக்க உண்மையாகும். சில மனிதர்களை தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்கள் எனவும் கடவுள் அவதாரம் எனவும் மனிதன் கருதினான். சில மனிதர்கள் நிகழ்த்தும் பெரும் சாதனைகளும், மனித சமூகத்திற்கு அவர்கள் அளப்பரிய தொண்டாற்றியமையும் இவ்வாறு அவர்கள் கருதப்படக் காரணமாகியது. பௌதீக விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட சில காரியங்களை சில மனிதர்கள் சிலபோது நிகழ்த்துவர். இந்நிலையிலும் அம்மனிதர்கள் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அறிவு மட்டத்தில் தாழ்ந்தவனாக இருந்த காலத்தில் மனிதனிடம் உருவான இந்த மனித வழிபாடு ஒரு புரையோடிப்போன வழக்காக இன்றுவரை தொடர்கிறது. இன்றும் மனிதனிடமிருந்து இந்தப் பலவீனம் இல்லாமல் போகவில்லை. சிலைகள் அமைப்பதுவும், அவற்றுக்கு மாலைகள் சூட்டுவதுவும் அம்மனித வழிபாட்டின் சில அடையாளங்களே. சில ஆளுமைகளின் ஆகர்ஷிப்புக்கு உட்பட்டு வீர வணக்கம் செலுத்துவதுவும் இவ்வகை சார்ந்த துவே. இறந்து மண்ணறைகளில் அடங்கப்பட்டிருக்கும் சில நல்ல மனிதர்களின் மண்ணறைகளை உயர்த்திக் கட்டி அவற்றை வலம் வருவதுவும், அம்மனிதர்களிடம் தம் தேவைகளைக் கேட்டுப் பிரார்த்திப்பதுவும் மனித வழிபாட்டில் ஒன்றேயாகும். “உங்களுக்கு முன்பிருந்தோரையும் படைத்த” என்ற பிரயோகத்தின் மூலம் இவ்வசனம் தரும் கருத்துக்கள் இவையாகும். அதாவது இறைவனையே நீங்கள் வணங்க வேண்டும் ஏனெனில் அவனே உங்களைப் படைத்தான். முன்னோர்களை வணங்காதீர்கள் ஏனெனில் அவர்களையும் அவனே படைத்தான் என்று இவ்வசனம் இக்கருத்தை விளக்குகிறது.

இப்போது கடவுள் இருக்கிறான், அவனே பராமரிப்பாளன் என்ற கருத்தை பௌதீக உலக ஆய்வு மூலம் மனிதன் புரிந்து கொள்ள முடியும் என அடுத்து வரும் வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ
الشَّجَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

அவன் உங்களுக்கு பூமியை ஒரு விரிப்பாகவும் வானத்தை கட்டிட அமைப்பிலும் ஆக்கினான். வானத்திலிருந்து தண்ணீரை இறக்கி அதன் மூலம் உங்களுக்கு வாழ்வாதாரமாக அமைய தாவரங்களை வெளிக் கொணர்ந்தான். எனவே, நீங்கள் அறிந்து கொண்டே அல்லாஹ்வுக்கு நிகரானவை என்று எதனையும் ஆக்காதீர்கள்.

(வசனம்:22)

பூமியும், அதன் தாவர உலகும், பொழியும் மழையும், எல்லையற்றுப் பரந்துள்ள வானவெளியும், அவற்றின் இயக்கம் நுண்ணிய விதிகளுக்கும், நியதிகளுக்கும் கட்டுப்பட்டுள்ளமையும் அவதானப்படுத்தப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் ஒரு மிகப் பெரும் அறிவின், சக்தியின் செயற்பாடு என்பதனை மறுக்க முடியாது. அந்த அறிவையே, சக்தியையே கடவுள் -அல்லாஹ்- என்கிறோம்.

இந்த வசனங்கள் இக்கருத்தை நுட்பமான சில பிரயோகங்களுடாக விளக்குகின்றன. பூமியைக் குறிப்பிடும்போது 'பிராஷ்' எனக் குறிப்பிட்டமை இரண்டு கருத்துக்களைத் தருகிறது. ஒன்று 'விரிப்பு' என்ற கருத்து. பூமி தோன்றிய ஆரம்ப காலப் பிரிவில் அது வாழ்விற்குப் பொருத்தமற்று, செங்குத்தான, கரடுமுரடான கற்பாறைகளோடு கூடியதாகக் காணப்பட்டது. பல மில்லியன் வருடங்களாக தொழிப்பட்ட அரிப்பு செயற்பாட்டால் வாழப் பொருத்தமான சமவெளிப் பிரதேசங்களையும் கொண்டதாக அது மாறியது. 'பிராஷ்' என்ற சொல் கொடுக்கும் இரண்டாவது கருத்து 'நன்கு செப்பனிடப்பட்ட படுக்கை' என்பதாகும். பூமியின் பருமன், அதன் ஈர்ப்பு விசை, சுற்றுக்கை, சூரியனிலிருந்து அது இருக்கும் தூரம், அதன் வளிமண்டல அமைப்பு போன்ற பல நூறு ஒழுங்கமைப்புகள் சேர்ந்து வாழ்வுக்கான மிகச் சிறந்த இடமாக, உயிரினங்களின் படுக்கையாக பூமியை அவை ஆக்கியுள்ளன.

"வானத்தைக் கட்டிட அமைப்பிலும் ஆக்கினான்" என்ற வசனத்தில் வந்துள்ள 'கட்டிட அமைப்பிலும்' என்ற பிரயோகம் கீழ்வரும் கருத்தைத் தருகிறது.

கோள்கள் நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியிலான ஈர்ப்பு சக்தி, சுவர்கள் போன்றுள்ளன. அத்தோடு கோள்கள், நட்சத்திரங்களுக்கிடையே உள்ள பகுதி எதுவுமற்ற வெட்டவெளியல்ல. வாயுக்களாலான மெல்லிய படை அதனை மூடியுள்ளது. அந்த வாயுக்களில் ஹைட்ரஜன் அதிகமுள்ளது. அத்தோடு கல்சியம்,

சோடியம், இரும்பு போன்ற திண்மப் பொருட்களும் மிக நுண்ணிய அமைப்பில் காணப்படுகின்றன. இவை கட்டிடத்தின் தரையை ஒத்துள்ளது.¹

மழை பொழியும் தொழிற்பாடும் பூமியில் நீர் இயங்கும் அற்புதமான ஒழுங்கை காட்டுவதாக உள்ளது. மனித வாழ்வுக்கான உணவுப் பொருட்களில் தாவர உணவு மிக அடிப்படையானது. அத்தாவர உலகு மிகப் பாரிய அதி அற்புத உலகாகும்.

இவ்வாறு இந்த வசனங்கள் பௌதீக உலகு பற்றிய ஆய்வு எவ்வாறு கடவுள் ஒருவன் இருக்கிறான் என்ற கருத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் என விளக்குகின்றன. ஆய்வு நுணுக்கமும், அறிவு நேர்மையும் உள்ள ஒருவர் கடவுளொருவன் இருக்கிறான் என்பதை மறுக்க மாட்டார். இப்பிரபஞ்சத்திற்கு கடவுள் உள்ளான் என ஏற்கும்போது அவனைப் பணிந்து, வணங்கி, நெருங்கி, உள்ளத்தில் அவன் பற்றிய உணர்வை வளர்த்துக் கொள்ளலே வாழ்வின் அடிப்படை இலக்காகிறது.

இந்த வசனங்கள் அவற்றின் இறுதிப் பகுதியில் கடவுள் நம்பிக்கையில் அதிகமான சமூகங்கள் விட்டதொரு மிகப் பாரதாரமான தவறு பற்றி விளக்குகின்றன. மேற் கூறிய வகையில் பிரபஞ்சத்தை ஆராயும்போது கடவுள் ஒருவனாகவே இருக்க முடியும் என்ற கருத்து தெளிவாகும். ஏனெனில் பிரபஞ்சம் முழுமையாக ஒன்றோடொன்றிணைந்து கட்டுண்டே இயங்குகின்றது. அதன் சட்டங்களும் விதிகளும் ஒரே வகையானவை. இந்த வகையில் கடவுள் ஒருவனே. எனவே, அந்தக் கடவுளுக்கு நிகராக வேறு ஒருவர் அல்லது ஒரு பொருள் இருப்பதாகக் கொள்ளாதீர்கள் என இந்த வசனம் கூறுகிறது. பல கடவுள் வணக்கமே மனிதனது கடவுள் கொள்கையில் நடந்த மிகப் பெரும் தவறாகும். அதுவே பல்வேறு சமூகத் தீமைகளுக்கும் இட்டுச் சென்றது. கடவுள் ஒருவனே. அவனோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ள எல்லா சாமானிய மனிதர்களுக்கும் முடியும் எனும்போது மனிதன் அனைத்து பிழையான சக்திகளிடமிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான்.

அடுத்து இப்பகுதி விளக்க வருவது அல் குர்ஆன் என்ற இறை தூதையாகும். ஒரு சவாலை முன்வைத்து இக்கருத்தை அது விளக்குகிறது:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ
مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي
وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ۗ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿١٨﴾

1. தப்ஸீர் அல் ஆயாத்-அல் கவ்ஸிய்யா பீ அல் குர்ஆன் அல் கரீம் - கலாநிதி ஐக்லூல் நஜ்ஜார் வா-3 பக்-420

நாம் எமது அடியார் மீது இறக்கியவற்றில் உங்களுக்கு சந்தேகமேதுமிருந்தால் அது போன்றதொரு ஸூராவையேனும் கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் அல்லாஹ்வைத் தவிர உங்களுக்கு சான்று பகர்வோர்களையும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவ்வாறு செய்யாது விட்டால் -நீங்கள் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்ய மாட்டீர்கள்- மனிதர்களும், கற்களும் எரிபொருட்களாக அமையும் நரகைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். அது நிராகரிப்பாளர்களுக்காகத் தயார் செய்யப்பட்டுள்ளது.

(வசனங்கள்:23,24)

இறைவன் அனுப்பிய தூது அல் குர்ஆன் என்பதில் சந்தேகப்பட்டுத்தான் நீங்கள் குர்ஆனை ஏற்கவில்லை; அறிவு நேர்மையோடு உண்மையாகத்தான் நீங்கள் அவ்வாறு சொல்கிறீர்கள் என்பதாயின் உங்கள் கருத்துப்படி அல் குர்ஆன் மனித ஆக்கம். எனவே அதனை இன்னொரு மனிதனாலும் இயற்ற முடியும். இந்தப் பின்னணியில் குர்ஆனை ஆராய்ந்து பாருங்கள். அப்போது மனிதன் இதனை இயற்றி இருக்க முடியாது என்ற தெளிவுக்கு நீங்கள் வருவீர்கள் என்று இந்த வசனம் விளக்குகிறது. அத்தோடு இந்த சவாலைக் கூட்டாக இணைந்தும் நீங்கள் எதிர் கொள்ள முடியும் என்றும் இந்த வசனம் கூறுகிறது. உங்களுக்கு சான்று பகர்வோர்களையும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்பதன் பொருள் இதுவே.

மனிதனின் அறிவுக்கு விடப்பட்ட சவால் இது. மனித அறிவு மட்டத்தை விட அல் குர்ஆனின் அறிவு மட்டம் மிக உயர்ந்தது என இந்த சவால் சொல்கிறது. அதனைப் பரீட்சித்துப் பார்க்குமாறும் கூறுகிறது.

அல் குர்ஆனின் அறிவு அற்புதம் என்பது என்ன? அடிப்படையில் அது அல் குர்ஆனின் இலக்கியத் தரத்தையே குறிக்கிறது. இதுவே அக்கால அரபு சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் சவாலாக அமைந்தது. அல் குர்ஆனின் இலக்கிய அற்புதம் குறித்து பல ஆய்வுகள் உள்ளன. இங்கு அவற்றில் ஒன்றை மாத்திரம் குறிப்பது பொருத்தமெனக் கருதுகிறோம்.

அல் குர்ஆன் யாப்பிலக்கணத்தைப் பின்பற்றாத ஆனால் கவிதைப் பண்புகளைக் கொண்டதொரு நூல். மனித உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை விளைவிக்கும் அழகியதொரு இசையமைப்பை அல் குர்ஆன் கொண்டுள்ளது. இது அல் குர்ஆனின் எல்லா அத்தியாயங்களிலும் அவதானிக்கப்படும் ஓர் உண்மை. மக்காவின் அத்தியாயங்களிலும், மதீனாவின் அத்தியாயங்களிலும் வேறுபாடில்லாது இதனை மிகத் தெளிவாகவே அவதானிக்க முடியும்.

அல் குர்ஆன் தனது சிந்தனைகளையும், கருத்துக்களையும் முன்வைக்க கையாளும் அடிப்படையான உத்தி உருவகம், உவமை என்பதாகும். இதனை மிகப் பரவலாக அல் குர்ஆன் முழுவதிலும் அவதானிக்க முடியும். காட்சிப்படுத்தியும், உருவகப்படுத்தியும், உவமைகளைப் பயன்படுத்தியும், கருத்துக்களை முன்வைத்தல் அல் குர்ஆனின் கொள்கையாகவே காணப்படுவதை நன்கு அவதானிக்க முடியும்.

இசை, உவமை, உருவகம், காட்சிப்படுத்தல் என்ற இந்த உத்திகள் அல் குர்ஆனின் பொது அம்சமாக நின்று அதனை ஒரு அற்புத இலக்கிய ஓவியமாக எமக்குத் தருகிறது.

தத்துவத்தையும், சமூக விவகாரங்களையும், சட்டங்களையும் கொண்டுள்ள ஒரு நூல், இவ்வாறான அழகிய இலக்கிய வடிவையும் பெறுதல் மிகவும் கடினம். அதுவே அந்த நூலின் கொள்கையாகவும் அமைந்திருந்தால் அது இன்னும் வித்தியாசமானது. அல் குர்ஆனின் இந்த உத்தியை ஆழ்ந்து படித்தால் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆக்கம் அது என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

எனினும் அல் குர்ஆன் ஆய்வாளர்கள் அல் குர்ஆனின் அற்புதத்தன்மையை விளக்க கீழ்வரும் பகுதிகளையும் இணைத்துக் கொள்வர்.

- i. அல் குர்ஆன் எதிர்கால நிகழ்வுகளை மிகச் சரியாக எதிர்வு கூறியமையும் அவ்வாறே அவை நிகழ்ந்தமையும்.
- ii. பிற்காலங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான உண்மைகளை முற்கூட்டியே அல் குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ளமை. இது தற்காலப்பிரிவில் மிகப் பரவலாகப் பேசப்படும் விடயமாகும். நூற்றுக் கணக்கான இறை வசனங்களை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர். விரிவஞ்சி இங்கு அவை பற்றிக் குறிப்பிடாது விடுகிறோம்.

இந்த வகையில் அல் குர்ஆன் மனிதனால் இயற்றப்பட்டதல்ல இறைவனால் அனுப்பப்பட்டதுதான் என்ற உண்மை நன்கு தெளிவாகிறது. இதனை அல்குர்ஆன் இங்கு "நீங்கள் அவ்வாறு செய்யாதுவிட்டால்" என்று இறந்த காலத்திலும் கூறி "நீங்கள் ஒரு போதும் அவ்வாறு செய்ய மாட்டீர்கள்" என எதிர்காலத்திலும் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது அல் குர்ஆனின் தரத்தை எட்டுவது எதிர்காலத்திலும் முடியாது போகும் என்று மிகுந்த உறுதியுடன் சொல்கிறது. இந்தப் பிரயோகமே இது மனித வார்த்தையல்ல எனக் காட்டுகிறது. ஏனெனில் எதிர்காலத்திற்கும் சவால் விடும் அளவிற்கு தன் அறிவு பற்றிய தைரியம் எந்த மனிதனுக்கும் இருந்த தில்லை. உண்மை இவ்வளவு தெளிவாக இருந்த போதும் அதனை நிராகரித்து, அத்தூதுக்கு எதிராக இயங்குதல் மனமுரண்டான ஒரு செயல். வெறும் எதிர்ப்பு மனப்பாங்கு. இந்நடத்தை குறித்து இங்கு அல் குர்ஆன் கடுமையாக எச்சரிக்கிறது. இப்போக்குக் கொண்டவர்கள் அடுத்த வாழ்வில் கடும் தோல்விக்கு உள்ளாவர். நரகிற்கு கற்களோடு இணைந்து விறகாவர். இவர்கள் உணர்வற்ற கற்களாகவே வாழ்ந்தமைதான் இதற்குக் காரணம்.

இப்போது அத்தியாயம் அடுத்த பக்கத்தைச் சொல்கிறது. அறிவுபூர்வமான உண்மை என்ற வகையில் அல் குர்ஆனை ஏற்று அதன் வழிகாட்டலில் வாழும்போது கிடைக்கும் வெகுமதி பற்றியதாக அது அமைகிறது.

وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَبِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டு சீரான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவோருக்கு, கீழால் ஆறுகள் ஓடுகின்ற சுவர்க்கங்கள் உள்ளன என்று நற்செய்தி சொல்வீராக. அங்கு அவர்களுக்கு உணவுப் பொருளாகப் பழமொன்று கொடுக்கப்படும் போதெல்லாம் "இதுதான் எமக்கு முன்பும் கொடுக்கப்பட்டது" என்றவர்கள் சொல்வார்கள். இவ்வாறு ஒன்றையொன்று ஒத்தவையே அவர்களுக்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்கப்படும். அங்கு அவர்களுக்கு பரிசுத்தமான மனைவியர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் அங்கே நிரந்தரமாக வாழ்வார்கள்.

(வசனம்:25)

ஆறுகளும், அருவிகளும் நிறைந்த வளமிக்க பச்சைப் பசேலென்ற சோலை, அங்கு அழிவற்ற நிரந்தர வாழ்வு, உடலும் உள்ளமும் தூய்மை பெற்ற கன்னியர்களான மனைவியர்கள் என்ற அழகியதொரு வாழ்வு அது. அங்கு வந்த பாக்கியம் பெற்ற மனிதர்களுடனான ஓரழகிய விளையாட்டை இந்த வசனங்கள் இங்கே தருகின்றன. ஒவ்வொரு முறையும் அவர்களிடம் பழங்கள் வரும் போதெல்லாம் அவை ஒன்றையொன்று ஒத்திருக்கும். "இவற்றைத்தானே முன்பு கொண்டு வந்தீர்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு கடித்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொன்றினதும் சுவை வித்தியாசமானதாயிருக்கும்.

இந்த அழகிய உலகம் இறை நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து நற் செயல்கள் புரிந்து வாழ்க்கையை வளப்படுத்தியவர்களுக்காகும். அதாவது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்ட இறைவன் பற்றிய பிரக்ஞையுடன் வாழ்ந்த முத்தகீன்களுக்காகும்.

அல் குர்ஆன் இங்கு மறுமை பற்றி -அடுத்த உலக வாழ்வு பற்றித்- தனியாக விளக்கவில்லை. கடவுள், இறை தூது என்ற நம்பிக்கைகள் பற்றிய நிலைப்பாட்டின் விளைவாக வரும் வெற்றி, தோல்வி என்ற வகையிலேயே விளக்குகிறது.

அல் குர்ஆனின் படி வாழ்வு என்பது முடிவடைவதில்லை. மனிதன் என்ற இந்த அதி உயர் சிருஷ்டியும், இப்பாரிய மிக நுணுக்கமான பிரபஞ்சமும் அழிந்து போக மாட்டாது. நிரந்தரமாக மிகுந்த நிம்மதியுடன் அனைத்து வளங்களையும் அனுபவித்து வாழப்படக்கூடிய மனிதன் அந்த வாழ்வுக்காகப் பயிற்றப்படவே இந்த உலக வாழ்வென்ற புவி வாழ்வமைப்புத் தோன்றியது. இந்த வகையில் மறு உலக வாழ்வென்பது இப்பிரபஞ்சம் இன்னொரு வடிவைப் பெறுவதாகும். மனித

வாழ்வும் இன்னொரு அமைப்பை அப்போது பெறும். அத்தோடு அது நிரந்தரப் பிரபஞ்ச ஒழுங்காகவும், நிரந்தர வாழ்வமைப்பாகவும் அமையும்.

இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில் தூதை நியாயமின்றி எதிர்த்தோரின் மோசமான வாழ் நிலையை மிகவும் கருக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டிய இவ்வசனங்கள், தூதை ஏற்று அதன் அடிப்படையில் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டோரின் உயர்ந்த வாழ்நிலையை சற்றே விளக்கிக் கூறியது.

“இறைநம்பிக்கை கொண்டு நற்செயல்கள் புரிந்தோர்” என்ற பிரயோகம் குறித்து சற்று நோக்குவது அவசியம்:

இல்லாமிய சிந்தனை வரலாற்றில் நம்பிக்கை, செயல் தொடர்பாகத் தோன்றிய நுணுக்கமான ஆய்வுகளும் அவற்றால் எழுந்த சர்ச்சைகளும் இங்கு அவசியமற்றவை. சில வரலாற்று நிகழ்வுகளால் எளிமையான இவ்விடயத்திற்கூட கரும் சர்ச்சைகளும், அர்த்தமற்ற வாதப் பிரதி வாதங்களும் தோன்றின. அவற்றை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு சில அடிப்படை உண்மைகளை இங்கே தருவோம்.

நம்பிக்கையோடு செயலையும் இணைத்துச் சொல்வது அல் குர்ஆனின் பொதுவான போக்கு. நம்பிக்கையின் இயல்பான விளைவே செயல் என்ற கருத்தை இதனூடாக அல் குர்ஆன் விளக்குகிறது. செயல்களற்ற நம்பிக்கையொன்று காணப்படுவது அசாத்தியம். இயல்பான மனிதப் பலவீனங்களாலும், சூழல் நிர்ப்பந்தங்களாலும் நம்பிக்கைக்குப் புறம்பான செயல்கள் தோன்ற முடியும். ஆனால் நம்பிக்கைக்கு முற்றிலும் மாற்றமான நடைமுறை வாழ்வொன்றை ஒரு நம்பிக்கை கொண்டோன் -முஸ்லீம்- கொண்டிருத்தல் அசாத்தியம். நம்பிக்கைக்கு மாற்றமான செயல்கள் கண்டிப்பாக நம்பிக்கைமீது எதிர்மறைப் பாதிப்புக்களை விளைவிக்கும். அவ்வாறே நற்செயல்கள் நம்பிக்கையின் உறுதிப்பாட்டிற்கும், வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக இருக்கும்.

“அமல் ஸாலிஹ்” என்ற பிரயோகத்தையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளல் அவசியம். ‘ஸாலிஹ்’ எனின் சீரான என்பது நேரடி மொழிப் பொருள். ‘அமல்’ என்ற சொல்லின் நேரடி மொழிப் பொருள் செயல், உழைப்பு என்பதாகும். எனவே, சீராக உள்ள எந்த செயலும், உழைப்பும் ‘அமல் சாலிஹ்’ ஆகும். இந்த வகையில் அல் குர்ஆன் மனிதனின் சீரான நடத்தைகளை ‘அமல் சாலிஹ்’ என்று கூறுகிறது. இந்த வகையில் அல் குர்ஆன் விவசாயம், வியாபாரம், கைத்தொழில், குடும்ப வாழ்வு, அரசியல், போன்ற அனைத்துவகை செயற்பாட்டையும் அவை சீராக இருக்கும்போது ‘அமல் சாலிஹ்’ என்று அழைப்பதை அவதானிக்க முடியும். இந்த ஸூராவின் பின்னால் வரும் பகுதிகளில் இதனை நன்கு அவதானிக்க முடியும்.

இவ்வாறு அல் குர்ஆனின் அடிப்படை உண்மைகளை விளக்கிய அத்தியாயம் இப்போது சிந்தனைகளையும், கருத்துக்களையும் முன்வைக்கும் அல் குர்ஆனின்

முறைமையொன்று பற்றி விளக்குகிறது. அத்தோடு அதனை எவ்வாறு சிலர் தமது வழிபிறழலை நியாயப்படுத்திக் கொள்ள பாவிக்கின்றார்கள் எனக் காட்டி, அவர்கள்தான் சத்தியத்தை கண்மூடித்தனமாக எதிர்க்கும் நிராகரிப்பாளர்கள் எனவும் விளக்குகிறது. அப்போது மனிதர்களில் சிலர் ஏன் குர்ஆன் மூலம் வழிகாட்டலைப் பெறாதிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا ۗ يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾﴾

அல்லாஹ் ஒரு ஈயையோ அல்லது அதனை விட அற்பமானதையோ உதாரணம் சொல்வதற்கு வெட்கப்பட மாட்டான். இறை நம்பிக்கை கொண்டோர் தங்களது இறைவனிடமிருந்து வந்த சத்தியமே அது என்று புரிந்து கொள்வர். ஆனால் நிராகரிப்பாளர்கள் “அல்லாஹ் இந்த உதாரணத்தின் மூலம் என்ன நாடுகிறான்?!” எனக் கேட்பார்கள். இவ்வாறு அதிகமானோரை அதன் மூலம் அவன் வழி தவறச் செய்கிறான், அதிகமானோரை நேர்வழி பெறவும் செய்கிறான். இறை வழியைவிட்டு வெளியேறியவர்களையே அவன் அதன் மூலம் வழிபிறழச் செய்கிறான்.

(வசனம்: 26)

கடவுள் -அல்லாஹ்- மிக உயர்ந்தவன். மிகுந்த கண்ணியத்திற்குரியவன். மனோ இச்சைகள், மனிதப் பலவீனங்களைவிட்டு மிகத் தூரமானவன். ஆனால் அவன் மனிதனோடு பேசும்போது மனித யதார்த்தத்திற்கு இறங்கி வந்து பேசுவதே இயல்பானது. மனிதனின் தேவைகள், மனோ இச்சைகளைக் கவனத்திற் கொண்டே அவனது வழிகாட்டல்கள் அமைய வேண்டும். இந்தப் பின்னணி கொண்டதே அல் குர்ஆனும்.

எனவே, அது விஷயங்களை விளக்க ஈ, சிலந்தி போன்ற அற்பப் பொருட்களையும் உவமைகளாகக் கொண்டுவரும். முன்னைய வசனங்கள் விளக்கியது போன்று சுவர்க்கத்தை விளக்கும்போது அங்குள்ள இன்பங்களுக்கு உதாரணமாக காம இன்பத்தையும் அது விவரிக்கும். மனிதனுக்கு வழிகாட்ட விரும்பும் நூல் இவ்வாறுதான் இருக்கும். இருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் இத்தகைய விடயங்களைக் கூற கடவுள் வெட்கப்படுவதில்லை என்று இந்த வசனம் சொல்கிறது.

அல் குர்ஆன் ஓர் அறிவு அற்புதம். மனிதர்கள் யாராலும் அதனை மிகைத்து விட முடியாது என முன்னால் வந்த வசனங்கள் விளக்கின. இந்நிலையில் அறிவு

நேர்மையுள்ள எந்த மனிதனும் இச்சவாலை ஏற்று அல் குர்ஆனை நுணுகிப் பார்க்க முனைவான். உண்மை தெளிவுபடுமிடத்து அதனை ஏற்றுக் கொள்வான். இதுவே நேர்மையான அணுகுமுறை. ஆனால் இந்த அறிவு நேர்மையற்றவர்கள், அல் குர்ஆனின் தூதை கண்மூடித்தனமாக எதிர்ப்பவர்கள் அத்தூதை எதிர்க்க அதனுள்ளேயே ஏதும் நியாயமிருக்கிறதுவா எனத் தேடுவார்கள். அவர்கள் தேடிய போலி நியாயந்தான் கடவுள் அற்பப் பொருட்களை இவ்வாறு உவமைகளாக கொண்டுவருவானா? என்ற கேள்வியாகும். இந்த உவமையின் மூலம் இறைவன் நாடுவதுதான் என்ன என்று ஆட்சேபனை எழுப்பி அல் குர்ஆன் இறைத் தூதாய் இருக்க முடியாது என அவர்கள் மறுக்க முயல்வர். இப்படி அவர்கள் வழிபிறழ்ந்து செல்வார்கள். இதனைத்தான் "அதன் மூலம்" -அந்த உதாரணத்தின் மூலம்- வழிபிறழ்கிறார்கள் என இவ்வசனம் சொல்கிறது.

ஆனால் நம்பிக்கை கொண்டோர் இறை வசனங்களில் உள்ள சத்தியத்தைக் கண்டு கொள்வர். அவர்கள் சொல்லப்படும் உவமையை அல்ல; அவை கொடுக்கும் கருத்தையே நோக்குவர். சத்தியம் ஈயின் வடிவில் வருவது பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் அல் குர்ஆனின் மூலம் நேர்வழியைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். இவ்வாறு ஒரே வசனத்தின் மூலம் பலர் நேர்வழி பெறவும் இன்னும் பலர் வழிபிறழவும் செய்கிறார்கள் என்றால் அந்த வசனத்தில் அல்ல; அதனைப் பார்த்தவரிலுள்ள கோளாறே இதுவாகும் என்பது தெளிவு.

அவ்வாறு வழி தவறுபவர்கள் யார் என கீழ்வரும் வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٦١﴾ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ

وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٢﴾

அல்லாஹ்வுடனான உடன்பாட்டை அது நன்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டதன் பிறகு முறிப்பவர்கள், தொடர்புபடுத்தப்பட வேண்டுமென்று அல்லாஹ் கட்டளையிட்டவற்றை துண்டித்துவிடுபவர்கள், பூமியில் சீர்கேடு செய்பவர்கள் என்ற இறை வழியை விட்டு வெளியேறியவர்களையே அவன் அதன் மூலம் வழிபிறழ்ச் செய்கிறான். அவர்கள்தான் நஷ்டவாளர்கள்.

(வசனம்: 27)

இவ்வாறு வழி தவறுபவர்கள் இறை கட்டுப்பாட்டை ஏற்காதவர்கள்; ஏற்க விரும்பாதவர்கள். இக்கருத்தை விளக்க அல் குர்ஆன் இங்கு "பாஸிகீன்" என்ற சொல்லைப் பாவித்துள்ளது. அதன் நேரடிப் பொருளே இதுவாகும். தொடர்ந்து அவர்கள் பற்றி அல் குர்ஆன் விளக்குகிறது. அவர்கள்தான் உலகின் சீர்கேடுகளுக்குக்

காரணமான வன்முறையாளர்கள். முதலில் அவர்கள் இறைவனுடனான உடன்பாட்டை முறிக்கிறார்கள். இங்கு இறை உடன்பாடு என்பது இறை நம்பிக்கையைக் குறிக்கிறது. மனிதர்கள் எல்லோரிடமும் இயல்பிலேயே இறை நம்பிக்கை காணப்படுகிறது. எனவேதான் இறை நம்பிக்கையற்றோர் உலகில் சொற்பத் தொகையினராக, விதிவிலக்காக உள்ளனர். இந்த இறை நம்பிக்கை மனித வாழ்வின் அத்திவாரம். அதுவே மனிதனை மிருகமாகாது காத்து வருகிறது. இந்த அத்திவாரத்தை உடைப்பதுவே அவர்களது முதலாவது அதிமோசமான செயலாகிறது. இரண்டாவது மனித உறவுகள், அவற்றை உடைத்து மனிதனுக்கு மனிதனை எதிரியாக மாற்றிவிடும் பயங்கரக் குற்றச் செயலை இவர்கள் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு சீர்கேடுகள் உலகில் பெருக இந்தகையவர்கள் காரணமாகிறார்கள். தமது சொந்த நலன்களை இலக்காகக் கொண்டு இவர்கள் இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்டாலும் இறுதியில் பாரிய நஷ்டத்திற்கு உட்படுவார்கள். அடுத்த உலக வாழ்வில் இந்த நஷ்டத்தின் பாரதூரத்தை அவர்கள் நன்கு புரிந்து கொள்வார்கள்.

இறை கட்டுப்பாட்டைவிட்டு வெளியேறிய இத்தகையவர்களின் எதிரி இறை தூது. அவர்களது நலன்களைக் காத்துக் கொள்ளத் தடையாக இருப்பதுவும் அதுவே. எனவே, அவர்கள் அது சமூக வாழ்வில் பரவலிடாது தடுப்பதில் முனைந்து நிற்பர்.

இங்கு இந்த அத்தியாயத்தின் போக்கை நாம் நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆரம்பத்திலிருந்தே இறை தூதை மறுப்பவர்கள், எதிர்ப்பவர்கள் பற்றி நன்கு தெளிவுபடுத்திக் காட்ட அத்தியாயம் முனைந்து வந்தது. ஆரம்பத்தில் அறிவு மூடுண்ட அக நிலையை விளக்கியது. இரண்டாவது அவர்களை உவமைகள் மூலம் காட்டியது. இப்போது அவர்களது புற நடத்தையை விளக்கிக் காட்டி அவர்களது யதார்த்த நிலையைக் காட்டுகிறது.

மிகவும் உன்னதமான இறை தூது. அதன் இறுதி வடிவமான அல் குர்ஆன். அது முன்னால் போன தூதுகளை மறுக்க வரவில்லை. மாறாக அவற்றையும் அது ஏற்றுக் கொண்டது. அந்த அல் குர்ஆன் மனிதனால் இயற்றப்படவில்லை என்பதை அதனை ஆய்வு செய்யும்போது புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்தத் தூது மனிதர்களை உன்னதப் பண்பு கொண்டவர்களாக மாற்றவே வந்தது. விடயம் இவ்வளவு தெளிவாக இருந்த போதும் ஏன் இந்த எதிர்ப்பு? ஏன் மனிதர்களில் சிலர் இவ்வாறு வன்முறைப் போக்கு கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்? இந்த கேள்விக்குப் பதில் தேட பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம், மனித தோற்றம் என்பவற்றின் பின்னே செல்ல வேண்டுமா? இப்பிரபஞ்ச, மனிதக் கட்டமைப்பிலேயே உள்ள அம்சமா இது?

அல் குர்ஆனும், மனிதனும்

அல் குர்ஆன் அடுத்து விளக்க வரும் கருத்து இதுதான். இந்த ஆழ்ந்த தத்துவ உண்மையை மிகவும் எளிமையான வசனங்களினூடாக அத்தியாயம் இப்போது தருகிறது.

முதலில் இறைவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்பது மறுக்க முடியாத ஒரு உண்மை என்று இப்பகுதி விளக்குகிறது. அக்கருத்தின் பின்னணியிலேயே பிரபஞ்சத்தினதும், மனிதனினதும் தோற்றத்தை அத்தியாயம் விவரிக்கிறது:

நீங்கள் உயிரற்ற பொருட்களாக

இருந்தீர்கள்; அவன் உங்களை உயிர் பெறச் செய்தான்;

பின்னர் உங்களை மரணிக்கச் செய்வான்; பின்னர் உயிர் பெறச் செய்வான்;

பின்னர் நீங்கள் அவனிடம் மீளக் கொண்டு செல்லப்படுவீர்கள் என்றிருக்கும்போது நீங்கள் அல்லாஹ்வை எவ்வாறு நிராகரிக்கிறீர்கள்?! (28)

அவன்தான் உங்களுக்காக பூமியிலுள்ள அனைத்தையும் படைத்தான்.

பின்னர் வானத்தை நோக்கி அதனை ஏழு வானங்களாக சீர்படுத்தினான். அவன் அனைத்தையும் மிக ஆழ்ந்து அறிந்தவனாவான். (29)

உமது இரட்சகன் மலக்குகளை நோக்கி, "பூமியில் நான் ஒரு கலீபாவை -பிரதிநிதியை- ஆக்கப் போகிறேன்" என்று சொன்னமையை நினைவு கூருவீராக.

அப்போது அவர்கள் "உனது புகழை துதி செய்து உன்னை நாம் தூய்மைப்படுத்துகிறோம் என்றிருக்கும்போது அங்கே சீர்கேடுகள் செய்து இரத்தம் சிந்துபவர்களை ஆக்கப்போகிறாயா?" என்று கேட்டார்கள்.

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا

فَأَحْيَاكُمْ

ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ

تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا

ثُمَّ أَسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ

سَبْعَ سَمَاوَاتٍ

وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَكِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ

فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً

قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَن يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ

الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

அப்போது அவன் "நீங்கள் அறியாதவற்றையும் நான் மிகவும் அறிந்தவனாக உள்ளேன்." என்று கூறினான். (30)

ஆதமுக்கு அவன் அனைத்தினதும் பெயர்களைக் கற்றுக் கொடுத்தான். பின்னர் அவற்றை மலக்குகளிடம் எடுத்துக்காட்டினான். "நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் இவற்றின் பெயர்களை எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கூறினான். (31)

அப்போது அவர்கள் "நீ மிகத் தூய்மையானவன். நீ எங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தவை தவிர வேறு அறிவு எதுவும் எமக்குக் கிடையாது. நீயே மிகுந்த அறிவுள்ளவனும் ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவனுமாவாய்" என்று கூறினார்கள். (32)

அப்போது அல்லாஹ் "ஆதமே அவற்றின் பெயர்களை அவர்களுக்குச் சொல்" என்றான். அவற்றின் பெயர்களை அவர்களுக்கு அவர் சொன்ன போது அல்லாஹ் "வானம் பூமியின் மறை உண்மைகளை நானே மிக அறிந்தவன். நீங்கள் வெளிக்காட்டுபவற்றையும், உள்ளே மறைத்து வைத்திருந்தவற்றையும் நானே மிகவும் அறிந்தவன் என்று நான் உங்களுக்கு சொல்லவில்லையா?" என மலக்குகளை நோக்கிக் கூறினான். (33)

قَالَ إِنِّي أَنبَأُكُمْ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ

فَقَالَ أَتَيْتُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا
إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ
فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ
إِنِّي أَنبَأُكُمْ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ
مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾

மலக்குகளை நோக்கி நாம் ஆதமுக்கு நீங்கள் சிரம் தாழ்த்துங்கள் என்று கூறியமையை நினைவு கூருவீராக. அப்போது இப்லீஸைத் தவிர அனைவரும் சிரம் தாழ்த்தினர். அவன் மறுத்தான்; கர்வ உணர்வு கொண்டான்; நிராகரிப்பாளர்களில் ஒருவனானான். (34)

“ஆதமே நீரும் உமது மனைவியும் இந்தச் சுவர்க்கத்தில் குடியிருப்பீர்களாக. அங்கே நீங்கள் விரும்பிய இடங்களில் மிகுந்த வசதியுடன் உண்பீர்களாக. அந்த மரத்தை நெருங்காதீர்கள், அவ்வாறு நெருங்கினால் அநியாயக்காரர்களாவீர்கள்” என்று நாம் கூறினோம். (35)

ஷைத்தான் அதனை விட்டு அவர்கள் இருவரையும் பிறழ்ச்செய்தான். அவர்கள் இருவரும் இருந்த நிலையைவிட்டு வெளியேற்றினான். “நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாக இறங்கிச் செல்லுங்கள். பூமியில் உங்களுக்கு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் தங்குமிடமும் அனுபவிக்கும் பொருட்களுமுள் என” என்று நாம் கூறினோம். (36)

ஆதம் தனது இறைவனிடமிருந்து சில வசனங்களைப் பெற்று பாவ மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொண்டார். நிச்சயமாக அவன்தான் பாவமன்னிப்பை ஏற்பவனும் மிகுந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (37)

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكِئِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ

فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ

أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾

وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ

وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا

وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ

فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا

مِمَّا كَانَا فِيهِ

وَقُلْنَا أَهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ

وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ

إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾

فَتَلَقَّى آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ

إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

நாம் கீழ்வருமாறு கூறினோம்:
 "நீங்கள் அனைவரும் இங்கிருந்து
 இறங்கிச் செல்லுங்கள்.
 உங்களுக்கு நிச்சயமாக
 என்னிடமிருந்து நேர்வழி வரும்.
 எனது நேர்வழியை யார்
 பின்பற்றுகிறாரோ அவர்களுக்கு
 எத்தகைய பயமுமில்லை அவர்கள்
 கவலைப்படவும் மாட்டார்கள். (38)
 யார் நிராகரித்து எமது வசனங்களைப்
 பொய்ப்படுத்துகிறார்களோ அவர்கள்
 நரகவாசிகள்.
 அங்கே அவர்கள் நிரந்தரமாக
 வாழ்வர்." (39)

قُلْنَا أَهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا
 فَمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَن تَبِعَ هُدَايَ
 فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾
 وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ
 أَصْحَابُ النَّارِ
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ مُمِيتَكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
 ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٣٨﴾

நீங்கள் உயிரற்ற பொருட்களாக இருந்தீர்கள்; அவன் உங்களை உயிர் பெறச் செய்தான்; பின்னர் உங்களை மரணிக்கச் செய்வான்; பின்னர் உயிர் பெறச் செய்வான்; பின்னர் நீங்கள் அவனிடம் மீளக் கொண்டு செல்லப்படுவீர்கள் என்றிருக்கும்போது நீங்கள் அல்லாஹ்வை எவ்வாறு நிராகரிக்கிறீர்கள்?!

(வசனம்: 28)

ஆரம்பத்திலிருந்து இதுவரை இறை தூது பற்றியே விளக்கி வந்த அத்தியாயம் இப்போது இறைவனை எவ்வாறு நீங்கள் மறுக்க முடியும் என்று இறை மறுப்பு பற்றி பேசுவது ஏன் என்பது பற்றி விளங்க முயல்வோம். அல் குர்ஆன் இறைவன், இறை தூது, மறு உலக வாழ்வு என்ற அடிப்படை நம்பிக்கைகளை ஒன்றாக இணைத்து விளக்குகிறது. இறை நம்பிக்கையே மையம். ஆனால் இறை தூது, மறுமை நாள் நம்பிக்கை என்பவையே இறை நம்பிக்கையை அர்த்தப்படுத்துகின்றன. இறை தூது மூலமே மனிதன் இறைவனோடு தொடர்புபடுகிறான். மறுமை நம்பிக்கையே உலக வாழ்வுக்குப் பொருளைக் கொடுக்கிறது. அல் குர்ஆனின்படி இறை நம்பிக்கை என்பது இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு கடவுள் ஒருவன் உள்ளான் என்று நம்புவது மாத்திரமல்ல. அந்த இறைவன் உலகோடும், மனித வாழ்வோடும் தொடர்புபட்டுள்ளான். பிரபஞ்ச, மனித விவகாரங்களை அவன் தொடர்ந்தும் கவனித்து வருகிறான் என்று நம்புவதுவுமாகும். இதுவே இறை நம்பிக்கைக்கு

அல் குர்ஆனும், மனிதனும்

உயிரோட்டத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில்தான் இறை தூது பற்றி தொடர்ந்து விளக்கி வந்த அத்தியாயம் இங்கு இறைவனை எவ்வாறு நிராகரிக்க முடியும் என்று வினவுகிறது.

“நீங்கள் உயிரற்ற பொருட்களாக இருந்தீர்கள். அவன் உங்களை உயிர் பெறச் செய்தான்.” இந்த இறைவசனம் இரு உண்மைகளை முன்வைக்கிறது. ஒன்று இறந்த பொருட்களாக அதாவது பௌதீகப் பொருட்களாக அனைத்தும் இருந்த போது உயிர் எவ்வாறு தோன்றியது என்ற உண்மை. இரண்டாவது மனித தோற்றம் என்ற உண்மை.

பூமியில் உயிர் எவ்வாறு தோன்றியது என்பது இன்றுவரை விஞ்ஞான உலகில் ஓர் அவிழ்க்க முடியாத புதிராகவே உள்ளது. அதனை விளக்க முன்வைக்கப்பட்ட எந்தக் கொள்கையும் திருப்திகரமாக இல்லை. குறிப்பிட்டதொரு காலக்கட்டத்தில் உயிர் திடீரெனத் தோன்றியது எனச் சொல்ல முடிகிறதே தவிர அது எவ்வாறு தோன்றியது என விளக்க முடியவில்லை. கடவுள் இருப்பதாகக் கொண்டால் மட்டுமே இப்புதிருக்கு விடை காண முடியும். மனிதன், மனித உடலையும், மிருக உடலையும், தாவர உடலையும் பகுத்துப் பிரித்து ஆழ்ந்து ஆராய்ந்துவிட்டான். உடற் கட்டமைப்பின் மிகச் சிறிய கூறான கலத்தையும் அவன் ஆராய்கிறான். அதன் நுண்ணிய தொழிப்பாடுகளையும் அவதானிக்கிறான். ஆனால் உடலை இயக்கும் உயிர் பற்றி அவனால் தெளிவாக எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

“பிறகு அவன் உங்களை மரணிக்கச் செய்வான்” என்ற வசனம் மனித வாழ்வின் இன்னொரு மர்மத்தைச் சொல்கிறது. “மரணம்” என்பதன் பொருளை மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நோயும், இன்னும் பல்வேறு காரணிகளும் மனிதனின் மரணத்திற்குக் காரணமாகின்றன. உடலைப் பாதிக்கும் அக்காரணிகள் எவ்வாறு உயிரை இழக்கச் செய்கின்றன. இறந்த மனிதனை மீண்டும் ஏன் உயிர்ப்பிக்க முடியவில்லை. உயிரைப் புரிந்து கொண்டால் இதனை சாதித்துவிடலாம். ஆனால் மனிதனால் இந்த மர்மத்தை அவிழ்க்க முடியவில்லை.

“பின்னர் உங்களை உயிர் பெறச் செய்வான். பின்னர் நீங்கள் அவனிடம் மீளக் கொண்டு செல்லப்படுவீர்கள்” மரணம் என்பது ஒரு முழுமையான உண்மையல்ல. இறந்ததன் பின்னர் மனிதன் மீள் எழுப்பப்பட்டு இறைவனிடம் கொண்டு செல்லப்படுவான். இன்னொரு வாழ்வும், இறைவனிடம் கொண்டு செல்லப்படலும் உண்மை. இங்கு அல் குர்ஆன் மீள் எழுப்பப்படலுக்கு தனியாக ஆதாரம் சொல்லவில்லை. உயிர் தோன்றியமையும், மரணமும் அவிழ்க்க முடியாத மர்மம். அந்த மர்மத்தோடு மர்மமாக இங்கு அல் குர்ஆன் மீள் எழுப்பப்படலையும், இறைவனிடம் கொண்டு செல்லப்படலையும் கூறியமையில் ஒரு கருத்துப் பொருத்தப்பாடு இருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது. பௌதீக உலகில் உயிரின் தோற்றம் நிகழ்ந்தால் மரணத்தின் பின்னர் மீள் எழல் என்பதை சாத்தியமற்றது எனக் கருத நியாயமில்லை. மீள் எழல் நிகழுமாயின் இறைவன் இருக்கிறான்

என்பதுவும், அவனிடம் மீளச் செல்லலும் இயல்பான உண்மைகளாகும். மனித வாழ்வோட்டம் இவ்வாறுதான் அமைகிறது எனில் இறைவனை எப்படித்தான் மறுக்க முடியும்? என்று இங்கே அல் குர்ஆன் ஆச்சரியத்துடன் வினவுகிறது அதாவது அவ்வாறு மறுப்பது சாத்தியமில்லை எனச் சொல்கிறது.

இங்கு அவதானிக்கத்தக்க உண்மை என்னவெனில் அல் குர்ஆன் உயிரின் தோற்றம் என்ற கருத்தை 'உயிரற்ற பொருட்கள்' என்ற பிரயோகத்தினூடாகத் தந்தது. எனினும் "நீங்கள் உயிரற்ற பொருட்களாக இருந்தீர்கள்." என்று அவ்வசனம் கூறும்போது அது மனிதர்களையே நேரடியாகக் குறிக்கிறது. குறிப்பாக மனிதர்களைச் சுட்டிக் காட்டியதிலிருந்து புரிய வேண்டியதொரு உண்மையுள்ளது.

கடவுளின் இருத்தலுக்கு முதல் முக்கிய ஆதாரமாக அமைவது மனிதன்தான். மனிதன் தவிர்ந்த ஏனைய பௌதீகப் பொருட்களும் சரி, உயிர்களான தாவரங்கள், மிருகங்களும் சரி அவற்றிற்கு பௌதீக சடத்துவ விளக்கத்தைக் கொடுக்க முயலலாம். பௌதீக உலகமே எல்லாம். சடமே உண்மை. வேறொன்றும் இங்கு கிடையாது என அப்போது ஓரளவு வாதிக்கலாம். ஆனால் மனிதனின் தோற்றம் மூடுண்ட, இறுகிய, இயந்திர ரீதியான பௌதீக உலகின் ஓர் உடைவு. பௌதீக விதிகளால் மட்டும் அவனை விளக்குவது சாத்தியமில்லை. இசை, ஓவியம், அவனோடு காலமெல்லாம் ஓடிவரும் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் போன்றவை அவனைப் பௌதீக உலகுக்கு அப்பாற்பட்டவனாகக் காட்டுகின்றன. மனித உணர்வுகளையும் நடத்தைகளையும் கூர்ந்து ஆராயும்போது இந்த உண்மை நன்கு தெளிவாகிறது. இந்நிலையில் கடவுள் ஒருவன் உள்ளான் என்ற உண்மையை ஏற்காதிருப்பது சாத்தியமில்லை.

உயிரின் தோற்றமும், மனிதனின் தோற்றமும் பௌதீக உலகின் செயற்பாட்டால் தற்செயலாகத் திடீரென தோன்றியதல்ல. அது ஓர் அறிவின் திட்டமிட்ட செயற்பாடு என்ற கருத்தை இப்போது அல் குர்ஆன் ஓரளவு விளக்கமாகத் தருகிறது.

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾

அவன்தான் உங்களுக்காக பூமியிலுள்ள அனைத்தையும் படைத்தான். பின்னர்,¹ வானத்தை நோக்கி அதனை ஏழு வானங்களாக சீர்படுத்தினான். அவன் அனைத்தையும் மிக ஆழ்ந்து அறிந்தவனாவான்.

(வசனம்: 29)

1. 'ஸூம்- என்ற சொல் அரபு மொழியில் காலத்தைக் காட்டும் 'பின்பு' என்ற கருத்தை சாதாரணமாகக் கொடுக்கும். எனினும் கருத்து நிலை முக்கியத்துவத்தைக் காட்டவும் இச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பல அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களின் கருத்துப்படி இவ்விடத்தில் இச் சொல் இந்த இரண்டாம் கருத்தையே குறிக்கிறது.

முதலில் இப்பூமி மனித வாழ்வை ஏற்கும் வகையில் செப்பனிடப்படுகிறது. பூமியிலுள்ள அனைத்தும் மனிதனுக்காக என்ற வகையில் ஆக்கப்படுகின்றன. வானமும் அந்த வகையில் சீரமைக்கப்படுகிறது. இறை வசனத்திலுள்ள "அவன்தான்" என்ற பிரயோகம் இறை நாட்டத்தின், திட்டத்தின் படியே இச்செயற்பாடு நடந்தது என்பதனை அழுத்திச் சொல்கிறது.

-ஸமாஉ- வானம் என்ற சொல் அல் குர்ஆனில் பௌதீக உலகைக் குறிக்கவே பாவிக்கப்படுகிறது. சிலபோது அது மேகங்களைக் குறிக்கிறது. இன்னும் சில வேளைகளில் கோள்கள், நட்சத்திரங்களைக் குறிக்கவும் பாவிக்கப்படுகிறது. முழுப் பிரபஞ்சத்தையும் குறிக்க 'ஸமாஉ, சமாவாத்' என்ற இரு சொற்களும் பாவிக்கப்படுவதுவும் உண்டு.

'ஏழு வானங்கள்' என்ற பிரயோகம் பற்றிப் பல அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன. அக்காலத்தில் பிரபலமாக அறியப்பட்டிருந்த புதன், வியாழன், செவ்வாய், சனி, வெள்ளி, சூரியன், சந்திரன் என்ற ஏழு கோள்களையும் குறிக்கிறது என்பது ஒரு அபிப்பிராயம். 'ஏழு' என்ற சொல் அரபு மொழியில் 'பல' என்ற கருத்தைக் காட்டும் வகையில் பாவிக்கப்படுகிறது. எனவே, பல வானங்கள் என்ற கருத்தை இது கொடுக்க முடியும் என்பது இன்னொரு அபிப்பிராயம். பூமியோடு தொடர்புபடும் ஏழு நட்சத்திரத் தொகுதிகளை இப்பிரயோகம் குறிக்கவும் கூடும் என்பது மூன்றாவது அபிப்பிராயம். இந்த மூன்றாவது கருத்தே இந்த வசனத்தின் கருத்துப் போக்குக்குப் பொருத்தமாக உள்ளது.

இவ்வாறு பூமியும், வானங்களும் தோன்றி பல கோடி வருடங்களின் பின்னர் அவற்றின் ஓட்டத்தின் ஒரு காலக்கட்டத்தில் மனிதனை இறைவன் உருவாக்க நாடினான். அப்போது:

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِيْفَةًۭ قَالُوْۤا اَنْجَعِلْ فِيْهَا مَنۢ يُّفْسِدُ فِيْهَا
وَيَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَۗ قَالَ اِنِّيْۤ اَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿ۙ﴾

உமது இரட்சகன் மலக்குகளை நோக்கி, "பூமியில் நான் ஒரு கலீபாவை -பிரதிநிதியை- ஆக்கப் போகிறேன்" என்று சொன்னமையை நினைவு கூருவீராக. அப்போது அவர்கள் "உனது புகழை துதி செய்து உன்னை நாம் தூய்மைப்படுத்துகிறோம் என்றிருக்கும்போது அங்கே சீர்கேடுகள் செய்து இரத்தம் சிந்துபவர்களை ஆக்கப்போகிறாயா?" என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவன் "நீங்கள் அறியாதவற்றையும் நான் மிகவும் அறிந்தவனாக உள்ளேன்." என்று கூறினான்.

(வசனம்: 30)

மனிதனை பூமியின் 'கலீபா' என இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிமுகப்படுத்துகிறான். அப்படியொருவனை படைக்கப் போவதாகவும் சொல்கிறான். என்றமில்லாதவாறு இந்த நிகழ்வை மலக்குகளிடம் சொல்கிறான்.

இறைவன் -அல்லாஹ்- ஆலோசனை கேட்க வேண்டியதில்லை. இறைவனுக்கு ஆலோசனை சொல்லும் தகுதியில் மலக்குகளும், இல்லை. அதனை அவர்கள் நன்குணர்ந்திருந்தார்கள். எனவேதான் அவர்கள் எப்போதும் இறை வார்த்தைக்கு மறுவார்த்தை பேசி அறியமாட்டார்கள். ஆனால் நிகழ்ச்சியின் பாரதூரத்தால் இங்கு தம் நிலை மறந்து இறை செயலுக்கு ஆட்சேபனை தெரிவிக்கும் வகையில் அவர்கள் பேசவும் முற்பட்டு விட்டார்கள்.

'கலீபா' என்ற சொல்லுக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக ஒருவரையடுத்து ஒருவர் வரல் என்ற கருத்தும் உண்டு. இதனை அல் குர்ஆன் "அவன்தான் உங்களை பூமியில் ஒருவரையடுத்து ஒருவர் வரும் பரம்பரையினராக ஆக்கினான்." (6:165) என்று கூறுகிறது. 'கலீபா' என்ற சொல்லை அதிகாரத்தைக் காட்டும் பிரயோகமாகவும் அல் குர்ஆன் பாவிக்கின்றது. "தாவூதே! உம்மை நாம் பூமியில் ஆட்சியாளராக ஆக்கினோம்." (38:26). இந்த இரண்டாவது கருத்தே இங்கு பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. இப்பின்னணியில் மனிதன் பூமியில் அதிகாரத்தைப் பெறுகிறான் என்ற கருத்து இங்கு தெளிவாகிறது. 'பூமியின் கலீபா' என இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதனை அறிமுகப்படுத்தியதும் இந்த உண்மையை மலக்குகள் புரிந்து கொள்கிறார்கள்.

இவ்வாறு அதிகாரம் கொடுக்கப்படும் ஒரு சிருஷ்டி உருவானால் பிரபஞ்சத்தின் அமைதி குலையும். அத்தகைய மனிதன் முடிவில்லாத போர்களில் ஈடுபட்டு பூமியை இரத்தத்தால் குளிப்பாட்டுவான். அநீதிகளும், அராஜகங்களும், வரைமுறையற்ற போட்டிகளும் உருவாகி பூமியில் சீர்கேடுகளை உருவாக்கவே அவன் காரணமாவான். நாம் இறைவனுக்கு முற்றிலும் கட்டுப்பட்டு, அவனது புகழ் பாடி, துதி செய்து வாழ்கிறோம். இந்நிலையில் இந்த ஒழுங்கு தேவைதானா? என்று வினவினர் மலக்குகள்.

1. மலக்குகள் என்பவர்கள் ஒளி என்ற சக்தியால் படைக்கப்பட்டு தோற்றம் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு வகை சிருஷ்டிகளாவர். ஒளியின் சில அலைகள் எமது கண்களுக்குப் புலனாவதில்லை. எனவேதான் மலக்குகளும் எமது கண்களுக்குப் புலப்படுகிறார்களில்லை. மலக்குகள் இந்நிலையில் உணவு போன்ற தேவையற்றவர்கள். உலக நிர்வாகத்தைக் கொண்டு செல்ல இவ்வாறான சக்தி வடிவங்களை இறைவன் படைத்துள்ளான். ஒளி என்ற சக்தி வடிவமாக இவர்கள் இருப்பதால் மிக வேகமாகவும், அதிக ஆற்றலுடனும் இயங்கக் கூடியவர்கள் என்பது தெளிவு.

2. மேலும் பார்க்க (27:62), (43:60).

3. மேலும் பார்க்க (24:55).

மலக்குகளின் வாதத்திற்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- தெளிவாக இங்கு பதில் கூறவில்லை. இந்த சிருஷ்டியின் உண்மையை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் அறியாத பல உண்மைகளை நான் அறிவேன் என்று சொல்வதோடு நிறுத்திக் கொண்டான்.

மலக்குகள், மனித இயல்பில் வன்முறையும் கலந்துள்ளது என்ற உண்மையை எவ்வாறு புரிந்து கொண்டார்கள் என்ற கேள்வி இங்கு எழ முடியும். மனிதனுக்கு முன்னால் பூமியில் வாழ்ந்த மிருக இனங்களை அவர்கள் அவதானித்தார்கள். அவை ஒன்றோடொன்று முட்டி, மோதி, கொன்று, கிழித்து வாழ்ந்தமையை அவர்கள் கண்டார்கள். மனிதனிடமும் மிருகத்தின் பண்புகள் ஏறத்தாழ இருப்பது தெளிவு. அத்தோடு அதிகாரமும் அவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. இப்பின்னணியிலேயே மலக்குகள் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கக் கூடும்.¹

1. நவீன உலகின் சிந்தனையாளர்களின் ஒருவரான அப்துல் ஹமீத் அபூ ஸுலைமான் இப்பகுதியில் வளர்க்கும் ஒரு கருத்து எழுது கவனத்திற்குரியது.

நான்திகப் போக்கு கொண்ட, உயிரினங்களின் தோற்றத்திற்கு திட்டமற்ற, ஒழுங்கற்ற வளர்ச்சிப் படிமுறையை முன்வைக்கும் சமூகவியல் டாவினிஸத்தை மறுப்பதானது, மனிதனைப் படைத்தல் என்பது பெளதீக, சடத்துவ ரீதியாக கட்டம் கட்டமாக அமைந்தது என்பதை மறுப்பதாக அமைய வேண்டியதில்லை.

அல் குர்ஆனும் கூட மனிதன் கட்டம் கட்டமாகப் படைக்கப்பட்டமையையும், இறுதியில் அவன் சீராகச் செப்பனிடப்பட்டமையையும், ஆன்மா ஊதப்பட்டமையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அறிவியல் ஆய்வுகள் பலவும் கட்டம் கட்டமாக மனிதன் உருவானமையை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அல்லாஹ் கூறுகிறான்: "அவன், தான் படைத்த அனைத்தையும் மிகச் சரியாகச் செய்தான். மனிதனைப் படைப்பதை மண்ணிலிருந்து ஆரம்பித்தான். பின்னர் அவனது பரம்பரையை இழிவானதொரு நீரின் சத்திலிருந்து ஆக்கினான். பின்னர் அவனை சீராக அமைத்து தனது ஆன்மாவிலிருந்து அவனில் ஊதினான். உங்களுக்கு கேள்வியையும், பார்வையையும், உள்ளத்தையும் தந்தான். குறைவாகவே நீங்கள் நன்றி செலுத்துகிறீர்கள்." (ஸூரா ஸஜ்தா 7-9)

இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதனை மூன்று கட்டங்களாகப் படைத்தான் என்பது அல் குர்ஆனுடைய இவ்வசனத்தின் நேரடிப் பொருள். அவற்றில் முதலிரண்டும் மிருக உயிர் நிலையாக இருந்தன. அப்போது உயிரிருந்தது; ஆன்மா இருக்கவில்லை.

ஆரம்ப நிலையில் மண்ணினாலான படைப்பு. பின்னர் மிருக நிலை வளர்ச்சி - பாலுணர்வுச் சேர்க்கையினூடாக சந்தி தொடர்ந்தமை. மூன்றாவது இறுதிக் கட்டத்தில் இறைவன் -அல்லாஹ்- எழுந்ததை ஆதமை சீரான ஒரு மனிதனாகச் செம்மைப்படுத்தி அவரில் ஆன்மாவை ஊதி அமைத்தான்.

(இரண்டு சட்ட ஒழுங்களுக்கிடையே மனிதன்: பக்-48)

இப்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- மலக்குகளின் அந்த வாதத்திற்கான பதிலை ஓரளவு விளக்குகிறான்:

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَكْفَأُكُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾

ஆதமுக்கு அவன் அனைத்தினதும் பெயர்களைக் கற்றுக்கொடுத்தான். பின்னர் அவற்றை மலக்குகளிடம் எடுத்துக்காட்டினான். "நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் இவற்றின் பெயர்களை எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கூறினான். அப்போது அவர்கள் "நீ மிகத் தூய்மையானவன். நீ எங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தவை தவிர வேறு அறிவு எதுவும் எமக்குக் கிடையாது. நீயே மிகுந்த அறிவுள்ளவனும் ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவனுமாவாய்" என்று கூறினார்கள். அப்போது அல்லாஹ் ஆதமே அவற்றின் பெயர்களை அவர்களுக்குச் சொல் என்றான். அவற்றின் பெயர்களை அவர்களுக்கு அவர் சொன்ன போது அல்லாஹ் "வானம் பூமியின் மறை உண்மைகளை நானே மிக அறிந்தவன். நீங்கள் வெளிக்காட்டுப வற்றையும், உள்ளே மறைத்து வைத்திருந்தவற்றையும் நானே மிகவும் அறிந்தவன் என்று நான் உங்களுக்கு சொல்லவில்லையா?"

என மலக்குகளை நோக்கிக் கூறினான்.

(வசனங்கள்: 31-33)

இந்தப் பதில் மனிதன் அறிவு கொடுக்கப்பட்ட சிருஷ்டி என்ற கருத்தை விளக்குகிறது. பெயர்களைக் கற்றுக் கொடுத்தல் என்ற பிரயோகம் இக்கருத்தையே காட்டுகிறது. பெயர்களைக் கற்றுக் கொடுத்தல் என்பதன் பொருள் ஒவ்வொரு பொருளினதும் பெயர்களை வெறுமனே சொல்லிக் கொடுத்தல் என்ற கருத்தைக் கொடுக்காது. பொருட்களைப் புரிந்து, விளங்கி, நிர்வகித்து, ஆளும் திறனையே இது குறிக்கும். பெயர்களிடல் மனித அறிவின் அதி முக்கியமான பகுதி. பெயர்கள் பொருட்களுக்கான குறியீடாகும். அப்பெயர்கள் ஊடாகவே பொருட்களை மனிதன் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறான். விளங்கிக் கொள்கிறான். பொருட்களை வேறு வேறாகப் பிரித்தறிந்து கொள்ளலும் இதனுடாகவே சாத்தியமாகும். இவ்வாறு பௌதீக உலகை ஆய்ந்து, அறிவு பெறும் திறமை கொண்டவனே மனிதன் என்ற கருத்தையே இவ்வசனம் தருகிறது.

மனிதனின் இந்த அறிவு நிலையைக் காட்ட மலக்குகளுக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- ஒரு பரீட்சை வைக்கிறான். உங்களது வாதத்தில் உண்மையிருப்பின் மனிதனோடு போட்டியிருங்கள் என்று அவன் கேட்கிறான். அப்போது மலக்குகள் தமது இயலாமையை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். இறை அறிவின் ஆழத்தையும் அவனது ஞானத்தையும் உறுதிப்படுத்துகிறார்கள்.

வானங்கள் பூமியினுள்ளே ஒளிந்துள்ள மர்மங்கள் எத்தனையோ! அவற்றை அறிந்தவன் நானே என்ற இறைவன் -அல்லாஹ்- அத்தகைய மர்மங்களில் ஒன்றே இந்த மனித சிருஷ்டியும் என அவர்களுக்கு இதன் மூலம் உணர்த்தினான்.

அந்த வகையில் உங்களது வெளிப்படை செயல்களையும், பேச்சுக்களையும் அறிவது போன்றே உங்களினுள்ளே மறைந்திருக்கும் இயல்புகளையும், இயற்கைப் பண்புகளையும் நான் அறிவேன் எனவும் கூறி இறைவன் -அல்லாஹ்- இக்கருத்தை மலக்குகளுக்கு மேலும் விளக்கினான்.

இப்போது அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தின் புதிய சிருஷ்டியாகிய மனிதன் பற்றிய விளக்கத்தின் அடுத்த கட்டத்திற்கு வருகிறது:

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوْٓا اِلَّاۤ اِبْلِیْسَۗ اَبٰی وَاَسْتَكْبَرَ

وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۳۴﴾

மலக்குகளை நோக்கி நாம் ஆதமுக்கு நீங்கள் சிரம் தாழ்த்துங்கள் என்று கூறியமையை நினைவு கூருவீராக. அப்போது இப்லீஸைத் தவிர அனைவரும் சிரம் தாழ்த்தினர். அவன் மறுத்தான்; கர்வ உணர்வு கொண்டான்; நிராகரிப்பாளர்களில் ஒருவனானான்.

(வசனம்: 34)

மனிதனுக்கு சிரம் தாழ்த்துமாறு மலக்குகள் கட்டளையிடப்படுகிறார்கள். இந்நிகழ்வு மனிதனின் அந்தஸ்தையும், உயர்வையும் காட்டுவதோடு மனிதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த அதிகாரத்தை மலக்குகள் ஒப்புக் கொண்டமையையும் காட்டுகிறது.

இந்த இடத்தில் மனிதனுக்கு சிரம் தாழ்த்த இப்லீஸ் மறுத்தான். மனிதனை விட நான் உயர்ந்தவன். அவனுக்கு தலைதாழ்த்தல் தனக்கு இழிவு என இப்லீஸ் கருதினான். இந்தப் பெருமையுணர்வு அவனை அகில உலகங்களின் தலைவன் இறைவனின் கட்டளையை அவனுக்கு முன்னாலலேயே மீற வைக்கிறது.

மலக்குகள் தமது அறிவு நிலையை அதன் எல்லையை உணர்ந்து இறை அறிவை ஏற்று இறை செயலின் தாற்பரியத்தை தம்மால் அறிய முடியாது

என ஒப்புக் கொண்டு பணிந்து போனார்கள். ஆனால் பெருமையும், கௌரவ உணர்வும் இப்லீஸை விடவில்லை. இறைவனுக்கு முன்னாலும் கூட அவனது அறிவைக் குறை சொல்லும்வகையில் அவன் நடந்து கொண்டான். எனவே, தானிருந்த அந்தஸ்தை இழந்தான்.

இப்லீஸ் யார்? அவனது யதார்த்தம் என்ன? என்பது எவ்வாறாயினும், இப்லீஸின் செயற்பாட்டைப் புரிந்து கொள்வதே மிகவும் முக்கியமானதாகும். மனிதன் உலகில் தோன்றிய போதே அவனுக்கு ஒரு எதிரியும் உருவாகிவிட்டான். மனிதனுக்குக் கிடைத்த உயர்ந்த அந்தஸ்தே அதற்குக் காரணமாகியது. அந்த எதிரியே இப்லீஸ். இந்த ஆரம்ப நிலையிலிருந்து மனித வரலாற்றின் இறுதி வரை மனிதனோடு அவன் போராடி வருவான். மனிதனை வழிகெடுக்க முனைவதுவும், இறைவனை விட்டு அவனைத் தூரமாக்க முடியுமான அனைத்து வகை முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுவதுமே அவனது இலட்சியமும், பணியுமாயிற்று. அதற்காக அவன் பயன்படுத்தும் ஒரே வழி, மனித உள்ளங்களின் மீது பாதிப்பேற்படுத்துவதாகும். உள்ளம் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றி மனிதன் அறிந்தது சிறியதொரு பகுதியேயாகும். இப்லீஸின் தூண்டுதல் எவ்வாறு நடக்கிறது என்பது பற்றி இந்த வகையில் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை. ஆனால் மனிதன் பிழையான, தீய எண்ணத் தூண்டுதல்களிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உண்மையே இங்கு முக்கியமானதாகும்.

அல் குர்ஆனில் படி இப்லீஸ் தனது இந்த செயற்பாட்டிற்கு தனது இனத்தைச் சேர்ந்த பலரையும் இணைத்துக் கொள்வான். அத்தோடு மனிதர்களில் ஒரு சாராரும் இப்லீஸின் அதே பணியைச் செய்பவர்களாக இருப்பார்கள். அல் குர்ஆனிய பிரயோகத்தின்படி இவர்களுக்கான பொதுப் பெயரே ஷைத்தான் ஆகும். ஷைத்தான் என்ற பதம் மனிதன், ஜின் என்ற இரு சாராருக்கும் பாவிக்கப்படுவது இப்பின்வணியிலாகும்.

இப்லீஸ் இந்த வசனத்தின்படி மலக்குகளில் ஒருவன். எனினும் அவன் நடந்து கொண்ட முறையைப் பார்க்கும்போது மலக்குகளில் ஒரு வித்தியாசமான வகை என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆனால் ஸூரா கஹ்பில் இப்லீஸ் ஜின்களில் ஒருவனாகக் குறிக்கப்படுகிறான். "ஆதமுக்கு சிரம் தாழ்த்துங்கள் என்று நாம் மலக்குகளுக்குக் கூறினோம். இப்லீஸ் தவிர மலக்குகள் எல்லோரும் சிரம் தாழ்த்தினர். அவன் ஜின்களில் ஒருவனாக இருந்தான். தனது இறைவனின் கட்டளைக்கு அவன் கட்டுப்படாது விட்டான்." (கஹ்ப்:50) இந்த வசனத்தில் குறிக்கப்படும் ஜின் என்பதுவும் மலக்குகளில் ஒரு வகையே என்பது சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களின் அபிப்பிராயம்.¹

1. பார்க்க 'தபஸ்ரீ அல்-மனார்' இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்:195. ஏறத்தாழ இதே கருத்தை இமாம் தபரீயும் குறிப்பிடுகிறார். 'ஜாமிஉல் பயான் அன் தஃவீல் ஆயில் குர்ஆன்' வா-1 பக்:508

மலக் என்பது போன்றே இப்லீஸும், ஜின்னும் எமது பௌதீக உலகினுள் வராத சிருஷ்டிகளாகும். மறை உலக உண்மைகளை அல் குர்ஆன் விளக்கியுள்ள அளவுடன் மட்டுமே எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். அதற்கப்பால் ஆராயப் புகுவது எமது ஆய்வு ஆற்றலைவிட்டு வெளியேறுவதாகும். இது பல்வேறு தவறுகளுக்கும் சில போது வழி பிறழ்வுகளுக்கும் காரணமாகும். பௌதீக உலகுக்கு அப்பால் மறை உலகொன்று இருக்கிறதென மனித வரலாறு துவங்கிய காலம் முதல் மனிதன் நம்பி வந்தான். அதனைச் சரியாகப் புரிந்து துவங்கிய காலம் முதல் மனிதன் அதனைச் சுற்றி பல புராணங்களையும், கொள்ள முடியாமையால் மனிதன் அதனைச் சுற்றி பல புராணங்களையும், கற்பனைகளையும், யூகங்களையும் வளர்த்துக் கொண்டான். பௌதீக உலக ஆய்வும், விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களும் மிகவும் வளர்ந்துவிட்ட இக்காலப் பிரிவில் அந்தப் புராணங்களும், கற்பனைகளும், யூகங்களும் மனித அறிவைக் கட்டி விலங்கிட்ட பொய்களே என்பது தெளிவாகியது. ஆயினும் மறை உலகு ஒன்றிருப்பதை விஞ்ஞானத்தால் மறுக்க முடியவில்லை.

மனிதன் பூமியின் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்படல் என்ற நிகழ்வின் அடுத்த காட்சி இனி வருகிறது:

وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٠﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢١﴾ فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾ قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٣﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٤﴾

“ஆதமே நீரும் உமது மனைவியும் இந்தச் சுவர்க்கத்தில் குடியிருப்பீர்களாக. அங்கே நீங்கள் விரும்பிய இடங்களில் மிகுந்த வசதியுடன் உண்பீர்களாக. அந்த மரத்தை நெருங்காதீர்கள், அவ்வாறு நெருங்கினால் அநியாயக்காரர்களாவீர்கள்” என்று நாம் கூறினோம். ஷைத்தான் அதனை விட்டு அவர்கள் இருவரையும் பிறழ்ச்செய்தான். அவர்கள் இருவரும் இருந்த நிலையைவிட்டு வெளியேற்றினான். “நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாக இறங்கிச் செல்லுங்கள். பூமியில் உங்களுக்கு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் தங்குமிடமும் அனுபவிக்கும் பொருட்களுமுள்ளன” என்று நாம் கூறினோம்.

ஆதம் தனது இறைவனிடமிருந்து சில வசனங்களைப் பெற்று பாவ மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொண்டார். நிச்சயமாக அவன்தான் பாவமன்னிப்பை ஏற்பவனும் மிகுந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். நாம் கீழ்வருமாறு கூறினோம்: "நீங்கள் அனைவரும் இங்கிருந்து இறங்கிச் செல்லுங்கள். உங்களுக்கு நிச்சயமாக என்னிடமிருந்து நேர்வழி வரும். எனது நேர்வழியை யார் பின்பற்றுகிறாரோ அவர்களுக்கு எத்தகைய பயமுமில்லை அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள். யார் நிராகரித்து எமது வசனங்களைப் பொய்ப்படுத்துகிறார்களோ அவர்கள் நரகவாசிகள். அங்கே அவர்கள் நிரந்தரமாக வாழ்வர்."

(வசனங்கள்: 35-39)

'ஜன்னா' என்ற அரபுப் பதமே இவ்வசனத்தில் சுவர்க்கம் என மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'ஜன்னா' என்ற சொல் மொழிப் பிரயோகத்தில் வளமிக்க சோலை, காடு என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது. இக்கருத்துப் பின்னணியில் அல் குர்ஆன் சுவர்க்கத்தைக் குறிக்கவும் இச்சொலைப் பாவிக்கிறது. பெரும்பாலான அல்குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் 'ஜன்னா' என்ற இந்த சொல்லுக்கு சுவர்க்கம் என்ற பொருளைக் கொடுத்து ஆதம் (அலை) அவர்களும், அவர்களது மனைவியும் சுவர்க்கத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள் என்ற கருத்தைக் கொடுத்தனர். வேறு சிலர் 'ஜன்னா' என்ற சொல்லுக்கு சோலை என்ற கருத்தைக் கொடுத்து ஆதம், ஹவ்வா (அலை) இருவரும் எல்லா வசதிகளும் நிறைந்த ஒரு சோலையில் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள் என்ற பொருளைக் கொண்டனர்.

அந்த வகையில் எல்லா வசதிகளும் நிறைந்த மிக வளமிக்க அழகிய சோலை யொன்றில் அல்லது சுவர்க்கத்தில் முதல் மனிதரான ஆதமும் அவரது மனைவி ஹவ்வாவும் குடியமர்த்தப்படுகிறார்கள். அங்குள்ள வளங்களில் எதனையும் நீங்கள் அனுபவிக்கலாம். ஆனால் அந்த மரத்தை மட்டும் அணுகக் கூடாது என குறிப்பிட்டதொரு மரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி இறைவன் அவர்களுக்குக்

- I. உம்தத் அல்-தப்னீர் (தப்னீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்:104. இந்த இடத்தில் இப்னு கஸீர் இக் கருத்து வேறுபாட்டை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். 'தப்னீர் அல்-மனார்' வா-1 பக்:202,203. தப்னீர் அல்-மனாரில் அது உலகின் ஒரு சோலை என்ற கருத்து உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. அற்கான ஆதாரங்கள் கீழ்வருமாறு குறிக்கப்படுகின்றன.
 - i. இங்கு அல்வாஹ் பூமியில் மனிதன் பிரதிநிதியாகப் படைக்கப்படுகிறான் எனக் குறிப்பிட்டான். எனவே பிரதிநிதித்துவப் பதவி என்பது தண்டனையாக இருக்க முடியாது. அத்தோடு பூமியில் படைக்கப்பட்ட மனிதன் பின்னர் வானுலகம் நோக்கிக் கொண்டு செல்லப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டான் என அல் குர்ஆன் கூறவில்லை.
 - ii. சுவர்க்கத்தில் இறை நம்பிக்கை கொண்ட நல்லடியார்களே நுழைவர். இந்திலையில் எவ்வாறு ஷைத்தான் அங்கு நுழைந்தான் என்ற கேள்வி எழுகிறது.
 - iii. சுவர்க்கம் முழுமையாக அனுபவிப்பதற்குரியது அங்கு தடுக்கப்பட்ட ஒரு மரம் இருப்பது சாத்தியமில்லை. இக்கருத்து வேறுபாடு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததல்ல. இந்நிகழ்வு உணர்த்தும் உண்மைகளே கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

கட்டளையிடுகிறான். இங்குதான் ஷைத்தான் தலையிடுகிறான். ஆதம், ஹவ்வா இருவரின் மனதிலும் பல சலனங்களை ஏற்படுத்திவிடுகிறான். விளைவாக இருவரும் அம்மரத்தின் கனியைச் சாப்பிட்டுவிடுகின்றனர். இப்போது மனிதனும் ஷைத்தானும் ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாக மாறிப் பூமிக்கு வருகிறார்கள். இதிலிருந்துதான் பூமியில் மனித வாழ்வு ஆரம்பித்து ஓடத் துவங்குகிறது.

பூமியின் பிரதிநிதியாகப் படைக்கப்பட்ட மனிதன் சுவர்க்கத்தில் அல்லது ஒரு சோலையில் குடியமர்த்தப்படக் காரணமென்ன? இந்தக் குறிப்பிட்ட செய்கை மூலம் இறைவன் -அல்லாஹ்- எதனை இலக்காகக் கொண்டான்.

மனிதனின் கைகளில் அதிகாரத்தைக் கொடுத்து பூமியின் பிரதிநிதியாக திடீரென அவனை இறைவன் அனுப்பி விட விரும்பவில்லை. அவனுக்கு அவனது ஆற்றல்களையும், பலவீனங்களையும் கற்றுக் கொடுக்க விரும்பிய இறைவன் -அல்லாஹ்- அதற்காக ஒரு செயன்முறைப் பரீட்சையை வைக்கிறான். அதன் பின்னரே உலகுக்கு அவன் அனுப்பப்படுகிறான்.

முதலில் அந்தப் பரீட்சை மனிதனுக்கு அவன் சுதந்திர நாட்டமுள்ளவன் என்ற அவனது அடிப்படை ஆற்றலை உணர்த்துகிறது. இறைவன் -அல்லாஹ்- தடுத்த அந்தக் கனியை சாப்பிடவும் முடியும், சாப்பிடாமலிருக்கவும் அவனால் முடியும். இந்த வகையில் பௌதீக உலகின் சிருஷ்டிகளிலிருந்து மனிதன் அடிப்படையிலேயே வேறுபடுகிறான். அனைத்தும் பௌதீக விதிகளுக்குள் கட்டுண்டு இயந்திர ரீதியான இயக்கம் கொண்டவையாக இருக்க மனிதன் மட்டும் சுய சுதந்திர இயக்கம் கொண்டவனாக இருக்கிறான்.

அத்தோடு தான் விடக் கூடிய தவறு என்ன என்பதையும், ஷைத்தானின் தூண்டுதலையும், தனக்கு அவன் எதிரி என்பதனையும் புரிந்து கொள்கிறான். இதுதான் எனது உலக வாழ்வு. சரியானது, பிழையானது, நன்மை, தீமை, நீதி, அநீதி இவற்றிடையேயான தெரிவே எனது வாழ்வின் அடிப்படை உண்மை என்பதை நன்கறிந்து கொள்கிறான்.

இறுதியாக, செய்த குற்றத்திற்கு பாவமன்னிப்பு கேட்பது எவ்வாறு என்பதையும் இறைவனிடமிருந்து கற்று அந்த வார்த்தைகள் மூலமாக பாவ மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு உலகுக்கு வருகிறான் மனிதன்.

முதல் பரீட்சையில் மனிதன் தோற்றுப் போனான். தோல்விதான் மனிதனின் மிகச் சிறந்த ஆசான். உண்மைகளைச் சரியாக உணர்த்த அதுவே சரியான சந்தர்ப்பம்.

மனிதன் கண்ணீரோடுதான் -செய்த பாவத்திற்கு பாவமன்னிப்புக் கேட்டு விட்டுத்தான்- பூமிக்கு வருகிறான். அதிகாரத்தை ஏற்கிறான். விழா வைத்து, ஆடிப் பாடி, புகழ் மாலைகள் சூடி அதிகாரத்தைப் பெறுவது ஆணவத்தையும்,

மமதையையும் தரும். கண்ணீரோடும் மிகுந்த பணிவோடும் அதிகாரத்தைப் பெறுவதே மனிதனை நிதானப்படுத்தும்; அடக்கத்தைத் தரும்.

இறுதியாக மனிதன், குறிப்பிட்டதொரு காலத்திற்கு பூமி தங்குமிடமாக அமையப் போகிறது என்றும் அதற்கான வாழ்க்கை வசதிகள் தனக்கு கொடுக்கப்படுகின்றன எனவும் உணர்த்தப்படுகிறான். அத்தோடு இறைவனின் வழிகாட்டல் மனிதனுக்கு தொடர்ந்து வரும்; அவற்றை ஏற்று வாழும்போது பயம், கவலை என்ற வாழ்வின் அடிப்படைக் குறைகளின்றி வாழலாம்; அந்த வழிகாட்டலைப் புறக்கணிக்கும்போது வாழ்வின் பயங்கரத் தோல்வியாகிய நரகத்தை நிரந்தரமாக அடைய வேண்டி வரும் என்ற பூமி வாழ்வின் அடிப்படை உண்மை, இலக்கு மனிதனுக்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

இத்தோடு குர்ஆன் மனிதன் பூமியின் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்படல் என்ற அந்த நிகழ்வை முடித்துக் கொள்கிறது. எனினும் இந்நிகழ்வு உணர்த்தும் சில அடிப்படை உண்மைகளையும் விளங்குவது அவசியம்.

மனிதன் என்பவன் வித்தியாசமானதொரு சிருஷ்டி. அவனது அடிப்படைப் பணி பௌதீக உலகை நிர்வகிப்பது, அதனை ஆள்வது, வளப்படுத்துவது, பரிபாலிப்பது என்றமைகிறது. மனிதனது இறை வணக்கத்தின் ஒரு பகுதி இது. பௌதீக உலகை ஆய்ந்தறிந்து, அதனை நிர்வகித்து, பரிபாலிக்கும்போது அவன் வணக்கமே புரிகிறான். மனிதனது வாழ்வுக்கு இன்னொரு பக்கமுள்ளது. அது அவனது இறை வணக்கத்தின் இன்னொரு பகுதி. அதுவே அவனது ஆன்மீக வாழ்வாகும். வணக்கவழிபாடுகள் மூலம் அந்த வாழ்வு இறை நெருக்கமாகவும், இறைவனை நினைவு கூர்ந்து துதிப்பதாகவும் அமைகிறது. அந்த ஆன்மீக வாழ்வு அவனது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்ட பௌதீக உலக செயற்பாட்டை பலப்படுத்துவதாகவும், பொறுப்புடன் மேற்கொள்ளப் பாதுகாப்பை வழங்குவதாகவும், மனிதனில் மறைந்துள்ள மிருக உணர்வுகளை நெறிப்படுத்துவதாகவும் அமைகிறது. இவ்வாறு அல்லாஹ்வோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டு பௌதீக உலகில் இயங்குவதே அவனது வணக்கமாகிறது. இப்பின்னணியிலேயே 'வாழ்வு வணக்கம்' என்ற கோட்பாட்டை அல் குர்ஆன் முன்வைக்கிறது.

மேற்கு நாகரிகம் இறை பிரதிநிதித்துவம் என்ற இக்கருத்தின் ஒரு பாதியை நிறைவு செய்கிறது. பௌதீக உலகை ஆய்ந்தறிந்து நிர்வகித்தல் என்ற பகுதியே அதுவாகும். அதன் அடுத்த பகுதியாகிய இறை தொடர்பு, இறை வழிகாட்டலை அடியொட்டி நடத்தல் என்பதனை புறக்கணித்து விட்டது. எனவே, பாரிய பௌதீக முன்னேற்றங்களோடு மலக்குகள் குறிப்பிட்டது போல் பூமியில் சீர்கேடுகளும், இரத்தம் சிந்தலும் மிகப் பாரியளவு கூடி விட்டது. இரு உலக மகாயுத்தங்களும் அதனைத் தொடர்ந்து இன்றுவரை இடையறாது தொடரும் நாடுகள்,

சமூகங்களுக்கு மத்தியிலான மோதல்களும் இதற்கான உதாரணங்கள். அத்தோடு பௌதீக உலகே அவனுக்கு எதிரியாக மாறிவரும் நிலையும் அவதானிக்கத்தக்கது.

இன்னொரு பக்கத்தில் இறை தொடர்பு, வணக்க வழிபாடுகள் என்ற கருத்தில் ஆழ்ந்து போய் ஒருவகை துறவு வாழ்வை சிபாரிசு செய்யும் நாகரிகங்களையும் காண்கிறோம். முஸ்லிம் சமூகமும் அதன் பின்தங்கிய காலப்பிரிவுகளில் இந்த நாகரிகங்களால் பாதிக்கப்பட்டமையை அவதானிக்க முடிகிறது. இன்னமும் அந்த சிந்தனையின் பிடியிலிருந்து அது பூரணமாக விடுபடவில்லை.

இந்தச் சிந்தனை இறை பிரதிநிதித்துவம் என்ற கருத்தின் அடுத்த பகுதியைப் புறக்கணிக்கிறது. எனவே, அதனாலும் மனிதனுக்கு சரியான வழிகாட்டலை வழங்கி வெற்றிகரமான வாழ்வைக் கொடுக்க முடியவில்லை என்பது தெளிவு. பௌதீக உலக முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாகரிகங்களின் முன்னால் இந்த சிந்தனை தோல்வியுற்று நிற்கிறது. ஏனெனில் இந்த உலக இயக்கம் பௌதீக உலக விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது இறை நியதி.

மனிதன் பூமியின் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்படல் என்ற நிகழ்வு இன்னொரு கருத்தையும் உணர்த்துகிறது. இறைவன் -அல்லாஹ்- 'தன்னைப் போன்ற ஒரு சிருஷ்டியை' உருவாக்க நாடுகிறான். அந்த வகையில் மனிதன் அடிப்படையில் மிகவும் ஆழ்ந்த அறிவும், சுதந்திர நாட்டமும் கொண்டவனாக அமைகிறான். அத்தோடு அந்த சிருஷ்டியிடம் நேர்மை, நீதி, அன்பு, இரக்கம் போன்ற உயர் இறை பண்புகள் காணப்படுகின்றன. அப்பண்புகளை அவன் தன்னிடம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மிகச் சுதந்திரமாகவே அதனை அவன் செய்ய வேண்டும். தன் கையில் அதிகாரம் குவிந்திருந்தாலும், தனது மனோ இச்சைகளைக் கண்டபடி நிறைவேற்றிக் கொள்ள செல்வங்களும், வளங்களும் தனக்கு முன்னால் அபரிமிதமாக நிறைந்திருந்தாலும், ஒழுக்கம் வழுவாது, நீதி பிறழாது அவன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இவையே இறை நாட்டம்.

இது ஒரு சோதனை. இறை பண்புகளை வளர்த்துக் கொள்ளல் என்பது எவ்வளவு அழகிய சோதனை! எவ்வளவு உயர்ந்த மகத்தான பணி அது! அதற்காகத் தெரிவு செய்யப்படல் எவ்வளவு பெரும் பாக்கியம். இந்த சோதனையில் வெற்றி பெறும்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- தன் மிகப் பெரும் ஆற்றலால் மனிதன் கற்பனையிலும் காண முடியாத செல்வங்கொழிக்கும் மிக உயர்ந்த உலகொன்றை

1. 'தன்னைப் போன்ற ஒரு சிருஷ்டி' என்ற பிரயோகத்தை பிழையாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது. கீழ்வரும் ஹதீஸ் தரும் கருத்துப் பின்னணியிலேயே இந்த வசனம் பிரயோகிக்கப் பட்டது. அபூ ஹுரைரா (ரஹீ) இறைதூதர் (ஸல்) கூறியதாக அறிவிக்கிறார்: "அல்லாஹ் -இறைவன்- ஆதமைத் தனது உருவத்தில் படைத்தான்..." (ஸஹீஹ் அல் புகாரி: அத்தியாயம்: நபிமார்கள், ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்: அத்தியாயம்: சுவர்க்கம்). இறை பண்புகள் சிலவற்றை அதன் மிகக் குறைந்த தரத்தில் மனிதர்கள் கொண்டுள்ளார்கள் என்ற கருத்தையே இங்கு இந்த ஹதீஸ் விளக்குகிறது.

ஆக்கி மனிதனை நிரந்தரமாக வாழும் சிருஷ்டியாக அமைத்துவிடவும் நாடினான். அத்தோடு பூமியின் வரலாற்று ஓட்டம் நின்றுவிடும். மனிதன் என்ற அந்த சிருஷ்டி எந்த பிரச்சினைகளுமின்றி, துன்பங்களும் கஷ்டங்களுமின்றி இன்பங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவித்தவாறு வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும். இக்கருத்தையே மலக்குகளின் கேள்வி, மனிதனுக்கு அறிவு கொடுக்கப்படல், அவனுக்கு சுதந்திர நாட்டம் வழங்கப்படல், அவன் பாவ மன்னிப்புக் கேட்டல் போன்ற அந்நிகழ்ச்சிகள் ஊடாக அல் குர்ஆன் விளக்க விரும்பியது.

நரகு என்பது ஒரு விதிவிலக்கு. பாவமன்னிப்புக் கேட்கும் உணர்வேயற்றுப் பாவங்களில் புரண்டு, தீமைகளிலும், அநியாயங்களிலும் மிகுந்த விருப்பத்தோடு ஈடுபட்டு மனிதப் பண்பையே இழந்தவர்கள்தான் அங்கே செல்கிறார்கள். கணிசமான ஒரு தொகை அல் குர்ஆன் ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி அந்த நரகம் நிரந்தரமானதுவும் அல்ல. சுவர்க்கம் என்ற இறை கருணையே நிரந்தரமானது.

ஸுரா பகரா இறை வழிகாட்டலை ஏற்று, அதனைச் சுமந்து நின்று உலகின் நல்வாழ்வுக்கு பாதுகாப்பாக அமையும் ஒரு சமூகத்தின் உருவாக்கலை மையக்கருத்தாகக் கொள்கிறது. அந்த வகையில் ஆரம்பப் பகுதியில் குர்ஆனின் தூதைப் பொறுத்தவரையில் மனிதர்களின் நிலைப்பாடு பற்றி விளக்கியது. அந்தக் கருத்தோட்டத்தின் பின்னணியில் மனிதனின் முதல் பிரதிநிதித்துவத்தை விளக்கியது.

இப்போது இரண்டாவது பகுதியாக மனித வரலாற்றில் இறை தூது சுமந்த, இறை பிரதிநிதித்துவத்தை ஏற்ற ஒரு பிரதான சமூகம் பற்றி ஸுரா விளக்குகிறது. அதுவே பனு இஸ்ராயீல் சமூகமாகும்.

1. நரகம் நிரந்தரமானதுவா என்ற கருத்து சஹாபாக்கள் -இறை தூதரது தோழர்கள்- காலத்திலிருந்து வாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. உமர், இப்னு மஸூத், அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ர், அபூ சஈத் அல் குத்ரி, அபூ ஹுரைரா, இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) போன்ற சஹாபாக்களும், ஷஃபி, அபூ மிஜ்லத், இஸ்ஹாக் இப்னு ராகவைஹ் போன்ற தாபிசுன்களின் கால இமாம்களும் இன்னும் பலரும் நரகம் நிரந்தரமானது அல்ல என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். (பதாவா முஆவீரா - ஷெய்க் யூஸுப் அல் கர்ளாவி வா-2 பக்:175-191, தப்ஸீர் அல் மனார் வா-8 பக்:55-79. இமாம் இப்னு கஸீரும் தமது தப்ஸீரில் இக் கருத்து வேறுபாட்டை சுட்டிக் காட்டுகிறார். வா-2 பக்:276. ஸுரா ஹுத் 107ஆம் வசனத்திற்கு விளக்கமளிக்கும் போதே இக்கருத்து வேறுபாடு சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.)

இறை தூதும், யூத சமூகமும்

(40-151)

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 6,7ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மனித நாகரிகம் மிகப் பாரியளவு வீழ்ச்சியுற்று இறை வழிகாட்டல் என்ற ஒளி விளக்கும் ஏறத்தாழ அணைந்திருந்தது. ஒரே மார்க்கத்தினுள்ளேயே பாரிய பிளவுகள் தோன்றி அப்பிளவுகள் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிக் கொள்ளும் நிலையே காணப் பட்டது. அறிவு, ஒழுக்கம், நீதி அற்றுப் போய் அராஜகம் தலைவிரித்தாடிக் கொண்டிருந்த காலமது. இந்த வகையில் மனித நாகரிகம் அதள பாதாளத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த காலப்பிரிவு என வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஏகோபித்து அக்காலப் பிரிவை வர்ணிக்கின்றனர். இந்த நிலையிலேயே இஸ்லாமியத் தூது உலகுக்கு வந்து மனித நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றியது.

இப்படி வந்த தூது, இறை வழிகாட்டல் பெற்ற பழைய சமூகங்களில் பனூ இஸ்ராயீல்களையே முதன் முதலாக சமூகமென்ற வகையில் சந்தித்தது. பனூ இஸ்ராயீல் -இஸ்ராயீலின் சந்ததியினர்- என்ற பிரயோகம் யூத சமூகத்தைக் குறிப்பதாகும். இறை தூதர் இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களின் பேரன் யஃகூப் (அலை) அவர்களின் சந்ததியினரே அவர்கள்.

இந்த யூதர்கள் மதினாவில் ஓரளவு கணிசமான தொகையினராக வாழ்ந்தார்கள். பனூ கைனுகா, பனூ நவீர், பனூ குறைனா என்ற கோத்திரங்களாக வாழ்ந்த அவர்கள் மதினா அரசுகளின் மரியாதையைப் பெற்றவர்களாகவும், பொருளாதார செல்வாக்கு மிக்கவர்களாகவும், அறிவு ஆதிக்கம் உள்ளவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர்.

தூது சுமந்த சமூகம் என்ற வகையில் இறை தூதைப் புரிந்து கொள்ள மிகவும் தகுதியானவர்கள் யூதர்கள். இப்பின்னணியில் அவர்களைத் தன் பக்கம் சம்பாதித்துக் கொள்ள அல் குர்ஆன் முயன்றது. அந்த முயற்சியையே இந்த வசனங்களில் காண்கிறோம்.

இந்த வசனங்களில் யூத சமூகத்தை மிகவும் மரியாதையுடனும், மிருதுவாகவும் அல் குர்ஆன் இஸ்லாமியத் தூதின் பக்கம் அழைக்கிறது. அதேவேளை இஸ்லாமியத் தூதின் பக்கம் வராதிருக்கக் காரணமாக அமையும் தடைகளையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அத்தடைகள் உண்மையில் வெளித் தடைகளல்ல. அகத் தடைகள்; சொந்தத் தடைகள்; மனத் தடைகள்; இலாப நஷ்டக் கணக்கோடு சம்பந்தப்பட்ட தடைகள்.

இப்போது நாம் அல் குர்ஆனுக்கு செவிமடுப்போம்.

யூதர்களுக்கான அழைப்பு:

இஸ்ராயீலின் சந்ததியினரே நான் உங்கள் மீது புரிந்த அருளை நினைவு கூருங்கள். என்னோடு நீங்கள் செய்த உடன்பாட்டை நிறைவேற்றுங்கள் நானும் உங்களோடு செய்த உடன்பாட்டை நிறைவு செய்கிறேன். என்னை மட்டுமே நீங்கள் பயப்படுங்கள். (40)

உங்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்தக் கூடிய வகையில் நான் இறக்கியவற்றில் நீங்கள் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். அதனை நிராகரிக்கும் முதலாமவர்களாக நீங்கள் இருக்க வேண்டாம். எனது வசனங்களை அற்ப விலைக்கு விற்காதீர்கள், என்னையே பயந்து கொள்ளுங்கள். (41)

சத்தியத்தோடு அசத்தியத்தையும் கலந்து குழப்பாதீர்கள். நீங்கள் அறிந்து கொண்டே சத்தியத்தை மறைக்காதீர்கள். (42)

يٰۤاَيُّهَا اِسْرٰٓءِيْلُ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيْ الَّتِي

اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ

وَاَوْفُوا بِعَهْدِيْ اَوْفٍ بِعَهْدِكُمْ

وَإِيَّيْ فَاَرْهَبُوْنَ ﴿٤٠﴾

وَعٰمِنُوْا بِمَا اَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا

لِمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُوْنُوْا اَوَّلَ كٰفِرٍ بِهٖ ؕ

وَلَا تَشْتَرُوْا بِآيٰتِيْ ثَمَنًا قَلِيْلًا

وَإِيَّيْ فَاَتَّقُوْنَ ﴿٤١﴾

وَلَا تَلْبَسُوْا الْحَقَّ بِالْبٰطِلِ وَتَكْتُمُوْا

الْحَقَّ وَاَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٤٢﴾

தொழுகையை நிலை நாட்டுங்கள், ஸகாத்தைக் கொடுங்கள். ரூகூஉ செய்பவர்களோடு நீங்களும் இணைந்து ரூகூஉ செய்யுங்கள். (43)

உங்களை நீங்கள் மறந்துவிட்டு மக்களுக்கு நன்மையை ஏவுகின்றீர்களா? அத்தோடு நீங்கள் வேதத்தையும் ஒதுகிறீர்கள். நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டாமா? (44)

பொறுமையின் மூலமும் தொழுகையின் மூலமும் உதவி தேடுங்கள். மிகுந்த பணிவு கொண்டோருக்கன்றி ஏனையோருக்கு அது பாரமானதாகவே இருக்கும். (45)

அவர்களே தங்களது இரட்சகனைச் சந்திப்பதாகவும் அவனிடமே திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமெனவும் எண்ணுபவர்களாவர். (46)

இஸ்ராயீலின் சந்ததியினரே உங்கள் மீது நான் புரிந்த அருளையும் உலகத்தார் அனைவரையும் விட உங்களை நான் மேம்படுத்தியதையும் நினைவுகூருங்கள். (47)

ஓர் ஆன்மா அடுத்த ஆன்மாவுக்கு ஏதனையும் கொடுத்துதவ முடியாத ஒரு நாளைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். அந்நாளில் எந்த ஆன்மாவிடமிருந்தும் எந்தப் பரிந்துரையும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. அதனிடமிருந்து ஈடாக எதுவும் ஏற்கப்படவும் மாட்டாது. அவர்கள் உதவி செய்யப்படவும் மாட்டார்கள். (48)

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا
مَعَ الرَّكْعِينَ ﴿١٣﴾

﴿١٤﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ
وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٥﴾

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ

وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿١٦﴾

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبِّهِمْ

وَأَنَّ هُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿١٧﴾

يَبْنَئِي إِسْرَائِيلَ أَذْكَرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ

عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٨﴾

وَأَتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا

وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا

عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٩﴾

يَبْنَئِ إِسْرَائِيلَ أَذْكَرُوا نَعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أَوْفِ
بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّيَ فَآرْهُبُونَ ﴿٤٠﴾

இஸ்ராயீலின் சந்ததியினரே நான் உங்கள் மீது புரிந்த அருளை நினைவு கூருங்கள். என்னோடு நீங்கள் செய்த உடன்பாட்டை நிறைவேற்றுங்கள். நானும் உங்களோடு செய்த உடன்பாட்டை நிறைவு செய்கிறேன். என்னை மட்டுமே நீங்கள் பயப்படுங்கள்.

(வசனம்: 40)

இஸ்ராஈல் என்பது யஃகூப் (அலை) அவர்களின் இன்னொரு பெயர். அவர் ஒரு நபி. எனவே, இஸ்ராஈலின் சந்ததியினரே என அழைக்கும்போது அது மிகுந்த மரியாதையுடன் அழைப்பதாக அமைகிறது. இவ்வாறு விளிப்பிலும், துவக்கத்திலும் மரியாதையும், மிருதுவான தன்மையும் தொனிப்பதைக் காணலாம்.

அடுத்து அருள்களை நினைவுகூருமாறு குர்ஆன் கேட்கிறது. வஹி -இறை வழிகாட்டல்- என்பது ஒரு பேரருள். அதன் மூலம் குறிப்பிட்ட சமூகம் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறது. உலகிலும் வெற்றி பெறுகிறது. மறுமையிலும் உயர்ந்த வாழ்வைப் பெறுகிறது.

இவ்வாறு இறையருளை நினைவுகூருமாறு வேண்டி இறுதித் தூதின் பக்கம் அல் குர்ஆன் அழைக்கிறது. ஆனால் நேரடியாக, ஒரு கட்டளையாக அல் குர்ஆன் அதனை முன்வைக்கவில்லை. நாமிரு சாராரும் ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறோம்; அதனை நிறைவேற்றுங்கள் என்று கேட்கும் இறைவன் -அல்லாஹ்- அத்தோடு நிற்காது "நீங்கள் ஒப்பந்த ஷரத்துகளை நிறைவேற்றினால் நானும் எனக்கான ஷரத்துகளை நிறைவேற்றுவேன்" என்கிறான்.

எவ்வளவு தூரம் இறங்கி வந்து இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதர்களோடு உரையாடுகிறான்? இறைவன் சகல அதிகாரமும் கொண்டவன். கட்டளையிடுவது மட்டுமே போதுமானது. ஆனால் இங்கு ஒப்பந்தமென்றும், அதனை நிறைவேற்றுதல் என்றும் இறைவன் -அல்லாஹ்- பேசுவது இறை தூதை முன்வைப்பதன் அழகைக் காட்டுகிறது.

இறுதியாகவே என்னைப் பயந்து கொள்ளுங்கள் என இறைவன் -அல்லாஹ்- எச்சரிக்கை செய்கிறான். இறைவன் -அல்லாஹ்- இரக்கமும் கருணையும் கொண்டவன் போன்றே நீதி வழுவாதவனும் கூட. எனவே; தண்டிக்கவும் தயங்க மாட்டான்.

இங்கு உடன்பாடு எனக் குறிக்கப்படுவது இறை தூது சொல்லும் உண்மைகளை முழுமையாக எத்தி வைத்தல், அதனை ஏற்று அடிபணிதல் என்ற பொது

உடன்பாடு எனக் கொள்ளலாம். அத்தோடு இறைவன் -அல்லாஹ்- பனூ இஸ்ராவிலோடு தனிப்பட்ட முறையில் செய்து கொண்ட, சமூக வாழ்வு சார்ந்த அம்சங்களை உள்ளடக்கிய ஒப்பந்தத்தையும் குறிக்கலாம். அது பற்றி இந்த ஸூரா பின்னால் விளக்குகிறது. தவ்ராத் வேதத்தில் இறுதித் தூது பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தூதின் உண்மைகள் எத்தி வைக்கப்பட வேண்டும் எனும்போது இதுவும் அதனுள்ளே அடங்கும். அந்த வகையில் இந்தத் தூதை ஏற்பது இறைவனோடு செய்த உடன்பாட்டை நிறைவேற்றுவதாகிறது என்ற கருத்தையும் இவ்வசனங்கள் சுட்டுகின்றன.

இப்போது இந்த வசனங்கள் நேரடியாக விஷயத்துக்கு வருகின்றன. நீங்கள் ஏற்கப் போவது முற்றிலும் புதிய ஒரு தூதல்ல; உங்களிடமுள்ள தவ்ராத்தை ஏற்ற தூது இது. எனவே, இத்தூதை ஏற்பதில் நீங்களே முதலாமவர்களாக இருக்க வேண்டும்; மறுப்பவர்களாகவல்ல எனக் கூறிய குர்ஆன் இப்புதிய தூதுக்கு வரத் தடையாக இருக்கும் உண்மைக் காரணத்தை அடுத்து சொல்கிறது.

وَأَمِينُوا بِمَا أَنزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أُولَٰ كَافِرِينَ ۗ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي
مَتًّا قَلِيلًا ۖ وَإِنِّي فَاتَّقُونَ ﴿٤١﴾

உங்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்தக் கூடிய வகையில் நான் இறக்கியவற்றில் நீங்கள் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். அதனை நிராகரிக்கும் முதலாமவர்களாக நீங்கள் இருக்க வேண்டாம். எனது வசனங்களை அற்ப விலைக்கு விற்காதீர்கள், என்னையே பயந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 41)

யூத மதத் தலைவர்கள் சமூகத்தின் மிக உயர்ந்த அந்தஸ்தில் இருப்பவர்கள். விளைவாக பல பொருளாதார நலன்களையும் பெற்றவர்கள். புதிய இறை தூதை ஏற்பது என்பது உண்மையில் இவற்றை இழப்பதாக அமையக் கூடும். அல் குர்ஆன் இங்கே அந்தஸ்து, கௌவரம், பொருளாதார நலன்கள் என்பவற்றை பார்த்து சத்தியத்தை ஏற்காமல் விடுவதை 'அற்ப விலைக்கு இறை வசனங்களை விற்பது' எனக் கூறுகிறது. இறை வழிகாட்டலுக்கு முன்னால், சத்தியம் உண்மைக்கு முன்னால் உலகமே கிடைப்பினும் அது அற்பமானது என்ற கருத்தையே இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. இந்நிலையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றிய பிரக்ஞையையும், பயத்தையும் கொண்டவர்களாக இருப்பதனை அடுத்து வலியுறுத்துகிறது.

எனினும் யூதத் தலைமைகள் உலக நலன்களையே மேலாகக் கொண்டார்கள்:

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْفُرُوا بِالْحَقِّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَبُوا مَعِ
الرَّكِبِينَ ﴿٤٤﴾ وَأَتَا مَرُوءَ النَّاسِ بِالْبِرِّ وَتَنَسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٥﴾

சத்தியத்தோடு அசத்தியத்தையும் கலந்து குழப்பாதீர்கள். நீங்கள் அறிந்து கொண்டே சத்தியத்தை மறைக்காதீர்கள். தொழுகையை நிலை நாட்டுங்கள், ஸகாததைக் கொடுங்கள். ருகூஉ செய்பவர்களோடு நீங்களும் இணைந்து ருகூஉ செய்யுங்கள். உங்களை நீங்கள் மறந்துவிட்டு மக்களுக்கு நன்மையை ஏவுகின்றீர்களா? அத்தோடு நீங்கள் வேதத்தையும் ஒதுகிறீர்கள். நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டாமா?

(வசனங்கள்: 42-44)

நமது உலக ஆதாயத்தைக் காக்க புதிய தூதுக்கு முன்னால் அவர்கள் கையாண்ட வழி உண்மையை மறைத்து, சத்தியத்தை அசத்தியத்தோடு கலந்து முன்வைத்து குழப்ப நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டதாகும்.

இப்போது மீண்டும் அல் குர்ஆன் இன்னொரு வார்த்தையில் புதிய தூதை ஏற்குமாறு அழைக்கிறது. சத்தியத் தூதை சுமந்தவர்களோடு தொழுகை, ஸகாத் போன்ற வணக்கங்களில் ஈடுபடுங்கள் என்று அது கேட்கிறது. தொழுகை பற்றிச் சொல்லும்போது அதன் பணிவு மிக்க நிலையான 'ருகூஉ' - குனிந்து நின்றலை- இங்கே குறிப்பிடுவது அவதானிக்கத்தக்கதாகும்.

இந்த நிலைப்பாட்டை எடுக்காது மக்களுக்கு நன்மையை ஏவி, வேதத்தை ஒதும் அதேவேளை உங்களுையே நீங்கள் மறந்துவிடுதல் அறிவுபூர்வமான செயற்பாடல்ல என்று உண்மை நிலையை இவ்வசனங்கள் விவரிக்கின்றன.

ஆயினும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் பக்கம் வர பல பாரிய தியாகங்களைச் செய்தாக வேண்டும்:

وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَأِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٦﴾
الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَاو رَّبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٤٧﴾

1. சமூகத்தின் அடிமட்ட மக்களின் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதையும், அவர்களது பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்துவதையும் முதன்மை இலக்காகக் கொண்டு செல்வந்தர்களிடமிருந்து பெறப்படும் வரி இது. விவசாய விளை பொருட்களுக்கு அறுவடையின்போதும் ஏனைய செல்வங்களுக்கு ஒவ்வொரு வருடமும் இவ்வரியைச் செல்வந்தர்கள் செலுத்த வேண்டும். பெரும்பாலும் எல்லா வகைச் செல்வங்களிலிருந்தும் குறிப்பிட்ட வீத அளவில் இவ்வரி அறவிடப்படுகிறது. ஸகாத் என்ற சொல்லுக்கு தாய்மை என்று பொருள். இவ்வாறு இது ஒரு பொருளாதார ஒழுங்காக இருந்த போதும் ஓர் ஆன்மிகப் பிரயோகத்தின் மூலம் இவ்வரியை அல் குர்ஆன் அறிமுகப்படுத்துகிறது. அதற்கொரு ஆன்மிகப் பெறுமானத்தையும் கொடுக்கிறது.

பொறுமையின் மூலமும் தொழுகையின் மூலமும் உதவி தேடுங்கள். மிகுந்த பணிவு கொண்டோருக்கன்றி ஏனையோருக்கு அது பாரமானதாகவே இருக்கும். அவர்களே தங்களது இரட்சகனைச் சந்திப்பதாகவும் அவனிடமே திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமெனவும் எண்ணுபவர்களாவர்.

(வசனம்: 45-46)

உண்மையில் தலைமை, அந்தஸ்து, உலக இலாபங்கள் போன்றவற்றை விட்டுவிட்டு சத்தியத்தின் பக்கம் வருவதென்பது மிகச் சிரமமான காரியமாகும். அதற்கு சத்தியத்தையே தேடும் ஆன்ம பலம் அவசியம். அப்பலம் பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, இறை நெருக்கத்தைத் தரும் தொழுகை என்பவற்றின் மூலமே கிடைக்கும். உலக இலாபங்களை துச்சமாக மதிக்கச் செய்யும் அடுத்த உலக வாழ்வு பற்றிய எண்ணமே ஆழ்ந்த உளப் பணிவைத் தரும். இத்தகைய பண்புகள் கொண்டவர்களே உலகத்தின் துன்பங்களைச் சகிப்பார்கள்; பொறுத்துக் கொள்வார்கள்; எந்த இழப்பையும் திருப்தியுடன் ஏற்பார்கள்; இறை தொடர்பை வளர்த்துக் கொள்ள தொழுகையையும் கடைபிடிப்பார்கள். இவர்களே எவ்வளவு பெரும் இலாபமிருப்பினும் அசத்தியத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு சத்தியத்தின் பக்கம் வருவார்கள்.

இறுதியாக யூதர்களை உணர்வு பெறச் செய்ய அல்லாஹ் மறுமை நாளின் நிலை பற்றி எச்சரிக்கிறான்:

يَبْنَئِ إِسْرَائِيلَ أَذْكَرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنَّى فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ
 ۝۱۷ وَأَنْفَقُوا يَوْمًا لَا تَجْزَى نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا
 عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ۝۱۸

இஸ்ராயீலின் சந்ததியினரே உங்கள் மீது நான் புரிந்த அருளையும் உலகத்தார் அனைவரையும் விட உங்களை நான் மேம்படுத்தியதையும் நினைவுகூருங்கள்.

ஓர் ஆன்மா அடுத்த ஆன்மாவுக்கு எதனையும் கொடுத்துதவ முடியாத ஒரு நாளைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். அந்நாளில் எந்த ஆன்மாவிடமிருந்தும் எந்தப் பரிந்துரையும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. அதனிடமிருந்து ஈடாக எதுவும் ஏற்கப்படவும் மாட்டாது. அவர்கள் உதவி செய்யப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்:47,48)

அழைப்பின் இறுதியாக மீண்டுமொருமுறை இறைவன் -அல்லாஹ்- அவன் புரிந்த அருளை நினைவுகூருமாறு யூதர்களை வேண்டுகிறான். அத்தோடு ஒரு காலப்பிரிவில் ஏனைய சமூகங்கள் அனைத்தையும் விட அவர்களை மேம்படுத்தி வைத்திருந்தமையையும் நினைவுகூர்ந்து அவற்றிற்கான நன்றியுணர்வுடன் இவ்விறுதித் தூதை ஏற்குமாறும் வேண்டுகிறான்.

பரிந்துரை, பகரமாக ஏதும் கொடுத்தல், உதவி, இன்னொருவரிடமிருந்து ஏதாவது பெறல் என்ற எந்த வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பமுமற்ற ஒரு நாள் உண்டு. அதுவே மனித வாழ்வின் உண்மையான ஆரம்பம். அந்த நாளைப் பயப்படுங்கள்; கவனத்திற் கொள்ளுங்கள் என்று எச்சரித்து தனது அழைப்பை இறைவன் -அல்லாஹ்- முடித்துக் கொள்கிறான்.

இப்போது யூதர்களின் இறந்த கால நிகழ்வுகளுக்கு ஸூரா வருகிறது.

பனூ இஸ்ராயீல்களுக்கான இறை தூதும் அதனையொட்டிய நிகழ்வுகளும்:

பிரஅவ்னின் கூட்டத்தாரிடமிருந்து உங்களை நாம் விடுவித்தோம். அச்சந்தர்ப்பத்தை நினைவு கூருங்கள். அவர்கள் உங்களை மிக மோசமாகக் கொடுமைப்படுத்தி வந்தார்கள். உங்களில் ஆண் மக்களைக் கொன்றொழித்து பெண்களை உயிருடன் விட்டு வைத்தார்கள். அது உங்களுக்கு உங்களுடைய இறைவனிடமிருந்து வந்த பெரும் சோதனையாக அமைந்தது. (49)

உங்களுக்காக கடலைப் பிளந்து உங்களைக் காப்பாற்றி நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே பிரஅவ்னின் கூட்டத்தாரை நாம் மூழ்கடித்தோம். அந்த சந்தர்ப்பத்தை நினைத்துப் பாருங்கள். (50)

மூலாவுக்கு நாம் நாற்பது இரவுகளை வாக்களித்தோம். அதன் பின்னரும் நீங்கள் அநியாயம் செய்யும் வகையில் காளைக் கன்றை கடவுளாகக் கொண்டீர்கள். அதனையும் நினைவு கூருங்கள். (51)

وَإِذْ نَجَّيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ

يُسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ

يُذَيِّبُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ

وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ

وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾

وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً

ثُمَّ أَخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ

وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾

அதன் பின்னரும் நீங்கள் நன்றி செலுத்தலாம் என்ற வகையில் உங்களை மன்னித்து விட்டோம். (52)

நீங்கள் நேர்வழி பெறலாம் என்பதற்காக மூலாவுக்கு நாம் வேதத்தையும், சத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பிரித்தறியத்தக்க சட்டதிட்டங்களையும், போதனைகளையும் கொடுத்தோம் என்பதை நினைவு கூருங்கள். (53)

மூலா தமது சமூகத்தினரைப் பார்த்து “என் சமூகத்தினரே நீங்கள் காளைக் கன்றைக் கடவுளாகக் கொண்டதால் உங்களுக்கு நீங்களே அநியாயம் செய்து கொண்டீர்கள். எனவே, உங்களைப் படைத்தோனிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டு மீளுங்கள். அதற்காக உங்களை நீங்களே கொலை செய்து கொள்ளுங்கள். உங்களைப் படைத்தோனிடம் உங்களுக்கு அதுவே சிறந்ததாகும்.” இவ்வாறு அவன் உங்களது பாவமன்னிப்பை ஏற்றுக் கொண்டான்.

அவனே பாவமன்னிப்பை மிகவும் ஏற்பவனாகவும் மிகுந்த இரக்க மனப்பாங்குள்ளவனாகவும் உள்ளான். (54)

“மூலாவே நாம் அல்லாஹ்வை வெளிப்படையாகக் காணும் வரை உம்மை நம்பிக்கை கொள்ள மாட்டோம்” என்று நீங்கள் கூறியதை நினைவுகூருங்கள்.

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِمَّنْ بَعْدَ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَاقَوْمِ إِنَّمَا إِنْ كُنَّمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجَلِ فَتُوبُوا إِلَى بَارِيكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِيكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ ۚ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٥٤﴾

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَرَىٰ لِلَّهِ جَهْرَةً

அப்போது நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே இடி உங்களைத் தாக்கியது. (55)

பின்னர் நீங்கள் நன்றி செலுத்தலாம் என்ற வகையில் மரணித்ததன் பிறகும் உங்களை நாம் உயிர்ப்பித்து எழுப்பினோம். (56)

فَأَخَذَتْكُمُ الصَّلِيفَةُ

وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾

ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ

لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾

இறுதித் தூதை ஏற்குமாறு அழைப்பு விடுத்ததன் பின்னர் அல் குர்ஆன் யூதர்களது வரலாற்றின் பல நிகழ்வுகளை விவரிக்க முற்படுகிறது. அந்த நிகழ்வுகள் மூலம் இறைவன் -அல்லாஹ்- மதினாவின் சமகால யூதர்களோடு பேசுகிறான். அந்த வரலாறு ஒரு புறத்தால் யூதர்கள் எவ்வளவு கவனமாக அருள் புரிந்து வளர்க்கப்பட்டுள்ளார்கள். அந்தவகையில் இறை தூதை ஏற்க யூதர்கள் எவ்வளவு தூரம் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இன்னொரு புறத்தால் யூதர்கள் பற்றி மதினாவாசிகள் கொண்டிருந்த மரியாதை உணர்வையும், உயர்ந்த எண்ணத்தையும் அது உடைக்கிறது. யூதர்கள் பற்றி அரபிகள் கொண்டிருந்த இந்த உயர்ந்த எண்ணத்தினூடாகத்தான், யூதர்கள் முஸ்லிம்களினுள்ளே புகுந்து கருத்துக் குழப்பங்களை ஏற்படுத்த முடிந்தது. அத்தோடு, சந்தேகங்களையும், பிழையான கருத்துக்களையும் தூவ முடிந்தது. விளைவாக மதினா வாசிகளைத் தமது நலன்களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் சக்தியை யூதர்கள் பெற்றார்கள். இந்நிலையில் யூதர்களின் உண்மைத் தோற்றத்தை தோலுரித்துக் காட்டல் போராட்ட உத்திகளில் ஒன்றாயிற்று. இது இந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் தரும் இன்னொரு பக்கம்.

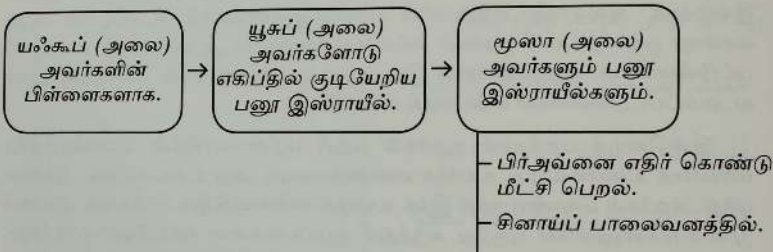
வேறொரு புறத்தால் இந்த ஸூரா இங்கே யூதர்கள் விட்ட தவறுகளையும், இழைத்த குற்றங்களையும், விழுந்த குழிகளையும் அடையாளங் காட்டுகிறது. இது இறை தூதைச் சுமக்கப் போகும் அதாவது இறை பிரதிநிதியாக உருவாகி வரும் மதினா சமூகத்திற்கும் பின்னால் வரப் போகும் அத்தகைய சமூகங்களுக்கும் படிப்பினை பலவற்றைத் தரக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

இன்னும் நுணுக்கமான வார்த்தைகளில் சொன்னால், கொள்கைவாத சமூகமொன்றிற்கு இந்த வரலாற்று நிகழ்வுகள் பல உண்மைகளைச் சொல்கின்றன. இக் கருத்துப் பின்னணியில்தான், அல் குர்ஆன் இங்கே யூதர்களின் வரலாற்றை தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை வரலாற்று ஒழுங்கில் தரவில்லை என்பதனை நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். நீண்ட அவர்களது வரலாற்றின் பல்வேறு

நிகழ்வுகளை தெரிவு செய்தெடுத்து இங்கே தந்துள்ளது அல் குர்ஆன். எனவே, அல் குர்ஆனின் இந்தப் போக்கிலேயே இவ்வரலாற்று நிகழ்வுகளை விளங்க முயல்வது பொருத்தமாக அமையும். அவ்வாறன்றி இந்நிகழ்வுகளுக்கான வரலாற்றுக் காலங்களையும், ஆதாரங்களையும் தேடிச் செல்லல் அல் குர்ஆன் விளக்க விரும்பும் கருத்துக்களிலிருந்து வெளியே சென்றுவிடலாக அமையும். அக்கருத்துக்களை விளங்க தடையாகவும் அமைந்துவிடக் கூடும்.

எனினும் யூதர்களது வரலாற்றுப் போக்கை மிகவும் சுருக்கமாக அட்டவணையொழுங்கில் கீழே தருகிறோம். அது யூதர்கள் பற்றிய தெளிவுக்கு உதவுவதோடு பின்னால் வரும் நிகழ்வுகளை ஓரளவு புரியவும் உதவும்.

பனூ இஸ்ராயீல்

மூஸா (அலை) அவர்களின் பின்னர்:

- யூஷூர் இப்னு நூன் தலைமையில் போராடி வெற்றி பெறல்.
- தாலூத் தலைமையில் போராடி குத்ஸ் நகரில் நுழைதல்.
- தாலூத், சுலைமான் (அலை) அவர்களது தலைமையில்.
- ஈஸா (அலை) அவர்களது காலத்தில்.

யூதர்களது வரலாற்று நிகழ்வுகளைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கும் இவ்வசனங்கள் முதலில் தாது கிடைக்கப் பெற்ற வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கே அழுத்தம் கொடுத்துச் சொல்கின்றன.

ஒரு சர்வாதிகாரக் கொடுங்கோல் ஆட்சியாளனின் கீழ் இழிவு பட்டு, அடிமைப்பட்டுப் போயிருந்த யூத சமூகம், வேதம் பெற்ற சமூகமாக உயர்த்தப் பட்டமையை இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன. அந்நிலையிலும் அந்த சமூகம் இப்பேரருளைப் புரிந்து கொள்ளாது பெரும் குற்றங்களைப் புரிந்தமையையும் அப்போதும் இறைவன் மன்னித்து அச்சமூகத்தை வளர்க்க முற்பட்டமையையும் இவ்வசனங்கள் சொல்கின்றன.

நிகழ்கால யூதர்களை நோக்கிப் பேசும் இவ்வசனங்கள் இந்த வரலாற்று உண்மைகளை நினைவில் கொண்டு வருமாறு வேண்டி மீண்டும் மீண்டும் பழைய தவறுகளிலேயே விழாது இவ்விறுதித் தூதை ஏற்று, அத்துதின் முன்னணியில் நின்று உழைக்குமாறு உணர்த்துகின்றன.

இப்போது இறை வசனங்களைப் பார்ப்போம்.

وَإِذْ نَجَّيْنَاكُمْ مِنَ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُدْخِلُونَ آبَاءَكُمْ وَبَنَاتِكُمْ

نِسَاءَكُمْ فِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٥١﴾

பிரஅவ்னின் கூட்டத்தாரிடமிருந்து உங்களை நாம் விடுவித்தோம், அச்சந்தர்ப்பத்தை நினைவு கூருங்கள். அவர்கள் உங்களை மிக மோசமாகக் கொடுமைப்படுத்தி வந்தார்கள். உங்களில் ஆண் மக்களை கொன்றொழித்து பெண்களை உயிருடன் விட்டு வைத்தார்கள். அது உங்களுக்கு உங்களுடைய இறைவனிடமிருந்து வந்த பெரும் சோதனையாக அமைந்தது.

(வசனம்:49)

வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கூற்றுப்படி, இறைதூதர் மூலா (அலை) இரு பிரஅவன்களை எதிர் கொண்டார்கள். (கி.மு. எகிப்தை ஆண்ட பாரோ அரச வம்சத்தினரே பிரஅவன் என அல் குர்ஆனில் குறிக்கப்படுகிறார்கள்.) முதலாமவர் இரண்டாம் ரம்ஸீஸ் ஆவார். மூலா (அலை) எகிப்தில் வாழ்ந்த போது எகிப்தை ஆண்ட மன்னனர் இவராவார். இவர் கி.மு. 1301-1235 வரை ஆட்சி செய்தவராவார். இரண்டாமவர் முன்பதாஹ். மூலா (அலை) மத்யனிலிருந்து திரும்பி நபியாக வந்தபோது எகிப்தின் மன்னராக இருந்த இவரையே எதிர்கொண்டார். இவர் கி.மு. 1235-1225 வரை ஆண்டவராவார்.¹

எகிப்தின் சுதேச குடிகளல்லாத யூதர்களை பாரோ மன்னர்கள் கொடுமைப் படுத்தினர். அடிமைகளாகக் கொண்டனர். மிகக் கடினமான இழி தொழில்களைச் செய்ய நிர்ப்பந்தித்தனர். மொழிபெயர்ப்பில் 'கொடுமைப்படுத்தி வந்தனர்' என்ற பிரயோகமே இக்கருத்தைக்காட்ட பாவிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இக்கருத்தை விளக்க 'யஸூமன' என்ற அரபுப் பதத்தை இவ்வசனம் பிரயோகிக்கிறது. கால் நடைகளுக்கு உணவூட்டி வளர்த்தல் என்ற கருத்தை இச்சொல் கொடுக்கிறது.

1. அல் கஸஸ்-அல் குர்ஆனி வா-02 பக்-390,391 - முன்பதாஹ் 2ம் ரம்ஸீஸின் மகனாவார்.

யூதர்களுக்கு பாரோ மன்னர்கள் மிக மோசமான கொடுமைகளையே அன்றாட உணவாக ஊட்டி வளர்த்தார்கள் என்ற பொருளை இப்பதப் பிரயோகம் கொடுத்து யூதர்கள் மீதிழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அந்தக் கொடுமைகளின் உச்ச நிலையாக அமைந்த ஒன்றையே இவ்வசனம் தனியாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றது. ஆண்களைக் கொன்றொழித்து, பெண்களை உயிருடன்விடும் கொடுமையே அதுவாகும். இந்நிலை அச்சமூகத்தை நன்கு பலவீனமுறச் செய்யும். ஆண்கள் மிகக் குறைவாகவும், பெண்கள் மிக அதிகமாகவும் உள்ள நிலையில் சமூகத்திற்கு பாரமும், பொறுப்பும் கூடிவிடும்.

அது உங்களுக்கு உங்களுடைய இறைவனிடமிருந்து வந்த பெரும் சோதனையாக அமைந்தது.

(வசனம்:49)

இவ்வசனம் இத்தகையதொரு சமூக நிலையை எவ்வாறு எதிர் கொள்ள வேண்டும் என்பதனைச் சொல்கின்றது. இக்கொடுமைகளும், அநியாயங்களும் ஒரு இறை தண்டனையாகவன்றி சோதனையாக நோக்கப்படவேண்டும். அப்போது அச் சோதனையில் வெற்றி பெறுவது பற்றிய சிந்தனையே மேலோங்கும். பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, பாவமன்னிப்புக் கேட்டல், தப்பிப்பதற்கான வழிகளைத் தேடித் திட்டமிடல் என்ற மனநிலையே சமூகத்தில் அப்போது உருவாகும்.

இத்தகைய கொடுமைகளையும் இறைவனிடம் நன்மையைப் பெற்றுத் தரும் நிகழ்வுகளாக ஒரு முஸ்லிம் பார்ப்பதோடு, அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்வான். விட்ட தவறுகளாலும், இழைத்த குற்றச் செயல்களாலும், பாவங்களாலும் இந்தக் கொடுமைகள் குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மீது நிகழ்ந்திருக்கும். எனினும் அதனைச் சோதனையாகப் பார்த்து அவற்றின் முன்னால் மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்து கொள்ளும்போது அதுவே நன்மை தேடித்தரும் நிகழ்வாக மாறிப் போகிறது.

கொடுமைகளும், அநியாயங்களும் நிகழும்போது உள்ளம் விழித்துக் கொள்ள வேண்டும். அது 'நான் சோதனையைக் கடந்து செல்கிறேன்' என்ற உணர்வைத் தர வேண்டும். இவ்வாறு வாழும்போது துன்பமும் நோவதில்லை. வேதனை தரும் துன்ப அனுபவங்கள் அப்போது பொறுமையையும், நுணுக்கமாகத் திட்டமிடும் அறிவையும், சகிப்புத்தன்மையையும் தரும். இறைவனிடம் -அல்லாஹ்விடம்- பிரார்த்தனை புரிந்து மன்றாடல், பாவமன்னிப்புக் கேட்டல் என்ற ஆன்மீக நெருக்கத்தையும் அது ஏற்படுத்துகிறது.

இவ்வாறு சோதனைகளும், துன்பங்களும், கஷ்டங்களும் நிறைந்த ஒரு சூழலிலும் ஒரு சமூகம் தன்னை மன உறுதியும், இறை நெருக்கமும் கொண்ட சமூகமாக கட்டியெழுப்பிக் கொள்ள முடியும் என்ற கருத்தை யூதர்களின் இந்த வரலாற்று நிகழ்வுடாக விளக்கிய ஸூரா அடுத்து எவ்வாறு யூதர்கள்

அக்கொடுங்கோல் மன்னர்களின் அடக்குமுறையிலிருந்து மீண்டார்கள் எனச் சொல்கிறது.

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَنجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٦﴾

உங்களுக்காக கடலைப் பிளந்து உங்களைக் காப்பாற்றி நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே பிரிஅவ்னின் கூட்டத்தாரை நாம் மூழ்கடித்தோம், அந்த சந்தர்ப்பத்தை நினைத்துப் பாருங்கள்.

(வசனம்:50)

யூதர்கள் மத்தியில் தோன்றிய ஓர் உன்னத நபி, தலைவரே மூஸா (அலை) அவர்கள். அவர் அம்மன்னனோடு சாத்வீகமாக போராடுகிறார். தனது சமூகத்தின் விடுதலை அவரது இலக்காக இருந்தபோதும் பிரிஅவ்னையும் தன் பக்கம் சம்பாதித்துக் கொள்ள அவனுக்கும் இறை தூதை முன்வைக்க அவர் முனைகிறார். மூஸா (அலை) அவர்களின் நேர்மையான, உண்மையான வாதங்களுக்கு முன்னால் உண்மையில் பிரிஅவ்ன் தோற்றுப் போகிறான். எனினும் சர்வாதிகாரிகள் தங்களது ஆணவத்தையும், மமதையையும் விட்டுக் கீழிறங்கி வந்த வரலாறு கிடையாது. மூஸா (அலை) அவர்களின் பிரச்சாரத்தில் காணப்படும் சத்தியத்தால் தனது சமூகம் கவரப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக பிரிஅவ்ன் மூஸா (அலை) அவர்களுக்கெதிரான மிகத் தந்திரமான பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டு தன் சமூகத்தைத் தன்பக்கம் வைத்துக் கொள்வதில் வெற்றிபெறுகிறான்.

இறுதியில் பிரிஅவ்ன் மூஸா (அலை) அவர்களுக்கெதிராக வன்முறையைப் பயன்படுத்த முனைகிறான். இப்போது மூஸா (அலை) தனது இறுதிக் கட்ட வேண்டுகோளுக்கு வருகிறார். பனு இஸ்ராயீல் என்ற தனது சமூகத்தை தன்னோடு அழைத்துச் செல்ல விட்டுவிடுமாறு வேண்டுகிறார். பிரிஅவ்ன் அதனையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இந்நிலையில் மூஸா (அலை) மிகவும் இரகசியமாகத் தனது சமூகத்தை ஒன்று திரட்டி நாட்டை விட்டே ஓடி விட எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்கிறார். சமூகத்தோடு மூஸா (அலை) ஓடிவிடவும் செய்கிறார். இறுதிக் கட்டத்தில் இத்திட்டத்தை அறிந்து கொண்ட பிரிஅவ்ன் தன் படைகளோடு மூஸா (அலை) அவர்களை விரட்டிச் செல்கிறான். ஓடிச் சென்ற மூஸா (அலை) அவர்களும், அவரது சமூகத்தினரும் முன்னால் கடலையும், பின்னால் பிரிஅவ்னின் படையையும் எதிர் கொள்ளும் சூழல் ஏற்படுகிறது. இனியென்ன? மீண்டும் பயங்கர அழிவுக்கும், பிரிஅவ்னின் அடிமை விலங்குகள் பூட்டப்படும் நிலைக்கும் உட்படுவதா! என்ற

1. பார்க்க: ஸூரா அல் ஷூஅரா வசனம் 56

2. பார்க்க: ஸூரா ஷூஅரா வசனங்கள் 60-63

நிலையில் பனூ இஸ்ராயீல் சமூகம் காப்பாற்றப்படுகிறது. அதுவரையில் பூரண பலத்தோடும், எல்லாவித அதிகாரத்தோடும் இருந்த பிர்அவ்னும், அவனது படையும் அழிந்து போகிறது. யாரும் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காத இந்த அழிவு எவ்வாறு நிகழ்ந்தது?

அது இறைவனின் நேரடித் தலையீடு.

முன்னால் பனூ இஸ்ராயீல் கண்ட கடல் பிளந்தது. அவர்கள் நிலப் பகுதியில் நடந்து செல்வது போன்று கடலிடையே நடந்து அக்கரையை அடைந்தார்கள். பனூ இஸ்ராயீல் சமூகத்தை பிடித்து அழிப்பதிலேயே கவனமாக இருந்த பிர்அவ்னின் படையினரும் எதனையும் யோசிக்காமல் அக்கடல் வழியில் இறங்கினர். அதுவரை அமைதியாக இருந்த கடல் மூடிக் கொண்டது. இறை தூதுக்கு எதிராகத் திட்டமிட்டுப் போராடி வந்த அந்த சர்வாதிகாரியின் சகாப்தம் அந்தக் கடலோடு முடிந்து போகிறது.

வரலாற்றின் இந்தக் கட்டமே -இறைவனின் நேரடித் தலையீடே- யூதர்களைக் காத்தது. அடுத்த கரையிலிருந்து யூதர்கள் இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்கூடாகப் பார்த்தார்கள். அது அவர்களது உள்ளங்களை தொட்டிருக்க வேண்டும். தமக்குக் கிடைத்த நேரடி இறையருள் கண்டு அவர்கள் மிகுந்த நன்றியுள்ள மக்களாக மாறியிருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு இந்த வரலாற்று நிகழ்வு மூலமும், தொடர்ந்து வரும் நிகழ்வுகள் மூலமும் நிகழ்கால யூதர்களை விளித்துப் பேசி, அவர்களை உணர்வு பெறச் செய்ய முயல்கிறது அல் குர்ஆன்.

தம் முற்சந்ததியினருக்கு சம்பவித்த உணர்ச்சிபூர்வமான நிகழ்வுகளைக் கேட்கும்போது பிற்சந்ததியினர் உளத் தாக்கமுறல் இயல்பு. தமது வரலாற்றின் பழைய நிகழ்வுகளால் உணர்ச்சிவசப்பட்டு கண்ணீர் வடிக்காத, சிலபோது வெட்கமுறாத, படிப்பினை பெறாத, அறிவு பெறாத சமூகமொன்று இருக்க முடியாது!

யூதர்களை மிக மோசமான அடிமைத்தனத்திலிருந்து காத்தது மட்டுமன்று. தூது பெற்ற உன்னத சமூகமாக மீண்டும் மாற்ற முயன்றமை யூதர்களது வரலாற்றின் அடுத்த முக்கிய நிகழ்வாகும். அந்த நிகழ்வை அடுத்த வசனங்கள் தருகின்றன.

وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً أَنَّا نَحْنُ الْمُجَلَّبُونَ ۖ وَأَنشَأْنَا لَكُمْ

மூலாவுக்கு நாம் நாற்பது இரவுகளை வாக்களித்தோம். அதன் பின்னரும் நீங்கள் அநியாயம் செய்யும் வகையில் காளைக் கன்றை கடவுளாகக் கொண்டீர்கள்.

அதனையும் நினைவு கூருங்கள்.

(வசனம்: 51)

மூலா (அலை) வேதத்தை பெறச் செல்ல தயாராகிறார். 40 நாட்கள் தொடர்ந்ததொரு ஆன்மீகப் பயிற்சியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார். விஷேட நிகழ்வொன்று ஒருவருக்கு நிகழும்போது அதற்காகத் தயார்படுத்திக் கொள்ளல் இயல்பு. வேதத்தைப் பெற இறைவனை சந்தித்தல் என்பது ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் அதி உயர்ந்த, பெறுமானம் சொல்ல முடியாத சந்திப்பு. அதற்குத் தயாராகல் என்பது உள்ளம், ஆன்மாவைத் தயார்படுத்தலாகும். எனவே, நாற்பது நாட்கள் தொடர்தேர்ச்சியாக நன் மனோ நிலையை அச்சந்தர்ப்பத்திற்காகத் தயார்படுத்துவதில் மூலா (அலை) மூழ்கிப் போகிறார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் மூலா (அலை) அவர்களின் சமூகம் -பனூ இஸ்ராயீல்- ஒரு படுபாதகச் செயலில் வீழ்ந்தது. அவர்களில் ஒரு சாரார் மாட்டை வணங்கத் துவங்கினார்கள். மாட்டை வணங்குவதே ஒரு பயங்கரக் குற்றச் செயல். அதுவும் இந்தக் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் வணங்குவதென்பது அந்த சமூகத்தின் இழி நிலையை மேலும் அதிகரித்துக் காட்டுவதாகும்.

படைத்து, காத்து, வளர்ப்பவன் ஒருவனிருக்க எந்த சக்தியுமற்ற ஒரு பொருளை அவனுக்கு இணைவைத்தல் ஒரு மிகப் பெரும் அநியாயம். அநீதியான நடத்தை. அது ஒரு மனிதன் தனக்குத் தானே செய்து கொள்ளும் அநியாயமும் கூட. உயர்ந்த மனிதன் மிகச் சாதாரண படைப்பினமொன்றுக்கு தலை தாழ்த்துவ தென்பது எவ்வளவு பெரிய அநீதி! இந்த அநியாயச் செயற்பாட்டில்தான் யூதர்கள் ஈடுபட்டார்கள்.

ثُمَّ عَقَرْنَا عَنْكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾
وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾

அதன் பின்னரும் நீங்கள் நன்றி செலுத்தலாம் என்ற வகையில் உங்களை மன்னித்து விட்டோம். நீங்கள் நேர்வழி பெறலாம் என்பதற்காக மூலாவுக்கு நாம் வேதத்தையும், சக்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பிரித்தறியத்தக்க சட்டதிட்டங்களையும், போதனைகளையும் கொடுத்தோம் என்பதை நினைவு கூருங்கள்.

(வசனங்கள்:52-53)

இத்தகையதொரு படுபாதகச் செயலால் யூதர்கள் தமக்கு வரவிருந்த தூதையே இழந்திருக்கலாம். ஆனால் இறைவன் -அல்லாஹ்- தன் கருணையால் இப்பெரும் குற்றச் செயலையும் மன்னித்து விடுகிறான். அப்பாதகச் செயலை மன்னித்து விட்ட இறை கருணை, யூதர்களின் உள்ளத்தை நெகிழ்த்தி இருக்க வேண்டும். அவர்கள் நன்றி உணர்வு கொண்டவர்களாக வாழத் துவங்கி இருக்க வேண்டும். அதுவே இயல்பானது.

இறைவன் -அல்லாஹ்- இத்தகைய நிலையிலும் கூட மூஸா (அலை) அவர்களுக்கு தவ்ராத்தை வழங்குகிறான். வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் சத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பிரித்துக் காட்டும் பண்பு கொண்டதாக அந்த வேதம் அமைந்திருந்தது.

வாழ்வின் சரியான வழியைப் புரிந்து கொள்வது மிகப் பெரிய அருளாகும். எந்தப் பிழையும் தவறுகளும்ற்ற இறை வழிகாட்டல் கிடைப்பதென்பது அனைத்தையும் விட பெரும் அருளாகும். இந்தவகையில் -நீங்கள் நேர்வழியில் செல்லலாம் என்பதற்காக யூதர்களே உங்களுக்கு நாம் சத்தியத்தையும் அசத்தியத்தையும் பிரித்துக் காட்டும் வேதத்தைத் தந்தோம்- எனக் கூறும் இறைவன் -அல்லாஹ்- அந்த அருளை நினைவு கூருங்கள் என நிகழ்கால யூதர்களைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்.

இறை வேதம் கிடைக்கின்றமை ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றில் எவ்வளவு உயர்ந்ததொரு கட்டம்! தனது வரலாற்றில் அத்தகையதொரு கட்டத்தில் வாழும் சமூகம் எவ்வளவு தூரம் அதற்குத் தகுதியான உயர் ஒழுக்கம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்! ஆனால் யூதர்கள் அப்போது நடந்து கொண்ட முறை எத்துணை இழிவானது! நினைத்து நினைத்து அவமானப்படத்தக்கது. நிகழ்கால யூதர்கள் அந்த வரலாற்று நிகழ்வை அவதானித்து இப்போதும் அப்படியானதொரு துதே தம்மிடம் வந்துள்ளது என்பதை கவனத்திற் கொண்டு முன்னோர்கள் விட்ட தவறை தாமும் விட்டு விடக் கூடாது என்பதைத்தான் இந்த வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன.

யூதர்கள் வேதத்தை ஏற்ற உயர்ந்த சமூகமானார்கள். அந்த நிலைக்கு ஒரு சமூகம் உயர்வது இலகுவான காரியமன்று. பல கடின பயிற்சிகளின் பின்னர்தான் எந்த சமூகமும் அந்த நிலைக்கு உயர முடியும். இந்தப் பின்னணியிலிருந்து கீழ்வரும் வசனத்தை நோக்குவோம்:

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَقَوْمِ ۖ إِنِّي كُنتُمْ تَلْمِزُونَ أَنفُسَكُمْ بِأَعْيَادِكُمْ الْعَجَلِ فَتُوْبِرُوا إِلَيَّ بِرَبِّكُمْ ۖ فَاقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ ۚ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ رَبِّكُمْ ۖ فَتَابَ عَلَيْكُمْ ۚ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ⑤

மூஸா தமது சமூகத்தினரைப் பார்த்து “என் சமூகத்தினரே நீங்கள் காளைக் கன்றைக் கடவுளாகக் கொண்டதால் உங்களுக்கு நீங்களே அநியாயம் செய்து கொண்டீர்கள். எனவே, உங்களைப் படைத்தோனிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டு மீளுங்கள். அதற்காக உங்களை நீங்களே கொலை செய்து கொள்ளுங்கள். உங்களைப் படைத்தோனிடம் உங்களுக்கு அதுவே சிறந்ததாகும்.” இவ்வாறு அவன் உங்களது பாவமன்னிப்பை ஏற்றுக் கொண்டான்.

அவனே பாவமன்னிப்பை மிகவும் ஏற்பவனாகவும் மிகுந்த இரக்க மனப்பாங்குள்ளவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனம்:54)

யூத சமூகம் எகிப்தில் ஏனைய சமூகங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்தமையால் அந்த சமூகங்களின் பழக்க வழக்கங்களாலும், நடைமுறைகளாலும் பாதிப்புற்றது. பிரிஅவ்னின் அடக்குமுறைக்கு உட்பட்டமையால் அவர்கள் இழிவுபட்டுப் போயும் இருந்தார்கள். எனவே, அவர்களது வாழ்வில் ஊடுருவிப் போன பழக்க வழக்கங்களையும் மனப் பண்புகளையும் களைவது இலகுவானதல்ல.

அத்தோடு வணக்கம், பக்தி என்பன ஆழப் பதிந்த மன உணர்வுகள். அவற்றிலிருந்து மீள்வது மிகக் கடினமானது. மாட்டை வணங்கும் வழக்கு எகிப்தியரிடம் காணப்பட்டது. அவ்வழக்கே யூதர்களிடையேயும் ஊடுருவியிருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் இத்தகைய பக்தி உணர்வை வேருடன் களைய வேண்டுமானால் உள்ளத்தில் அதிர்வை ஏற்படுத்தும் ஒரு பாவ மன்னிப்பொழுங்கு அவசியமாகிறது. வெறுமனே வாய் வார்த்தை மட்டும் போதாது.

இப்பின்னணியில்தான் மாட்டை வணங்கியதற்கான அவர்களது தவ்பாவை -பாவ மன்னிப்பை- நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

எனவேதான் கொலைத் தண்டனை அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. மாட்டை வணங்காதவர்கள், வணங்கியவர்களை கொலை செய்யுமாறு கட்டளையிடப்படுகிறார்கள். அவர்கள் ஒரே சமூகத்தினர். இந்த வகையில்தான் "உங்களையே நீங்கள் கொலை செய்து கொள்ளுங்கள்" என அல் குர்ஆன் நுணுக்கமாகப் பிரயோகிக்கிறது. ஒருவர் தனது அடுத்த சகோதரனை கொலை செய்யும்போது அது தன்னையே கொன்றதாகிறது என்ற கருத்தை இவ்வசனம் நுணுக்கமாக உணர்த்துகிறது.

இந்த வசனம் இங்கே 'தண்டனை' என்ற அமைப்பில் இதனைத் தரவில்லை. மாறாக அதனையொரு உளப் பயிற்சியாக, பாவமன்னிப்புக்கேட்டல் ஒழுங்காகத் தருகிறது. இப்போது கீழ்வரும் வசனங்களை அவதானிப்போம்:

முதலில் அவர்கள் செய்த குற்றம் உணர்த்தப்படுகிறது:

என் சமூகத்தினரே நீங்கள் காளைக் கன்றைக் கடவுளாகக் கொண்டதால் உங்களுக்கு நீங்களே அநியாயம் செய்து கொண்டீர்கள்.

அடுத்து பாவமன்னிப்பு என்றால் என்ன என்பது தரப்படுகிறது:

எனவே, உங்களைப் படைத்தோனிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டு மீளுங்கள். அதற்காக உங்களை நீங்களே கொலை செய்து கொள்ளுங்கள்.

1. பார்க்க: அல் கஸஸ் அல் குர்ஆனி - கலாநிதி ஸலாஹ் காலிதி: வ-3 பக்-177

கொலை தண்டனை உங்களது நன்மைக்கே என்ற கருத்து விளக்கப்படுகிறது:

உங்களைப் படைத்தோனிடம் உங்களுக்கு அதுவே சிறந்ததாகும்.

அடுத்து இது இரக்கமற்றவனின் கடும் தண்டனையன்று; பாவமன்னிப்பை இலகுவாக ஏற்காதவனுமல்ல அவன் என்ற கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது:

அவனே பாவமன்னிப்பை மிகவும் ஏற்பவனாகவும் மிகுந்த இரக்க மனப்பாங்குள்ளவனாகவும் உள்ளான்.

இந்த வசனங்கள் குற்றத்திற்கான கொலை தண்டனைத் தீர்ப்பை வழங்கும் வசனங்களாகத் தென்படவில்லை. இந்த வசனங்களினூடே அறிவுபூர்வ வார்த்தைப் பிரயோகங்களும், இரக்க உணர்வும் இழையோடுவதை நன்கு அவதானிக்க முடியும். குறிப்பிட்ட சமூக சூழ்நிலையைக் கவனத்திற் கொண்டு வழங்கப்பட்ட நீதியான தீர்வே இது. கடுமையான தண்டனை எப்போதும் கருணைக்கும், இரக்கத் திற்கும் மாறாகவே இருக்கும் என்று கொள்ளத் தேவையில்லை.

அடுத்து வருவது இதனை ஒத்த இன்னொரு குற்றச் செயல்

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ
تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾

“மூஸாவே நாம் அல்லாஹ்வை வெளிப்படையாகக் காணும் வரை உம்மை நம்பிக்கை கொள்ள மாட்டோம்” என்று நீங்கள் கூறியதை நினைவுகூருங்கள்.

அப்போது நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே இடி உங்களைத் தாக்கியது. பின்னர் நீங்கள் நன்றி செலுத்தலாம் என்ற வகையில் மரணித்ததன் பிறகும் உங்களை நாம் உயிர்ப்பித்து எழுப்பினோம்.

(வசனங்கள்:55,56)

மூஸா (அலை) வேதம் பெறச் சென்ற நிகழ்வோடு சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வே இது என்பது ஒரு அபிப்பிராயம். இது பின்னர் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் நடந்த வேறொரு நிகழ்வு என்பது இன்னொரு அபிப்பிராயம். எவ்வாறிருந்த போதும் யூதர்களில் ஒரு சாரார் ‘நாம் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டுமாயின் இறைவனை நேரடியாகப் பார்க்க வேண்டும்’ என மூஸா (அலை) அவர்களை நோக்கிக் கூறினார்கள். இறை நம்பிக்கை அறிவுபூர்வமானது. உள்ளத்தோடும், ஆன்மாவோடும் சம்பந்தப்பட்டது. இப் பௌதீக உலக அமைப்பில் இறைவனை நேரடியாகக் கண்களால் பார்ப்பது சாத்தியமில்லை. சட உலகச் சிறையினுள்ளே வாழ்பவரால், அறிவுபூர்வமாக உயர முடியாதவரால் இறைவனைக் காணமுடியாது. யூதர்களுக்கு நிகழ்ந்ததுவும் இதுதான். இவ்வாறான போக்குக் கொண்ட சமூகம்

தூது சுமக்கப் பொருத்தமானதல்ல. எனினும் இறைவன் -அல்லாஹ்- யூதர்களை விரட்டி விட விரும்பவில்லை. மீண்டும் அவர்களுக்குக் கடுமையானதொரு பயிற்சியைக் கொடுத்தான். அவர்களை இடி மூலம் மரணிக்கச் செய்து மீண்டும் எழுப்பி விட்டான்.

இவ்வாறு பல பாரிய குற்றச் செயல்களில் யூதர்கள் ஈடுபட்டபோதும் அவர்கள் இறையருளிலிருந்து விரட்டப்படவில்லை. எனவே, அவர்கள் நன்றியுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்கிறது இவ்வசனம்.

ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றில் இறைவழிகாட்டல் கிடைத்தல் என்பது ஓர் உன்னத நிலை. தனது வரலாற்றில் அத்தகையதொரு கட்டத்தில் வாழும் ஒரு சமூகம் எவ்வளவு தூரம் உயர் ஒழுக்கம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும்! குறைந்தது அச்சமூகம் அதனை ஏற்கும் மனோநிலையுடனாவது இருக்க வேண்டாமா? ஆனால் யூதர்கள் அந்தக் குறைந்த பட்ச மனோநிலையில் கூட இருக்கவில்லை என்பதைத்தான் ஏற்கனவே நாம் பார்த்தோம். நிகழ்கால யூதர்கள் தங்களது வரலாற்றின் இந்தக் கறைபடிந்த பக்கங்களை நினைவு கூர வேண்டும்; கவலைக்குரிய இந்த வரலாற்றிலிருந்து மீள வேண்டும் என்ற வகையில்தான் நிகழ்கால யூதர்களை விளித்து இறைவன் -அல்லாஹ்- இங்கே பேசினான்.

யூதர்கள் மீது அல்லாஹ் புரிந்த பௌதீக அருள்களும், அவர்களது நடத்தையும்.

மூஸா (அலை) அவர்களின் தோற்றம் யூதர்களது வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனை. பாரோ வம்ச ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து அவர்களை மூஸா (அலை) மீட்டுகிறார். உன்னதமானதொரு வாழ்வு நோக்கி அழைத்துச் செல்ல முனைகிறார். அந்நிலையில் பாரோ மன்னர்களோடு எவ்வாறு போராடினாரோ அவ்வாறே தன் மக்களோடும் போராட வேண்டிய நிலை அவருக்கு ஏற்படுகிறது. அவர்களது அறியாமையோடும், பலவீனங்களோடும், நயவஞ்சகப் போக்கோடும், இழி நிலைகளோடும் அவர் போராடுகிறார். அடுத்து வரும் யூத வரலாற்றின் சில பக்கங்கள் இவைபற்றியே விளக்குகின்றன:

மேகத்தை உங்கள் மீது நாம் நிழல்
கொடுக்கச் செய்தோம்.
மன்னு, ஸல்வா என்ற உணவுப்
பொருட்களை உங்களுக்கு
இறக்கினோம்.
உங்களுக்கு உணவாக நாம் கொடுத்த
நல்ல பொருட்களைச் சாப்பிடுங்கள்.

وَوَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ
وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ
كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ

அவர்கள் எமக்கு அநியாயம் செய்யவில்லை. தமக்குத் தாமே அவர்கள் அநியாயமிழைத்துக் கொண்டனர். (57)

“இப்பிரதேசத்தில் நுழையுங்கள். அங்கு விரும்பியவாறு தாராளமாக சாப்பிடுங்கள்.

அதன் வாயிலால் நுழையும்போது சிரம் தாழ்த்தியவாறு ‘மன்னித்து விடுவாயாக’ எனக் கூறிக் கொண்டுசெல்லுங்கள். நாம் உங்கள் பாவங்களை மன்னித்துவிடுவோம். மிகச் சிறந்த முறையில் செயற்படுவோருக்கு அதிகமதிகம் நற்கூலி வழங்குவோம்.” என்று இவ்வாறு நாம் கூறியவற்றை நினைவு கூருங்கள். (58)

ஆனால் அநியாயக்காரர்கள் தமக்குக் கூறப்பட்ட சொல்லை மாற்றிக் கூறினர்.

அந்த அநியாயக் காரர்கள் மீது வானிலிருந்து தண்டனையை அவர்கள் இழைத்த பாவத்தின் காரணமாக நாம் இறக்கினோம். (59)

மூலா தமது சமூகத்தினருக்காக நீர் கோரி பிரார்த்தித்ததை நினைவு கூருங்கள். அப்போது நாம் உமது தடியால் கல்லில் அடிப்பீராக என்றோம். அவ்வாறு அடித்த போது பன்னிரண்டு ஊற்றுக்கள் பீரிட்டன.

وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

وَإِذ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ

رَغَدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَكُمْ

وَسَزَيِّدِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا

غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ

فَأَنزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ

بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

﴿٥٧﴾ وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا

أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ

فَأَنفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَا عَشَرَ عَيْنًا

ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் தாம்
நீரெடுக்க வேண்டிய பகுதியை
அறிந்து கொண்டனர்.
அல்லாஹ் தந்த உணவைச்
சாப்பிடுங்கள்; குடியுங்கள்; பூமியில்
சீர்கேடுகள் செய்து திரியாதீர்கள். (60)

நீங்கள் "மூலாவே ஒரே வகை
உணவை உண்பதை எம்மால்
சகிக்க முடியாது.
எனவே, பூமி முனைக்கச் செய்யும்
கீரை, வெள்ளரிக்காய்,
வெள்ளைப்பூடு, பருப்பு, வெங்காயம்
என்பவற்றை உற்பத்தி செய்து
தருமாறு உமது இறைவனைப்
பிரார்த்திப்பீராக" என்று கூறியதை
நினைவு கூருங்கள்.
அப்போது மூலா "சிறந்த
பொருட்களுக்குப் பதிலாக மட்டரக
பொருட்களை நீங்கள் கேட்கிறீர்களா?
ஏதாவதொரு நகரில் போய்
இறங்குங்கள். நீங்கள் கேட்பவை
அங்கு கிடைக்கும்" என்று கூறினார்.

இழிவும் தரித்திரமும் அவர்கள் மீது
விதிக்கப்பட்டன.
அல்லாஹ்வின் கோபத்தையும்
அவர்கள் சமந்து கொண்டனர்.
அஃது ஏனெனில் அவர்கள்
அல்லாஹ்வின் வசனங்களை
நிராகரித்தும், நபிமார்களை
நியாயமின்றிக் கொலை செய்தும்
வந்தனர்.
அத்தோடு அவர்கள் மாறு செய்தனர்,
வரம்பு மீறி நடந்து வந்தனர் (61)

قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ
كُلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا
فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نَصْبِرَ
عَلَى طَعَامٍ وَاحِدٍ

فَأَذَعُ لَنَا رَبِّكَ يُخْرِجُ لَنَا مِمَّا تُثْمِتُ
الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا
وَعَدْسِهَا وَبَصِلَهَا

قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَى بِالَّذِي هُوَ
خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ

وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ
وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ
وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ الْحَقِّ

ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், சாபிணன்கள் இவர்களில் அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டு நற்செயல்கள் புரிவோருக்கு அவர்களின் இறைவனிடத்தில் கூலியுண்டு. அவர்களுக்கு எப்பயமுமில்லை, அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள். (62)

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰلِحِينَ
وَالصَّٰبِغِينَ مَن ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

எகிப்திலிருந்து தப்பியோடிவந்த யூதர்கள் சினாய்ப் பாலைவனத்தில் விடப் பட்டார்கள். அப்பாலைவன வாழ்வே இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது. ஏற்கனவே விவரிக்கப்பட்ட வேதங்கிடைத்த நிகழ்வும் இங்கு நடந்ததுதான். அதனோடு ஓட்டிய சம்பவங்களும் இங்கு நிகழ்ந்தவையே. ஆனால் தூதுத்துவ அருளை அல் குர்ஆன் முற்பகுதியில் தனியாக விளக்கியது.

இவை பௌதீக அருள்கள். மனிதனுக்கான அடிப்படைத் தேவைகள். அவை நிறைவேற்றப்படும்போதுதான் மனிதன் அதற்கப்பால் நோக்கத் துவங்குவான். ஆனால் இந்த அருள்களைப் பொறுத்தவரையிலான யூதர்களின் நடத்தை போராட்ட சமூகமொன்றின் நடத்தையாக இருக்கவில்லை. வெறுமனே வாழ்ந்து விட்டுப் போக வந்த சராசரி சமூகமொன்றின் நடத்தையாகவே இருந்தது.

இப்போது இந்த வசனங்களை ஓரளவு விரிவாக விளங்க முனைவோம்.

وَوَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّٰنَ وَالسَّلْوٰى كُلُّوْا مِّنْ طَيِّبٰتِ مَا
رَزَقْنٰكُمْ وَمَا ظَلَمُوْنَا وَلٰكِن كَانُوْا اَنْفُسُهُمْ يَظْلِمُوْنَ ﴿٦٣﴾

மேகத்தை உங்கள் மீது நாம் நிழல் கொடுக்கச் செய்தோம். மன்னு, ஸல்வா என்ற உணவுப் பொருட்களை உங்களுக்கு இறக்கினோம். உங்களுக்கு உணவாக நாம் கொடுத்த நல்ல பொருட்களைச் சாப்பிடுங்கள். அவர்கள் எமக்கு அநியாயம் செய்யவில்லை. தமக்குத் தாமே அவர்கள் அநியாயமிழைத்துக் கொண்டனர்.

(வசனம்:57)

கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் விரிந்து பரந்த பாலை நிலம். தண்ணீரோ, பயிர் பச்சையோ கிடையாது. எகிப்தைக் கடந்து, செங்கடலைத் தாண்டி வந்தபோது

யூதர்கள் கண்டது இந்த பாலை வெளியையே. இங்கு அவர்கள் எப்படி வாழ முடியும்? அவர்களது அடிப்படைத் தேவைகள் இங்கெவ்வாறு நிறைவேறும்?!

இறைவன் -அல்லாஹ்- அதற்கு அற்புதமாக ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கிறான். மேகங்கள் நிழல் கொடுக்கின்றன. வெப்பம் அவர்களைத் தாக்கவில்லை. சில போது காலநிலையே ஓரளவு குளிராக மாறியிருக்கலாம். 'மன்னு, ஸல்வா' என்ற விஷேட உணவுப் பொருட்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. மன்னு என்பது ஒரு வகைப் பாணம், ஒரு வகை உணவு என பலவகை விளக்கங்கள் அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களால் கொடுக்கப்படுகிறது. 'ஸல்வா' என்பது காடை போன்றதொரு பறவை என்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். குறிப்பாக அவையென்ன என்று அறிவது இங்கு முக்கியமல்ல. பாலைவனத்தில் வெந்து, நொந்து போகாமலேயே இறைவன் அவர்களுக்கு வாழ்க்கை வசதிகளை வழங்குகிறான் என்பதுவே இங்கு நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மையாகும். இந்தவகையில் இமாம் இப்னு கஸீர் கூறும் கீழ்வரும் கருத்து மிகப் பொருத்தமாக அமைகிறது.

“இங்கு தெளிவாகத் தெரியும் உண்மையென்னவெனில் இறைவன் -அல்லாஹ்- அவர்களுக்கு வழங்கிய 'மன்னு ஸல்வா' என்பவை உணவு, பாணம் போன்ற அனைத்து வகை உணவுப் பொருட்களையும் குறிக்கும். எந்த உழைப்பும், கஷ்டமுமின்றி அவர்களுக்கு அவை கிடைத்தன.”¹

“இந்தச் சிறந்த உணவுகளைச் சாப்பிடுங்கள்; அனுபவியுங்கள்” என்றான் இறைவன் -அல்லாஹ்-. ஆனால் யூதர்களது நடத்தை இந்த அருள்களுக்கேற்ப அமையவில்லை. இறையருளைப் புரிந்து அதற்கேற்ப நடந்து கொள்ளாத போது அந்த சமூகம் இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- அநியாயம் செய்வதில்லை. தனக்குத் தானே அநீதி இழைத்துக் கொள்கிறது. இறைவன் -அல்லாஹ்- அவனுக்கு நன்மை தேட எதுவும் செய்வதில்லை. அதனை உணராது மனிதர்கள் அவனது கட்டளையை மீறி நடக்கும்போது தமக்குத் தாமே அநீதி இழைத்துக் கொள்கிறார்கள். யூதர்கள் இவ்வாறுதான் நடந்து கொண்டார்கள் என இந்த வசனம் உணர்த்துகிறது.

அடுத்து வருவது யூதர்களது வரலாற்றில் இன்னொரு காட்சி. அங்கே பாலைவனத்திலிருந்த யூதர்கள் ஆட்சியாளர்களாக மாறுகிறார்கள்.

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةً
نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَارِعِدِ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا
غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رَجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٠١﴾

1. உம்தா அந்தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-116

“இப்பிரதேசத்தில் நுழையுங்கள். அங்கு விரும்பியவாறு தாராளமாக சாப்பிடுங்கள். அதன் வாயிலால் நுழையும்போது சிரம் தாழ்த்தியவாறு 'மன்னித்துவிடுவாயாக' எனக் கூறிக் கொண்டு செல்லுங்கள். நாம் உங்கள் பாவங்களை மன்னித்துவிடுவோம். மிகச் சிறந்த முறையில் செயற்படுவோருக்கு அதிகமதிகம் நற்கூலி வழங்குவோம்” என்று இவ்வாறு நாம் கூறியவற்றை நினைவு கூருங்கள். ஆனால் அநியாயக் காரர்கள் தமக்குக் கூறப்பட்ட சொல்லை மாற்றிக் கூறினர். அந்த அநியாயக் காரர்கள் மீது வானிலிருந்து தண்டனையை அவர்கள் இழைத்த பாவத்தின் காரணமாக நாம் இறக்கினோம்.

(வசனங்கள்:58,59)

அது ஒரு வளம் நிறைந்த நகரம். பாலைவன வாழ்க்கைக்கு மாற்றமாக வளம் நிறைந்த பூமி யூதர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. “நன்கு நாகரிக வளர்ச்சியுற்ற நகரில்தான் வாழ்க்கைக்கான வசதிகள் தாராளமாகக் கிடைக்கும். எனவே யூதர்கள் வெற்றி கொண்டது அப்படியொரு நிலமாக இருக்க வேண்டும்.”¹ இப்பின்னணியில் மிகுந்த வசதியுடனும், அதன் செல்வங்களை அனுபவித்தும் அங்கே அவர்கள் வாழலாம். இதனை நேரடியாகக் கூறி அவ்வாறு அங்கு வாழ இறைவன் -அல்லாஹ்- அனுமதிக்கின்றான். ஆனால் தூது பெற்ற சமூகத்தின் ஒழுக்கமும், பண்பாடும் மிக உயர்ந்தது. வெற்றி மமதையும், ஆனவமும் அவர்களைப் பீடிக்கக் கூடாது. செல்வங்களை அனுபவிப்பது மட்டுமே அவர்களது நோக்கமாகவும் இருந்துவிடக் கூடாது. எனவே, அந்த நகரிலுள்ளே நுழையும்போது பணிவுடன் தலைதாழ்த்தி, பாவமன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு நுழையுமாறு யூதர்களுக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- கட்டளையிட்டான். வெற்றி இறைவனுடையது. எனவேதான் அந்தப் பணிவு. வெற்றிக்கு வரும் பாதையில் பல தவறுகள் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும். எனவேதான் அந்தப் பாவமன்னிப்பு. இதுவே இறை தூது வெற்றியாளர்களுக்குக் கற்பிக்கும் உயர்ந்த ஒழுக்கம். வெற்றியின் போதான இந்த ஒழுக்கம் மிகச் சிறந்த நடத்தை கொண்டோரின் பண்பு. இறை தூதரின் மாணவர்கள் நாடு பிடிக்கும் ஆசை கொண்டவர்களல்ல. அதிகார வெறி உடையவர்களும்ல்ல. இந்தப் பின்னணியிலான நடத்தை காரணமாக அவர்களின் பாவங்களை இறைவன் -அல்லாஹ்- மன்னித்துவிடுகிறான். இத்தகைய உயர் நடத்தை கொண்ட அவர்களுக்கு மேலும், மேலும் கூட்டியே கொடுக்கிறான்.

ஆனால் யூதர்களில் ஒரு சாரார் இந்த உயர்ந்த பண்பாடு கொண்டவர்களாக இருக்கவில்லை. அந்த அநியாயக்காரர்கள் இவ்வழகிய நடத்தைக்குப் பதிலாகக் கீழ்த்தரமாக நடந்து கொண்டார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- கொடுத்த பாவமன்னிப்பு வார்த்தையை விட்டுவிட்டு வேறு வார்த்தையை அவர்கள் பாவித்தனர். வெற்றியின் போதான இத்தகைய பிழையான நடத்தை மிக அபாயகரமானதாகும். எனவே, அவர்களை இறைவன் -அல்லாஹ்- தண்டித்தான்.

1. தப்ரீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-235

மாற்றிப் பாவித்த அந்த வார்த்தை என்ன என்பது இங்கு முக்கியமல்ல. அது பற்றிய விளக்கம் எதுவும் ஆதாரபூர்வமான ஹதீஸ்களில் எங்கும் வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்த நிகழ்ச்சி மூலா (அலை) அவர்களது காலத்திற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனக் கொள்ள முடிகிறது. யூஷூஃ இப்னு நூன் என்ற மூலா (அலை) அவர்களுக்குப் பின்னர் வந்த யூதர்களின் தலைவர் அல்லது நபியின் -இறை தூதரின்- காலத்தில் இது நடந்திருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது. இங்கு குறிப்பிடப்படும் நகரம் எது என அல் குர்ஆன் வரையறுத்துச் சொல்லவில்லை. எனினும் அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் பலர் அது, 'பைதுல் முகத்தஸாக' இருக்கலாம் என்று கூறுகிறார்கள். மௌலானா அபுல் அஃலா மெதூதி அது சினாயின் ஒரு நகரமாக இருக்கலாம் எனவும், முஹம்மத் அஸத் பலஸ்தீனின் நிலம் எனப் பொதுவாகவும், இமாம் இப்னு கஸீர் அது குத்ஸ் நகர் எனவும் கூறுகின்றனர். அந்நகர் எது என வரையறுத்துக் கூறுவது இங்கு முக்கியமில்லை. இவ்வசனங்கள் முன்வைக்கும் கருத்தைப் புரிவதே அவசியமானது.

யூதர்கள் சினாய் பாலைவனத்தில் 40 வருட காலத்தைக் கழித்தார்கள். இக்காலப் பிரிவில் அவர்களில் ஒரு புதிய பரம்பரை தோன்றியது. மூலா (அலை) அவர்களுக்குப் பின்னரான யூதர்களின் தலைவரொருவர் அவர்களை வழிநடாத்திச் சென்ற போதுதான் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட வெற்றி சாத்தியமாகியது. எனவே, இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட முதலாவது நிகழ்வுக்கும், இரண்டாவது நிகழ்வுக்குமிடையே கால இடைவெளியுள்ளது. 40 வருடங்களுக்கு முன் ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சியாளரிடமிருந்து தப்பியோடி சினாய் பாலைவனத்திற்கு வந்து சேர்ந்த அம்மக்கள் தாமே இன்னொரு கொடுங்கோலனை விரட்டியடித்து ஓர் அரசமைக்குமளவுக்கு உயர்ந்துவிடுகிறார்கள். இது மிகப் பாரியதொரு அருள். யூதர்கள் இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- பெரும் நன்றிடையுங்களாக இருக்கக் கடமைப்படுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களில் ஒரு சாரார் இறைகட்டளைக்கு மாறு செய்து அநியாயமே இழைத்தனர். இவ்வாறு அல் குர்ஆன் இரு நிகழ்வுகளையும் ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டதனூடாக யூத சமூகத்தில் ஏற்பட்ட பாரிய மாற்றத்தைக் காட்டி ஆனால் அந்த உயர்வை தக்க வைத்துக் கொள்ளும் தகுதியற்றவர்களாக அவர்கள் இருந்தமையையும் உணர்த்துகிறது.

மீண்டும் பாலைவனத்திற்கு வருகின்றன வசனங்கள்:

وَإِذْ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَا عَشَرَ نَبِئًا ۗ

1. Towards Understanding the Qur'an மௌலானா அபுல் அஃலா மெதூதி: வா-1 பக்-76

The Message of the Qur'an - முஹம்மத் அஸத்: பக்-15

உம்தா அல் தபலீர் (தபலீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் : வா-1 பக்-117

عَلِمَ كُلُّ أَنَايِسٍ مَّشْرَهَهُمْ كَلُوا وَأَشْرَبُوا مِنْ رَزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتَوُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

மூலா தமது சமூகத்தினருக்காக நீர் கோரி பிரார்த்தித்ததை நினைவுகூருங்கள். அப்போது நாம் உமது தடியால் கல்லில் அடிப்பீராக என்றோம். அவ்வாறு அடித்த போது பன்னிரெண்டு ஊற்றுக்கள் பிரிட்டன. ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் தாம் நீரெடுக்க வேண்டிய பகுதியை அறிந்து கொண்டனர். அல்லாஹ் தந்த உணவைச் சாப்பிடுங்கள்; குடியுங்கள்; பூமியில் சீர்கேடுகள் செய்து திரியாதீர்கள். (வசனம்:60)

பாலைவனம். நீர் பெறுவது அங்கு கடினம். பனூ இஸ்ராயீல் சமூகம் மூலா (அலை) அவர்களிடம் வந்து முறையிடுகிறது. மீண்டும் ஓர் அற்புதம். வெறும் பாறாங் கல்லில் இறை கட்டளைக்கேற்ப மூலா (அலை) தடியால் அடிக்க நீர் பிரிட்டுப் பாய்கிறது. ஒவ்வொரு கோத்திரத்திற்குமென வெவ்வேறான பன்னிரெண்டு நீரூற்றுக்கள்.

இறையருளை, அவன் அமைத்துத் தந்த வாழ்க்கை வசதிகளை அனுபவியுங்கள்; சாப்பிடுங்கள்; குடியுங்கள் ஆனால் பூமியில் சீர்கேடுகள் செய்து திரியாதீர்கள் என்று இறைவன் இந்நிகழ்வோடு உபதேசிக்கிறான்.

கண் முன்னே நிகழ்ந்த அற்புதம், கிடைத்த இந்த அருள். உள்ளம் நெகிழ்ந்து, நன்றியுணர்வு மிகைத்து, அல்லாஹ்வைப் பணிந்து அவனுக்கு அந்த சமூகம் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் மனிதர்களில் சிலர் இந்த வசதி வாய்ப்புக்களையே சீர்கேடுகளையும், அநியாயங்களையும் செய்வதற்கான சாதனங்களாகப் பயன்படுத்துவதுண்டு. இப்பின்னணியில்தான் இறைவன் -அல்லாஹ்- 'நீர்' பெற்றுக் கொடுத்த நிகழ்வின் பின்னர் சீர்கேடுகள் செய்து திரியாதீர்கள் என்று உபதேசிக்கிறான்.

இவ்வாறு பல்வேறு அருள்களோடு, விஷேட ஏற்பாடுகளோடு வளர்க்கப்பட்ட யூத சமூகத்தின் நிலை எவ்வாறாகியது? அடுத்து வருகின்ற வசனங்கள் இதனை விளக்குகின்றன:

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْمِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا وَبَصِلَهَا ۗ قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ ۗ اهْبُطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ ۗ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلِيلَةُ ۗ وَالْمَسْكَنَةُ ۗ وَبَاءُوا بِعَصَابٍ مِنَ اللَّهِ ۗ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۗ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

நீங்கள் "மூலாவே ஒரே வகை உணவை உண்பதை எம்மால் சகிக்க முடியாது. எனவே, பூமி முளைக்கச் செய்யும் கீரை, வெள்ளரிக்காய், வெள்ளைப்பூடு, பருப்பு, வெங்காயம் என்பவற்றை உற்பத்தி செய்து தருமாறு உமது இறைவனைப் பிரார்த்திப்பீராக" என்று கூறியதை நினைவு கூருங்கள். அப்போது மூலா "சிறந்த பொருட்களுக்குப் பதிலாக மட்டரக பொருட்களை நீங்கள் கேட்கிறீர்களா? ஏதாவதொரு நகரில் போய் இறங்குங்கள். நீங்கள் கேட்பவை அங்கு கிடைக்கும்" என்று கூறினார். இழிவும் தரித்திரமும் அவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டன. அல்லாஹ்வின் கோபத்தையும் அவர்கள் சுமந்து கொண்டனர். அஃது ஏனெனில் அவர்கள் அல்லாஹ்வின் வசனங்களை நிராகரித்தும், நபிமார்களை நியாயமின்றிக் கொலை செய்தும் வந்தனர். அத்தோடு அவர்கள் மாறு செய்தனர், வரம்பு மீறி நடந்து வந்தனர்.

(வசனம்:61)

பாறாங்கற்களைக் கொண்ட வரண்ட பாலை நிலம். வெப்ப நெருப்பைக் கொட்டும் வானம். ஆனால் அந்தப் பாறாங்கல் வெடித்து நீரைக் கொட்டியது. அந்த வானமே குளிராகியது. 'மன்னு, ஸல்வா'வைக் கொட்டியது. ஆனால் அந்த உள்ளங்கள் அந்த உயர் நோக்கத்திற்குத் தயார்தானா? சுதந்திரத்திற்கும், கண்ணிய வாழ்விற்கும் விலை கொடுத்தாக வேண்டும். ஆனால் யூதர்கள் தமது அன்றாட உணவுப் பழக்கத்தைக் கூட விட்டு விட தயாராக இருக்கவில்லை. புதிய சூழலுக்கேற்ப தம்மை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு வாழ அவர்களால் முடியவில்லை. அவர்களுக்கு எகிப்தில் கண்ட பருப்பும், வெள்ளரிக்காயும், வெள்ளைப்பூடும், கீரையும், வெங்காயமும் ஞாபகம் வந்து விட்டது. எனவே, அப்பொருட்களைக் கேட்டு இறைவனிடம் -அல்லாஹ்விடம்- பிரார்த்திக்குமாறு மூலா (அலை) அவர்களை அவர்கள் வேண்டினார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- உயர்ந்த பொருட்களை உணவாகத் தந்து உங்களுக்கு உயர்வை நாடியிருக்க அதனை விட்டுவிட்டு அதற்குப் பதிலாக இழிவைத் தேடுகிறீர்களா? எங்கில்லை நீங்கள் கேட்கும் அந்த உணவுப் பொருட்கள். ஏதாவதொரு நகரில் போய் இறங்குங்கள். நீங்கள் கேட்டதைப் பெறலாம் என்றார்கள் மூலா (அலை) தமது சமூகத்தின் இழிநிலை கண்டு, ஆத்திரமுற்று!

நீங்கள் இழிவு பட்டு, அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்த அந்த எகிப்திற்கே செல்லுங்கள். அதுதான் உங்களுக்குப் பொருத்தம் போல் தெரிகிறது. அங்கே இந்த உணவுப் பொருட்களை உண்டு, சுகித்து இழிந்த வாழ்வு வாழுங்கள் என்று மூலா (அலை) கூறியதாகவும் இவ்வசனத்திற்கு இன்னொரு பொருளைக் கொடுக்கலாம்.

"ஏதாவதொரு நகரில்" என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சொல்லின் அரபுப் பதம் 'மிஸ்ர்' என்பதாகும். 'மிஸ்ர்' என்ற சொல் கொடுக்கும் பொருள் இரண்டு வகையாக அமைய முடியும் என்பதால் இவ்விரு பொருள்களும்

கொடுக்கப்பட்டன. 'மிஸ்ர்' என்ற சொல் நகரம் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். அந்த வகையில் 'எந்த நகரத்திற்காவது போயிறங்குங்கள்' எனக் கொள்ளலாம். 'எகிப்து' என்ற கருத்தையும் அது கொடுக்கலாம். அப்போது அது 'மிஸ்ர்' என்று வாசிக்கப்பட வேண்டும். எனினும் 'மிஸ்ரன்' என வாசிக்கும் அமைப்பில் காணப்படல் இவ்விரண்டாவது கருத்தின்படி அல் குர்ஆனிய எழுத்தமைப்பு எனக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஸூரா இன்ஸானில் 'கவாரீன்' என வாசிக்கும் அமைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள சொல் 'கவாரீர்' என வாசிக்கப்படுவதை ஒத்ததுவே இச்சொல்லுமாகும்.¹

இந்த இரண்டாவது கருத்து இங்கு பொருத்தம் போல் தெரிகிறது. எனவேதான் அடுத்து வரும் வசனம் அக்கருத்தை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

...இழிவும் தரித்திரமும் அவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டன. அல்லாஹ்வின் கோபத்தையும் அவர்கள் சுமந்து கொண்டனர்...

(வசனம்: 61)

எகிப்திலிருந்து மீட்டி பலஸ்தீன் நோக்கி வழி நடாத்தப்பட்ட பனூ இஸ்ராயீல் சமூகம் அங்கு போராடச் செல்வதை உடனே ஏற்காத போது சினாய் பாலைவனத்தில் வாழ விடப்பட்டது. போராட்ட சமூகமொன்று பொறுமையும், சகிப்புத்தன்மையும் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். கரடுமுரடான கடின வாழ்க்கையையும் அது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் யூத சமூகத்தால் வெறும் உணவுப் பழக்கத்தில் வந்த மாற்றத்தைக் கூட சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இறை சாபத்தை இங்கு குறிப்பிட்டமை இந்தக் கருத்துப் பின்னணியிலாகும்.

இந்த சாபம் இந்த நிகழ்வையடுத்து அவர்கள் மீது விதிக்கப்படவில்லை. இந்நிகழ்வுக்கு சில நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் ஈஸா (அலை) அவர்களின் காலத்திலேயே இது விதிக்கப்பட்டது. ஆயினும் இங்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- இச்சாபம் பற்றிக் குறிப்பிடக் காரணம், அவர்களது இழிந்த போக்கு பற்றி வசனத்தின் முற்பகுதி குறிப்பிட்டதாலாகும்.

எனவேதான் வசனத்தின் அடுத்த பகுதி யூதர்கள் சாபம் பெற்றதற்கான அடிப்படைக் காரணத்தை விளக்குகிறது:

...அஃது ஏனெனில் அவர்கள் அல்லாஹ்வின் வசனங்களை நிராகரித்தும்,

நபிமார்களை நியாயமின்றிக் கொலை செய்தும் வந்தனர்.

அத்தோடு அவர்கள் மாறு செய்தனர், வரம்பு மீறி நடந்து வந்தனர்.

(வசனம்: 61)

1. பார்க்க: உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-120

பீ லினானில் குர்ஆன் - லைலித் குதுப்: வா-1 பக்-74

தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-1 பக்-241

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-507

இந்த வசனம் யூதர்கள் சாபம் பெறுவதற்கு இரு அடிப்படைக் காரணங்களைச் சொல்கிறது.

ஒன்று அவர்கள் தமக்கு வந்த நபிமார்களையே - இறை தூதர்களையே - கொன்றார்கள். நபிமார்களை யூதர்கள் கொன்ற நிகழ்வுகள் அவர்களது வரலாற்றிலேயே மிகத் தெளிவாகப் பதிவாகியுள்ளது. இரண்டாவது அவர்கள் தொடர்ந்து ஆயத்துகளை நிராகரித்து வந்தார்கள். இங்கு ஆயத்துகள் எனக் குறிக்கப்படுவது அவர்களுக்கு வேதங்களுடாக வந்த இறை கட்டளைகளாக இருக்கலாம். அல்லது நபிமார்கள் - இறை தூதர்கள் - கொண்டு வந்த அத்தாட்சிகளாகவும் இருக்க முடியும். இவையிரண்டும் மிக மோசமான பாவச் செயல்கள். அப்பாவங்களை அவர்கள் ஓரிரண்டு முறை செய்தார்கள் என்பதல்ல. மாற்றமாக இக்குற்றங்களை அவர்கள் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்கள் என்று இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

இப்பெரும் பாவச் செயல்களுக்கு அவர்கள் செல்வதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்பதை வசனத்தின் அடுத்த பகுதி விளக்குகிறது. இறை கட்டளைக்குக் கட்டுப்படாது முரண்பட்டு நின்றமையும், வரம்பு மீறிய நடத்தை கொண்டிருந்தமையுமே அவ்வடிப்படைக் காரணங்களாகும். ஒரு குற்றச் செயல் அடுத்தக் குற்றச் செயலுக்கு இட்டுச் செல்லும். இது மனநிலையோடு சம்பந்தப்பட்ட உண்மை. குற்ற உணர்வை இந்நிலையில் உள்ளம் இழக்கும். அத்தோடு கட்டுப்படாது முரண்பட்டு நின்றலும், வரம்பு மீறலும், படிப்படியாகப் பொதுப் பண்பாகும்போது அது எத்தகைய பெரும் பாவங்களைச் செய்வதையும் இலகுவாக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஓரிரு பாவச் செயல்களுக்காக அல்லது மனித பலவீனங்களால் அடிக்கடி நிகழ்ந்துவிடும் பாவங்களுக்காக ஒரு தனிமனிதன் மீதோ, சமூகத்தின் மீதோ சாபம் விதியாவதில்லை. இந்த வகையில்தான் பல நூற்றாண்டு கால யூத வரலாற்றின் இறுதிப் பகுதியில்தான் யூதர்கள் மீது சாபம் நிகழ்ந்தது என்று புரிந்து கொள்கிறோம்.

“அத்தோடு அவர்கள் மாறு செய்தனர். வரம்பு மீறி நடந்து வந்தனர்.” என்ற வசனம் தரும் இன்னுமொரு முக்கிய உண்மை புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். யூதர்கள், யூதர்கள் என்பதற்காகச் சபிக்கப்படவில்லை. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பாவச் செயல்களாலேயே அவர்கள் இந்நிலைக்கு ஆளானார்கள். இது எந்த சமூகத்திற்கும் நிகழ முடியும். யார் இந்தக் குற்றங்களை, பாவங்களை யூதர்களின் தரத்தில் செய்தாலும் அவர்கள் மீது இந்தச் சாபம் நிகழ முடியும்.

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-243

முழு யூத சமூகமுமே இந்த சாபத்திற்குட்பட்டதா? ஒவ்வொரு யூதனும் இந்த சாபத்தைத் தன் தலைமேல் சுமந்தவன்தானா? என்ற கேள்விக்கு அடுத்து வரும் வசனம் பதிலளிக்கிறது:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّالِينَ وَالصَّابِرِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿62﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள், யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், சாபிணன்கள் இவர்களில் அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டு நற்செயல்கள் புரிவோருக்கு அவர்களின் இறைவனிடத்தில் கூலியுண்டு. அவர்களுக்கு எப்பயமுமில்லை, அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனம்:62)

இவ்வசனத்தில் வந்துள்ள 'அல்லதீன ஆமனூ' என்ற அரபுப் பிரயோகமே 'இறை நம்பிக்கையாளர்கள்' என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பின்பற்றும் முஸ்லிம்களைக் குறிக்கிறது.

இவ்வசனத்தில் வந்துள்ள 'அல்லதீன ஹாதா' என்ற அரபுப் பிரயோகமே 'யூதர்கள்' என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது யூதர்களைக் குறிக்கும் ஒரு விசேட பிரயோகமாகும். இப்பிரயோகத்திற்கு அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்கள் இரு கருத்துக்களைக் கொடுக்கின்றனர். அவை கீழ்வருமாறு:

1. 'ஹாத' என்ற சொல்லே 'ஹாதா' என்பதன் அடிப்படை வினைச் சொல்லாகும். அச்சொல்லுக்கு 'பாவமன்னிப்புக் கேட்டு மீண்டான்' என்று பொருள். யூதர்கள் தாம் செய்த குற்றச் செயல்களிலிருந்து மீண்டு மூஸா (அலை) அவர்களைப் பின்பற்றினர் என்ற வகையில் அவர்கள் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஸூரா அஃராப் 156வது வசனம் "நாம் உன்னிடம் பாவமன்னிப்புக் கேட்டு மீண்டோம்." என மூஸா (அலை) கூறியமையைச் சொல்கிறது. இந்த வசனத் திலும் 'ஹாத' என்ற சொல்லே பாவிக்கப்பட்டுள்ளது.
2. 'யஹூதா' என்பது யூதர்களின் பிரசித்தி பெற்ற முன்னோர்கள் ஒருவரின் பெயர். இப்பெயரினூடாக யூதர்கள் வரலாற்றில் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அந்த வகையில் அல் குர்ஆன் இச்சொல்லை பயன்படுத்தியிருக்க முடியும். இது அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் இப்பிரயோகத்திற்குச் சொல்லும் இரண்டாவது கருத்தாகும்.¹

1. உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கலீரின் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-122
 பீ லிளானில் குர்ஆன் - லையித் குதுப்: வா-1 பக்-75
 தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-515

இவ்வசனத்தில் பாவிக்கப்பட்டுள்ள 'நஸாரா' என்ற சொல்லே கிறிஸ்தவர்கள் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது தெளிவானதொரு பிரயோகமாகும்.

இவ்வசனத்தில் வரும் 'ஸாபிணன்' என்ற பிரயோகத்திற்கு பல்வேறு விளக்கங்களை அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்கள் கொடுப்பர். வேதங் கொடுக்கப் பட்டோரில் ஒரு சாரார் இவர்கள். ஸபூர் வேதத்தை இவர்கள் படித்து வந்தனர். தாஹூத் (அலை) என்ற இறை தூதருக்கு இறங்கிய வேதமே இதுவாகும். இது ஒரு சாரார் கருத்து.

இறை தூதரோ, வேதமோ இல்லாது வாழ்ந்தவர்கள் இவர்கள். 'லா இலாஹு இல்லல்லாஹ்' -அல்லாஹ் தவிர கடவுள் கிடையாது- என்ற கருத்து மட்டுமே இவர்களுக்குத் தெரியும். இது இன்னொரு சாராரது கருத்து.

எந்த விதமான மார்க்கமுமின்றி தமது இயற்கையில் வாழ்பவர்கள் இவர்கள் என இப்பிரயோகத்திற்கு வேறொரு சாரார் விளக்கம் கொடுக்கின்றனர்.

கிறிஸ்தவர்கள், யூதர்கள் அல்லாத, இரு சாராருக்கும் இடைநிலையில் வாழ்ந்த ஓரிறைக் கொள்கை கொண்டோராக இவர்கள் இருக்கலாம் என்பது இன்னும் சில அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்களின் கருத்து.

சரியான இறை மார்க்கத்தைத் தேடி இறுதியில் ஓரிறைக் கொள்கை சார்ந்து வாழ்ந்த அரபு அறிஞர்கள் சிலரை இது குறிக்கலாம். அவர்களே 'ஹனீப்' எனப் பட்டனர். இது 'சாபிணன்' பற்றி பீ லிளாளில் குர்ஆன் முன்வைக்கும் கருத்து.¹

இவ்வாறு பல்வேறு கருத்துக்களை அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்கள் 'அல் சாபிணன்' என்ற இப்பிரிவினர் குறித்துக் கொடுக்கின்றனர். இவற்றில் எக்கருத்தையும் தெளிவாக உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

இப்போது இவ்வசனம் சொல்லும் கருத்துக்கு வருவோம்:

உலகிலும், மறுமையிலும் கவலையின்றி, பயமின்றி வாழ்பவர் யார்? அவ்விரு உலகிலும் வெற்றி பெறுபவர் யார்? அந்த வெற்றி ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தையோ சமூகத்தையோ சார்ந்ததல்ல. இறைவன் -அல்லாஹ்- இனம், சமூகம் என்பவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டவன். இப்பின்னணியிலேயே இந்த வசனம் யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முஸ்லிம்கள், சாபிணன் என்ற அனைவரையும் ஒன்றாக இணைத்து சில ஷரத்துகளோடு இவர்களில் யாரும் வெற்றி பெறலாம் எனக் கூறுகிறது. அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவை அல்லது இனத்தை அல்லது மதத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருப்பது அந்த வெற்றிக்கு நிபந்தனையல்ல என்று இந்த வசனம் உணர்த்துகிறது.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-516,517
உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஹ்ரீன் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-122
பீ லிளாளில் குர்ஆன் - லையித் குதுப்: வா-1 பக்-75

இனமும்ன்று; வெறுமனே ஒரு மதம் சார்ந்திருப்பதுவுமன்று; கொள்கைத் தெளிவும் அதாவது இறை நம்பிக்கையும், மறுமை நம்பிக்கையும், அதனை யொட்டிய சீரான செயல்களுமே வெற்றிக்கான காரணம் என்கிறது இந்த வசனம்.¹

யூதர்கள் சபிக்கப்பட்டதனால் அவர்களுக்கு சுவர்க்கத்திற்கான வாயில் மூடிவிடப்பட்டுள்ளது எனப் பிழையாகக் கருதிவிடக் கூடாது. யூதர்கள் மீள முடியாத இறை கோபத்தைச் சமக்கவில்லை. பாவமன்னிப்பின் வாயில் அவர்களுக்கு ஒரு போதும் மூடப்படவில்லை. இக்கருத்துப் பின்னணியில்தான் இந்த வசனத்தில் யூதர்களும் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்படுகிறார்கள். யதார்த்தத்தில் அவர்களில் பலர் இஸ்லாத்தை ஏற்றனர். சிறந்த முஸ்லிம்களாக வாழ்ந்தனர். இன்றும் அவர்களில் பலர் இஸ்லாத்தை ஏற்கின்றனர். இஸ்லாத்திற்காக உழைக்கின்றனர். இஸ்லாமிய அறிஞர்களாகவும் அவர்கள் வாழ்கின்றனர்.

சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் இவ்வசனம் தூது கிடைக்காதோர் நிலையை விளக்குகிறது எனக் கொள்கின்றனர். தூது கிடைக்காதோர் நிலை பற்றி பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் இஸ்லாமிய அறிஞர்களுக்கு மத்தியில் நிலவுகிறது. அவற்றில் இந்த வசனத்தின் அடிப்படையில் பெறப்படும் கருத்தே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. தூது கிடைக்காவிட்டாலும் இறை நம்பிக்கையும், மறுமை நம்பிக்கையும் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். இது அவரவரது அறிவுத் தரத்திற்கேற்ப அமைய முடியும். பின்னர் மனிதன் இயல்பாகவே அறிந்துள்ள நன்மைகளைச் செய்து, தீமைகளைவிட்டு விலகி வாழ்ந்திருக்கவும் வேண்டும். இந்த அடிப்படையிலான விசாரணையின் பிறகு தூது கிடைக்கப் பெறாதவர் சுவர்க்கத்திற்கோ, நரகத்திற்கோ செல்லலாம். இந்தப் பின்னணியில்தான் இவ்வசனம் குறிப்பிட்டதொரு மார்க்கத்தைச் சொல்லாது, பிரதான மார்க்கங்களைக் குறிப்பிட்டு அவர்களில் யாரும் குறிப்பிடப்பட்ட ஷரத்துகளை நிறைவேற்றினால் சுவர்க்கம் செல்ல முடியும் எனக் கூறுகிறது.²

இதுவரையூதர்களுக்கு இறைவன்-அல்லாஹ்- புரிந்த பௌதீக அருள்களையும், ஆனால் அவர்கள் அவற்றை மதியாது நடந்து கொண்டமையையும் சில வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஊடாக அல் குர்ஆன் விளக்கியதைப் பார்த்தோம்.

யூதர்களது வரலாற்றில் வேறு சில நிகழ்வுகளை அடுத்து ஸூரா தருகிறது. அவை யூதர்கள் இறை கட்டளைகளோடு சம்பந்தப்படும் நிகழ்வுகளாக உள்ளன.

1. பார்க்க: *Towards Understanding the Qur'an* - மௌலானா அபுல் அஃலா மௌதூதி: வா-1 பக்-80 தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-1 பக்-243,244
2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-1 பக்-245,246

இறை கட்டளைகளும், யூதர்களது நடத்தைகளும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நினைவு கூருங்கள்: உங்களிடமிருந்து நாம் வாக்குறுதி வாங்கினோம். அப்போது உங்களுக்கு மேலால் மலையைத் தூக்கிப் பிடித்தோம். "நாம் உங்களுக்கு தந்தவற்றைப் பலமாகப் பற்றிப் பிடியுங்கள். அதிலிருப்பவற்றை படித்து விளங்கி மனதிற் கொள்ளுங்கள், அப்போது நீங்கள் இறையச்சம் உடையோராகலாம்." என நாம் அப்போது கூறினோம். (63)

அதன் பின்னர் நீங்கள் புறக்கணித்துத் திரும்பி விட்டீர்கள். அல்லாஹ்வின் அருளும் கருணையும் உங்கள் மீதிருந்தில்லாவிட்டால் நீங்கள் நஷ்டவாளர்களாக ஆய்விட்டிருப்பீர்கள். (64)

சனிக்கிழமை தினத்தின் வரையறைகளை மீறியவர்கள் பற்றி நீங்களறிவீர்கள். அவர்களைப் பார்த்து நாம் "நீங்கள் இழி நிலை கொண்ட குரங்குகளாகிவிடுங்கள்" என்றோம். (65)

இத்தண்டனையை அன்று வாழ்ந்தோருக்கும், பின்னால் வருவோருக்கும் படிப்பினையாகவும் இறையச்சம் கொண்டோருக்கு உபதேசமாகவுமாக்கினோம். (66)

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمْ الطُّورَ
خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ
لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ
فِي السَّبْتِ
فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا
وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾

இச்சம்பவத்தை நினைவு கூருங்கள்:
 "மூலா தமது சமூகத்தாரிடம்
 அல்லாஹ் ஒரு பசுவை அறுக்குமாறு
 உங்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறான்."
 என்றார்.

அதற்கவர்கள்: "எங்களை நீர் கேலி
 செய்கிறீரா?" என்றனர்.

அப்போது மூலா:
 "அறிவீனர்களிலொருவனாக
 இருப்பதைவிட்டு நான்
 அல்லாஹ்விடம் பாதுகாப்புத்
 தேடுகிறேன்." என்றார். (67)

அதற்கவர்கள்: "அது என்னவென்று
 எமக்குத் தெளிவாகக் கூறுமாறு
 உம்திறைவனிடம் பிரார்த்திப்பீர்."
 என்றனர்.

அப்போது மூலா: "அது கிழடுமல்ல,
 இள வயதுடைய கன்றமல்ல,
 இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட வயது
 கொண்டது என அவன் கூறுகிறான்.
 நீங்கள் உங்களுக்குக்
 கட்டளையிடப்பட்டதைச்
 செய்யுங்கள்." எனக் கூறினார். (68)

அப்போது அவர்கள்: "அதன் நிறம்
 என்ன என உமது இறைவனிடம்
 எமக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கூறுவீராக"
 என்றனர்.

அப்போது மூலா: "அது கடும்
 மஞ்சள் நிறம் கொண்ட,
 பார்ப்போருக்கு மகிழ்ச்சியைக்
 கொடுக்கும் மாடு என்று அவன்
 கூறுகிறான்." என்றார். (69)

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ

أَنْ تَذْبَحُوا بَقْرَةً

قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُرُوتًا

قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ

مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا فَارِصٌ

وَلَا بِكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ

فَأَفْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْثُهَا

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقْع

لَوْثُهَا تَسْرُ النَّظِيرِينَ ﴿٦٩﴾

அதற்கவர்கள்: “அது எவ்வாறானது என தெளிவுபடுத்துமாறு உமதிறைவனிடம் எமக்காக வேண்டுவீராக. மாடுகளைத் தெரிவு செய்தல் எமக்குக் குழப்பமாகத் தெரிகின்றது. அல்லாஹ் நாடினால் நாம் குறிப்பிட்ட மாட்டைக் கண்டு கொள்வோம்.” எனக் கூறினர். (70)

அப்போது மூஸா: “பூமியை உழவும், வேளாண்மைக்கு நீரிறைக்கவும் பயிற்றுவிக்கப் பட்டு பணிந்து போன பசுவல்ல அது. அத்தோடு அது எத்தகைய குறைபாடுமற்றது. வருவெதுவும் இல்லாதது என அவன் கூறுகிறான் என்று கூறினார். அப்போது அவர்கள்: இப்போதுதான் நீர் சக்தியத்தைக் கொண்டுவந்தீர் எனக் கூறினர். அவர்கள் அதனை அறுத்தனர். எனினும் அவர்கள் அதனை செய்யவிருக்கவேயில்லை. (71)

மேலும் இந்நிகழ்ச்சியை நினைவு கூருங்கள்: நீங்கள் ஒருவரை கொலை செய்தீர்கள். ஒவ்வொருவரும் தன்னைக் குற்றமற்றவரென அப்போது கூறிக் கொண்டீர்கள். நீங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததை அல்லாஹ் வெளிக் கொணர முடிவு செய்தான். (72)

“அப்பசுவின் ஒரு பாகத்தின் மூலம் கொலையுண்டவனை அடியுங்கள்” என நாம் கூறினோம்.

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ
إِنَّ الْأَبْقَرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا
وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾

قَالَ إِنَّهُ، يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ
الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلِّمَةٌ
لَا شِيَةَ فِيهَا
قَالُوا أَلَكُنَّ جِئْتِ بِالْحَقِّ
فَدَجَّوْهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٧١﴾

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا
فَأَدْرَأْتُمْ فِيهَا
وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾

فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بَعْضُهَا

இவ்வாறுதான் அல்லாஹ் மரணித்த வர்களை எழுப்புகிறான். அவனது அந்தாட்சிகளை நீங்கள் சிந்திப்பீர்கள் என்பதற்காக உங்களுக்குக் காட்டுகிறான். (73)

பின்னர் உங்களது உள்ளங்கள் கடினப்பட்டுப் போய்விட்டன. அவை கற்களையொத்தனவாய் உள்ளன. அல்லது அவற்றைவிடவும் கடினப்பட்டுப் போய்விட்டன. கற்கள் வெடித்து அவற்றிலிருந்து ஆறுகள் பீறிட்டு எழும் நிலையும் உள்ளது. சில கற்கள் பிளந்து தண்ணீரும் வெளியாகிறது. இன்னும் சில கற்கள் இறையச்சத்தால் கீழிறங்கி விழுந்து விடுகின்றன. அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவை பற்றிக் கவனயீனமாகயில்லை. (74)

كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى

وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ

مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ

أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً

وَإِنْ مِنْ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ

وَإِنْ مِنْهَا لَمَا يَشْفَقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ

وَإِنْ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ

وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾

முதலில் இறை கட்டளைகள் அதாவது வேதம் கொடுக்கப்பட்ட நிகழ்வு சித்தரிக்கப்படுகிறது:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ

تَتَّقُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٧٤﴾

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நினைவு கூருங்கள்: உங்களிடமிருந்து நாம் வாக்குறுதி வாங்கினோம். அப்போது உங்களுக்கு மேலால் மலையைத் தூக்கிப் பிடித்தோம். "நாம் உங்களுக்கு தந்தவற்றைப் பலமாகப் பற்றிப் பிடியுங்கள். அதிலிருப்பவற்றை படித்து விளங்கி மனதிற கொள்ளுங்கள், அப்போது நீங்கள் இறையச்சம் உடையோராகலாம்." என நாம் அப்போது கூறினோம். அதன் பின்னர் நீங்கள் புறக்கணித்துத் திரும்பி விட்டீர்கள். அல்லாஹ்வின் அருளும் கருணையும் உங்கள் மீதிருந்தில்லாவிட்டால் நீங்கள் நஷ்டவாளர்களாக ஆய்விட்டிருப்பீர்கள்.

(வசனங்கள்:63,64)

தூது, வேதம் யூதர்களிடம் உடன்பாடு, வாக்குறுதி என்ற அடிப்படையில் வழங்கப்படுகிறது. யூதர்கள் அதனைக் கையேற்கிறார்கள்.

அந்த நிகழ்ச்சி சாதாரணமாக நடைபெறவில்லை. மலை அவர்களுக்கு மேலால் தூக்கிப்பிடிக்கப்படுகிறது. இது யூதர்களது முழுக் கவனத்தையும் நிகழ்ச்சியின் மீது குவிக்கும் செயற்பாடு.

'தக்வா' என்ற இறை பிரக்ஞையைப் பெறவேண்டுமானால் முதலில் இறைவழிகாட்டலை முழு வேகத்தோடும், உறுதியோடும் ஏற்க வேண்டும். பிறகு அதனை உள உணர்வுகளை இயக்கும் வகையில் ஆழ்ந்து படிக்க வேண்டும். இக்கருத்து அவர்களுக்கு வேதங் கொடுக்கப்படும் இந்த நிகழ்வின் போதே விளக்கப்பட்டது.

எனினும் யூதர்கள் புறக்கணித்தார்கள். தாம் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி அவர்கள் நடக்கவில்லை. என்றாலும் இறைவன் -அல்லாஹ்- தனது கருணையின் காரணமாக அவர்களைக் கைவிடவில்லை. அவ்வாறு விட்டிருந்தால் அவர்கள் பெரும் நஷ்டத்தையே அடைந்திருப்பார்கள்.

இவ்வாறு யூதர்கள் இறை தூதைப் பொறுத்தவரையில் மிகுந்த விழிப்புணர்வோடும், ஈடுபாட்டோடுமிருந்து அதனைப் பின்பற்றி வாழவில்லை என மொத்தமாகக் கூறியதன் பின்னர் ஸூரா அதற்கான இரண்டு உதாரணங்களை அவர்களது வரலாற்றிலிருந்து கீழே தருகிறது.

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِّمَا بَيَّنَّ يَدَيَّهَا وَمَا خَلَقْنَاهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾

சனிக்கிழமை தினத்தின் வரையறைகளை மீறியவர்கள் பற்றி நீங்களறிவீர்கள்.

அவர்களைப் பார்த்து நாம் "நீங்கள் இழி நிலை கொண்ட குரங்குகளாகிவிடுங்கள்" என்றோம்.

இத்தண்டனையை அன்று வாழ்ந்தோருக்கும், பின்னால் வருவோருக்கும் படிப்பினையாகவும் இறையச்சம் கொண்டோருக்கு உபதேசமாகவுமாக்கினோம். (வசனங்கள்:65,66)

சனிக் கிழமை யூதர்களின் ஓய்வு நாள்; புனித நாள். உலக விவகாரங்களிலிருந்து ஒதுங்கி வணக்கவழிபாடுகளில் மூழ்கியிருக்க இறைவனிடம் -அல்லாஹ்விடம்- கேட்டு அவர்களே ஒதுக்கிக் கொண்ட நாள்.

ஆனால் கடலோரத்தில் வாழ்ந்து மீன்பிடித் தொழிலை மேற் கொண்ட அவர்களில் ஒரு சாரார் மீன்கள் சனிக்கிழமை நாட்களிலேயே மிக அதிகமாக

நடமாடுவதைக் கண்டார்கள். அவர்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. சனிக் கிழமையின் புனிதத்துவத்திற்கு ஊறு விளைவித்து உழைக்கும் பாவச் செயலில் அவர்கள் வீழ்ந்தார்கள்.

இந்நிலையில் யூதர்கள் தண்டிக்கப் பட்டார்கள். குரங்காக மாற்றப்பட்டார்கள் என இந்த வசனங்கள் சொல்கின்றன. அவர்கள் குரங்கின் தோற்றத்தைப் பெற்றார்கள் என்பது இதன் பொருள் என அதிகமான அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். மிருக நிலைக்கு அவர்கள் தாழ்ந்து போனார்கள் என்ற கருத்தையே குறிக்குமென அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களில் சிலர் கூறுகின்றனர். தாயியீன்களில் ஒருவரான இமாம் முஜாஹிதின் கருத்து இதுவே. எனவே, மனித தோற்றம் இருந்தாலும், மானசீகக் கருத்தில் இவர்கள் மிருகமே என்கிறது இந்த வசனம். அதாவது அவர்களது நடத்தைகளும், பண்புகளும் குரங்கை ஒத்திருந்தன.

மனிதன் என்பதன் பொருள் அவனது நாட்ட சக்தி. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் மன ஆற்றல். மனோ இச்சைகளுக்கேற்ப இழுபட்டுச் செல்வது மிருக நிலை; மிருக நடத்தை.

இங்கு யூதர்கள் தங்கள் சிந்தனையாலும், உள நிலையாலும் மிருக நிலைக்குத் தாழ்ந்தார்கள். உள நிலைகளும், சிந்தனைகளும் தம் நிழலை முகத் தோற்றத்தில் விழச் செய்யும். இப்படித்தான் குரங்குப் பண்பையும், நடத்தையையும் யூதர்கள் கொண்டார்கள். எனவே, மானசீகக் கருத்தில் அவர்கள் மிருகமே; குரங்கை ஒத்த மிருகம் என்கிறது இந்த வசனம்.

உடல் தோற்றம் குரங்காக மாற அறிவு நிலை மனிதத் தரத்திலேயே இருந்தது என இக்கருத்தை அபுல் அஃலா மௌதூதி விளக்குகிறார். இது "நீங்கள் இழிநிலை கொண்ட குரங்குகளாகிவிடுங்கள்" என்ற வசனத்திற்குக் கொடுக்கப் படும் இன்னொரு கருத்தாகும்.²

யூதர்கள் வெறும் பாவத்தை மட்டும் செய்திருந்தால் அது இவ்வளவு பாரதூரமாக இருக்காது. இறைவன் -அல்லாஹ்- மிகப் பெரும் கருணையாளன். மனிதனின் பலவீனங்களையும், அவன் மீதான மனோ இச்சைகளின் ஆதிக்கத்தையும் இறைவன் -அல்லாஹ்- நன்கறிந்தவன். எனவே, இலகுவாகவே அதனை மன்னித்து விட்டிருப்பான்.

ஆனால் யூதர்கள் தந்திரமாக இறைகட்டளைக்கு மாறு செய்தார்கள். சனிக் கிழமை காலையில் கடலில் வலை விரித்தார்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமை வலையை

1. பார்க்க: உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-123

பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - லைலித் குதுப்: வா-1 பக்-77

தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-249

2. Towards Understanding the Qur'an மௌலானா அபுல் அஃலா மௌதூதி: வா-1 பக்-82

இழுத்தார்கள். நாம் சனிக் கிழமையன்று வலையைத்தான் விரித்தோம்; மீள் பிடிக்கவில்லையே என்றார்கள். வெள்ளிக்கிழமை மீன்களைப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, ஞாயிற்றுக் கிழமை அவற்றைப் பிடித்தார்கள் எனவும் சில தப்ஸீர்கள் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன.¹

இறைவன் -அல்லாஹ்- அனைத்தையும் அறிந்தவன். மனித உள்ளங்களையும் அவன் பார்க்கிறான். எனவே, அவனை ஒரு போதும் ஏமாற்ற முடியாது என்ற அடிப்படை நம்பிக்கைக்கு ஊறு விளைவிக்கும் செயலிது. சட்டத்தை இயற்றிவன் சாதாரண மனிதனை ஒத்தவன் என நினைக்கும் மனப் போக்கு இது. எனவேதான் அவர்கள் கடுமையான தண்டனையைப் பெற்றார்கள்.

இத்தண்டனை சமகாலத்தில் வாழ்ந்தோருக்கும் பின்னால் வருவோருக்கும் படிப்பினையாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இறைபய உணர்வு கொண்டவர்கள் இதனை ஒரு உபதேசமாகக் கொள்வார்கள். மனம் பணிந்து, உள்ளம் தூய்மைப்பட்டவர்களுக்கு உபதேசமே போதும். தண்டனை தருவேன் என அச்சுறுத்தத் தேவையில்லை. ஆனால் அப்படியில்லாதவர்களை இத்தண்டனை பாவத்தில் விழ முன்னால் நின்று பல முறை யோசிக்க வைக்கும். நேரடியாகக் கண்டவர்களுக்கு மட்டுமல்ல பின்னால் அதனைச் செவிமடுப்போருக்கும் இது அவ்வாறே அமையும்.

இப்பாவச் செயலில் யூதர்கள் தாஜூத் (அலை) அவர்களின் காலத்தில்தான் வீழ்ந்தார்கள். 'அய்லா' என்ற பகுதியைச் சேர்ந்த யூதர்களே அவர்கள் என சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் விவரிக்கின்றனர். எனினும் நிகழ்வின் இடமும் காலமும் எமக்கு முக்கியமில்லை. நிகழ்வு தரும் கருத்தே முக்கியமானது. அத்தோடு இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட இடத்துக்கும், காலத்துக்கும் போதுமான ஆதாரங்களமில்லை.²

அடுத்து வருவது இன்னுமொரு வரலாற்று நிகழ்வு. அதுவும் யூதர்களின் பக்குவமற்ற மன நிலையையே காட்டுகிறது:

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبُحُوا بَقَرَةً ۚ قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُرُوفًا ۚ قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٥٧﴾ قَالُوا آدُعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ ۚ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِصَ وَلَا يَكْرَهُ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٥٨﴾ قَالُوا آدُعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْهَا ۚ قَالَ إِنَّهُ

1. பார்க்க: பீ லிளாஸில் குர்ஆன் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-77

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-526

உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-123

2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-249

يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقْعُ لَوْ هِيَ تَسْرُ النَّظِيرِينَ ﴿٦٦﴾ قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقْرَ
تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٦٧﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا
تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةً لَا شَيْءَ فِيهَا قَالُوا أَالَتَن جِئْتَ بِالْحَقِّ فَدَجَّوْهَا وَمَا كَادُوا يَفْقَهُونَ ﴿٦٨﴾ وَإِذْ
قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَاذْرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٦٩﴾ فَلَمَّا أَضْرَبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَّبَ لِي يَحْيَى
اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٠﴾

இச்சம்பவத்தை நினைவு கூருங்கள்: “மூலா தமது சமூகத்தாரிடம் அல்லாஹ் ஒரு பசுவை அறுக்குமாறு உங்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறான்.” என்றார்.

அதற்கவர்கள்: “எங்களை நீர் கேலி செய்கிறீரா?” என்றனர்.

அப்போது மூலா: “அறிவினர்களிலொருவனாக இருப்பதைவிட்டு நான் அல்லாஹ்விடம் பாதுகாப்புத் தேடுகிறேன்.” என்றார். (67)

அதற்கவர்கள்: “அது என்னவென்று எமக்குத் தெளிவாகக் கூறுமாறு உமதிறைவனிடம் பிரார்த்திப்பீர்.” என்றனர்.

அப்போது மூலா: “அது கிழடுமல்ல, இள வயதுடைய கன்றுமல்ல, இரண்டுக்குமிடைப்பட்ட வயது கொண்டது என அவன் கூறுகிறான், நீங்கள் உங்களுக்குக் கட்டளையிடப் பட்டதைச் செய்யுங்கள்.” எனக் கூறினார். (68)

அப்போது அவர்கள்: அதன் நிறம் என்ன என உமது இறைவனிடம் எமக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கூறுவீராக என்றனர்.

அப்போது மூலா: அது கடும் மஞ்சள் நிறம் கொண்ட, பார்ப்போருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் மாடு என்று அவன் கூறுகிறான் என்றார். (69)

அதற்கவர்கள்: அது எவ்வாறானது என தெளிவுபடுத்துமாறு உமதிறைவனிடம் எமக்காக வேண்டுவீராக. மாடுகளைத் தெரிவு செய்தல் எமக்குக் குழப்பமாகத் தெரிகின்றது. அல்லாஹ் நாடினால் நாம் குறிப்பிட்ட மாட்டைக் கண்டு கொள்வோம் எனக் கூறினார். (70)

அப்போது மூலா: பூமியை உழவும், வேளாண்மைக்கு நீரிறைக்கவும் பயிற்றுவிக்கப் பட்டு பணிந்து போன பசுவல்ல அது. அத்தோடு அது எத்தகைய குறைபாடுமற்றது. வடுவெதுவும் இல்லாதது என அவன் கூறுகிறான் என்று கூறினார்.

அப்போது அவர்கள்: இப்போதுதான் நீர் சத்தியத்தைக் கொண்டுவந்தீர் எனக் கூறினர்.

அவர்கள் அதனை அறுத்தனர். எனினும் அவர்கள் அதனை செய்யவிருக்கவேயில்லை. (71)

மேலும் இந்நிகழ்ச்சியை நினைவு கூருங்கள்: நீங்கள் ஒருவரை கொலை செய்தீர்கள்.

ஒவ்வொருவரும் தன்னைக் குற்றமற்றவரென அப்போது கூறிக் கொண்டீர்கள்.

நீங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததை அல்லாஹ் வெளிக் கொணர முடியுமென செய்தான். (72)

அப்பகுவின் ஒரு பாகத்தின் மூலம் கொலையுண்டவனை அடியுங்கள் என நாம் கூறினோம்.

இவ்வாறுதான் அல்லாஹ் மரணித்தவர்களை எழுப்புகிறான்.

அவனது அத்தாட்சிகளை நீங்கள் சிந்திப்பீர்கள் என்பதற்காக உங்களுக்குக் காட்டுகிறான். (73)

இவ்வசனங்களில் அர்த்தமற்ற வீண் கேள்விகளைப் பார்க்கிறோம். இறை கட்டளையை இலகுவாகவும், எளிமையாகவும் நிறைவேற்ற முடியுமாக இருக்கக் கேள்விகளால் அதனை இறுக்கமாக்குவதையும் அவதானிக்கிறோம். கட்டளையிடுபவன் இறைவன் -அல்லாஹ்-. அக்கட்டளையைக் கொண்டு வருபவர் நபி. அந்த நபி பனா இஸ்ராயீல்களின் விடுதலைக்காகப் போராடிய நபி. இவ்வளவுக்குப் பின்னரும் இக்கேள்விகள் எழும்புதல் நியாயமல்ல. எனினும் அர்த்தமற்ற இக்கேள்விகளை யூதர்கள் தமது நபியிடம் வினவுகின்றனர். இது அவர்களின் உணர்வற்ற உள்ளங்களை, இறை நெருக்கமற்ற மனோநிலைகளைக் காட்டுகிறது.

இறைபயம் கொண்டவர்கள், இறை தூதை மதிப்பவர்கள் ஒரு போதும் தமது நபியைப் பார்த்து, தமது விடுதலைக்காகப் போராடிய தலைவரைப் பார்த்து எம்மைக் கேலி செய்கிறீரா? என்று கேட்கமாட்டார்கள். இந்நிலையில்தான் மூலா (அலை) இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றிய அறிவற்றவனாக இருப்பவனே இப்படி அல்லாஹ்வின் விடயத்தில் கேலி செய்வான். அந்நிலையிலிருந்து நான் பாதுகாப்புப் பெறுகிறேன் என்றார்கள்.

அப்போதும் யூதர்களுக்கு அது உறைக்கவில்லை. மீண்டும் அவர்கள் தொடர்ந்து கேள்வி கேட்டனர். ஒரு முறை அந்த மாடு என்ன என்று வினவினர். அடுத்து அதன் நிறமென்ன என்று கேட்டனர். மீண்டுமொருமுறை மாடுகள் பலவற்றைப் பார்த்தோம். எங்களுக்கு ஒரே குழப்பமாக உள்ளது. இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள் என்றனர்.

மூலா (அலை) முதல் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு உங்களுக்குக் கட்டளையிடப்படுவதைச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லிப் பார்த்தார்கள். அப்படியும் அவர்கள் நிறுத்தவில்லை. போதாமைக்கு இறுதியில் அவர்கள் "இப்போதுதான் நீர் சத்தியத்தைக் கொண்டு வந்தீர்" என்று மூலா (அலை) அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார்கள். இவ்வளவு நேரமும் சொன்னவை அசத்தியம் என்பது போல்!

இவ்வாறான வெற்று ஆய்வுகள், பயனற்ற கேள்விகள் குறிப்பிட்ட சமூகம் அடிப்படை விஷயங்களை விட்டு விட்டு கிளைப்பிரச்சினைகளில் மூழ்கிப் போயுள்ளமையைக் காட்டுகிறது. அத்தோடு விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்வதில் அவர்களிடையே காணப்படும் கோளாறையும் அது காட்டும்.

பல்வேறு பலவீனங்களால் பாவச் செயல்களில் வீழ்வது மனித இயல்பு. இந்நிலையில் எத்தனை முறை இவ்வாறு பாவச் செயல்களில் விழுந்தாலும் மனந்திருந்தி மன்னிப்புக் கோரினால் இறைவன் -அல்லாஹ்- அதனை ஏற்கிறான். ஆனால் தந்திரமாக இறைகட்டளைக்கு மாறு செய்தல், அர்த்தமற்ற கேள்விகளைக் கேட்டு இறைகட்டளைகளை ஏற்பதில் தயக்கம் காட்டல் என்பது வேறுவகையானதொரு மனோ நிலை. இதில் தென்படுவது அல்லாஹ்வை விட்டு தூரமாகிய, இறைபய உணர்வு அற்றுப் போன உள்ளம். இதனை விளக்குவதே யூதர்கள் வரலாற்றில் நிகழ்ந்த இவ்விரு சம்பவங்களினதும் நோக்கமாகும்.

இவ்விறுதிச் சம்பவத்திற்கு இன்னொரு பக்கமும் இருக்க முடியும்:

யூதர்கள் மாட்டை வணங்கினார்கள். புனிதமாகக் கருதினார்கள். அந்த மன நிலையை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் இறைவன் -அல்லாஹ்- இக்கட்டளையைப் பிறப்பித்திருக்கலாம். இந்தப் பின்னணியிலேயே அவர்கள் மாட்டை அறுப்பதில் அவ்வளவு தயக்கம் காட்டினார்கள். இதுவும் யூதர்கள் இணைவைத்தல் என்ற நிலையிலிருந்து இன்னமும் விடுபடவில்லை. இறை தொடர்பை அவர்கள் நன்கு வலுப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்பதையே காட்டுகிறது.

கொலை செய்தவரை கண்டு பிடிக்கும் வழியிலேயே மாட்டை அறுக்கும் இந்நிகழ்ச்சி நடந்தது. இறை கட்டளைக்கேற்ப மாட்டின் ஒரு துண்டால் இறந்தவரை அடிக்க அவர் உயிர் பெற்றெழுந்து தன்னைக் கொன்றவரைச் சொல்கிறார். இவ்விடத்தில் அல் குர்ஆன் உயிர் பெற்றெழல் என்ற நிகழ்ச்சிக்கே அழுத்தம் கொடுத்துச் சொல்கிறது.

மாட்டின் ஒரு துண்டால் அடித்தல் என்பது ஒரு வெறும் இடைச் செயற்பாடே. இவ்வாறானதுதான் இறை ஆற்றலுக்கும், பௌதீக விதிகளுக்கும், சாதனங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு எனப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். "அவனது அத்தாட்சிகளை நீங்கள் சிந்திப்பீர்கள் என்பதற்காக" என இவ்வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி விவரிப்பது இக்கருத்தையாகும்.

மீள் உயிர் பெற்றெழல் என்ற சிந்தனைக்கான நேரடி அத்தாட்சி இது. அதனையே இங்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- காட்டினான். இந்தக் காட்சியை நேரடியாகக் கண்ட யூதர்கள் உள்ளம் பணிந்து, பய உணர்வு பெற்று இறை நெருக்கம் கொண்டவர்களாக மாறியிருக்க வேண்டும்.

கொலை நிகழ்ச்சியின் ஊடாகக் கூட இவ்வாறு இறைவன் -அல்லாஹ்- யூதர்களைப் பயிற்றுவிக்க முனைகிறான் என்பதை இது காட்டுகிறது. இவ்வாறு யூதர்களுக்கு எத்தனையோ அத்தாட்சிகளை அவன் காட்டினான். இறையருள் பெற்று உயர்ந்த சமூகமாக அவர்கள் வாழ வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கம். ஆனால் யூதர்கள் அவ்வாறு ஓர் உயர்ந்த சமூகமாக மாறி வாழ்ந்தார்களா? யூதர்களின் எதிர்காலம் எவ்வாறிருந்தது? அடுத்து வரும் வசனங்கள் அதனைச் சொல்கின்றன:

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِّنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَاءٌ يَنْشَقُّ فَيُخْرِجُ مِنْهُ الْمَاءَ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾

பின்னர் உங்களது உள்ளங்கள் கடினப்பட்டுப் போய்விட்டன. அவை கற்களையொத்தனவாய் உள்ளன. அல்லது அவற்றைவிடவும் கடினப்பட்டுப் போய்விட்டன. கற்கள் வெடித்து அவற்றிலிருந்து ஆறுகள் பீறிட்டு எழும் நிலையும் உள்ளது. சில கற்கள் பிளந்து தண்ணீரும் வெளியாகிறது. இன்னும் சில கற்கள் இறையச்சத்தால் கீழிறங்கி விழுந்து விடுகின்றன. அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவை பற்றிக் கவனயீனமாகயில்லை.

(வசனம்:74)

ஆம்! யூதர்களின் போக்கு எதிர் காலத்திலும் மாறவில்லை. இறைவனை விட்டுத் தூரமாகிய அவர்களது உள்ளங்கள் இறுகிப் போயின. கல்லினும் கடுமையாயின. கற்கள் பாரியளவு வெடித்து, அவற்றினூடே ஆறுகளே பாய்வதுண்டு. அல்லது சிறிதளவு வெடித்து நீர்நூறுக்கள் அங்கே பீறிடுவதுவுமுண்டு. இப்படி கற்களே இலகுவதுண்டு. அங்கும் ஈரமிருப்பதுண்டு. இறை சக்தியாலும், அதிகாரத்தாலும் உருவாகும் இடி, புவி நடுக்கம் போன்ற செயற்பாடுகளால் பாரிய கற்களும் மேலிருந்து கீழே விழுந்து பணிவைக் காட்டுவதுண்டு. ஆனால் இந்த உள்ளங்கள் இறை வசனங்களைக் கேட்டு இலகுவதில்லை. இறை உபதேசங்கள் அந்த உள்ளங்களை ஊடுருவி ஈரம் கசியச் செய்ய முடிவதில்லை. அவை இறை வசனங்களால் தாக்கமுற்றுப் பணிவதுவுமில்லை. அப்படி அந்த உள்ளங்கள்

கடினப்பட்டு இறுகிப் போய்விட்டன.1 இத்தகைய உள்ளம் படைத்தவர்கள் எந்தத் தீமையைச் செய்யவும் தயங்க மாட்டார்கள். சத்தியத்தை ஒழிக்க எந்தச் சூழ்ச்சியிலும் இறங்குவார்கள். ஆனால் இறைவன் -அல்லாஹ்- இத்தகையோரின் செயற்பாட்டை அவதானித்துக் கொண்டே உள்ளான். ஒரு போதும் அவன் இத்தகைய தீமைகள் புரிவோர் பற்றி அக்கறையற்றிருப்பதில்லை. இவ்வாறு இவ்வசனங்களின் இறுதிப் பகுதி எச்சரித்து முடிகிறது.

மென்மையற்ற உள்ளம், இரக்கம், கருணை, அனுதாபம் எதுவுமில்லாமல் போன உள்ளம் - இவையே வன்முறையில் ஈடுபடும். சூழ்ச்சியும், தந்திரமும் கொண்டியங்கும். பெருங் குற்றங்களையும் தயங்காது செய்யும். இந்நிலைக்குத்தான் யூதர்கள் பிற்காலப்பிரிவில் மாறிப் போனார்கள்.

இவ்வாறு யூதர்களின் வரலாற்றில் கறை படிந்த பக்கங்கள் பலவற்றை எடுத்துக் காட்டிய ஸூரா இறுதியில் அவர்கள் எவ்வாறு மாறிப் போனார்கள் என்றும் விளக்கியது. அடுத்து சமகால யூதர்கள் பற்றி ஸூரா பேச வருகிறது.

யூதர்கள் எல்லோரும் இவ்வாறிருக்கவில்லை என்பது உண்மைதான். ஆயினும் சமூகத்தின் பொதுப் போக்கைத் தீர்மானிக்குமளவு ஒரு கணிசமான தொகையினர் இந்நிலையிலேயே இருந்தார்கள்.

இங்கு அவதானிக்கத்தக்க விடயமென்னவென்றால் நிகழ்கால யூதர்களுக்கு அவர்களது இறந்த கால வரலாற்றை கடும் விமர்சனத்திற்குட்படுத்தி அல் குர்ஆன் காட்டியுள்ளமையாகும். இப்படியானதொரு சுயவிமர்சனம் ஒரு சமூகத்திற்கு மிக அவசியமானது. அப்போதுதான் எதிர்காலம் பற்றித் திட்டமிடல் சாத்தியமாகும். நிகழ்கால யூதர்களை சிந்திக்க வைக்கும் வகையில் அல் குர்ஆன் இந்த வரலாற்று உண்மைகளை இங்கு கொண்டு வந்தது.

இப்போது ஸூரா சமகால யூதர்கள் பற்றி முஸ்லிம்களை விளித்து, யூதர்களை படர்க்கையில் வைத்துப் பேசுகிறது. இடைக்கிடை நிலைமையை நன்கு விளக்க யூதர்களது சில வரலாற்று நிகழ்வுகளுக்கும் அல் குர்ஆன் போய் வருகிறது:

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-1 பக்-256

இறை தூதரது சமகால யூதர்கள்.

இந்நிலையில் அவர்கள் உங்களை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் என்று ஆசை வைக்கிறீர்களா? போதாமைக்கு அவர்களில் ஒருசாரார் அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதனை விளங்கியதன் பின்னர் தாம் அறிந்து கொண்டே அதனைத் திரிப்புபடுத்தவும் செய்கிறார்கள். (75)

இறை நம்பிக்கை கொண்டோரை அவர்கள் கண்டால் "நாங்கள் நம்பிக்கை கொண்டோம்" என்பார்கள். ஆனால் தனியே இருக்கும்போது அவர்கள் தமக்குள் "அல்லாஹ் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தி அறிவித்துத் தந்தவற்றை அவர்களுக்குச் சொல்கிறீர்களா? அவற்றை வைத்து அவர்கள் உங்கள் இறைவனிடம் உங்களுக்கெதிராக வாதாடுவார்களே, நீங்கள் மதியிழந்து விட்டீர்களா?!" எனக் கூறுவார்கள். (76)

அவர்களின் இரகசியச் செயற்பாடுகளையும், வெளிப்படைச் செயற்பாடுகளையும் அல்லாஹ் அறிகிறான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதா? (77)

அவர்களில் ஒரு சாரார் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதோர். வேதம் பற்றி அவர்களுக்கு இட்டுக் கட்டிய பொய்கள், ஆசைகள் அடிப்படையிலான அறிவே உள்ளது.

﴿أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ

وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا ءَامَنَّا وَإِذَا خَلَا بِغُضِّهِمْ إِلَىٰ بَعْضِ

قَالُوا آمَنَّا مُحَمَّدٌ نُّؤْمِنُ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْنَا لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ
الْكِتَابَ إِلَّا ءَامَانِي

மேலும் அவர்கள் வெறுமனே
ஊகிக்கிறார்களே அன்றி
வேறில்லை. (78)

சொற்ப விலைக்கு விற்க தம்
கைகளால் புத்தகத்தை எழுதி, இது
அல்லாஹ்விடமிருந்து வந்ததாகும்
என்று கூறுவோருக்கு கேடுதான்
விளையும்.

தம் கைகளால் அவர்கள்
எழுதியவையும் அவர்களுக்கு
கேடாகவே அமையும்.
அவர்கள் சம்பாதித்தவையாலும்
அவர்களுக்கு கேடே விளையும். (79)

“நரகம் எம்மைச் சில நாட்கள் மட்டுமே
தீண்டும்” என்றவர்கள் கூறுகின்றனர்.
சொல்வீராக: “அல்லாஹ்விடம்
நீங்கள் அவன் வாக்குறுதி மாறமாட்
டான் என்ற வகையில்
வாக்குறுதியொன்று பெற்றுள்ளீர்களா?
அல்லது அல்லாஹ்வின் மீது நீங்கள்
அறியாதவற்றை புணைந்து
சொல்கிறீர்களா? (80)

அவ்வாறன்று. யார் பாவத்தைச்
சம்பாதித்து, அப்பாவச் செயல்கள்
அவர்களைச் சூழ்ந்தும் கொண்டு
விடுகிறதோ அவர்கள் நரக வாசிகளே.
நிரந்தரமாக அங்கே அவர்கள்
இருப்பார்கள்.” (81)

இறைநம்பிக்கை கொண்டு
நற்செயல்கள் புரிபவர்கள்
சுவர்க்கவாசிகள். அங்கே அவர்கள்
நிரந்தரமாக வாழ்வார்கள். (82)

وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ
ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَ شَيْءٌ
بِهِ إِتْمَانًا قَلِيلًا

فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ
وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً
قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ
اللَّهُ عَهْدَهُ ۗ

أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَظَّتْ بِهِ
حَظِيئَتُهُ ۗ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۗ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾

நாம் இஸ்ராயீலின் சந்ததியினரிடம்
 கீழ்வருமாறுவாக்குறுதி வாங்கியதை
 நினைவு கூருங்கள்:
 அல்லாஹ்வையன்றி வேறுயாரையும்
 நீங்கள் வணங்கக் கூடாது.
 பெற்றோர்கள், உறவினர்கள்,
 அநாதைகள், ஏழைகள்
 என்பவர்களோடு சிறந்த முறையில்
 நடந்து கொள்ள வேண்டும்.
 மக்களுக்கு நல்லதையே சொல்ல
 வேண்டும். தொழுகையை
 நிலைநாட்ட வேண்டும். ஸகாத்தைக்
 கொடுக்க வேண்டும்.
 பின்னர் உங்களில் சிலர் தவிர
 மற்றையோர் இந்த வாக்குறுதியைப்
 பொருட்படுத்தாது புறக்கணித்துவிட்
 டீர்கள். (83)

உங்களிடம் மேலும் வாக்குறுதி
 வாங்கியமையை நினைவு கூருங்கள்:
 உங்கள் இரத்தத்தை நீங்கள் ஓட்டக்
 கூடாது. உங்களது வீடுகளைவிட்டு
 ஒருவரையொருவர் வெளியேற்றக்
 கூடாது. இதனை நீங்கள், நீங்களே
 சாட்சியாக இருந்து ஏற்றுக்
 கொண்டீர்கள். (84)

பின்னர் இதோ நீங்கள் ஒருசாரார்
 இன்னொரு சாராரைக்
 கொல்கிறீர்கள்.
 வீடுகளைவிட்டு வெளியேற்று
 கிறீர்கள்.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ
 إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ
 وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا
 وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ
 ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ
 وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ
 دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ
 دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾

ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ
 وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ

அத்துமீறியும் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடும் வகையிலும் உங்களிடையே ஒருவருக்கொருவர் உங்களிலேயே இன்னொரு சாராருக்கெதிராக உதவி செய்து கொள்கிறீர்கள்.

அவர்கள் கைதிகளாக ஆகும்போது அவர்களை வெளியேற்றியமையே தடைசெய்யப்பட்ட விடயமாக இருக்கையில் மீட்புப் பணம் கொடுத்து விடுவிக்கிறீர்கள்.

இவ்வாறு வேதத்தின் ஒரு பகுதியை நம்பிக்கை கொண்டு இன்னொரு பகுதியை நிராகரிக்கிறீர்களா?

உங்களில் யார் இதனைச் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு உலக வாழ்வில் இழிவே கிடைக்கும். மறுமையில் மிகக் கடுமையான தண்டனையின் பக்கம் அவர்கள் திருப்பப்படுவார்கள்.

அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவை குறித்துப் பாராமுகமாக இல்லை. (85)

அவர்கள்தான் மறுமை வாழ்வை விற்று உலக வாழ்வை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

தண்டனை அவர்களுக்கு இலகுபடுத்தப்பட மாட்டாது. அவர்கள் உதவி செய்யப்படவும் மாட்டார்கள். (86)

மூலாவுக்கு நாம் வேதத்தைக் கொடுத்தோம். அவருக்குப் பின்னாலும் பல தூதர்களை அனுப்பி வைத்தோம்.

تَطَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ
وَإِن يَأْتُواكُمُ أُسْرَىٰ تَفْدُوهُمْ وَهُوَ مُحَرَّمٌ
عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ

أَفْتَوْمُنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ
وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضِ

فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا
خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ
وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
بِالْآخِرَةِ

فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ
بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ

மர்யமின் மகன் ஈஸாவுக்கு தெளிவான ஆதாரங்களைக் கொடுத்தோம். தூய ஆன்மாவின் மூலம் அவரைப் பலப்படுத்தினோம். உங்கள் மன ஆசைகளுக்கு இசை வில்லாதவற்றை தூதரொருவர் உங்களிடம் கொண்டு வரும் போதெல்லாம் நீங்கள் ஆணவம் கொண்டு ஒரு சாராரைப் பொய்ப்படுத்துவதுவும் இன்னொரு சாராரைக் கொலை செய்வதுவும் என்றிருப்பதா? (87)

“எமது இதயங்களுக்கு உறையிடப்பட்டு விட்டது.” என்றவர்கள் கூறினார்கள். இல்லை! அவர்களது நிராகரிப்பின் காரணமாக அல்லாஹ் அவர்களைச் சபித்துவிட்டான். எனவே, அவர்கள் கொஞ்சமாகவே நம்பிக்கை கொள்வார்கள். (88)

அவர்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்துகின்ற வேதமொன்று அல்லாஹ்விடமிருந்து வந்த போது - அவர்களே முன்பு நிராகரிப்பாளர்களுக்கெதிராக வெற்றி வேண்டி வந்தார்கள்- இவ்வாறு அவர்களிடம் அவர்கள் அறிந்ததுவே வந்த போது நிராகரித்தார்கள். இந்நிராகரிப்பாளர்கள் மீது அல்லாஹ்வின் சாபமுண்டா கட்டும். (89)

وَأَتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۗ
 أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَىٰ
 أَنفُسُكُمْ أَسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ
 وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ
 بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ
 فَفَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ
 لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى
 الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا
 كَفَرُوا بِهِ ۗ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

அல்லாஹ் இறக்கியவற்றை நிராகரிப்பதன் மூலம் எவ்வளவு மோசமான விலைக்கு அவர்கள் தம்மை விற்றுக் கொள்கிறார்கள்! அல்லாஹ் தன் அடியார்களில் தான் விரும்புவோருக்கு தன் அருளை இறக்கியதால் கொண்ட காழ்ப்புணர்ச்சியே இதற்குக் காரணம். இவ்வாறு அவர்கள் கோபத்தின் மேல் கோபத்தைச் சமந்து கொண்டனர்.

நிராகரிப்பாளர்களுக்கு இழிவைக் கொடுக்கும் தண்டனையுண்டு. (90)

அல்லாஹ் இறக்கியவற்றை நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள் என அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டால் "நாம் எமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றை நம்பிக்கை கொள்கிறோம்" என்பார்கள். அதற்கு அப்பால் இருப்பவற்றை அவை அவர்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்தும் வகையில் சத்தியமாக இருந்த போதும் அவர்கள் நிராகரிக்கிறார்கள். நபியே கூறுங்கள் "நீங்கள் இறை நம்பிக்கையாளர்களாயின் ஏன் முன்பு நபிமார்களைக் கொன்று வந்தீர்கள்." (91)

மூலா உங்களிடம் தெளிவான அத்தாட்சிகளுடன் வந்தார், பின்னர் நீங்கள் ஒரு காளைக் கன்றை அநியாயமிழைக்கும் வகையில் கடவுளாகக் கொண்டீர்கள். (92)

بِسْمَا أَشْتَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا
بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ
فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ قَبَاءُ
بِعَضْبٍ عَلَى عَضْبٍ
وَاللَّكَفِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩٠﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا
تُؤْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا
وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا
لِمَا مَعَهُمْ
قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

﴿٩٠﴾ وَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ
اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ
وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾

உங்களிடம் நாம் உறுதிமொழி
வாங்கியதை நினைவு கூருங்கள்.

அப்போது உங்களுக்கு மேலால்
மலையை நாம் உயர்த்திப்பிடித்து
"நாம் உங்களுக்குக்
கொடுத்தவற்றைப் பலமாகப் பற்றிப்
பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்.
செவிதாழ்த்துங்கள்" என்றோம்.

அப்போது அவர்கள் நாங்கள்
செவியேற்றோம் எனக் கூற,
நடத்தைகளோ மாறு செய்தோம்
என்றன.

அவர்கள் தமது நிராகரிப்புப்
போக்கால் காளைக் கன்றின் மீது
மோகம் கொண்டிருந்தனர்.

கூறுவீர்களாக: நீங்கள் நம்பிக்கை
கொண்டவர்களாயின் உங்களது
நம்பிக்கை கட்டளையிடுபவை
எவ்வளவு மோசமானவை! (93)

சொல்வீராக, மறுமையின் வீடு
அல்லாஹ்விடத்தில் மக்களுக்கன்றி
உங்களுக்கு மட்டுமே உரியதாயின் -
நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின்
மரணத்தை விரும்புங்கள். (94)

அவர்களது கைகள் செய்து
சம்பாதித்தவற்றின் காரணமாக
அவர்கள் ஒருபோதும் அதனை
விரும்பமாட்டார்கள்.

அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களை
நன்கறிந்துள்ளான். (95)

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ

وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمْ الطُّورَ

خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا

قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا

وَأَثَرُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ

قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ

كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ

خَالِصَةً مِّنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ

كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾

وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيهِمْ

وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾

அவர்களை நீர் வாழ்வின் மீது,
மக்கள் அனைவரைவிடவும் -இணை
வைத்து வணங்குவோரைவிடவும்
கூட- மிகுந்த பற்றுக்
கொண்டவர்களாகக் கண்டு
கொள்வீர். அந்த
இணைவைப்பாளர்கள்
ஒவ்வொருவரும் ஆயிரம் வருடங்கள்
வாழ்மாட்டோமா என விரும்புவர்.
நீண்ட கால வாழ்வு அவரைத்
தண்டனையைவிட்டு
விலக்கிவிடாது.

அவர்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ்
நன்கு அவதானித்தவனாகவே
உள்ளான். (96)

சொல்வீராக: யாரேனும் ஜிப்ரீலின்
எதிரியாக இருப்பின் அல்லாஹ்வின்
அனுமதியின் பேரில்தான் அதனை
முன்புள்ள வேதங்களை
உண்மைப்படுத்துவதாகவும் இறை
நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு
நேர்வழிகாட்டியாகவும்,
நன்மாராயமாகவும் அவர் உமதுள்ளத்
தில் இறக்கி வைத்தார் என்பதனை
அறிந்து கொள்ளட்டும். (97)

யார் அல்லாஹ்வுக்கும் அவனது
மலக்குகளுக்கும் அவனது
தூதர்களுக்கும், ஜிப்ரீலுக்கும்,
மீகாயீலுக்கும் பகைவரோ அத்தகைய
நிராகரிப்பாளர்களுக்கு அல்லாஹ்வும்
பகைவனாகவே உள்ளான். (98)

وَلْتَجِدْنَهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَوٰةٍ وَمِنَ
الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ
سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرْحَزِحِهٖ ۚ مِنَ الْعَذَابِ
أَن يُعَمَّرَ ۚ

وَاللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ
عَلَىٰ قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَىٰ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾

مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ
وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ
لِّلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾

நிச்சயமாக நாம் தெளிவாக விளக்கும் வசனங்களை உமக்கு இறக்கி வைத்தோம். அவற்றைப் பெரும் பாவிகள் தவிர வேறு யாரும் நிராகரிக்க மாட்டார்கள். (99)

அவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்யும் போதெல்லாம் அவர்களில் ஒரு சாரார் அதனை எடுத்தெறிந்து வந்தனரல்லவா? தவிரவும் அவர்களில் பெரும்பாலானோர் நம்பிக்கை கொள்ளாதவர்களாகவே உள்ளனர். (100)

அவர்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்தும் ஒரு தூதர் அல்லாஹ்விடமிருந்து வந்த போது வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரின் ஒரு பிரிவினர் அல்லாஹ்வின் வேதத்தை தாம் அறியாதவர்கள் போன்று தமது முதுகுக்குப் பின்னால் தூக்கி எறிந்து விட்டனர். (101)

சுலைமானின் ஆட்சி பற்றி ஷைத்தான்கள் சொல்லி வந்தவற்றை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள். சுலைமான் நிராகரிக்கவில்லை. மக்களுக்கு சூனியத்தைக் கற்றுக்கொடுத்த ஷைத்தான்களே நிராகரித்தனர். அத்தோடு பபிலோனியாவில் இருந்த ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகளுக்கும் இறக்கப்பட்டவற்றையும் அவர்கள் பின்பற்றினர். அவர்களிருவரும் யாருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாலும் நாங்கள் சோதனையாக உள்ளோம். நீர் நிராகரித்துவிடாதீர் என்று சொல்லாது கற்றுக் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾

أَوْ كَلَّمَا عَلَيْهِمْ عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ ﴿١٠٢﴾

وَمَا كَفَرُوا سُلَيْمَانَ

وَالَّذِينَ الشَّيْطِينُ كَفَرُوا يَعْلَمُونَ

الَّذِينَ السِّحْرَ

وَمَا أَنْزَلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ

وَمَرْوُتَ وَمَا يَعْلَمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا

إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ﴿١٠٣﴾

அவர்கள் கணவனையும்
மனைவியையும் பிரிக்கக் கூடியதை
அவர்களிருவரிடமிருந்து கற்றனர்.
அல்லாஹ்வின் அனுமதியின்றி
அவற்றின் மூலம் அவர்களால்
யாருக்கும் தீங்கிழைக்க முடியாது.
அவர்கள் தமக்குத் தீங்கிழைப்பதை,
தமக்குப் பிரயோசனமளிக்காததைக்
கற்றுக் கொண்டனர்.

அதனை விலைக்கு வாங்கிக்
கொண்டவருக்கு மறுமையில்
எத்தகைய பங்கும் கிடையாது
என்பதனை அவர்கள் அறிந்தே
இருந்தனர்.

அவர்கள் தம்மை விற்று வாங்கிக்
கொண்ட பொருள் எவ்வளவு
மோசமானது!

இதனை அவர்கள் அறிந்திருக்கக்
கூடாதா! (102)

அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டு
இறையச்சம் கொண்டுமிருந்தால்
அல்லாஹ்விடமிருந்து வரும் நற்கூலி
சிறந்தது.

இதனை அவர்கள் அறிந்திருக்க
வேண்டாமா? (103)

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களோடு யூதர்கள் மோதினார்கள். சூழ்ச்சிகள்
செய்தார்கள். சதிகளில் ஈடுபட்டார்கள். மிகத் தந்திரமாக இயங்கினார்கள்.
இறைவனால் -அல்லாஹ்வால்- தாம் தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகத்தினர் என்று
காட்டிக் கொள்ள முனைந்தார்கள். எனவே, நரகு சென்றாலும் நாம் அங்கே
கொஞ்ச நாட்களே இருப்போம் என்றார்கள். சுவர்க்கம் எமக்கு மட்டுமே உரியது
என்றார்கள். இவ்வாறெல்லாம் வாதாடி சூழ்ச்சிகள் செய்து வாழ்ந்த அவர்களது
நிலையை அம்பலப்படுத்தி விளக்கும் வகையிலேயே இப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ

الْمَرْءِ وَرَوْحِهِ

وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ

إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ

وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ

وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ

فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ

وَلَيْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا

لَكُنُوبَهُمْ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾

யூதர்கள் ஏன் இவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள்? இந்த இறுதித் தூதை ஏன் அவர்களால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை? என்பதையும் இப்பகுதி தெளிவுற விளக்குகிறது.

இப்போது நேரடியாக வசனங்களுக்கு வருவோம்:

﴿ أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ
مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بِغَضِبْنَاهُمْ إِلَى بَعْضِ
أَقْوَامٍ تَوَدَّتْهُمْ قَلْبًا فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ اتَّعَلَقُوا ﴿٧٦﴾ أَوْ لَا يَعْلَمُونَ
أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾

இந்நிலையில் அவர்கள் உங்களை நம்பிக்கை கொள்வார்கள் என்று ஆசை வைக்கிறீர்களா? போதாமைக்கு அவர்களில் ஒருசாரார் அல்லாஹ்வின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அதனை விளங்கியதன் பின்னர் தாம் அறிந்து கொண்டே அதனைத் திரிப்புடுத்தவும் செய்கிறார்கள். இறை நம்பிக்கை கொண்டோரை அவர்கள் கண்டால் "நாங்கள் நம்பிக்கை கொண்டோம்" என்பார்கள். ஆனால் தனியே இருக்கும்போது அவர்கள் தமக்குள் "அல்லாஹ் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தி அறிவித்துத் தந்தவற்றை அவர்களுக்குச் சொல்கிறீர்களா? அவற்றை வைத்து அவர்கள் உங்கள் இறைவனிடம் உங்களுக்கெதிராக வாதாடுவார்களே, நீங்கள் மதியிழந்துவிட்டீர்களா?!" எனக் கூறுவார்கள். அவர்களின் இரகசியச் செயற்பாடுகளையும், வெளிப்படச் செயற்பாடுகளையும் அல்லாஹ் அறிகிறான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதா?!

(வசனங்கள்: 75-77)

யூதர்களிடம் இரண்டு நிலைகள் உள்ளன. ஒன்று வேதத்தில் கருத்துத் திரிப்பு செய்தல். மற்றது நயவஞ்சகம், போலி வாழ்வு என்பன. இவ்விரு நிலைப்பாட்டையும் கொண்ட சமூகத்திடம் இறை நம்பிக்கை கொள்வார்கள், உங்களது நம்பிக்கைகளை ஏற்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாமா? இக்கருத்தையே இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

இக்கருத்தை இந்த வசனங்கள் எவ்வாறு விளக்குகின்றன எனப் பார்ப்போம். மேலே தரப்பட்டுள்ள இறை வசனம் 'இந்நிலையில்' என ஆரம்பிக்கிறது. 'பீ' என்ற அரபுப் பதமே அவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'பீ' எனின் 'எனவே', 'விளைவாக' என்று பொருள். அது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்ட கறைபடிந்த இறந்த கால வரலாற்றைச் சுட்டுகிறது. இப்படியொரு வரலாற்றைக் கொண்டவர்கள், இறுதியில் ஈரமற்ற இறுகிப் போன இதயம் கொண்டவர்கள் இறை நம்பிக்கை

கொள்வார்கள் என்று நீங்கள் ஆசைவைக்கலாமா? எதிர்பார்க்கலாமா? என இந்தப் பிரயோகம் வினவுகிறது. 'வ' என்ற அரபுப் பதமே 'போதாமைக்கு' என வசனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அப்பிரயோகம், 'போதாமைக்கு' நிகழ்காலத்திலும் அவர்கள் இன்னொரு பாரிய குற்றச் செயலில் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்கள்' என்கிறது. அதுதான் வேதத்தில் கருத்துத் திரிபேற்படுத்தற் செயற்பாடு. இறந்த காலமும் அப்படி, நிகழ்காலத்திலும் இந்நிலை. இனி எப்படியவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ள முடியும்? அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்வார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்பை விட்டுவிடுங்கள் என முஸ்லிம்களைப் பார்த்துச் சொல்கிறது இவ்வசனம்.

கருத்துத் திரிப்புடுத்தலைச் செய்பவர்கள் சந்தேகமின்றி மார்க்கத் தலைமைகள்; அறிஞர்கள். இறை வசனங்களை செவிமடுத்து, விளங்கி, தாம் செய்வது திரிபுதான் என்பதை நன்குணர்ந்து கொண்டே அதனை அவர்கள் செய்கிறார்கள். பாவத்தைப் பிடிவாதத்துடன் வேண்டுமென்றே செய்யும் மனோ நிலை இது. செய்யும் பாவமும் மார்க்கத்தையே மாற்றும் பயங்கரக் குற்றச் செயல்.

சத்தியத்தை அசத்தியமாகவும், அசத்தியத்தைச் சத்தியமாகவும், உண்மையைப் பொய்யாகவும், பொய்யை உண்மையாகவும், அனுமதிக்கப்பட்டதை அனுமதிக்கப்படாததாகவும், அனுமதிக்கப்படாததை அனுமதிக்கப்பட்டதாகவும் அம்மார்க்கத் தலைவர்கள் காட்டினர். சமூகத்தின் மேல் மட்டத்தினரைத் திருப்திப்படுத்தி, தமது தலைமையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு, உலக வாழ்வு வசதிகளைப் பெற்று வாழுவே இத்திரிபு வேலையை அவர்கள் செய்கிறார்கள்.

அடுத்து அவர்களது போலி வாழ்வு, நயவஞ்சகம். முஸ்லிம்களைக் கண்டால் போலியையும், பொய்யையும் சந்தைப்படுத்தித் தம்மைக் காத்துக் கொள்வதுவும், தனியே இருந்தால் தமது உண்மை சொரூபத்தில் வாழ்வதுவுமே அவர்களது வாழ்வு. இத்தகைய மனிதர்களிடம் எவ்வாறு இறை நம்பிக்கையை எதிர்பார்க்க முடியும்.

தவ்ராத் வேதத்தில் இறுதி நபித்துவம் பற்றியும், முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் பற்றியும் குறிப்புள்ளது. சிலபோது யூதர்கள் சிலர் அதனை முஸ்லிம்களிடம் தாம் நம்பிக்கையாளர்கள்தான் என்று காட்டிக் கொள்ளச் சொல்லிவிடுவார்கள். இந்த நிலையில் யூதர்கள் மாத்திரம் தனித்திருக்கும்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- எமக்குச் சொன்ன அந்த உண்மையை நீங்கள் அவர்களிடம் சிந்தனையின்றிச் சொல்லலாமா? அதனை வைத்து முஸ்லிம்கள் இறைவனிடம் -அல்லாஹ்விடம்- வாதாடலாமல்லவா? என்று தமக்குள் பேசிக் கொள்வர்.

“உங்கள் இறைவனிடம் உங்களுக்கெதிராக வாதாடுவார்களே?”

என்று அவர்கள் கூறியதுதான் ஆச்சரித்திற்குரிய விடயம். முஸ்லிம்களிடம் இந்த உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால் அவர்கள் இறைவனிடம் வாதாட

மாட்டார்கள். இறைவனும் கேட்க மாட்டான். எனவே, எமக்குப் பிரச்சினையாக அமையாது என்று அவர்கள் நினைப்பதாக இவ்வசனம் காட்டுகிறது. இரகசியம், பரகசியம் அனைத்தையும் அறிந்த இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றி இவ்வாறு நினைப்பது இறை நம்பிக்கை பற்றிய எவ்வளவு பெரும் அறியாமை!

“உங்கள் இறைவனிடம் உங்களுக்கெதிராக வாதாடுவார்களே?” என்ற வசனத்திற்கு உலக நலன்களில் மிக ஆழ்ந்து மூழ்கிப் போன மனநிலையால் இறை நிலையையும் உணரத் தவறினார்கள் அவர்கள். அப்படியொரு மனநிலை வேகத்தில் இவ்வாறு கூறினார்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இறை நம்பிக்கை உள்ளத்தில் பதிய அந்த உள்ளத்தில் ஈரம் வேண்டும்; மென்மை வேண்டும்; உணர்ச்சிபூர்வ விழிப்பு நிலை வேண்டும். கரடுமுரடான, இறுகிய, ஈரமற்ற உள்ளத்தில் இறை நம்பிக்கை நுழைவது வெகு சிரமம். யூதர்கள் செய்த குற்றச் செயல்களாலும், சூழ்ச்சிகளாலும், தந்திரங்களாலும் அப்படி அவர்கள் மாறிப் போனார்கள். இந்த உண்மையையே இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

யூதர்களுக்கு மட்டுமல்ல; எந்த உள்ளத்திற்கும் இது பொருந்தும்.

இது யூதர்களின் மனநிலை. அவர்களின் சமூக நிலை பற்றி அடுத்து வரும் வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمْثِيَ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾ قَوْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُوبُونَ
الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا قَوْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ
أَيْدِيهِمْ وَقَوْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْتُوبُونَ ﴿٧٩﴾

அவர்களில் ஒரு சாரார் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதோர். வேதம் பற்றி அவர்களுக்கு இட்டுக் கட்டிய பொய்கள், ஆசைகள் அடிப்படையிலான அறிவே உள்ளது. மேலும் அவர்கள் வெறுமனே ஊகிக்கிறார்களே அன்றி வேறில்லை.

சொற்ப விலைக்கு விற்க தம் கைகளால் புத்தகத்தை எழுதி, இது அல்லாஹ்விடமிருந்து வந்ததாகும் என்று கூறுவோருக்கு கேடுதான் விளையும். தம் கைகளால் அவர்கள் எழுதியவையும் அவர்களுக்கு கேடாகவே அமையும்.

அவர்கள் சம்பாதித்தவையாலும் அவர்களுக்கு கேடே விளையும்.

(வசனங்கள்:78,79)

இந்த வசனங்களிரண்டும் சுட்டும் கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து கவனத்திற் கொள்ளத் தக்கவை.

மார்க்கத்தை விற்றுச் சம்பாதிக்கும் மார்க்கத் தலைமைகள். மார்க்கத்தையும், அதன் வேதத்தையும் பற்றி ஒன்றுமறியாப் பொது மக்கள். அந்தப் பொது மக்களுக்குத் தெரிந்தது அம்மார்க்கம் பற்றிய சில பொய்யான கருத்துக்கள், வெறும் ஆசை வார்த்தைகள். நேரடியாக வேதத்தை வாசித்து அதன் கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. மார்க்கம் பற்றிய வெற்று யூதங்களுடன் வாழ்பவர்கள் அவர்கள். இதுவே யூத சமூக நிலை.

'நாம் தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகமாகும். அல்லாஹ்வுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்கள். எனவே, செய்யும் பாவங்களெல்லாம் மன்னிக்கப்பட்டுப் போய்விடும்.' இப்படித்தான் அவர்கள் மார்க்கம் பற்றி அறிந்திருந்தார்கள்.

மார்க்கத் தலைமைகள் இந்த அறியாமையைப் பயன்படுத்தி வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் மார்க்கத்தைத் திரிபுபடுத்தி மக்களுக்குச் சொல்வார்கள்; எழுதுவார்கள். அவற்றை இறை மார்க்கமே என்று கூறி, மக்களுக்கு விற்று, சம்பாதித்து வாழ்வார்கள். இது ஒரு பயங்கரமான பெரும் பாவம். எனவே, அவர்கள் சம்பாதித்ததாலும், எழுதியதாலும் அவர்களுக்கு வரக்கூடியது பெரும் நாசமும், கேடுமே என்கின்றன இந்த வசனங்கள்.

78ஆம் வசனத்தில் மொழிபெயர்ப்பில் வந்துள்ள 'இட்டுக்கட்டிய பொய்கள், ஆசைகள்' என்பது 'அமானி' என்ற அரபுப் பதத்தின் பொருளாகும். அக்கருத்தின் அடிப்படையிலேயே இவ்வசனத்திற்கு நாம் ஏற்கனவே விளக்கம் கொடுத்தோம். 'அமானி' என்ற அச்சொல்லுக்கு ஒதுதல் என்ற பொருளையும் சிலர் கொடுக்கின்றனர்.¹ அதன்படி அவர்களுக்கு ஓத மட்டுமே தெரியும். வேதத்தை ஆராய்ந்தறிய, விளங்க அவர்கள் முற்படவில்லை. எனவேதான் அவர்களுக்கு மத்தியில் மார்க்கம் பற்றிய பொய்கள் இலகுவாகப் பரவின. மார்க்கத் தலைமைகளும் மார்க்கம் என்ற பெயரில் பொய்களைப் பரப்பி சம்பாதிக்கவும் இதனால்தான் முடிந்தது.

அனைத்து மார்க்கங்களின் வரலாற்றிலும் காலம் செல்லச் செல்ல இத்தகைய சூழல் தோன்றுவதுண்டு. மார்க்கம் வெறும் சடங்கு, சம்பிரதாயங்களாகவும், வெளித் தோற்றமாகவும் மாறிப் போய் அறிவற்ற பொது மக்களையும், இறைபயமற்ற மார்க்கத் தலைமைகளையும் அப்போது கொண்டிருக்கும். அந்நிலையில் மார்க்கமே சம்பாதிக்கும் பொருளாக மாறிப் போகும்.

தனது மார்க்கத்தைத் திரிபுபடுத்தத் துணிந்த தலைமைகள், மார்க்கம் பற்றிய அறியாமையில் வாழும் பொதுமக்கள் என்ற இந்த நிலையில் இறை நம்பிக்கை கொள்வதனை எவ்வாறு எதிர்பார்க்க முடியும் என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

1. தப்ஸீர் அல் மனார்- இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-260

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-557

மார்க்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் எத்தகைய வெற்று ஆசைகளையும், அர்த்தமற்ற எதிர்பார்ப்புக்களையும் அந்த யூதப் பொது மக்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு ஓர் உதாரணத்தை அடுத்து வரும்வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخِذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ
 أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾ بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَظَّتْ بِهِ حَاطَّتْهُرُ فَأُولَٰئِكَ
 أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨١﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾

“நரகம் எம்மைச் சில நாட்கள் மட்டுமே தீண்டும்” என்றவர்கள் கூறுகின்றனர். சொல்வீராக: “அல்லாஹ்விடம் நீங்கள் அவன் வாக்குறுதி மாறமாட்டான் என்ற வகையில் வாக்குறுதியொன்று பெற்றுள்ளீர்களா? அல்லது அல்லாஹ்வின் மீது நீங்கள் அறியாதவற்றை புணைந்து சொல்கிறீர்களா? அவ்வாறன்று. யார் பாவத்தைச் சம்பாதித்து, அப்பாவச் செயல்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்தும் கொண்டுவிடுகிறதோ அவர்கள் நரக வாசிகளே. நிரந்தரமாக அங்கே அவர்கள் இருப்பார்கள்.” இறைநம்பிக்கை கொண்டு நற்செயல்கள் புரிபவர்கள் சுவர்க்கவாசிகள். அங்கே அவர்கள் நிரந்தரமாக வாழ்வார்கள். (வசனங்கள்:80-82)

இறை நம்பிக்கை என்பது இறை தொடர்பு. அது நற்செயல்களால் வலுப்பெறும். நம்பிக்கை ஆழமாகும்போது நற்செயல்கள் அதிகரிக்கும். இறை அவதானம் பற்றிய மனநிலையும் ஆழமாகும். இப்போது இத்தகைய மனிதனின் வாழ்வில் பாவங்கள் குறையும்; விதிவிலக்காகும்.

இந்த வகையில் இறை நம்பிக்கை கொண்ட உள்ளம் எந்தப் பாவத்தைச் செய்யவும் தயங்கும். பாவம் செய்தால் பதறிப் போகும். பாவமன்னிப்பை நோக்கி விரையும். இப்படிப் பாவங்களின் முன்னால் உணர்வுபூர்வ மனோ நிலையைக் கொண்டது இறை நம்பிக்கையின் உள்ளம்.

ஆனால் இந்த வசனங்கள் காட்டும் உள்ளம் கணக்குப் பார்த்துப் பாவம் செய்யும் உள்ளம். இணைவைத்தல், இறை நிராகரிப்பு போன்ற பாவங்களில்தான் விழுந்துவிடக் கூடாது. ஏனைய பாவங்களைச் செய்யலாம். பாவங்கள் நன்மைகளை விட்டுச் சற்றுக் கூடிவிட்டால் நரகத்தில் கொஞ்ச காலம் இருக்க வேண்டி வரும். பிறகு சுவர்க்கம் சென்று விடலாம் என்ற நினைப்பில் உணர்வு மரத்துப் போன உள்ளம் இது.

இறைநம்பிக்கையில் கோளாறுகள் கொண்ட உள்ளமே இவ்வாறு நினைக்க முடியும். இறைபயம் கொண்ட, இறை பிரக்கை கொண்ட உள்ளமொன்று எவ்வாறு பொருட்படுத்தாது பாவம் செய்ய முடியும்?!

எனவே "நாம் கொஞ்ச காலம் நரகிலிருப்போம்" என்ற வார்த்தையை இவ் வசனம் மறுக்கிறது. "என்ன! இறைவனிடத்தில் -அல்லாஹ்விடத்தில்- அப்படியொரு வாக்குறுதி வாங்கி விட்டீர்களா?" எனக் கேட்கிறது. இது இறைவன் -அல்லாஹ்- மீதான இட்டுக் கட்டலே எனவும் விளக்குகிறது.

அடுத்த வசனங்களில் ஓர் ஆழ்ந்த உண்மையை அல் குர்ஆன் சொல்கிறது:

ஒரு மனிதன் பாவச் செயல்களாலும் நிரந்தர நரகைப் பெற முடியும். இறை நிராகரிப்புக்கும் உட்பட முடியும். பாவச் செயல் என்பது அல்லாஹ்வை விட்டுத் தூரமாதலாகும். அவை கூடக் கூட அல்லாஹ்வை விட்டுத் தூரமாதலும் அதிகரிக்க முடியும். கீழ்வரும் ஹதீஸ் பாவச் செயல் ஏற்படுத்தும் பாரிய தாக்கத்தை விளக்குகிறது:

"ஒருவன் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடும்போது இறை நம்பிக்கை கொண்டவனாக இருந்து கொண்டு அவ்வாறு செய்வதில்லை. களவாடுவோனொருவன் களவாடும் போது இறை நம்பிக்கை கொண்டவனாக இருந்து கொண்டு அவ்வாறு செய்வதில்லை. மது குடிப்போனொருவன் மது அருந்தும்போது இறை நம்பிக்கை கொண்டோனாக இருந்து கொண்டு அவ்வாறு செய்வதில்லை."

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்)

பாவம் என்பது ஒரு பயங்கரப் பாதிப்பை இறை நம்பிக்கையில் ஏற்படுத்தும் என இந்த ஹதீஸ் விளக்குகிறது. இப் பெரும் பாவங்களில் ஒன்றில் மனிதன் ஈடுபடும்போது அவனது இறை நம்பிக்கை உயிரோட்டத்தை முழுமையாக இழந்து உறங்கு நிலைக்கு இறங்கி விடுகிறது எனவும் இந்த ஹதீஸ் சொல்கிறது. அவ்வாறாயின் தொடர்ந்து இத்தகைய பாவங்களில் ஈடுபடுவோரின் நிலை எவ்வாறாக முடியும்?!

இக்கருத்தை இறை தூதர் (ஸல்) இன்னொரு வகையில் கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்:

"அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரஹி) அறிவிக்கிறார். இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்: நான் உங்களுக்கு அற்ப பாவங்கள் பற்றி எச்சரிக்கிறேன். அவை ஒன்று திரண்டு மனிதனை அழிக்கும் நிலையை அடையமுடியும். இறை தூதர் (ஸல்) இதற்கு ஒரு உதாரணம் சொன்னார்கள். ஒரு கூட்டத்தினர் ஒரு நிலத்தில் தங்குகின்றனர். உணவு சமைக்கும் நிலையாயிற்று. ஒரு மனிதர் போய் விறகுத் துண்டொன்றை எடுத்து வருகிறார். இன்னொருவர் போய் இன்னொரு விறகுத் துண்டைக் கொண்டு வருகிறார். இவ்வாறு விறகு திரண்டு விடுகிறது.

தீ மூட்டி விடுகிறார்கள். நெருப்பின் மீது வைத்து உணவையும் அவர்கள் சமைத்துக் கொள்கிறார்கள்." (முஸ்னத் அஹ்மத்)¹

இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில் இவ்விறை வசனத்தின் பிரயோகங்களை அவதானிப்போம். அவன் பாவம் ஒன்றை செய்யவில்லை; 'சம்பாதிக்கிறான்'; அந்தப் பாவங்கள் அவனைச் 'சூழ்ந்து கொள்கின்றன' என்கிறது இந்த வசனம். பாவங்களால் அவன் சூழப்படுகிறான். அவற்றை விட்டு வெளியேற முடியா நிலை தோன்றி விடுகிறது. பாவச் செயல்களினுள்ளே அவன் சிறையுண்டு போகிறான். இவ்வாறு விளக்கும் இவ்வசனம் அவனது உள உணர்வுகளையும், மன நிலையையும் பாவங்கள் ஆட்கொண்டு விடுகின்றன என உணர்த்துகிறது. இத்தகைய மனிதன்தான் விரும்புவற்றைச் சுதந்திரமாகச் செய்வதாக நினைக்கக் கூடும். ஆனால் அவன் மனோ இச்சைகளின் கைதி. பெரும் பாவங்களின் சிறையில் அவன் உள்ளான். குற்றச் செயல்கள் என்ற இருளில் அவன் தடுமாறுகிறான்.

இந்த நிலை பாவத்தில் தொடர்ந்து செல்லும்போது, பாவங்களைப் பிடிவாதத்துடன் செய்யும் போதே ஏற்படும். நன்மைகள் செய்வதில் வேகமும் உறுதியும் காணப்படாமை ஒரு பலவீனம். ஆனால் பாவங்கள் செய்வதில் வேகமும். உறுதியும் இருந்து விடக் கூடாது.

எண்ணம், விருப்பம், ஆசை, நாட்டம், திடசங்கற்பம், செயல், பழக்கம், பிடிவாதம் என உள உணர்வுகள் பரிணாமமடைந்து செல்லும். இந்த உள நிலைகளின் இறுதி நிலையையே இவ்வசனம் காட்டுகிறது.

இவ்வாறானதொரு நிலைக்கு வந்த மனிதனிடம் இறை நம்பிக்கை இருப்பது சாத்தியமில்லை. அல்லாஹ்வை விட்டு வெகு தூரத்தில் உள்ள மனிதன் இவன். இறைவனுக்கும் இவனுக்குமிடையிலான தொடர்புகள் முற்றிலும் அறுந்து போயிருக்கும். இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில்தான் இத்தகைய மனிதன் நிரந்தர நரகைப் பெறுவான் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் பலர் 'பாவம்' என்று இந்த வசனத்தில் வந்த சொல்லுக்கு 'இணைவைத்தல்' எனப் பொருள் கொண்டனர். ஆனால் இக்கருத்து பொருத்தமற்றது. ஏனெனில் யூத மதத் தலைவர்களை நோக்கியே இங்கு பேசப்படுகிறது. மொழிப் பிரயோகம் இக்கருத்துக்கு மாற்றமாக உள்ளதோடு, ஷரீஆவின் பிரயோகமும் இக்கருத்தை ஏற்கவில்லை.

கொஞ்ச காலமே நரகில் இருக்க வேண்டி வரும் என்ற எண்ணத்தில் பாவம் செய்ய முற்பட்டால் அது எந்த நிலைக்குக் கொண்டு விடும்; பாவங்களும் இறை

1. பார்க்க: உம்மதா அல்-தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கலீலின் சுருக்க நூல்- அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-130

நிராகரிப்பு நிலைக்கு இட்டுச் செல்லலாம் என்ற கருத்தையே அல்குர்ஆன் இங்கு விளக்குகிறது.¹

யூதர்கள் கொண்டிருந்த பிழையான அக்கருத்தை தவறானது என்பதோடு நிறுத்தி விடாது பாவச் செயல்களின் நிலையை இங்கே பொதுவாக அல் குர்ஆன் விளக்கிக் கூறியமை அவதானத்திற் கொள்ளத்தக்கது. யூதர்களின் வரலாறு தரும் படிப்பினைகளையும் சுட்டிக் காட்டலே இதன் நோக்கம்.

அடுத்து அல் குர்ஆன் இதற்கு எதிர்ப்பக்கமாக நிரந்தர சுவர்க்கம் என்பது இறை நம்பிக்கையோடு சீரான செயல்களில் ஈடுபட்டு அந்த நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொள்வோருக்கே உரியது என்கிறது. நற் செயல்கள் இறை நம்பிக்கையை வளர்க்கும் ஊட்ட சக்திகள். பாவங்கள் நம்பிக்கையைப் பலவீனமுறச் செய்து அழிந்து விடும் நச்சுப் பொருட்கள்.

இவ்வாறு இறை தூதை, முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை யூதர்கள் ஏற்கப் போவதில்லை எனவும் அதற்கான காரணங்களையும் இப்பகுதியில் அல் குர்ஆன் விளக்கி வந்தது. இறுதியில் அவர்களது சமூக நிலை பற்றி விவரித்தது. இப்போது இறைவனோடு அவர்கள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களை முழுமையாகவும், குறிப்பாக சில பகுதிகளையும் காட்டி அவற்றைப் பொறுத்தவரையில் யூதர்களின் நடத்தையை ஸூரா தருகிறது. இது ஏற்கனவே விளக்க வந்த கருத்திற்கு வலுவூட்டுவதாக அமைகிறது.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ
وَأنتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٨٧﴾

நாம் இஸ்ராயீலின் சந்ததியினரிடம் கீழ்வருமாறுவாக்குறுதி வாங்கியதை நினைவு கூருங்கள்: அல்லாஹ்வையன்றி வேறுயாரையும் நீங்கள் வணங்கக் கூடாது. பெற்றோர்கள், உறவினர்கள், அநாதைகள், ஏழைகள் என்பவர்களோடு சிறந்த முறையில் நடந்து கொள்ள வேண்டும். மக்களுக்கு நல்லதையே சொல்ல வேண்டும். தொழுகையை நிலைநாட்ட வேண்டும். ஸகாத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். பின்னர் உங்களில் சிலர் தவிர மற்றையோர் இந்த வாக்குறுதியைப் பொருட்படுத்தாது புறக்கணித்துவிட்டீர்கள்.

(வசனம்:83)

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-262

அகீதா-அல் முஸ்லிம் - ஷெய்ஹ் முஹம்மத் அல் கஸ்ஸாவி: பக் -171-181

இங்கு வாக்குறுதுதி எனக் குறிக்கப்படுவது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்ட மலையை தூக்கி, உயர்த்திப் பிடித்துப் பெறப்பட்ட ஒப்பந்தத்தையாகும்.

இங்கு இவ்வசனம் குறிக்கும் ஒப்பந்தம் இரு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று இறைவனை -அல்லாஹ்வை- மட்டுமே வணங்குதல். இறைவனுக்கு அடிபணிதல், அவனுக்கு இணை வைக்காதிருத்தல் என்ற கருத்தை குறிக்கிறது. இந்த வகையில் இது ஏகத்துவத்தை ஏற்றலையும், அதனை நடைமுறையில் பிரயோகித்தலையும் குறிக்கிறது. 'இபாததுல்லாஹ்' என்பது வணக்கங்கள், இறை கட்டளைகளுக்கு அடிபணிதல் என்ற கருத்துக்களைக் கொடுத்து இறை வனுடனான மனித நடத்தையைச் சுருக்கித் தருகிறது.

ஒப்பந்தத்தின் அடுத்த பகுதி மனிதர்களுடனான உறவாடலைக் குறிக்கிறது. குடும்பம் என்ற ஆரம்ப இடத்திலிருந்து துவங்கும் இந்த உறவாடல் மனித சமூகத்தையே அடக்கும் வகையில் தொடர்கிறது. தாய், தந்தையரைக் கவனித்தல், பராமரித்தல், அவர்களுடன் சிறந்த முறையில் உறவாடல் என்பது முதற் பகுதி. பின்னர் இரத்த உறவு கொண்டவர்களுடனான தொடர்பை சீராகப் பேணி அவர்களுக்கு உதவுதல் பராமரித்தல் என அது அமைகிறது.

ஒப்பந்தம் அடுத்து பொதுவாக மனித சமூகத்துடனான உறவுக்கு வருகிறது. முதலில் சமூகத்தின் ஏழை எளியவர்கள், அடிமட்ட மக்கள் பற்றி அது விளக்குகிறது. அநாதைகளையும், ஏழைகளையும் பராமரித்தல், அவர்களுக்கு உதவுதல் என இந்த உறவை அது விளக்குகிறது. பெற்றோர்கள், உறவினர்கள் ஆகியோருக்கு பாவித்த அதே பிரயோகத்தைப் பாவித்தே இக்கருத்தை இவ்வசனம் விளக்குவது அவதானிக்கத்தக்கது.

"மக்களுக்கு நல்லதையே சொல்ல வேண்டும்." என்று ஒப்பந்தத்தின் அடுத்த பகுதி துவங்குகிறது. நன்மைகள், நலன்கள் நிலைக்கப் பாடுபடவே அதுவாகும். நன்மைகளை ஏவி, தீமைகளைத் தடுக்கப் பாடுபடும் நடவடிக்கையையே இவ்வாறு இவ்வசனம் சொல்கிறது.¹

அடுத்து இறை தொடர்பை வலுப்படுத்தும் தொழுகையும், மனிதர்களுக்கு மத்தியிலான பொருளாதார உறவைப் பேணுவதன் அடிப்படை அம்சமான லகாத்தும் தரப்படுகிறது.

இவையே யூதர்கள் இறைவனுடன் -அல்லாஹ்வுடன்- செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் பகுதிகள். ஒரு சிறந்த சமூக அமைப்புக்கான அடிப்படை விதிகள் இவை. இறை தூதை சுமக்கும் சமூகம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மிக முக்கிய கடமைகளே இங்கு தரப்பட்டன. ஆனால் யூதர்களில் பெரும்பாலோர் இந்த

1. பர்க்க: தப்ளீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரீனா வா-1 பக்-267

உம்தத் அல்-தப்ளீர் (தப்ளீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்) - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகீர் - வா-1 பக்-131

ஒப்பந்தத்தைப் புறக்கணித்தனர்; நடைமுறைப்படுத்தவில்லை என இறுதியில் சொல்கிறது இந்த வசனம்.

அடுத்து குறிப்பானதொரு ஒப்பந்தத்தை விளக்கிக் காட்டுகிறது ஸூரா. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது காலத்துக்குச் சற்று முன் நடந்த நிகழ்வொன்றை அவ்வொப்பந்த மீறலுக்கு உதாரணமாகவும் காட்டுகிறது. யூதர்கள் இறை கட்டளையைப் புறக்கணிப்பதில் எந்தளவு தூரம் சென்றுவிடுகிறார்கள் என்பதை இதன் மூலம் ஸூரா விவரிக்கிறது:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَسْهَوُونَ ﴿٨٥﴾ ثُمَّ أَنْتُمْ هَتُّوْا لَآءٍ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ فَرِيقًا مِّنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَقْظَهُرُونَ عَلَيْهِم بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِن يَأْتُوكُمْ أُسْرَىٰ تَقْتُلُوهُمْ وَهَلْ تُحَرِّمُ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجَهُمْ أَفْتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَن يَفْعَلْ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٦﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨٧﴾

உங்களிடம் மேலும் வாக்குறுதி வாங்கியமையை நினைவு கூருங்கள்: உங்கள் இரத்தத்தை நீங்கள் ஓட்டக் கூடாது. உங்களது வீடுகளைவிட்டு ஒருவரையொருவர் வெளியேற்றக் கூடாது. இதனை நீங்கள், நீங்களே சாட்சியாக இருந்து ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். பின்னர் இதோ நீங்கள் ஒருசாரார் இன்னொரு சாராரைக் கொல்கிறீர்கள். வீடுகளைவிட்டு வெளியேற்றுகிறீர்கள். அத்துமீறியும் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடும் வகையிலும் உங்களிடையே ஒருவருக்கொருவர் உங்களிலேயே இன்னொரு சாராருக்கெதிராக உதவி செய்து கொள்கிறீர்கள். அவர்கள் கைதிகளாக ஆகும்போது அவர்களை வெளியேற்றியமையே தடைசெய்யப்பட்ட விடயமாக இருக்கையில் மீட்பும் பணம் கொடுத்து விடுவிக்கிறீர்கள். இவ்வாறு வேதத்தின் ஒரு பகுதியை நம்பிக்கை கொண்டு இன்னொரு பகுதியை நிராகரிக்கிறீர்களா? உங்களில் யார் இதனைச் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு உலக வாழ்வில் இழிவே கிடைக்கும். மறுமையில் மிகக் கடுமையான தண்டனையின் பக்கம் அவர்கள் திருப்பப்படுவார்கள். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவை குறித்துப் பாராமுகமாக இல்லை. அவர்கள்தான் மறுமை வாழ்வை விற்று உலக வாழ்வை வாங்கிக் கொண்டார்கள். தண்டனை அவர்களுக்கு இலகுவடுத்தப்படமாட்டாது. அவர்கள் உதவி செய்யப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்:84-86)

'அவ்ஸ்', 'கஸ்ரஜ்' என்பவை மதீனாவில் வாழ்ந்த இரு பெரும் கோத்திரங்கள். அடிக்கடி மோதிக் கொண்டு இரத்தம் சிந்தி வாழ்ந்த அவர்கள் கடும் பகைவர்களாகவே தொடர்ந்திருந்தனர்.

மதீனாவின் யூதர்கள் 'பனு கைனுகா', 'பனு நஸீர்', 'பனு குறைளா' என்ற மூன்று பிரதான கோத்திரங்களாக வாழ்ந்தனர். 'பனு கைனுகா', 'பனு நஸீர்' என்ற இரு கோத்திரங்களும் 'கஸ்ரஜ்' என்ற கோத்திரம் சார்ந்து உறவாடி வாழ்ந்தனர். 'பனு குறைளா' பிரிவினர் 'அவ்ஸ்' கோத்திரம் சார்பு நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர். இந்நிலையில் 'கஸ்ரஜ்', 'அவ்ஸ்' கோத்திரத்தாரிடையே சண்டை மூளும்போது யூதர்களும் தாம் சார் கோத்திரங்களோடு இணைந்து போராடினர். இந்நிலையில் தம் சமூக சகோதரர்களுடன் அவர்கள் மோதினர். அவர்களைக் கொலையும் செய்தனர். ஒரு சாரார் அடுத்த சாராரை அவர்களது வீடுகளைவிட்டு விரட்டியும் அடித்தனர். அவ்வாறே அவர்களில் ஒரு சாரார் அடுத்த சாராருக்கு எதிராக தமக்கிடையே உதவி செய்தும் கொண்டனர்.¹

ஆனால் அல்லாஹ்வோடு யூதர்கள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் இந்நடவடிக்கையை மறுதலிக்கின்றது. அவ்வொப்பந்தத்தின்படி யூதர்கள் தம்மிடையே போராடிக் கொள்ளக் கூடாது. ஒரு சாரார் அடுத்த சாராரை வீடுகளைவிட்டு துரத்தியடிக்கக் கூடாது. கைதிகளாக தம் சமூகத்தாரைப் பிடிக்கவும் கூடாது. மேற் சொன்ன வகையில் யூதர்கள் தம்மிடையே போராடிக் கொண்டு இவ்வொப்பந்தத்தை முழுமையாக முறித்தனர். ஆனால் கைதிகள் விடயத்தில் மாத்திரம் தவ்ராத் வேதத்தின் கட்டளையைப் பின்பற்றினர். தமது மக்கள் யுத்தத்தின்போது கைதிகளாகப் பிடிக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்களை மேற் கூறிய தவ்ராத்தின் கட்டளையைக் காரணங் காட்டி விடுவித்தனர். இங்கு அல் குர்ஆன் யூதர்களின் இந்நடவடிக்கையை மிகக் கடுமையாகச் சாடுகிறது.

வேதத்தின் ஒரு பகுதியை நம்பிக்கை கொண்டு இன்னொரு பகுதியை நிராகரிக்கும் செயற்பாடு இது என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அது இறை வழிகாட்டலையே நிராகரிக்கும் செயலாக அமைகிறது. ஏனெனில் மார்க்கம் முழுமையானது. அதனைக் கூறு போட்டுப் பின்பற்றல் நம்பிக்கையாக மாட்டாது. ஒன்றோடொன்று இயங்கும் மார்க்கத்தின் கோட்பாடுகளையும், கொள்கைகளையும், சட்டதிட்டங்களையும் ஒருபோதும் கூறு போடல் சாத்தியமில்லை. இங்கு யூதர்கள் கைதிகளை விடுவித்தல் விடயத்தில் மார்க்கத்தைப் பின்பற்றினர். ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் போராடக் கூடாது போன்ற விடயங்களில் மார்க்கத்தை மீறினர். அவ்வாறு மார்க்கத்தை கூறு போட்டால் அதற்கு இரு வகையான தண்டனைகள் அமைய முடியும் என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

1. உம்தத் அவ்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-132

1. உலகில் இழிவு நிலை:

மார்க்கத்தைக் கூறு போடும்போது அதனைப் பின்பற்றும் சமூகமும் இழி நிலைக்குட்படும். ஒரு கொள்கையோ, கோட்பாடோ முழுமையாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் அது உரிய பயனைக் கொடுக்கும்.

2. மறுமையில் கிடைக்கவுள்ள கடும் தண்டனை:

மறுமையில் மிகக் கடுமையான தண்டனைக்கு இத்தகையவர்கள் இட்டுச் செல்லப்படுவார்கள் என இந்த வசனம் விளக்குகிறது.

இவர்கள் உலக இலாபத்தை நோக்காகக் கொண்டு, சுய நலன்களைக் கருத்திற் கொண்டு இந்நடவடிக்கையில் இறங்கினர். எனவே, இது மறுமை வாழ்வைக் கொடுத்து உலகை வாங்கிக் கொண்டதாக அமைகிறது.

இங்கு யூதர்கள் இறை ஒப்பந்தத்தை மீறக் காரணம் அவர்கள் குறிப்பிட்ட கோத்திரங்களோடு கொண்டிருந்த உறவுகளாகும். அந்த உறவை அவர்களால் விட முடியவில்லை. அவ்வளவு இலாபகரமான உறவு அது. இந்தவகையில்தான் மறுமையைக் கொடுத்து உலகை வாங்கும் நடவடிக்கை என அல் குர்ஆன் இதனை விளக்கியது. எனவே, எந்த உதவியுமின்றி தண்டனையையும் அதன் கடுமை குறையாது அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படுமெனவும் இந்த வசனம் இறுதியில் எச்சரிக்கிறது. மார்க்கத்தை கூறு போட்டுப் பின்பற்றுவோருக்கான தண்டனையென இதனை பொதுவாக அல் குர்ஆன் இங்கு விளக்குகிறது. இந்தவகையில்தான் “உங்களில் யார் இதனைச் செய்கிறார்களோ...” என பொதுவான பிரயோகத்தை இவ்வசனம் கொண்டுள்ளது. எனவே, இச்செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் எந்த சமூகத்தையும் இது குறிக்க முடியும் என்பதனை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

யூதர்கள் வரலாறு நெடுகிலும் இறை கட்டளைக்கு முரண்பட்டு வந்தார்கள். எனவே, மன அளவில் அவர்கள் இறுகிப் போனார்கள். மார்க்கத்தையே வியாபாரமாக மேற் கொள்ளும் தலைமைகளும், மார்க்கம் பற்றி எதுவுமறியாத பொது மக்களும் என்ற நிலையே அவர்களது அப்போதைய சமூக அமைப்பு. எனவே, மார்க்கம் பற்றிய பொய்களே அவர்களுக்கு மத்தியில் பரவிப் போயிருந்தது.

இத்தகைய சமூகம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தூதை ஏற்றுக் கொள்ளும் என எதிர்பார்க்க முடியாதென விளக்கிய ஸூரா, அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் தவிராத்தைப் பின்பற்றினார்கள் என இறுதியில் விளக்கியது.

இப்போது அடுத்த வசனம் யூதர்களின் வரலாற்றுப் போக்கைச் சுருக்கித் தருகிறது:

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ
وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِّقُوا

كُدِّبْتُمْ وَفَرِّقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾

மூலாவுக்கு நாம் வேதத்தைக் கொடுத்தோம். அவருக்குப் பின்னாலும் பல தூதர்களை அனுப்பி வைத்தோம். மர்யமின் மகன் ஈஸாவுக்கு தெளிவான ஆதாரங்களைக் கொடுத்தோம். தூய ஆன்மாவின் மூலம் அவரைப் பலப்படுத்தினோம். உங்கள் மன ஆசைகளுக்கு இசைவில்லாதவற்றை தூதரொருவர் உங்களிடம் கொண்டுவரும் போதெல்லாம் நீங்கள் ஆணவம் கொண்டு ஒரு சாராரைப் பொய்ப்படுத்துவதுவும் இன்னொரு சாராரைக் கொலை செய்வதுவும் என்றிருப்பதா?

(வசனம்:87)

ஆரம்பத்தில் மூலா (அலை) வேதத்தோடு யூதர்களிடம் வந்தார். பின்னர் தாலூத் (அலை), சுலைமான் (அலை), ஸகரிய்யா (அலை), யஹ்யா (அலை) என பல நபிமார்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராக அவர்களது சமூகத்தில் தோன்றினார்கள். இறுதியாக ஈஸா (அலை) ஒரு விஷேட ஒழுங்கில் அந்த சமூகத்திற்கு வந்தார். அதாவது அவரிடம் மிகத் தெளிவான அத்தாட்சிகளும், ஆதாரங்களும் இருந்தன. பல வித்தியாசமான அற்புதங்களையும் அவர் பெற்றிருந்தார். 'ரூஹ் அல் குத்ஸ்' மூலம் அவர் பலப்படுத்தப்பட்டும் இருந்தார். 'ரூஹ் அல் குத்ஸ்' எனின் பரிசுத்த ஆவி அல்லது சக்தி எனப் பொருள்படும். இச்சொல் மூலம் ஜிப்ரீல் (அலை) குறிக்கப்படுகிறார் என்பது அதிகமான அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களின் கருத்து. அல் குர்ஆனின் பல இடங்களில் ரூஹ் என்ற சொல் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களைக் குறிப்பதனை இதற்கு ஆதாரமாக அவர்கள் காட்டுவர். உதாரணத்திற்கு கீழ்வரும் இறை வசனத்தை அவதானிக்க:

“நம்பிக்கையும், நாணயமுமிக்க ரூஹ் அதனைச் சுமந்து இறங்கினார்”

(ஸூரா அஷ்ஷுஅரா:193)

வேறு சிலர் இச்சொற் பிரயோகம் ஈஸா (அலை) அவர்களையே குறிக்கும் என்றனர். ஈஸா (அலை) ஷைத்தானிடமிருந்து முழுப் பாதுகாப்பும் பெற்ற ஆன்மாவைக் கொண்டவர். அந்த வகையில் பலமிக்க ஆன்ம சக்தி அவருக்கிருந்தது என அவர்கள் இக்கருத்தை விளக்குவர்.

இன்னொரு சாரார் இப்பிரயோகம் வஹியை -இறை தூதை-க் குறிக்கும் என்றனர். அல் குர்ஆனுக்கு ரூஹ் என்ற பிரயோகத்தை அல் குர்ஆன் பாவித்துள்ளமையை இதற்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவர். உதாரணமாக கீழ்வரும் வசனத்தைத் தரலாம்:

“எமது கட்டளையின் ஒரு ரூறை நாம் உமக்கு அறிவித்தோம்”

(ஸூரா அஷ்ஷூரா:52)

வஹி -இறை தூது- பரிசுத்தமானது, புனிதமானது. அது நபிமார்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறது என்ற கருத்திலேயே வஹி என்ற இறை தூது ‘ரூஹ்’ எனப் பாவிக்கப்படுகிறது.

ஈலா (அலை) விஷேட ஆற்றல்களுடன் அனுப்பப்பட்டார். மிக உயர்ந்த ஆன்ம பலம் கொண்டிருந்தார். ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களின் உதவியும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இக்கருத்தையே “ரூஹ் அல் குத்ஸின் மூலம் நாம் அவரைப் பலப்படுத்தினோம்” என்ற வசனம் கொடுக்கிறது.¹

இவ்வாறெல்லாம் நபிமார்கள் வந்த போதும் யூதர்கள் அவர்களை ஏற்கவில்லை. முரண்பட்டார்கள்; பொய்யர்கள் எனச் சாடினார்கள்; பலரைக் கொலையும் செய்தார்கள். நபிமார்கள் பலரை யூதர்கள் கொன்றமைக்கு அவர்களது வரலாறே சான்று பகர்கிறது.

யூதர்கள் ஏன் நபிமார்களோடு இவ்வாறு நடந்து கொண்டார்கள்? சீர்கெட்டு, மனோ இச்சைகளில் மூழ்கி வாழ்ந்தது யூத சமூகம். நபிமார்களது தூதையும் தமது மனோ இச்சைகளுக்கும், சுய நலன்களுக்கும் ஏற்பப் பணியச் செய்ய அவர்கள் முயன்றார்கள். அது சாத்தியப்படாதபோது அத்துதுவர்களை மறுத்தார்கள். அவர்களைக் கொலை செய்யும் நிலைக்கே சென்றார்கள்.

இறைவனால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகம் என்ற அகங்காரமும், கர்வ உணர்வும் அவர்களிடம் இருந்தது. அவர்களின் மார்க்கத் தலைமைகளும் மார்க்கத்தின் ஏகபோக உரிமையாளர்கள் எனத் தம்மைக் கருதிக் கொண்டார்கள். இந்நிலையில் நபிமார்களின் தூது தமது கருத்தோடு முரண்படும்போது கர்வமும், பெருமையும் பிடித்து பணிய மறுத்தார்கள்.

யூதர்கள் தமக்கு வந்த பல தூதர்களை நிராகரித்தமைக்கு இதுவே காரணம். இந்நிலையிலேயே தூதுத்துவப் பொறுப்பு அவர்களிடமிருந்து கைமாறியது. இந்தப் பண்புகள் ஒரு சமூகத்தில் மிகைக்கும்போது அந்த சமூகத்திற்கும் இது நிகழ முடியும்.

இது யூதர்களின் வரலாறு. இப்போது யூதர்கள் புதிய தூதைப் பார்த்து என்ன சொல்கிறார்கள்? அடுத்த வசனங்கள் அதனையே விளக்குகின்றன:

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-1 பக்-272

உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-134

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَل لَّعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ وَمَا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ
عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا
كَفَرُوا بِهِ ۖ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

“எமது இதயங்களுக்கு உறையிடப்பட்டுவிட்டது.” என்றவர்கள் கூறினார்கள்.

இல்லை! அவர்களது நிராகரிப்பின் காரணமாக அல்லாஹ் அவர்களைச் சபித்துவிட்டான். எனவே, அவர்கள் கொஞ்சமாகவே நம்பிக்கை கொள்வார்கள்.

அவர்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்துகின்ற வேதமொன்று அல்லாஹ்விடமிருந்து வந்த போது -அவர்களே முன்பு நிராகரிப்பாளர்களுக்கெதிராக வெற்றி வேண்டி வந்தார்கள்- இவ்வாறு அவர்களிடம் அவர்கள் அறிந்ததுவே வந்த போது நிராகரித்தார்கள். இந்நிராகரிப்பாளர்கள் மீது அல்லாஹ்வின் சாபமுண்டாகட்டும்.

(வசனங்கள்:88,89)

“எம்மை நீங்கள் உங்கள் தூதின் பக்கம் அழைப்பதில் அர்த்தமில்லை. எம்மிதயங்களைநாம் உறைகளில் போட்டு, தடுப்பிட்டு வைத்துள்ளோம். உங்களது அழைப்பு எதுவும் அங்கு உட்புக முடியாது. எமதுள்ளங்களுக்கு அது கேட்காது.” என்று ஒருவகை முரட்டுத்தனமான பிடிவாதத்துடன் யூதர்கள் கூறினார்கள் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இறை நிராகரிப்புச் செயற்பாடுகள்தான் உங்களது இதயங்கள் மூடிப் போகக் காரணம்; அந்த நிராகரிப்புச் செயற்பாட்டால் இறை சாபமும் உங்கள் மீது கவிழ்ந்துவிட்டது என்று இவ்வசனம் யூதர்களுக்குப் பதில் சொல்கிறது. இறுதித் தூதைப் பொறுத்தவரையில் யூதர்களின் யதார்த்த நிலை இதுவே என அல் குர்ஆன் இங்கு விளக்குகிறது.

யூதர்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். வேதம் கிடைக்கப் பெற்ற சமூகத்தினர். ஆனாலும் அவர்களது நம்பிக்கை பலவீனமானது. குற்றங்களாலும், பாவங்களாலும், முரண்பட்ட செயற்பாடுகளாலும் அவர்களது நம்பிக்கை பலமிழந்து கொஞ்சமாய்ப் போய்விட்டது என மேலும் இக்கருத்தை இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

தொடர்ந்து யூதர்களின் நிராகரிப்பு என்பது அருவருக்கத்தக்கதொரு செயற்பாடு எனவும் இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன. முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் யூதர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நபி. மதினாவின் அரபு மக்களோடு பிரச்சினை வரும் போதெல்லாம் “ஒரு நபி வரவிருக்கிறார். அவர் வரும்போது அவரோடிணைந்து உங்களை நாம் வெற்றி கொள்வோம்” என்று அவர்கள் சொல்லி வந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் அறிந்திருந்த அதே நபி, தூது, வேதம் வந்த போது அதனை அவர்கள் நிராகரித்தார்கள்.

அத்தோடு அந்த வேதம் அவர்களது வேதத்தை நிராகரிக்கவில்லை. அவர்களது நபிமார்களைப் புறக்கணிக்கவும் இல்லை. அவர்களது வேதத்தை அது உண்மைப்படுத்தியது. அப்படியிருந்தும் அதனை அவர்கள் நிராகரித்தார்கள். இந்த நடத்தை உண்மையில் இறை சாபத்திற்கு, அவனது அருளிலிருந்து விரட்டப்படக் காரணமாக அமையும் நடத்தை என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்த செயற்பாட்டால் அவர்கள் அடைந்த பாரிய நஷ்டத்தை விளக்கி, ஏன் அவர்கள் இவ்வளவு தெளிவான சத்தியத்தை, அவர்களே ஏற்றுக் கொண்ட சத்தியத்தை நிராகரித்தார்கள் எனவும் விளக்குகிறது.

بِسْمَا أَشْتَرُوا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَعِيًّا أَنْ يَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ
عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ فَبَاءُ وَبِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩٠﴾

அல்லாஹ் இறக்கியவற்றை நிராகரிப்பதன் மூலம் எவ்வளவு மோசமான விலைக்கு அவர்கள் தம்மை விற்றுக் கொள்கிறார்கள்! அல்லாஹ் தன் அடியார்களில் தான் விரும்புவோருக்கு தன் அருளை இறக்கியதால் கொண்ட காழ்ப்புணர்ச்சியே இதற்குக் காரணம். இவ்வாறு அவர்கள் கோபத்தின் மேல் கோபத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். நிராகரிப்பாளர்களுக்கு இழிவைக் கொடுக்கும் தண்டனையுண்டு.

(வசனம்:90)

'தம்மை விற்றுக் கொள்கிறார்கள்' என்ற பிரயோகத்தின் மூலம் அவர்கள் அடைந்த பாரிய நஷ்டத்தை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு விலையுண்டு. அது குறைவாகவோ, கூடியதாகவோ இருக்க முடியும். இங்கு இவர்களின் விலை இறை நிராகரிப்பு. எவ்வளவு பாரிய நஷ்டம் இது! என்ன அற்ப விலை இது! இறை நிராகரிப்புக்கு அவர்கள் தங்களையே விலையாகக் கொடுத்தார்கள். இதனால் அவர்கள் தம்மையே இழந்தார்கள். உலகில் கண்ணியமும், உயர்வுமிக்க இறை நம்பிக்கையாளர்கள் கூட்டத்திலிருந்து இதன் மூலம் அவர்கள் வெளியேறினார்கள். மறுமையில் மிக இழிந்த தண்டனையை அவர்கள் பெறுவார்கள்.

இவற்றிற்கெல்லாம் என்ன காரணம்? காழ்ப்புணர்ச்சி; பொறாமை. நாம் இறைவனால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகம். எம் இனத்தை விட்டுவிட்டு இறைவன் இன்னொரு இனத்தை தெரிவு செய்வதா? அரபிகளில் எப்படியொரு நபி தோன்ற முடியும் என்ற காழ்ப்புணர்ச்சி இது.

யூதர்களால் முழு மனித சமூகத்தையும் பார்க்க முடியவில்லை. குறுகிய இனப்பிரிவின் சிறையினுள்ளே தனிமைப்பட்டு வாழ்ந்த அவர்களால்

1. பீ ளிளாளில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் துதுப்: வா-1 பக்-90

அனைவரையும் அடக்கும் இறையருளைப் பார்க்க முடியவில்லை. அதனையும் குறுகிப் பார்க்க முனைந்தார்கள். அவர்களது இப்போக்கினாலான பொறாமை யாலும், காழ்ப்புணர்ச்சியாலும் இவ்விறுதித் தூதை அவர்கள் நிராகரித்தார்கள்; எதிர்த்தார்கள்.

யூதர்களின் இந்த நடவடிக்கையினால் மேலும் மேலும் இறை கோபத்தைச் சமந்தார்கள். இழிவு தரும் இறை தண்டனைக்குத் தகுதியானார்கள்.

இவ்வாறு இன உணர்வின் விளைவாக இறை தூதை நிராகரித்த யூதர்கள் தம்மை இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ள முயன்றாலும் தர்க்கரீதியாக அது எவ்வாறு தவறாக அமைந்து விடுகிறது என்பதனை அடுத்து வரும் வசனங்கள் காட்டுகின்றன.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا وَكَفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا قَوْصَكُمْ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمْ

الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٣﴾

அல்லாஹ் இறக்கியவற்றை நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள் என அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டால் "நாம் எமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றை நம்பிக்கை கொள்கிறோம்"

என்பார்கள். அதற்கு அப்பால் இருப்பவற்றை அவை அவர்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்தும் வகையில் சத்தியமாக இருந்த போதும் அவர்கள் நிராகரிக்கிறார்கள். நபியே கூறுங்கள் "நீங்கள் இறை நம்பிக்கையாளர்களாயின் ஏன் முன்பு நபிமார்களைக் கொன்று வந்தீர்கள்." மூலா உங்களிடம் தெளிவான அத்தாட்சிகளுடன் வந்தார், பின்னர் நீங்கள் ஒரு காளைக் கன்றை அநியாயமிழைக்கும் வகையில் கடவுளாகக் கொண்டீர்கள். உங்களிடம் நாம் உறுதிமொழி வாங்கியதை நினைவு கூருங்கள். அப்போது உங்களுக்கு மேலால் மலையை நாம் உயர்த்திப்பிடித்து "நாம் உங்களுக்குக் கொடுத்தவற்றைப் பலமாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். செவிதாழ்த்துங்கள்" என்றோம். அப்போது அவர்கள் நாங்கள் செவியேற்றோம் எனக் கூற, நடத்தைகளோ மாறு செய்தோம் என்றன. அவர்கள் தமது நிராகரிப்புப் போக்கால் காளைக் கன்றின் மீது மோகம் கொண்டிருந்தனர். கூறுவீர்களாக: நீங்கள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் உங்களது நம்பிக்கை கட்டளையிடுபவை எவ்வளவு மோசமானவை!

(வசனங்கள்:91-93)

“இறைவன் -அல்லாஹ்- இறக்கியவற்றை நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள் என அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டால் நாம் எமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றை நம்பிக்கை கொள்கிறோம் என்பார்கள்” இது அவர்கள் தமக்கு வெளியே இறக்கப்பட்டவற்றை நம்பிக்கை கொள்வதில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது என விளக்கும் வசனம் அவர்களது இந்த நம்பிக்கையை தர்க்கரீதியாகப் பார்க்கும்போது உண்மையான நம்பிக்கையாக இல்லை எனவும் தொடர்ந்து விளக்குகிறது.

1. யூதர்கள் அவர்களுக்கு வெளியே இறைவன் -அல்லாஹ்- இறக்கியவற்றை நிராகரிக்கிறார்கள். ஆனால் அது சத்தியம். அது மட்டுமல்ல; யூதர்களிடம் உள்ள வேதத்தையும் அது உண்மைப்படுத்துகிறது. இந்நிலையில் அவர்கள் எப்படி அதனை மறுக்க முடியும்.
2. யூதர்கள் தமக்கு வந்த நபிமார்கள் பலரைக் கொன்றார்கள். இந்நிலையில் இறை தூதை நாம் ஏற்கிறோம் என்பது எப்படி உண்மையாக முடியும்.
3. ஏற்கனவே மூலா (அலை) பல அத்தாட்சிகளோடு வந்தார். அப்போது அவர்கள் காளைக் கன்றை வணங்கி அநியாயமிழைத்தார்கள். இது எவ்வாறு நம்பிக்கையாக அமைய முடியும்.
4. மலையைத் தூக்கிப் பிடித்து உறுதியுடன் பற்றிப் பிடியுங்கள் என்று கூறி அவர்களிடம் இறைவன் -அல்லாஹ்- வாக்குறுதி வாங்கினான். ஆனால் அவர்கள் “செவி மடுத்தோம்” என்றார்கள். ஆனால் அவர்களது செயல்கள் “மாறு செய்தோம்” என்றுதான் கூறின.

யூதர்கள் வாக்குறுதி வாங்கும்போது “செவி மடுத்தோம்” என்று மட்டும்தான் கூறினார்கள். “மாறு செய்தோம்” என்று அவர்கள் வாயால் கூறவில்லை. ஆனால் குர்ஆன் இங்கே அவ்வாறு அவர்கள் கூறியதாகச் சொல்கிறது. இங்கு அல் குர்ஆன் தான் சொல்லவரும் கருத்தை உருவகப் படுத்திச் சொல்கிறது. வாயால் அவர்கள் செவிமடுத்தோம் எனக் கூறினாலும் அவர்களது செயல்கள் சொல்லுக்கு மாற்றமாகவே அமைந்து காணப்பட்டன என்ற கருத்தையே இது விளக்குகிறது.

அல் குர்ஆன் இங்கே இஸ்லாத்தின் ஒரு கொள்கையை வலியுறுத்துகிறது. வெறும் சொல் அல்ல; செயலும் இணையும்போதுதான் சொல் பெறுமானம் கொண்டதாக அமைகிறது. பேசும் சொல்லும், நடைமுறைச் செயலும் ஒன்றே. அது பிரிக்கப்படக் கூடாது என்கிறது இப்பிரயோகம்.

அத்தோடு அவர்களது வரலாற்றில் நிகழ்ந்த பெரும் பாதகச் செயல் காளைக் கன்றை வணங்கியதாகும். இந்த வணக்கம் மேற் போக்கானதல்ல. அவர்களது உள்ளங்கள் காளைக் கன்றையே குடித்து, உட்பருகி இருந்தன

என்று இந்த வசனம் உருவகப்படுத்திச் சொல்கிறது. அப்படியொரு மோகம்-தாம் அன்பு கொண்ட பொருளையே விழுங்க நினைக்கும் ஒரு மோகம்-அவர்களை ஆட்கொண்டிருந்தது என்று இவ்வருவகத்தின் மூலம் அல் குர்ஆன் விளக்குகிறது. இறை நிராகரிப்பின் விளைவே இது.

இறுதியில் இவ்வசனங்கள் யூதர்களின் இறை நம்பிக்கை போலி என்பதை கீழ்வருமாறு உணர்த்துகின்றன:

யூதர்களின் செயற்பாடுகள் இவை. செயல்கள் நம்பிக்கையிலிருந்து பிறக்கின்றன. எனவே, யூதர்கள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் அவர்களது நம்பிக்கை இடும் கட்டளைதான் எவ்வளவு மோசமானவை? ! என ஆச்சரியப்படுகின்றன இவ்வசனங்கள்.

யூதர்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களாக இருக்க முடியாது என்ற கருத்தையே இவ்வாறு இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

யூதர்கள் சத்தியத்தைத் தேடுபவர்களல்ல. இன, குழு விசுவாசமே அவர்களிடமுள்ளது. எனவே, மூஸா (அலை) அவர்களின் காலம் முதல் அவர்களிடம் உண்மைக்குப் புறம்பான வாழ்வையே காண முடியும். அவர்களது இறை நம்பிக்கையும் போலி. நடத்தைகளும் போலி. ஏற்கனவே இக்கருத்தை விளக்கி வந்த ஸூரா இதற்கு இன்னுமொரு உதாரணத்தையும் தருகிறது.

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ أَلْدَارُ الْأَخِرَّةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٥١﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوْا أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ إِلَيْهِمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾ وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِمْ ۗ وَمَنْ أَسْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرْحَرَ حَيْهٍ ۗ مِنْ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ ۗ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾

சொல்வீராக, மறுமையின் வீடு அல்லாஹ்விடத்தில் மக்களுக்கன்றி உங்களுக்கு மட்டுமே உரியதாயின் - நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் மரணத்தை விரும்புங்கள். அவர்களது கைகள் செய்து சம்பாதித்தவற்றின் காரணமாக அவர்கள் ஒருபோதும் அதனை விரும்பமாட்டார்கள். அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களை நன்கறிந்துள்ளான். அவர்களை நீர் வாழ்வின் மீது, மக்கள் அனைவரைவிடவும் -இணை வைத்து வணங்குவோரைவிடவும் கூட- மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர்களாகக் கண்டு கொள்வீர். அந்த இணைவைப்பாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆயிரம் வருடங்கள் வாழமாட்டோமா என விரும்புவர். நீண்ட கால வாழ்வு அவரைத் தண்டனையைவிட்டு விலக்கிவிடாது.

அவர்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ் நன்கு அவதானித்தவனாகவே உள்ளாள்.
(வசனங்கள்:94-96)

நாம் இறைவனால் -அல்லாஹ்வால்- தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகம்; எமக்குத்தான் மறுமையின் வீடு; அது எல்லா மக்களுக்குப் பொதுவானதல்ல. யூதர்களின் வாதம் இது. ஆனால் அவர்களது வாழ்வு மறுமையை நம்பிக்கை கொண்டவனின் வாழ்வாக இல்லை. மறுமையை நம்பிக்கை கொள்பவனின் எண்ணம், ஆவல் எல்லாம் மறுமையை நோக்கி இருக்க வேண்டும். மறுமைதான் வாழ்வின் இலக்காயின் மரணத்தை அத்தகையோர் விரும்ப வேண்டும். ஆனால் யூதர்கள் மரணத்தை ஒரு போதும் விரும்பமாட்டார்கள். எப்படியாவது இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும் அது எத்தகைய வாழ்வாக இருந்தாலும் சரியே என்று அவர்கள் எண்ணுவர். இவ்வாறு வாழ்வின் மீது மிகுந்த ஈடுபாட்டோடும், கவனத்தோடும் அவர்கள் இருப்பர்.

மறுமையை இலக்காகக் கொண்டு, அந்த எண்ணத்திலும், ஆவலிலும் வாழ்வது ஒருபுறமிருக்க யூதர்கள் தாம் செய்த பாவங்களாலும், குற்றச் செயல்களாலும் மறுமையை விரும்பப் போவதில்லை. அத்தகைய அநியாயக்காரர்கள் அவர்கள்.

அல் குர்ஆன் இங்கு பாவித்துள்ள பிரயோக நுணுக்கம் அவதானத்திற்குரியது. "மக்கள் அனைவரிலும் வாழ்வின் மீது மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவர்களாக..." என்ற கருத்தைத் தரும் 'அஹ்ரஸுன்னானி அலா ஹயாத்' என்ற வசனத் தொடரில் 'ஹயாத்' என்ற சொல்லுக்கு 'அல்' என்ற விசுவசைச் சேர்க்காத போது அது 'எந்த வாழ்வாயினும்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். அதாவது உயர்ந்த, கண்ணியமான வாழ்வு என்பதல்ல. எப்படியோ வாழ வேண்டும். அது எத்தகைய வாழ்வாக இருந்தாலும் சரியே.

தொடர்ந்து யூதர்களின் இந்த உலகப்பற்றை அடுத்து வரும் வசனங்கள் விவரிக்கின்றன. மறுமை பற்றிய உணர்வோ, அறிவோ அற்ற அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் வாழும் இணைவைப்பாளர்களை உலகப் பற்றிலும் அதன் மீதான மேகத்திலும் மிகைத்துவிட்டார்கள் இவர்கள். அவர்கள் ஆயிரம் வருடங்கள் வரை ஆயுள் நீண்டிருக்கக் கூடாதா என்று விரும்புவார்கள். இந்த யூதர்கள் இவ்விடயத்தில் அவர்களைவிடவும் ஒரு படி மேற்சென்றுவிட்டார்கள் என்கிறது இந்த வசனம்.¹

இந்த இடத்தில் அல் குர்ஆன் ஓர் உண்மையை கவனத்திற் கொள்ளுமாறு கூறுகிறது. ஆயிரம் வருட ஆயுள் பெற்று நீண்ட நெடுங்காலம் வாழ்ந்துதான் என்ன பயன்! தண்டனையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியுமா? ஒரு போதும் முடியாது! இறைவன் -அல்லாஹ்- தனது அடியார்களை எப்போதும் அவதானித்து

1. உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-139
தப்ஸீர் அல்-மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-282

வருகிறான். எனவே, விசாரணையிலிருந்தும், தண்டனையிலிருந்தும் ஒரு போதும் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. இவ்வாறு மறுமை வாழ்வு பற்றிய எச்சரிக்கையுணர்வு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டும் என்று இவ்வசனங்கள் உணர்த்தி முடிகின்றன.

உலகத்தின் மீது பற்றும், மோகமும் கொண்டு வாழ்தலே யூதர்களின் வாழ்வுப் போக்கு. சத்தியத்திற்கு விசுவாசமாக அவர்களது வாழ்வு அமைவதில்லை. அத்தோடு இனம், குழு என்ற குறுகிய வட்டத்தில் வாழும் அவர்கள் தமக்கு வெளியில் தூது இறங்குவதையும் சகித்துக் கொள்வதில்லை. இவ்விடயத்தில் எந்தளவு தூரம் அவர்கள் சென்றார்கள் என்பதை அடுத்து வரும் வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَيَّ قَلْبًا بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى
وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ
عَدُوٌّ لِّلْكَافِرِينَ ﴿٧٨﴾

சொல்வீராக: யாரேனும் ஜிப்ரீலின் எதிரியாக இருப்பின் அல்லாஹ்வின் அனுமதியின் பேரில்தான் அதனை முன்புள்ள வேதங்களை உண்மைப்படுத்துவதாகவும் இறை நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு நேர்வழிகாட்டியாகவும், நன்மாராயமாகவும் அவர் உமதுள்ளத்தில் இறக்கி வைத்தார் என்பதனை அறிந்து கொள்ளட்டும். யார் அல்லாஹ்வுக்கும் அவனது மலக்குகளுக்கும் அவனது தூதர்களுக்கும், ஜிப்ரீலுக்கும், மீகாயீலுக்கும் பகைவரோ அத்தகைய நிராகரிப்பாளர்களுக்கு அல்லாஹ்வும் பகைவனாகவே உள்ளான்.

(வசனங்கள்:97,98)

ஜிப்ரீல் (அலை) ஒரு மலக்கு. இறை பணியாளர். சுயமாக எதனையும் அவர் செய்வதில்லை. இறை கட்டளையை நிறைவேற்றி வைத்தலே அவரது பொறுப்பு. மனோ இச்சைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் மலக்குகள். இந்த வகையில் இறுதித் தூதை இறை கட்டளைக்கு ஏற்ப முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களிடம் அவர் கொண்டு சேர்த்தார். இந்த ஒரு காரணத்திற்காக ஜிப்ரீலை தமது எதிரி என்றார்கள் யூதர்கள். இப்படி அவர்கள் மனிதர்களோடு வெறுப்புக் கொள்வது மட்டுமல்ல; மலக்குகளைக் கூட விட்டுவைக்கவில்லை. இப்படியான வியக்கத்தக்க பொறாமையும், காழ்ப்புணர்ச்சியும் கொண்டலைந்தார்கள் யூதர்கள்.

ஜிப்ரீல் எமக்கெதிரான கட்டளைகளைக் கொண்டு வந்தார். எமது அழிவுக்குக் காரணமாக இருந்தார். எனவே, அவர் கொண்டுவரும் தூதுக்கு நாம் எதிரானவர்கள்

என ஆச்சரியமான இன்னொரு நியாயத்தை யூதர்கள் முன்வைத்ததாக இவ்வசனத்தை விளக்கும் அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்கள் சிலர் கூறுகின்றனர்.¹

ஜிப்ரீலாக விரும்பி இத்துறை முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் மீது இறக்கவில்லை; இறை கட்டளைக்கேற்பவே அதனை அவர் செய்தார். எனவே, ஜிப்ரீல் மீது கோப்படுவதில் அர்த்தமில்லை என்பது ஒரு புறமிருக்க, அனைத்துத் தூதுகளும் அடிப்படையில் ஒன்று என்ற வகையில் இத்துதும் தவ்ராதையும் ஏனைய தூதுகளையும் உறுதிப்படுத்துகிறது; அங்கீகரிக்கிறது. அத்தோடு தூது அதனை நம்பிக்கை கொண்டோர்களுக்கு வழிகாட்டலாகவும், நன்மாராயமாகவும் இறங்குகிறது. இப்பின்னணியில் யூதர்களின் இப்போக்கு மொத்தமாகச் சொன்னால் இறை நிராகரிப்பு, இறைவனுக்கும் -அல்லாஹ்வுக்கும்-, ஜிப்ரீல், மீகாயீல் உட்பட மலக்குகளுக்கும், தூதர்களுக்கும் எதிரான போக்கு.

யூதர்களின் வாழ்வு இது. சத்தியத்திற்கு விசுவாசமின்றி உலக வாழ்வின் இச்சைகளுக்கு விசுவாசமான அவர்களது போக்கு இது. இன உணர்வு மிகைத்து, இறைவனால் -அல்லாஹ்வால்- தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகமென்ற ஆழ்ந்த வெறியுணர்வு கொண்டவர்கள் அவர்கள். இந்நிலையில் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் துறைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களிடம் என்ன எதிர்பார்க்க முடியும்? இதோ அது பற்றி அடுத்த வசனங்கள் உறுதிப்படுத்திச் சொல்கின்றன:

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾ أَوْ كَلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا بَدَّوْا
فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلَّ أَكْرَهًا لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَّأَ
فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كَتَبَ اللَّهُ وِرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَأْتُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

நிச்சயமாக நாம் தெளிவாக விளக்கும் வசனங்களை உமக்கு இறக்கி வைத்தோம். அவற்றைப் பெரும் பாவிகள் தவிர வேறு யாரும் நிராகரிக்க மாட்டார்கள். அவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்யும் போதெல்லாம் அவர்களில் ஒரு சாரார் அதனை எடுத்தெறிந்து வந்தனர்ல்லவா? தவிரவும் அவர்களில் பெரும்பாலோர் நம்பிக்கை கொள்ளாதவர்களாகவே உள்ளனர். அவர்களிடம் இருப்பவற்றை உண்மைப்படுத்தும் ஒரு தூதர் அல்லாஹ்விடமிருந்து வந்த போது வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரின் ஒரு பிரிவினர் அல்லாஹ்வின் வேதத்தை தாம் அறியாதவர்கள் போன்று தமது முதுகுக்குப் பின்னால் தூக்கி எறிந்துவிட்டனர். (வசனங்கள்:99-101)

1. தப்ஸீர் -அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-282, 283

தப்ஸீர் -அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹ்ரீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-603

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களுக்கு இறங்கியவை மிகத் தெளிவான வசனங்கள். அவை ஆதாரபூர்வமானவை. அறிவு நேர்மையோடு பார்க்கும் யாரும் அதனை ஏற்பர். அவற்றை மறுப்பது உண்மையில் சாத்தியமில்லை.

உலக இச்சைகளில் மூழ்கி, பாவச் செயல்களில் புரண்டு, மனித இயல்பு சீரழிந்து போனவர்கள்தான் அவ்விறை தூதை மறுப்பார்கள். யூதர்களைப் பற்றி வரும் பகுதியின் கீழ் இவ்வசனங்கள் வருவதனால் அவர்களை முதன்மைப் படுத்தி இவ்வசனங்கள் அமைந்திருந்தாலும் இறை தூதை மறுப்பதற்கான இக்காரணத்தை பொதுமைப்படுத்தியே இவ்வசனங்கள் சொல்கின்றன.

யூதர்கள் பிரிந்து, உடைந்து, சிதறிய ஒரு சமூகம். உடன்பாடுகள், ஒப்பந்தங்களைப் பொருட்படுத்தாதவர்கள் அவர்கள். இனம், குழு என்ற வெறியுணர்வு அவர்களிடம் மிகைத்து நின்ற போதும் அவர்களது பொதுப் போக்கு இதுதான். இந்த வகையில் இறை உடன்பாட்டை அவர்கள் தூக்கி எறிந்தனர். நபிமார்களோடு செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களை மீறினர். மதீனாவுக்கு இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் வந்த போது ஒற்றுமையான சமாதான வாழ்வை நோக்காகக் கொண்டு சில ஷரத்துகளோடு கூடிய ஒப்பந்தமொன்றை யூதர்களோடு செய்து கொண்டார்கள். அதனையும் அவர்களில் ஒரு சாரார் உடைத்தார்கள். அவர்களின் இவ்வனைத்து செயற்பாடுகளுக்கும் காரணம் உண்மையில் அவர்களில் அதிகமானோர் நம்பிக்கையாளர்களல்ல என்பதுதான் என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

அவர்களிடம் இறைவனிடமிருந்து ஒர் தூதர் வருகிறார். அந்தத் தூதர் பற்றி அவர்களது வேத நூலே குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறது. அத்தூதர் கொண்டு வந்த வேதமும் அவர்களின் வேதத்தை ஏற்கிறது; உறுதிப்படுத்துகிறது. அவ்வாறிருந்த போதும் வேதம் பற்றிய இந்த உண்மைகள் தமக்குத் தெரியாதது போன்று தமது வேதத்தையே புறக்கணித்துவிடுகிறார்கள் அவர்களில் ஒரு சாரார். எவ்வளவு மோசமான நிராகரிப்பு இது!

இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட தூதர் முஹம்மத் (ஸல்). யூதர்கள் அத்துதரை எவ்வாறு எந்த நியாயமுமின்றி மறுத்தார்கள் என்பதையே இவ்வசனங்கள் விளக்கின.

புதிய இறை தூதரை மறுத்து அவர்களது வேதத்தையும் புறக்கணித்த அவர்கள் எங்கு போனார்கள்? சிறந்ததொரு வழிகாட்டலைத் தேடிப் போனார்களா? இல்லை. அறிவுக்குப் புறம்பான ஒரு மெளட்டைக வாழ்வு நோக்கி அவர்கள் சென்றார்கள். அடுத்து வரும் வசனங்கள் விளக்குவது அக்கருத்தையாகும்:

وَأَتَّبِعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سَلِيمٍ ۖ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٌ وَلَكِنَّ الشَّيْطِينَ كَفَرُوا
يَعْلَمُونَ النَّاسَ السَّحَرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هُرُوتَ وَمُرُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ
يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۚ وَمَا هُمْ
بِضَارِعِينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلَّمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ
مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ ۖ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا
وَأَتَّقُوا لَمُتُّوبَةً ۖ مِنَ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٣﴾

சுலைமானின் ஆட்சி பற்றி ஷைத்தான்கள் சொல்லி வந்தவற்றை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள். சுலைமான் நிராகரிக்கவில்லை. மக்களுக்கு குனியத்தை கற்றுக்கொடுத்த ஷைத்தான்களே நிராகரித்தனர். அத்தோடு பபிலோனியாவில் இருந்த ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகளுக்கும் இறக்கப்பட்டவற்றையும் அவர்கள் பின்பற்றினர். அவர்களிருவரும் யாருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாலும் நாங்கள் சோதனையாக உள்ளோம். நீர் நிராகரித்துவிடாதீர் என்று சொல்லாது கற்றுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் கணவனையும் மனைவியையும் பிரிக்கக் கூடியதை அவர்களிருவரிடமிருந்து கற்றனர். அல்லாஹ்வின் அனுமதியின்றி அவற்றின் மூலம் அவர்களால் யாருக்கும் தீங்கிழைக்க முடியாது. அவர்கள் தமக்குத் தீங்கிழைப்பதை, தமக்குப் பிரயோசனமளிக்காததைக் கற்றுக் கொண்டனர். அதனை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டவருக்கு மறுமையில் எத்தகைய பங்கும் கிடையாது, என்பதனை அவர்கள் அறிந்தே இருந்தனர். அவர்கள் தம்மை விற்று வாங்கிக் கொண்ட பொருள் எவ்வளவு மோசமானது! இதனை அவர்கள் அறிந்திருக்கக் கூடாது! அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டு இறையச்சம் கொண்டுமிருந்தால் அல்லாஹ்விடமிருந்து வரும் நற்கூலி சிறந்தது.

இதனை அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டாமா?

(வசனங்கள்:102,103)

யூதர்கள் இறை வழிகாட்டலான வேதத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு குனியத் தினுள் மூழ்கிப் போனார்கள்; அதனைப் பின்பற்றத் துவங்கினார்கள் என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன. யூதர்களின் இப்போக்கை அல் குர்ஆன் அவர்களது வரலாற்றுடாக விளக்குகிறது.

சுலைமான் (அலை) வித்தியாசமான ஆற்றல் கொண்ட நபி. இறை உதவியினால் ஜின்களையும் கட்டுப்படுத்தி அவர் வேலைக்கமர்த்திக் கொண்டார். பறவைகளின் மொழியையும் அவர் புரிந்திருந்தார். இறை உதவியால் காற்றையும் கட்டுப்படுத்தி இயக்கும் ஆற்றலை அவர் பெற்றிருந்தார். இந்த வித்தியாசமான

ஆற்றல்கள் அனைத்தும் அல்லாஹ்வின் உதவியும், ஏற்பாடுமாகும். ஆனால் ஷைத்தான்கள் சூனியத்தால்தான் கலைமான் (அலை) இத்தகைய விஷேட ஆற்றல்களைப் பெற்றிருந்தார் என்று கலைமானின் ஆட்சி பற்றி பொய்களைப் பரப்பினர். அத்தோடு நிற்காது சூனியத்தை மக்களுக்குப் படித்துக் கொடுக்கவும் செய்தனர். இது யூதர்களுக்கு மத்தியில் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. சூனியக் கலையில் அவர்கள் ஆர்வம் கொண்டனர்; மூழ்கிப் போயினர்.

அத்தோடு பபிலோனியாவில் வாழ்ந்த ஹானூத், மானூத் என்ற இருவர் மூலமாகவும் ஓர் அறிவை அவர்கள் பெற்றனர். அதனையும் அவர்கள் பிழையாகப் பயன்படுத்தினர். சமூக வாழ்வின் அடிப்படையான குடும்ப வாழ்வை சீர்குலைக்க பிரதானமாக அவர்கள் அவ்வறிவைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வாறு தீமை பயப்பவற்றை அவர்கள் கற்றனர்; பிரயோசனமளிப்பவற்றையல்ல. சூனியம் ஒரு மிகப் பெரிய தீமை. மறுமையில் அது பெரும் கேடாக அமையும். அங்கு எந்தப் பங்கும் கிடைக்காது செய்யும் என்று அவர்கள் விளங்கியிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் சூனியத்தைப் படித்து, அதனைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் தம்மையே இழந்தார்கள். இது எவ்வளவு நஷ்டமிக்க வியாபாரம்! அவர்கள் வாங்கிய பொருள் எவ்வளவு மோசமானது! அறிவோடுதான் இதனை அவர்கள் செய்தார்களா? என்று யூதர்களின் இந்த செயற்பாட்டை இடித்துரைக்கின்றன இந்த வசனங்கள்.

இறை நம்பிக்கையும், இறை பிரக்ஞையும், பயமும் கொண்டு இந்த உலக வாழ்வை அழகுறக் கொண்டு செல்வது எவ்வளவு சிறந்தது! இறைவனிடம் -அல்லாஹ்விடம்- எவ்வளவு பெரிய வெகுமதியை அது தேடித்தரும்! இந்த அறிவை அவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லையா என இறுதியாகக் கூறி முடிக்கின்றன இவ்வசனங்கள்.

யூதர்கள் அறிவு ரீதியாகவும், ஒழுக்க ரீதியாகவும் எவ்வளவு தூரம் வீழ்ச்சியுற்றார்கள் என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன. எந்த அடிப்படையுமற்ற கட்டுக் கதைகளை நம்பி சூனியமென்ற பொய்யில் போய் அவர்கள் விழுந்தார்கள். இறை நம்பிக்கையோடும், இறை பிரக்ஞையோடும் பௌதீக விதிகளை மதித்து, மிகச் சிறந்த முறையில் உழைத்து, பாடுபட்டு வாழ்வதற்குப் பதிலாக தமது தனிப்பட்ட வாழ்வையும், சமூக வாழ்வையும் சீரழிக்கும் சூனியத்தில் அவர்கள் விழுந்து சீர்கெட்டார்கள் எனவும் தெளிவுபடுத்துகின்றன இவ்வசனங்கள்.

பொதுவாக மார்க்கங்களின் வரலாற்றில் இப்படியொரு மிக மோசமான நிலை உருவாவதுண்டு. வேதங்களின் வசனங்கள் இறைவனுடையவை; புனிதமானவை என்பது உண்மை. இந்த உண்மையிலிருந்து அடுத்த கட்டத்திற்கு வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் வருவதுண்டு. அந்த வேதச் சொற்களுக்கும், வசனங்களுக்கும் ஒரு விசேஷ சக்தியுண்டு. அவற்றின் பின்னால் பல இரகசியங்களும், மர்மங்களும்

உள்ளன. எனவே, வேத வசனங்களை ஒதுதல், குறிப்பிட்ட சில திக்குகள், (இறை ஞாபகத்திற்கான திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லப்படும் சில வார்த்தைகள்) பிரார்த்தனைகள் என்பவற்றினூடாக மறுமையில் இலகுவாக வெற்றி பெறலாம் என்ற சிந்தனை சமூக வாழ்வில் படிப்படியாக உருவாகிறது.

இந்த மனிதனைதான் பல்வேறு ஆன்மீக மருந்துகள், சூனியம், சாஸ்திரம் போன்றன உருவாவதற்குப் பொருத்தமான நிலமாகும். இலகுவாகச் சுவர்க்கம் செல்ல பாவித்த அதே ஒழுங்கை உலகில் பலவற்றை அடையவும் பாவிக்க முற்படும் சூழல் இப்பின்னணியில் சமூக வாழ்வில் தோன்றுகிறது. இந்நிலையில் பௌதீக உலகு, அவற்றின் விதிகள் மதிக்கப்படா சூழல் தோன்றுகிறது. சமூக வாழ்வில் பௌதீக உலக ஆய்வுகளும், அவற்றை ஒட்டிய உழைப்புகளும் பலவீனமுறுகின்றன. விளைவாக ஒரு சமூகத்தின் வீழ்ச்சிக்கே இப்போக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது.

இந்த வசனங்கள் ஆழ்ந்து உணர்த்த விரும்பும் உண்மைகள் இவையே.

இனி இந்த வசனங்களின் சில மயக்கமான இடங்களை விளங்க முயல்வோம்:

1. "சுலைமான் நிராகரிக்கவில்லை. மக்களுக்குச் சூனியத்தைக் கற்றுக் கொடுத்த ஷைத்தான்களே நிராகரித்தார்கள்." என்ற வசனமும், "நாங்கள் சோதனையாக உள்ளோம். நீர் நிராகரித்துவிடாதீர்." என்ற வசனமும் சூனியம் இறை நிராகரிப்பு செயற்பாடு எனக் காட்டுகின்றன.

சூனியம், குறிப்பிட்ட நபருக்கு மறை உலகோடு சம்பந்த முள்ளது எனக் காட்ட முயலும் செயற்பாடு. மறை உலகு பற்றிய அறிவும், அதன் மீதான ஆதிக்கமும் இறைவனிடம் -அல்லாஹ்விடம்- மட்டுமே உள்ளது. இந்தவகையில் மறை உலகின் மீது எனக்கும் ஆதிக்கமிருக்கிறது எனக் காட்ட முயல்வது இறை நிராகரிப்பு செயற்பாடாகிறது. அத்தோடு சூனியம் செய்பவர் இறை நிராகரிப்பு வார்த்தைகளைப் பாவிப்பது பரவலாக அவதானிக்கப்படும் விடயம். ஜின், ஷைத்தான், வேறு கடவுள்களது பெயர்கள் இங்கு பாவிக்கப்படுவதுண்டு. இந்தவகையிலும் இது நிராகரிப்பாகிறது. சூனியம் இறை நிராகரிப்பு என்பது இமாம் அபூ ஹனீபா, இமாம் மாலிக், இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் போன்றோரது அபிப்பிராயமாகும்.

2. "மக்களுக்கு சூனியத்தைக் கற்றுக் கொடுத்த ஷைத்தான்கள் நிராகரித்தனர்." என்ற வசனத்தில் வரும் ஷைத்தான்கள் என்பவர்கள் ஜின்கள் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது பெரும்பாலான அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்களின் அபிப்பிராயமாகும். சில அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்கள் இங்கு ஷைத்தான்கள் என்பது மனித இனத்தைச் சேர்ந்த ஷைத்தான்களைக் குறிக்கும் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். 'ஷைத்தான்கள் மனிதர்களுக்குக்

கற்றுக் கொடுத்தார்கள்' எனும்போது குறிப்பிடப்படும் ஷைத்தான்கள் மனிதர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. ஜின்கள் மனிதர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தல் என்பது பரவலாக சாத்தியமான ஒன்றல்ல. "ஷைத்தான்கள் நிராகரித்தனர்" என்ற வாசகமும் இதனைக் காட்டுகிறது. ஏனெனில் ஷைத்தான்களின் நிராகரிப்பு பற்றி இங்கு தனியாக குறிப்பிடப்பட வேண்டியதில்லை. இங்கு குறிப்பிடப்படும் மனித ஷைத்தான்கள் யூத மதத் தலைமைகளாக இருக்க முடியும் என்றும் சில அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்கள் விளக்கிக் கூறுகின்றனர்.¹

3. இவ்வசனத்தின் ஒரு பகுதி மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாக அமைந்தது. அதன் அரபு வாக்கியம் கீழ்வருமாறு:

“வமா உன்ஜில அலல் மலகைன் பி-பாபில ஹாருத வ மாருத”

இந்த வசனத்திற்கு அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்கள் இரு வகையில் பொருள் கொண்டனர்.

- i. “அத்தோடு பபிலோனியாவில் இருந்த ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகளுக்கு இறக்கப்பட்டவற்றையும் அவர்கள் பின்பற்றினர்” இவ்வாறு இவ்வசனத்திற்குப் பொருள் கொண்ட அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் பலர் கீழ்வருமாறு அதற்கு விளக்கமளித்தனர்:

யூதர்களுக்கு மத்தியில் சூனியம் கடுமையாகப் பரவிப் போயிருந்தது. இந்நிலையில் சூனியத்தின் உண்மைக் கருத்தை விளக்கி சூனியத்திலிருந்து யூதர்களை மீட்க விரும்பிய இறைவன் -அல்லாஹ்- ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகளை அனுப்பி வைத்தான். அவர்களிருவரும் பபிலோனியாவுக்கு வந்து சூனியம் பற்றிக் கற்பிக்கத் துவங்கினர். சூனியத்தைப் படிப்பதில் ஓர் அபாயமிருக்கிறது என்ற காரணத்தால் அது ஒரு இறை சோதனையாகிறது. இக்காரணத்தினால் சூனியத்தைக் கற்பித்த அம்மலக்குகள் சூனியத்தைப் படித்து அதனைப் பயன்படுத்தி இறை நிராகரிப்பில் விழுந்துவிடாதீர்கள் என்று வலியுறுத்திக் கூறி வந்தார்கள். இவ்வாறு யூதர்களுக்கான ஒரு சோதனையாகவே இந்த செயற்பாட்டை இறைவன் ஆக்கினான்.

இக்கருத்து பொருத்தமற்றது என்பது பல அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்களின் கருத்து. அதற்கு அவர்கள் கீழ்வரும் ஆதாரங்களை முன்வைப்பர்.

1. தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வல் தன்வீர் - இமாம் தாஹீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-609
தப்ஸீர் அல் மனாஃர் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-287

அ. அல்லாஹ், சூனியம் இறை நிராகரிப்பு என்ற தரத்திலுள்ள பாவம் எனக் குறிப்பிட்டுவிட்டு அதனை இரு மலக்குகள் மீது இறக்கினான் என்பது பொருத்தமற்ற கருத்து.

ஆ. இறைவன் -அல்லாஹ்- நபிமார்களை மக்களைச் சீர் திருத்துவதற்காக அனுப்பினான். அவர்கள் யாரும் தீமையைக் கற்றுக் கொடுத்தவை சீர்திருத்தத்தின் ஒரு வழிமுறையாக கொள்ளவில்லை. அந்தவகையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- அவர்களை அனுப்புவதில்லை. இந்நிலையில் அதற்காக மலக்குகள் அனுப்பப்பட்டார்கள் என்பது ஏற்கக் கூடிய கருத்தன்று.

இ. சூனியத்தின் நுணுக்கங்களைச் சுட்டிக் காட்டி அது பிழையென விளக்க வந்தவர்கள் நாம் சோதனைக்காக வந்துள்ளோம் எனக் கூறினார்கள் எனக் கொள்வது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை.

ii. இவ்வசனத்தில் வந்துள்ள 'மா உன்ஜில்' என்ற சொற்றொடரில் வந்துள்ள 'மா' என்ற சொல் 'இல்லை' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். அந்தவகையில் 'இரு மலக்குகள் மீதும் இறக்கப்படவில்லை.' என்ற கருத்து பெறப்படுகிறது. யூதர்கள் ஜிபரீல், மீகாயில் என்ற இரு மலக்குகள் மீதும் சூனியம் இறக்கப்பட்டது என்று நம்பி வந்தார்கள். அந்நம்பிக்கையை இவ்வசனம் மறுக்கிறது.

அடுத்து "இரு மலக்குகள் மீதும் இறக்கப்படவில்லை." என வசனத்தை முடித்து விட்டு "பபிலோனியாவில் ஹாருத், மாருத் என இருவர் இருந்தனர்." என வசனப் போக்கைக் கொள்ள வேண்டும். அப்போது ஹாருத், மாருத் என்பவர்கள் மிக மோசமான ஆனால் வெளிப்படையில் தம்மை நல்லவர்களாகக் காட்டி "நாம் சோதனைக்காக வந்துள்ளோம்." எனச் சொல்லி, மக்களை ஏமாற்றி சூனியத்தைப் பரப்பினர் என்று கருத்துப் பெறப்படுகிறது.

ஷஹீத் ஸையித் குதுப் இவ்வசனத்திற்கு ஓரளவு வித்தியாசமாக கீழ்வரும் விளக்கத்தைத் தருகிறார்:

ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகள், அவர்கள் மீது இறைவன் -அல்லாஹ்- சூனியத்தை இறக்கினான், அவர்களிடமிருந்தே நாம் சூனியத்தைப் படித்தோம் என்றதொரு பாரம்பரியக் கதை யூதர்களுக்கு மத்தியில் நிலவி வந்திருக்க வேண்டும். அதனை மறுக்கும் வகையிலேயே "பபிலோனியாவில் இருந்த ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகள் மீது இறக்கப்படவில்லை." என இறைவன் -அல்லாஹ்- இங்கு கூறுகிறான்.

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-1 பக்-291

உம்தத் அல்-தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா -1 பக்-145

மஹாஸின் அல் தஃவீல் - ஜமாலுத்தீன் அல் காலிமி: வா-1 பக்-405

ஆனால் உண்மையில் அங்கு இறைவனே -அல்லாஹ்வே- அறிந்த ஏதோவொரு நோக்கத்திற்காக அந்த மலக்குகள் இருவரும் மக்களுக்கான ஒரு சோதனையாக அங்கு தங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். அவர்களிருவரும் சூனியம் இறை நிராகரிப்பு; அதனை படிக்க வராதீர்கள் என கடுமையாக எச்சரித்தனர். அப்படியிருந்தும் சிலர் அதைப் படிப்பதில் பிடிவாதமாக இருந்த போது அவர்கள் சூனியத்தை ஒழிக்க பாடுபடுவார்கள் என்ற நோக்கில் மலக்குகளும் படித்துக் கொடுத்தனர். ஆனால் படித்தவர்களில் சிலர் அதனைப் பிழையாகப் பாவித்தார்கள். இவ்வாறு அது அவர்களுக்குச் சோதனையாக அமைந்துவிட்டது.

இவ்வாறு யூதர்கள் சூனியத்தில் இரு காரணிகளால் வீழ்ந்தனர். ஒன்று சுலைமான் (அலை) பற்றி இட்டுக்கட்டப்பட்ட கதைகள். இரண்டாவது ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகள் மீதும் இறைவனே -அல்லாஹ்வே- சூனியத்தை இறக்கினான் என்ற பொய்.

ஒரு சமூகம் அறிவு ரீதியாகவும், ஒழுக்க ரீதியாகவும் வீழ்ச்சியுறும்போது அந்த சமூகத்தில் உண்மை ஏதுமற்ற கட்டுக் கதைகளும், பொய்களும் இலகுவாக இடம் பிடிக்கின்றன. விளைவாக அந்த சமூகம் மேலும் மேலும் வீழ்ச்சியுறுகிறது. கெட்டுச் சீரழிகிறது. யூதர்களின் வரலாற்றின் இப்பகுதி இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும்.

இவ்வசனத்திற்கு நவீன உலகில் சிறந்த அறிஞர்களில் ஒருவரும், பாகிஸ்தானிய அல் குர்ஆன் ஆய்வாளருமான அமீன் அஹ்ஸன் இஸ்லாஹி இன்னொரு விளக்கத்தைத் தருகிறார். அதனை கீழே சுருக்கித் தருகிறோம்:

அல் குர்ஆன் வசனத்தின் சாதாரண போக்கை அவதானிக்கும்போது இவ்வசனத்திற்கு "அத்தோடு பபிலோனியாவில் இருந்த ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகள் மீது இறக்கப்பட்டவற்றையும் அவர்கள் பின்பற்றினர்." என கருத்துக் கொள்வதே மிகப் பொருத்தமானது.

இந்தவகையில் அவ்விரு மலக்குகளுக்கும் ஏதோ ஓர் அறிவு கொடுக்கப் பட்டது என்பது தெளிவு. அந்த அறிவு அல்லாஹ்விடமிருந்து இறக்கப்பட்டது என்பதுவும் வெளிப்பட உண்மை. மலக்குகள் பாவச் செயல்களைவிட்டுத் தூய்மையானவர்கள். இவ்வுலகில் நன்மையையும், நீதியையும் நிலைநாட்டவே அவர்கள் ஒத்துழைக்கின்றனர். அத்தோடு அவர்கள் இறை தூதை சுமந்து வரும் தூதர்களாகவும் செயற்பட்டனர். இந்நிலையில் சூனியத்தை அவர்கள் சுமந்து வந்தனர் என்பது எந்தவகையிலும் பொருத்தமற்றது. அத்தோடு அம்மலக்குகள் தமது அறிவு பற்றி "நாங்கள் சோதனைக்காக உள்ளோம். நீர் நிராகரித்துவிடாதீர்" என்று கூறியதாகவும் அல் குர்ஆன் கூறுகிறது. இவ்வசனத்தில் வந்த 'பித்னா' என்ற பதமே சோதனை என இங்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 'பித்னா' என்ற

1. பார்க்க: பீ விளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-95,96

பதத்தை அல் குர்ஆன் பொதுவாக மனிதனுக்குப் பயன் கொடுக்கக் கூடியவை, அத்தோடு சோதனையாகவும் அமைப்பவை என்ற கருத்தில் அதிகமாகப் பாவித்துள்ளது. அதாவது குறிப்பிட்ட பொருட்கள் இயல்பாக மனிதனுக்கு பிரயோசனமானவை. ஆனால் மனிதன் அதனை பிழையாகப் பாவிக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பமும் உள்ளது என்பதுவே இதன் பொருளாகும். இதற்கு உதாரணமாக அல் குர்ஆன் செல்வத்தையும், பிள்ளைகளையும் 'பித்னா' -சோதனைப் பொருட்கள்- என்று பாவித்துள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்தப் பின்னணியிலிருந்து நோக்குகையில் இரு மலக்குகள் மீதும் இறக்கப்பட்ட அறிவு சூனியம் அல்ல; மனிதனுக்குப் பயன் கொடுக்கும் அறிவு அது என்பது தெளிவாகிறது.

அந்த அறிவு கண்டிப்பாக சூனியத்திற்குப் பிரதியீடாக இருந்திருக்க வேண்டும். சூனியம் பரவிப் போயிருந்த சூழலில், சூனியத்தின் பின்னால் திரிந்த மனிதர்களை மீட்கக் கொடுக்கப்படும் அறிவு அவ்வாறுதான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

இந்தவகையில் அந்த அறிவு ஆன்மீக வைத்திய முறைகளாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆன்மீக செயற்பாடுகள், ஒதிப் பார்த்தல், பல்வேறு திகர், அவ்ராதுகளை -இறைவனை நினைவு கூர பாவிக்கப்படும் சில வாசகங்கள்- பிரயோகித்து நோய்களைக் குணப்படுத்தல் போன்றவையே அவையாகும்.

மனித உலகினுள் நுழையும் எதுவும் பிழையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. அந்தவகையில் இவற்றைப் படித்துக் கொண்டவர்கள். அவற்றைப் பிழையாகப் பயன்படுத்தினர். இதனையே இந்த வசனம் "அவர்கள் கணவனையும், மனைவியையும் பிரிக்கக் கூடியதை அவர்களிடமிருந்து கற்றனர்" எனச் சொல்கிறது. இத்தகைய ஆன்மீக மருந்துகள் இன்றும் பல பிழையான வழிகளில் பயன்படுத்தப்படுவதை அவதானிப்பின் இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இப்போது அல் குர்ஆன் குறிப்பிடும் இவ்வரலாற்று நிகழ்வை கீழ்வருமாறு மிகச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வோம்:

யூதர்கள் ஒரு புறத்தால் சூனியத்தைப் பின்பற்றினார்கள். அதில் மூழ்கிப் போனார்கள். விளைவாக தமது வேதத்தைக் கைவிட்டார்கள். அதற்குப் பிரதியீடாக வந்த ஆன்மீக வைத்திய முறைகளை, ஒன்று பிழையாகப் பயன்படுத்தினார்கள்; இரண்டாவது அவற்றில் மூழ்கி வேதத்தைப் புறக்கணித்தார்கள். ஆன்மீக மருந்துகள் வேத வசனங்களாக இருப்பது இயல்பு. இந்நிலையில் யூதர்கள் வேதத்தில் அதனைத் தேடுவதில் முனைந்து நின்றார்கள். இன்ன நோய்க்கு இந்த வசனங்களை ஒதலே பரிகாரம் என ஆராய முட்பட்டார்கள். விளைவாக வேதம் இறக்கப்பட்ட உண்மையான நோக்கத்தை மறந்து அதனைக் கைவிட்டார்கள்.

ஹாருத், மாருத் என்ற இரு மலக்குகளும் இத்தகைய அறிவு ஒரு சோதனையாகும் எனக் குறிப்பிட்டது இப்பின்னணியிலாகும்.¹

அமீன் அஹ்ஸன் இஸ்லாஹியின் இவ்விளக்கமே இவ்வசனத்திற்கு மிகப் பொருத்தமானது எனக் கருதுகிறோம். அதற்கான காரணங்கள் கீழ்வருமாறு:

1. இவ்வசனத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட முதலாவது கருத்து "மலக்குகள் மீது இறைவன் சூனியத்தை இறக்கினான்" எனச் சொல்கிறது. அவ்வாறான அபிப்பிராயம் கொண்ட அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் இக்கருத்தை எவ்வளவு நியாயப்படுத்த முனைந்தாலும் அது பொருத்தமான கருத்தல்ல என்பது தெளிவு. இது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டது.
2. இரண்டாவது கருத்து வசனத்திற்கு வலிந்து விளக்கம் கொடுக்கும் போக்கைக் கொண்டுள்ளது. மலக்குகள் என்பதற்கு "மலக்குகள் போன்று நல்லவர்களாக நடித்தவர்கள்" எனவும், "நாம் சோதனைக்காக உள்ளோம். நீர் நிராகரித்து விடாதீர்" என்ற வசனத்திற்கு "ஏமாற்றும் நடிப்பே அது" எனவும் கருத்துக் கொடுத்தமை வலிந்து கொடுத்த விளக்கம் என்பது தெளிவு.
3. அமீன் அஹ்ஸன் இஸ்லாஹி இவ்வசனங்களுக்கு எவ்வகையிலும் வலிந்து விளக்கம் கொடுக்கவில்லை. அத்தோடு இறைவன் -அல்லாஹ்- சூனியம் பற்றிய அறிவை அம்மலக்குகள் இருவர் மீதும் இறக்கினான் என்ற வித்தியாசமான விளக்கத்தையும் கொடுக்கவில்லை.

நடைமுறை யதார்த்தத்தில் நாம் காணும் உண்மையையே அவ்விளக்கம் தருகிறது. ஆன்மீக மருந்துகள் என்பது ஒரு வித்தியாசமான, பொருத்தமற்ற விளக்கமல்ல. ஸுன்னாவிலும் கூட பல ஆன்மீக மருந்துகள் குறிக்கப் பட்டுள்ளமை தெளிவு.

அத்தோடு இந்த விளக்கம் ஆன்மீக மருந்துகளைப் பொறுத்தவரையில் வரம்பு மீறாது, மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற உண்மையையும் சொல்கிறது. இங்கு வேதம் இறங்கிய நோக்கத்தை விட்டுவிட்டு, மந்திரித்தல், ஒதிப்பார்த்தல் போன்ற ஆன்மீக மருந்துகளின் பக்கம் திரும்பிவிடும் நிலை உள்ளது. இந்த எச்சரிக்கையை யூதர்களின் இவ்வரலாற்று உண்மை தருகிறது. உண்மையில் இஸ்லாமிய வரலாற்றிலும் இந்நிலை ஏற்பட்டது. இப்போதும் கூட அல் குர்ஆனை இவ்வாறு நோக்கும் போக்கு உள்ளது என்பது அவதானிக்கத்தக்க ஓர் உண்மையாகும்.

4. "அல்லாஹ்வின் அனுமதியின்றி அவற்றின் மூலம் அவர்களால் யாருக்கும் தீங்கிழைக்க முடியாது." என்ற சூனியம் பற்றிக் குறிப்பிடும் கருத்துத் தொடரில் வரும் இவ்வசனம் கீழ்வருமாறு விளங்கப்பட வேண்டும்:

1. பார்க்க: *Tadabbur-e-Qur'an - Pondering Over the Qur'an* அமீன் அஹ்ஸன் இஸ்லாஹி: வா-1 பக்-293-299

காரண காரிய வாத ஒழுங்குக்கேற்ப இப்பெளதீக உலகு இயங்குகிறது. ஆனால் அது வெறும் இயந்திர ரீதியான இயக்கமல்ல. ஒவ்வொரு நிகழ்வின்போதும் இறை நாட்டமும், அனுமதியும் அங்கு இணைகிறது. இறை நாட்டம் இல்லாத போது காரணம் இருப்பினும் காரியம் நிகழ்வதில்லை. நெருப்பு சுடும். எனினும் இறை அனுமதியில்லாத போது நெருப்பின் இப்பண்பு செயற்படாது போகும். இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் வரலாற்றில், அவர்கள் நெருப்பில் எறியப்பட்டபோது நிகழ்ந்தது இதுதான். இக்கருத்தையே இவ்வசனம் தருகிறது.

பெளதீக நிகழ்வுகளை விட இவ்விடத்தில் இக்கருத்து நன்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். பெளதீக விதிகளுக்கு அப்பால் மறை உலகின் மீது ஆதிக்கமொன்றுள்ளது என எண்ண வைக்கும் நிலை சூனியத்திற்கும், ஆன்மீக மருந்துகளுக்கும் உண்டு. இங்கு இறை நம்பிக்கை பாதிக்கப்படும் சந்தர்ப்பம் அதிகம். அந்த வகையில் இறை நம்பிக்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட இவ்வண்மை நன்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதைத்தான் இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

5. இறுதியாக சூனியம் என்றால் என்ன என்பது பற்றி மிகச் சுருக்கமாகச் சில கருத்துக்களைத் தருவோம்:

சூனியம் ஓர் உண்மை. அதற்கென ஒரு யதார்த்தமுள்ளது என்பது பல அறிஞர்களது கருத்து.

சூனியம் என்பது ஒரு போலி; அது ஒரு வகை வித்தைதானே தவிர உண்மையல்ல; அதற்கென்று யதார்த்தமொன்று கிடையாது என்பது வேறு சில இஸ்லாமிய அறிஞர்களின் கருத்து.

இது சூனியம் என்றால் என்ன என்பது பற்றி விளக்க வந்தமையால் தோன்றிய கருத்து வேறுபாடுகள். நம்பிக்கைப் பகுதிக்கும், இதற்கும் சம்பந்தமில்லை. இதில் எக்கருத்தை ஏற்பினும் அதனால் வழிகேடு, இறை நிராகரிப்பு என்ற நிலைகள் தோன்றுவதில்லை.

சூனியம் ஒரு போலி; உண்மையல்ல என்ற கருத்தே பொருத்தமானது. இது அஹ்லுஸ் ஸுன்னா சார் இமாம்கள் சிலரதும் கருத்தாகும். ஷாபி மதஹுடி சார் இமாம்களில் ஒருவரான அபூ இஸ்ஹாக் இந்திராபாதி என்பாரை அவர்களில் ஒருவராக இமாம் இப்னு ஆஷூர் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார். நவீன காலப் பிரிவில் இமாம் முஹம்மத் அப்துஹு, ரஷீத் ரிளா, இப்னு ஆஷூர், ஷெய்க் முஹம்மத் அல் கஸ்ஸாலி, ஷஹீத் ஸையித் குதுப் போன்றோர் இக்கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் சூனியம் கீழ்வரும் மூன்று அமைப்புகளில் காணப்படலாம் என்று விளக்குகின்றனர்.

- i. ஆன்ம பலம் கொண்டவர்களாக இயல்பாகவே சிலர் இருப்பதுண்டு. இத்தகைய ஆன்ம பலத்தை பயன்படுத்தி அடுத்தவர் மீது தாக்கத்தை விளைவித்தல்.
- ii. சில மருந்து வகைகள், இரசாயனக் கலவைகளைத் தந்திரமாக உட்கொள்ளச் செய்து உடல் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தல்.
- iii. மிக நுணுக்கமான தந்திரங்களுடாக சிலவற்றை செய்து காட்டி மக்களை ஏமாற்றி, தன்னிடம் மறை சக்தியொன்றிருப்பது போல் காட்டல்.¹

இம்மூன்றில் ஏதாவது ஒன்றைப் பாவித்து காரியத்தைச் சாதித்து மறை சக்தி, மறை உலக இரகசியம் போல் காட்ட முயலவே சூனியமாகும். வேறெந்த உண்மையும் இதில் கிடையாது.

இங்கு ஒரு விடயத்தை நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். சூனியம் என்பது ஓர் அற்புதமோ, பெளதீக விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட செயற்பாடோ அல்ல அது மனிதன் கண்டுபிடித்து வளர்த்ததொரு கலை. இலகுவில் மனிதர்களுக்குப் புலப்படாதவகையில் நுணுக்கமாக அது வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

40ஆம் வசனம் துவக்கம் யூதர்களின் வரலாற்றில் பல்வேறு நிகழ்வுகளை விளக்கி வந்த ஸுரா 75ஆம் வசனம் முதல் மதீனா சமூகம் சார்ந்த நிகழ்கால நிகழ்வுகளைச் சொல்லத் துவங்கியது. எனினும் யூதர்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் இடைக்கிடை சொல்லி வந்தது. இப்போது ஸுரா முஸ்லிம்களை மட்டுமே விளித்துப் பேசத் துவங்குகிறது. அவர்களுக்கான வழிகாட்டல்களைத் தருகிறது. அந்த வழிகாட்டல்கள் ஆரம்பத்தில் யூதர்கள் ஏற்படுத்திவிடுகின்ற கருத்துக் குழப்பங்கள் தொடர்பாகவே அமைவதனை அவதானிக்க முடிகிறது. இறை வசனங்களுடாக அவற்றை இப்போது படிப்போம்:

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே இரு கருத்தைக் கொடுக்கும் 'ராஇனா' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாதீர்கள். 'எம் பக்கம் கவனம் செலுத்துங்கள்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் 'உன்ரூ'னா' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துங்கள். கவனமாக செவிமடுங்கள். நிராகரிப்பாளர்களுக்கு வேதனை தரும் தண்டனையுண்டு. (104)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا
وَقُولُوا أَنْظِرْنَا وَأَسْمِعُوا
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠٤﴾

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-287-289

பீ லிளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-96-98

தப்ஸீர் அல்-தஹ்ரீர் வ அல்-தன்வீர் - இமாம் இப்னு தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-615-618

வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரின்
நிராகரிப்பாளரும், இறைவனுக்கு
இணைகற்பிப்போரும்
உமதிறைவனிடமிருந்து ஏதேனும்
நன்மை உங்கள் மீது இறங்குவதை
விரும்ப மாட்டார்கள்.

அல்லாஹ் தனது அருளை வழங்க
தான் நாடியவர்களைத் தெரிவு
செய்கிறான். அல்லாஹ் மகத்தான
அருளின் சொந்தக்காரனாய்
உள்ளான். (105)

நாம் எந்த ஒரு வசனத்தை
மாற்றினாலும் அல்லது மறக்கச்
செய்தாலும் அதனைவிடச் சிறந்த
ஒன்றை அல்லது அதனை ஒத்த
ஒன்றை கொண்டுவரவே
செய்கிறோம்.

அல்லாஹ் அனைத்தையும்
செய்வதற்கு சக்தி வாய்ந்தவன்
என்பது உமக்குத் தெரியாதா? (106)

அல்லாஹ், அவனுக்கு வானங்கள்
பூமியின் ஆட்சி உரியது. அவனைத்
தவிர எந்த பொறுப்புதாரரும்,
உதவியாளரும் உங்களுக்கு
இல்லையென்பதை நீர்
அறியவில்லையா? (107)

முன்னர் மூலா வினவப்பட்டது
போன்று நீங்களும் உங்களது
தூதரிடம் வினவ
விரும்புகின்றீர்களா?
யார் இறை நம்பிக்கைக்குப் பதிலாக
இறைநிராகரிப்பை ஏற்றுக்
கொள்கிறாரோ அவர் சீரான
பாதையைவிட்டும்
வழிதவறிவிடுகிறார். (108)

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ
مِنْ رَبِّكُمْ

وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ

وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

﴿ مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ
مِثْلَهَا أَوْ مِثْلَهُ ﴾

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٦﴾

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ
وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾

أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا
سَأَلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ ۗ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ
بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

சக்தியும் தெளிவாகிய பின்னரும் வேதந் கொடுக்கப் பட்டோரில் பலர்தாம் கொண்ட பொறாமையின் காரணமாக நீங்கள் இறைநம்பிக்கை கொண்டுவிட்டதன் பின்னர் நிராகரிப்பாளராக ஆக்கிவிட வேண்டும் என விரும்புகிறார்கள்.

அல்லாஹ் தனது தீர்ப்பைக் கொண்டுவரும் வரை மன்னித்து விடுங்கள் பொருட்படுத்தாதீர்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்ய சக்தி படைத்தவனாவான். (109)

தொழுகையை நிலைநாட்டுங்கள். ஸகாதத்தைக் கொடுத்து வாருங்கள். நீங்கள் உங்களுக்காக செய்து சமர்ப்பிக்கும் நல்லவற்றை அல்லாஹ்விடத்தில் கண்டுகொள்வீர்கள்.

நிச்சயமாக அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை நன்கு காண்கிறான். (110)

யூதர்களாக, கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பவர்களே சுவர்க்கத்தில் நுழைவார்கள் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

இது அவர்களின் வெற்று ஆசைகளே ஆகும்.

கூறுவீராக: "நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் உங்களது ஆதாரத்தைக் கொண்டு வாருங்கள்." (111)

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ
مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُقَارًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ
أَنفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ
فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ
إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا
لِأَنفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ

إِلَّا مَن كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا

تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ

قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾

ஆம்! யார் மிகச் சிறந்த
நடத்தையுடையவராக இருந்து
அல்லாஹ்வுக்கு முழுமையாகப்
பணிந்துவிடுகிறாரோ அவருக்கான
கூலி அவரது இறைவனிடத்தில்
உண்டு.

அவர்களுக்குப் பயமுமில்லை.
அவர்கள் சுவலைப்படவும்
மாட்டார்கள். (112)

கிறிஸ்தவர்கள் எந்த அடிப்படையிலு
மில்லை என யூதர்கள் கூறுகிறார்கள்.
யூதர்கள் எந்த அடிப்படையிலு
மில்லை என கிறிஸ்தவர்கள்
கூறுகிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள்
வேதத்தை ஒதிக்கொண்டுதான்
இருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறுதான் அறியாதவர்களும்
கூறுகிறார்கள்.
அவர்கள் கருத்து வேறுபாட்டுற்றுள்ள
விடயங்களுக்கு அல்லாஹ்
மறுமையில் அவர்களிடையே
தீர்ப்புக் கூறுவான். (113)

வணக்கஸ்தலங்களில் அல்லாஹ்வின்
பெயர் நினைவு கூரப்படலைத்
தடுத்து, மேலும் அவற்றைப்
பாழாக்க முயற்சிப்பவனை விட
கொடிய அநியாயக்காரன் யார்
இருக்கிறான்.
ஆனால் உண்மையில் அவர்கள்
அங்கே நுழையும்போது பய
உணர்வுடனேயே நுழையவேண்டும்.
அவர்களுக்கு உலகத்தில் இழிவே
உரியதாகும்.
மறுமையில் அவர்களுக்கு மிகப்
பெரும் வேதனையுண்டு. (114)

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصْرَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ

وَقَالَتِ النَّصْرَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ

وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ

كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ

فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا

كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ

يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا

أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا

إِلَّا خَافِينَ

لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ

وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾

கிழக்கும், மேற்கும்
அல்லாஹ்விற்குரியது, நீங்கள் எங்கு
திரும்பினாலும் அங்கு அல்லாஹ்
இருக்கிறான்.
நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிக
விசாலமானவன், மிகவும்
அறிந்தவன். (115)

அல்லாஹ் தனக்கு மகன் ஒருவனை
ஆக்கிக்கொண்டான் என்று அவர்கள்
கூறுகின்றனர். அல்லாஹ்
தூய்மையானவன்.
ஆனால் உண்மை என்னவெனில்
வானங்கள் பூமியிலுள்ள அனைத்தும்
அவனுக்கே சொந்தமானவை. அவை
அனைத்தும் அவனுக்குப் பணிந்து
கட்டுப்பட்டு நிற்கின்றன. (116)

வானங்கள் பூமியை அவன்
முன்மாதிரியின்றியே படைத்தான்.
அவன் ஒரு விடயத்தைத்
தீர்மானித்தால் 'ஆகு' என்று
மட்டுமே சொல்வான். அது
ஆகிவிடும். (117)

"ஏன் அல்லாஹ் எம்முடன்
நேரடியாகப் பேசக் கூடாது அல்லது
எமக்கொரு அத்தாட்சி வரக்
கூடாது?" என்று அறியாதோர்
கேட்கின்றனர்.
இவ்வாறுதான் முன்பு
சென்றவர்களும் இது போன்ற கருத்
துக்களைக் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.
இவர்களது உள்ளங்கள்
ஒன்றையொன்று ஒத்ததாய் உள்ளன.
உறுதியாக நம்பிக்கை
கொள்வோருக்கு சான்றுகளை நாம்
விளக்கிக் காட்டி விட்டோம். (118)

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَتَمَّ
وَجْهُ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ وَسِعَ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ
بَل لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ
كُلُّ لَّهُ قٰنِئُوْنَ ﴿١١٦﴾

بَدِيعَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ
وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ
أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ

كَذٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّثْلَ قَوْلِهِمْ
تَشٰبَهَتْ قُلُوْبُهُمْ

قَدْ بَيَّنَّا الْآٰيٰتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُوْنَ ﴿١١٨﴾

உம்மை நாம் நற்செய்தி
அறிவிப்பவராகவும் எச்சரிக்கை
செய்பவராகவும் சத்தியத்துடன்
அனுப்பி வைத்துள்ளோம்.
நரகவாசிகள் பற்றி நீர்
வினவப்படமாட்டீர். (119)

யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும்
அவர்களது வழிமுறையை நீர்
பின்பற்றும் வரையில் உம்மைப்
பற்றித் திருப்தியுறவே மாட்டார்கள்.
சொல்வீராக: அல்லாஹ் காட்டிய
வழியே நேர்வழியாகும்.
இந்த அறிவு வந்ததன் பின்னரும் நீர்
அவர்களது மனோ இச்சைகளைப்
பின்பற்றினால் அல்லாஹ்விடமிருந்து
காக்க நெருங்கிய நண்பரோ
உதவியாளரோ உமக்கு இருக்க
மாட்டார். (120)

வேதங் கொடுக்கப்பட்டவர்கள்
அதனை மிகச் சரியான முறையில்
ஓதி வருகிறார்கள்.
அதனை அவர்கள் நம்பிக்கை
கொள்கிறார்கள்.
அதனை யார் நிராகரிக்கிறார்களோ
அவர்களே நஷ்டவாளர்கள். (121)

இஸ்ராஈலின் சந்ததியினரே உங்கள்
மீது நான் புரிந்த அருளையும்,
உலகத்தார் அனைவரையும் விட
உங்களை நான் மேம்படுத்தி
வைத்ததையும் நினைவு
கூறுங்கள். (122)

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصْرَىٰ
حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ
قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ
وَلَيْنِ اتَّبَعْتُمْ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكُمْ
مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ
وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ
حَقًّا تِلَاوَةً
أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ
وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ ۚ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾

يَبْنَئِي إِسْرَائِيلَ أَذْكَرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ
عَلَيْكُمْ وَأَنَّىٰ فَضَّلْتُكُمْ
عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾

ஓர் ஆன்மா அடுத்த ஆன்மாவுக்கு எதனையும் கொடுத்துதவ முடியாத ஒரு நாளைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். யாரிடமிருந்தும் ஈட்டுப் பணமும் அந்நாளில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. எந்தப் பரிந்துரையும் பயன்படவும் மாட்டாது. அவர்கள் உதவி செய்யப்படவும் மாட்டார்கள். (123)

وَأَتَقُوا يَوْمًا لَا تَجْرَى نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا
وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا
شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

யூதர்கள் மதீனாவில் கருத்துச் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் 'அஹ்லுல் கிதாப்' -வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள்- என்பதால் மக்கள் அவர்களை கண்ணியத்தோடு நோக்கினர். அறிவு மேன்மையுள்ளவர்கள் எனக் கருதினர். இந்த அந்தஸ்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட யூதர்கள் இஸ்லாத்திற்கெதிரான கருத்துக் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தினர். முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தி விட முனைந்தனர். இந்த நிலையில்தான் யூதர்களின் உண்மை நிலையை நீண்ட தூரம் விளக்க வேண்டியதாயிற்று. யூதர்களின் இறந்த கால வரலாற்று நிகழ்வுகள் பலவற்றை விவரித்துச் சொன்னமைக்கு இதுவுமொரு காரணமென ஏற்கனவே குறிப்பிட்டோம்.

இந்தத் தொடரில் யூதர்கள் ஏற்படுத்திவிட்ட கருத்துக் குழப்பங்களுக்கு இப்பகுதியில் அல் குர்ஆன் பதில் சொல்கிறது. யூதர்களை முதன்மைப்படுத்தினாலும் அஹ்லுல் கிதாபுகளில் அடுத்த பிரிவினரான கிறிஸ்தவர்களும் இங்கே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். அத்தோடு இணைவைப்பாளர்களான அரபிகளின் எதிர்ப்பு நிலையும் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு எதிராக நின்ற இம்மூன்று பிரிவினரையும் இப்பகுதி குறிப்பிட்டு விளக்குகிறது.

இப்போது அல் குர்ஆனின் வசனங்களினூடாக இக்கருத்தை விளங்க முயல்வோம்:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنًا وَقُولُوا نُنظَرًا وَأَسْمِعُوا ۗ وَاللَّكْفِيرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٢٤﴾

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே இரு கருத்தைக் கொடுக்கும் 'ராஇனா' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாதீர்கள். 'எம் பக்கம் கவனம் செலுத்துங்கள்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் 'உன்ரூர்னா' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துங்கள்.

கவனமாக செவிமடுங்கள். நிராகரிப்பாளர்களுக்கு வேதனை தரும் தண்டனையுண்டு.

(வசனம்:104)

யூதர்கள் உருவாக்கிவிட்ட கருத்துப் போராட்டங்களை ஆரம்பிக்கையில் அவர்களின் கீழ்த்தரமானதொரு செயற்பாட்டிலிருந்து அல் குர்ஆன் ஆரம்பிக்கிறது.

முஸ்லிம்கள் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது கவனத்தைத் தம் பக்கம் திருப்ப விரும்பும்போது 'ராஇனா' -எம் பக்கம் கவனம் செலுத்துங்கள்' என்ற கருத்தைத் தரும் சாதாரண சொல்லொன்றைப் பாவித்து வந்தனர். இச்சொல்லை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களுக்கு இழிவைத் தரும் வகையில் உச்சரிப்பில் ஒரு சிறு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி யூதர்கள் பாவித்தனர். அதாவது 'ரஊனா' என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்த சொல்லாகக் கொண்டு இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தினர். 'ரஊனா' எனின் மடமை என்று பொருள். இந்நிலையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- இச்சொல்லை மாற்றி 'உன்ரூர்னா' -எம்மை அவதானியுங்கள்- என்ற கருத்துத் தரும் திரிபு ஏற்படுத்த முடியாத சொல்லைப் பாவிக்குமாறு முஸ்லிம்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அத்தோடு இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் சொல்வதைச் செவிமடுத்து கேளுங்கள் எனவும் இங்கே இறைவன் -அல்லாஹ்- உணர்த்துகிறான்.¹

நேருக்கு நேர் எதிர்த்துக் கருத்துச் சொல்வது நேர்மையையும், தைரியத்தையும் காட்டும். சொற்களைச் சிறிது வித்தியாசப்படுத்தி ஏசுதல், பின்னால் நின்று சைகை மூலம் இழிவுபடுத்தல் சின்னத்தனமான நடவடிக்கைகள்; கீழ்த்தரமான செயல்கள். யூதர்களது கருத்துக் குழப்பங்களை விவரிக்க முற்படும் ஸூரா இவ்வாறு அவர்களது கீழ்த்தரமான செயற்பாட்டிலிருந்து ஆரம்பித்து அவர்கள் உண்மையான, நேர்மையான எதிர்ப்பாளர்களல்ல எனக் கூறுகிறது.

இமாம் ரஷீத் ரிளா இவ்வசனத்திற்கு இன்னுமொரு விளக்கத்தைத் தருகிறார். 'ராஇனா' என்ற சொல் 'நீங்கள் எம்மை அவதானியுங்கள், நாம் உங்களை அவதானிக்கிறோம்.' என்ற கருத்தையும் தரக்கூடியது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களை நோக்கி இவ்வாறு கூறுதல் பண்பாடற்ற செயற்பாடாகும். இறை தூதர், தலைவர், வழிகாட்டி என்ற உயர்ந்த அந்தஸ்துகள் கொண்ட முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களோடு மிகுந்த கண்ணியத்தோடும், பண்பாட்டோடும் நடந்து கொள்ளல் ஒரு முஸ்லிமின் கடமையாகும். இறை நம்பிக்கையோடு ஒட்டியதொரு செயற்பாடாகும். ஸூரா ஹுஜராதில் இறைவன் -அல்லாஹ்- இது பற்றி கீழ்வருமாறு கூறுகிறான்: "நபியின் குரலை விட உங்கள் தொனியை உயர்த்திப் பேசாதீர்கள். நீங்கள் ஒருவரோடொருவர் சத்தமிட்டுப் பேசிக் கொள்வது போல் அவரோடு சத்தமிட்டுப் பேசாதீர்கள்." (ஸூரா ஹுஜராத்:2) இந்தப் பின்னணியில்தான் "இறை தூதர் சொல்வதைக் காது தாழ்த்திக் கேளுங்கள்" எனவும் ஸூரா கூறி நீங்கள்தான் இறை தூதரின் பக்கம் திரும்பக் கடமைப்பட்டவர்கள் என உணர்த்துகிறது.²

1. பார்க்க: பீ லிளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-100,101

உமத்தா அல் தப்ளீர் - தப்ளீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-152

தப்ளீர் அல்-தஹ்ரீர் வ அல்-தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-232

2. பார்க்க: தப்ளீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-295, 296

தொடர்ந்து நபிக்கு உரிய கண்ணியத்தைக் கொடுக்காமை இறை நிராகரிப்பின் பக்கம் இட்டுச் செல்லும். விளைவாக பெரும் தண்டனையை அனுபவிக்கும் நிலையும் உருவாகும் என இவ்வசனங்கள் கூறுகின்றன.

இக்கருத்தின்படி மேலே யூதர்களின் வரலாற்றில் கண்ட அதே தவறுகளில் நீங்களும் விழுந்துவிடாதீர்கள் என உணர்த்தி ஸுலாவின இப்பகுதி ஆரம்பிக்கிறது எனலாம். நபிமார்களோடு கண்ணியக் குறைவாக நடந்தமை, அவர்களை நிராகரித்தமை, கொலை செய்தமை என்பவற்றை யூதர்களின் வரலாற்றில் நிறையவே காணலாம். அந்த நிலைக்கு நீங்கள் கொஞ்சமேனும் வந்து விட வேண்டாம். வெறும் சொற்களால் கூட கண்ணியக் குறைவை ஏற்படுத்தி விட வேண்டாம் என இவ்வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன.

நாம் குறிப்பிட்ட முதல் விளக்கத்திற்கும் இக்கருத்துப் பொருந்தும் என்பது தெளிவு. குறிப்பிட்டதொரு சொல்லை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் கண்ணியத்திற்கு மாசு கற்பிக்கும் வகையில் பாவித்த ஒரே காரணத்திற்காக முஸ்லிம்களுக்கு அச்சொல்லைப் பாவிக்க வேண்டாம் எனக் கூறியமை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் கண்ணியத்தைப் பேணிவர வேண்டும் என்ற கருத்தை மேலும் உணர்த்துகிறது.

அடுத்த வசனம் முஸ்லிம்கள் ஏன் இவ்வாறு மிகுந்த கவனமாகச் செயற்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை விளக்குகிறது:

مَا يَوْدُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُزَلَّ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِّنْ رَبِّكُمْ

وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٥﴾

வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரின் நிராகரிப்பாளரும், இறைவனுக்கு இணைகற்பிப்போரும் உமதிறைவனிடமிருந்து ஏதேனும் நன்மை உங்கள் மீதிருங்குவதை விரும்ப மாட்டார்கள். அல்லாஹ் தனது அருளை வழங்க தான் நாடியவர்களைத் தெரிவு செய்கிறான். அல்லாஹ் மகத்தான அருளின் சொந்தக்காரனாய் உள்ளான்.

(வசனம்:105)

முஸ்லிம்களுக்கு அல்லாஹ்விடமிருந்து கிடைத்த பேரருளே இந்த வழிகாட்டல். அது அவர்களுக்கு அழகான வாழ்வைக் கொடுத்தது; வளமான சமூக ஒழுங்கை வழங்கியது; உள்ளத்திற்கு நிம்மதியையும், சந்தோசத்தையும், அமைதியையும் கொடுத்தது. முஸ்லிம்களுக்குக் கிடைத்துள்ள இந்த அழகிய வாழ்வைக் கண்டு வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரும், இறைவனுக்கு இணை வைப்போரும் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டனர். அவர்களால் இதனைச் சகித்துக்

கொள்ள முடியவில்லை. யூதர்களோவெனில் தம்மிடமிருந்து தூது வெளியே சென்றதையே அவர்களால் ஏற்க முடியவில்லை. இந்நிலையில்தான் இப்படியான கீழ்த்தரமான செயற்பாடுகளில் அவர்கள் இறங்கினர்.

முஸ்லிம்களிடம் ஒரு சிறு தவறு காணப்பட்டாலும் அதனைப் பயன்படுத்தி முஸ்லிம்களை மேலும் மேலும் தூரக் கொண்டு செல்வதில் அவர்கள் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் முயற்சி செய்தனர். எனவே, முஸ்லிம்கள் மிகுந்த கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். வெறும் சொற்பிரயோகங்களில் கூட அவர்களுக்கு இக்கவனம் வேண்டும் என்றுதான் இவ்வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன.

அல்லாஹ் மிகப் பெரும் அருளுக்குச் சொந்தக்காரன். அதனை தான் விரும்பியவர்களுக்கு அவன் கொடுக்கிறான் என்ற எளிய உண்மையைக் கூட இத்தகையவர்கள் ஏனோ உணர்கிறார்களில்லை என்கிறது இவ்வசனம்.

'தான் விரும்பியவர்களுக்கு' எனின் அல்லாஹ்வின் நாட்டத்தில் யாரும் தலையிட முடியாது என்று பொருள்படும். அல்லாஹ் ஞானம், நீதி என்ற பண்புகள் கொண்டவன். அதற்கேற்பவே அவனது நாட்டமும் அமையும்; மனோ இச்சைகளின் அடிப்படையிலல்ல என்பது இங்கு அவதானத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். மனோ இச்சைகளின்படி நடந்து கொள்கிறான் என்றோ அதிகார உணர்வில் நல்லதோ, கெட்டதோ விரும்பியதைச் செய்வான் என்றோ இவ்வசனத்தை விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது.

இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிவும், ஞானமும் உடையோன். நீதியும், நேர்மையும் அவனது பண்பு. அவனது செயல்களில் அறிவுப் பின்னணியிருக்கும். அவை நீதிக்குப் புறம்பாக இருக்காது. இந்தக் கருத்துப் பின்னணியுடனேயே 'தான் விரும்பியவர்களுக்கு' என வரும் அல் குர்ஆன் பிரயோகங்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

யூதர்கள் ஏற்படுத்திய கருத்துக் குழப்பங்களில் ஒன்றை அடுத்து ஸூரா விளக்குகிறது:

مَا نَسَخَ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَمَا لَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٦٧﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَن تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۗ وَمَن يَتَّبِعِ الْأَكْفَرَ بِإِذْنِنَا فَلَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٦٨﴾

நாம் எந்த ஒரு வசனத்தை மாற்றினாலும் அல்லது மறக்கச் செய்தாலும் அதனைவிடச் சிறந்த ஒன்றை அல்லது அதனை ஒத்த ஒன்றை கொண்டுவரவே செய்கிறோம். அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்வதற்கு சக்தி வாய்ந்தவன் என்பது உமக்குத் தெரியாதா? அல்லாஹ், அவனுக்கு வானங்கள் பூமியின் ஆட்சி உரியது.

அவனைத் தவிர எந்த பொறுப்புதாரரும், உதவியாளரும் உங்களுக்கு இல்லையென்பதை நீர் அறியவில்லையா? முன்னர் மூலா வினவப்பட்டது போன்று நீங்களும் உங்களது தூதரிடம் வினவ விரும்புகின்றீர்களா? யார் இறை நம்பிக்கைக்குப் பதிலாக இறைநிராகரிப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறாரோ அவர் சீரான பாதையைவிட்டும் வழிதவறிவிடுகிறார்.

(வசனங்கள்:106-108)

“நாம் எந்தவொரு வசனத்தை மாற்றினாலும்” என்ற வசனத்தில் வரும் “வசனம்” என்ற சொல் ‘ஆயத்’ என்ற அரபுப் பதத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்தவகையில் எந்தவொரு ‘ஆயத்’ மாற்றப்பட்டாலும் அல்லது மறக்கச் செய்யப்பட்டாலும் அதனைவிடச் சிறந்த அல்லது அதனையொத்ததொரு ‘ஆயத்’ அவ்விடத்தை நிரப்ப வரும் என முதல் வசனம் சொல்கிறது.

இந்த வசனத்தில் வரும் ‘ஆயத்’ என்ற சொல்லைப் புரிந்து கொள்வதில் கருத்து வேறுபாடுள்ளது. ‘ஆயத்’ என்ற சொல் ‘அற்புதம்’, ‘இறை வசனம்’ என்ற இரு கருத்துக்களையும் குறிக்கிறது. “மாற்றுதல்” என்று மொழிபெயர்ப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சொல்லின் அரபுப்பதம் ‘நஸ்க்’ என்பதாகும். பெரும்பாலான இஸ்லாமிய சட்ட ஆய்வாளர்களும், அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களும் இறை சட்டங்கள் நிலைமைக்கேற்ப மாற்றமுற்றன; இறைவன் -அல்லாஹ்- சில காரணங்களைக் கவனத்திற் கொண்டு அல் குர்ஆனிலும் சட்டங்களை இடைக்கிடை மாற்றினான் என்ற கருத்தை இது குறிக்கிறது என விளக்குவர்.

அல் குர்ஆனில் சட்டங்கள் இடைக்கிடை மாறின என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. சமூகங்கள் மாற, மாற சட்டங்களும் மாறின என்பது மட்டுமே ஏற்கத்தக்க கருத்தாகும். தூதுகளும், நபிமார்களும் மாறி மாறி வந்தமை இக்கருத்தையே குறிக்கும். இது வேறு சில சட்ட ஆய்வாளர்களினதும், அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களினதும் கருத்தாகும். இவ்விரை கருத்துக்களையும் இங்கு ஓரளவு விளக்கமாகத் தருகிறோம்.

முதலாவது அபிப்பிராயத்தின்படி இவ்வசனத்தைக் கீழ்வருமாறு விளக்கலாம்:

இவ்வசனத்தில் வரும் ‘நஸ்க்’ என்ற சொல்லும் ‘ஆயத்’ என்ற சொல்லும் சில போது இறைவசனங்கள் மாற்றப்பட்டமையை குறிக்கின்றன. அந்த வகையில் அல் குர்ஆனின் சட்ட வசனங்கள் மாறுவதை யூதர்கள் ஒரு வாதப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். குறிப்பாக சற்றுப் பின்னால் வரும் வசனங்கள் ‘கிப்லா’

(முஸ்லிம்கள் தொழும்போது குறிப்பிட்டதொரு திசையை நோக்கித் தொழுவர். அவ்வாறு நோக்கும் திசையே 'கிப்லா' எனப்படுகிறது.) பலஸ்தீனிலுள்ள பைதுல் முகத்தஸிலிருந்து மக்காவிலுள்ள கஃபாவை நோக்கி மாற்றப்பட்டமையை விளக்குகின்றன. அதனை ஒரு முக்கிய வாதப் பொருளாக யூதர்கள் கொண்டார்கள். அத்தோடு தவ்ராத்தில் வந்த சட்டங்கள் சிலவற்றையும் அல் குர்ஆன் மாற்றியது. இவ்வாறு இறை சட்டங்கள் அல்லது வசனங்கள் மாறியமையை யூதர்கள் கருத்துக்குழுப்பத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான பொருளாகக் கொண்டனர்.

இறைவன் சகல அறிவும் படைத்தவன். அந்நிலையில் எவ்வாறு அவன் சட்டங்களை மாற்ற முடியும்? பைதுல் முகத்தஸை நோக்கித் தொழுதமை தவறா? அல்லது மக்காவை நோக்கித் தொழுதமை பிழையா? எது சரி எது பிழை என்றிவ்வாறு அவர்கள் வாதித்தனர்.

இந்நிலையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- சமூகங்களின் மாற்றம், வளர்ச்சி, ஒரு சமூகம் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்படும் நிலைமை என்பவற்றிற்கேற்ப சட்டங்களிலும் மாற்றங்களைத் தோற்றுவிக்கலாம். இந்தவகையில் சில சட்டங்கள் மாறலாம்; அல்லது மறக்கடிக்கச் செய்யப்படலாம். அந்நிலையில் அதற்குப் பதிலாக அதனைவிடவும் சிறந்த அல்லது அதனையொத்த வசன மொன்று அவ்விடத்தை நிரப்ப வரும். இது மனித வாழ்வோட்டத்திற்கேற்ப நிகழ்வதாகும். வானங்கள், பூமியின் அதிகாரங்களைக் கையில் வைத்திருக்கும் இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- இவ்வாறு செய்யும் அதிகாரம் உள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.¹

இப்போது இவ்வசனத்திற்குக் கொடுக்கப்படும் இரண்டாவது அபிப்பிராயத்தை நோக்குவோம்:

இவ்வசனத்தில் வரும் 'ஆயத்' என்ற சொல் நபிமார்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அத்தாட்சிகளை அதாவது அற்புதங்களைக் குறிக்கின்றன. அந்தவகையில் அந்த அற்புதங்களை இறைவன் -அல்லாஹ்- சமூகங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றினான். அல்லது ஒரு நபி காட்டிய அற்புதம் காலவெள்ளத்தில் அப்படியே மறந்து போய்விடுகிறது. இந்நிலையில் ஒரு தரமான அற்புதத்தை அல்லது முன்னைய அற்புதத்தை ஒத்த இன்னொரு அற்புதத்தை அத்தாட்சியாக இறைவன் -அல்லாஹ்- நபிமார்களுக்குக் கொடுக்கிறான்.

மூலா (அலை) அவர்கள் கொண்டு வந்தது போன்ற அற்புதங்கள் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் கொண்டு வரவில்லை. எனவே, இவர் நபியாக இருக்க முடியுமா?

1. பார்க்க: உம்தத்-அல்-தப்லீர் (தப்லீர் இப்னு கஸீர் கருக்கறால்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-153
பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-102
தப்லீர் அல்-தஹ்ரீர் வ அல்-தன்வீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-1 பக்-238,243
தப்லீர் அல்-மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-300,301

என யூதர்கள் வாதிட்டனர். அல் குர்ஆன் இது பற்றி வேறுசில இடங்களிலும் விளக்கியுள்ளது. “....மூலாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை ஒத்தவை இவருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டாமா?” (ஸூரா கலஸ்:48)

இக்கருத்தை மறுக்கும் வகையில்தான் இறைவன் -அல்லாஹ்- இங்கு ஒரே ஒரு வகை அத்தாட்சியைத்தான் எல்லா நபிமார்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலை இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்குக்- கிடையாது. வானங்கள், பூமியின் அதிகாரத்தை கையில் வைத்திருப்பவன் புதிய புதிய அத்தாட்சிகளைக் கொண்டுவர சக்தி படைத்தவன். அந்த வகையில் முன்னைய அத்தாட்சிகளை ஒத்ததாகவோ அல்லது அதனைவிடச் சிறந்ததாகவோ இன்னொரு அத்தாட்சியை அவன் கொண்டுவருவான். எனவே, அத்தாட்சிகள் -அற்புதங்கள்- மாறி மாறி வருவதை வாதத்திற்கான ஒரு பொருளாகக் கொள்வதில் அர்த்தமில்லை என்கின்றன இந்த வசனங்கள். பிரபஞ்சத்தையும் அதன் பொருட்களையும் ஆளுபவனாகிய அல்லாஹ்வே மனிதர்களுக்குப் பொறுப்புதாரனாகவும், உதவியாளனாகவும் இருக்க முடியும். அந்தவகையிலேயே காலா காலம் நபிமார்களை அத்தாட்சிகளோடு அனுப்பி அவன் வழிகாட்டுகிறான்.

இந்த இரண்டாவது கருத்தே பொருத்தமானது எனத் தெரிகிறது. அதனைக் கீழ்வருமாறு விளக்கலாம்:

1. 'ஆயத்' மாற்றப்படல் என்ற வசனத்தை அடுத்து இறைவன் -அல்லாஹ்- அனைத்தின் மீதும் சக்தி படைத்தவன் என்ற வசனம் வருகிறது. எனவே, 'ஆயத்' என்ற சொல்லுக்கு நபிமார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அத்தாட்சிகள், அற்புதங்கள் எனப் பொருள் கொள்ளலே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. 'ஆயத்' என்ற சொல் இறைவசனம் -சட்ட வசனம்- என்ற கருத்தைக் குறிக்குமாயின் அதனோடிணைத்து இறை அறிவு பற்றிக் குறிப்பிடலே பொருத்தமானது.
2. “முன்னர் மூலா வினவப்பட்டது போன்று நீங்களும் உங்களது தூதரிடம் வினவ விரும்புகின்றீர்களா?” என்ற அடுத்த வசனமும் இக்கருத்துடனேயே உடன்பட்டுச் செல்கிறது. மூலா (அலை) அவர்களிடம் அவரது சமூகம் இறைவன் -அல்லாஹ்- கொடுத்த அத்தாட்சிகளுக்கு அப்பால் இன்னும் பல அத்தாட்சிகளையும், அற்புதங்களையும் கேட்டு வற்புறுத்தினர். இறுதியில் அல்லாஹ்வை நேரடியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்குமளவுக்கு அவர்கள் சென்றனர். இவ்வாறான போக்கு முஸ்லிம்களே! உங்களிடம் தோன்றிவிடக் கூடாது என இவ்வசனம் எச்சரிக்கிறது. இக்கருத்து 'ஆயத்' என்ற சொல்லுக்கு 'அத்தாட்சி', 'அற்புதம்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும்போது பொருத்தமாக அமைகிறது.

1. தப்ஸீர் அல்-மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-300,301

நபிமார்களிடம் அத்தாட்சிக்கு மேல் அத்தாட்சிகளாக திரும்பத் திரும்ப வினவிக்கொண்டு செல்பவர்கள் உண்மையில் தூதையே எப்படியாவது மறுக்க வழிதேடும் நிராகரிப்பாளர்களே. இந்த நிராகரிப்புப் போக்கை முஸ்லிம்களும் கொண்டுவிடக் கூடாது அது. உண்மையில் சீரான வழியைவிட்டு வழி பிறழ்ந்து செல்லும் நிலையையே உருவாக்கும் என இவ்வசனம் சொல்கிறது.

அடுத்து வரும் வசனங்கள் இதே கருத்துத் தொடரில் முஸ்லிம்களை இறை நிராகரிப்பில் வீழ்த்தி விட யூதர்களுக்குள்ள விருப்பத்தையும், ஆசையையும் விளக்குவதாக அமைகிறது.

وَدَّ كَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّوكُم مِّنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كَفَّارًا حَسَدًا مِّنْ عِنْدِ أَنفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَأَعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾

சத்தியம் தெளிவாகிய பின்னரும் வேதங் கொடுக்கப் பட்டோரில் பலர் தாம் கொண்ட பொறாமையின் காரணமாக நீங்கள் இறைநம்பிக்கை கொண்டுவிட்டதன் பின்னர் நிராகரிப்பாளராக ஆக்கிவிடவேண்டும் என விரும்புகிறார்கள்.

அல்லாஹ் தனது தீர்ப்பைக் கொண்டு வரும் வரை மன்னித்துவிடுங்கள் பொருட்படுத்தாதீர்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்ய சக்தி படைத்தவனாவான். தொழுகையை நிலைநாட்டுங்கள். ஸகாத்தைக் கொடுத்து வாருங்கள். நீங்கள் உங்களுக்காக செய்து சமர்ப்பிக்கும் நல்லவற்றை அல்லாஹ்விடத்தில் கண்டுகொள்வீர்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை நன்கு காண்கிறான்.

(வசனங்கள்:109,110)

வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரில் பலர் முஸ்லிம்களை இறை நிராகரிப்பில் வீழ்த்தி விட முயற்சிக்கின்றனர். உண்மையில் சத்தியம் அவர்களுக்குத் தெளிவு. சத்தியம் எங்குள்ளது என்பதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

அப்படியிருந்தும் அவர்களுக்கேனிந்த ஆசை? ஆம்! அது குரோதத்தின் வெளிப்பாடு. பொறாமையும், காழ்ப்புணர்ச்சியுமே இதற்கான காரணம். அடுத்தவன் நன்றாக வாழ்ந்துவிடக் கூடாது என்ற இந்தக் கீழ்த்தர உணர்வுக்கு வேறென்ன காரணமிருக்க முடியும்?!

முஸ்லிம்கள் இறைநம்பிக்கை கொண்டு, அதன் விளைவாக ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொண்டு, ஒற்றுமையாக வாழ்வதைக் காண அவர்களுக்குச் சகிக்க முடியவில்லை. போதாமைக்கு முஸ்லிம்கள் படிப்படியாக உறுதியுடன் முன்னேறியும் செல்கிறார்கள். இது அவர்களது பொறாமையை மேலும் வளர்த்து விட்டது.

எனவே, முஸ்லிம்கள் நிராகரிப்பில் விழுந்துவிடக் கூடாதா என அவர்கள் விரும்பினர்; ஆசைப்பட்டனர்; அதற்கான முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர்.

இதற்கு முஸ்லிம்கள் என்ன செய்யலாம்? பெருந்தன்மையோடு நடந்து கொள்ளுமாறு இங்கு அல் குர்ஆன் முஸ்லிம்களுக்கு உபதேசிக்கிறது. பொருட்படுத்தாதீர்கள்; மன்னித்துவிடுங்கள் என்று அது கூறுகிறது. சின்ன உள்ளம் கொண்ட அற்ப மனிதர்களோடு பெரிய உள்ளம் கொண்டவர்கள் உயர்ந்த பண்பாட்டோடுதான் நடந்து கொள்வார்கள் என்பதை இது காட்டுகிறது.

எதனைச் செய்யவும் சக்தி வாய்ந்த அல்லாஹ் இத்தகைய செயற்பாடுகளுக்கு ஏதோவொரு முடிவைக் கொண்டுவருவான். அல்லாஹ்வின் அந்தக் காரியம் வரும் வரை முஸ்லிம்கள் பொறுமையோடு இருப்பது மட்டுமல்ல, மன்னிப்பு மனப்பாங்கோடும், விரிந்த மனதோடும், தாராளத்தன்மையோடும் நடந்து கொள்ளட்டும் என்கின்றன இந்த வசனங்கள்.

இவ்வாறு எங்கே அபாயமிருக்கிறது? எங்கிருந்து சதித்திட்டங்களும், சூழ்ச்சிகளும் புறப்பட முடியும்? என்பதனை சுட்டிக் காட்டிய இவ்வசனங்கள் முஸ்லிம்களின் உள்ளங்கள் தூய்மையுடனும், அழுகுடனும் காணப்பட வேண்டும்; பொறாமையும், குரோதமும் கொண்டியங்கக் கூடாது என்றும் விளக்கின.

இனி இவற்றையெல்லாம் ஒரு புறம் வைத்துவிட்டு முஸ்லிம்கள் தமக்கான பாதையில் தொடரட்டும் எனப் பணிக்கிறது அடுத்த வசனம். தொழுகையை மிகச் சரியாக நிறைவேற்றி, சமூகப் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பான ஸகாதையும் கொடுத்து, மேலும் மேலும் நற்பணிகள், நற்செயல்கள் புரிந்து அவர்கள் வாழட்டும். இறை அவதானத்தை உணர்ந்து செய்யும் எல்லா நன்மைகளையும் அந்த இறைவனிடத்தில் கண்டு கொள்ள முடியும் என்ற உணர்வு மிகைக்க அவர்கள் இயங்கட்டும் என இவ்விறுதி வசனம் விளக்குகிறது.

அடுத்து யூதர்களின் இன்னொரு வகை வாதத்தை ஸூரா முன்வைக்கிறது:

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١٣﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ

عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٣﴾

யூதர்களாக, கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பவர்களே சுவர்க்கத்தில் நுழைவார்கள் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இது அவர்களின் வெற்று ஆசைகளே ஆகும்.

கூறுவீராக: "நீங்கள் உண்மையாளர்களாயின் உங்களது ஆதாரத்தைக் கொண்டு வாருங்கள்." ஆம்! யார் மிகச் சிறந்த நடத்தையுடையவராக இருந்து

அல்லாஹ்வுக்கு முழுமையாகப் பணிந்துவிடுகிறாரோ அவருக்கான கூலி அவரது இறைவனிடத்தில் உண்டு. அவர்களுக்குப் பயமுமில்லை. அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்:111,112)

முஸ்லிம்கள் மதீனாவில் யூதர்களையே எதிர் கொண்டார்கள். அவர்களே மதீனாவில் கணிசமான ஒரு தொகையினராக வாழ்ந்தார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பாக அங்கே காணப்படவில்லை. சில வேளை தனி நபர்கள் சிலராக அவர்கள் அங்கே வாழ்ந்திருக்க முடியும். எனினும் அவர்களையும் இணைத்தே இவ்வசனங்கள் பேசுகின்றன.

“நாமே நேர் வழி பெற்றவர்கள். சுவர்க்கம் செல்ல யூதர்கள் அல்லது கிறிஸ்தவர்களாக இருக்க வேண்டும்.” இப்படி சுவர்க்கம் தமக்கு மட்டுமே என யூதர்களும் நினைத்தார்கள். கிறிஸ்தவர்களும் எண்ணினார்கள்.

மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுவோருக்கு வரும் பொது நோய் இது. “நேர்வழி நாம் செல்லும் வழி மட்டுமே. சுவர்க்கம், மறுமையின் வெற்றி எமது மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தோருக்கு மட்டுமே.” என வெளித்தோற்றம், பெயர்கள் என்பவற்றை வைத்து அவர்கள் முடிவு செய்வர்.

யூதம், கிறிஸ்தவம் போன்ற பெயர்களில்லை; மார்க்கத்தை அதன் உண்மைப் பொருளில் காண வேண்டும் என அல் குர்ஆன் இக்கருத்தை விளக்குகிறது.

முதலில் உங்களது கருத்துக்கு ஆதாரம் என்ன; நேர்மையோடும், உண்மையோடும் பேசுவதாயின் அதனைக் கொண்டு வாருங்கள் என வாதிக்கிறது இவ்வசனம். யூதனாக இரு அல்லது கிறிஸ்தவனாக இரு சுவர்க்கம் புகலாம். வேறு யாருக்கும் சுவர்க்கம் கிடையாது என்ற வாதத்தை எவ்வாறு அர்த்தப்படுத்த முடியும். உண்மையில் இது நிறுவ முடியாத கருத்து எனவே, வெற்று ஆசைகள் மட்டுமே இவை.

இப்பின்னணியில் அடுத்த வசனம் இப்பிரச்சினையை எவ்வாறு நோக்க வேண்டும் எனச் சொல்கிறது:

இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- முற்றிலும் பணிதல், அத்தோடு நன்நடத்தை கொண்டவனாக இருத்தல் - இதுவே மார்க்கத்தின் உண்மைப் பொருள். உள்ளத்தாலும், எண்ணங்களாலும் அல்லாஹ்வை நோக்கல், அவனைப் பணிதல், அவனுக்குக் கட்டுப்படல் இது இறை மார்க்கத்தின் ஒரு பகுதி. இதனோடு இணைந்த அடுத்த பகுதி செயல், நன்நடத்தை. உணர்வும், உள்ளமும், நன்நடத்தையும் ஒன்றாக இணைந்ததுவே இறை மார்க்கம். உள்ளமும் உணர்வுகளும் இறைவனுக்குப் பணிந்தன என்றால் அதனை அர்த்தப்படுத்துவதே நன்நடத்தை, செயல்கள்.

இதுதான் உண்மையான மார்க்க வாழ்வு. இந்தக் கருத்தே நோக்கப்பட வேண்டும். யூதம், கிறிஸ்தவம் என்ற பெயர்களல்ல.

இந்நிலை காணப்பட்டால் அப்போது அத்தகையவர்களுக்கு இறை கூலி உண்டு. வாழ்க்கை பற்றிய பயங்கள் அவனை அண்டாது. கவலைகளாலும் அவன் பீடிக்கப்படமாட்டான் என உண்மையான மார்க்க வாழ்வின் விளைவுகளையும் இவ்வசனங்கள் தருகின்றன.

யூதனாக இரு சுவர்க்கம் செல்லாம்; கிறிஸ்தவனாக இரு சுவர்க்கம் புகலாம் என்று தனித் தனியே யூத, கிறிஸ்தவ சமூகங்கள் சொல்லிக் கொண்டன. எனினும் ஒருவர் பற்றி அடுத்தவர் என்ன சொல்கிறார் என்பது பற்றி அடுத்துவரும் வசனம் விளக்குகிறது.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ الْتَّصَرَّى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصْرَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ
وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾

கிறிஸ்தவர்கள் எந்த அடிப்படையிலும்லை என யூதர்கள் கூறுகிறார்கள். யூதர்கள் எந்த அடிப்படையிலும்லை என கிறிஸ்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆயினும் அவர்கள் வேதத்தை ஒதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறுதான் அறியாதவர்களும் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் கருத்து வேறுபாடுற்றுள்ள விடயங்களுக்கு அல்லாஹ் மறுமையில் அவர்களிடையே தீர்ப்புக் கூறுவான்.

(வசனம்:113)

அடுத்தவர்களுக்கல்ல; எமக்கு மட்டுமே சுவர்க்கம் என்று கூறிக் கொண்ட ஒவ்வொரு பிரிவினரும் அடுத்த பிரிவினர் பற்றி கொண்டிருந்த கருத்து இதுதான்.

யூதர்களின் வேத நூலான தவ்ராத் கிறிஸ்தவர்களின் வேத நூலான இன்ஜீலின் அடிப்படைப் புத்தகம். இன்ஜீல் தவ்ராத்தைப் பூரணப்படுத்தும் நூல். உண்மை இவ்வாறிருந்த போதும் யூதர்கள் கிறிஸ்தவர்களிடம் ஒன்றுமில்லை என்றார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் யூதர்களிடம் ஒன்றுமில்லை என்றார்கள். இத்தனைக்கும் இரு சாராரும் தமது வேதங்களை ஒதவே செய்கிறார்கள். இவ்வாறு ஒருவர் அடுத்தவரை இந்தளவு தூரம் கடுமையாகச் சாடக் காரணம் வெறியுணர்வும், மார்க்கம் வெறுமனே இன, குழு வடிவத்தைப் பெற்றதுவுமாகும்.

இந்த நிலையில் வேதமெதுவுமற்ற அரபிகள் அவர்கள் இரு சாராரையும் நிராகரித்தார்கள். 'அறியாதவர்கள்' என இவ்வசனம் குறிப்பது அரபிகளையாகும்.

அரபிகள் யூதர்களுக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் மத்தியில் காணப்பட்ட பிளவுகளை அவதானித்தார்கள். அவ்விரு சாராரும் ஒருவரோடு ஒருவர் மோதிக் கொள்வதையும் கண்டார்கள். அவ்விரு மதத்தினரும் நம்பியுள்ள மௌட்டிகக் கருத்துக்களையும் அறிந்திருந்தார்கள். எமது நம்பிக்கைகளை விட அவர்களது நம்பிக்கைகள் பெரியளவு உயர்ந்ததல்ல எனக் கண்டார்கள். எனவே, அவ்விரு சாராரும் எந்தச் சரியான கருத்தையும், சிந்தனையும் கொண்டவர்களல்ல என மறுத்தார்கள்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமூகமும் தாமே முழுச் சத்தியத்திலிருக்கிறோம்; அடுத்தவரிடம் எதுமில்லை என்ற கருத்தில் வாழ்ந்து சென்று விட்டனர். இந்த சமூகங்கள் பற்றியும், அதன் ஒவ்வொரு தனி நபர் பற்றியும் தீர்வு சொல்வது இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- மட்டுமே உரியதாகும். ஒரு சாரார் அடுத்த சாரார் பற்றிச் சொல்லும் கருத்துக்களை வைத்து எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாது என்கிறது இந்த வசனம்.

யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கிடையிலான பாரிய கருத்து வேறுபாட்டையும், வேதங் கிடைக்கப் பெறாதவர்களே அவர்களை மதிக்காத நிலை தோன்றியமையையும் முன்வசனத்தில் கண்டோம்.

இந்த மார்க்கங்களுக்கு மத்தியிலான மோதல்கள் வணக்கத்தலங்களையே பாதிக்கும் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது என்ற கருத்தை அடுத்த வசனம் விளக்குகிறது:

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن مَّنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا أُولَٰئِكَ مَا كَانَ

لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا حَافِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ لَهُمْ فِي الآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾

வணக்கத்தலங்களில் அல்லாஹ்வின் பெயர் நினைவு கூரப்படலைத் தடுத்து, மேலும் அவற்றைப் பாழாக்க முயற்சிப்பவனை விட கொடிய அநியாயக்காரன் யார் இருக்கிறான். ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் அங்கே நுழையும்போது பய உணர்வுடனேயே நுழையவேண்டும். அவர்களுக்கு உலகத்தில் இழிவே உரியதாகும். மறுமையில் அவர்களுக்கு மிகப் பெரும் வேதனையுண்டு.

(வசனம்:114)

இவ்வசனம் பொதுக் கருத்தைக் கொடுக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. எனவே, வணக்கத்தலங்களைவிட்டுத் தடுப்பவன், அதனைப் பாழ்படுத்த முனைபவன் யாரையும் இது குறிக்க முடியும். அது ஒரு கொடிய அநியாயம் எனவும் இவ்வசனம் சொல்கிறது.

இவ்வசனம் கொடுக்கும் கருத்தைக் கீழ்வருமாறு அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் தருகிறார்கள்:

1. மக்காவின் கஃபாவை நோக்கி கிப்லா மாற்றப்பட்டமைக்கு எதிராக யூதர்கள் ஏற்படுத்திய பெரும் கருத்துக் குழப்ப நிலையை பள்ளியைவிட்டுத் தடுத்தல், பாழ்படுத்தல் என அல் குர்ஆன் இங்கே விளக்குகிறது.
2. வணக்கத்தலங்கள் என பன்மையாகவும், தடுப்பவன், பாழ்படுத்த முனைபவன் எனப் பொதுவாகவும் கூறியதிலிருந்து இவ்வசனத்திற்கு பொதுவான கருத்தே கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

இந்த வகையில் ஈஸா (அலை) அவர்கள் பிறந்து 70 வருடங்களின் பின்னர் ரோம மன்னன் தைதஸ் பலஸ்தீன் மீது படையெடுத்து மஸ்ஜிதுல் அக்ஸாவை (சர்வதேச ரீதியாக முஸ்லிம்களின் முதன்மை வாய்ந்த பள்ளிகளில் ஒன்று) அழித்தமையை இது குறிக்க முடியும்.

சிலுவை யுத்தத்தின்போது மஸ்ஜிதுல் அக்ஸா பாழ்படுத்தப்பட்டமையையும் இது குறிக்க முடியும்.

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் தோன்றிய ஷ்யாக்களிலிருந்து பிரிந்த ஒரு பிரிவினரான கராமிதா என்போர் கஃபாவைத் தாக்கி தகர்த்தமையையும் பல பள்ளிகளை அழித்தமையையும் இது குறிக்க முடியும்.¹

இவ்வாறு பொதுவாக வணக்கத்தலங்களுக்கெதிரான செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் இவ்வசனம் குறிக்கிறது என்பதுவே பொருத்தமான கருத்து.

பொதுவாக வணக்கத்தலங்களுக்கு உரிய கண்ணியத்தைக் கொடுக்குமாறு இஸ்லாம் வேண்டுவதுவும், அவற்றைப் பாதுகாப்பது ஜிஹாதின் ஒரு நோக்கம் என அல் குர்ஆன் கூறுவதுவும் இப்பின்னணியிலாகும்.

“மனிதர்களில் சிலரைக் கொண்டு சிலரை இறைவன் -அல்லாஹ்- தடுக்காவிட்டால் ஆசிரமங்களும், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களும், யூதர்களின் வணக்கத்தலங்களும் இறைவனின் -அல்லாஹ்வின்- பெயர் அதிகமாக ஞாபகப்படுத்தப்படுகின்ற பள்ளிகளும் இடித்து அழிக்கப்பட்டுப் போயிருக்கும்” (ஸூரா ஹஜ் 22:40)

“அவர்கள் அங்கே நுழையும்போது பய உணர்வுடனேயே நுழைய வேண்டும்.” என்ற வசனத்தின் அடுத்த பகுதியும் இக்கருத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

வணக்கத்தலங்கள் மீது அத்துமீறலில் ஈடுபடுபவர்கள் உண்மையில் அப்பள்ளிகளின் உள்ளே பய உணர்வுடனேயே நுழைய வேண்டும். அதற்குப்

1. பார்க்க: தப்ளீர் அல்-மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-309-311

உம்தத் அல்-தப்ளீர் (தப்ளீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-161

The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆலாத்: வா-1 பக்-46

பதிலாக எந்தப் பயமுமின்றி அழிக்கும் மனோ நிலை கொள்வது உலகில் இழிவையே தரும். இப்படியானவர்களை யாரும் மதிப்பதில்லை. இவ்வாறு வணக்கத்தலங்களை அழிக்கும் சமூகங்களை நாகரிகமுள்ள சமூகமாக யாரும் பார்ப்பதில்லை. மறுமையில் மிகப் பாரிய தண்டனை அவர்களுக்குண்டு.

வணக்கத்தலங்கள் மனிதனை பயிற்றுவிக்கும் பாசறைகள். இறை வணக்கங்களுடாக மனிதனைத் தூய்மைப்படுத்தி அவனை மிகச் சிறந்தவனாக உருவாக்க வேறு சாதனமொன்றை உண்மையில் மனிதன் இன்றுவரை காணவில்லை. இந்தப் பின்னணியில் வணக்கத்தலங்கள் பாழ்படுத்தப்படலும், அவற்றில் போய் இறை வணக்கத்தில் ஈடுபடல் தடுக்கப்படலும் மனித சமூகத்தின் சீர்கேட்டுக்கும், அழிவுக்கும் காரணமாகின்றன. இந்த வகையிலேயே இச்செயற்பாடுகள் கடும் தண்டனைக்குரிய கொடிய அநியாயமென இவ்வசனங்கள் விளக்கின.

அடுத்த வசனம் வணக்கத்தலங்கள் பற்றிய உண்மைப் பொருளைச் சொல்கிறது.

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوْا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَسِيعُ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

கிழக்கும், மேற்கும் அல்லாஹ்விற்குரியது, நீங்கள் எங்கு திரும்பினாலும் அங்கு அல்லாஹ் இருக்கிறான். நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிக விசாலமானவன், மிகவும் அறிந்தவன்.

(வசனம்:115)

திசை, வணக்கத்தலங்கள் என்பவை சாதனங்கள், வெளித் தோற்றங்கள் மட்டுமே. குறிப்பிட்ட வணக்கத்தின்போது குறிப்பிட்ட திசையை நோக்குவதுவும், வணக்கமொன்றை கட்டிடமொன்றினுள்ளே நிகழ்த்துவதுவும் வெளித் தோற்றங்கள் மட்டுமே. அந்தத் திசைக்கும், வணக்க வழிபாட்டுக்கான அக்குறிப்பிட்ட கட்டிடத்துக்கும் அந்தளவு முக்கியத்துவத்தையே கொடுக்க வேண்டும். வணக்கமும், அதனால் விளையும் ஆன்மீகப் பக்குவமுமே அடிப்படையானது.

இக்கருத்துப் பின்னணியில் கிழக்கு, மேற்கு போன்ற அனைத்துத் திசைகளும் அல்லாஹ்வுக்கு உரியது. எங்கிருந்த போதிலும் அவனை நோக்க முடியும். திசை கட்டுப்படுத்த முடியாதளவு அவன் விரிந்தவன். அவன் மனிதர்களை அவர்கள் எங்கிருந்த போதிலும் அறிகிறான் என்ற கருத்தை இவ்வசனம் கொடுக்கிறது.

குதஸ் நகரின் மஸ்ஜிதுல் அக்ஸாவைவிட்டு மக்காவின் கஃபாவை நோக்கி கிப்லாவின் திசை மாற்றப்பட்டபோது யூதர்கள் கிளப்பி விட்ட புரளிகளுக்கு பதிலே இவ்வசனம் எனவும் அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் பலர் விளக்குவர்.

திசைகளெல்லாம் அல்லாஹ்வைப் பொறுத்தவரையில் ஒன்றே. கிப்லாவை நோக்கித் திரும்பல் தொழுகையின் ஒரு முறைமையே தவிர வேறில்லை. எனவே, குறிப்பிட்ட திசைதான் தொழுகையின் அடிப்படை என்று கொள்ளத் தேவையில்லை என இவ்வசனம் கிப்லா மாற்றப்பட்டமையை ஒரு பிரச்சினை யாகக் கொண்டு குழப்பியவர்களுக்கு விளக்கமளிக்கிறது.

யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் கொண்டிருந்த பிழையான கருத்துக்களை விளக்கி வந்த ஸூரா இப்போது அடிப்படையிலேயே அவர்கள் தவறிழைத்தார்கள் என விளக்குகிறது:

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ كُلٌّ لَّهُ قٰنُوْنٌ ﴿١١٦﴾

அல்லாஹ் தனக்கு மகன் ஒருவனை ஆக்கிக்கொண்டான் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். அல்லாஹ் தூய்மையானவன். ஆனால் உண்மை என்னவெனில் வானங்கள் பூமியிலுள்ள அனைத்தும் அவனுக்கே சொந்தமானவை. அவை அனைத்தும் அவனுக்குப் பணிந்து கட்டுப்பட்டு நிற்கின்றன.

(வசனம்:116)

இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்குப்- பிள்ளை இருப்பதாகக் கற்பிப்பது கிறிஸ்தவர்களின் சிந்தனை மட்டுமல்ல. யூதர்களும் உஜைர் இறைவனுடைய -அல்லாஹ்வுடைய- மகன் என்றார்கள். அரபிகளும் மலக்குகள் இறைவனின் பெண் பிள்ளைகள் என்றனர். இந்த வசனமும் குறிப்பிட்ட ஒரு சாராரைக் குறிக்காமல் பொதுவாக அமைந்துள்ளமை இக்கருத்துக் கொண்ட அனைத்துப் பிரிவினரையும் குறிக்கும் என்ற கருத்துக்கு இடமளிக்கிறது. யூதர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் தம்மை வேதங் கொடுக்கப்பட்டவர்களெனக் காட்டிக் கொண்டாலும் அவர்கள் அடிப்படையில் இணைவைப்பாளர்கள். உண்மையான இறை நம்பிக்கையாளர்களல்ல என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அடுத்து இக்கருத்து எவ்வாறு பிழையானது என்பதனையும் கீழ்வருமாறு இந்த ஸூரா விளக்குகிறது:

1. "அவன் மிகத் தூய்மையானவன்": பிள்ளையிருப்பதாகக் கொள்ளல் இறைவனின் -அல்லாஹ்வின்- தூய்மைக்கு மாசு கற்பிப்பதாகும். மகன் தந்தையைப் போன்றே இருப்பான் எனவே, இறைவனுக்கு மகன் இருப்பின் இறைவனை அவன் ஒத்திருப்பான். இது இறைவனின் தனித்துவமான உயர்வுக்கு பங்கம் விளைவிப்பதாகும்.

பிள்ளை ஒரு தேவை. அது வாழ்வை சந்ததி மூலம் நீடிக்கும் ஒரு வழி. அத்தகைய தேவை, ஆசை இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- இருப்பதாகக் கொள்ளல் இறைவன் பலவீனப்பட்டவன் எனக் காட்டுவதாகும்.

2. வானங்கள், பூமியில் இருப்பவை அவனுக்கே சொந்தமானவை. அனைத்தும் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்து நிற்கின்றன. இதுவே பிரபஞ்சத்தில் அவதானிக்கப்படும் உண்மை. சடப் பொருட்களிலிருந்து மனிதன் வரை அனைத்தும் இறை விதிகளுக்கும், சட்டங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டுப் பிணைந்து இயங்குகின்றன. இறைவனுக்கு நிகராக நின்று இயங்கும் எப்பொருளையும் இங்கு அவதானிக்க முடியாது. எனவே, இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- மகன் இருக்கிறான் எனக் கொள்வது தர்க்கத்திற்கு ஒவ்வாத ஒரு பிழையான கருத்தாகும்.

இப்பிரபஞ்சம் எவ்வாறு தோன்றியது என விளக்கி இக்கருத்தை மேலும் தெளிவுபடுத்துகிறது அடுத்துவரும் வசனம்.

بَدِيعِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿١٧﴾

வானங்கள் பூமியை அவன் முன்மாதிரியின்றியே படைத்தான். அவன் ஒரு விடயத்தைத் தீர்மானித்தால் 'ஆகு' என்று மட்டுமே சொல்வான். அது ஆகிவிடும்.

(வசனம்:117)

இவ்வசனத்தில் வந்துள்ள 'பதீஉ' என்ற அரபுப் பதத்திற்கு 'முன்மாதிரியின்றி புதிதாக ஆக்குபவன்' என்று பொருள். பிரபஞ்சத்தை இறைவன் -அல்லாஹ்- அவனாகத் திட்டமிட்டு உருவாக்கினான். அவனுக்கு முன்னால் எந்த உதாரணமும், 'மாதிரியும்' இருக்கவில்லை என்று இவ்வசனத்தின் முன்பகுதி சொல்கிறது.

இறைவனுக்கும் -அல்லாஹ்வுக்கும்- படைப்பினங்களுக்குமிடையிலான தொடர்பென்ன என்ற கருத்தை அடுத்த பகுதி விளக்குகிறது. படைப்பாளன் வேறு; படைப்பினங்கள் வேறு; படைப்பினமாக இறைவன் ஆகவில்லை; இறைவனிடமிருந்து பிரிந்து இப்பிரபஞ்சம் உருவாகவில்லை; பிரபஞ்சம் என்பது இறை தோற்றமல்ல; பிரபஞ்சப் பொருட்களின் உள்ளே உள்ள சக்தியல்ல இறைவன் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

மூலப் பொருட்கள் எதுவுமிருக்கவில்லை. அவ்வாறாயின் இப்பிரபஞ்சம் எவ்வாறு உருவாகியது? என்பது மிகவும் சிக்கலான கேள்வியாகும். மூலப் பொருட்கள் எதுவுமின்றிப் பொருட்கள் உருவாவதை மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. இந்தப் பின்னணியிலேயே பிரபஞ்சமாக இறைவன் தோன்றினான்; பிரபஞ்சம் என்பது இறை தோற்றமே; 'எல்லாம் அவனே' என்ற அத்வைதக் கொள்கை தோன்றியது.

அல் குர்ஆன் இங்கு பிரபஞ்சம் இறை நாட்டத்தின் விளைவாக உருவாகியது; அதாவது படைத்தல் போன்ற எந்த இறை செயற்பாடும் 'குன்' -ஆகு- என்ற சொல்லோடு நிகழ்ந்துவிடும் என்கிறது. இறை நாட்டம் குறிப்பிட்ட பொருளோடு தொடர்புபடும்போது அது உருவாகிவிடும் என்பதுவே இதன் பொருளாகும்.

ஆனால் இறை நாட்டத்தின் உண்மை நிலை பற்றியோ அது எவ்வாறு தொடர்புபடுகிறது என்பது பற்றியோ மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. மறை உலக உண்மைகளை யதார்த்தமாகப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் மனித அறிவிற்கில்லை. பௌதிக உலகில் இயங்கும் வகையிலேயே மனித அறிவு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே, இறைவனுக்கு தந்தை-மகன் உறவு கற்பித்தல், அவதாரக் கொள்கை, பிரபஞ்சம் இறைவனின் தோற்றம் என்ற அத்தைதக் கொள்கை போன்ற அனைத்து வகைக் கருத்துக்களையும் இவ்வசனம் மறுக்கிறது.

வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரின் நம்பிக்கையில் காணப்படும் பாரிய தவறுகளை கட்டிக் காட்டி விளக்கின மேலே வந்த வசனங்கள். இப்போது 'அறியாதவர்கள்' அதாவது இறை வேதமற்று அறியாமையில் வாழும் அரபிகளது நிலையை ஸூரா விளக்குகிறது:

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ

مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَبَهْتُمْ فَلَوْبُهِمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾

"ஏன் அல்லாஹ் எம்முடன் நேரடியாகப் பேசக் கூடாது அல்லது எமக்கொரு அத்தாட்சி வரக் கூடாது?" என்று அறியாதோர் கேட்கின்றனர். இவ்வாறுதான் முன்பு சென்றவர்களும் இது போன்ற கருத்துக்களைக் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.

இவர்களது உள்ளங்கள் ஒன்றையொன்று ஒத்ததாய் உள்ளன. உறுதியாக நம்பிக்கை கொள்வோருக்கு சான்றுகளை நாம் விளக்கிக் காட்டி விட்டோம்.

(வசனம்:118)

'அறியாதவர்கள்' என்ற பிரயோகம் அரபிகளைக் குறிக்க இங்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. இறை வேதம் கிடைக்காமை, இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றியும், வாழ்வின் உண்மைகள் பற்றியும் அறியாமையில் வாழ்வதனைக் குறிக்கவே இப்பிரயோகம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அத்தகைய அரபு சமூகத்தினர்

1. பார்க்க: பீ விளாவில் குர்ஆன் - ஷஹித் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-106

எம்முடன் இறைவன் -அல்லாஹ்- நேரடியாகப் பேசக் கூடாதா?! அல்லது ஒரு பெளதீக அற்புதத்தைக் காட்டக் கூடாதா?! என்று அடிக்கடி வினவி வந்தனர். இதனை இங்கு சுட்டிக் காட்டி வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரோடு ஒப்பிடுகின்றன இவ்வசனங்கள்.

முன்பு வாழ்ந்த வேதங் கொடுக்கப்பட்டோரும் இவ்வாறே பேசினார்கள். எனவே, மனப்பாங்கு ரீதியாக இரு சாராரும் ஒருவரையொருவர் ஒத்தவர்கள். சிந்தனை, வரட்டுப் பிடிவாதம், வழிபிறழல் என்ற பகுதிகளில் இவர்களுக்கிடையே வேறுபாடில்லை என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இந்தவகையில் வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் வேதம் கிடைக்காதோர் நிலைக்கு தாழ்ந்து போனார்கள் என இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

இறை நம்பிக்கை உறுதியாக இருப்போருக்கு இறை வசனங்கள் தெளிவாக இருப்பதுவே போதுமானது. இறை நம்பிக்கையில் உறுதியற்றவனுக்கு தெளிவான இறை வசனங்களும் கூட பயன்படாது போக முடியும். இது இந்த வசனம் இப்போக்கு பற்றி இறுதியாகக் கூறும் விளக்கம்.

யூத, கிறிஸ்தவர்களின் தவறுகளையும், பிழைகளையும், வழிபிறழ்வுகளையும் இதுவரை இவ்வசனங்கள் விளக்கி வந்தன. இந்தப் பின்னணியில் நின்று அடுத்து வரும் வசனங்கள் இறை தூதரின் பணியை வரையறுத்துச் சொல்கின்றன:

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْئَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١١﴾ وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِن وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٢﴾

உம்மை நாம் நற்செய்தி அறிவிப்பவராகவும் எச்சரிக்கை செய்பவராகவும் சத்தியத்துடன் அனுப்பி வைத்துள்ளோம். நரகவாசிகள் பற்றி நீர் வினவப்பட மாட்டீர். யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் அவர்களது வழிமுறையை நீர் பின்பற்றும் வரையில் உம்மைப் பற்றித் திருப்தியுறவே மாட்டார்கள். சொல்வீராக: அல்லாஹ் காட்டிய வழியே நேர்வழியாகும். இந்த அறிவு வந்ததன் பின்னரும் நீர் அவர்களது மனோ இச்சைகளைப் பின்பற்றினால் அல்லாஹ்விடமிருந்து காக்க நெருங்கிய நண்பரோ உதவியாளரோ உமக்கு இருக்க மாட்டார்.

(வசனங்கள்:119-120)

முஹம்மத் (ஸல்) சத்தியத்தோடு வந்தார். அவரிடம் நற்செய்தியுமிருந்தது; எச்சரிக்கையுமிருந்தது. அவற்றை மக்களுக்கு முன்வைப்பதே அவரது பணி.

இவ்வாறு இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது பணியை வரையறுத்துக் கூறும் இவ்வசனம் வழிதவறிச் செல்பவர்கள், நரகை நோக்கி விரைபவர்கள் என்போருக்கு அவர் பொறுப்பல்ல என்று விளக்குகிறது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தம் தூதை மிகுந்த பொறுப்புடனும், மக்கள் இதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பெருந்த ஆவலுடனும் முன்வைத்து வந்தார்கள். மக்கள் அதனைப் புறக்கணிக்கும்போது அவருக்கு அது பெரும் மனவேதனையைக் கொடுத்தது. இந்தவகையிலேயே அத்தகையவர்களுக்கு நபி பொறுப்பாகமாட்டார் எனக் கூறி இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களுக்கு இவ்வசனம் ஆறுதல் சொல்கிறது.

'யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் உம்மை ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை; தொடர்ந்தும் அவர்கள் முரண்பட்டே நிற்கப் போகிறார்கள்; நீர் அவர்களது வழிமுறையைப் பின்பற்றினால் மட்டுமே அவர்கள் திருப்தியுறுவார்கள்' என்று இறை தூதரை நோக்கி பேசும் அடுத்து வரும் வசனங்கள், மார்க்கம் தமது ஏக போகச் சொத்து, அது தமது இனத்துக்கானது என்ற எண்ணமே இதற்கான காரணம் என உணர்த்துகின்றன.

ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை. நேர் வழியென்பது இறைவழி மட்டுமே. அந்த இறைவழி எனும் அறிவு வந்ததன் பின்னர் ஒரு போதும் யூத, கிறிஸ்தவர்களின் வழிமுறையைப் பின்பற்றல் சாத்தியமில்லை. இதனை விளக்க யூத, கிறிஸ்தவர்களின் வழிமுறையை இங்கு அல் குர்ஆன் அவர்களின் மனோ இச்சைகள் என்கிறது. இறை தூதோடு மனித மனோ இச்சைகளும் கலந்து போய்விட்டன; அங்கு சத்தியத்தோடு அசத்தியமும் கலந்து மார்க்ககத்தின் உண்மைத் தோற்றம் மாறிப் போய் விட்டது. எனவே, அந்த வழிமுறையைப் பின்பற்றச் சென்றால் இறையுதவியோ, இறை பராமரிப்போ அனைத்தும் இழக்கப்பட்டுப் போய்விடும் என விளக்கும் அல் குர்ஆன் யூத, கிறிஸ்தவர்களோடுள்ள நிலைப்பாடு இவ்வாறுதான் அமைய முடியும் என்று தெளிவுபடுத்தி விடுகிறது.

யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்களது வழிமுறையை மனோ இச்சைகள் என இவ்வசனம் கூறியது. உண்மையில் ஒரு கொள்கை, ஒரு சிந்தனை மனோ இச்சைகளால் பாதிப்புறுவது அவதானிக்கத்தக்கதொரு விடயமாகும். மனிதன் முழுமையாக மனோ இச்சைகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடுவது மிகக் கடினம். இந்தவகையில் கொள்கைகளிலும், கோட்பாடுகளிலும் மனோ இச்சைகளின் கலப்பு இருக்க முடியும். இது குறிப்பிட்ட நபர், வரலாற்றுச் சூழல், சந்தர்ப்பங்கள் என்பவற்றிற்கேற்ப அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ காணப்படமுடியும். வேதம் மிகத் தூய்மையுடன் இறங்கிய போதிலும் யூத, கிறிஸ்தவ வரலாற்று ஓட்டத்தில் மனோ இச்சைகள் கலந்து அந்தத் தூய்மை அற்றுப் போய்விட்டது என்றுதான் இவ்வசனம் விளக்க வருகிறது.

உண்மை இவ்வாறிருந்த போதும் யூத, கிறிஸ்தவர்கள் அனைவருமே இவ்வாறானவர்களல்ல. அவர்களிலும் தூய்மையானவர்கள், உண்மையைத் தேடுபவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அடுத்த வசனம் சொல்கிறது.

الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ ۗ وَأُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۗ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ ۗ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٢١﴾

வேதங் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அதனை மிகச் சரியான முறையில் ஒதி வருகிறார்கள். அதனை அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்கிறார்கள். அதனை யார் நிராகரிக்கிறார்களோ அவர்களே நஷ்டவாளர்கள்.

(வசனம்:121)

அல் குர்ஆன் ஒட்டு மொத்தமாக யூத, கிறிஸ்தவ சமூகத்தை நிராகரிக்கவில்லை. அவர்களில் சத்தியத்தையும், உண்மையையும் தேடும் கணிசமான ஒரு தொகையினர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் வேதத்தை மிகச் சரியாக ஒதுகிறார்கள். அதாவது அதனை விளங்கி ஆராய்ந்து ஒதுகிறார்கள். அது காட்டும் உண்மையைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள். விளைவாக இறை நம்பிக்கையின் பக்கம் வருகிறார்கள்.

இவ்வாறு வேதத்தைச் சரியாகப் புரிந்து விளங்கிக் கொள்ளாத இறை நிராகரிப்பாளர்கள் பெரும் நஷ்டத்தில் விழுகிறார்கள். சரியான இறை நம்பிக்கையை இழப்பதைவிட, விளைவாக இறை வழிகாட்டலை இழப்பதை விட மிகப் பெரும் நஷ்டம் எது இருக்க முடியும்!

அடுத்து வரும் வசனங்கள் யூதர்களுக்கான இறுதி அழைப்பாக அமைகிறது:

يٰۤاَيُّهَا سُرَّةِ يٰۤاَيُّهَا سُرَّةِ يٰۤاَيُّهَا سُرَّةِ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ ۗ وَاِنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٢٢﴾
وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَّفْسٍ شَيْئًا ۗ وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفْعَةٌ ۗ
وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

இஸ்ராஈலின் சந்ததியினரே உங்கள் மீது நான் புரிந்த அருளையும், உலகத்தார் அனைவரையும் விட உங்களை நான் மேம்படுத்தி வைத்ததையும் நினைவு கூருங்கள். ஓர் ஆன்மா அடுத்த ஆன்மாவுக்கு எதனையும் கொடுத்துத் தவ முடியாத ஒரு நாளைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். யாரிடமிருந்தும் ஈட்டுப் பணமும் அந்நாளில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. எந்தப் பரிந்துரையும் பயன்படவும் மாட்டாது. அவர்கள் உதவி செய்யப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்:122,123)

ஸுரா யூதர்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகளை நீண்ட தூரம் சொல்லி வந்தது. அவ்வரலாற்று நிகழ்வுகளைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போது யூதர்களை இறை தூதின் பக்கம் அழைக்கும் வகையிலேயே அல் குர்ஆன் பேசியது. அந்த ஆரம்ப வசனங்களையே மீண்டும் இறுதிப் பகுதியிலும் தருகிறது. இந்த வசனங்களோடு யூதர்களின் வரலாற்றை இந்த ஸுரா மூடிவிடுகிறது. யூதர்கள் மீது அல்லாஹ் பாரிய அருள்கள் புரிந்தான். உலகில் அவர்களை அனைத்து சமூகங்களையும் விட உயர்ந்த சமூகமாக்கினான். இந்த உண்மைகளையெல்லாம் அவர்கள் நினைவு கூர வேண்டும் என்று மீண்டும் இந்த வசனங்கள் சொல்கின்றன.

தூது என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் சொந்த சொத்தல்ல. அது சமூகங்களிடையே கைமாறுவது இயல்பு. அதிலும் குறிப்பாக ஒரு சமூகம் தூதை சுமக்கும் தகுதியை இழக்கும்போது தூது கைமாறல் மிக அவசியமாகிறது. யூதர்களின் இறந்த கால தூதுத்துவ வரலாற்றின் கறைபடிந்த பக்கங்களை எடுத்துக் காட்டியதனூடாக தூது கைமாறுவது இயல்பு என ஸுரா விளக்கியது.

இந்தவகையில் தூது தம் கையைவிட்டுச் சென்றுவிட்டதே! என ஆத்திரமும், கோபமும், கவலையும் கொள்ள வேண்டியதில்லை. அந்தத் தூதைப் பின்பற்றுவதுவும் அதற்காக உழைப்பதுவுமே முக்கியமானது. இன்னொருவகையில் சொன்னால் உலகின் பெருமையும், அந்தஸ்துமல்ல முக்கியம். மறுமை வெற்றியே அடிப்படையானதாகும். ஈடாக ஏதாவது கொடுத்தோ, பரிந்துரை ஊடாகவோ, உதவிகள் பெற்றோ எந்த வழியிலும் தப்ப முடியாத அந்த மறுமையின் தண்டனையையே கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு விளக்கும் இந்த வசனங்கள் பனு இஸ்ராயீல் சமூகத்தினர் இறை தூதை ஏற்றுப் பின்பற்றவே சரியான நேர்மையான முடிவு என்ற கருத்தை உணர்த்துகின்றன.

இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களும், இறுதித் தூதும்.

யூதர்களின் வரலாற்றைத் தொடர்ந்து விளக்கி வந்த ஸுரா அதனோடு தொடர்புபட்ட ஆனால் ஓரளவு வித்தியாசமான இன்னுமொரு தலைப்புக்கு இப்போது வருகிறது. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களது தூதுத்துவ வரலாற்றின் குறிப்பிட்டதொரு பக்கத்தை அந்தவகையில் இங்கு தருகிறது.

இப்றாஹீம் (அலை) தூதுத்துவ வரலாற்றில் ஒரு பிரிகோடாக அமையும் நபியாவார். இறைவன் -அல்லாஹ்- விரும்பிய அதி உன்னத மனித சமூக மொன்றை உருவாக்குவதில் அவர் முனைந்து நின்றார். ஒரு பக்கத்தால் தனது மகன் இஸ்ஹாக் (அலை) அவர்களின் சந்ததியினூடாக அதனை நிறைவேற்ற முனைந்தார். இன்னொரு புறத்தால் தனது அடுத்த மகன் இஸ்மாயீல் (அலை)

அவர்கள் வேறொரு சமூகத்தோடு உறவு கொள்வதன் மூலம் அந்த சமூகத்தை உருவாக்கலாம் எனக் கருதி அதற்கேற்ப உழைந்தார்.

இங்கே அந்த வரலாற்றுப் பகுதியைத் தருவதனுடாக கீழ்வரும் உண்மைகளை விளக்க அல்லாஹ் விரும்புகிறான்:

1. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் ஆளுமை அரபு தீபகற்பத்தில் வாழ்ந்த யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், அரபிகள் என்ற மூன்று பிரிவினருக்கும் மத்தியில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் தூது இம்மூன்று பிரிவினருக்கும் மத்தியில் அர்த்தம் நிறைந்த ஒன்றாகும்.
2. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் பின்னால்தான் இம்மூன்று மக்கள் பிரிவினரும் மூன்று தனிப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வேறுபட்டு நின்றார்கள். இப்றாஹீம் (அலை) அவர்கள் இன, குழு வாதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர். இப்பின்னணியில் இம்மூன்று பிரிவினரையும் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் வழி நோக்கி அல் குர்ஆன் அழைக்கிறது.
3. யூதர்களின் இன, குழு உணர்வுக்கு தாம் இறைவனால் தவ்ராத்தில் புகழப்பட்ட சமூகம் என்ற எண்ணமும், இப்றாஹீமின் ஒரே வாரிசுக்காரர் என்ற கருத்துமே காரணமாகும். ஆனால் உண்மையில் இந்தப் பெருமைக்கு இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் இன்னொரு மகன் இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களும் உரித்துடையவராகிறார்.
4. ஆரம்ப கால சமூகங்கள் செய்த தவறுகள், வீழ்ந்த படு குழிகள் தூதை சுமக்க இன்னொரு மக்கள் பிரிவினரை வேண்டி நின்றன. உலகளாவிய ரீதியில் தூதை எடுத்துச் செல்ல அப்படியொரு மக்கள் பிரிவு அவசியப்பட்டது. இந்நிலையில் பிரதான மார்க்கங்களது உள்ளார்ந்த வரலாற்றைச் சொல்வது அவசியமாயிற்று. இந்தப் பின்னணியிலேயே யூதர்களின் வரலாற்றை விளக்கி, தொடர்ந்து தூதை சுமக்க அவர்கள் பொருத்தமற்றவர்கள் எனக் காட்டி தூது கைமாறும் நிலையை விளக்க ஓர் ஆரம்பமாக இப்றாஹீம் (அலை) அவர்கள் மக்காவில் கஃபாவை நிர்மாணித்தமை, அங்கு செய்த பிரார்த்தனை என்பவற்றை இப்பகுதி விளக்குகிறது. அந்தக் கருத்துப் பின்னணியிலேயே கிப்லா மாற்றப்பட்ட சர்ச்சையையும் அடுத்து விளக்குகிறது.¹

இப்போது அல் குர்ஆனின் மிகவும் தர்க்கபூர்வமான, அழகிய அந்த விளக்கத்தை அதன் வசனங்களுடாக விளங்குவோம்:

1. பார்க்க: *The tarjuman Al-Qur'an* அபுல் கலாம் ஆஸாத்: வா-1 பக்-46

கீழ்வரும் நிகழ்வை நினைவில் கொள்ளுங்கள்: இப்றாஹீமை அவரது இறைவன் சில விடயங்கள் மூலம் சோதித்தான். அவர் அவற்றை முழுமையாக நிறைவேற்றிவைத்தார். அப்போது அல்லாஹ் “நான் உம்மை மக்களுக்கு தலைவராக ஆக்கினேன்” எனக் கூறினான்.

“எனது சந்ததியில் சிலரும் அதனைப் பெறுவார்களா?” என அப்போது இப்றாஹீம் கேட்டார்.

அதற்கு அல்லாஹ் நான் கொடுத்த வாக்குறுதி அநியாயக்காரர்களைச் சேராது என்று கூறினான். (124)

நாம் அந்த வீட்டை மக்களுக்கு திரும்பத் திரும்ப வந்தொதுங்கும் தளமாகவும், பாதுகாப்பிடமாகவும் ஆக்கினோம்.

இப்றாஹீம் நின்ற இடத்தை தொழுமிடமாக நீங்கள் ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

எனது வீட்டை, வலம்வருவோருக் காகவும், தங்கியிருப்பவர்களுக்காகவும், குனிந்தும், தலையை நிலத்தில் வைத்தும் -ருகூஉ ஸுஜூது செய்து-, நின்று வணங்குபவர்களுக்காகவும் தூய்மைப்படுத்துவீர்களாக என இப்றாஹீம், இஸ்மாஈல் என்ற இருவருக்கும் கண்டிப்பான உபதேசத்தை நாம் செய்தோம். (125)

وَإِذْ أُنزِلَتْ عَلَيْكَ آيَاتُ رَبِّكَ وَبُكَرْتُمْ فَأَنْتُمْ عَلَيْهِ

قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا

قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي

قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنَا

وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى

وَعَهْدِنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهَّرَا

بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ

السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾

மேலும் கீழ்வரும் நிகழ்வையும் நினைவில் கொள்வீராக: இப்நாஹீம், "எனது இரட்சகனே இந்நகரைப் பாதுகாப்பான நகராக ஆக்கிவிடு. அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் அவர்களில் யார் நம்பிக்கை கொண்டார்களோ அவர்களுக்கு உணவுப் பொருட்களை வழங்குவாயாக" என்று கூறினார். அப்போது "நிராகரிப்போனுக்கும் சிறிது காலத்திற்கு வாழ்க்கை வசதிகளை நான் கொடுப்பேன். பின்னர் நரக தண்டனைக்கு அவனைக் கட்டாயப்படுத்துவேன்" என அல்லாஹ் கூறினான். அது மிக மோசமான செல்லுமிடமாகும். (126)

இப்நாஹீமும் இஸ்மாஈலும் அவ்வீட்டின் அத்திவாரத்தை உயர்த்திக் கட்டியபோது பிரார்த்தித்த மையை நினைவு கூருவீராக: "எங்கள் இரட்சகனே எம்மிடமிருந்து இதனை ஏற்றுக்கொள். நீதான் மிகவும் செவியுறுபவனாகவும் ஆழ்ந்து அறிபவனாகவும் உள்ளாய். (127)

எங்கள் இறைவா எம் இருவரையும் உனக்கு முற்றிலும் பணிந்தவர்களாக ஆக்கு. எமது சந்ததியிலிருந்து உனக்கு முற்றிலும் கட்டுப்பட்ட சமூகமொன்றையும் ஆக்கிவிடு. எமக்கு எமது வணக்கவழிபாட்டுச் சட்டதிட்டங்களையும் காட்டித் தா. எம்மை மன்னித்துவிடு. நீயே மன்னிப்புக் கேட்டலை மிகவும் ஏற்பவனாகவும் அருளாளனாகவும் உள்ளாய். (128)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا

ءَامِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ ءَامَنَ

مِنْهُمْ يَا لِلّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ

أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ

وَيَبْسُ الْمَصِيرِ ﴿١٢٦﴾

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ

وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ

السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا

أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ

عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾

எமது இறைவா அவர்களிலிருந்து அவர்களிடையே உனது வசனங்களை எடுத்துச் சொல்லும், வேதத்தையும் ஞானத்தையும் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும், அவர்களைத் தூய்மைப்படுத்தும் தூதரொருவரை அனுப்பி வைப்பாயாக. நிச்சயமாக நீ தான் யாவரையும் மிகைத்த சக்தி படைத்தவனும், மிகுந்த ஞானமுள்ளவனுமாவாய்." (129)

இப்றாஹீமின் வழிமுறையை வெறுப்பவன், தன்னை மடமையில் வீழ்த்தியவனைத் தவிர வேறு யாராக இருக்க முடியும். அந்த இப்றாஹீமை நாம் உலகில் தெரிவு செய்தோம். நிச்சயமாக அவர் மறுமையில் நல்லடியார்களில் ஒருவராவார். (130)

அவருக்கு அவரது அதிபதி பணிந்துவிடு என்றான். "உலகங்களின் அதிபதிக்கு நான் பணிந்தேன்" என அவர் கூறினார். (131)

இப்றாஹீமும் யஃகூபும் இதனைத் தமது பிள்ளைகளுக்கு உபதேசித்தனர். "எனது பிள்ளைகளே அல்லாஹ் உங்களுக்கு இம்மார்க்கத்தைத் தெரிவு செய்துள்ளான். முஸ்லிம்களாவே அன்றி நீங்கள் மரணிக்க வேண்டாம்" என்று அவர் கூறினார். (132)

رَبَّنَا وَأَبْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْنَهُمْ

ءَايَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ

وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

وَمَنْ يَرْغَبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ
نَفْسَهُ ۗ

وَلَقَدْ أَصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا

وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ

قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾

وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَبْنَئِي ۖ إِنَّ

اللَّهَ أَصْطَفَىٰ لَكُمْ الَّذِينَ فَلَا تَمُوتُنَّ

إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾

யஃகூபுக்கு மரணம் வந்த வேளையில் நீங்கள் அங்கு சமூகமளித்திருந்தீர்களா?

அப்போது அவர் தமது பிள்ளைகளிடம் நீங்கள் எனக்குப் பிறகு எதனை வணங்குவீர்கள் என்று கேட்டார்.

அதற்கவர்கள் "உம்முடையவும், உமது பெற்றோர்களான இப்நாஹீம், இஸ்மாஈல், இஸ்ஹாக் ஆகியோரினதும் இறைவனாகிய ஒரே இறைவனை நாம் வணங்குவோம். அவனுக்கே நாம் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்தோம்" எனக் கூறினர். (133)

அந்தச் சமூகம், அது போய்விட்டது.

அது சம்பாதித்தது அதற்குரியது. நீங்கள் சம்பாதித்தவை உங்களுக்குரியவை.

அவர்கள் செய்துகொண்டிருந்தவை பற்றி நீங்கள் வினவப்பட மாட்டீர்கள். (134)

நீங்கள் யூதர்கள் அல்லது

கிறிஸ்தவர்களாக ஆகிவிடுங்கள் நேர்வழி பெறுவீர்கள் என்று அவர்கள் கூறினர்.

நபியே கூறுவீராக: இல்லை, சத்தியம் சார்ந்து இப்நாஹீமின் வழிமுறையை ஏற்றேன்.

அவர் இணைவைப்பவர்களில் ஒருவராக இருக்கவில்லை. (135)

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ

إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي

قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَاللَّهُ أَبَاكَ إِبْرَاهِيمَ

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ

مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ

لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ

وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصْرَى تَهْتَدُوا

قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا

وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾

முஸ்லிம்களே சொல்வீர்களாக: நாம் அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொண்டோம். எமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றையும், இப்ராஹீம், இஸ்மாஈல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் ஆகியோர்களுக்கும், யஃகூபின் வழித்தோன்றல்களுக்கும் இறக்கப்பட்டவற்றையும், மூஸா, ஈஸா ஆகியோருக்கு கொடுக்கப்பட்டவற்றையும், நபிமார்களுக்கு அவர்களது இறைவனிடமிருந்து கொடுக்கப்பட்டவற்றையும் நம்பிக்கை கொண்டோம். இவர்கள் யாரையும் நாம் பிரித்து நோக்குவதில்லை. நாம் இறைவனுக்கே முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்தவர்களாக உள்ளோம். (136)

இவ்வாறு நீங்கள் நம்பிக்கை கொண்டது போல் அவர்களும் நம்பிக்கை கொண்டால் அவர்கள் நேர்வழி பெறுவர். அவர்கள் புறக்கணிப்பார்களாயின் அவர்கள் பிளவுற்று பகைமையிலுள்ளவர்கள் என்பது தெளிவாகும். அந்நிலையில் அல்லாஹ்வே உமக்குப் போதுமானவன். அவனே ஆழ்ந்து செவியுறுபவன்; மிகுந்த அறிவுடையோன். (137)

இது அல்லாஹ்வின் வார்ப்பு. அல்லாஹ்வை விட சிறந்த முறையில் வார்ப்பவர் யார் உள்ளார். அவனுக்கே நாம் முற்றிலும் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்துள்ளோம். (138)

قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ

وَمَا أَنْزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أَنْزَلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ
وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ
مِنْ رَبِّهِمْ

لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ
وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ
أَهْتَدُوا

وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ
فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾

صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً
وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾

சொல்வீராக: அல்லாஹ் பற்றி எம்முடன் நீங்கள் வாதிடுகின்றீர்களா?

அவன் உங்களதும் எங்களதும் இறைவனாவான்.

எம்முடைய செயல்கள் எமக்குரியவை; உங்களது செயல்கள் உங்களுக்குரியவை.

அவனுக்கே நாம் முழுத்தாய்மையுடன் அடிபணிகிறோம். (139)

அல்லது இப்ராஹீம், இஸ்மாஈல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் ஆகியோரும், யஃகூபின் வழித்தோன்றல்களும் யூதர்களாகவோ, கிறிஸ்தவர்களாகவோ இருந்தார்கள் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களா?

சொல்வீராக: அறிவில் உயர்ந்தவர்கள் நீங்களா? அல்லது அல்லாஹ்வா? அல்லாஹ்விடமிருந்து பெற்ற சான்றொன்றை மறைப்பவனை விட மிகப் பெரிய அநியாயக்காரன் யார் இருக்க முடியும்?!

நீங்கள் செய்பவை குறித்து அல்லாஹ் பாராமுகமாக இல்லை. (140)

அந்த சமூகம் அது போய்விட்டது.

அது சம்பாதித்தவை அதற்குரியவை.

நீங்கள் சம்பாதித்தவை உங்களுக்குரியவை.

அவர்கள் செய்து கொண்டிருந்தவை குறித்து நீங்கள் வினவப்பட மாட்டீர்கள். (141)

قُلْ أَتَحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ

وَلَنَا أَعْمَلُنَا وَلَكُمْ أَعْمَلُكُمْ

وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ

وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ

قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أظْلَمُ مِمَّن

كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ

وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ

لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ

وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

وَإِذْ أَبَتَىٰ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۗ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۗ قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۗ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾

கீழ்வரும் நிகழ்வை நினைவில் கொள்ளுங்கள்: இப்றாஹீமை அவரது இறைவன் சில விடயங்கள் மூலம் சோதித்தான். அவர் அவற்றை முழுமையாக நிறைவேற்றி வைத்தார். அப்போது அல்லாஹ் "நான் உம்மை மக்களுக்கு தலைவராக ஆக்கினேன்" எனக் கூறினான். "எனது சந்ததியில் சிலரும் அதனைப் பெறுவார்களா?" என அப்போது இப்றாஹீம் கேட்டார். அதற்கு அல்லாஹ் நான் கொடுத்த வாக்குறுதி அநியாயக்காரர்களைச் சேராது என்று கூறினான். (வசனம்:124)

நினைவு கூருங்கள், கவனத்திற் கொள்ளுங்கள் என இவ்வசனங்கள் ஆரம்பிக்கின்றன. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களது வரலாற்றில் சில குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளைக் கவனத்திற் கொள்ளுங்கள் என்பதுவே இதன் பொருளாகும். அவ்வாறு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய விடயங்களில் முதலாவதாக இப்றாஹீம் (அலை) அவர்கள் பெற்ற தலைமையை அவை குறிக்கின்றன.

பல்வேறு பொறுப்புக்களையும், கடமைகளையும் கொடுத்து இறைவன் -அல்லாஹ்- அவரைச் சோதித்தான். 'சோதித்தான்' என்ற பதம் பயிற்றுவித்தான், பயிற்சியில் தேறி அவர் தகுதியானவராக ஆகினார் என்ற பொருளைக் கொடுக்கிறது. 'கலிமாத்' என்ற சொல் கடமைகளையும், பொறுப்புக்களையும் குறிக்கிறது. இப்னு அப்பாஸ் (ரஹி) இஸ்லாத்தின் அனைத்து வகைப் பண்புகளையும் இது குறிக்கும் என்று விளக்குகிறார். நான்கு ஸூராக்களிலிருந்து பல வசனங்களைத் திரட்டி இதனை அவர் தெளிவுபடுத்துகிறார். இப்றாஹீம் (அலை) அந்தப் பொறுப்புக்களையும், கடமைகளையும் மிகச்சரியாக நிறைவேற்றி வைத்தார். அந்தவகையில் தலைமைப் பதவியை அவர் பெற்றார். இறை கட்டளைகளையும், பொறுப்புக்களையும் மிகப் பூரணமாக நிறைவேற்றல் என்பது மிக உயர்ந்ததொரு மனித நிலையாகும். எனவேதான் இறைவன் -அல்லாஹ்- ஸூரா நஜ்மில் "பூரணமாக நிறைவு செய்த இப்றாஹீம்" (ஸூரா நஜ்ம் 53:37) என்று புகழ்ந்து கூறுகிறான்.

"நாம் உம்மை மக்களுக்குத் தலைவராக நியமித்தோம்." என இறைவன் -அல்லாஹ்- கூறிய போது இப்றாஹீம் (அலை) தனது சந்ததியினர் சிலருக்கும் அது கிடைக்க வேண்டுமென விரும்பினார் என இவ்வசனம் சொல்கிறது. இது மனித இயல்பு. சந்ததியை விரும்புவதுவும், அச்சந்ததி கௌரவமாகவும்,

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீர்ன் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகீர்: வா-1 பக்-171

அந்தஸ்துடனும் வாழவேண்டுமென எதிர்பார்ப்பதுவும் மனித உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்துள்ள உணர்வாகும். இப்நாஹீம் (அலை) இந்தப் பின்னணியிலேயே அவ்வாறு கேட்டார்கள். இப்நாஹீம் (அலை) முழுமையாக தனது சந்ததியினருக்கு தலைமை வேண்டுமெனக் கேட்கவில்லை. சந்ததியினரில் சிலராவது அதனைப் பெற வேண்டுமென நியாயமாகவே கேட்டார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- அப்பிரார்த்தனையை மறுக்கவில்லை. ஆனால் ஒரு பொது விதியை இறைவன் -அல்லாஹ்- இப்பகுதியில் கூறினான். அநியாயக்காரர்கள் தலைமைப் பதவியைப் பெறத் தகுதியுடையவர்களல்லர் என்பதுவே அதுவாகும்.

தலைமை என்பது இறை தூதை சுமத்தல், கிலாபத் என்ற அரசியல் தலைமையை ஏற்றல் என்பவை துவக்கம் அனைத்து வகைத் தலைமைகளையும் குறிக்கும். இந்த எத்தலைமையும் அநியாயக்காரர்களுக்கு வழங்கப்படக் கூடாது என்பதையே இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

தலைமை என்பது இரத்த உறவால் வருவதல்ல. அது ஒரு குடும்பத்தின் பரம்பரைச் சொத்துமல்ல. நீதி, நேர்மை, நாணயம் என்ற பண்புகளே அதற்கான அடிப்படைத் தகுதிகளாகும். இறைவன் -அல்லாஹ்- இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களுக்குக் கொடுத்த இந்த உறுதிமொழி மிகப் பொதுவானது. அதில் எந்த மயக்கமும், தெளிவின்மையும் கிடையாது. இந்தப் பின்னணியில் யூதர்கள் தம் தலைமையை இழந்தார்கள். முஸ்லிம்களும் கூட இப்பின்னணியிலேயே உலகத் தலைமையை இழந்தார்கள்.

சமூக வாழ்வில் முஸ்லிம்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அடிப்படை விதியொன்றையே இங்கு அல் குர்ஆன் சுட்டியது. சாதாரண தலைமையிலிருந்து அரசியல் தலைமை வரை முஸ்லிம்கள் இந்த விதியைப் பேண வேண்டும் என்பதுவே இதன் அர்த்தமாகும். அவ்வாறே தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்கும் எவரும் இப்நாஹீம் (அலை) போன்று பொறுப்புக்களையும், கடமைகளையும் ஏற்று, நடைமுறைப்படுத்தி, பயின்று, பக்குவப்பட்டிருக்கவும் வேண்டும்.

கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய இரண்டாவது விடயத்திற்கு அடுத்து ஸூரா வருகிறது:

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمَّا وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾

நாம் அந்த வீட்டை மக்களுக்கு திரும்பத் திரும்ப வந்தொதுங்கும் தளமாகவும், பாதுகாப்பிடமாகவும் ஆக்கினோம். இப்நாஹீம் நின்ற இடத்தை தொழுமிடமாக நீங்கள் ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள். எனது வீட்டை, வலம்வருவோருக்காகவும்,

தங்கியிருப்பவர்களுக்காகவும், குனிந்தும், தலையை நிலத்தில் வைத்தும் -ருக்ஊஸூஜது செய்து-, நின்று வணங்குபவர்களுக்காகவும் தூய்மைப்படுத்துவீர்களாக என இப்றாஹீம், இஸ்மாஈல் என்ற இருவருக்கும் கண்டிப்பான உபதேசத்தை நாம் செய்தோம்.

(வசனம்:125)

மக்காவிலுள்ள கஃபா என்ற வணக்கஸ்தலத்தை மக்கள் மீண்டும், மீண்டும் வந்தொதுங்குமிடமாக இறைவன் -அல்லாஹ்- ஆக்கினான். பாதுகாப்பான இடமாகவும் அதனை அவன் ஆக்கினான். நீண்ட நெடுங்காலத்திலிருந்தே கஃபா ஒரு புனிதத் தளமாக மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இரத்தம் சிந்தலுக்கு எந்த இடமுமற்ற நிலமாகவும் பாதுகாப்பான இடமாகவும் அது ஆக்கப்பட்டு பாரம்பரியமாக அது பின்பற்றப்பட்டும் வருகிறது.

மனிதர்களின் உள்ளங்களை ஈர்க்கும் புனிதத் தளமாகவும், பாதுகாப்பிடமாகவும் இருக்கும் அவ்விடம் பற்றிக் குறிப்பிட்ட இறைவன் -அல்லாஹ்- அதனை தொழுமிடமாகக் கொள்ளுமாறும் கட்டளை பிறப்பிக்கிறான். இக்கட்டளை மிகப் பொதுவானது.

வசனத்தில் வரும் 'மகாழு இப்றாஹீம்' -இப்றாஹீம் நின்ற இடம்- என்ற பிரயோகத்திற்கு இரு கருத்துக்கள். ஒன்று இப்றாஹீம் (அலை) கஃபாவைக் கட்டும்போது நிற்பதற்குப் பயன்படுத்திய கல். இந்தவகையில் "இப்றாஹீம் நின்ற இடத்தைத் தொழுமிடமாக நீங்கள் ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்." என்ற வசனத்திற்கு அக்கல்வின் பக்கத்தில் தொழுதல் என்ற கருத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

'மகாழு இப்றாஹீம்' என்ற பிரயோகத்தின் அடுத்த கருத்து 'ஹரம்' எனக் குறிக்கப்படும் முழுக் கஃபாவும் அதனை ஒட்டிய நிலப் பகுதியுமாகும். அவையனைத்துமே இப்றாஹீம் (அலை) நின்ற இடம் என்பதில் சந்தேகமில்லை இந்த இரண்டாவது கருத்தே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. கஃபாவை இறைவன் -அல்லாஹ்- மக்கள் திரும்பத் திரும்ப வருமிடமாக ஆக்கினான்; பாதுகாப்பிடமாகவும் ஆக்கினான் என்று கூறியதன் பிறகு "இப்றாஹீம் நின்ற இடத்தைத் தொழுமிடமாக நீங்கள் ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்." எனக் கூறும்போது கஃபாவையும், அதனை ஒட்டிய நிலப் பகுதியையும் குறிக்கும் எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் இப்றாஹீம் (அலை) நின்ற கல்லின் பக்கத்தில் தொழுதுவிட்டு மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வசனத்தை ஒதினார்கள் எனின் அது 'மகாழு இப்றாஹீம்' என்பதன் ஒரு பகுதி என்ற பொருளை மட்டுமே காட்டும். 'மகாழு இப்றாஹீம்' அது மட்டுமே எனக் காட்டாது.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-331

உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-173

இந்தப் பின்னணியிலேயே இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களுக்கும், இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களுக்கும் கஃபாவைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளும் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. 'ருகூஉ' செய்தும் - குனிந்தும்-, 'ஸுஜூது' செய்தும் -தலையைத் தரையில் வைத்து- வணக்கங்களில் ஈடுபடுவோர், கஃபாவை வலம் வருவோர், அங்கே தங்கியிருந்து வணக்கம் செய்வோர் என்போருக்காக இவ்வாறு கஃபாவை தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளல் அவசியமாகிறது. தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளல் என்பதன் பொருள் பௌதீகரீதியான அழுக்குகளை விட்டும், அத்தோடு இணைவைத்தல் போன்ற மானசீக அழுக்குகளை விட்டும் அதனைக் காத்தல் என்பதாகும்.

இவ்வசனத்தில் வரும் 'ஹீதிய' -எனது வீடு- என்ற பிரயோகத்தின் பொருளை புரிந்து கொள்வது அவசியம். இங்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- கஃபாவை 'எனது வீடு' எனக் குறிப்பிடுகிறான். இதன் பொருள் கஃபா என்ற இடம், அல்லது அதன் கற்கள் தமக்கென்றே உரிய தனியான புனிதத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளன என்பதல்ல. இறைவன் -அல்லாஹ்- எனது வீடு என்று தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டதாலேயே அதுவும், அது இருக்குமிடமும் புனிதம் பெற்றன. இறைவன் -அல்லாஹ்- இவ்வாறு ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டிடத்திற்கும், இடத்திற்கும் இந்த அந்தஸ்தை ஏன் கொடுத்தான் என்பது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய இன்னொரு அம்சமாகும்.

இறைவனை, அவன் இடம், திசையற்றவன், மனித கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டவன் என விளங்கிக் கொள்கிறோம். இத்தகைய இறைவனை வணங்குவது எவ்வாறு? அவனை நோக்குவதுவும், பிரார்த்திப்பதுவும் எவ்வாறு? என்ற பிரச்சினை தோன்றுகிறது. இடமும், திசையும் அற்ற, பௌதீக நிலைகளை விட்டு அப்பாற்பட்ட ஒன்றை நோக்கவும், பிரார்த்திக்கவும், வணங்கவும் மனிதனால் முடியாது. வெறும் கருத்து நிலையில் வாழ்வது மனிதனுக்குச் சாத்தியமில்லை. இந்நிலையிலேயே வணக்கத்திற்கு ஒரு பௌதீகத் தோற்றம் அவசியமாகிறது. அந்தவகையில்தான் தொழுகைக்கான ஒரு திசை நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அல்லாஹ்வுக்கென்று ஓர் இடத்தை வரையறுப்பது சாத்தியமில்லாவிட்டாலும் அவனது அருள் பூரணமாக இறங்கும் ஓரிடம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதுவே கஃபாவாகும். இங்கு அல் குர்ஆன் கடவுளுக்கே பௌதீகத் தோற்றமொன்றைக் கொடுக்கும் அதி தீவிர வழிபிறழ்ந்த நிலைக்குச் சென்றுவிடவில்லை என்பதை கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.¹

இறைவன் -அல்லாஹ்- அந்த வீட்டைப் புனிதப்படுத்தினான். அதனைப் பாதுகாப்பான இடமாகவும் ஆக்கினான். இப்நாஹீம் (அலை) அந்த வீடு உள்ள நகரைப் பாதுகாப்பானதாகவும், வளமுள்ளதாகவும் ஆக்கப் பிரார்த்தித்தார்கள். அடுத்த வசனம் இக்கருத்தையே விளக்குகிறது.

1. பார்க்க; தப்ஸீர் அல் மனா - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-232

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمْتِعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّوهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

மேலும் கீழ்வரும் நிகழ்வையும் நினைவில் கொள்வீராக: இப்றாஹீம், “எனது இரட்சகனே இந்நகரைப் பாதுகாப்பான நகராக ஆக்கிவிடு. அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் அவர்களில் யார் நம்பிக்கை கொண்டார்களோ அவர்களுக்கு உணவுப் பொருட்களை வழங்குவாயாக” என்று கூறினார். அப்போது “நிராகரிப்போனுக்கும் சிறிது காலத்திற்கு வாழ்க்கை வசதிகளை நான் கொடுப்பேன். பின்னர் நரக தண்டனைக்கு அவனை கட்டாயப்படுத்துவேன்” என அல்லாஹ் கூறினான். அது மிக மோசமான செல்லுமிடமாகும்.

(வசனம்:126)

இப்பிரார்த்தனையால் மக்கா நகரும் பாதுகாப்பான நகராகியது; புனிதம் பெற்றது. புற, பூண்டு முளைக்காத பாலைவனமாக அது இருந்த போதிலும் வளம் கொழிக்கும் நகரமாகியது. அதில் வாழும் மக்களுக்கு அது உணவளித்தது.

இப்றாஹீம் (அலை) இங்கு பிரார்த்திக்கையில் இறை நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு உணவுப் பொருட்களை வழங்குமாறு பிரார்த்தித்தார்கள். “நான் கொடுத்த வாக்குறுதி அநியாயக்காரர்களைச் சேராது.” என்ற ஏற்கனவே இறைவன் -அல்லாஹ்- கூறிய வார்த்தையை இப்றாஹீம் (அலை) ஆழ்ந்து கவனத்திற் கொண்டார்கள். எனவேதான் இங்கு இறை நம்பிக்கை கொண்டோரை தனியாகக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- இப்றாஹீம் (அலை) விட்ட அடுத்த பகுதியைப் பூரணப்படுத்தினான். நிராகரிப்பாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கும் இவ்வுலகில் கொஞ்சம் அனுபவிக்க நான் கொடுப்பேன். பின்னர் அவர்கள் நரகையே அனுபவிப்பார்கள் என விளக்கினான். ‘சிறிது காலத்திற்கு’ என இங்கே குறிப்பிடக் காரணம் மறுமையோடு ஒப்பிடும் போது உலகில் வாழ்வது வெகு கொஞ்ச காலமே என உணர்த்துவதற்காகும். ‘கலீலன்’ என இங்கே வந்துள்ள சொல்லுக்கு ‘கொஞ்சம்’ எனவும் கருத்துக் கொள்ளலாம். உலகின் வாழ்க்கை வசதி எவ்வளவு பெரியதாகத் தெரிந்தாலும் மறுமையோடு ஒப்பிடும்போது அது அற்பமானதே என்ற பொருளை இது கொடுக்கிறது.

நரக தண்டனைக்குச் செல்லல் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இங்கு பாவிக்கப் பட்ட ‘அள்தர்’ என்ற பதம் ‘கட்டாயப்படுத்துவேன்’ அதாவது ‘நிர்ப்பந்திப்பேன்’ என்ற பொருளைக் கொடுக்கிறது. மனிதர்கள் யாரும் நரகிற்கு விரும்பிச் செல்வதில்லை. அங்கு செல்ல அவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை இப்பதம் சொல்வதோடு, மனிதன் செயற்படும்போது சுதந்திரவானாக

இருந்த போதும் அவனது செயல்களின் விளைவுகளை அவன் விரும்பாவிட்டாலும் தவிர்க்க முடியாது ஏற்க வேண்டி வருகிறது; அல்லது அவற்றை ஏற்க அவன் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறான் என்ற கருத்தையும் கொடுக்கிறது. எனவேதான் இவ்வசனம் முடியும்போது "அது மிக மோசமான செல்லுமிடமாகும்" என அவர் ஆன் கூறுகிறது.

அடுத்த மூன்று வசனங்களும் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்கள் கஃபாவை நிர்மாணித்தமையையும், அப்போது அவர்கள் செய்த பிரார்த்தனையையும் குறிப்பிடுகின்றன.

மக்காவில் ஓர் ஆழ்ந்த நோக்கத்தோடு இப்றாஹீம் (அலை) தனது அடுத்த மனைவி ஹாஜரையும், மகன் இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களையும் குடியமர்த்தினார்கள். பிறகு இருவருமாக இணைந்து உலகில் முதல் இறையில்லமாகிய கஃபாவைக் கட்டியெழுப்பினார்கள். கட்டிடத்தின் அத்திவாரத்தையிட்டு, சுவரை எழுப்பி வரும்போது இருவரும் கையேந்தி இறைவனிடம் ஆழ்ந்து பிரார்த்தித்தார்கள்.

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾ رَبَّنَا
وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِن دُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ
الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
وَيُرِيهِمْ آيَاتِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

இப்றாஹீமும் இஸ்மாஈலும் அவ்விட்டின் அத்திவாரத்தை உயர்த்திக் கட்டிய போது பிரார்த்தித்தமையை நினைவு கூருவீராக: "எங்கள் இரட்சகனே எம்மிடமிருந்து இதனை ஏற்றுக்கொள். நீதான் மிகவும் செவியுறுபவனாகவும் ஆழ்ந்து அறிபவனாகவும் உள்ளாய். எங்கள் இறைவா எம் இருவரையும் உனக்கு முற்றிலும் பணிந்தவர்களாக ஆக்கு. எமது சந்ததியிலிருந்து உனக்கு முற்றிலும் கட்டுப்பட்ட சமூகமொன்றையும் ஆக்கிவிடு. எமக்கு எமது வணக்கவழிபாட்டுச் சட்டதிட்டங்களையும் காட்டித் தா. எம்மை மன்னித்துவிடு. நீயே மன்னிப்புக் கேட்டலை மிகவும் ஏற்பவனாகவும் அருளாளனாகவும் உள்ளாய். எமது இறைவா அவர்களிலிருந்து அவர்களிடையே உனது வசனங்களை எடுத்துச் சொல்லும், வேதத்தையும் ஞானத்தையும் அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கும், அவர்களைத் தூய்மைப்படுத்தும் தூதரொருவரை அனுப்பி வைப்பாயாக. நிச்சயமாக நீதான் யாவரையும் மிகைத்த சக்தி படைத்தவனும், மிகுந்த ஞானமுள்ளவனுமாவாய்."

(வசனங்கள் 127-129)

இவ்வசனங்கள் சொல்லும் பிரார்த்தனை மூன்று விடயங்களை அடக்கியுள்ளது. ஒன்று அக்குறிப்பிட்ட செயல் அல்லாஹ்வின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று விட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு. இரண்டாவது இறைவனுக்கு முற்றிலும் அடிபணிந்த சிறந்த சமூகமொன்று தோன்ற வேண்டும் என்ற கனவு நிறைவேற வேண்டும் என்ற எண்ணம். மூன்றாவது அந்த சமூகம் அப்படி ஒரு உன்னத நிலையை அடைய உயர்ந்த ஒரு தூதரால் வழி நடாத்தப்பட வேண்டும். அந்தவகையில் அப்படி ஒரு தூதர் அந்த சமூகத்தினுள்ளே தோன்ற வேண்டும் என்ற விருப்பம்.

“எங்கள் இரட்சகனே! எம்மிடமிருந்து இதனை ஏற்றுக்கொள்” என்ற இப்பிரார்த்தனையின் முதல் வாக்கியம் அந்த நபிகள் இருவரதும் ஆழ்ந்த பணிவைக் காட்டுகிறது. “இறைவனுக்கு மிக நெருக்கமானவன் நான்; எனவே, எனது பிரார்த்தனை எவ்வாறு ஏற்கப்படாதிருக்க முடியும்” என்ற கர்வம் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. வெளித்தோற்றத்தில் சில வணக்க வழிபாடுகளை நிறைவேற்றிவிட்டு தன்னை இறை நெருக்கம் கொண்டவன் எனக் கருதிக் கொள்பவனிடத்தில்தான் இந்தப் பெருமையும், கர்வமும் தோன்ற முடியும். உண்மையில் இறைவனை நெருங்கியவனிடத்தில் இத்தகைய உணர்வுகள் அண்டாது. இறைவனை நெருங்க நெருங்க அவனைப் பற்றிய பயமும், கௌரவ அச்சமுமே தோன்றும். நபிமார்களை விட இறைவனுக்கு நெருக்கமானவர்கள் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது. எனவே, அவர்களை விட இறையச்சமும், பணிவும் கொண்டவர்களும் யாரும் இருக்க முடியாது. இப்பின்னணியில்தான் கூப்பாவைக் கட்டல் என்ற அதி உன்னத காரியத்தைச் செய்த போதும் “இறைவா! இதனை ஏற்றுக்கொள்” என அவர்களால் பிரார்த்திக்க முடிந்தது.

“நீதான் மிகவும் செவியுறுபவன்.” நாம் என்ன பேசினோம்? எமது உள்ளத்தில் ஓடுவதென்ன? அனைத்தையும் நீ கேட்கிறாய். ஆழ்ந்து அறிபவனாகவும் நீ உள்ளாய். இப்பின்னணியில் “எமது இந்த செயலையும் ஏற்றுக் கொள்வாயாக” என்கிறார்கள் அந்த நபிமார்கள் இருவரும்.

பிரார்த்தனையின் அடுத்த பகுதி ஓர் உயர்ந்த சமூகத்தை உருவாக்குவது பற்றிய வேண்டுகோளாக அமைகிறது. அப்பிரார்த்தனையும் ஓர் ஆழ்ந்த வடிவெடுத்திருப்பதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

முதலில் ‘அல்லாஹ்வுக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்த’ என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் வகையில் ‘முஸ்லிமைனி லக’ என்றும் ‘உம்மதன் முஸ்லிமதன் லக’ என்றும் இரு நபிமார்களும் பாவித்துள்ளனர். ‘முஸ்லிம்’, ‘முஸ்லிம் உம்மாஹ்’ என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட தனிமனிதன், சமூகம், இனத்தின் பெயரல்ல. அப்படியிருந்தால் முஸ்லிமாக ஆவதற்கு அந்த சமூகத்தில் பிறப்பது மட்டுமே போதுமாக இருந்திருக்கும். முஸ்லிம் என்பது ஒரு கொள்கைவாத மனிதனின் பெயர். முஸ்லிம் உம்மாஹ் என்பதுவும் ஒரு கொள்கைவாத சமூகத்தின் பெயர்.

அதன் சுருக்கப் பொருள் இறைவனுக்கு முழுமையாகக் கட்டுப்படல் என்பதாகும். அது இரு கருத்துக்களைக் கொடுக்கிறது. அல்லாஹ்வை மட்டுமே நம்புதல், தனது செயல்கள் மூலம் அவனை மட்டுமே நோக்காகக் கொள்ளல் என்பவையே அவையாகும். இவ்விரு கருத்துக்களும் ஒரு மனிதனிடத்தில் இருக்கும்போது அவன் முஸ்லிமாகிறான். அந்த சமூகமும் முஸ்லிம் சமூகமாகிறது.

இறைவனுக்குக் கட்டுப்பட்ட சமூகம் பற்றிப் பேச முன்னால் "எம்மிருவரையும் உனக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக ஆக்கு" எனப் பிரார்த்தித்தமை ஓர் உண்மையான கொள்கைவாதியின் போக்கை விளக்குகிறது. ஓர் உண்மையான கொள்கைவாதி கொள்கையின் நடைமுறை தன்னிலிருந்தே ஆரம்பிக்க வேண்டும்; கொள்கையை என்னில் காணாது எனது பேச்சில் மட்டும் காண்பது எந்தப் பாரிய விளைவையும் கொடுக்காது என்றே நம்புவான்.

வாழ்வின் அடிப்படை இறை நெருக்கம்; உறவு. அதற்குக் காரணமாக இருப்பவை வணக்க வழிபாடுகளாகும். அந்தவகையில் பிரார்த்தனையின் அடுத்த பகுதியாக அது அமைகிறது. கண்ணால் பார்ப்பது போன்று மிகத் தெளிவாக அவ்வணக்க வழிபாட்டு ஒழுங்குகளை கற்றுத் தருவாயாக என அவ்விரு நபிமார்களும் இங்கு பிரார்த்திக்கிறார்கள். "எமது வணக்கவழிபாட்டு சட்டதிட்டங்களையும்" என்ற மொழிபெயர்ப்புக்கான அல் குர்ஆனின் சொல் 'மனாஸிகனா' என்பதாகும். 'மனாஸிக்' என்ற சொல்லுக்கு பொதுவாக வணக்க வழிபாடுகள் எனவும், குறிப்பாக ஹஜ் வணக்கம் என்றும் பொருள் கொள்வர்.

இறைவனுக்குக் -அல்லாஹ்வுக்கு- கட்டுப்பட்ட உண்மை முஸ்லிம் எப்போதும் தன் குறைபாடுகளையும், தவறுகளையுமே அவதானித்து வருவான். எனவே, பாவ மன்னிப்புக் கேட்டல் அவனது வாழ்வில் ஒரு பிரதான அம்சமாக அமைந்துவிடும். கஃபாவைக் கட்டுதல் என்ற புனித பணியில் ஈடுபடும்போதும் நபிமார்கள் கேட்ட இப்பிரார்த்தனையில் பாவமன்னிப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடல் இவ்வுண்மையை உணர்த்துகிறது.

சாதாரண மனிதர்கள் தாம் செய்யும் பாவங்களுக்கு மன்னிப்பைப் பெறலையே முதன்மையாகக் கொள்வர். ஆனால் இறை நெருக்கமிக்க முஸ்லிம் பாவம் உள்ளத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இறைவனைவிட்டுத் தூரமாக்கிவிடும் என உணர்வது போன்றே நற்செயல்கள் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் இறைவனை நெருங்கச் செய்யும் என உணர்வான். எனவே, நற்செயல்களில் ஈடுபாடு குறையும்போது இத்தகைய மனிதர்களுக்கு அது ஒரு பாவமாகத் தோன்றும். எனவே, அவர்கள் அதற்காகவும் பாவமன்னிப்புக் கேட்பர். இப்பின்னணியிலேயே அவ்விரு நபிமார்களும் கேட்ட பாவமன்னிப்பைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பிரார்த்தனையின் இறுதியில் அல்லாஹ்வின் இரு அடிப்படைப் பண்புகளை நபிமார்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். 'அதிகமதிகம் பாவ

மன்னிப்பை ஏற்றுக் கொள்பவன்', 'மிகுந்த அன்பும், இரக்கமும் கொண்டவன்' என்பவையே அவையாகும். இறைவனை விளித்து பாவமன்னிப்பைக் கேட்ட சந்தர்ப்பத்தில் அதற்குப் பொருந்தும் வகையில் இவ்விரு பண்புகளும் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய பண்புகள் கொண்டவன் மிகவும் விரைவாக எத்தயக்கமுமின்றி பாவமன்னிப்பை ஏற்பான் என்ற கருத்து இங்கு தொனிக்கிறது.

பிரார்த்தனையின் அடுத்த பகுதி ஒரு தூதரின் வழிகாட்டல் அந்த சமூகத்திற்குக் கிடைக்கப் பெற வேண்டும் என்றமைகிறது. இங்கு 'அவர்களுக்கு மத்தியில்' என்பதுவும் முன் வசனத்தின் 'உம்மாஹ்' என்பதுவும் இஸ்மாயீல் (அலை) அவர்களின் பின்னணியில் உருவான அரபு சமூகத்தைக் குறிக்கிறது. இப்பிரார்த்தனை குறிக்கும் தூதரும் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் ஆவார்.

இப்பிரார்த்தனையின்போது ஒரு நபியின் பணியும் விவரிக்கப்படுகிறது. ஒரு நபியின் முதலாவது பணி ஆயத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வதாகும். இவ்வசனத்தின் 'ஆயத்' என்ற சொல்லுக்கு 'இறை வசனங்கள்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கலாம். அந்தவகையில் அவற்றை எடுத்தோதி அவற்றினூடாக சொல்லவரும் கருத்திற்கு ஆதாரம் சொல்லல் என்று கருத்துக் கொடுக்கலாம். 'ஆயாத்' என்ற சொல்லுக்கு அத்தாட்சிகள் என்றும் பொருள். அந்தவகையில் பௌதீக உலக அத்தாட்சிகளை எடுத்துக் காட்டி நபி தனது கொள்கையை விளக்குவார் எனவும் இங்கு கருத்துக் கொடுக்கலாம்.

நபியின் அடுத்த பணி வேதத்தைக் கற்றுக் கொடுத்தலாகும். நபி பிரபஞ்ச ஆதாரங்களை பயன்படுத்தி தனது கருத்துக்களை விளக்குகிறார். பின்னர் வேதத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கிறார். இவ்விரு அறிவுகளும் ஒன்றாக இணைந்து மனித அறிவைக் கட்டமைக்கின்றன. இவ்வாறு மனிதன் அறிவு நிலையில் உயர்ந்து ஆழ்ந்த அறிவு, ஞானம் பெற்றவனாக மாறுகிறான். இதனையே இங்கு அல் குர்ஆன் 'ஹிக்மா' என்கிறது. அல் குர்ஆனை ஆழ்ந்து புரிதல் இறை சட்டங்களை அவற்றிற்கான காரணங்களோடும், இலக்குகளோடும் ஆய்ந்து அறிதல் என்பவையே ஞானம் -ஹிக்மா- எனப்படுகிறது. இவ்வாறான அறிவு நிலையைக் கொண்டோரை உருவாக்குதல் நபியின் இரண்டாவது பணியென இவ்வசனம் விளக்குகிறது. 'தஸ்கியா' என்ற உள்த் தூய்மைக்காகப் பயிற்றுவித்தல் நபியின் அடுத்த பணியாகிறது. உள்ளத்தின் பலவீனங்கள், உளச் சிக்கல்கள், மனோ இச்சைகளின் வீரியம் என்பவற்றிலிருந்து தூய்மைப்படுவதை இது குறிக்கிறது. எக்கலப்படமுமற்ற இறை நம்பிக்கை, இறை தொடர்பு, பாவச் செயல்கள் விதிவிலக்காகிவிட்ட மனநிலை, மனச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றிருத்தல் என்பவற்றை உளப் போராட்டம், பயிற்றுவித்தல் ஊடாக சாதிப்பதையே இப்பிரயோகம் குறிக்கிறது.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-339

இவ்வாறு இங்கே விளக்கப்படுகின்ற உன்னத சமூகத்தை உருவாக்க முடியுமா? அப்படியொரு அறிவு நிலையும், உயர்ந்த உளப்பண்பும் கொண்டவர்களை உருவாக்குதல் சாத்தியமா? என்ற இந்நிலையில் தோன்றத்தக்க எண்ணத்திற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில்தான் இறைவனைப் பார்த்து "நீதான் யாவரையும் மிகைத்த சக்தி படைத்தவனும், மிகுந்த ஞானமுள்ளவனுமாவாய்" என நபிகள் இருவரும் கூறுகிறார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- எதனையும் சாதிக்கும் சக்தி படைத்தவன். அவனது செயற்பாடு அறிவு ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே காணப்படும். எனவே, அந்த உயர்ந்த சமூகம் உருவாதல் சாத்தியமே என இரு நபிகளும் பிரார்த்தனையூடாக உணர்த்துகிறார்கள்.

அல் குர்ஆன் வரலாற்றின் இந்த உண்மைகளை விளக்கும்போது மக்கா-கஃபுதல்லாஹ்வை- மையமாகக் கொண்டதொரு சமூகம் உருவாகப் போகிறது என்ற கருத்துத் தெளிவாகிறது. நபிமார்களது வரலாற்றில் இறுதித் தூதர் (ஸல்) அவர்களது காலத்தில்தான் மிக உன்னதமான சமூகமொன்று உருவாகியது. அதனைக் கனவு கண்டு அதற்கான முன்னேற்பாடுகளைச் செய்தவரே இப்நாஹீம் (அலை) ஆகிறார். இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களின் தலைமை, கஃபா என்ற மக்கள் மனதைத் திரும்பத் திரும்ப அழைக்கும் ஆலயம், வளம் நிறைந்த மக்கா நகர், வணக்கவழிபாட்டுக்காக கஃபாவைத் தூய்மைப்படுத்தும் பொறுப்பு கொடுக்கப்படல், இறுதியில் இப்நாஹீம், இஸ்மாயீல் (அலை) என்போரின் பிரார்த்தனை என்ற இவையனைத்துமே இறை தூதின் இந்தப் புதிய வடிவத் தினையே விளக்கின.

இப்நாஹீம் (அலை) யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், அரபிகள் அனைவருக்கும் பொதுவான தூதர். அவரை இங்கே கொண்டு வந்து இக்கருத்தை விளக்கியமை தூது கைமாறுவது பற்றிய இப்பிரச்சினையை வரலாற்றுத் தர்க்கத்தின் ஊடாக விளக்கியதாகிறது.

நேர்மையாக நோக்கும் யாரும் இத்தர்க்கத்தை ஏற்றுக் கொள்வர். இந்த வகையில் இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களது மார்க்கத்தைப் புறக்கணித்தல் என்பது தர்க்கமற்ற பெரும் மடமை என அடுத்து வரும் வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

وَمَنْ يَّرْعَبْ عَن مِّلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَن سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي

الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿۱۳۰﴾

இப்நாஹீமின் வழிமுறையை வெறுப்பவன், தன்னை மடமையில் வீழ்த்தியவன் தவிர வேறு யாராக இருக்க முடியும். அந்த இப்நாஹீமை நாம் உலகில் தெரிவு செய்தோம். நிச்சயமாக அவர் மறுமையில் நல்லடியார்களில் ஒருவராவார்.

(வசனம்:130)

இப்றாஹீம் (அலை) மனித சமூகத்தின் உயர்ந்த தலைவர். ஒரு மாமனிதர். இலட்சிய மனித சமூகமொன்றை உருவாக்குவதில் முனைந்து நின்றவர். அந்த எண்ணத்தில் மக்கா பாலைநிலத்தில் தனது மகனையும், மனைவியையும் குடியமர்த்தினார். அந்தவகையிலேயே கஃபாவையும் நிர்மாணித்தார். இறைவனிடமும் இறைஞ்சி நின்றார். தன் சொந்தத் தேவைகள் எதனையும் அவர் வேண்டவில்லை. உன்னத சமூக உருவாக்கமே அவரது எண்ணத்தில் மிகைத்து நின்றது. இஸ்ஹாக் என்ற தனது ஒரு மகன் மூலம் சமூக உருவாக்கமொன்று நடந்து கொண்டிருப்பதோடு அவர் திருப்தியடையவில்லை. இன்னொரு மகனையும் அப்பணிக்கே அர்ப்பணித்தார்.

இத்தகைய தன்நலமற்ற தலைவரை, அவரது மார்க்கத்தை யார் புறக்கணிப்பார்?! உலகிலேயே தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களில் ஒருவராக அவர் உள்ளார். மறுமையில் மிகச் சிறந்த மனிதர்களில் ஒருவராகவும் அவர் இருக்கப் போகிறார். இந்நிலையில் அவரது வழிமுறையை எந்தத் தர்க்கத்தின் அடிப்படையில் நிராகரிக்க முடியும். இது தன்னைத்தானே மடமையில் வீழ்த்திக் கொள்ளும் நிலைமையே தவிர வேறொன்றுமல்ல என்கிறது இவ்வசனம்.

இப்றாஹீம் (அலை) எவ்வாறு இந்த அந்தஸ்தைப் பெற்றார். அவரது வாழ்வின் அடிப்படை என்ன? என விளக்குகிறது அடுத்த வசனம்.

﴿إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

அவருக்கு அவரது அதிபதி பணிந்துவிடு என்றான். “உலகங்களின் அதிபதிக்கு நான் பணிந்தேன்” என அவர் கூறினார்.

(வசனம்: 131)

இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- முற்றிலும் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்து வாழல் என்பதுவே அவரது வாழ்வின் அடிப்படையாக இருந்தது. அவர் பிரபஞ்சத்தை நோக்கினார். அனைத்தும் இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்குக்- கட்டுப்பட்டு இயங்குவதை அங்கே கண்டார். உலக இயக்கமே இறை கட்டுப்பாட்டடிவிலிருப்பது அவருக்குத் தெளிவாகியது. எனவே, அவர் தனது இரட்சகனின் அழைப்புக்குப் பணிந்து முழுமையாக உலகங்களின் இரட்சகன், தலைவன், சொந்தக்காரனுக்குக் கட்டுப்பட்டார். இவ்வாறு இறைவனைப் பணிந்து அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழலே அவரது வாழ்வின் அடிப்படையாயிற்று.

இப்றாஹீம் (அலை) தன் வாழ்வின் இப்போக்கு மாபெரும் அருள் எனக் கண்டார். எனவே, அந்த அருள் தனது குடும்பத்திலும் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டுமென விரும்பினார். அந்த வகையில் அவரது அடுத்த சந்ததிக்கு அவர் விட்டுச் சென்றது இதனைத்தான் என அடுத்த வசனம் சொல்கிறது.

وَوَصَّىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَبْنَئِي إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾

இப்நாஹீமும் யஃகூபும் இதனைத் தமது பிள்ளைகளுக்கு உபதேசித்தனர்.
“எனது பிள்ளைகளே அல்லாஹ் உங்களுக்கு இம்மார்க்கத்தைத் தெரிவு
செய்துள்ளான். முஸ்லிம்களாவே அன்றி நீங்கள் மரணிக்க வேண்டாம்”
என்று அவர் கூறினார்.

(வசனம்:132)

இப்நாஹீம் (அலை) இக்கருத்தை தனது பிள்ளைகளுக்கு உபதேசம்
செய்கிறார். யஃகூப் (அலை) அவர்களும் அவ்வாறே செய்கிறார் என இருவரையும்
தனித்தனியாகப் பிரித்துக் காட்டி இவ்வசனம் தருகிறது. அவர்களது உபதேசம்: ‘இது
உங்களுக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- தெரிவு செய்த மார்க்கம் -வாழ்வொழுங்கு-
எனவே, முஸ்லிமாகவன்றி மரணித்துவிடாதீர்கள்.’ என்பதாகும்.

இஸ்லாம் என்பது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டது போன்று ஒரு கொள்கை. அது
ஒரு இனத்தின் பெயரல்ல. எனவே, ஒரு நபியின் பிள்ளைகளாக இருந்தாலும்
இறைவனுக்கு முற்றிலும் கட்டுப்படல் என்ற சிந்தனையைக் கடைப்பிடித்தால்
தவிர முஸ்லிமாக முடியாது. மனிதனுக்கு மரணம் எப்போது வரும் என்று கூற
முடியாது. எனவே, ஒவ்வொரு நிமிடமும் இந்த சிந்தனையில் மார்க்கத்தில்
நிலைத்து நிற்க வேண்டும். அப்போதுதான் எப்போது மரணித்தாலும் முஸ்லிமாக
மரணிக்க முடியும் என்ற இக்கருத்துக்களை இந்த உபதேசத்தின் ஊடாக பெற்றுக்
கொள்ள முடிகிறது.

யஃகூப் (அலை) அவர்களின் பரம்பரையினரே யூதர்கள். அந்த நபியின்
உபதேசத்தையே இங்கு ஸுரா தருகிறது. மார்க்கத்தை இன அடையாளமாக
மாற்றிவிட்டிருந்த யூதர்களுக்கு அவர்கள் எங்கே பிழைவிட்டார்கள் என்பதை இது
உணர்த்துவதாக அமைகிறது. அத்தோடு முஹம்மத் (ஸல்) கொண்டு வந்த தூது
உண்மையில் இப்நாஹீம் (அலை), யஃகூப் (அலை) என்போரின் தூதேயாகும்.
எனவே, அதனை நிராகரிப்பதுவும் யூதர்கள் செய்யக் கூடாத ஒன்றாகும் எனவும்
இவ்வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன. அடுத்து வரும் வசனம் அதனை இன்னும்
தெளிவாகச் சொல்கிறது:

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي
قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَالآلِهَةَ آبَائِكِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾

யஃகூபுக்கு மரணம் வந்த வேளையில் நீங்கள் அங்கு சமூகமளித்திருந்தீர்களா? அப்போது அவர் தமது பிள்ளைகளிடம் நீங்கள் எனக்குப் பிறகு எதனை வணங்குவீர்கள் என்று கேட்டார். அதற்கவர்கள் உம்முடையவும் உமது பெற்றோர்களான இப்றாஹீம், இஸ்மாசல், இஸ்ஹாக் ஆகியோரினதும் இறைவனாகிய ஒரே இறைவனை நாம் வணங்குவோம். அவனுக்கே நாம் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்தோம் எனக் கூறினர்.

(வசனம்:133)

யஃகூப் (அலை) அவர்களுக்கு மரண வேளை வந்தது. அப்போது நீங்கள் அங்கு சமூகமளித்திருந்தீர்களா? என வினவும் இவ்வசனம் கண்டிப்பாக அவரது பிள்ளைகள் -யூதர்களின் முன்னோர்கள்- அங்கிருந்தார்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறது. யஃகூப் (அலை) பிள்ளைகளைப் பார்த்து வினவுகிறார்:

“நீங்கள் எனக்குப் பின்னர் எதனை வணங்குவீர்கள்?”

அப்போது பிள்ளைகள்: “உம்முடையவும் உமது பெற்றோர்களான இப்றாஹீம், இஸ்மாசல், இஸ்ஹாக் ஆகியோரினதும் இறைவனாகிய ஒரே இறைவனை நாம் வணங்குவோம்” என்று கூறியதோடு நிறுத்தாமல் தொடர்ந்து “அவனுக்கே நாம் கட்டுப்பட்டு பணிந்தோம்” என்றார்கள்.

எனவே, இப்றாஹீம் (அலை), இஸ்மாயீல் (அலை), இஸ்ஹாக் (அலை), யஃகூப் (அலை) போன்ற யூதர்களது முன்னோர்கள் கொண்டுவந்த மார்க்கம் ஒன்றே. எனவே, அதனைப் புறக்கணிப்பது எந்தவகையிலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல. இந்தத் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) உபதேசிக்கும் மார்க்கமும் இதுதான். எனவே, அதனை நிராகரிப்பதுவும் நியாயமற்றது என்ற உண்மையை இந்த வசனம் உணர்த்துகிறது.

அடுத்து வரும் வசனம் ஒரு சமூகமோ, ஒரு தனிமனிதனோ தன்னை இப்பகுதியில் எவ்வாறு நோக்க வேண்டும் எனச் சொல்கிறது:

بَلِّغْ أُمَّةً ۖ فَذَّخَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ ۖ وَلَكُمْ مِمَّا كَسَبْتُمْ ۖ وَلَا تَسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

அந்தச் சமூகம், அது போய்விட்டது. அது சம்பாதித்தது அதற்குரியது. நீங்கள் சம்பாதித்தவை உங்களுக்குரியவை. அவர்கள் செய்துகொண்டிருந்தவை பற்றி நீங்கள் வினவப்பட மாட்டீர்கள்.

(வசனம்:134)

ஒரு நபியின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரென்பதால் மட்டும் ஒரு நபர் பெருமை தேடிக்கொள்ள முடியாது. கொள்கையென்பது நம்பிக்கையும், செயல்களும். கொள்கைத் தெளிவின்றி, அதன் அடிப்படையிலான செயல்களும்மின்றி ஒரு

கொள்கைவாத சமூகத்தில் பிறந்தவன் என்றவகையில் மட்டுமே அந்த சமூகத்தில் அங்கத்துவம் வகித்தல் சாத்தியமில்லை. அந்த நபிமார்கள், அவர்களது நேரடிப் பிள்ளைகளின் சமூகம் வாழ்ந்து மறைந்துவிட்டது. அவர்கள் சம்பாதித்தவை அவர்களுக்குரியது. நீங்கள் சம்பாதிக்கப்போவது மட்டுமே உங்களுக்குரியது. அவர்களது செயல்களின் பின்னணியில் உங்களது விசாரணை அமைவதில்லை. இவ்வாறு பிறப்பால் வரும் வெறும் அங்கத்துவம் எதனையும் தரப்போவதில்லை என இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் தம்மை இனக் குழுக்களாக மாற்றிக் கொண்டு தாம் இறைவனால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சமூகத்தினர் எனக் கூறிக் கொண்டிருந்த வாதத்தை மறுக்கும் வகையிலேயே இக்கருத்தை ஸூரா சொல்கிறது. ஆனால் இது ஒரு பொதுக் கருத்து. எந்தத் தனி மனிதனையும், சமூகத்தையும் இது குறிக்க முடியும்.

நாம் முஸ்லிம் சமூகத்தில் பிறந்தோம் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக முஸ்லிமாவதில்லை. கொள்கைத் தெளிவுடன் பிறக்கும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும், அதற்கு உடன்பாடான நடத்தையுமே எம்மை முஸ்லிமாக மாற்றும் என்ற உண்மையை இதன் மூலம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

தூது கைமாறுகிறது. யூதர்கள் விட்ட பயங்கரத் தவறுகளே அதற்குக் காரணம். ஆனாலும் யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும், அரபிகளும் ஒருமுகமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் இப்ராஹீம் (அலை) என்ற நபியின் போராட்ட வாழ்வில் அவர் கண்ட உன்னத சமூகத்தை உருவாக்கும் வகையிலேயே தூது அமைகிறது என விளக்கிய ஸூரா அத்தோடு இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களின் மார்க்கத்தின் உண்மை நிலையையும் தந்தது. அடுத்து வரும் வசனங்களும் அதே தொடரில் மார்க்கங்களின் ஒருமைப்பாடு சம்பந்தமான அடுத்த கருத்தை விளக்குகின்றன.

மார்க்கம் ஒன்றே. மனிதர்கள்தான் மார்க்கத்தோடு இணைந்துவிட்ட பொய்களாலும், மௌட்டிக நம்பிக்கைகளாலும் அதனைப் பிளவுபடுத்திக் கொண்டார்கள். இன, குழு உணர்வும் இதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணம். இப்போது முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றியோரும் அந்த ஒரே உண்மை மார்க்கத்தை முன்வைக்கிறார்கள். அவர்கள் உண்மையில் மனித சமூகத்தை பிளவுபடுத்த வரவில்லை என்றிவ்வாறு அடுத்து வரும் வசனங்கள் விளக்குகின்றன. ஒவ்வொரு வசனமாக அதனை விளங்க முனைவோம்:

﴿وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصْرَىٰ تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٥﴾﴾

நீங்கள் யூதர்கள் அல்லது கிறிஸ்தவர்களாக ஆகிவிடுங்கள் நேர்வழி பெறுவீர்கள் என்றவர்கள் கூறினர். நபியே கூறுவீராக: இல்லை, சத்தியம் சார்ந்து இப்ராஹீமின் வழிமுறையை ஏற்றேன். அவர் இணைவைப்பவர்களில் ஒருவராக இருக்கவில்லை.

(வசனம்: 135)

யூதர்கள் தம்மிடமே சத்தியமுள்ளது என்றார்கள். கிறிஸ்தவர்களும் எம்மிடமே சத்தியமுள்ளது என்றார்கள். எம்மைப் பின்பற்றியவர்களே நேர்வழி பெறமுடியுமென இந்த ஒவ்வொரு சாராரும் வாதிட்டார்கள். இவ்வாறு ஒரே மார்க்கத்தைப் பிளவுபடுத்தி தாம் மட்டுமே நேர்வழியிலுள்ளோம் என நிறுவ முனைந்தார்கள்.

இல்லை. நீங்களிருவருமே ஒப்புக் கொள்கிற இப்ராஹீமின் மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுவோம். அங்கு இணைவைத்தல் என்ற சிந்தனைக்கே இடமிருக்க வில்லை எனச் சொல்லுமாறு இவ்விடத்தில் இறை தூதர் (ஸல்) பணிக்கப்படுகிறார்கள். தொடர்ந்து முஸ்லிம்களின் நிலைப்பாடு இப்பகுதியில் என்ன என்பதுவும் அடுத்த வசனத்தில் தெளிவுபடுத்தப்படுகிறது:

قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَأَلْسَبَاطَ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ
وَإِنَّا لَلْمُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

முஸ்லிம்களே சொல்வீர்களாக: நாம் அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொண்டோம். எமக்கு இறக்கப்பட்டவற்றையும், இப்ராஹீம், இஸ்மாஈல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் ஆகியோர்களுக்கும், யஃகூபின் வழித்தோன்றல்களுக்கும் இறக்கப்பட்டவற்றையும், மூஸா, ஈஸா ஆகியோருக்கு கொடுக்கப்பட்டவற்றையும், நபிமார்களுக்கு அவர்களது இறைவனிடமிருந்து கொடுக்கப்பட்டவற்றையும் நம்பிக்கை கொண்டோம். இவர்கள் யாரையும் நாம் பிரித்து நோக்குவதில்லை. நாம் இறைவனுக்கே முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்தவர்களாக உள்ளோம்.

(வசனம்:136)

அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொள்வதோடு அனைத்து நபிமார்களுக்கும் இறங்கிய தூதுகளையும் நாம் நம்பிக்கை கொள்கிறோம் எனக் கூறுமாறு இங்கே முஸ்லிம்கள் பணிக்கப்படுகிறார்கள். அந்தவகையில் இப்ராஹீம், இஸ்மாயீல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் (அலை), யஃகூபின் வழித்தோன்றல்கள் அனைவரும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறார்கள், அத்தோடு பின்னால் வந்த நபிமார்களில் விஷேடமாக மூஸா (அலை) அவர்களும், ஈஸா (அலை) அவர்களும் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்.

அதாவது யூதர்களது முன்னோர்களான நபிமார்களும், பிற்பட்ட காலப்பிரிவில் அவர்களுக்கென்று வந்த நபிமார்கள் சிலரும் இங்கு குறிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் ஏற்பதாக யூதர்களை நோக்கிக் கூறி நாங்கள் உங்களை மறுக்கவோ, உங்களுக்கெதிராகவோ வரவில்லை எனக் கூறுமாறு முஸ்லிம்கள் பணிக்கப்படுகிறார்கள். அதே தூது இன்னொரு சமூகத்திற்குக் கைமாறியுள்ளது என்று இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

அத்தோடு "நபிமார்களுக்கு அவர்களது இறைவனிடமிருந்து கொடுக்கப் பட்டவற்றையும்" என மிகப் பொதுவாகவும் இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. உலகில் எங்கெல்லாம் நபிமார்கள் வந்தார்களோ அவர்களையும், அவர்களது தூதுகளையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம் என்பதுவே இதன் பொருளாகும். அல் குர்ஆன் "எச்சரிக்கையாளரொருவர் வந்து செல்லாத எந்த சமூகமும் கிடையாது." (ஸூரா பாநிர் 24) எனக் கூறுகிறது. எனவே, சீர்திருத்தவாதிகள், தத்துவ ஞானிகள், சிந்தனையாளர்கள் என எமக்கு அறிமுக மாயுள்ள சிலர் சில போது நபிமார்களாகக் கூட இருந்திருக்கலாம் என்பது இதன் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. எனவே, அடுத்த சமூகங்களோடு உறவாடும்போது இந்த உண்மையை ஒரு முஸ்லிம் நன்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும் என்ற உண்மையையும் இவ்வசனம் உணர்த்துகிறதென விளங்க முடியும்.

முஸ்லிம்கள் இந்த நபிமார்களை பிரித்து நோக்குவதில்லை. அவர்களிடையே வேறுபாடு கற்பிப்பதுவுமில்லை. இவர் உனது நபி, அவர் எனது நபி என்று பார்த்து குழு உணர்வு கொள்வதோ, கண்மூடித்தனமான வெறி உணர்வு கொள்வதோ ஒரு முஸ்லிமிடம் காண முடியாத பண்பாகும்.

இந்த வசனம் மார்க்கங்களுக்கு மத்தியிலான ஒரு சுமுக உறவிற்கும், கலந்து ரையாடலுக்குமான ஒரு பிரகடனமாகும். நாம் கிறிஸ்தவம், யூதம் போன்ற மதங்களை அவை இறை தூது என ஏற்கிறோம். அவ்வாறே ஏனைய சமூகங்களின் தலைமைகளையும் நாம் மதிக்கிறோம். ஏனெனில் சில போது அவர்கள் நபிமார்களாக இருந்திருக்கலாம் எனச் சொல்லுமாறு முஸ்லிம்கள் இங்கே பணிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தத் தூது வந்ததுவே கால மாற்றம், சமூக மாற்றத் திற்கேற்ப அவை மீள் புனரமைக்கப்பட வேண்டும், பழைய தூதுகளில் மனித கருத்துக்கள் கலந்து அவை பெருமளவு இறை நூல் என்ற புனிதத்தன்மையை இழந்து விட்டமையால் அவற்றைச் சீர் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கங்களுக்காகும்.

இறுதித் தூதின் பணியும், நோக்கமும் இதுவே. ஆனால் இப்பணியை ஒப்புக் கொள்ளாது எதிர்த்து நின்றால் நிலைமை என்னவாகும் என அடுத்த வசனம் விளக்குகிறது:

فَإِنْ ءَامَنُوا بِمِثْلِ مَا ءَامَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ ءَاهَتُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ
 فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾ صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً
 وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾

இவ்வாறு நீங்கள் நம்பிக்கை கொண்டது போல் அவர்களும் நம்பிக்கை கொண்டால் அவர்கள் நேர்வழி பெறுவர். அவர்கள் புறக்கணிப்பார்களாயின் அவர்கள் பிளவுற்று பகைமையிலுள்ளவர்கள் என்பது தெளிவாகும். அந்நிலையில் அல்லாஹ்வே உமக்குப் போதுமானவன். அவனே ஆழ்ந்து செவியுறுபவன்; மிகுந்த அறிவுடையோன். இது அல்லாஹ்வின் வார்ப்பு. அல்லாஹ்வை விட சிறந்த முறையில் வார்ப்பவர் யார் உள்ளார். அவனுக்கே நாம் முற்றிலும் கட்டுப்பட்டுப் பணிந்துள்ளோம்.

(வசனங்கள்:137,138)

முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கை தூய ஏகத்துவம். அதில் இணைவைத்தலின் எந்த அடையாளமும் காணப்பட மாட்டாது. இந்த வகையில் முற்றிலும் இறைவன் சார்ந்து அவனுக்கு அடிபணிந்து நிற்பல் அவர்களது மனோ நிலை. இறைவழிகாட்டலை அவர்கள் முழுமையாக ஏற்பர். அனைத்து சமூகங்களிலும் தோன்றிய எல்லா நபிமார்களையும் அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்வர். எனவே, ஒரு விரிந்த தாராள மனப்பாங்கும், விட்டுக் கொடுக்கும் போக்கும் அவர்களிடம் இருக்கும். இன, குழு, மத வெறியுணர்வுகளிலிருந்து அவர்கள் விடுதலை பெற்றிருப்பர்.

இவ்வாறான நம்பிக்கையை யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் பெற்றிருந்தால் அப்போது அவர்கள் நேர்வழி பெற்றவர்களாவர். அவ்வாறின்றி அதனைப் புறக்கணித்து, ஏகத்துவத்தில் தவறாகளும், பிழைகளும் கலந்து நம்பிக்கையே குழப்பிப் போய், நசித்துவந்ததை இன, குழு உணர்வில் பின்பற்றத் துவங்கினால் அப்போது பிளவுகளும், பிரிவினைகளும் தோன்றி அது காரணமாகும்.

மேலே விளக்கப்பட்ட முஸ்லிம்கள் இறைவனின் வார்ப்பு. அவனால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டவர்கள். தூய ஏகத்துவம், குழு, இன உணர்வின்றி அனைத்துத் தூதுகளையும், தூதர்களையும் ஏற்றுக் கொண்ட தாராள மனப்பாங்கு. விளைவாக மனித சமூகத்தையே தனது சமூகமாகப் பார்க்கும் மனப் பக்குவம் இவையே அப்பயிற்றுவித்தலின் அடிப்படைகளாகும். எவ்வளவு உயர்ந்த பயிற்றுவித்தற் கொள்கை இது! அதற்கு நிகர் எங்கே காண முடியும்! இவ்வாறு விளக்கி வந்த அவ்வசனம் இறுதியில் "அவனுக்கே நாம் முற்றிலும் கட்டுப்பட்டு பணிந்துள்ளோம்" என அவர்களது நாவாலேயே கூறுகிறது. இது அவர்களது வாக்குமூலம். அந்தப் பயிற்றுவித்தலின் உயர்வை உணர்ந்து சொல்லும் கருத்து இது.

இதுவே முஸ்லிம்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு. யூதர்களதும், கிறிஸ்தவர்களதும் வாதமென்ன என்பதை அடுத்துவரும் வசனம் விளக்குகிறது:

قُلْ أَتُحِبُّونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٩﴾

சொல்வீராக: அல்லாஹ் பற்றி எம்முடன் நீங்கள் வாதிடுகின்றீர்களா? அவன் உங்களதும் எங்களதும் இறைவனாவான். எம்முடைய செயல்கள் எமக்குரியவை; உங்களது செயல்கள் உங்களுக்குரியவை. அவனுக்கே நாம் முழுத்தூய்மையுடன் அடிபணிகிறோம்.

(வசனம்:139)

“இறைவனுக்கு நாம் மிக நெருக்கமானவர்கள். அவனால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள். யூதர்களாக, கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பவர்கள் மட்டுமே சுவர்க்கம் செல்ல முடியும்” என்றிவ்வாறு வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் வாதிட்டனர்.

“எங்கிருந்து நீங்கள் இறைவன் விடயத்தில் எம்மோடு வாதாடுகிறீர்கள். இறைவன் உங்களுக்கும், எங்களுக்கும் இறைவன். எல்லோருக்குமான இறைவனை எப்படி உங்களுக்கு மட்டுமே என ஆக்கிக் கொள்கிறீர்கள். ஏற்றத் தாழ்வு கற்பிக்க வழி செயல்கள்தான். உங்களுக்கு உங்களது செயல்கள். எமக்கு எமது செயல்கள். இவற்றை வைத்தே நாம் இரு சாராரும் இறைவனிடத்தில் மாறுபட்ட தரத்தை அடைய முடியும். அந்த செயல்களின் உயிர், பெறுமானம் தூய எண்ணமாகும். நாங்கள் இத்தூய எண்ணத்தோடு கூடிய செயல்களின் மூலமாகவே இறைவனை நெருங்க முயற்சிக்கிறோம். வெறும் நல்லடியார்களான முன்னோர்களை வைத்து மட்டும் இறைவனிடம் எவ்வாறு சிறப்புப் பெற முடியும்.” என்றிவ்வாறு இங்கே ஸூரா வேதம் கொடுக்கப்பட்டோருடன் வாதிக்கிறது. இந்தவகையில் நாம் இறைவனின் அன்புக்குரியவர்கள், அவனுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்கள் என்ற கருத்தை இவ்வசனம் அர்த்தமற்ற வாதம் என்கிறது.

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோரது நிலை இது. இது ஒரு வரலாற்று உண்மை. அத்தோடு இன்றும் அவதானிக்கப்படும் உண்மை. இது முஸ்லிம் சமூகமும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய ஒரு கருத்து. செயல்களின்றி வெறும் முன்னோர்களின் பெருமையில் நாம் வாழ்கிறோம் என்பது எமது வாழ்விலும் காணப்படும் ஒரு கசப்பான உண்மை என்பதை நாம் ஏற்க வேண்டும். “அதி உன்னத சமூகத்தினர் நாங்கள். நரகத்திற்குச் சென்றாலும் மீண்டும் சுவர்க்கம் வந்துவிடுவோம். எப்படியும் நாம் அடுத்த சமூகங்களை விட இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- நெருக்கமானவர்கள் என்ற மதிமயக்கத்தில் நாம் வாழ்கிறோம். அல் குர்ஆன் தரும் இத்தகைய வரலாற்று நிகழ்வுகளை வாசிக்கும்போது எம்மை நாம் சுயபரிசோதனை செய்து கொள்வது அவசியம்.

அடுத்த வசனம் இக்கருத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தொடர்ந்து இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களையும் இங்கு கொண்டு வந்து வாதிக்கிறது:

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ

ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَدَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ

وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾

அல்லது இப்றாஹீம், இஸ்மாசல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் ஆகியோரும், யஃகூபின் வழித்தோன்றல்களும் யூதர்களாகவோ, கிறிஸ்தவர்களாகவோ இருந்தார்கள் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களா? சொல்வீராக: அறிவில் உயர்ந்தவர்கள் நீங்களா? அல்லது அல்லாஹ்வா? அல்லாஹ்விடமிருந்து பெற்ற சான்றொன்றை மறைப்பவனை விட மிகப் பெரிய அநியாயக்காரன் யார் இருக்க முடியும்?! நீங்கள் செய்பவை குறித்து அல்லாஹ் பாராமுகமாக இல்லை.

(வசனம்: 140)

'ஹஜத்' -யூதர்- என்ற பிரயோகம் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களுக்குப் பின்னரே தோன்றியது. 'நஸாரா' என்ற பிரயோகமும் ஈஸா (அலை) அவர்களின் பின்னரே தோன்றியது. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் காலத்தில் இப்பிரயோகங்களுக்கான அடையாளமே இருக்கவில்லை. இது யூத, கிறிஸ்தவர்கள் நன்கறிந்த, விவாதத்திற்கிடமற்ற உண்மை. இந்நிலையில் யூதர்களான நாம் அல்லது கிறிஸ்தவர்களான நாம் உயர்ந்தவர்கள்; அல்லாஹ்விடத்தில் சிறப்பிடம் பெற்றவர்கள் என எவ்வாறு வாதிக்கமுடியும். அல்லது இப்றாஹீம், இஸ்மாயீல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் (அலை), யஃகூபின் சந்ததியினர் யூதர்கள்; அல்லது கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தார்கள் எனச் சொல்ல முற்படுகிறீர்களா? என்று இவ்வசனம் கேட்கின்றது.

யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். எனினும் பிற்பட்ட காலப்பிரிவுகளில் பல சடங்கு, சம்பிரதாயங்களும், பொய்களும், அவர்களது மார்க்கத்தில் கலந்து அதனை அலங்கோலப்படுத்தி விட்டன. இந்த நிலையிலேயே இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களிடத்தில் இல்லாத பல நம்பிக்கைகளையும், சடங்கு, சம்பிரதாயங்களையும் ஆக்கிக் கொண்ட நீங்கள் இப்றாஹீம், இஸ்மாயீல், இஸ்ஹாக், யஃகூப் (அலை) என்பவர்களை உங்களது மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனச் சொல்ல வருகிறீர்களா? என்று இவ்வசனம் கேட்கிறது.

இறைவன் -அல்லாஹ்- இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் மார்க்கத்தைத் தெரிவு செய்தான். அதனை உங்களது வேதங்களும் ஏற்றுக் கொள்கின்றன.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஃத் ரிளா: வா-1 பக்-349-351

இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- திருப்தியான மார்க்கம் எது என்பதை அறிந்தவன் அல்லாஹ்வா? அல்லது நீங்களா? என இவ்வசனம் அடுத்து வினவுகிறது.¹

முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தூது பற்றிய நற்செய்தியை தவ்ராத், இன்ஜீல் வேதங்கள் கூறியுள்ளன. அதனை யூதர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் தொடர்ந்து மறைத்து வருகிறார்கள். இது எவ்வாறு நியாயமற்ற செயல் என்பதை பகுத்தறிவு ரீதியாக இந்த ஸூரா ஏற்கனவே வாதிட்டது. அப்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதர்கள் அனைவரதும் இறைவன். அத்தகையவன் தூதை ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் சொத்து எனக் கொள்ள மாட்டான் எனவும் இப்றாஹீம் (அலை), யஃகூப் (அலை) போன்ற உங்களது ஆரம்ப முன்னோரே உங்களது இந்த வாதத் திற்கு முரணாக நிற்கின்றனர் என வாதித்தது. இப்போது உங்களது வேதமே சொல்லும் சாட்சியை நீங்கள் மறுக்கிறீர்கள் எனக் கூறுகிறது. இவ்வாறே வேதம் கொடுக்கப்பட்டோரது வாதம் அர்த்தமற்ற வெற்று வாதம் என ஸூரா காட்டுகிறது. உண்மையில் மார்க்கத்தை இன அடையாளமாக மாற்றிக் கொண்டு, இன வெறி கொண்டமையே இதற்கான காரணமாகும்.

இந்த வகையில் தமது வேதமே காட்டும் சாட்சியொன்றை மறைத்து வருதல் மிகப் பெரிய அக்கிரமும் அநியாயமும் ஆகும் எனக் கூறும் இவ்வசனம் இத்தகையோர் பற்றி அல்லாஹ் பாராமுகமாக இல்லை எனவும் எச்சரிக்கிறது.

இறுதியாக இப்பகுதி, செயல்களே உயர்வுக்கும், தாழ்வுக்கும் காரணம் என்ற கருத்தை உணர்த்தி முடிக்கிறது:

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلكُمْ مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤١﴾

அந்த சமூகம் அது போய்விட்டது. அது சம்பாதித்தவை அதற்குரியவை. நீங்கள் சம்பாதித்தவை உங்களுக்குரியவை. அவர்கள் செய்து கொண்டிருந்தவை குறித்து நீங்கள் வினவப்பட மாட்டீர்கள்.

(வசனம்:141)

யூதர்கள் பல்வேறு சடங்கு, சம்பிரதாயங்களை தம் மார்க்கத்தோடு இணைத்துக் கொண்டார்கள். இணை வைத்தல் போன்ற பாரிய தவறுகளையும் மார்க்கத்தில் உருவாக்கிக் கொண்டார்கள்.

இந்நிலையில் உருவாக்கப்பட்ட யூதத்துக்கும், கிறிஸ்தவத்துக்கும், இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் தூய இஸ்லாத்திற்கும் தொடர்பு காண முடியாமல் போய்விட்டது. விளைவாக இரு சாரரது செயல்களும் நோக்கங்களும் பாரிய வேறுபாடு கண்டுவிட்டன. எனவே, எமது முன்னோர்கள் இவர்கள்தான் எனச் சொல்லிப் பெருமைப்படுவதால் விளைவுகளெதுவும் ஏற்படப் போவதில்லை. அவரவர்

1. பார்க்க: தப்ரீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-1 பக்-349-351

சம்பாதித்தவை அவரவருக்குக் கிடைக்கும். விசாரணையும் தனித் தனியே ஒவ்வொருவருக்குமாக அமையும். இன்னொருவர் செயல்களுக்கு அடுத்தவர் கணக்குக் கொடுக்கப் போவதில்லை.

இந்த உண்மையை, பொது விதியை 14 நூற்றாண்டு சென்றுவிட்ட எமது வரலாற்றுக்குப் பின்னர் நின்று நாமும் மீட்டிப் பார்க்கக் கடமைப்படுகிறோம்.

கிப்லா மாற்றப்பட்டமையும், முன்மாதிரி முஸ்லிம் சமூகத்தின் தோற்றமும்.

ஜுஸ்உ
(2)

142ஆம் வசனத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கும் இப்பகுதியிலிருந்து அல் குர்ஆனின் ஜுஸ்உ 2 ஆரம்பிக்கிறது. இந்த ஜுஸ்உவின் ஆரம்பத்திலிருந்து உலகுக்கு வழிகாட்டல் என்ற மிகப் பாரிய பொறுப்பை ஏற்க முஸ்லிம் சமூகம் தயார்படுத்தப்படுகிறது என்ற கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப்படுகிறது.

இப்பின்னணியில் கிப்லா மாற்றப்பட்டமை என்ற பிரச்சினையோடு இப்பகுதி ஆரம்பமாகிறது. கிப்லா மாற்றப்பட்டமை தூது கைமாரல் என்ற கருத்தை உணர்த்துவதாக அமைகிறது. தூதைக் கையில் எடுக்கையில் இந்த சமூகம் மனித சமூகத்திற்கு சான்று பகர்வதாக அமைய வேண்டும் என்ற கருத்து விளக்கப்படுகிறது. இந்த வகையில் அது நடுநிலை சமூகம் என்ற சிறப்புப் பண்பைப் பெறுகிறது எனவும் இப்பகுதி சொல்கிறது.

அத்தகையதொரு சமூகமாக ஆக்க வணக்க வழிபாடுகள், சமூக ஒழுங்குகள் என்பவற்றிற்கான சட்டதிட்டங்கள் இங்கே விளக்கப்படுகின்றன. நோன்பு, ஹஜ், கொலைக்கான தண்டனை, மது, சூதாட்டம், குடும்ப ஒழுங்குகள், தர்மம், வட்டி, கடன் போன்ற பல்வேறு சட்டதிட்டங்கள் விளக்கப்படுவதோடு இடைக்கிடை போராட்டம் தவிர்க்கமுடியாமல் போனதற்கான காரணங்களும், போராட்ட ஒழுக்கங்களும் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஏறத்தாழ இறுதி வரையில் இப்போக்கிலேயே ஸூரா செல்கிறது. இனி ஸூராவை ஒவ்வொரு பகுதியாக விளக்க முயல்வோம்:

அவர்கள் இருந்த கிப்லாவைவிட்டு

அவர்களைத் திருப்பிவிட்டது எது
என்று மக்களில் சில அறிவீனர்கள்
வினவுவர்.

சொல்வீர்களாக: கிழக்கும் மேற்கும்
அல்லாஹ்விற்குரியது.

அவன் தான் விரும்பியோரை நேரான
பாதையின் பக்கம் வழி
நடாத்துகிறான். (142)

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّاهُمْ

عَنْ قِبَلَتِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا

قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ

يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾

அவ்வாறுதான் நீங்கள் மக்களுக்கு
சான்று வழங்குபவர்களாகவும், தூதர்
உங்களுக்கு சான்று
வழங்குபவராகவும் இருக்க உங்களை
நாம் நடுநிலை சமூகமாக
ஆக்கினோம்.

ஏற்கனவே இருந்த கிப்லாவை
அவ்வாறு நாம் ஆக்கியதெல்லாம்
யார் இறைதூதரைப் பின்பற்றுகிறார்,
யார் புறக்கணித்துச் சென்றுவிடுகிறார்
என்று அறிவதற்காக ஆகும்.

அல்லாஹ் வழிகாட்டியேயார் தவிர
மற்றையோருக்கு அது பாரமாகவே
இருக்கும்.

அல்லாஹ் உங்களது நம்பிக்கையை
வீணாக்கிவிடக் கூடியவனன்று.
நிச்சயமாக அல்லாஹ் மக்களுடன்
மிகுந்த பரிவும், கருணையும்
கொண்டவன். (143)

உமது முகம் வானத்தை நோக்கி
திரும்புவதை நாம் பார்க்கிறோம்.
நீர் திருப்தியுறும் கிப்லாவை நோக்கி
நிச்சயமாக உம்மை நாம் திருப்பி
விடுவோம்.

மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கமாக உமது
முகத்தைத் திருப்புவீராக.
நீங்கள் எங்கிருந்த போதும் அதன்
பக்கமே முகத்தைத் திருப்புவீர்களாக.
நிச்சயமாக வேதம் கொடுக்கப்பட்
டவர்கள் அது தமது இரட்ச
கனிடமிருந்து வந்த சத்தியமே
என்பதை அறிவர்.

அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவைபற்றி
கவனயீனமாக இல்லை. (144)

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا

شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ
عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا
لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَيَّ
عَقِبَيْهِ

وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى
اللَّهُ

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ

إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٣﴾

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ

فَلَنُؤَلِّقَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ

وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ

الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ

وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோரிடம் அனைத்து வகைச் சான்றுகளுடன் நீர் சென்றாலும் உமது கிப்லாவை அவர்கள் பின்பற்றப் போவதில்லை. நீரும் அவர்களது கிப்லாவை பின்பற்றப் போவதில்லை.

ஒருசாரார் அடுத்த சாராரின் கிப்லாவை பின்பற்றுவதுவும் இல்லை.

உமக்கு அறிவு வந்ததன் பின்னரும் அவர்களது மனோ இச்சைகளை நீர் பின்பற்றினால் அப்போது நீர் நிச்சயமாக அநியாயக்காரர்களில் ஒருவராவீர். (145)

எம்மிடமிருந்து வேதத்தைப் பெற்றோர் அவரை தமது பிள்ளைகளை அறிவது போன்று அறிவார்கள். நிச்சயமாக அவர்களில் ஒரு சாரார் அறிந்து கொண்டே சத்தியத்தை மறைக்கிறார்கள். (146)

இது உமது அதிபதியிடமிருந்து வந்த சத்தியமாகும்.

எனவே, ஒருபோதும் சந்தேகப்படுபவர்களில் ஒருவராக நீர் இருந்து விட வேண்டாம். (147)

ஒவ்வொருவருக்கும் திசையொன்றுள்ளது.

அவர்கள் அத்திசையின் பக்கமே திரும்புவார்கள்.

நீங்கள் நற்காரியங்கள் புரிவதில் உங்களுக்கிடையே போட்டி போட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எங்கிருந்தாலும்

உங்களனைவரையும் அல்லாஹ் கொண்டு வருவான்.

அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்தி படைத்தவனாக உள்ளான். (148)

وَلِيْنِ اثْنَيْتِ الْدِيْنِ اَوْتُوا الْكِتٰبَ بِضَلِّ

ءَايَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ

وَمَا اَنْتَ بِتٰبِعٍ قِبْلَتَهُمْ

وَمَا بَعْضُهُمْ بِتٰبِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ

وَلِيْنِ اَتَّبَعْتَ اَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَآءَكَ

مِنَ الْعِلْمِ اِنَّكَ اِذَا لِمَنِ الظَّلَمِيْنَ ﴿١٤٥﴾

اَلَّذِيْنَ اءَاتَيْنَهُمُ الْكِتٰبَ يَعْرِفُوْنَهُ. كَمَا

يَعْرِفُوْنَ اَبْنَآءَهُمْ

وَ اِنْ فَرِيْقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُوْنَ الْحَقَّ وَهُمْ

يَعْلَمُوْنَ ﴿١٤٦﴾

اَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ

فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِيْنَ ﴿١٤٧﴾

وَلِكُلِّ وِجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيٰهَا

فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرٰتِ

اَيْنِ مَا تَكُوْنُوْا يٰٓاْتِ بِكُمْ اَللّٰهُ

جَمِيْعًا

اِنَّ اَللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١٤٨﴾

நீர் எங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றாலும்
மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கம் உமது
முகத்தைத் திருப்புவீராக.
அதுவே நிச்சயமாக உமதிரட்சு
கனிமமிருந்து வந்த சத்தியமாகும்.
அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவைபற்றி
அலட்சியமாக இல்லை. (149)

மேலும் நீர் எங்கிருந்து புறப்பட்டுச்
சென்றாலும் மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கம்
உமது முகத்தைத் திருப்புவீராக.
உங்களுக்கு எதிராக மக்களிடம் எந்த
ஆதாரமும் இருக்கக் கூடாது என்ற
வகையில் நீங்கள் எங்கிருந்து புறப்பட்
டாலும் மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கமாக
உங்களது முகத்தைத் திருப்புங்கள்.
ஆனால் அவர்களுக்கு மத்தியிலுள்ள
அநியாயக்காரர்கள் தர்க்கித்துக்
கொண்டேயிருப்பார்கள்.
அவர்களுக்கு நீங்கள்
பயப்படவேண்டாம்; எனக்கே
பயப்படுங்கள்.
எனது அருட்கொடையை உங்கள் மீது
பூரணப்படுத்தவும் நீங்கள் நேர்வழி
பெறவுமே இந்த ஏற்பாடாகும். (150)

உங்களுக்கு எமது வசனங்களை
ஓதிக்காட்டுகின்ற, உங்களைத்
தூய்மைப்படுத்துகின்ற, வேதத்தையும்
ஞானத்தையும் சுற்றுத் தருகின்ற,
அத்தோடு நீங்கள் அறியாதவற்றையும்
சுற்றுத் தருகின்ற ஒரு தூதரை உங்கள்
மத்தியிலிருந்தே உங்களுக்கு
அனுப்பியது போன்ற
அருட்கொடையே இதுவாகும். (151)

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ
وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ
لِيَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا
الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ
فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي
وَلَا تَمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ
تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنكُمْ يَتْلُوا
عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ
تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾

இங்கு தரப்பட்டிருக்கும் இப்பகுதி கிப்லா மாற்றப்பட்ட பிரச்சினையை வாதிக்கிறது. அது பற்றி யூதர்களும், நயவஞ்சகர்களும் கிளப்பிவிட்ட சர்ச்சைகளுக்குப் பதில் கூறுகிறது. அப்பகுதியில் முஸ்லிம் சமூகம் பற்றிய சில அடிப்படை உண்மைகளையும் தருகிறது.

இப்போது வசனங்களை ஓரளவு விரிவாக நோக்குவோம்:

﴿سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّيْنَا مَا لَئِيسٌ مَّا وَلَّيْنَا عَنْ قِبَلِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ

وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٤٢﴾

அவர்கள் இருந்த கிப்லாவைவிட்டு அவர்களைத் திருப்பிவிட்டது எது என்று மக்களில் சில அறிவினர்கள் வினவுவர். சொல்வீர்களாக: கிழக்கும் மேற்கும் அல்லாஹ்விற்குரியது. அவன் தான் விரும்பியோரை நேரான பாதையின் பக்கம் வழி நடாத்துகிறான். (142)

முஸ்லிம்கள் மக்கா வாழ்வின்போது தொழுகை கடமையாக்கப்பட்டதிலிருந்து கஃபாவை நோக்கித் தொழுது வந்தனர். அவர்கள் மதினா வந்ததும் பைதுல் முகத்தல் நோக்கித் தொழுமாறு பணிக்கப்பட்டார்கள். பதினாறு அல்லது பதினேழு மாதங்கள் கடந்ததன் பின்னர் மீண்டும் மக்காவின் கஃபாவை நோக்கித் தொழுமாறு கட்டளையிடப்பட்டார்கள்.

கிப்லா மாற்றப்பட்டமை குறித்த பல்வேறு அறிவிப்புக்களை படிக்கும்போது இவ்வாறான முடிவுக்கே வர முடிகிறது. இது பற்றிய மிகத் தெளிவான, திட்டவாட்டமான அறிவிப்புகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. அல் குர்ஆனும் வேறெங்கும் இது பற்றி விளக்கவில்லை.¹

கிப்லா மாற்றப்பட்ட இந்நிகழ்வின்போது குறிப்பாக யூதர்களும், அவர்களோடிணைந்து நயவஞ்சகர்களும் பல்வேறு கருத்துக் குழப்பங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தார்கள். "நபிமார்கள் எல்லோரும் பைத்துல் முகத்தலை நோக்கியே தொழுது வந்தார்கள். ஏன் முஹம்மத் மாத்திரம் அவரொரு தூதராக இருந்தால் அதற்கு மாற்றமாக நடந்து கொள்கிறார்." இது அவர்களின் ஒரு வாதம். "பைத்துல் முகத்தலை நோக்கித் தொழுவது பிழையாயின் முஸ்லிம்கள் ஏற்கனவே தொழுத தொழுகைகள் வீணாகி அர்த்தமற்றுப் போகின்றன. அது சரியாயின் மக்காவின் கஃபாவை நோக்கித் தொழுவது பிழையாகும். எவ்வாறிருந்த போதும் இவ்வாறு சட்டங்களை மாற்றுவதில் இறை செயலாக இருக்க முடியாது. எனவே, முஹம்மத் இறைவனிடமிருந்து வஹியைப் (இறை வழிகாட்டல்) பெறுகிறார்

1. பார்க்க: பீ விளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-125

உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-191

என்பது உண்மையல்ல. இது அவர்கள் ஏற்படுத்திய இன்னொரு கருத்துக் குழப்பம்.

இந்த வாதத்திற்கு இவ்வசனம் பதில் சொல்லத் துவங்குகிறது. இடமும், திசையும் அவற்றிடம் காணப்படும் சொந்த இயல்புகளால் புனிதப்படுவதில்லை. எந்தத் திசையும் அடுத்த திசையைவிடச் சுயமாக உயர்ந்ததுவோ தாழ்ந்ததுவோ அல்ல. மஸ்ஜிதில் அக்ஸா அல்லது கூபாவின் புனிதம் அதன் கற்களிலோ, கட்டிட அமைப்பிலோ, அவை அமைந்திருக்கும் இடத்திலோ இல்லை. இறைவன் -அல்லாஹ்- குறிப்பிட்ட சில இடங்களுக்குக் கொடுக்கும் விஷேட இடம் ஒழுங்குகளாலேயே அவை அந்தஸ்துப் பெறுகின்றன. இப்பின்னணியில் சில ஒழுங்குகளாலேயே அவை அந்தஸ்துப் பெறுகின்றன. இப்பின்னணியில் கிப்லா என்பது தொழுகையின் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்காகும். தொழுகைக்காக வந்து நிற்போரை குறிப்பிட்ட ஒழுங்கில் ஒன்று திரட்டுவதற்கான வழிமுறையே அதுவாகும். அந்தவகையிலேயே அது முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அத்தோடு கிப்லா என்பது தொழுகையின் அடிப்படை அம்சமல்ல. உண்மை இவ்வாறிருந்த போதும் அறிவிலிகள், விஷயங்களை ஆழ்ந்து பார்க்கத் தெரியாதவர்கள் திசைக்கும், கட்டிடத்திற்கும் அளவு மீறிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் பொதுவாக திசைகளெல்லாம் ஒன்றே. கிழக்கும், மேற்கும் எல்லாம் இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- உரியதே. இறைவன் -அல்லாஹ்- இவற்றில் ஏதாவதொன்றை வரையறுத்து அதனை கிப்லாவாக ஆக்குகிறான். அவன் தான் விரும்பியோருக்குச் சீரான பாதையைக் காட்டுவதில் ஓர் அம்சமாக இது அமைகிறது. எனவே, திசைகள் அனைத்தும் ஒன்றே. உள்ளங்களால் அல்லாஹ்வை நோக்குவதுவும், அவனது வழிகாட்டலைப் பின்பற்றுவதுமே இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

இவ்வாறு கிப்லா பற்றிய கருத்துக் குழப்பத்திற்குப் பதில் சொன்ன ஸூரா தொடர்ந்து அந்த இறை வழிகாட்டலின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை அடுத்த வசனத்தின் முதற் பகுதியில் தருகிறது:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى الْكَافِرِينَ وَلِيَتَسَوْأَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضَيِّعَ يَمِينَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرُؤُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٢٠٠﴾

அவ்வாறுதான் நீங்கள் மக்களுக்கு சான்று வழங்குபவர்களாகவும், தூதர் உங்களுக்கு சான்று வழங்குபவராகவும் இருக்க உங்களை நாம் நடுநிலை சமூகமாக ஆக்கினோம். ஏற்கனவே இருந்த கிப்லாவை அவ்வாறு நாம் ஆக்கியதெல்லாம் யார் இறைதூதரைப் பின்பற்றுகிறார், யார் புறக்கணித்துச் சென்றுவிடுகிறார் என்று அறிவதற்காக ஆகும். அல்லாஹ் வழிகாட்டியோர் தவிர

மற்றையோருக்கு அது பாரமாகவே இருக்கும். அல்லாஹ் உங்களது நம்பிக்கையை வீணாக்கிவிடக் கூடியவனன்று. நிச்சயமாக அல்லாஹ் மக்களுடன் மிகுந்த பரிவும், கருணையும் கொண்டவன். (143)

“நேரான பாதையின் பக்கம் வழிநாடத்துகிறான்.” என்ற முதல் வசனத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட கருத்தை இவ்வசனம் தெளிவுபடுத்துகிறது. அந்த வகையில் உங்களை நாம் நடுநிலை சமூகமாக ஆக்கினோம் என்று கூறுகிறது. நடுநிலை என்பது இந்த சமூகத்தின் விசேட பண்பு; அதன் கோட்பாடுகளின் சிறப்பம்சம்.

கிப்லா என்ற இடத்தோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பார்த்தாலும் இக்கருத்து உண்மையாகிறது. கிப்லாவுக்கான கஃபா அமைந்திருக்கும் மக்கா நகரம் உலகின் மத்திய பகுதி. உலகின் கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு அனைத்துத் திசைகளுக்கும் மத்தியில் அமைந்துள்ள பகுதி இது.

இந்த சமூகம் தோன்றிய காலத்தை நோக்கினும் இக்கருத்து தெளிவாகிறது. மனித சமூகத்தின் முதிர்ச்சி நிலைக்கும் அதன் பாலபருவத்திற்கும் மத்தியில் அது தோன்றியது. மனிதனை விலங்கிடமிருந்த மெளட்டிக நம்பிக்கைகள், புராணங்கள், அர்த்தமற்ற சடங்கு, சம்பிரதாயங்கள் என்பவற்றிலிருந்து அது அவனை மீட்டது. இறை வழிகாட்டலின் பாதுகாப்புடன் அறிவு, ஆய்வு மூலம் மனிதன் முன்னேறி, வளர்ந்து செல்ல அது தூண்டிவிடுகிறது. இந்த வகையில்தான் இந்த சமூகம் பெரியதொரு அறிவெழுச்சியைத் தோற்றுவித்தது.

நம்பிக்கையிலும், கோட்பாட்டிலும் அது நடுநிலை சமூகம். ஆன்மீக சிந்தனையின் தீவிர நிலைக்கு அது செல்வதும்மில்லை, பௌதீக சடத்துவ சிந்தனையின் தீவிரப் போக்கைக் கடைப்பிடிப்பதுவுமில்லை. மனிதனை அது, அவன் உடலும், ஆன்மாவும் கலந்த இயக்கமுடையவன் என்ற பின்னணியில் நோக்குகிறது. எனவே, அவ்விரு சக்திகளுக்கும்மிடையே இணக்கம் கண்டு அது செல்கிறது.

தனிமனிதன், சமூகம் இரண்டுக்குமிடையே இணக்கம் கண்டு நடுநிலைப் போக்கை இச்சமூகம் கடைப்பிடிக்கும். சமூகத்திற்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தால் தனிமனிதன் ஆளுமையிழந்து நசுக்கப்படவும் மாட்டான். அவ்வாறே தனிமனித சுதந்திரத்திற்குக் கொடுக்கும் அளவு மீறிய முக்கியத்துவத்தால் சமூகம் தனது ஆளுமையை இழந்துவிடவும் மாட்டாது.

இவ்வாறு எப்பகுதியை நோக்கினும் ஒரு நடுநிலைப் போக்கை, சமநிலையை இச்சமூகம் தனது கோட்பாடாகக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். எப்பக்கத் தீவிர நிலைக்கும் அது செல்வதில்லை. அல் குர்ஆன் முன்வைக்கும் கோட்பாடுகளை ஆழ்ந்து படிக்கும் யாரும் இந்த உண்மையைத் தெளிவாகவே புரிந்து கொள்ள முடியும்.

1. பார்க்க: பீ லிளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-131

வசனத்தின் அடுத்த பகுதி தூது இந்த சமூகத்தின் கைக்கு மாறிவிட்டது என்பதனை மிகவும் தெளிவாகச் சொல்கிறது. இந்த சமூகமே இனி மக்களுக்குச் சான்றுபடரும் சமூகம். தனது கோட்பாட்டாலும், கொள்கையாலும், நடத்தையாலும், வாழ்வாலும் இஸ்லாத்தின் உன்னத நிலைக்கு அது மக்களுக்கான முன்மாதிரியாகவும், சான்றாகவும் இருக்கும். இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அந்த சமூகத்தின் முன்மாதிரி; சான்று பகர்பவர். எனவே, ஏனைய சமூகங்களுக்குப் பின்னால் செல்லும் சமூகம் அல்ல இது. அந்த சமூகங்களுக்கு வழிகாட்டும் சமூகம்து. அந்த சமூகங்களின் கருத்துகள், சிந்தனைகள், கோட்பாடுகள், சம்பிரதாயங்கள் பற்றி தீர்வு சொல்லும் சமூகம்து. இந்த வகையில் உயர்ந்த நாகரிக நிலையிலும், அறிவுத் தரத்திலும் இந்த சமூகம் இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு.

இப்போது கிப்லா மாற்றப்பட்டதன் நோக்கையும், இலக்கையும் இவ்வசனம் விளக்குகிறது. முஸ்லிம்கள் மக்காவின் போது கஃபாவை நோக்கித் தொழுதார்கள். கஃபா அரபிகளின் புனிதத் தலம். காலம் காலமாக அப்படியவர்கள் அதனைக் கருதி வந்தார்கள். எனவே, அதன் மீது ஒரு பற்றும், வெறியும் கொண்டிருந்தார்கள். தங்களது சமூக வாழ்வின், கலாச்சார வாழ்வின் ஓர் அடையாளமாகவும் அதனைக் கருதி வந்தார்கள். எனவே, இஸ்லாத்தைத் தழுவிவிருந்த முஸ்லிம்களுக்கும் அதனை நோக்கித் தொழுவது மனரீதியாக எந்தப் பாரதையும் தரவில்லை. ஆனால் இறைவன் -அல்லாஹ்- ஒரு முஸ்லிமை எந்தப் பற்று, வெறியுணர்விற்கும் அடிமைப்படாதவனாக ஆக்க விரும்புகிறான். அது ஓர் அற்ப விடயமாக இருந்த போதிலும் சரியே. கஃபாவின் மீதான பற்று பிழையான நம்பிக்கைகள், நடைமுறைகளின் படிவுகளோடு இணைந்தே இருந்தது. இந்நிலையில் முழுமையாக இறை எண்ணத்துடன் கஃபாவை நோக்க வேண்டுமென இறைவன் -அல்லாஹ்- விரும்பினான். எனவேதான் மதீனா சென்ற போது மஸ்ஜிதுல் அக்ஸாவை கிப்லாவாகக் கொள்ளுமாறு அல்லாஹ் பணித்தான். இது ஒரு ஆழ்ந்த பயிற்றுவித்தல் முறை. பாரம்பரியங்கள், வெற்றுப் பற்றுக்கள், வெறியுணர்வுகள் அனைத்தையும் விட்டு மனித உள்ளத்தை விடுவிக்கும் இறைவனின் -அல்லாஹ்வின்- பயிற்றுவித்தல் முறை இது. அதேவேளை அது முஸ்லிம்களுக்கான ஒரு சோதனையாகவும் அமைந்தது. காலம், காலமாகப் புனிதமாக மதித்து, பற்றுக் கொண்டிருந்த கஃபாவை விட்டுத் திரும்புவது உண்மையில் ஒரு சோதனையே. இந்தப் பரிசோதனையில் உண்மையாக இறை தூதரை பின்பற்றுபவர் அடையாளம் காணப்பட முடியும்.

இவ்வசனத்தில் வரும் "அறிவுதற்காக ஆகும்" என்பதன் பொருளை உன்னிப்பாக நோக்க வேண்டும். இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- இறந்த, நிகழ், எதிர் காலங்கள் எல்லாம் ஒன்றே. எனவே, பரிசோதனை வைத்து மனிதர்களைப்

புரிய வேண்டிய அவசியம் அவனுக்கில்லை. ஆனால் இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதர்களது உள்ளத்தில் மறைந்துள்ள எண்ணங்களை விசாரிப்பதில்லை. அவர்களால் நிகழும் செயல்களையே விசாரிக்கிறான். இதுவே இத்தகைய பிரயோகங்கள் காட்டும் உண்மையாகும்.

இப்போது இச்சோதனையினதும், பயிற்சியினதும் கருத்தை வசனத்தின் அடுத்த பகுதி தெளிவுபடுத்துகிறது:

“...அல்லாஹ் வழிகாட்டியோர் தவிர மற்றையோருக்கு அது பாரமாகவே இருக்கும்...”
(வசனம்: 143)

உள்ளத்தோடு ஒட்டி நிற்கும் அனைத்துப் பண்புகளையும், கருத்துக்களையும் விட்டு விடுதலை பெறுவது மிகக் கடின காரியம். இறைவனின் வழிகாட்டலைப் பெற்றவர்களே இந்த விடுதலையைப் பெறுகிறார்கள். அடுத்தவர்களுக்கு பெரும் பாரமாகவே இருக்கும்.

இத்தகையதொரு பாரிய பயிற்சியில் வெற்றி பெற்ற முஸ்லிம்களுக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது என்று வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி சொல்கிறது:

“...அல்லாஹ் உங்களது நம்பிக்கையை வீணாக்கிவிடக் கூடியவனன்று. நிச்சயமாக அல்லாஹ் மக்களுடன் மிகுந்த பரிவும், ஆழ்ந்த கருணையும் கொண்டவன்.”
(வசனம்: 143)

இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதனின் வரையறுத்த சக்தியை அறிவான். அவனது பலவீனங்களைப்பற்றி அவனுக்கு நன்கு தெரியும். எனவே, அவர்களது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் அவர்கள் மீது அவன் பொறுப்புக்களைப் போடுவதில்லை. எனவே, இறைவன் -அல்லாஹ்- “உங்களது நம்பிக்கையை அதனடியாக நீங்கள் ஏற்கனவே தொழுது வந்த தொழுகைகளைக் கூலியற்றுப் பயனற்றுப் போவதாக ஒரு போதும் செய்ய மாட்டான்.” எனக் கூறிவிட்டு இறுதியில்:

“நிச்சயமாக அல்லாஹ் மக்களுடன் மிகுந்த பரிவும், ஆழ்ந்த கருணையும் கொண்டவன்.” (வசனம்: 143) என்று கூறுகிறான்.

மனிதர்களுக்கும் இறைவனுக்குமிடையிலான தொடர்பே இது. மனிதர்களைக் கஷ்டப்படுத்த வேண்டும்; அவர்கள் மீது அளவு மீறிய பொறுப்புக்களை சுமத்த வேண்டும் என்பது இறைவனின் எண்ணமல்ல. அவன் மக்களோடு ஆழ்ந்த இரக்கமும், கருணையும் கொண்டவன். அவர்கள் விடும் தவறுகளை அவன் மன்னித்து விடுகிறான். ஆனால் இந்தப் பொறுப்புக்களும், சோதனைகளுமே மனிதனை வளர்க்கும். அவனை முழுச் சுதந்திரவானாக, பலமிக்க ஆளுமை கொண்டவனாக மாற்றும். இதுவே இந்தப் பொறுப்புக்கள், சோதனைகளின் பொருளாகும்.

கிப்லா மாற்றப்படும் நிகழ்வை வைத்து அறிவிலிகள் இவ்வாறெல்லாம் சொல்வார்கள் எனக் கூறி அதற்கான பதில்களையும், விளக்கங்களையும் கொடுத்ததன் பின்னர் இப்போது நேரடியாக மக்காவின் கஃபாவை நோக்கி கிப்லாவை மாற்றிக் கொள்ளுமாறு அடுத்து வரும் வசனங்கள் கூறுகின்றன:

قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ ۗ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ

الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ ۗ وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿111﴾

உமது முகம் வானத்தை நோக்கி திரும்புவதை நாம் பார்க்கிறோம். நீர் திருப்தியுறும் கிப்லாவை நோக்கி நிச்சயமாக உம்மை நாம் திருப்பி விடுவோம். மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கமாக உமது முகத்தைத் திருப்புவீராக. நீங்கள் எங்கிருந்த போதும் அதன் பக்கமே முகத்தைத் திருப்புவீர்களாக. நிச்சயமாக வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அது தமது இரட்சகனிடமிருந்து வந்த சத்தியமே என்பதை அறிவர். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவைபற்றி கவனயீனமாக இல்லை.

(வசனம்:144)

உமது முகம் வானத்தை நோக்கி திரும்புவதை நாம் பார்க்கிறோம்...(வசனம்: 144)

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அடிக்கடி வானத்தை நோக்கினார்கள். பிரார்த்தனையின்போது மனிதன் இயல்பாகவே நோக்கும் பக்கமது. இது இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கிப்லா கஃபாவை நோக்கியதாக அமைய மாட்டாதா? எனக் கடுமையாக எதிர்பார்த்தமையைக் காட்டுகிறது. குறிப்பாக மஸ்ஜிதுல் அக்ஸா என்ற யூதர்களது கிப்லாவை நோக்கி முஸ்லிம்கள் தொழுதமையை வைத்து பல கருத்துக் குழப்பங்களை யூதர்கள் ஏற்படுத்தி வந்தார்கள். அதுவும் இறை தூதரின் இந்த விருப்பத்தை வலுப்படுத்தியது. ஆயினும் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் இறைவனிடம் நேரடியாக இது பற்றிக் கருத்து வெளியிடவில்லை. இறை கட்டளைக்கு முன்னர் தான் பேசிவிடக் கூடாது என்பது இதன் பொருளாகும். அவ்வளவு தூரம் மிகுந்த கண்ணியத்தோடும், பண்பாட்டோடும் நடந்து கொள்ளல் இறை நெருக்கம் கொண்டோரிடம் உருவாகும் இயல்பான நடத்தை.

இப்போது இறைவன் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைக்கிறான்:

...நீர் திருப்தியுறும் கிப்லாவை நோக்கி நிச்சயமாக உம்மை நாம் திருப்பி விடுவோம்.

மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கமாக உமது முகத்தைத் திருப்புவீராக. நீங்கள் எங்கிருந்தபோதும் அதன் பக்கமே முகத்தைத் திருப்புவீர்களாக...

(வசனம்: 144)

இறை தூதர் (ஸல்) விரும்பும் கிப்லாவான மஸ்ஜிதுல் ஹராம் -கஃபா- நோக்கி திரும்புமாறு கூறும் இவ்வசனம், அது அனைத்து முஸ்லிம்களுக்குமான பொது கிப்லாவாக அமைகிறது என்றும் கூறுகிறது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களோடு அப்போதிருந்த முஸ்லிம் சமூகத்தையும், மறுமை நாள் வரையில் வரப் போகும் அனைத்து முஸ்லிம் சமூகத்தையும் விளித்து இவ்வசனம் பேசுகிறது.

முஸ்லிம்கள் கிழக்கில், மேற்கில், வடக்கில், தெற்கில் பூமி முழுக்கப் பரந்து எந்த நாடுகளில் வாழ்ந்தபோதும் மக்காவின் கஃபா நோக்கி முகத்தைத் திருப்புவார்களாக என்கிறது இந்த வசனம். நிறம், மொழி, இனம் என எத்தகைய வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் நீங்கள் திரும்பும் திசை ஒன்றே என முஸ்லிம்களை விளித்து இவ்வசனம் கூறுகிறது. இந்நிலையில் முஸ்லிம்கள் தமது ஒருமைப்பாட்டை உணர்கிறார்கள். நாங்கள் ஒரே உடம்பு, ஒரே கட்டமைப்பைக் கொண்டவர்கள் என்ற எண்ணம் அவர்களிடம் மேலோங்குகிறது. ஒரே குர்ஆன், ஒரே தூதர், அத்தோடு சேர்த்து ஒரு நாளைக்கு ஐந்து முறை எல்லோரும் ஒரே திசையை நோக்கி நிற்கும் ஒரே கிப்லா. இவ்வாறு இன, நிற, மொழி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் போய் கொள்கை ரீதியாக முஸ்லிம்கள் ஒன்றிணைகிறார்கள்.

கிப்லா பற்றிய சர்ச்சைகளையும், குழப்பங்களையும் ஏற்படுத்திவிட்ட வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் நிலை என்ன? என்று வசனத்தின் அடுத்த பகுதி விளக்குகிறது:

...நிச்சயமாக வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அது தமது இரட்சகனிடமிருந்து வந்த சத்தியமே என்பதை அறிவர். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவைபற்றி கவனயீனமாக இல்லை. (வசனம்: 144)

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் இது சத்தியமென நன்கறிவர். உலகில் முதன்மையான வணக்கத்தலம் கஃபா; தமதும், அரபிகளதும் முற்பாட்டனார் இப்றாஹீம் (அலை) அதனைக் கட்டினார் என்பதுவும் அவர்களறிந்த விடயம். எனவே, முஸ்லிம்கள் அதனைக் கிப்லாவாகக் கொண்டமை சரியே; அது இறை கட்டளையே என்பதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்த அறிவின்படி அவர்கள் செயற்படவில்லை. அவர்கள் ஆதாரங்களால் திருப்தியுறுபவர்களல்ல. அவர்களுக்கு வேண்டியது ஆதாரமல்ல. உண்மையில் இங்கு மனத் தூய்மையும், பற்றற்ற தன்மையுமே தேவை. யூதர்களிடம் இல்லாமல் போனது அதுதான். எனவேதான் அவர்கள் இவ்வாறு செயற்படுகிறார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- அவர்களது இச்செயல்கள் குறித்துக் கவனயீனமாக இல்லை. எனவே, முஸ்லிம்கள் இது பற்றி பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை என்று இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

அடுத்து வரும் வசனங்களும் தொடர்ந்து வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் நிலையை விளக்கிச் செல்கின்றன:

وَلَيْنَ أَتَيْتَ الَّذِينَ أَوْثُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ
وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَيْنَ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ
إِذَا لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٥﴾

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோரிடம் அனைத்து வகைச் சான்றுகளுடன் நீர் சென்றாலும் உமது கிப்லாவை அவர்கள் பின்பற்றப் போவதில்லை. நீரும் அவர்களது கிப்லாவை பின்பற்றப் போவதில்லை. ஒருசாரார் அடுத்த சாராரின் கிப்லாவை பின்பற்றுவதுவும் இல்லை. உமக்கு அறிவு வந்ததன் பின்னரும் அவர்களது மனோ இச்சைகளை நீர் பின்பற்றினால் அப்போது நீர் நிச்சயமாக அநியாயக்காரர்களில் ஒருவராவீர்.

(வசனம்:145)

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோரிடம் எல்லா வகையான அத்தாட்சிகளையும் நீர் கொண்டு சென்று, நீர் உண்மைத் தூதர் என நிறுவி கிப்லா மாற்றப்பட்டமை இறை கட்டளை என்று நிறுவ முற்பட்டாலும் அவர்கள் அதனை ஏற்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் மனோ இச்சைகளால் ஆளப்படுகிறார்கள். சொந்த நலன்களும், பல்வேறு தேட்டங்களுமே அவர்களை வழிநடாத்துகின்றன. எனவே, அவர்களிடம் ஆதாரங்களையும், அத்தாட்சிகளையும் முன்வைத்துப் பயனில்லை என விளக்கும் இவ்வசனம் அதேவேளை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் நிலைப்பாட்டையும் சொல்கிறது.

நீர் பின்பற்றுவது அவர்கள் எல்லோரும் மதிக்கும் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்கள் நிர்மாணித்த கிப்லாவையாகும். எனவே, ஒருமைப்பட்ட கிப்லாவாக இருக்க அதுவே பொருத்தமானது. பிரச்சினையை வெறியுணர்வு, பற்றுதல்களுக்கு வெளியேயிருந்து நோக்கினால் இத்தெளிவு பிறக்கும். இந்த வெறியுணர்வே யூதர்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும் பிரித்து வைத்தது. எனவே, நீர் எடுத்திருக்கும் நிலைப்பாட்டை விட்டகலல் சாத்தியமில்லை.

...ஒரு சாரார் அடுத்த சாராரின் கிப்லாவைப் பின்பற்றுவதுமில்லை...

(வசனம்:145)

யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கு மத்தியிலுள்ள எதிர்ப்பு மனப்பாங்கு, அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கொண்டிருக்கும் பற்றும், வெறியும், போதாமைக்கு யூதர்கள்,

கிறிஸ்தவர்களுக்கு மத்தியிலுள்ள மதப் பிரிவுகள் அனைத்தும் சேர்ந்து இத்தகைய நிலையை ஏற்படுத்தி விட்டன. அறிவுபூர்வப் பார்வையற்றுப் போன இந்நிலையில் ஒவ்வொரு சாராரும் தத் தமது கிப்லாவையே பற்றி நிற்பர்.

அடுத்து வருவது முஸ்லிம்களை விளித்து எச்சரிக்கும் ஒரு கடுமையான வசனம்:

...உமக்கு அறிவு வந்ததன் பின்னரும் அவர்களது மனோ இச்சைகளை நீர் பின்பற்றினால் அப்போது நீர் நிச்சயமாக அநியாயக்காரர்களில் ஒருவராவீர்.

(வசனம்: 145)

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களை விளித்து இங்கே பேசப்பட்ட போதிலும் இது பிரதானமாக அவர்களை பின்பற்றுவோரை நோக்கி வலியுறுத்தப்படும் விடயமாகும். இறை தூதரை நோக்கிப் பேசியதால் விடயத்தின் பாரதூரத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அத்தோடு முஸ்லிம்கள் சிலரின் மீது யூதர்களின் எதிர்ப்பிரச்சாரம் எவ்வளவு தூரம் தாக்கமேற்படுத்தியது என்பதையும் இதன் மூலம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

கொள்கைக்காகப் போராடுவோர் மீது தொடுக்கப்படும் அழுத்தம் அவர்களிடையே சற்று நெகிழ்ந்து கொடுத்து, விட்டுக் கொடுத்து போனால் என்ன என்ற நிலையை ஏற்படுத்துவதுண்டு. சத்தியத்தைக் கூட விட்டுக் கொடுத்து பொது அபிப்பிராயத்திற்கும், பொது மக்கள் மனோ இச்சைக்குமேற்ப இயைந்து போதல் நலன் பயக்கும் விடயமாக தோன்ற இடமுண்டு. இத்தயைதொரு நிலையையே இவ்வசனம் தருகிறது.

அல் குர்ஆன் இங்கே கிப்லா என்ற இப்பிரச்சினையை மிகவும் தெளிவாகவும், ஆழமாகவும், அறிவுபூர்வமாகவும் விளக்கியதை அவதானித்தோம். இந்நிலையில் யூதர்களது பிரச்சார அழுத்தமும், அது ஏற்படுத்தும் குழப்ப நிலைகளுக்குப் பயந்தும் அவர்களது மனோ நிலைக்கு இயைந்து செல்தல் மிகப் பெரும் தவறு; அநியாயம் என இவ்வசனம் கூறுகிறது.

அடுத்த வசனம் கிப்லா என்ற பிரச்சினையை வைத்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்தும் வேதம் கொடுக்கப்பட்டோரின் நிலை எவ்வளவு அசத்தியமானது என்பதையும், சத்தியத்தைத் தெரிந்து கொண்டே அசத்தியத்திற்கு விலை போகும் நிலை அது என்றும் விளக்குகிறது:

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ، كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْفُرُونَ
الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾

எம்மிடமிருந்து வேதத்தைப் பெற்றோர் அவரைத் தமது பிள்ளைகளை அறிவது போன்று அறிவார்கள். நிச்சயமாக அவர்களில் ஒரு சாரார் அறிந்து கொண்டே சத்தியத்தை மறைக்கிறார்கள்.

(வசனங்கள்:146)

மக்கள் தமது பிள்ளைகள் பற்றி நன்கறிவார்கள். ஒரு விடயம் பற்றி மிகச் சிறந்த முறையில் அறிமுகம் பெற்றிருப்பதற்குப் பாவிக்கும் அரசிகளது வழக்கிலிருந்து பிரயோகம்து. யூத, கிறிஸ்தவர்கள் குறிப்பாக அவர்களின் அறிஞர்கள் முஹம்மத் (ஸல்) பற்றி நன்கறிவார்கள். ஏனெனில் முன்னைய தவ்ராத், இன்ஜீல் போன்ற வேதங்களில் இது பற்றிய நற் செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த வகையில் அவர் கொண்டு வந்த தூது சத்தியம் எனவும் அவர்களறிவர். எனவே, கிப்லா மாற்றப்பட்டமையும் சத்தியமே என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். உண்மை இவ்வளவு தெளிவாக இருந்தும் வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் அதனை மறுத்தார்கள்.

ஒரு கொள்கைப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் அதன் சத்தியத்தைப் பார்த்து மட்டுமே மக்கள் அதனை ஏற்கிறார்கள்; நம்பிக்கை கொள்கிறார்கள். பின்னர் அக்கொள்கை வெற்றி பெற்று, சமூகமாக மாறி, சாதனைகள் பல புரிந்து, குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் அடையாளமாகவும் அது மாறிவிட்டால் இப்போது சத்தியத்திற்காக அக்கொள்கையை ஏற்பதோடு வேறு பல அம்சங்களும் அதனோடு கலந்து போகின்றன. யூத, கிறிஸ்தவர்களுக்கு நேர்ந்தது இதுதான். யூதர்கள் தமது வரலாற்றில் பல நபிமார்களைக் கண்டார்கள். பல சாதனைகளையும் நிகழ்த்தினார்கள். இவற்றின் மூலம் மார்க்கத்தை தமக்கொரு அடையாளமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டார்கள். கிறிஸ்தவர்களும் வரலாற்று ஓட்டத்தில் பாரியதொரு சாம்ராஜியத்தை உருவாக்கினார்கள். அவர்களும் மார்க்கத்தை தமது அடையாளமாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். இந்நிலையிலேயே இஸ்லாம் வந்தது. அது ஒரு சத்தியமெனத் தெரிந்தாலும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளல் இப்பின்னணியில் அவர்களுக்கு சாத்தியமற்றதாகியது. இஸ்லாத்தை தமது சமூக அடையாளத்திற்கும், தமது வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்திற்கும் எதிரியென அவர்கள் கண்டார்கள். இக்கருத்தையே இந்த வசனம் அவர்களுக்கு உண்மை தெரியும்; நீர் கொண்டு வந்தது சத்தியமெனவும் தெரியும். எனினும் அவர்கள் தொடர்ந்து உண்மையை மறைத்து வந்தார்கள் எனக் கூறுகிறது.

அல் குர்ஆன் இங்கே 'அனைவரும்' எனக் கூறாமல் 'ஒரு சாரார்' எனக் கூறியமை அடுத்த சமூகங்களை அணுகுவதில் அதன் நீதியான போக்கைக் காட்டுகிறது. யூத, கிறிஸ்தவ அறிஞர்களில் கூட எல்லோருமல்ல; ஒரு சாரார்தான் இவ்வாறு நடந்து கொண்டார்களென இவ்வசனம் கூறுகிறது. யூத, கிறிஸ்தவ பொது மக்களில் அதிகமானோர் தமது மதத் தலைவர்களைப் பின்பற்றி

கண்முடித்தனமாகச் செல்பவர்கள். பெரும்பாலும் சத்தியம் தெளிவானால் இந்தப் பொதுமக்களில் பலர் இஸ்லாம் என்ற சத்தியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடும்.

அடுத்து வரும் வசனம் இந்த எதிர்ப்பிரச்சாரங்கள் எத்தாக்கத்தையும் முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் விளைவித்துவிடக் கூடாது எனச் சொல்கின்றது:

﴿حَقُّ مَنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ﴾

இது உமது அதிபதியிடமிருந்து வந்த சத்தியமாகும். எனவே, ஒருபோதும் சந்தேகப்படுபவர்களில் ஒருவராக நீர் இருந்து விட வேண்டாம்.

(வசனம்:147)

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களை விளித்து இவ்வசனம் பேசினாலும் அவர்களுக்குப் பின்னால் உள்ள முஸ்லிம் சமூகத்தையே அது குறிக்கிறது. சத்தியம் இறை வார்த்தைகளிலேயே உள்ளது என்ற விடயத்தில் சந்தேகம் ஒரு போதும் ஒரு முஸ்லிமையும் அண்டக் கூடாது. எதிர்ப்பிரச்சாரத்தின் வேகம் சில போது சிலரை உலுப்பி விடுவதுண்டு.

யூதர்களும், இணை வைத்து வணங்குவோரும், நயவஞ்சகர்களும் இங்கு கொண்டு சென்ற மிகக் கடுமையான, திட்டமிட்ட பிரச்சாரம் சில பலவீன முஸ்லிம்கள் மீது தாக்கத்தை விளைவித்தது. அந்நிலையிலேயே இவ்வாறு இறைவன் -அல்லாஹ்- கூறினான்.

இப்பின்னணியிலேயே முஸ்லிம்கள் எதிர்ப்பிரச்சாரங்கள், கருத்துக்கள், சிந்தனைகளின் மோதல்களின்போது நிலைகுலைந்து விடும் நிலைமை பல சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்படுவதுண்டு என்ற வகையில் இந்த வசனத்தை மறந்துவிடக் கூடாது. யூதர்களுடனான கருத்து மோதலின்போது இவ்வசனம் கூறப்பட்டாலும் இங்கு குறிக்கப்படுவது ஒரு பொது உண்மையாகும்.

இந்த வாதத்தின் இறுதிப் பகுதியில் கிப்லா, திசை என்பவற்றை எவ்வாறு நோக்க வேண்டுமென அல்லாஹ் விளக்குகிறான்:

﴿وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ مُوَلِّيَهَا فَاسْتَبِقُوا الْحَيَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ

﴿اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

ஒவ்வொருவருக்கும் திசையொன்றுள்ளது. அவர்கள் அத்திசையின் பக்கமே திரும்புவார்கள். நீங்கள் நற்காரியங்கள் புரிவதில் உங்களுக்கிடையே போட்டி போட்டுக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் உங்களனைவரையும் அல்லாஹ் கொண்டுவருவான். அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்தி படைத்தவனாக உள்ளான்.

(வசனங்கள்:148)

ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் அவர்கள் திரும்பும் திசையொன்றிருக்க முடியும். இது இயல்பானது. இப்பின்னணியில் கிப்லா, திசை என்பது மார்க்கத்தின் அடிப்படையானதொரு விடயமல்ல. எனவேதான் சமூகங்களுக்கேற்ப அது வித்தியாசப்படுகிறது. எனவே, இப்பகுதியில் இவ்வளவு குழப்பங்களையும், வாதப் பிரதிவாதங்களையும், எதிர்ப்பிரச்சாரங்களையும் கொண்டு செல்வதில் அர்த்தமில்லை. ஒவ்வொரு சமூகத்தினரும் கவனிக்க வேண்டியது நன்மைகள், நலன்கள் செய்வதைத்தான்:

...நீங்கள் நற்காரியங்கள் புரிவதில் உங்களுக்கிடையே போட்டி போட்டுக் கொள்ளுங்கள்... (வசனம்: 148)

இது அனைத்து சமூகங்களையும் விளித்து அல் குர்ஆன் சொல்லும் கருத்து. உலகில் நன்மைகளையும், நலன்களையும், நற்பயன்களையும் கொடுப்பவற்றை செய்வதில் சமூகங்கள் தம்மிடையே போட்டி போட்டுக் கொண்டு முயற்சி செய்யட்டும். அதுவே அடிப்படையானது. கிப்லாவும், திசையும் ஒரு கிளைப் பிரச்சினை. சமூகத்திற்கு சமூகம் அது மாறுபட முடியும். ஒவ்வொரு சமூகமும் அடுத்த சமூகத்தோடு இவ்விடயத்தில் சகிப்புத்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளலாம்.

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும், அவர்களைச் சேர்ந்தோரும் இவ்வாறு நன்மையளிக்கும் விடயங்களைச் செய்வதில் குறைபாடு விடுவதில்லை என்பதனை எதிர்ப்பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டோரும் அவதானிக்க முடியும். இந்நிலையில் ஏன் வெறும் வெளித் தோற்றங்களுக்காக சர்ச்சைப்பட வேண்டும்? நற்காரியங்கள், நலன்பயக்கும் நடத்தைகளில் முஸ்லிம்களுடன் போட்டியிடலாமே என இந்த வசனம் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது.

பூமியில் எந்த நாட்டில், எந்தத் திசையில் மனிதர்கள் இருந்த போதும் எல்லோரும் மறுமையில் கொண்டு வரப்படுவார்களென நற்காரியங்களில் ஈடுபடல் பற்றிக் குறிப்பிட்டதை அடுத்து வரும் வசனம் விளக்குகிறது. செயல்களைப் பாடுங்கள்; நன்மைகளை வளர்ப்பதில் எவ்வளவு பாடுபட்டீர்கள் என்று அவதானியுங்கள்; வெறும் வெளித் தோற்றத்திற்காக இவ்வளவு குழப்பங்களை உருவாக்காதீர்கள்; இறைவன் -அல்லாஹ்- மறுமையில் இந்த செயல்களுக்கே கூலி கொடுக்கிறான்; இறை சக்தி இப்படி உங்களெல்லோரையும் திரட்டி, விசாரிக்கும் ஆற்றல் கொண்டது என்பதை இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

கிப்லாவின் மாற்றம் குறித்த இந்தச் சர்ச்சையின் இறுதிப் பகுதிக்கு இப்போது ஸூரா வருகிறது. முதலில் மீண்டும் கூப்பாவை நோக்கித் திரும்புமாறு பணிக்கும் வசனங்களை அங்கேயும் காண்கிறோம்.

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ
بِعَفِيفٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ
مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا
مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلَا تَمِ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾

நீர் எங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றாலும் மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கம் உமது முகத்தைத் திருப்புவீராக. அதுவே நிச்சயமாக உமதிரட்சுகனிமமிருந்து வந்த சத்தியமாகும். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவைபற்றி அலட்சியமாக இல்லை. மேலும் நீர் எங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்றாலும் மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கம் உமது முகத்தைத் திருப்புவீராக. உங்களுக்கு எதிராக மக்களிடம் எந்த ஆதாரமும் இருக்கக் கூடாது என்ற வகையில் நீங்கள் எங்கிருந்து புறப்பட்டாலும் மஸ்ஜிதுல் ஹராம் பக்கமாக உங்களது முகத்தைத் திருப்புங்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு மத்தியிலுள்ள அநியாயக்காரர்கள் தர்க்கித்துக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; எனக்கே பயப்படுங்கள். எனது அருட்கொடையை உங்கள் மீது பூரணப்படுத்தவும் நீங்கள் நேர்வழி பெறவுமே இந்த ஏற்பாடாகும்.

(வசனங்கள்:149,150)

வேதம் கொடுக்கப்பட்டோர் பற்றிய எந்தக் குறிப்புமின்றி மஸ்ஜிதுல் ஹராமை -கஃபாவை- கிப்லாவாகக் கொள்ளுமாறு இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும், முஸ்லிம் சமூகமும் இங்கு பணிக்கப்படுகிறார்கள். நபி எங்கிருந்து புறப்பட்டாலும், முஸ்லிம்கள் எங்கிருந்த போதும் கஃபாவை நோக்கி மட்டுமே தம் முகத்தைத் திருப்பட்டும் என்று கூறும் இவ்வசனம் அதுவே சத்தியம் எனவும் உறுதிப்படுத்துகிறது. "நீங்கள் செய்பவை பற்றி அல்லாஹ் பாராமுகமாக இல்லை." என்ற வசனத்தினூடே முஸ்லிம்களுக்கு இங்கு எச்சரிக்கையும் விடுக்கப்படுகிறது. இது சத்தியம், அதனை விட்டு நகர்தல் பெரும் தவறு என உணர்த்தவே இதன் கருத்தாகும். பலவீனமான முஸ்லிம்கள் சிலர் யூதர்கள், நயவஞ்சகர்கள் ஆகியோரின் எதிர்ப்பிரச்சாரத்தால் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதை இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

மீண்டுமொரு முறை கஃபாவின் பக்கம் திரும்புமாறு அதே வசனத்தை ஸுரா திருப்பிப் பாவிக்கிறது. ஆனால் இம்முறை வேறு நோக்கத்தோடு இவ்வசனம் வருகிறது. யூதர்களும், நயவஞ்சகர்களும், இணை வைப்போர்களான அரபிகளும் கிப்லாவை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல எதிர்ப்பிரச்சாரங்களைக் கொண்டு

சென்றனர் என்பதனைக் கண்டோம். அந்தப் பிரச்சாரங்களுக்கு சரியானதொரு பதிலாக அமையும் வகையிலேயே கிப்லா மாற்றப்பட்ட நிகழ்வு அமைகிறது என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும், முஸ்லிம்களும் ஆரம்பத்தில் மஸ்ஜிதில் அக்லாவை கிப்லாவாகக் கொண்டிருந்தனர். இது யூதர்களுக்கு ஒரு சாதக நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. “முஹம்மதுவும் எமது கிப்லாவையே கொண்டுள்ளார். இது எமது மார்க்கத்தின் உயர்வையும், அசல் தன்மையையும், உண்மையான கிப்லா எம்முடையதுதான் என்பதையும் தெளிவாக்கவில்லையா?” என்றவர்கள் வாதிட்டனர். “முஹம்மத் யூதர்களது புனிதத் தலத்தைக் கிப்லாவாகக் கொண்டு விட்டார். எமது கஃபாவை விட்டு விட்டார்.” என இணை வைப்பாளர்களான அரபிகள் இஸ்லாத்தைவிட்டு மக்களைத் தடுக்க பிரச்சாரம் மேற் கொண்டனர். இந்நிலையில் கஃபாவை கிப்லாவாகக் கொண்டமை இரு சாராரதும் வாத அடிப்படையைத் தகர்ப்பதாக அமைந்தது.

எனினும் சத்தியம், அசத்தியம் பற்றிப் பொருட்படுத்தாது, நேர்மையற்று அநீதி வழி செல்பவர்கள் தொடர்ந்தும் வாதாடவே செய்வார்கள். “தனது சமூகத்தைத் திருப்திப்படுத்த அவர்களது ஆலயத்தைக் கிப்லாவாகக் கொண்டுவிட்டார்.” என்பார்கள் யூதர்கள். “இதோ எங்களது கிப்லாவை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். இனி எமது மார்க்கத்தின் பக்கம் அவர் திரும்பி வந்துவிடுவார்” என கதை பரப்பினார்கள் இணை வைத்து வணங்கும் அரபிகள். “இவருக்கு ஒரு உறுதியான நிலைப்பாடு இல்லை. ஒரு முறை யூதர்களின் பக்கம் நிற்கிறார். பின்னர் இணை வைத்து வணங்கும் அரபிகளின் பக்கம் திரும்புகிறார்” என்று சொன்னார்கள் நயவஞ்சகர்கள்.

இவ்வாறு தம் நலன்களையே முதன்மையாகக் கொண்டு எந்த அநியாயத் திற்கும் தயாராக இருப்போர் தொடர்ந்து வாதாடியே வருவார்கள். அவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். அவர்களது வாதம் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தப் போவதில்லை. எனக்குப் பயந்து என் கட்டளையே பின்பற்றுங்கள் என இஸ்லாத்திற்கு எதிரான பிரச்சாரங்களின்போது நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறையை விளக்குகிறது இங்கே அல் குர்ஆன்.

தொடர்ந்து கிப்லா மாற்றப்பட்டதன் அடுத்த காரணத்தை அல்லது விளைவை இவ்வசனம் அதன் இறுதிப் பகுதியில் விளக்குகிறது:

...எனது அருட்கொடையை உங்கள் மீது பூரணப்படுத்தவும் நீங்கள் நேர்வழி பெறவுமே இந்த ஏற்பாடாகும். (வசனம்:150)

அரபிகள் கட்டுக்கோப்பாக அமைந்த ஒரு தனி சமூகமாக இருக்கவில்லை. துண்டு துண்டாகச் சிதறிய கோத்திரங்களாகவே காணப்பட்டார்கள். ஒருவருக்

கொருவர் அற்ப விஷயங்களுக்காக தொடர்ந்து போராடி பலவீனப் பட்டு வந்தார்கள். அறிவு மேம்பாடற்று, நாகரிகமற்று, மிக எளிய, சிறிய சமூகமாகவே அவர்கள் வாழ்ந்தனர். இந்த நிலையிலிருந்து அவர்களைக் கட்டியெழுப்பி, சமூகமாக்கி, கொள்கைக்காக உழைக்கும் ஒரு இலட்சிய நிலைக்கு உயர்த்தியமை ஒரு பெரும் அருள். இந்த வசனத்தை ஓதக் கேட்கும் எந்த அரபியும் இதனை நன்குணர்வார். அந்தப் பெரும் அருள் கஃபா கிப்லாவாக மாறுவதோடு பூரணம் பெறுகிறது. எங்கெல்லாம் இந்த இஸ்லாம் செல்கிறதோ அங்கெல்லாம் உள்ள மக்கள் இந்தக் கஃபாவை நோக்குகிறார்கள். அதன் விளைவு மிகப் பாரியது.

ஒரு இலட்சியத்தின் பின்னணியில் ஒரு மனித கூட்டத்தைத் திரட்டுவது மனித சமூகத்திற்கான பேரருள். அவ்வாறான சமூகத்தின் மையப் புள்ளியே கஃபாவாகும். முஸ்லிம்கள் என்ற சர்வதேச சமூகத்தின் மையப் புள்ளியாக கஃபாவை அமைத்தமை அருளைப் பூரணப்படுத்தியதாகும். முஸ்லிம்கள் நாடுகளாகத் துண்டாடப்படலாம். சிலவேளை இனங்களாகக் கூட அவர்கள் பிரிந்து பிளவுற்றுப் போகலாம். ஆனாலும் அவர்கள் கஃபா என்ற ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கவே செய்வார்கள். எனவே, அவர்களை மீள் ஒற்றுமைப்படுத்தல் ஒரே உம்மத் -சமூகம்- என்ற கோட்பாடு மீள் உருவாக்கம் பெறல் சாத்தியமானதே. எந்தவொரு இலட்சிய சமூகத்திற்கும் கிடைக்காத பேரருள் இது. இதனையே அருளின் பூர்த்தி என்கிறது இவ்வசனம்.

“நீங்கள் நேர்வழி பெறவுமே இந்த ஏற்பாடாகும்.” என கிப்லா மாற்றப்பட்டமையின் இன்னொரு காரணத்தை அல்லது விளைவை அடுத்து இவ்வசனம் சொல்கிறது. கிப்லா மாற்றப்பட்டமை ஒரு போராட்டமாகியது. அது பற்றி பல கருத்துக் குழப்பங்களை எதிரிகள் ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். அதற்குப் பதில் சொல்வதில் முஸ்லிம்கள் முனைந்து நின்றார்கள். அல் குர்ஆனும் இதனை மேலும், மேலும் தெளிவுபடுத்தி விளக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களின் வரலாறு, கஃபாவின் நிர்மாணம், கிப்லா என்பது மார்க்கத்தின் அடிப்படை விடயமல்ல; அதன் வெளித் தோற்றம் மட்டுமே, செயல்களே எப்போதும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்றெல்லாம் அல் குர்ஆன் விரிவாக விளக்க வேண்டியேற்பட்டது. இவ்வாறு இஸ்லாம் பற்றிய நல்ல தெளிவுக்கு வர இப்போராட்டம் வழிவகுத்தது. ஒரு கொள்கையை வளர்ப்பதில் உண்மையில் எதிரிக்கும் பெரும் பங்குள்ளது. நேர்வழியில் உறுதியுடன் நிலைத்து நிற்க இத்தகைய போராட்டங்கள் உதவுகின்றன. எதிர்ப்பும், போராட்டமும் வரும்போது தனது கொள்கையில் உறுதியாக நிற்க கொள்கைவாதி முனைகிறான். போராட்டத்தில் தன்னை அவன் புடம் போட்டுக் கொள்கிறான். “நீங்கள் நேர்வழி பெறவுமே” என்ற வசனம் மேற்கூறிய இக்கருத்துக்களையே விளக்கியது. நேர்வழி பற்றிய தெளிவை நன்கு பெற்று அதன் மீது உறுதியாக நிலைத்து நிற்கல் என்ற கருத்தையே அது இவ்வாறு சொல்கிறது.

கஃபாவை கிப்லாவாகக் கொண்டமை ஓரூள் என்று சொன்ன மேற்குறிப் பிடப்பட்ட வசனம் அந்த அருளை நபித்துவம் என்ற மிகப் பெரும் அருளோடு ஒப்பிட்டு அடுத்த வசனத்தில் சொல்கிறது:

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْنَكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ

الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥١﴾

உங்களுக்கு எமது வசனங்களை ஓதிக்காட்டுகின்ற, உங்களைத் தூய்மைப்படுத்து கின்ற, வேதத்தையும் ஞானத்தையும் கற்றுத் தருகின்ற, அத்தோடு நீங்கள் அறியாதவற்றையும் கற்றுத் தருகின்ற ஒரு தூதரை உங்கள் மத்தியிலிருந்தே உங்களுக்கு அனுப்பியது போன்ற அருட்கொடையே இதுவாகும்.

(வசனம்:151)

நபித்துவம் ஒரு மாபெரும் அருள். அரபிகளை விளிந்து கஃபா கிப்லாவாக ஆக்கப்பட்டமை ஓரூள் என விளக்கிவிட்டு இப்போது நபித்துவம் என்ற அருளும் உங்களுக்கு கிடைக்கப் பெற்றது என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. கிப்லாவும் உங்கள் நிலத்திலுள்ளது. நபியும் உங்களது நிலத்திலேயே தோன்றுகிறார். நபியெவ்வாறு ஒரு பெரும் அருளோ அவ்வாறே கஃபா கிப்லாவாகக் கொள்ளப்பட்டமையும் ஓர் அருளாக அமைகிறது என இவ்வசனம் கூறுகிறது. இந்த நபித்துவ அருளை விளக்கிக் காட்டும் வகையில் நபியின் அடிப்படைப் பணியை இங்கு இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

அவர் ஆயத்துகளை ஓதிக் காட்டுவார். இறை வசனங்களை ஓதிக் காட்டுவார் என்றும் இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். பெளதீக உலக அத்தாட்சிகளையும், ஆதாரங்களையும், அறிவுபூர்வமான ஆதாரங்களையும் அவர் முன்வைப்பார் எனவும் இதற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். 'ஆயாத்' என்ற சொல்லுக்கு இவ்விருவகைக் கருத்துக்களையும் அல் குர்ஆன் கொடுத்துள்ளமையே இதற்கான காரணம்.

மனிதர்களை உள ரீதியாகத் தூய்மைப்படுத்துவது அவரது அடுத்த பணி. அத்தோடு வேதத்தையும், 'ஹிக்மா' என்ற அறிவு நுணுக்கத்தையும் அவர் கற்றுக் கொடுப்பார். ஏற்கனவே ஓரளவு விரிவாக இவ்வசனத்தை விளக்கியுள்ளோம். எனவே, இங்கு அது பற்றிய விரிவான விளக்கம் அவசியமற்றது.

இவ்வசனத்தில் புதிதாக வந்திருக்கும் பகுதி "அத்தோடு நீங்கள் அறியாதவற்றையும் கற்றுத் தருகின்ற" என்பதாகும். இந்த வசனம் அறிவு என்பது வேதத்தைப் படிப்பதோடு முடிந்துவிடுவதில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஆரம்ப கால இஸ்லாமிய சமூகத்தின் ஓட்டத்தை அவதானிக்கும்போது இந்த உண்மையை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். அரபிகள் ஒழுங்கற்று சிதறுண்ட, சிறிதளவு அறிவே பெற்ற சமூகமாக இருந்தனர். அவர்கள் நாடோடிகளாக அல்லது பாலைவனத்தினுள்ளே ஒதுங்கிப் போன சில நகர்களில் வாழ்ந்தனர். அறிவு, ஆராய்ச்சி, நாகரிக வாழ்வு என்பவை அவர்களுக்குப் பரிச்சயமில்லாதவை. ஆனால் இஸ்லாம் அவர்களை உலகத் தலைமைகளாக மாற்றியது. பெரும் சாம்ராஜ்யமொன்றை மிகுந்த தகுதியுடனும், அறிவுபூர்வமாகவும் அவர்கள் வழிநடாத்தினர். பெரும் நாகரிகமொன்றையே அவர்கள் கட்டியெழுப்பினர். அரசியல் நிர்வாகம், சமூக வாழ்வொழுங்குகள், சமூக வாழ்க்கையின் இறை நியதிகள் இவற்றையெல்லாம் அவர்கள் படித்தமையே இதற்குக் காரணம். நபி தனது நடத்தை, தீர்வுகள், நுணுக்கமான வழிநடாத்தல்கள், பல தரப்பட்ட மனிதர்களுக்கான அணுகுமுறைகள் என்பவற்றினூடாக இந்த அறிவு நிலையை அவர்களில் ஏற்படுத்தினார்; அவர்களைப் பயிற்றுவித்தார். "அறியாதவற்றைக் கற்றுத்தருகின்ற" என்ற சொற்றொடர் சொல்ல வரும் கருத்து இதுவாகும்.

இத்தோடு கிப்லா மாற்றப்பட்டமையால் எழுந்த சர்ச்சையை ஸுரா முடித்துக் கொள்கிறது. எதிர்ப்பிரச்சாரங்களை எதிர் கொண்டு முறியடிப்பதற்கான அழகியதொரு வழிகாட்டலாக அது அமைந்திருப்பதை இந்த வசனங்களின் ஓட்டத்தை கூர்ந்து அவதானிப்பின் புரிந்து கொள்ள முடியும். அத்தோடு முஸ்லிம் களுக்கான பல்வேறு வழிகாட்டல்களையும் அது கொண்டிருந்தது. கிப்லா என்பதன் முக்கியத்துவம் யாது? என்பதை விளக்கிய அந்த வசனங்கள் கிப்லா மாற்றப்பட்டமை தூது கைமாறலுக்கான குறியீடு என்பதையும் காட்டி இறை தூதின் அடிப்படைப் பண்பையும் விளக்கிக் காட்டியது. இனி ஸுரா இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட அடிப்படைத் தலைப்புக்கு வருகிறது.

போராட்டமும், வாழ்வும்

(152-284)

முஸ்லிம் சமூகம் தனக்காக மட்டும் வாழ்ந்து விட்டுச் செல்லும் மூடுண்ட சமூகமல்ல. அது ஒரு கொள்கைவாத சமூகம். உலகைப் பாதுகாக்கும் சமூகம். உலகில் நன்மைகளையும், நலன்களையும், தூய்மையையும் வளர்ப்பது அதன் பணி. இந்தப் பின்னணியில் அனைத்து சமூகங்களோடும் உறவாடி தனது தூதை ஒரு கருத்துப் பரிமாறலுக்கு விட அது விரும்புகிறது. மனித சமூகத்திற்கு வந்த இறை தூது என்ற வகையில் அதனை முன்வைக்கும் பொறுப்பை அது மிகச் சரியாக நிறைவேற்றும் கடமைப்பாட்டில் உள்ளது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டைத் தொடர்ந்து இத்தகையதொரு பணியில் அது இறங்கிய போது தவிர்க்க முடியாமல் அப்போதிருந்த ஆதிக்க சக்திகளோடு மோத வேண்டியேற்பட்டது. அந்த மோதல் அரபு தீப கற்பத்தின் குறைஷிகளில் துவங்கி ரோம, பாரசீக சாம்ராஜ்யங்கள் வரை நீடித்தது. இவ்வாறு முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு வாழ்வே ஒரு போராட்டமாகியது. தன்னை தனிநபர், குடும்பம், சமூகம் என்ற வகையில் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டே அது போராட வேண்டி ஏற்பட்டது. இப்பின்னணியில் அர்ப்பணமும், தியாகமும், அயராத உழைப்பும் அதன் அன்றாட செயற்பாடாக அமைந்தன.

உண்மையில் இந்த ஸூரா மதீனாவின் அந்த அரசு நடாத்திய அந்தப் போராட்டத்தின் ஒரு பிரதான பகுதியைக் காட்டும் பிரதியேயாகும். சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டதிட்டங்களையும், பயிற்றுவித்தல் செயற்பாடுகளையும் இங்கே காண்கிறோம். இன்னொரு புறத்தால் போராட்டத்திற்கான வழிகாட்டல்களையும், நெறிப்படுத்தல்களையும், கள நிலவரங்களையும் இங்கே அவதானிக்கிறோம்.

அக்காலக் குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் வாழ்வோடு சம்பந்தப்படும் இவ்வசனங்கள் அதனோடு நின்றுவிடுவதில்லை. காலத்தைக் கடந்து நிற்கும் தூது இது. எனவே, இந்த வசனங்களும் காலம் கடந்து பேசும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை. நவீன முஸ்லிம் சமூகத்தோடும் அது பேசுகிறது. ஆனால் அவற்றை நாம் உலகில் ஏற்பட்டுவிட்ட பாரிய மாற்றத்தைக் கவனத்திற் கொண்டு சம காலக் கண் கொண்டு நோக்க வேண்டும்.

இப்போதும் முஸ்லிம் சமூகம் அதே பொறுப்பிலிருக்கிறது. போராட்டப் பாதையொன்று அதன் முன்னால் விரிந்து, நீண்டு செல்கிறது. சிந்தனைச் சுதந்திரமும், கொள்கைச் சுதந்திரமும் ஏற்கப்பட்ட இக்காலப் பிரிவில் போராட்டத்திற்கு ஆயுதங்கள் அடிப்படையாக அமையாது போகலாம். ஆனால் அந்தத் தியாகமும், அர்ப்பணிப்பும், அயராது உழைப்பும் இன்றுமுள்ள தேவைகளாகும். அந்தவகையில் இந்த வசனங்கள் நாம் வாழும் இக்காலப் பிரிவோடும் பேசும்.

அத்தோடு இந்த வசனங்களின் ஒரு பகுதி ஆன்மீகப் பயிற்சிகள், சமூக வாழ்வுக்கான சட்டதிட்டங்கள், வழிகாட்டல்கள் என்பவற்றைக் கொண்டுள்ளன. அவை எல்லா காலப்பிரிவுக்குமான வழிகாட்டல்கள். அவற்றைப் புரிந்து கொள்வதுவும், நாம் வாழும் காலப்பிரிவில் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த வழிகாண்பதுவும் எமது பொறுப்பாகும்.

இந்தப் பகுதியை வாசிக்கும்போது இரு விடயங்களைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். ஒன்று முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீள் புனரமைப்புக் காலப்பிரிவு இது. இரண்டாவது முஸ்லிம் சிறுபான்மை உலக முஸ்லிம் சனத்தொகையில் கணிசமானதொரு பகுதியென்பது தவிர்க்க முடியா ஒரு யதார்த்தம். இந்த இரு பின்னணியிலிருந்தும் இவ்வசனங்களை நோக்க ஆரம்பிப்போம்.

152ஆம் வசனத்திலிருந்து இறுதி வரை நாம் விளக்கிய அதே கருத்துப் போக்கில் செல்லும் ஸுராவின் இப்பகுதியை இலகு கருதி சில கிளைத் தலைப்புகளாக பிரித்துக் கொள்ளல் பொருத்தமாக அமையும்.

- I. 152-162 போராட்ட வாழ்வுக்கான அடிப்படைத் தகுதிகள்.
- II. 163-182 இறை வழிகாட்டலும், சில சட்ட ஒழுங்குகளும்.
- III. 183-195 நோன்பு என்ற வணக்கமும், ஆயுத போராட்ட ஒழுக்கங்களும்.
- IV. 196-203 ஹஜ் என்ற வணக்கம்.
- V. 204-214 தவிர்க்க முடியாப் போராட்டம்.
- VI. 215-220 தனி நபர், சமூகம்சார் சில கேள்விகளும், விளக்கங்களும்.

- VII. 221-242 குடும்ப வாழ்வு - சில சட்ட ஒழுங்குகளும், கொள்கைகளும்.
- VIII. 243-254 ஒரு யுத்த வழிநடாத்தலும், போராட்டம் பற்றிய சில உண்மைகளும்.
- IX. 255-260 இறை அதிகாரமும், மீன் உயிர் பெறலின் யதார்த்தமும்.
- X. 261-274 இஸ்லாமிய வாழ்வில் தர்மம்.
- XI. 275-284 வட்டியும் கடனும்.

I

போராட்ட வாழ்வுக்கான அடிப்படைத் தகுதிகள்

(152 - 162)

ஒரு முஸ்லிம் உலகின் விடிவுக்காக உழைப்பவன். மனித நலன்களும், அதற்கான உலக சீர் நிலையுமே அவனது நோக்கமாகும். உலகில் இந்நிலையை உருவாக்க அவனிடம் இறை தூது இருக்கிறது என்பது அவனது ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. இந்தப் பின்னணியில் உலகின் கொள்கைப் போராட்டத்தில் அவன் குதிக்கிறான். இப்பின்னணியில் அப்போராட்டத்தைக் கொண்டு செல்வதற்கான அடிப்படைத் தகுதிகள் பற்றி இப்பகுதி விளக்குகிறது:

எனவே, என்னை நீங்கள்

நினைவுகூருங்கள். நான் உங்களை
நினைவுகூருகிறேன். எனக்கு நன்றி
செலுத்துங்கள், நன்றி கொன்ற
நிராகரிப்பாளர்களாக
ஆகிவிடாதீர்கள். (152)

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே
தொழுகை மூலமும் பொறுமை
மூலமும் உதவி தேடுங்கள்.
அல்லாஹ் பொறுமையாளர்களுடன்
இருக்கிறான். (153)

فَادْكُرُونِي اذْ كُرْتُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا

تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ

وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

அல்லாஹ்வின் பாதையில் கொல்லப்
படுபவர்களை இறந்தவர்கள் என்று
சொல்ல வேண்டாம்.
அவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்.
ஆனால் நீங்கள் உணர
மாட்டீர்கள். (154)

நிச்சயமாக நாம் உங்களை
சிலவகைப் பயங்களாலும்,
பட்டினியாலும், செல்வங்கள்,
உயிர்கள், விளைபொருட்கள்
ஆகியவற்றில் இழப்பை
ஏற்படுத்தியும் சோதிப்போம்.
பொறுமையை மேற்கொள்பவர்
களுக்கு நற்செய்தி கூறுவீராக. (155)

அவர்கள் தங்களுக்கு ஏதேனும்
துன்பங்கள் நேரிடும்போது,
நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே
உரியவர்கள். அவனிடமே நிச்சயமா
கத் திரும்பிச் செல்வோராய் இருக்கி
றோம் எனக் கூறுவார்கள். (156)

அத்தகையோர் மீது அவர்களது இறை
வனிடமிருந்து நல்வாழ்த்துகளும்
நல்லருளும் கிடைக்கப்பெறும்.
அவர்கள்தான் நேர்வழி
பெற்றவர்கள். (157)

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتٌ
بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنَّ لَّا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٤﴾

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ
وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ
وَنَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ
وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾

நிச்சயமாக சபாவும் மர்வாவும்
அல்லாஹ்வுக்கான வணக்க
வழிபாட்டு அடையாளச் சின்னங்
களில் உள்ளவையாகும்.
எனவே, யார் இறை இல்லத்தை
ஹஜ் அல்லது உம்ரா செய்கிறாரோ
அப்போது அவ்விரு இடங்களைச்
சுற்றிவருவதில் அவர் மீது
குற்றமில்லை.
யாரேனும் தாமாக விரும்பி மேலதிக
நன்மைகள் செய்யின் நிச்சயமாக
அல்லாஹ் நன்றி தெரிவிப்பவனாக
வும் நன்கறிந்தவனாகவும்
உள்ளான். (158)

நாம் இறக்கிய தெளிவான
அறிவுரைகளையும், வழிகாட்டலை
யும் அவற்றை நாம் மக்களுக்கு
வேதத்தில் விளக்கிய பின்னரும் யார்
மறைக்கிறார்களோ அவர்களை
அல்லாஹ் நிச்சயமாகச் சபிக்கிறான்.
சபிக்கத் தகுதியுடையோரும்
அவர்களைச் சபிக்கிறார்கள். (159)

ஆனால் யார் பாவமன்னிப்புக்
கேட்டு, திருந்தி, சீர்படுத்திக்கொண்டு
வாழ்ந்து, தெளிவுபடுத்தியும்
சொல்கிறார்களோ அவர்களை நான்
மன்னிப்பேன்.
நான் பெரிதும் மன்னிப்பவனாகவும்
கருணை புரிபவனாகவுமுள்ளேன்.
(160)

إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ
فَمَن حَجَّ الْأَيْتَاتِ أَوْ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا
وَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ
شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ
وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي
الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ
اللَّعِينُونَ ﴿١٥٩﴾

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوا فَأُولَٰئِكَ
أَتُوبُ عَلَيْهِمْ
وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٠﴾

யார் நிராகரித்து,

நிராகரிப்பாளர்களாகவே மரணித்தும்
விடுகிறார்களோ அவர்களின் மீது
அல்லாஹ், மலாயிக்கத்துகள்,
மக்கள் அனைவரினதும் சாபம்
உண்டாகிறது. (161)

அதிலேயே அவர்கள் நிரந்தரமாக
இருப்பார்கள். தண்டனை
அவர்களுக்கு இலகுவாக்கப்பட
மாட்டாது. அவகாசமும் அவர்க
ளுக்கு அளிக்கப்படமாட்டாது. (162)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارًا أُولَٰئِكَ

عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ

أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ

وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾

فَأَذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَأَشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٢﴾

எனவே, என்னை நீங்கள் நினைவுகூருங்கள். நான் உங்களை நினைவுகூருகிறேன்.
எனக்கு நன்றி செலுத்துங்கள், நன்றி கொன்ற நிராகரிப்பாளர்களாக
ஆகிவிடாதீர்கள். (152)

ஒரு முஸ்லிமின் போராட்டத்தில் இறை நினைவும், நன்றியுணர்வும்
அடிப்படையான, முதன்மையான விடயங்கள். அவ்விரண்டும் ஒரு முஸ்லிமின்
வாழ்வின் இரு அடிப்படை விடயங்களும் கூட. மேலே விவரிக்கப்பட்ட
வகையில் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் பிரார்த்தனைக்கேற்ப முன்மாதிரி
முஸ்லிம் சமூகம் உருவாகி விட்டது. அதனிடம் தூதுப் பொறுப்பும் கொடுக்கப்
பட்டு விட்டது. போராட்டப் பாதையில் அது அடியெடுத்து வைத்து விட்டது.
இப்போது அது இறை நினைவோடும், நன்றியுணர்வோடும் இயங்குதலே அதன்
இயல்பான போக்காக அமைய வேண்டும்.

இறை தூதும், தூதுத்துவப் பொறுப்பும் கிடைக்கப் பெற்றமையும், கிப்லா
என்ற சர்வதேசிய மத்திய நிலையம் அமையப் பெற்றமையும் மாபெரும் அருள்கள்.
இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் இறைவனே. எனவே, அவனை
நினைவு கூர்வதும், நன்றி செலுத்துவதும் ஒரு முஸ்லிமின் கடமைப்பாடாகும்.

இறை நினைவு என்பதன் பொருளைப் புரிவது இவ்விடத்தில் அவசியமாகும்.
அது உள்ளத்தால் மட்டும் நிகழ முடியும். உள்ளத்தாலும், நாவாலும் நிகழவும்
முடியும். இறைவனை நினைவு கூர்வதால் உள்ளம் அன்பு, பயம், கண்ணிய
எண்ணம் என்பவற்றால் உணர்ச்சி மயமாதலே 'திக்கர்' என்பதன் பொருள். இந்த
இறை நினைவே விளைவைக் கொடுக்கக் கூடியதாகும்.

மனிதன் இறைவனை நினைவுகூர்வதன் விளைவு: “நான் உங்களை நினைவு கூருகிறேன்”-என்ற இறைவன் மனிதனை நினைவுகூரலாகும். இது இறைவனின் மாபெரும் அருள். நினைவுகூரும் மனிதனை இறைவன் -அல்லாஹ்- நினைவு கூரல் என்பது எவ்வளவு உயர்ந்த நிலை! இது இறையருளன்றி வேறென்ன? மனிதனை இறைவன் நினைவுகூர்தல் எனின் அவனுக்கு அருளையும், வெற்றி யையும், பாவமன்னிப்பையும், நல்வாழ்வையும் கொடுப்பதாகும். கீழ்வரும் ஹதீஸ் -நபி மொழி- இக்கருத்தை விளக்குகிறது.

அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) கூறினார்கள்: “அல்லாஹ் சொல்கிறான்: எனது அடியான் என்னைப் பற்றி நினைக்கும் வகையில் நான் இருக்கிறேன். அவன் என்னை தனது மனதில் நினைவு கூர்ந்தால் நானும் அவனை என் மனதில் நினைவு கூர்கிறேன். அவன் என்னை ஒரு கூட்டத்தில் நினைவு கூர்ந்தால் நான் அவனை அதனைவிடச் சிறந்த கூட்டத் தில் நினைவு கூருகிறேன். என்னிடம் அவன் ஒரு சாணளவு நெருங்கி வந்தால் நான் அவனிடம் ஒரு முழமளவு நெருங்குகிறேன். அவன் ஒரு முழம் என்னை நெருங்கி வந்தால் நான் அவனிடம் இரண்டு முழங்கள் நெருங்கி வருகிறேன். அவன் என்னிடம் நடந்து வந்தால் அவனிடம் நான் விரைந்துவருகிறேன்.” (ஸஹீஹ் புகாரி:6407, ஸஹீஹ் முஸ்லிம்:2675)

முஸ்லிமின் அடுத்த நிலை நன்றி செலுத்தலாகும். இது பல படித்தரங்களைக் கொண்டது. இறைவனது அருளை ஏற்று, அவனுக்கு மாறும்செய்ய வெட்கப்படல் அதன் முதல் படித்தரம். உள்ளத்தாலும், நாவாலும், நடத்தையாலும், வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்வின்போதும் நன்றி செலுத்தி வருவது அதன் உயர்ந்த கட்டமாகும்.

“நன்றி கொன்ற நிராகரிப்பாளர்களாக ஆகிவிடாதீர்கள்.” என்ற வசனத்தின் அடுத்த பகுதி, இறை நினைவு, நன்றி செலுத்தல் என்பவை இல்லாமலாகுவதன் இறுதி விளைவைச் சொல்கிறது. இறை நினைவும் நன்றி செலுத்தலும் இல்லாமலாகும்போது மனிதன் படிப்படியாக இறைவனைவிட்டுத் தூரமாகிச் செல்கிறான். இறுதியில் இது இறை நிராகரிப்புக்கே இட்டுச் சென்றுவிடுகிறது. எனவே, முஸ்லிம்கள் இவ்விடயத்தில் மிகுந்த கவனத்துடனும், எச்சரிக்கையுட னும் இருக்க வேண்டுமென இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

முஸ்லிம் சமூகம் இறை நினைவோடும், நன்றியுணர்வோடும் தனது பயணத்தை ஆரம்பித்தது; விளைவாக உயர்ந்தது; மாபெரும் சாதனைகளை நிகழ்த்தியது. பின்னர் அல்லாஹ்வை மறக்கத் துவங்கியது. நன்றி கொன்ற வகையில் நடக்கவும் துவங்கியது. விளைவாக படிப்படியாக வீழ்ச்சியுற்றது. மீண்டும் இறை நினைவையும், நன்றியுணர்வையும் வளர்த்துக் கொண்டால் அது மீண்டும் உயர முடியும்.

1. அல் முன்கா மின் அல் தர்கீப் வ அல் தஹீப் - யூஸூப் அல் கர்னாவி: பாகம் 1 ஹதீஸ்: 821

இவ்வாறு போராட்ட வாழ்வின் அடிப்படை உண்மையை விளக்கிய வலூரா அடுத்து வரும் வசனங்களில் வெற்றிக்கான அடிப்படைத் தகுதிகளை விளக்குகிறது. ஆரம்பத்தில் போராட்டத்தின் பிரதான ஆயுதம் பொறுமையும், தொழுகையும் என்கிறது.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே தொழுகை மூலமும் பொறுமை மூலமும் உதவி தேடுங்கள். அல்லாஹ் பொறுமையாளர்களுடன் இருக்கிறான். (153)

பொறுமையும், தொழுகையும் மனித ஆன்மாவுக்கு பெரும் பலத்தைத் தரும் இரு அம்சங்களாகும். துன்பங்களைக் கண்டு பதறாமை, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைச் சகித்துக் கொள்ளல், அவற்றை நிலைகுலையாது எதிர் கொள்ளல் என்ற இந்த மனத் திண்மை மனிதனின் அதி முக்கிய பலமாகும்.

மனோ இச்சைகளாலும், உலகக் கவர்ச்சிகளாலும் அள்ளுண்டு செல்லாமல் தூய்மையைப் பேணிப் பாதுகாத்து, நேர்வழியில் நிற்பதற்கு ஆழ்ந்த பொறுமையும், சகிப்புத்தன்மையும் அவசியம். அப்போது மனிதன் தூய்மையும், புனிதமும் பெற்று வளர்கிறான்.

தொழுகை என்பது இறை தொடர்பு. இறை நினைவு மனிதனுக்கு உள ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கிறது. எத்தகைய சக்திகளையும் எதிர் கொள்ளும் தைரியத்தையும் கொடுக்கிறது. பொறுமை, தொழுகை என்ற இந்த இரு சக்திகளையும் பெற்றுப் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட தனிமனிதனோ, சமூகமோ ஒரு போதும் தோற்றுப் போவதில்லை. துன்பங்களைக் கண்டதும் நிதானமிழந்து பதறிப் போதல், கஷ்டங்களையும், எதிர்ப்புகளையும் எதிரே காணும்போது துவண்டு போதல் தனிமனித முன்னேற்றத்திற்கும் தடையாகும். அத்தகைய தனிமனிதர்களைக் கொண்ட சமூகமும் ஏதனையும் சாதிக்காது. இவ்வசனத்தின் இறுதி "அல்லாஹ் பொறுமையாளர்களுடன் இருக்கிறான்." என்று முடிக்கிறது. அதாவது இறைவன் -அல்லாஹ்- சகிப்புத்தன்மையும், பொறுமையும் கொண்டு கடும் கஷ்டங்களுக்கும், துன்பங்களுக்கும் மத்தியில் நிலைத்து நிற்பவனுக்குக் கை கொடுக்கிறான்; அவனைப் பலப்படுத்துகிறான். இவ்வாறு, மனிதனை அவனது வரையறுத்த சக்தியோடு அல்லாஹ் போராடுவதற்கு விட்டுவிடுவதில்லை.

போராட்டத்தின் உயர்ந்த கட்டமான களத்தில் உயிரை அர்ப்பணித்து வீழ்வோரைப் பற்றி அடுத்து வரும் வசனம் பேசுகிறது.

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿154﴾

அல்லாஹ்வின் பாதையில் கொல்லப்படுபவர்களை இறந்தவர்கள் என்று சொல்ல வேண்டாம். அவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் நீங்கள் உணரமாட்டீர்கள். (154)

உண்மையில் அவர்கள் விழவுமில்லை; மரணிக்கவுமில்லை; அவர்கள் உயிர் வாழ்கிறார்கள் என்கிறது இவ்வசனம். இறைவனின் பாதையில் மரணிப்பது மரணமல்ல; அது வாழ்வு. எனவே, மரண பயத்தையே உங்களது உள்ளத்திலிருந்து எடுத்தெறிந்து விடுங்கள் என்கிறது இந்த வசனம். இக்கருத்தை இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்கள்:

“இறை பாதையில் மரணித்தவர்களின் -ஷஹீத்களின்- உயிர்கள் பச்சைப் பறவைகளின் இரைப்பைகளில் இருக்கும். அப்பறவைகள் சுவர்க்கத்தில் தாம் விரும்பும் பகுதிகளெல்லாம் சுற்றித் திரியும். பின்னர் அர்ஷின், கீழுள்ள விளக்குகளிடம் வந்து தங்கும்.” (ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)²

இறை பாதையில் போராடி களத்தில் இறப்பவர் மட்டுமே இவ்வயர்ந்த பதவியைப் பெறுவாரா? இறை பாதையில் நீண்ட, நெடுங்காலம் உழைத்து, பாடுபட்டு, பல அர்ப்பணங்கள் செய்து, அமைதியான அழகிய வாழ்வையும் இழந்து இறுதியில் மரணிப்போருக்கு இந்த அந்தஸ்து கிடையாதா? பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆயுத போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ள பலருக்கு இடம் கிடைப்பதில்லை. சிறுபான்மை சமூகத்தில் வாழ்தல் இதற்கொரு உதாரணம். இத்தகையவர்கள் பற்றி இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்கள்:

“இறை நம்பிக்கை கொண்டோரின் உயிர் ஒரு பறவையின் தோற்றம் பெறும். மறுமை நாளில் உடம்போடு அந்த உயிர் இணைக்கப்படும் வரையில் சுவர்க்க மரங்களில் அது உணவு உண்டு திரியும்.”³

மரண பயத்தை உள்ளத்திலிருந்து அகற்றிவிடுங்கள் எனக் கூறிய ஸூரா வாழ்வின் ஏனைய துன்பங்களை எவ்வாறு எதிர் கொள்ள வேண்டுமென அடுத்துச் சொல்கிறது.

1. 'அர்ஷ்' என்ற சொல்லின் மொழிப் பொருள் 'சிம்மாசனம்' என்பதாகும். இறை அதிகாரத்தை விளக்க இச்சொல் பாவிக்கப்படுகிறது.
2. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-199
3. இந்த ஹதீஸின் அறிவிப்பாளர் வரிசை மிகவும் உயர்ந்தது. அதில் நான்கு பெரும் இமாம்கள் இணைகிறார்கள். இமாம் அஹ்மத், இமாம் ஷாபியீ, இமாம் மாலிக், இமாம் ஜுஹரி என்போரே அவர்களாவர். இமாம் ஜுஹரி ஹதீஸ் கலை நிபுணர், இமாம், ஒரு தாயிசி சட்ட அறிஞரும் கூட. அறிவிப்பாளர் வரிசையில் அடுத்து இருப்பவர்கள் தாயிசி அப்துர்ஹம்மான் அவரது தந்தை ஸஹாபி கஃபு இப்னு மாலிக் (ரஹி) ஆவார்கள். முஸ்னத் இமாம் அஹ்மத் 15843 - உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-199

وَلْتَبْلُوْا كُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالشَّرَاتِ وَبَشِيرٍ
 الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾
 أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾

நிச்சயமாக நாம் உங்களை சிலவகைப் பயங்களாலும், பட்டினியாலும், செல்வங்கள், உயிர்கள், விளைபொருட்கள் ஆகியவற்றில் இழப்பை ஏற்படுத்தியும் சோதிப்போம். பொறுமையை மேற்கொள்பவர்களுக்கு நற்செய்தி கூறுவீராக. அவர்கள் தங்களுக்கு ஏதேனும் துன்பங்கள் நேரிடும்போது, நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள், அவனிடமே நிச்சயமாகத் திரும்பிச் செல்வோராய் இருக்கிறோம் எனக் கூறுவார்கள். அத்தகையோர் மீது இறைவனிடமிருந்து நல்வாழ்த்துகளும் நல்லருளும் உண்டாகும். அவர்கள்தான் நேர்வழி பெற்றவர்கள்.

(வசனங்கள்:155-157)

வாழ்வு என்பது ஒரு போராட்டம். இவ்வுலகு கூலிக்கும், வெகுமதிக்கு முரியதல்ல. இது சோதனைக்குரிய உலகு. இறை நம்பிக்கை கொண்டோர் சோதனைக்குட்படமாட்டார்கள் என்றில்லை. துன்பங்களும், கஷ்டங்களும் இறை நியதி. அது அனைவரையும் பீடிக்க முடியும். இந்த வகையில்தான் அதனை வலியுறுத்தி, உறுதிப்படுத்திக் கூறும் பிரயோகத்தை இவ்வசனம் கொண்டுள்ளது.

இங்கு பல்வேறு வகைத் துன்பங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு வகைப் பயங்கள், பொருளாதார ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டு, வறுமைப்பட்டு, பசிக்கும், பட்டினிக்குமுட்படல், செல்வ அழிவுகள், மரண நிகழ்வுகள் எனப் பலவற்றை இவ்வசனம் குறித்துக் காட்டுகிறது.

துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் மன உறுதியுடனும், பதற்றமின்றியும், நிலை குலையாமலும் எதிர்கொள்ளல் வாழ்வின் அதி முக்கிய விடயமாகும். இந்தத் துன்பங்களும், துயரங்களும், கஷ்டங்களுமே மனிதனைப் பயிற்றுவிக்கின்றன; பலப்படுத்துகின்றன; வளர்த்துவிடுகின்றன; அவனைப் புடம் போடுகின்றன. ஓர் இறை நம்பிக்கையாளன் எவ்வாறு வாழ்வின் இத்துயரங்களை எதிர் கொள்வான்? இதனை விளக்குகிறது அடுத்து வரும் வசனம்:

முதலில் “பொறுமையை மேற் கொள்வோருக்கு நற்செய்தி கூறுவீராக” என்கிறது. இந்தத் துன்பங்களின்போது நிதானத்துடனும், அமைதியுடனும் நடந்து கொள்ளல், அவற்றைச் சகித்துக் கொள்ளல், எதிர் மறை நிலைப்பாடுகளை எடுக்காதிருத்தல் என்பதுவே இதன் பொருளாகும்.

இவ்வாறு நடக்கும்போது விளைவு என்னவாகும் என்பதை “நற்செய்தி கூறுவீராக” என்ற சொற்றொடருடாக இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இது இரு கருத்துக்களைத் தருகிறது. ஒன்று மறுமையில் இத்தகைய பொறுமையாளர்களுக்கு அல்லாஹ் நிறைய வெகுமதிகளைக் கொடுப்பான்; சிறந்த அழகான வாழ்வைக் கொடுப்பான் என்பதாகும். இரண்டாவது இவ்வலகிலேயே நல்வாழ்வை அவர்கள் பெறுவார்கள் என்ற கருத்தையும் இது கொடுக்கிறது. வாழ்க்கையில் சாதிக்க விரும்புவர்களுக்கு மிக அத்தியாவசியமான ஒரு பண்பு பொறுமை. எத்தனை துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும், துயரங்களையும் எதிர் கொண்டாலும் அவற்றால் பாரியளவு பாதிக்கப்படாது, அவற்றைத் தாண்டிச் செல்லத் தெரிந்தவனே வாழ்வில் வெற்றி பெறுகிறான். துன்பங்களும், கஷ்டங்களும் மனிதனை வளர்க்கின்றன. நிதானத்தையும், அமைதியையும், கவனமாகத் திட்டமிடும் பண்பையும், நுணுக்கமாகச் செயற்படலையும் அங்கிருந்துதான் மனிதன் கற்கிறான்.

ஓர் இறை நம்பிக்கையாளனிடம் பொறுமை என்ற இப்பண்பு எங்கிருந்து எழுகிறது என அடுத்த வசனம் சொல்கிறது. “நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள். அவனிடமே நிச்சயமாகத் திரும்பிச் செல்வோராய் இருக்கிறோம்” இதுவே ஒரு முஸ்லிம் வாழ்வின் துன்பங்களை எதிர் கொள்வதற்கான தத்துவ அடிப்படையாகும்.

வாழ்வின் பொருளென்ன? இந்த வாழ்வுப் பொருட்களோடு முஸ்லிமுகுள்ள தொடர்பென்ன? என்பதைத்தான் இவ்வசனம் விளக்குகிறது. நான் வாழ்வது ஒரு தற்காலிக உலகில், மீண்டும் எனது அடிப்படையான, நிரந்தர இடத்திற்கு -இறைவனிடம்- நான் சென்று விடுவேன். அதுவரையிலான ஒரு பரீட்சைக் களத்திலேயே நான் இருக்கிறேன். எனவே, எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் இந்தப் பொருட்களும், உறவுகளும் நிரந்தரமானவையல்ல. அந்தவகையில் அவற்றுக்காக நான் வாழ முடியாது. எனது இந்தச் செல்வங்களுக்காகவோ, உறவுகளுக்காகவோ நான் வாழவில்லை. எனவே, அவற்றை நான் இழக்கும் போது அதற்காகப் பதறிப் போவதில் அர்த்தமில்லை.

இறைவனே எனது இலட்சியம். அவனது திருப்தியே எனது வாழ்வுக்குப் பொருள். அவனுக்காகவே நான் உள்ளேன். எனவே, இப்பகுதியில் நான் தோற்றால் அதுவே முழுத் தோல்வியாகும். இக்கருத்துக்களையே இவ்வசனம் கொடுக்கிறது. ஒரு முஸ்லிமின் வாழ்வின் யதார்த்தமும் இதுவே. இங்கிருந்துதான் ஒரு முஸ்லிம் பொறுமைக்கும், சகிப்புத்தன்மைக்குமான சக்தியைப் பெறுகிறான். இந்தச் சிந்தனையிலும், கருத்திலும் ஒரு முஸ்லிம் ஆழ்ந்து சென்று விட வேண்டும். அப்போது அவன் துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் எதிர் கொள்ளும் ஆன்ம பலத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான்.

அடுத்த வசனம் இவ்வாறு துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் சகித்துப் பொறுமையுடன் வாழ்வதால் வரும் விளைவைச் சொல்கிறது. முதலில் இத்தகையவர்கள் இறைவனின் ஸலவாத்துகளும், ரஹ்மத்தும் கிடைக்கப் பெறுகிறார்கள். ஸலவாத் என்பது வெற்றியையும், கண்ணியத்தையும், அந்தஸ்தையும் குறிக்கிறது. ரஹ்மத் என்பது கருணையைக் குறிக்கிறது. சில அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்களின் கருத்துப்படி பாவ மன்னிப்பு, புகழ் என்ற கருத்தை ஸலவாத் என்ற சொல் கொடுக்கிறது. இந்த வகையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- இத்தகையவர்கள் மீது கருணை காட்டுகிறான். அவர்களது பாவங்களை மன்னித்து விடுகிறான். அவர்களைப் புகழ்கிறான்; வாழ்த்துகிறான். என்ற கருத்துக்களை இப்பிரயோகம் கொடுக்க முடியும். இவை மனிதன் அல்லாஹ்விடமிருந்து பெறும் மிக உயர்ந்த வெகுமதி என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மனிதனின் துன்பங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்வது போல், மனக் காயங்களுக்கு மருந்திடுவது போல் இவ்வசனங்கள் அமைந்துள்ளன. இறைவனின் ஆழ்ந்த கருணையையும் அவை காட்டுகின்றன.

துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் எதிர் கொள்ளும் மனிதன் "நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள் அவனிடமே நிச்சயமாகத் திரும்பிச் செல்வோராய் இருக்கிறோம்" என்று உள்ளத்தால் மொழியும்போது தனக்குக் கிடைக்கும் இறை கண்ணியத்தையும், கருணையையும் மனத்தில் இருந்தி ஆறுதலடைகிறான்; அமைதி பெறுகிறான்; விழுந்து விடாமல் தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறான்.

"அவர்கள்தான் நேர்வழி பெற்றவர்கள்" என்ற வசனத்தோடு இக்கருத்து முடிவுறுகிறது. இவ்வசனம் உணர்த்தும் கருத்து மிக ஆழமானது.

துன்பங்களும், துயரங்களும், அவலங்களும் மனிதனை எங்கெல்லாமோ கொண்டு செல்கின்றன. வறுமையில் உழல்பவன், திடீரென செல்வங்களை இழந்தவன், தனது மிக நெருங்கிய அன்புக்குரிய ஒருவனை இழந்து விட்டவன் இப்படி பல்வேறு வகைகளில் துன்பங்களில் சிக்குண்டவர்கள் எப்படியெல்லாமோ மாறிப் போகிறார்கள். மன விரக்தியுற்று தற்கொலை செய்து கொள்பவர்கள், விபச்சாரம் செய்து உடலையே விற்று வாழ முயல்பவர்கள், களவையும், கொலையையும் துணிந்து செய்பவர்கள் - இப்படி எத்தனையோ வகையானவர்களை இப்பகுதியில் பார்க்க முடிகிறது. அல் குர்ஆன் ஏற்கனவே சொன்னவாறு வாழ்க்கை பற்றிய தெளிவும், இறை தொடர்புமுள்ளவர்கள் இத்துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் எதிர் கொண்டு வெற்றி பெறுகிறார்கள்; சாதனைகள் படைக்கிறார்கள். இன்னொரு சாரார் வழி பிறழ்ந்து குற்றச் செயல்களில் மூழ்கிப் போகிறார்கள். வேறொரு சாரார் வாழ்க்கையைவிட்டு ஒதுங்கி நடைப்பிணமாக வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறார்கள். அல்லது வாழ்வையே மாய்த்துக் கொள்ளும் தற்கொலைக்குச் சென்று விடுகிறார்கள். பெருந் தொகையானோர் வாழ்வின்

ஓரத்தில் நின்று கிடைத்ததைப் பெற்று வாழ்ந்து எதையுமே சாதிக்காது சராசரிகளாக மடிந்து போகிறார்கள்.

இந்தவகையில் துன்பங்களும், கஷ்டங்களும் ஒரு மனிதனை வழிபிறழ்ச் செய்வதில் ஒரு பெரும் பங்களிப்புச் செய்ய முடியும் என்பது தெளிவு. எனவே, துன்பங்களை எதிர் கொள்ளப் பயிலல் வாழ்வின் மிக முக்கியப் பகுதி. இந்தப் பின்னணியில்தான் இறுதியில் "அவர்கள்தான் நேர்வழி பெற்றவர்கள்" என இவ்வசனம் கூறுகிறது.

மேலே விளக்கப்பட்ட இறை வசனங்கள் தந்த கருத்துக்களைச் சுருக்கி கீழ்வருமாறு தொகுத்துத் தரலாம்:

1. இஸ்லாமியப் பாதையில் போராடுபவர்கள் இறை நினைவு கொண்டவர்களாகவும், நன்றிமிக்க நடத்தை கொண்டவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.
2. இந்தப் போராட்டத்தின் வெற்றிக்குப் பொறுமையும், சகிப்புத்தன்மையும், எதனையும் தாங்கிக் கொள்ளும் உள்ளமும் தேவை. இறை நெருக்கத்தைத் தரும் தொழுகை இப்பகுதியில் அடிப்படைப் பங்களிப்பைச் செய்ய முடியும்.
3. இந்தப் போராளி மரண பயத்தை வென்று நிற்க வேண்டும். இறை பாதையில் மரணிப்பது மரணமல்ல; அது இன்னொரு உயர்ந்த வாழ்வுக்கான திறவுகோல் என்று அவன் உணர வேண்டும்.
4. இஸ்லாத்திற்கான போராட்ட வாழ்வின் தகுதிகளை விளக்கிய வசனங்கள் வாழ்வின் துன்பங்களை எதிர் கொள்வது பற்றியும் விளக்கின. இதுவும் இஸ்லாமியப் பாதையில் உழைப்பதற்கான தகுதிகளில் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட முடியும். ஏனெனில் இஸ்லாமியப் போராளியை வாழ்வுப் பிரச்சினைகள் நீண்டாது என்பதல்ல. அவற்றை வெல்ல முடியாவிட்டால் இறை பாதையில் அவன் உறுதியுடன் நிலைத்து நிற்கவும் முடியாது போகும்.

إِنَّ الصَّامَةَ وَالْمُرُوءَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوْ أَعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٨﴾

நிச்சயமாக சபாவும் மர்வாவும் அல்லாஹ்வுக்கான வணக்கவழிபாட்டு அடையாளச் சின்னங்களில் உள்ளவையாகும். எனவே, யார் இறை இல்லத்தை ஹஜ் அல்லது உம்ரா செய்கிறாரோ அப்போது அவ்விரு இடங்களைச் சுற்றிவருவதில் அவர் மீது குற்றமில்லை. யாரேனும் தாமாக விரும்பி மேலதிக நன்மைகள் செய்யின் நிச்சயமாக அல்லாஹ் நன்றி தெரிவிப்பவனாகவும் நன்கறிந்தவனாகவும் உள்ளான். (வசனம்:158)

“அப்போது அவ்விரு இடங்களைச் சுற்றிவருவதில் அவர் மீது குற்றமில்லை.” என்ற வசன ஒழுங்கு அவ்வாறு சுற்றி வருவதைக் குற்றமாக நினைத்திருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை உணர்த்துகிறது. இதனை அனஸ் (ரழி) கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்:

“ஆஸிம் இப்னு ஸுலைமான் சொல்கிறார்: நான் அனஸ் (ரழி) அவர்களிடம் சபா, மர்வா பற்றிக் கேட்டேன். அதற்கவர் நாம் அவற்றை ஜாஹிலிய்யக் காலச் செயற்பாடு எனக் கருதி வந்தோம். இஸ்லாம் வந்ததும் அதனை நாம் விட்டு விட்டோம். அப்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- இவ்வசனத்தை இறக்கினான் என்று கூறினார்.” (ஸஹீஹ் அல் புகாரி)₁

ஸபா, மர்வாவைச் சுற்றி வரல் இஸ்லாத்திற்குப் புறம்பான ஜாஹிலிய்யத் வழக்கு எனக் கருதப்பட்டபோது அவ்வாறன்று அது ஹஜ் வணக்கத்தின் ஓர் அடையாளம்; எனவே, அதனைச் சுற்றி வருவது குற்றமல்ல; அதனைச் சுற்றி வாருங்கள் என இறைவன் -அல்லாஹ்- விளக்குகிறான்.

போராட்டத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களை விளக்கி வருகையில் ஹஜ்ஜோடு சம்பந்தப்பட்ட இந்தக் கிரியை மட்டும் ஏன் இவ்விடத்தில் அல் குர்ஆன் குறிப்பிட வேண்டும்? சொல்லி வந்த கருத்துத் தொடர்ச்சி அறுந்து விட்டதுவா? என்ற கேள்வி இங்கு எழ முடியும். இங்கு சற்று ஆழ்ந்து நோக்கினால் இவ்வசனங்களின் கருத்துத் தொடர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஹஜ் வணக்கம் முஸ்லிமைப் பயிற்றுவிப்பதில் ஒரு முக்கிய பங்கைச் செய்கிறது. இஸ்லாமியத் தூதின் மத்திய நிலையத்தோடு அவனை அது தொடர்புபடச் செய்கிறது. சர்வதேச முஸ்லிம் சமூகத் தொடர்பும் இதன் விளைவாகக் கிடைக்கிறது. எனவே, கொள்கைப் பற்றும், அதனை உலகெல்லாம் கொண்டு செல்லும் உத்வேகமும் கொண்டவனாக அவன் மாறுகிறான். இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில்தான் மேலதிகமாகவும், சுயமாக விரும்பியும் அத்தகைய வணக்கத்தைச் செய்யுமாறு தூண்டியும் விடுகிறது இவ்வசனம். இவ்விடத்தில் இறைவனே -அல்லாஹ்வே- அதற்கு நன்றி செலுத்துகிறான் என்ற ஓர் ஆச்சரியமான பிரயோகத்தையும் அல் குர்ஆன் பாவிக்கிறது. இறைவன் மனிதன் செய்யும் நன்மைகளுக்குக் கூலி கொடுப்பவன்; வெகுமதி வழங்குபவன் என்பது வே சாதாரண வழக்காகும். நன்றி செலுத்துதல் என்பது அவ்வாறன்று. அது ஒரு மிகைப்படுத்தல் பிரயோகம். கூலி கொடுத்தலுக்கு அப்பால் சென்று அது ஆழ்ந்த மன விருப்பத்தையும், திருப்தியையும் காட்டுகிறது.

யார் உண்மையில் மன விருப்பத்தோடும், தூய எண்ணத்தோடும் இத்தகைய நற்காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்ற அறிவின் பின்னணியிலேயே இறைவன் இவ்வாறு செய்கிறான் என “நன்கறிந்தவனாக உள்ளான்” என்ற பிரயோகத் தினூடாக இவ்வசனம் சொல்கிறது.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்; வா-1 பக்-201

“யாரேனும் தாமாக விரும்பி மேலதிக நன்மைகள் செய்யின்” என்ற இந்த வசனப் பிரயோகம் பொதுக் கருத்தையும் கொடுக்கக் கூடியது என்பதை இங்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். “நன்மைகள்” என்ற பிரயோகம் ஹஜ், உம்ரா வணக்கத்தை மட்டுமல்லாது பொதுவாக அனைத்து நன்மையான செயற்பாடுகளையும் குறிக்கும். கடமை என்ற நிலையிலன்றி சுய ஊக்கத்தால் நன்மைகள் செய்தல் உண்மையில் பாராட்டத்தக்க உயர்ந்த நடத்தையாகும். எனவேதான் இறைவன் நன்றி தெரிவிப்பவனாக உள்ளான் என்ற கருத்தை இவ்வசனம் கூறியது. கடமையை மட்டும் நிறைவேற்றுவருக்குக் கூலி. சுய தூண்டுதலின் விளைவாக நன்மைகள் செய்வோருக்கு நன்றி தெரிவித்தல் என்பது பொருத்தமாகவே அமைகிறது. எனினும் இறைவன் நன்றி செலுத்துகிறான் என்பது ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டவாறு ஒரு மிகைப்படுத்தப்பட்ட வித்தியாசமான பிரயோகம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதன் மூலம் மனிதர்களோடு இறைவன் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த இரக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இறைவனே மனிதனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறான் எனின் மனிதனின் நிலை எவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்பதை விளக்க வார்த்தைகளில்லை.

போராட்ட நிலையை விளக்கி வந்த தொடரில் ஹஜ் வணக்கத்தின் ஒரு கிரியையை குறிப்பிட்டமைக்கு இன்னொரு பின்னணியும் இருக்க முடியும். ஸபாவும், மர்வாவும் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வை நினைவு கூரச் செய்கிறது. இப்நாஹீம் (அலை) தமது மனைவியையும், குழந்தைப் பருவ மகனையும் மக்கா என்ற பாலை நிலத்தில் தன்னந்தனியாக விட்டு விட்டுத் திரும்புகிறார்கள். அவர் விட்டுச் சென்றபோது வைத்திருந்த தண்ணீரும் முடிந்து விடுகிறது. குழந்தைக்கு இப்போது தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது. ஸபா, மர்வா என்ற இரு குன்றுகளுக்குமிடையே அந்தத் தாய் பல முறை ஓடியோடித் தண்ணீர் தேடுகிறார். இறுதியில் ஜிப்ரீல் என்ற மலக்கு மூலம் நிலம் பிளந்து தண்ணீர் ஊற்றெடுக்கிறது. நீர் இருப்பது கண்டு இன்னும் பலர் அங்கு குடியேறுகின்றனர். படிப்படியாக அங்கு ஒரு சமூகம் உருவாகிறது. அந்த சமூகமே இந்தத் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களை ஈன்றெடுத்தது.

இப்படி ஒரு எளிய பெண்ணும், ஒரு சிறு குழந்தையும், அந்தப் பாலை வெளியே ஒரு மாபெரும் சமூக உருவாக்கத்தின் அடிக்கல்லாகிறது. “இஸ்லாத்திற்காக உழைக்க அடியெடுத்து வைப்பவர்களே இந்த நிகழ்வைக் கவனத்திற் கொள்ளுங்கள். ஹஜ், உம்ரா எனச் செல்லும்போது இந்த நிகழ்வை மனத்தில் கொண்டவர்களாக ஸபா, மர்வாவைச் சுற்றி வாருங்கள்.” இது இந்த வசனம் உணர்த்தும் கருத்து எனக் கொள்ளலாம்.¹

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் தத்கீர் அல் கலீம் பீ தப்ஸீரில் குர்ஆனில் ஹஜீம் - வஹிதுத்தின் கான்: வா-1 பக்-94

போராட்டம் என்பது தூதை எத்தி வைப்பதற்கான செயற்பாடேயாகும். அனைத்துவகைப் போராட்டங்களினதும் இலக்கு இதுவே. எனவே, அடுத்து தூதை எத்தி வைப்பவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய அடிப்படையான பண்பொன்றை விளக்கி இப்பகுதி முடிவடைகிறது.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي

الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٥٩﴾

நாம் இறக்கிய தெளிவான அறிவுரைகளையும், வழிகாட்டலையும் அவற்றை நாம் மக்களுக்கு வேதத்தில் விளக்கிய பின்னரும் யார் மறைக்கிறார்களோ அவர்களை அல்லாஹ் நிச்சயமாகச் சபிக்கிறான். சபிக்கத் தகுதியுடையோரும் அவர்களைச் சபிக்கிறார்கள்.

(வசனம்:159)

இறைவன் -அல்லாஹ்- மக்களுக்கு வழிகாட்டல்களையும், மிகத் தெளிவான போதனைகளையும், அறிவுரைகளையும், சட்டங்களையும் வேதத்தினூடாக அனுப்புகிறான். அவற்றை அதே வடிவில் முழுமையாக மக்கள் முன் வைப்பது இறை தூதரின் பொறுப்பாகிறது. பின்னர் அவர் உருவாக்கிய சமூகம் அப்பொறுப்பை ஏற்கிறது. காலம் செல்லச் செல்ல அச்சமூகத்தின் பிற்சந்ததியினர் அப்பொறுப்பை சரிவர நிறைவேற்றா நிலைக்கு மாறிப் போகிறார்கள். மார்க்கத் தலைமைகளும் சமூகத்தின் அந்தஸ்தும், அதிகாரமும் பெற்று மார்க்கத்தையே வியாபாரமாக மாற்றிக் கொள்ளும் நிலை தோன்றிவிடுகிறது. இந்நிலையில் தூதின் பல உண்மைகள் மறைக்கப்படுகின்றன; திரிபுபடுத்தப்படுகின்றன. பயமோ அல்லது சுய நலமோ அதற்குக் காரணமாக இருக்க முடியும். யூதர்கள் இதற்கு நல்லதொரு உதாரணம். இறுதித் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் பற்றிய உண்மைகளையும் சமூகத்தை விட்டு அவர்கள் மறைத்தார்கள். தவ்ராத்தும், இன்ஜீலும் கூறிய அல் குர்ஆனோடு ஒத்துச் செல்கின்ற இன்னும் சில பகுதிகளையும் அவர்கள் மறைத்தார்கள்.

இங்கு தரப்பட்டுள்ள வசனம் சமூக வாழ்வில் தோன்றுகின்ற இப்படியொரு தோற்றப்பாட்டையே சொல்கின்றது. இது பொதுவான வசனம். எல்லா சமூகங்களையும் இது குறிக்க முடியும். எனினும் இறங்கிய கால சூழ்நிலையைப் பொறுத்து அது யூதர்களையும், அடுத்து கிறிஸ்தவர்களையும் குறித்தது. இங்கு முஸ்லிம்களும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல என்று நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். கால ஓட்டத்தில் மார்க்கத்தின் உண்மையான போதனைகளையும், கருத்துக்களையும் மறைத்து, இணை வைத்தலுக்கும், மார்க்கம் என்ற பெயரில்

உள் நுழைந்த பிழையான சிந்தனைகளுக்கும் துணை போய் பிழையான அரசுகளுக்கு ஆதரவளித்த அறிஞர்களை இஸ்லாமிய வரலாற்றிலும் காண முடியும்.

இந்த வசனம் மக்களுக்காகவென்று இறைவன் -அல்லாஹ்- அனுப்பிய வழி காட்டல்களையும், சத்தியங்களையும் மறைக்கும் இச்செயல் இறை சாபத்தைத் தரும் பெரும் குற்றமென விளக்குகிறது. 'சபிக்கத் தகுதியுடையோரும் அவர்களைச் சபிக்கிறார்கள்' என வசனத்தின் இறுதியில் வரும் சொற்றொடருக்கு அடுத்த வசனம் விளக்கமாக அமைகிறது. இறை சாபமென்பதன் பொருள் இறையருள் கிடைக்காமல் போதல் என்பதாகும்.

இவ்வாறு இறை தூது சொன்ன உண்மைகளை மறைத்து, மக்களுக்கு அதனை விளக்காது விடுதல் என்ற மாபெரும் பாவத்திலிருந்தும் மீட்சி பெற முடியும். அந்த மீட்சியின் ஒழுங்குகளை அடுத்த வசனம் விளக்குகிறது.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُّوْا فَاُولَئِكَ أَثُوْبٌ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَابُ الرَّحِيْمُ ﴿١٦٠﴾

ஆனால் யார் பாவமன்னிப்புக் கேட்டு, திருந்தி, சீர்படுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்து, தெளிவுபடுத்தியும் சொல்கிறார்களோ அவர்களை நான் மன்னிப்பேன். நான் பெரிதும் மன்னிப்பவனாகவும் கருணை புரிபவனாகவுமுள்ளேன்.

(வசனம்:160)

முதலில் அவர்கள் இறை போதனைகளை மறைத்த அந்தப் பாவத்திலிருந்து மீள வேண்டும். அடுத்து அவர்கள் அந்த இறை கட்டளைகளையும், போதனைகளையும் கைக் கொள்வதன் மூலம் தம்மைச் சீர்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மூன்றாவது தாம் மறைத்த உண்மைகளை அவர்கள் தெளிவுபடுத்தி மக்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். இவ்வாறு அவர்கள் செய்த குற்றத்திலிருந்து மீளும் வழியென்பது வெறுமனே "எனது பாவங்களை மன்னித்து விடு" என்று நாவால் கூறுவது மட்டுமல்ல. குற்றத்திற்கேற்ப பாவமன்னிப்பும் அமைய வேண்டுமென அதனை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து இவ்வசனம் விளக்கியது.

"தெளிவுபடுத்தியும் சொல்கிறார்களோ..." என மொழிபெயர்ப்பில் வந்துள்ள சொற்களுக்கான அல் குர்ஆனின் சொல் "பையனூ" என்பதாகும். இப்பிரயோகத்திற்கு உண்மையை மறைத்துச் செயற்பட்ட இவர்கள் தாம் அத்தகைய நிலையிலிருந்து மீண்டு விட்டோம் என்பதனை மக்களுக்கு முன்னால் பகிரங்கமாகச் சொல்ல வேண்டும்; மக்களுக்கு நேர்வழிகாட்டல் என்ற விடயத்தில் பாவமன்னிப்புக் கேட்டல் என்பதை இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற இன்னொரு கருத்தையும் கொடுக்க முடியும். இவ்வாறு பகிரங்கமாகத் தம்

நிலையை அறிவிப்பதன் மூலம் சத்தியத்தை மறைத்ததால் பாதிப்புற்ற பலரை மீளச் செய்ய முடியும். சத்தியமும் இதனால் பலம் பெறும்.¹

இப்போது அல் குர்ஆன் அவ்வாறு சீர் திருந்தி வரும் அவர்களுக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- பாவமன்னிப்பை வழங்குகிறான் என்கிறது. ஏனெனில் இறைவன் பாவமன்னிப்பை ஏற்பதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவன். அதிகமதிகம் பாவமன்னிப்பை ஏற்பவன். அத்தோடு எல்லையற்ற அன்பும், கருணையும் கொண்டவன். இவ்வாறு இந்த வசனம் குற்றச் செயல்கள் புரிந்தோரை இறைவனின் பக்கம் வருமாறு ஆர்வமும், ஆசையுமூட்டி அழைக்கிறது; அவர்களை வரவேற்கிறது. சத்தியத்தை மறைத்து, அசத்தியம் வளரக் காரணமாக இருந்து நிறையப் பேரை வழிகெடுத்தல் என்ற பெரும் குற்றச் செயலைப் புரிந்தவனுக்கும் கூட பாவமன்னிப்பின் கதவுகள் மூடப்படவில்லை என்று இவ்வசனம் கூறுவதன் ஊடாக இறையருளின் பாரிய தன்மையை விளங்கிக் கொள்கிறோம்.

அடுத்து வரும் இரு வசனங்களும் பாவமன்னிப்பின் பக்கம் வராது அந்த இறை நிராகரிப்பிலேயே மரணித்துவிடல் எவ்வளவு பாதகமாக அமையும் எனச் சொல்கிறது:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦١﴾

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٢﴾

யார் நிராகரித்து, நிராகரிப்பாளர்களாகவே மரணித்தும் விடுகிறார்களோ அவர்களின் மீது அல்லாஹ், மலாயிக்கத்துகள், மக்கள் அனைவரினதும் சாபம் உண்டாகிறது. அதிலேயே அவர்கள் நிரந்தரமாக இருப்பார்கள். தண்டனை அவர்களுக்கு இலகுவாக்கப்பட மாட்டாது. அவகாசமும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படமாட்டாது.

(வசனம்:161,162)

முன்னால் போன வசனங்கள் சத்தியத்தை மறைப்பது பற்றிப் பேசி வந்தன. அது இறை சாபத்தைத் தரும் பெரும் பாவம் என அங்கே விளக்கப்பட்டது. "சபிக்கத் தகுதியுடையோரும் அவர்களைச் சபிக்கிறார்கள்" எனவும் அங்கே கூறப்பட்டது. இத்தகைய பெரும் பாவத்திற்கான பாவமன்னிப்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டுமெனவும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

இப்போது இந்த வசனம் "நிராகரிப்பாளர்கள் அவர்கள் நிராகரிப்பிலேயே மரணித்துவிட்டால்" என ஆரம்பித்து அவர்கள் மீதான சாபம் பற்றி விளக்குகிறது. இவ்வசனத்தில் இரு விடயங்களை அவதானிக்க முடிகிறது:

1. பாக்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-36
பீ லீனாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-151

1. இறை வழிகாட்டலை மறைத்தோர் பற்றிக் கூறிய முன்னைய வசனத்தைத் தொடர்ந்து வரும் இவ்வசனம் இறை நிராகரிப்பாளர்கள் பற்றி இங்கே பேசுகிறது. இது சத்தியத்தை மறைத்தோர் பற்றிய கருத்தின் தொடரா? அல்லது வேறாக நிராகரிப்பாளர்கள் பற்றிய விளக்கமா? என்ற கருத்து மயக்கம் இங்கு தோன்ற முடியும்.

இறை வழிகாட்டல்களை மறைப்போர் பற்றிய கருத்துத் தொடர்ச்சியாகவே இவ்வசனம் அமைந்துள்ளது என்று கொள்வதே மிகப் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. குறிப்பாக யூதத் தலைமைகள் இறுதித் துதுக்கு எதிராக உழைத்தனர். அதன் முக்கிய ஒரு பகுதியே தவ்ராத்தில் இறை தூது பற்றிய வந்த உண்மைகளை மறைத்தமையாகும். இதனால் யூத சமூகமும் வழிதவறியது. வேதம் கொடுக்கப்படாத சமூகங்கள் இஸ்லாத்தின் பக்கம் வருவதற்கும் இது தடையாக அமைந்தது. இறை மார்கத்திற்கெதிரான இந்த செயற்பாடு இறை நிராகரிப்பு என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்தக் கருத்தின் தொடரிலேயே “யார் நிராகரித்து நிராகரிப்பாளர்களாகவே மரணித்தும் விடுகிறார்களோ...” என பாவமன்னிப்புக் கேட்காமையை இவ்வசனம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. முன்னைய வசனம் பாவமன்னிப்புக்கான சந்தர்ப்பம் இருந்தமையை விளக்கிக் காட்டியமையை இங்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

2. “சபிக்கத் தகுதியுடையோரும் அவர்களை சபிக்கிறார்கள்” என முன்னைய வசனம் சொன்ன கருத்தை இந்த வசனம் அவர்கள் மலக்குகளும், மனிதர்களும் என தெளிவுபடுத்துகிறது. இறை தூதை மறைப்பவன் அனைவரதும் சாபத்திற்கு உட்படுகிறான். முதலில் இறைவனின் சாபத்தை அவன் பெறுகிறான். அடுத்து எப்போதும் நன்மையையே விரும்புகின்ற தூயவர்களான மலக்குகள் அவர்களை சபிக்கிறார்கள். இறுதியில் மனிதனின் சாபமும் அவர்கள் மேல் விழுகிறது. இறைவனின் தூது எவ்வளவு தூயது! அத்தகைய தூதையே எம்மைவிட்டு இவர்கள் மறைத்தார்கள் என மனிதர்கள் உணரும்போது அவர்கள் சாபமிடுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தொடர்ந்து இத்தகையவர்களுக்கான தண்டனை விவரிக்கப் படுகிறது:

அவர்கள் அந்தச் சாபத்திலேயே நிரந்தரமாக இருப்பார்கள். சாபமெனும் அத்தண்டனை கொஞ்சமெனும் குறைக்கப்பட மாட்டாது. அல்லது சாபத்தின் விளைவாக வரும் தண்டனை சற்றேனும் இலகுபடுத்தப்பட மாட்டாது. தண்டனை பெறும் காலமும் பிற்படுத்தப்பட மாட்டாது.

இறையருளிவிருந்து விரட்டப்பட்டவர்கள் இவர்கள். மலக்குகளின் பிரார்த்தனையும் இவர்களுக்கில்லை. மனிதர்களிடத்திலும் இவர்களுக்கு இடமில்லை.

இப்படி வானத்திலும் பூமியிலும் யாருமற்று, இடமுமற்று தூரமாக்கப்பட்டவர்களாக இவர்களது வாழ்வு அமையப் போகிறது என்கிறது இந்த வசனம்.¹

தூது சுமந்தவர்கள் அதனை மிகச் சரியாக எத்தி வைக்க வேண்டும். பயம், உலக இலாபம் என்பவற்றால் பாதிக்கப்பட்டு தூதின் சில பகுதிகளை மறைக்கும் நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டு விடக் கூடாது என விளக்கி இப்பகுதி முடிவடைந்தது.

இவ்வாறு தூதை சுமந்து போராட்டக் களத்தில் நுழையும் சமூகம் பெற்றிருக்க வேண்டிய பண்புகளை விளக்கிய ஸூரா இனி அந்த சமூகத்தின் தனிமனித, சமூக வாழ்வுக்கான சட்டதிட்டங்களையும் வழிகாட்டல்களையும் வழங்க ஆரம்பிக்கிறது. அடுத்து வரும் வசனங்கள் அதன் முதற் பகுதியாக அமைகின்றன.

1. பார்க்க: பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்:151
தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-38

II

இறை வழிகாட்டலும், சில சட்ட ஒழுங்குகளும்

(163 - 182)

உங்களது கடவுள் ஒரே கடவுளே,
அளவற்ற கருணை புரிவோனும்,
மிகப் பெரும் இரக்கப் பண்பு
கொண்டோனுமாகிய அவனைத்
தவிர வேறு கடவுளே
கிடையாது. (163)

வானங்கள் பூமியின் படைப்பிலும்,
இரவு பகல் மாறிமாறி வருவதிலும்
மனிதர்களுக்குப் பிரயோசனம் தரும்
பொருட்களைச் சமந்து கடலில்
ஓடும் கப்பல்களிலும், வானத்திலி
ருந்து அல்லாஹ் இறக்கும்
தண்ணீரிலும், அதன்மூலம் பூமியை
அது இறந்ததன் பின்னர் உயிர்ப்பித்
தலிலும், அதில் அனைத்து வகை
மிருகங்களை பரப்பிவிட்டிருப்
பதிலும், காற்றை மாறிமாறி வீசச்
செய்வதிலும், வானத்துக்கும்
பூமிக்கும் இடையே கட்டுப்படுத்தி
வைக்கப்பட்டுள்ள மேகத்திலும்
அறிவுள்ளோருக்குப் பல அத்தாட்சி
கள் உள்ளன. (164)

وَاللَّهُكُمْ إِلَهٌُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٦٣﴾

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ
الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي
الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ
السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ
الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٦٤﴾

மக்களில் சிலர் அல்லாஹ் அல்லாதோரை அவனுக்கு நிகரானவர்களாகக் கொண்டுள்ளனர். அல்லாஹ்வின் மீது அன்பு வைப்பது போன்று அவர்கள் மீதும் அன்பு வைக்கின்றனர். நம்பிக்கையாளர்கள் அல்லாஹ்விடமே மிகுந்த அன்பு வைப்பர். தண்டனையை அநியாயக்காரர்கள் நேரில் பார்க்கும்போது ஏற்படும் நிலையை இப்போது காண்பார்களாயின், சக்திகள் அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்குரியது; அல்லாஹ் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன் என்று அறிவர். (165)

பின்பற்றப்பட்டவர்கள் பின்பற்றியோரை விட்டு அவ்வேளை நீங்கிக்கொள்வர். தண்டனையையும் அவர்கள் அப்போது பாப்பர். அவர்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளும் அப்போது அறுந்து போயிருக்கும். (166)

அப்போது பின்பற்றியவர்கள் "எமக்கு மீண்டும் ஒரு கட்டம் கிடைக்குமானால், அவர்கள் எம்மைவிட்டு விலகிக் கொண்டது போன்று நாமும் விலகிக் கொள்வோமே" என்பார்கள். அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் அவர்களது செயல்களை அவர்களுக்கு கைசேதமாகக் காட்டுவான். அவர்கள் நரகத்தை விட்டு வெளியேறவும் மாட்டார்கள். (167)

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ

أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ

الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا

وَرَأَوْا الْعَذَابَ

وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾

وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرِهْنَا فَنَتَّبِعَ

مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا

كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ

عَلَيْهِمْ

وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾

மக்களே! பூமியிலுள்ள

அனுமதிக்கப்பட்டவற்றை, தூய நல்லவற்றையே சாப்பிடுங்கள். வைத்தானின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்ற வேண்டாம். நிச்சயமாக அவன் உங்களுக்கு தெளிவான எதிரியாவான். (168)

தீங்காக அமைபவற்றையும், மானக்கேடான குற்றங்களையும் செய்யுமாறுதான் அவன் உங்களை ஏவுகிறான்.

மேலும் நீங்கள் அறியாத விடயங்களை அல்லாஹ் மீது சுமத்திச் சொல்லுமாறும் அவன் ஏவுகிறான். (169)

அவர்களுக்கு "அல்லாஹ்

இறக்கியவற்றைப் பின்பற்றுங்கள்" எனக் கூறப்பட்டால் "இல்லை எமது முன்னோர்களிடம் நாம் கண்டவற்றைப் பின்பற்றுகிறோம்" என்று கூறுவார்கள்.

அவர்களது முன்னோர்கள் எந்த அறிவும் அற்றவர்களாகவும், நேர்வழி பெறாதவர்களாகவும் இருந்தாலும் கூட அவர்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்வார்களா? (170)

நிராகரிப்பாளர்களது நிலைக்கு

கால்நடைகளை நோக்கி இடையன் சத்தமிடுதலை ஒப்பிடலாம். அவனது கூப்பாட்டையும், அழைப்பொலியையும் தவிர அங்கு வேறெதுவும் கேட்பதில்லை. அவர்கள் செவிடர்கள், ஊமையர்கள், குருடர்கள்.

அவர்கள் எதனையும் அறிவுபூர்வமாக விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள். (171)

يَتَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَلًا طَيِّبًا

وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوتَ الشَّيْطَانِ

إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾

إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوْءِ وَالْفَحْشَاءِ

وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ

نَتَّبِعُ مَا الْقَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا

أَوَّلُو كَانْ ءَابَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا

وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا

لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً

صُمٌّ بُكْمٌ عُمَى

فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! நாம் உங்களுக்கு அளித்திருக்கும் தூய்மையானவற்றைச் சாப்பிடுங்கள். நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு மட்டுமே பணிந்து கட்டுப்படுபவர்களாயின் அவனுக்கே நன்றி செலுத்துங்கள். (172)

இறந்தவை, இரத்தம், பன்றி இறைச்சி, அல்லாஹ் அல்லாதவற்றின் பெயர் சொல்லி அறுக்கப்பட்டவை என்பவையே உங்களுக்கு அவன் அனுமதிக்காதவைகளாகும். எனினும், யாரேனும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உட்பட்டால் சுய விருப்பம் கொண்டில்லாமலும், வரம்பு மீறாமலும் அவற்றை அனுபவிப்பதில் குற்றமில்லை. நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பு வழங்குபவனாகவும், ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (173)

யார் அல்லாஹ் வேதத்தில் இறக்கியவற்றை மறைத்து, அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கிறாரோ அவர் நெருப்பை சாப்பிட்டே தம் வயிற்றை நிரப்புகிறார். அல்லாஹ் மறுமைநாளில் அத்தகையவர்களோடு பேசவும் மாட்டான். அவர்களைத் தூய்மையானவர்களாகக் காணவும் மாட்டான். அவர்களுக்கு வேதனை தரும் தண்டனையும் உண்டு. (174)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالْدَّمَ وَحَمَّ الْخَنِزِيرِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لغيرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطَرَّ عَيْرِ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ مِنْ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ تَمَتًّا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٤﴾

அவர்கள்தான் நேர்வழியைக்
கொடுத்து வழிகேட்டை வாங்கிக்
கொண்டவர்கள்.

பாவமன்னிப்பைக் கொடுத்து
தண்டனையை வாங்கிக்
கொண்டவர்கள்.

நரகின் மீதான இவர்களது பொறுமை
எவ்வளவு வியப்புக்குரியது! (175)

அஃது ஏனெனில், அல்லாஹ்
சத்தியத்துடன் வேதத்தை
இறக்கினான்.

வேதத்தில் கருத்து வேறுபாடு
கொண்டவர்கள் தமது பிளவுகளில்
மூழ்கி வெகுதூரம் சென்றுவிட்
டார்கள். (176)

கிழக்குக்கும் மேற்குக்கும் உங்களது
முகங்களைத் திருப்புவதல்ல
நன்மையான காரியம்.

ஆனால், நன்மையான காரியம்
என்னவெனில், அல்லாஹ்வையும்,
இறுதிநாளையும், மலக்குகளையும்,
வேதங்களையும், நபிமார்களையும்
நம்பிக்கை கொள்வதாகும்.

அத்தோடு செல்வத்தை அதன் மீது
பற்றிருந்த போதிலும் உறவினர்கள்,
அநாதைகள், ஏழைகள்,
வழிப்போக்கர்கள்,
கேட்டுவருபவர்கள் ஆகியோருக்குக்
கொடுப்பதுவும், அடிமைகளை
விடுதலை செய்வதில் செலவழிப்பது
வுமாகும்.

மேலும் அவர் தொழுகையை
நிலைநாட்டுவார். ஸகாத்
கொடுப்பார்.

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهُدَى
وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ

فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٥﴾

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ

بَعِيدٍ ﴿١٧٦﴾

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ

وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ

وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ

وَعَاتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ

وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأَبْنَ السَّبِيلِ

وَالسَّابِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ

وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَعَاتَى الزَّكَاةَ

அத்தோடு அவர்கள் உடன்படிக்கை செய்தால் அதனைப் பூரணமாக நிறைவுசெய்வார்கள். துன்பங்கள் கஷ்டங்களின்போதும், யுத்த சந்தர்ப்பத்திலும் சகித்து பொறுமையாக வாழ்வார்கள். அவர்கள்தான் உண்மையாளர்கள். அவர்கள்தான் இறை பய உணர்வு கொண்டவர்கள். (177)

இறை நம்பிக்கையாளர்களே!
கொலையுண்டோர் விடயத்தில் பழிவாங்கல் உங்கள் மீது விதியாக்கப்பட்டுள்ளது. கொலை செய்தவன் சுதந்திரவானாயின் அவனிடமும், அடிமையாயின் அவனிடமும், கொலை செய்தவர் பெண்ணாயின் அப்பெண்ணிடமும் பழிவாங்கப்படும். கொலை செய்தவனுக்கு அவனது சகோதரனிடமிருந்து மன்னிப்புக் கிடைத்தால், மன்னித்தவர் அதனைச் சிறந்த முறையில் பின்பற்றுவதோடு கொலை செய்தோரின் பொறுப்புதாரர் தமது பொறுப்பை மிகச் சிறந்த முறையில் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும். இது உங்கள் இறைவனிடமிருந்து வரும் இலகுபடுத்தலும், அருளுமாகும். யார் இதன் பின்னர் வரம்பு மீறுகிறாரோ அவருக்கு வேதனைதரும் தண்டனை உண்டு. (178)

وَالْمُؤْمِنُونَ بَعْدَهُمْ إِذَا عَاهَدُوا
وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ
الْبَأْسِ
أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ
الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ

الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ

الْحَرْبِ بِالْحَرْبِ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأَنْثَىٰ بِالْأَنْثَىٰ

فَمَنْ عَفَىٰ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبِعْ

بِالْمَعْرُوفِ وَأَدْءًا إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ

ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ

فَمَنْ أَعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُ

عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾

அறிவுடையோரே! பழிவாங்கல்
என்ற இந்தச் சட்டத்தில் உங்களுக்கு
வாழ்வு இருக்கிறது. அதன் மூலம்
நீங்கள் இறையச்சம்
கொண்டவர்களாக வாழலாம். (179)

உங்களுக்கு மரணம் வந்து அப்போது
ஏதும் செல்வத்தை விட்டுச் செல்ல
நேர்ந்தால், பெற்றோர்களுக்கும்,
உறவினர்களுக்கும் சிறந்த முறையில்
தமதுசெல்வம் பற்றி இறுதி
உபதேசம் புரிதல் உங்கள் மீது
விதியாக்கப்பட்டுள்ளது.
இறையச்சமுடையோர் மீது இது
கடமையாகும். (180)

செவிமடுத்ததன் பிறகு யார் அதனை
மாற்றுகிறாரோ அப்பாவம்
மாற்றியவர் மீதமையும்.
நிச்சயமாக அல்லாஹ் நன்கு
கேட்பவனாகவும், ஆழ்ந்து
அறிபவனாகவும் உள்ளான். (181)

ஆயினும், தனது செல்வம் பற்றிய
இறுதி உபதேசம் செய்தவர்
சத்தியத்தை விட்டுப் பிறழ்ந்து
விட்டார் அல்லது பாவம் இழைத்து
விட்டார் எனப் பயந்து சம்பந்தப்பட
டவர்களுக்கு மத்தியில் விவகாரத்தை
ஒழுங்குபடுத்திவிட்டால்
அத்தகையவர் மீது குற்றமில்லை.
நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிகுந்த
மன்னிப்பாளனாகவும், மிகவும்
இரக்கமுள்ளவனாகவும்
உள்ளான். (182)

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِي
الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٧٩﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ
إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ
وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ
حَقًّا عَلَى الْمَتَّقِينَ ﴿١٨٠﴾

فَمَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ
عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ
إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٨١﴾

فَمَنْ خَافَ مِنْ مُوَسِّعٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا
فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ
إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨٢﴾

சமூகத்தையும், தனி மனிதர்களையும் சட்ட ரீதியாக நெறிப்படுத்தல் ஸூரா பகராவின் பிரதான இலக்குகளில் ஒன்று. அப்பகுதி இங்கு ஆரம்பமாகிறது. இவ்வாரம்பப் பகுதியில் சில சட்டங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. ஆரம்பத்தில் உணவுப் பொருட்கள் பற்றிய விளக்கம் வருகிறது. மார்க்கத்தை அற்ப விலைக்கு விற்று வாழலும் தடை செய்யப்பட்ட செயல்களில் மிகப் பாரிய ஒன்று என இங்கு விவரிக்கப்படல் அவதானிக்கத்தக்க விடயமாகும். இன்னொரு புறத்தால் கொலை தண்டனை பற்றியும், வாரிசுரிமை பற்றியும் விளக்கப்படுகிறது. இத்தகைய சட்ட திட்டங்களை விளக்கிச் செல்லும் போக்கில் இரு அம்சங்களை இப்பகுதி குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும்.

1. இறை நம்பிக்கை பற்றியும், ஏகத்துவம் பற்றியும் குறிப்பிட்டு இப்பகுதி ஆரம்பமாகிறது. தொடர்ந்து மனித தலைமைகளை முழுமையாக ஏற்று அவற்றின் பின்னால் செல்வது ஏகத்துவ நம்பிக்கைக்கு முரணான செயல் என விளக்கப்படுகிறது. முன்னோர்களின் பின்னால் கண்மூடிப் பின்பற்றிச் செல்வதுவும் இவ்வகை சார்ந்ததுவே என்ற கருத்தும் இங்கே தரப்படுகிறது.
2. அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் நற்செயல் என்பதன் பொருளும், யதார்த்தமும் என்ன என்ற கருத்து இப்பகுதியில் ஒரு வசனத்தில் மிக அழகாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இனி இப்பகுதியை விளக்கமாக நோக்குவோம்.

وَاللَّهُمَّ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٣٧﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ
السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَيَّنَّا فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ
وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

உங்களது கடவுள் ஒரே கடவுளே, அளவற்ற கருணை புரிவோனும், மிகப் பெரும் இரக்கப் பண்பு கொண்டோனுமாகிய அவனைத் தவிர வேறு கடவுளே கிடையாது. வானங்கள் பூமியின் படைப்பிலும், இரவு பகல் மாறிமாறி வருவதிலும் மனிதர்களுக்குப் பிரயோசனம் தரும் பொருட்களைச் சுமந்து கடலில் ஓடும் கப்பல்களிலும், வானத்திலிருந்து அல்லாஹ் இறக்கும் தண்ணீரிலும், அதன்மூலம் பூமியை அது இறந்ததன் பின்னர் உயிர்ப்பித்தலிலும், அதில் அனைத்து வகை மிருகங்களை பரப்பிவிட்டிருப்பதிலும், காற்றை மாறிமாறி வீசச் செய்வதிலும், வானத்துக்கும் பூமிக்கும் இடையே கட்டுப்படுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள மேகத்திலும் அறிவுள்ளோருக்கும் பல அத்தாட்சிகள் உள்ளன. (வசனங்கள்:163,164)

கடவுள் ஒருவனே என்ற கருத்து இங்கு உடன்பாடாகவும், எதிர்மறையாகவும் விளக்கப்பட்டு உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. "உங்களது கடவுள்" என மனிதனுக்கு நெருக்கமாகவும் இக்கருத்து தரப்படுகிறது. கடவுள் ஒருவனே என்ற கருத்தை விளக்கும்போது அக்கடவுளின் கருணைப் பண்பையும் இணைத்து விளக்கியமை அவதானத்தில் கொள்ளத்தக்கது. எந்நேரமும் கருணை சொரிபவன் அவனே, அளவற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டவனும் அவனே என்று அவனது கருணை இங்கு குறிக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும், இறைவனுக்கும் பிரபஞ்சத்திற்குமிடையிலான தொடர்பு விளக்கப்படுகிறது. ஸுரா பாதிஹாவில் 'ரஹ்மான்', 'ரஹீம்' என்ற இவ்விரு சொற்களும் கொடுத்த இக்கருத்தை விளக்கமாக நோக்கினோம்.

மனித வரலாற்றில் இறை நம்பிக்கையென்பது மிகவும் ஆழ வேரூன்றிய கருத்தாக இருந்து வந்துள்ளது. அங்கு தோன்றிய பிரச்சினை இறைவனைச் சரியாகப் புரியாது அவனுக்கு இணைவைத்தல் என்ற செயற்பாடேயாகும். எனவே, அல் குர்ஆனும் கடவுள் ஒருவனே என்ற ஏகத்துவக் கோட்பாட்டை அதிகமதிகம் வலியுறுத்தி விளக்கி வந்துள்ளது. நவீன காலத்திலேயே நாஸ்திகம் ஓரளவு இடம் பிடிக்கத் துவங்கியது. இதற்கு மத ஸ்தாபனங்களின் நிலையும் ஒரு முக்கியமான காரணமாக இருந்துள்ளது என்பது தெளிவு. அதாவது நாஸ்திகத்துக்கு விஞ்ஞானக் காரணங்களை விட சமூகவியல் காரணங்களே அதிகம். எவ்வாறாயினும் இன்றும் நாஸ்திகம் என்பது சமூகத்தின் ஒரு விதிவிலக்காகவே உள்ளது என்பது உண்மை.

அல் குர்ஆன் ஏகத்துவத்தை விளக்குவதையே முதன்மையானதாக கொண்ட தாயினும் அது அக்கருத்தை விளக்கும் அமைப்பில் இறைவன் இருத்தலை ஆதாரப்படுத்தும் போக்கும் இழையோடுவதை அவதானிக்க முடியும். இங்கு நாம் பார்க்கும் வசனமும் அத்தகையதே. இந்த வகையில் 164ஆம் வசனம் முன்னைய வசனம் சொன்ன ஏகத்துவத்தையும், இறை கருணையையும் ஆதாரப்படுத்தும் போக்கைக் கொண்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

பிரபஞ்சத்தை அறிவுபூர்வமாக ஆழ்ந்து அவதானிக்குமாறு வேண்டும் இவ்வசனம் முழுப்பிரபஞ்சத்தையும், குறிப்பாக பூமியையும், அதனை ஒட்டிய நிகழ்வுகளையும் மனிதனின் பார்வைக்கு விடுகிறது.

வானங்கள், பூமி: இது பல இலட்சம் ஒளி வருடங்களால் அளவிடப்படும், கற்பனைக்கு எட்டாத மிகப் பாரிய பிரதேசம். எண்ணிலடங்கா நட்சத்திரங்களும், கோள்களும், அவற்றின் பலவகையான தோற்றங்களும், இயக்கங்களும் கொண்டது இப்பாரிய பிராந்தியம்.

1. பார்க்க: பக்:15

மாறி மாறி வரும் இரவும் பகலும்: பூமியினதும், சூரியனினதும் மாறா சீரான இயக்கத்தின் விளைவு இது. இந்த நிகழ்வால் உருவாகும் விளைவுகள் மிகப் பல.

மனிதர்களுக்குப் பிரயோசனமளிக்கும் பொருட்களைச் சுமந்து கடலில் ஓடும் கப்பல்கள்: நிலங்களையும் கண்டங்களையும் பிரித்துள்ள மிகப் பாரிய கடற்பிரதேசம். இவற்றைக் கடக்கும் வழியை மிகவும் ஆரம்ப காலத்திலேயே மனிதன் அறிந்திருந்தான். அவ்வாறில்லாதிருந்திருந்தால் நீண்ட நெடுங் காலத்திற்கு மனிதன் தொடர்பற்று வாழ்ந்திருப்பான். மிகப் பாரிய நாகரிகங்களும் மனிதர்களுக்கு மத்தியில் தோன்றியிருக்காது.

பரந்து விரிந்த கடல், மிகப் பாரிய அலைகள், தனி உலகமாகவே தெரியும் ஆழம், பயங்கரமான இக்கடலில் சின்னஞ் சிறியதொரு கப்பல் பிரயாணம் செய்து அக்கடலை வெற்றி கொள்கிறது.

வானத்திலிருந்து அல்லாஹ் இறக்கும் நீர்: மழை பொழியும் செயற்பாடும், வரண்டு இறந்து போன பூமி அதன் விளைவாக உயிர் பெறலும் மனிதனை சிந்திக்க வைக்கும் இன்னொரு ஆச்சரியமிக்க செயற்பாடு.

அனைத்து வகை மிருகங்கள்: மிருக உலகம் எவ்வளவு பாரியது! எத்தனை வகை மிருகங்கள்! பல்வேறு உடலைமைப்பும் பண்புகளும் கொண்ட மிருகங்கள்.

காற்றை மாறி மாறி வீசச் செய்வதிலும்: காற்று மனித வாழ்வுக்கான அடிப்படைப் பொருள். மழையைப் பொழியச் செய்வதில் அது பெரும் பங்கு வகிக்கிறது. பூமிக் கோளத்தில் அது பல வகை அமைப்பில் வீசுகிறது.

மேகம்: மேகம் உருவாகும் அமைப்பு, நீரைச் சுமக்கும் அதன் தொழில், காற்றால் இட்டுச் செல்லப்படும் அதன் இயக்கம். தன்னுள்ளே சேகரிக்கப்பட்டுள்ள நீரை மழையாகக் கொட்டும் அதன் செயற்பாடு என்பவை மனித அறிவால் ஆழ்ந்து அவதானிக்கத்தக்கவையாகும்.

இவ்வாறு இந்த வசனம் பொதுவாகப் பிரபஞ்சத்தையும், குறிப்பாக இப்பூமியையும் அதனை ஓட்டிய செயற்பாடுகளையும் மனிதனின் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது.

இப்பிரபஞ்சத்தை, பூமியை அல் குர்ஆன் காட்டியது போன்று முழுயுகை நோக்கும்போதும், அதன் தொழிற்பாடுகளை அவதானிக்கும்போதும் எந்த மனித உள்ளமும் அசையும்; உணர்வு பெறும். இது ஒரு மிகப் பாரிய அறிவின், மிகப் பாரியதொரு சக்தியின் தொழிற்பாடு என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும். ஒரு போதும் இது தற்செயல் இயக்கம், திட்டமிடா செயற்பாடு என்று அறிவியல் பார்வை கொண்ட யாரும் கூற மாட்டார்.

பிரபஞ்சத்தின் அனைத்துத் தொழிற்பாடுகளுக்கும் காரணங்களையும், விதிகளையும் காட்ட முடியும் என்பது உண்மை. அவை ஒரு போதும் இறைவனில்லை எனக் காட்டாது. இறைவன் இருப்பதை அது மேலும் உறுதிப்படுத்தும். மிக நுணுக்கமான அறிவையும், ஆற்றலையும் அது காட்டும்.

பௌதீக விதிகளும் சட்டங்களும் ஒரே அமைப்பில், அனைத்துப் பொருட்களையும் ஒன்றாகப் பிணைத்தவகையில் இயங்குவதைக் காணும்போது அந்த இறைவன் ஒருவனே என்பது தெளிவாகிறது.

முன்னைய வசனத்தில் குறிக்கப்பட்ட இறையருளையும் பிரபஞ்சத்தை நோக்கிய இப்பார்வை காட்டும். மனித வாழ்வின் இயக்கத்திற்கான இவ்வளவு ஏற்பாடுகளையும் அவதானிக்கையில் இறை கருணையை உணராதிருக்க முடியாது.

“அறிவுள்ளோருக்கு பல அத்தாட்சிகள் உள்ளன” என்ற வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி பிரபஞ்சத்தை அறிவுபூர்வமாக நோக்கும் யாரும் இறைவன் இருப்பதற்கும், அவன் ஒருவனே என்பதற்கும் நிறைய அத்தாட்சிகளையும் ஆதாரங்களையும் காண்பார்கள் என்கிறது.

இவ்வாறு வானவியல், தாவரவியல், உயிரியல் போன்ற அறிவியற் கலைகளின் ஊடாகவே இறைவனை மனிதர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இது முஸ்லிம்கள் நன்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும்.

இவ்வசனங்களினூடே தொனிக்கும் இன்னொரு கருத்தையும் இங்கு தருகிறோம். கடலில் ஓடும் கப்பலை இறைவனைக் காட்டும் அத்தாட்சிகளில் ஒன்றாக இங்கு இவ்வசனம் தந்துள்ளது. இது எமது சிந்தனையைத் தூண்ட வேண்டிய ஒரு கருத்தாகும். இயற்கை மட்டுமல்ல இறைவனைக் காட்டும் அத்தாட்சி. செயற்கையும் கூட இறைவனைக் காட்டும் அத்தாட்சியே என்கிறது இவ்வசனம்.

கடலில் செல்லும் கப்பலை இங்கு குறிப்பிட்டது போன்று ஸூரா நஹ்லில் “நீங்கள் அறியாதவற்றைப் படைப்பான்” (ஸூரா நஹ்ல் 16:08) என வாகனமாகப் பயன்படும் குதிரை, கழுதை, கோவேறு கழுதை என்பவற்றைக் குறிப்பிட்ட தொடரில் அவ் குர்ஆன் தருகிறது. எனவே, வானத்தில் பறக்கும் விமானத்தையும், மனிதன் ஆக்கிய இன்னும் பல்வேறு இயந்திரங்களையும் இங்கு இக்கருத்தில் உள்ளடக்கலாம். தூக்கணாங் குருவியும், தேனியும் ஆக்கும் கூட்டைப் பார்த்து இறை ஆற்றலை விளங்குவது போன்றதுவே இதுவும்.

மனிதன் இன்று பாரியதொரு செயற்கை உலகைப் படைத்துள்ளான். அந்த செயற்கை உலகினுள்ளே முழுமையாக வாழவும் செய்கிறான். இந்நிலையில்

அவன் இறைவனை மறந்துவிடலாம் என்று கருதத் தேவையில்லை. மனிதன் என்ற உண்மையைப் புரிந்தால் அவனது ஆக்கமெல்லாம் இறை அத்தாட்சிகளே என்பதை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இறையுண்மையை இவ்வாறு விளக்கியதன் பிறகு அடுத்த வசனங்கள் இந்த இறைவனையே மனிதன் தனக்கு நெருக்கமானவனாகக் கொள்ள வேண்டும். அவனிடமிருந்தே வழிகாட்டலைப் பெற வேண்டும். அவன் மீதே அன்பு செலுத்த வேண்டும் என விளக்குகின்றன. அவ்வாறில்லாத போது அவ்விறைவனுக்கு இணைவைக்கும் நிலை தோன்றக் கூடும் எனவும் இவ்வசனங்கள் எச்சரிக்கின்றன. இக்கருத்தை விளக்கும் வசனங்கள் கீழ்வருமாறு:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشُدُّ حُبًّا
 لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿٧٦﴾
 إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوُا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿٧٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّا كَرِهْنَا لَنَا كَرَّةً فَنَتَّبَرَأَ مِنْهُمُ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ
 وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿٧٨﴾

மக்களில் சிலர் அல்லாஹ் அல்லாதோரை அவனுக்கு நிகரானவர்களாகக் கொண்டுள்ளனர். அல்லாஹ்வின் மீது அன்பு வைப்பது போன்று அவர்கள் மீதும் அன்பு வைக்கின்றனர். நம்பிக்கையாளர்கள் அல்லாஹ்விடமே மிகுந்த அன்பு வைப்பர். தண்டனையை அநியாயக்காரர்கள் நேரில் பார்க்கும்போது ஏற்படும் நிலையை இப்போது காண்பார்களாயின், சக்திகள் அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்குரியது; அல்லாஹ் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன் என்று அறிவர். பின்பற்றப்பட்டவர்கள் பின்பற்றியோரை விட்டு அவ்வேளை நீங்கிக்கொள்வர். தண்டனையையும் அவர்கள் அப்போது பாற்பார். அவர்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளும் அப்போது அறுந்துபோயிருக்கும். அப்போது பின்பற்றியவர்கள் “எமக்கு மீண்டும் ஒரு கட்டம் கிடைக்குமானால், அவர்கள் எம்மைவிட்டு விலகிக் கொண்டது போன்று நாமும் விலகிக் கொள்வோமே” என்பார்கள். அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் அவர்களது செயல்களை அவர்களுக்கு கைசேதமாகக் காட்டுவான். அவர்கள் நரகத்தை விட்டு வெளியேறவும் மாட்டார்கள்.

(வசனங்கள்:165-167)

இவ்வசனங்கள் இறைவனுக்கு இணைவைத்தல் என்ற கருத்தையும், அதன் விளைவுகளையும் விளக்குகின்றன.

இறைவனுக்கு இணைவைத்தல் என்பது இறைவனுக்கு நிகராக படைப்பினங்களில் ஒன்றைக் கடவுளாகக் கொள்ளல் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். அது கல்லாகவோ, மரமாகவோ, மனிதனாகவோ எதுவாகவும் இருக்க முடியும். நிகராகக் கொள்ளல் என்பதன் பொருள் இறைவனிடத்தில் எதிர்பார்க்கக் கூடியவற்றை அப்படைப்பினங்களிடத்திலும் எதிர்பார்ப்பதுவும், இறைவனுக்கு மட்டுமே செய்ய வேண்டியவற்றை அப்படைப்பினங்களுக்குச் செய்வதுவுமாகும். உதவி தேடல், பாதுகாப்புத் தேடல், நேர்ச்சை வைத்தல், வணக்கம் செலுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். சாதாரண பௌதீக ரீதியான, காரண, காரிய மனித செயற்பாடுகளை இது குறிக்காது. பௌதீக விதிகளை மீறி உதவி செய்யும் அல்லது பாதுகாக்கும் ஆற்றல் குறிப்பிட்ட அப்பொருட்களுக்கு உண்டு என்று நம்பலே இணை வைத்தலாகிறது.

“அல்லாஹ்வின் மீது அன்பு வைப்பது போன்று அவர்கள் மீது அன்பு வைத்தல்” எனவும் “நம்பிக்கையாளர்கள் அல்லாஹ்வின் மீதே மிகுந்த அன்பு வைப்பார்கள்” எனவும் இவ்வசனம் குறிப்பிடுகின்றமை கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. மேற் கூறிய வகையில் கடவுளுக்கு இணையாகக் கொள்ளப்பட்ட அப்பொருட்களோடு ஈடுபாடும், நெருக்கமும் உருவாகி அது அன்பாகவும், பற்றாகவும், பக்தி செலுத்து வதாகவும் இணைவைப்போரிடத்தில் பரிணமிக்கிறது. இந்நிலையில் இணை வைக்கப்பட்ட அப்பொருள் இந்த குறிப்பிட்ட மனிதனின் உள்ளத்தையும் ஆட்கொள்கிறது. இதுவே இணைவைத்தல் என்பதன் ஆழ்ந்த பொருளாகும். எனவேதான் நம்பிக்கையாளர்கள் இறைவனிடமே -அல்லாஹ்விடமே- மிகுந்த அன்பு வைப்பார்கள் என இவ்வசனம் கூறுகிறது. ஒரு நம்பிக்கையாளனின் உள்ளத்தை அன்பால் ஆட்கொள்வது இறைவனாக மட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்பதுவே இவ்வசனத்தின் பொருள். இறை நம்பிக்கை என்பது இறை கட்டளைகளுக்கு வெறுமனே இயந்திரத்தனமாகக் கட்டுப்படுவது மட்டுமல்ல. அவ்வாறு கட்டுப்படலில் இறைவன் மீது கொண்ட அன்பும் கலந்திருக்க வேண்டும் என்பதுவே இவ்வசனம் தரும் விளக்கமாகும். இமாம் இப்னு தைமியா விளக்கியது போன்று அதி உயர் நிலை கட்டுப்படல், அதி உயர் நிலை அன்பு என்ற இரண்டும் கலத்தலே இறை நம்பிக்கை எனப்படுகிறது.

அடுத்த வசனத்தில் “பின்பற்றியோர், பின்பற்றப்பட்டோர்” என்ற பிரயோகம் வருவதால் மனிதர்களை முழுமையான வழிகாட்டிகளாகக் கொண்டு அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்வதுவும் இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- நிகராகக் கொள்ளல் அதாவது இணை வைத்தல் என்ற கருத்தில் இணைகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இறை வழிகாட்டலே மனிதன் முழுமையாக ஏற்க வேண்டியதாகும். மனிதனால் மனிதனுக்கு அடிப்படையில் முழுமையான வழிகாட்டலைத் தர முடியாது. அப்படியவன் கொள்ளப்படும்போது அது இணை

வைத்தலாகிறது. அத்தோடு குறிப்பிட்ட அத்தகைய மனிதத் தலைமைகள் மீது பற்றும் அன்பும் கொண்டு மனிதன் அத்தலைமைகளுக்கு வீர வணக்கம் செலுத்துபவனாகவும் இறுதியில் மாறிப் போகிறான்.

மறுமையில்்தான் இந்த பின்பற்றப்பட்டவர்களின் உண்மை நிலை தெளிவாகும் எனக் கூறும் 166வது வசனம் இப்போதே இப்பின்பற்றுவோர் தமது பார்வையை நீட்டி மறுமையில் அந்தக் காட்சியை பார்க்க முடிந்தால் உண்மை புரியும் என்கிறது. அப்போது பின்பற்றப்பட்ட தலைவர்களே பின்பற்றியவர்களை விட்டு நீங்கிக் கொள்வதை அவர்கள் காண்பார்கள். அங்கு கிடைக்கும் தண்டனையையும் பாப்பார்கள். இரு சாராருக்குமிடையே இருந்த தொடர்புகள் அப்போது அறுந்து போவதையும் காண்பார்கள். ஏமாந்தோர் பின்பற்றிய தலைமைகளுமில்லை; அதிகார பீடங்களுமில்லை; அதிகாரங்களனைத்தையும் தன் கையில் வைத்துள்ள இறைவன் -அல்லாஹ்- மட்டுமே அப்போது தோன்றுவான். இந்நிலையில்்தான் பின்பற்றியவர்கள் ஆற்றலும், சக்தியும், அதிகாரமும் நிறைந்த அந்த ஒரே கடவுளைக் காண்பர். தாம் பின்பற்றிய தலைமைகளின் இயலாமையும் பலவீனமும் அப்போதுதான் அவர்களுக்குச் சரியாக விளங்கும்.

அடுத்த வசனம் பின்பற்றியோரின் ஆத்திரத்தையும், கோபத்தையும் விவரிக்கிறது. மறுமையின் விசாரணை வெளியில் மேற் சொன்ன காட்சியை காண்கையில் பின்பற்றியோர் ஆத்திரமுறுவர்; கோபப்படுவர். அவர்கள் எம்மை விட்டு நீங்கியது போன்று நாமும் அவர்களை விட்டு விலகிக் கொள்ள ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்க மாட்டாதா? என்று சொல்லி அப்போது அவர்கள் ஏங்குவர்.

பின்பற்றியோரும், பின்பற்றப்பட்ட தலைமைகளும் அன்போடும், பற்றோடும் உறவாடிவிட்டு இப்போது ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாக நிற்கும் இக்காட்சி உண்மையில் மனிதனின் உள்ளத்தை ஆழ்ந்து தாக்கும் நிகழ்வு என்பதில் சந்தேகமில்லை. பின்பற்றியோரின் கண் மூடித்தனமான போக்கின் விளைவே இது.

இறை நம்பிக்கையையும், ஏகத்துவத்தையும் விளக்கி, அதற்கெதிரான இணை வைத்தலையும் விளக்கிய லஹா அடுத்து மனிதனுக்கு அவற்றின் முதல் அம்சமாக பூமிப் பொருட்களை அனுபவித்தல் பற்றி விளக்குகிறது; பல வழிகாட்டல்களையும் வழங்குகிறது.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَلًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُم
عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٦﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٧﴾

1. பார்க்க: 17 விளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையில் குதுப்: வா-1 பக்-153,154
தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஹீத் ரிளா: வா-2 பக்-47-50

மக்களே! பூமியிலுள்ள அனுமதிக்கப்பட்டவற்றை, தூய நல்லவற்றையே சாப்பிடுங்கள். ஷைத்தானின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்ற வேண்டாம். நிச்சயமாக அவன் உங்களுக்கு தெளிவான எதிரியாவான். தீங்காக அமைபவற்றையும், மானக்கேடான குற்றங்களையும் செய்யுமாறுதான் அவன் உங்களை ஏவுகிறான். மேலும் நீங்கள் அறியாத விடயங்களை அல்லாஹ் மீது சுமத்திச் சொல்லுமாறும் அவன் ஏவுகிறான்.

(வசனங்கள்:168,169)

பூமியில் அனுபவிக்கத்தக்க, சாப்பிடத்தக்க பொருட்கள் யாவை என்பது பற்றிய ஒரு பொது விளக்கத்தை இவ்வசனம் தருகிறது. "அனுமதிக்கப்பட்டவற்றை, தூய நல்லவற்றை" என்ற மொழிபெயர்ப்பின் அல் குர்ஆன் பிரயோகம் 'ஹலால்', 'தையிப்' ஆகும். 'ஹலால்' என்பதன் பொருள் அனுமதிக்கப்பட்டது என்பதாகும். 'தையிப்' என்பதன் பொருள் சிறந்தது, தூய்மையானது என்பதாகும்.

இங்கு இந்த வசனம் அனுமதிக்கப்பட்டவற்றை சாப்பிடுங்கள் என்று மட்டும் கூறாது அதனோடு இணைத்து 'தையிப்' சிறந்த, தூய என்ற பிரயோகத்தையும் முன்வைக்கிறது. பின்னால் வரும் 172ஆம் வசனத்தில் "நாம் உங்களுக்கு அளித்திருக்கும் தூய்மையானவற்றை சாப்பிடுங்கள்" என இக்கருத்தை இன்னொரு வகையில் விளக்குகிறது.

'ஹலால்' -அனுமதிக்கப்பட்டது-, 'தையிப்' -தூய்மையானது- என்ற இரு பதங்கள் ஒரே கருத்தைக் கொடுக்கின்றன எனக் கொள்ளல் பொருத்தமற்றது. 'தையிப்' -தூய்மையானது- என்பது இங்கு மொழிக் கருத்தில் பாவிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே பொருத்தம். சுவையான, சிறந்த, தூய்மையான, விருப்பத்திற்குரிய பொருள் என்பதுவே இதன் மொழிப் பொருளாகும். இந்தவகையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- வரையறுத்து சில பொருட்களை 'ஹலால்' அனுமதிக்கப்பட்டவை என்று கூறியிருக்கிறான். அவ்வாறு வரையறுத்துச் சொல்லாது விட்டவையும் நிறைய இருக்கும். அவை 'தையிப்' என்ற இப்பொதுப் பிரயோகத்தினுள்ளே அடங்குகின்றன என்ற உண்மையை இது உணர்த்துகிறது.

இவ்வசனத்தின் அடுத்த பகுதியும், அடுத்த வசனமும் இப்பகுதியில் தோன்றும் ஷைத்தானிய ஊசலாட்டத்தை விளக்குகிறது. அந்த வகையில் ஷைத்தான் ஒரு தெளிவான எதிரி என்பதன் காரணத்தால் அவன் தீமையையே ஏவுவான் என இங்கு விளக்கப்படுகிறது. உள்ளத்தில் தீய சலனங்களை ஏற்படுத்தி தூண்டி விடுதல் என்பதுவே ஷைத்தான் ஏவுவான் என்ற பிரயோகத்தினூடாகத் தரப்படும் கருத்தாகும். இந்தவகையில் மனிதன், உள்ளத்தில் உருவாகும் எண்ணங்கள், ஆசைகள், உணர்வுமூச்சுகளைக் கவனமாக அடையாளம் கண்டு கொள்ள வேண்டும்

1. அல் குல்லிய்யாத் அல் அலாஸிய்யா லி-அஷ்ஷரீஆ அல் இஸ்லாமிய்யா - அஹ்மது அர்ரைஸலி பக்: 108

என்ற கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது. ஷைத்தானைப் பகிரங்க எதிரி என்று அறிந்து வைத்திருப்பது மட்டுமல்ல ஷைத்தானியத் தூண்டுதல்களை அடையாளம் காணவும் வேண்டும் என்ற கருத்து இங்கு தரப்படுகிறது.

ஷைத்தான் தீமைகளை ஏவுவான் என முதலாவதாக இவ்வசனம் கூறுகிறது. அத்தீமையை விளக்க இரு சொற்களை அல் குர்ஆன் இங்கு பாவிக்கிறது. ஒன்று 'ஸூஉ', இரண்டாவது 'பஹ்ஷா'. 'ஸூஉ' என்ற சொல் மனிதனுக்கு தீங்கு தரும் அனைத்தையும் குறிக்கும் பொதுச் சொல். மனிதன் சில போது ஷைத்தானியத் தூண்டுதலால் ஒரு குற்றத்தைச் செய்வான். அது இறுதியில் அவனுக்கு தீங்காக வந்து முடியும். சில போது சில பிழையான செயல்களின் விளைவு தீங்கின் வடிவெடுக்க சிறிது காலம் செல்லும். இக்கருத்துக்களைக் குறிக்கும் வகையிலேயே 'ஸூஉ' என்ற சொல் பாவிக்கப்படுகிறது.

'பஹ்ஷா' என்ற சொல் பெரும் பாவத்தைப் பொதுவாகக் குறிக்கிறது. விபச் சாரம் போன்ற மானக்கேடான பாவத்தை குறிப்பாக காட்டும் வகையிலும் அல் குர்ஆனில் இச்சொல் பாவிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பெரும் பாவங்களைச் செய்யவும் ஷைத்தான் தூண்டிவிடக் கூடும் என இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி "நீங்கள் அறியாத விடயங்களை அல்லாஹ் மீது சுமத்திச் சொல்லுமாறு" செய்தலும் ஷைத்தானியத் தூண்டுதல்களில் ஒன்று எனக் கூறுகிறது. பிழையான நம்பிக்கைகளும், ஆதாரமற்ற வணக்க வழிபாடுகளும், ஹராம், ஹலால் பகுதிகளில் குளறுபடிகளும் தோன்றும் காரணத்தையே இப்பிரயோகம் விளக்குகிறது. நம்பிக்கையில் வழிபிறழல்களும், வணக்க வழிபாடுகள் அளவு மீறி அதிகரித்து இல்லாத பல வடிவங்கள் இணைவதுவும் மார்க்கங்களின் வரலாற்றில் தோன்றுவது அவதானிக்கப்பட்டதாகும். மார்க்கத்தை இறுக்கமாகவும், தீவிரமாகவும் பின்பற்றும்போது உணவுப் பொருட்களிலும், சமூக வாழ்வின் பல பகுதிகளிலும் தடை செய்யப்பட்டவை மிக அதிகரித்துப் போகின்றன. இதனையே இங்கு ஷைத்தானியத் தூண்டுதல் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இந்த வகையில் ஷைத்தானியத் தாக்கத்தால் மனிதன் உருவாக்கிக் கொள்ளும் இத்தகைய போக்குகளை இந்த வசனம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதாவது ஷைத்தான் தீமைகளை ஏவுவது மட்டுமல்லாது மார்க்க வாழ்வில் இத்தகைய வழிகேடுகளை உருவாக்கிவிடவும் காரணமாக இருப்பான் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.¹

ஷைத்தானின் தூண்டுதல் மட்டுமன்றி, இறைவழியின் பக்கம் மனிதர்கள் வராது தமது போக்கிலேயே பிடிவாதமாக நிலைத்திருப்பதற்கான அதி முக்கிய காரணத்தை அடுத்த வசனம் விளக்குகிறது.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிஸா: வா-2 பக்-64

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءَابَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانُوا
ءَابَاءَهُمْ لَا يَعْزِلُونَ ﴿١٧٠﴾

அவர்களுக்கு “அல்லாஹ் இறக்கியவற்றைப் பின்பற்றுங்கள்” எனக் கூறப்பட்டால் “இல்லை எமது முன்னோர்களிடம் நாம் கண்டவற்றைப் பின்பற்றுகிறோம்” என்று கூறுவார்கள். அவர்களது முன்னோர்கள் எந்த அறிவும் அற்றவர்களாகவும், நேர்வழி பெறாதவர்களாகவும் இருந்தாலும் கூட அவர்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்வார்களா?

(வசனம்:170)

மரபு, பாரம்பரியம் என்பது மனிதர்கள் மீது மிகப் பாரிய ஆதிக்கம் செலுத்தும் அம்சமாகும். ஒவ்வொரு சமூகமும் தமது முன்னோர்களை மிகுந்த உணர்வு பூர்வமாக மதிக்கிறது. விளைவாக சமூகங்களுக்கு மத்தியில் முன்னோர்களை கண்மூடிப் பின்பற்றும் போக்கு வளர்ந்து விடுகிறது. பகுத்தறிவுக்கு முற்றிலும் பொருத்தமற்ற நம்பிக்கைகளும், சடங்கு, சம்பிரதாயங்களும், யதார்த்தமற்ற ஹராம், ஹலால் ஒழுங்குகளும் இன்று வரை நிலைத்திருக்க இதுவே காரணமாகும். இறைவன் இறக்கிய வழிகாட்டலின் பக்கம் அழைக்கப்படும்போது அங்கே வராதிருக்க பலரைப் பொறுத்தவரையிலும் தடையாக இருக்கும் காரணி “நாம் முன்னோரையே பின்பற்றுவோம்” என்பதாகும்.

இத்தகையோரைப் பார்த்து சிந்தனையும், பகுத்தறிவு ரீதியாகப் பார்க்கும் திறனுமற்றவர்களாக அந்த முன்னோர்கள் இருந்த போதிலும், அத்தோடு நேர்வழி பெற்றவர்களாக அவர்கள் இல்லாவிட்டாலும் கூட அவர்களது வழியில்தான் நீங்கள் செல்வீர்களா? என இவ்வசனம் வினவுகிறது. அறிவு ரீதியாக இப்பிரச் சினையை நோக்க மாட்டீர்களா? என்று கேட்பதுவே இதன் பொருளாகும்.

அடுத்த வசனம் இத்தகைய இறை நிராகரிப்பை ஓர் உவமை ஊடாக தெளிவுபடுத்துகிறது:

وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِينَ يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكْمٌ عُمْى
فَهُمْ لَا يَعْزِلُونَ ﴿١٧١﴾

நிராகரிப்பாளர்களது நிலைக்கு கால்நடைகளை நோக்கி இடையன் சத்தமிடுதலை ஒப்பிடலாம். அவனது கூப்பாட்டையும், அழைப்பொலியையும் தவிர அங்கு வேறெதுவும் கேட்பதில்லை. அவர்கள் செவிடர்கள், ஊமையர்கள், குருடர்கள். அவர்கள் எதனையும் அறிவுபூர்வமாக விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள். (வசனம்:171)

இறை நிராகரிப்பு சிந்தனையின் அடிப்படையில் எழுந்ததல்ல. அறிவுபூர்வமான அடிப்படை கொண்டதல்ல. நிராகரிப்பாளர்கள் செவிடர்களாகவும், குருடர்களாகவும், ஊமையர்களாகவுமே இருப்பர். அதாவது அறிவுக்கான வாயில்கள் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அடை பட்டிருக்கும். இறை அழைப்பை அவர்கள் காது தாழ்த்திக் கேட்பதில்லை. பிரபஞ்ச உண்மைகளை அவர்கள் அறிவாலும், உள்ளத்தாலும் உற்று நோக்குவதில்லை. பிரபஞ்ச உண்மைகளை விளக்கும் சரியான வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் அவர்களிடத்தில் இல்லை. சத்தியத்தை அறிவுபூர்வமாக அவர்கள் பேசுவதுவுமில்லை.

இக்கருத்துப் பின்னணியிலிருந்து அவர்களுக்கான ஓர் உவமையை இந்த வசனம் தருகிறது. ஓர் இடையன் தனது ஆடு, மாடுகளை விரட்டவோ, அழைக்கவோ பாவிக்கும் பிரயோகங்கள் வெறுமனே கூப்பாடாகவும், அழைக்கும் ஓவியாகவும் மட்டுமே இருக்கும். முற்றிலும் இவ்வாறுதான் நிராகரிப்பாளர்களின் வார்த்தைப் பிரயோகங்களும், பேச்சுக்களும். அவை உண்மையும் யதார்த்தமும் பொருந்தியதாக இருக்க மாட்டாது.

இக்கருத்துத் தொடரில் மீண்டும் அனுபவிக்க அனுமதிக்கப்பட்ட பொருட்கள் யாவை என விளக்குகிறது ஸூரா.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِنَّ كُنتُمْ يَٰٓأَهْلَ ٱلْبُحُورِ

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! நாம் உங்களுக்கு அளித்திருக்கும் தூய்மையானவற்றைச் சாப்பிடுங்கள். நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு மட்டுமே பணிந்து கட்டுப்படுபவர்களாயின் அவனுக்கே நன்றி செலுத்துங்கள்.

(வசனம்:172)

“தூய்மையானவை”, “சிறந்தவை” என்ற பிரயோகத்தை ஏற்கனவே நாம் நோக்கினோம். இங்கு அத்தோடு ‘இபாதத்’, நன்றி செலுத்தல் என்ற கருத்துக்கள் இணைந்து வந்துள்ளன.

இறைவனுக்கு முற்றிலும் பணிந்து அவனது வழிகாட்டலை ஏற்று வாழ்தலே ‘இபாதத்’ எனப்படுகிறது. அத்தகைய வாழ்க்கைப் போக்கு கொண்டவன் அல்லாஹ் அருளிய செல்வங்களை அனுபவிக்கும்போது அவற்றைப் படைத்து இவ்வளவு வசதிகளையும் ஆக்கித் தந்த அந்த இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துவான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அல்லாஹ் தூய, நல்லவற்றை அனுபவிக்க அனுமதித்துள்ளான் என்ற கருத்தை விளக்கியதன் பிறகு ஸூரா அவன் எவற்றை சாப்பிடத் தடை செய்துள்ளான் என்ற கருத்தை விளக்குகிறது.

1. பார்க்க: பக்: 289 பந்தி: 3

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالَّذِمَّ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطَرَّ غَيْرَ
بَاعٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٧٣﴾

இறந்தவை, இரத்தம், பன்றி இறைச்சி, அல்லாஹ் அல்லாதவற்றின் பெயர் சொல்லி அறுக்கப்பட்டவை என்பவையே உங்களுக்கு அவன் அனுமதிக்காதவைகளாகும். எனினும், யாரேனும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உட்பட்டால் சுய விருப்பம் கொண்டில்லாமலும், வரம்பு மீறாமலும் அவற்றை அனுபவிப்பதில் குற்றமில்லை. நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பு வழங்குபவனாகவும், ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (வசனம்:173)

இறந்தவை, இரத்தம், பன்றி இறைச்சி, அல்லாஹ் அல்லாதோர் பெயர் சொல்லி அறுக்கப்பட்டவை என்ற நான்கையும் இவ்வசனம் சாப்பிடத் தடை செய்கிறது. இவ்வாறு சில குறிப்பிட்ட பொருட்கள் தடை செய்யப்படுகின்ற மைக்கு காரணங்களும், நியாயங்களும் இருக்க முடியும் என்பதில் சந்தேக மில்லை. அக்காரணங்களை மனிதன் ஆராய்ந்து விளங்க முடியும். எனினும் சில போது குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில் மனிதனால் அவற்றை முழுமையாகவும், மிகச் சரியாகவும் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகலாம். ஏனெனில் இந்தச் சட்டங்களை வகுப்பவன் பிரபஞ்ச இரகசியங்களை முழுமையாக அறிந்த இறைவன். மனிதன் படிப்படியாகவே இந்தப் பிரபஞ்ச உண்மைகளை ஆராய்ந்து, புரிந்து வருகிறான். இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட பொருட்கள் தடை செய்யப்பட்ட டமைக்கான காரணங்களை இப்பின்னணியிலிருந்து மிகச் சுருக்கமாகத் தர முயல்வோம்.

இறந்தவை: இயல்பாகவே மனிதன் இறந்த பிராணிகளை அணுகமாட்டான். அவற்றைக் காணும்போது அருவருப்பே அவனிடம் தோன்றும். எனவேதான் யூத, கிறிஸ்தவர்கள் போன்ற வேதம் பெற்றோரும் இவற்றைச் சாப்பிடுவதில்லை.

இறந்தவை நோயாலோ அல்லது நச்சுப் பொருட்களைச் சாப்பிட்டதாலோ இறந்திருக்க முடியும். அந்நிலையில் அவற்றை சாப்பிடும் மனிதனும் பாதிக்கப்பட முடியும். மிகவும் பலவீனப்பட்டு உடல் இயற்கை நிலை நொய்ந்து போன நிலையில் குறிப்பிட்ட ஒரு பிராணி இறந்து போயிருக்க முடியும். இத்தகைய இறந்த பிராணிகளைச் சாப்பிடுவது பொருத்தமானது அல்ல என்பது தெளிவு.

இரத்தம்: தனியாக இரத்தத்தை மட்டும் சாப்பிடுவது இயல்பாகவே மனிதர்கள் வெறுக்கும் விடயமாகும். அத்தோடு சுகாதார ரீதியான தீங்கும் அங்கு காணப்பட முடியும்.

பன்றி: இது அழுக்குகளில் புறனும் ஒரு பிராணி. மிக அழுக்கான பொருட்களே அதன் மிகச் சிறந்த உணவு. இந்தப் பின்னணியில் பன்றியை உண்பது தடை செய்யப்பட்டிருக்கலாம். அத்தோடு பன்றியின் உடம்பில் பாரதூரமான நோய்க்கிருமிகள் காணப்படுவதாகவும் ஆய்வுகள் சொல்கின்றன.

அல்லாஹ் அல்லாதோரின் பெயர் சொல்லி அறுக்கப்பட்டவை: இந்தப் பிரபஞ்சமும், அங்கு காணப்படும் பொருட்களும் இறைவனுக்குச் சொந்தமானவை. எனவே, அவனது அனுமதியுடனேயே அப்பிராணிகளின் உயிரைப் போக்குவது நடைபெற வேண்டும். அவ்வாறில்லாத போது அது அத்துமீறலாகிறது. பிரபஞ்சப் பொருட்கள் தனக்குரியது என எந்த வகையிலும் சொந்தம் கொண்டாட முடியாத அல்லாஹ் அல்லாதவர்களின் பெயரைச் சொல்லி அறுப்பது இந்த வகையில் நியாயமானதல்ல என்பது தெளிவு.

இந்த வசனம் இன்னுமிரு கருத்துக்களை விளக்குகிறது:

1. நிர்ப்பந்த நிலைகளின்போது இந்தத் தடை நீக்கப்படுகிறது. அதாவது சாப்பிடுவதற்கு வேறெந்தப் பொருட்களும் இல்லாத போது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் நோக்கில் இவற்றை சாப்பிட முடியுமென இவ்வசனம் கூறுகிறது.
2. இந்த அனுமதியை இவ்வசனம் இரு ஷரத்துகளோடு வழங்குகிறது. ஒன்று விருப்ப உணர்வோடு தடை செய்யப்பட்ட இப்பொருட்களை உண்ணக் கூடாது. இரண்டாவது அவ்வாறு சாப்பிடும்போது தேவையை விட மேலதிகமாக சாப்பிட்டு அத்துமீறலில் ஈடுபட்டுவிடக் கூடாது.

இறுதியாக இவ்வசனம் பாவமன்னிப்பு, கருணை என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் இரண்டு இறை பண்புகளைக் கூறி முடிகிறது. நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாக தடை செய்யப்பட்ட இப்பொருட்களை சாப்பிடுகையில் அங்கு விதிக்கப்பட்ட இரு ஷரத்துகளை நுணுக்கமாக மனிதனுக்கு பேண முடியாது போய்விடலாம். குறிப்பாக தேவையின் அளவு மட்டுமே சாப்பிட வேண்டும். அதாவது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் அளவே சாப்பிட வேண்டும் என்ற ஷரத்தை பேணுவதில் தவறேற்பட முடியும். இவ்விடத்தில் அல்லாஹ் அதனை மன்னித்து விடுகிறான் என்ற கருத்தைக் காட்டும் வகையில் 'ஃகபூர்' - மிகவும் மன்னிக்கக் கூடியவன் - என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் திருநாமம் பாவிக்கப்பட்டது.

அல்லாஹ் தடைசெய்தவை மிகக் குறைந்த பொருட்களே. அவற்றையும் கூட அவன் நிர்ப்பந்த நிலைகளின்போது அனுமதித்து விடுகிறான். இவ்வாறு அல்லாஹ் மனித நலன்களை அவதானித்தே சட்டமியற்றுகிறான். அவ்வாறான கருணை உள்ளவனே அல்லாஹ் என்ற உண்மையை உணர்த்தும் வகையில் 'ரஹீம்' ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவன் என்ற திருநாமம் இங்கே பாவிக்கப்பட்டது.

165ஆம் வசனத்திலிருந்து இதுவரையிலான வசனங்களை நாம் படித்து வரும்போது அதன் கருத்துத் தொடர்ச்சி கீழ்வரும் உண்மைகளை உணர்த்துவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

1. சட்டங்களை முன்வைக்க முன்னால் அல்லாஹ்வைப் பற்றியும், அவன் ஒன்றே என்ற கருத்தையும் முதலில் விளக்கி, வழிகாட்டும் உண்மையான அதிகாரமும், தகுதியும் அவனுக்கே உரியது என்பதனை உறுதிப்படுத்தல்.
2. அல்லாஹ் அல்லாதவர்களை அவனுக்கு நிகராக ஆக்க முயலும் இணைவைத்தல் செயற்பாடு இறுதியில் பெரும் கைசேதமாகவே முடியும். அவ்வாறு அல்லாஹ் அல்லாதவர்களின் வழிகாட்டல்களைக் கேட்டு பின்பற்றியோரும், அவ்வழிகாட்டல்களைக் கொடுத்த பின்பற்றப்பட்டோரும் மறுமையின்போது ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாவர்.
3. இந்தப் பின்னணியில் பூமியில் அல்லாஹ் நல்லவற்றையும், தூய்மையான வற்றையும் சாப்பிட அனுமதித்துள்ளான். ஷைத்தானின் துண்டுதலின் தாக்கத் தால் அவ்வாறான இறை வழிகாட்டலை விட்டு வெகுதூரம் சென்றுவிடக் கூடாது என்ற கருத்தை உணர்த்தல். அத்தோடு அதே வகையான விளைவைத் தரும் முன்னோரை கண் மூடித்தனமாக பின்பற்றுதல் பற்றியும் எச்சரித்தல்.
4. இதே கருத்துத் தொடரில் இறை வழிகாட்டலைப் பின்பற்றாத இறை நிராகரிப்பு அறிவுபூர்வமான செயற்பாடல்ல என்பதை விளக்கும் உவமையொன்றைத் தருதல்.
5. இறை வழிகாட்டல், அதற்குப் புறம்பான வாழ்வு என்பன பற்றிய ஆழ்ந்த இவ்விளக்கங்களின் ஊடே அனுமதிக்கப்பட்டவை, தடை செய்யப்பட்டவை பற்றிய சட்ட ஒழுங்குகளை விவரித்தல்.

உணவுப் பகுதியில் தடை செய்யப்பட்டவற்றை விவரித்த ஸுரா இப்போது அதனை விடவும் பாரதூரமான இன்னொரு ஹராம் - தடை செய்யப்பட்ட - அம்சம் பற்றி விளக்குகிறது.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ - تَمَنَّا قَلِيلًا أَوْلِيَّكَ
 مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٥﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابُ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا
 أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿٧٦﴾

யார் அல்லாஹ் வேதத்தில் இறக்கியவற்றை மறைத்து, அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கிறாரோ அவர் நெருப்பை சாப்பிட்டே தம் வயிற்றை நிரப்புகிறார். அல்லாஹ் மறுமைநாளில் அத்தகையவர்களோடு பேசவும் மாட்டான். அவர்களைத் தூய்மையானவர்களாகக் காணவும் மாட்டான். அவர்களுக்கு வேதனை தரும் தண்டனையும் உண்டு. அவர்கள்தான் நோர்வழியைக் கொடுத்து வழிகேட்டை வாங்கிக் கொண்டவர்கள். பாவமன்னிப்பைக் கொடுத்து தண்டனையை வாங்கிக் கொண்டவர்கள். நரகின் மீதான இவர்களது பொறுமை எவ்வளவு வியப்புக்குரியது!

(வசனம்:174,175)

அல்லாஹ் தன் வேதம் மூலமாக இறக்கிய சத்தியங்களை சொந்த உலக இலாபங்களுக்காக மறைத்தல் மிகப் பெரும் பாவம் என இவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன. அவ்வாறு மறைத்து எவ்வளவு பெரிய இலாபத்தைச் சம்பாதித்தாலும் அது அற்பமானதே என விளக்கும் இவ்வசனங்கள் அந்த சம்பாத்தியம் மூலம் உண்பது உண்மையில் நெருப்பையே என்று எச்சரிக்கின்றன. அத்தோடு இவ்வசனங்கள் நிற்கவில்லை. இத்தகையவர்கள் மறுமையில் அல்லாஹ்வின் கவனிப்புக்குட்பட மாட்டார்கள் என்றும் கூறுகின்றன. அதாவது அல்லாஹ் அவர்களைப் புறக்கணிப்பான்; அவர்களோடு பேச மாட்டான்; அவர்களின் பாவங்களை மன்னிப்பதன் மூலம் அவர்களைத் தூய்மைப்படுத்த மாட்டான். போதாமைக்கு அவர்களுக்கு வேதனை தரும் தண்டனையுமுண்டு என மேலும் இவ்வசனங்கள் விவரிக்கின்றன. தொடர்ந்து இவர்களது செயற்பாட்டின் உண்மை நிலையையும் லலூரா விளக்குகிறது. நேர்வழி தெளிவாகக் கிடைக்கிறது; அதனைப் பெறும் சந்தர்ப்பமும் மிக எளிதாக வாய்க்கிறது. அவ்வாறிருந்தும் வழிகேட்டை இவர்கள் தெரிவு செய்கிறார்கள். இதன் மூலம் இறைவனது மன்னிப்புக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தை வேண்டுமென்றே இழந்து விட்டுத் தண்டனையை வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். இவர்களின் இந்த செயற்பாடு உண்மையில் ஆச்சரியமானது. நரகை இவர்களால் சகிக்க முடியுமா? அத்தகையதொரு மிகப் பாரிய தண்டனையையும் சகித்துக் கொள்ள முடியும் என்பது போல்தான் இவர்களது செயற்பாடுள்ளது. எனவேதான் இவர்களது இந்நிலை கண்டு இவ்வசனம் ஆச்சரியப்படுகிறது.

இவ்வாறு வேதத்தின் மூலமாக வந்த சத்தியத்தை மறைத்து, இறை தூதுக்கு எதிராக நிற்பவர்கள் இத்தகைய தண்டனையைப் பெறுவது இயல்பானது. இக்கருத்தை தொடர்ந்து வரும் வசனம் விவரிக்கிறது:

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ أَحْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَمَيَّ سِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٤﴾

அஃது ஏனெனில், அல்லாஹ் சத்தியத்துடன் வேதத்தை இறக்கினான். வேதத்தில் கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்கள் தமது பிளவுகளில் மூழ்கி வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார்கள்.

(வசனம்:176)

இறைவன் -அல்லாஹ்- சத்தியத்தோடு வேதத்தை இறக்கினான் என்ற வகையில் அவர்களுக்கான இத்தண்டனை நியாயமானதுவே. அல் குர்ஆன் கொண்டு வந்த சத்தியம் உண்மைகளைத் தெளிவாகக் காட்டியது. எனவே, உண்மையை மறைத்தவர்கள் தண்டனை பெறும் நிலை தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. அத்தோடு சத்தியத்தை மறைத்தவர்கள் கருத்து வேறுபாடு கொண்டு பெரும் பிளவிலுமுள்ளார்கள். சத்தியத்தை அண்மிக்க முடியாத தூரத்தில் அவர்கள் உள்ளனர். எனவே, அவர்கள் மீண்டும் உண்மையின் பக்கம் வந்து இணையப் போவதில்லை. எனவேதான் அவர்கள் இத்தண்டனையை அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது.

இறை வழிகாட்டலை மறைத்தல் என்ற இந்தக் குற்றச் செயலை அக்காலச் சூழலைப் பொறுத்து யூதர்களே செய்தார்கள் எனக் கொண்டு அவர்களையே இவ்வசனங்கள் குறிக்கின்றன எனக் கூறலாம். இறுதித் தூது பற்றிய உண்மையை அவர்கள் மறைத்தார்கள். இறைதூதர் (ஸல்) அவர்களுடனான தொடர்புகளின்போது சில சந்தர்ப்பங்களில் தவிராத்தில் வந்த உண்மைகள் சிலவற்றையும் மறைத்தார்கள் என்பது உண்மை. அத்தோடு வேதத்தில் கருத்து வேறுபாடு கொண்டு கடும் பிளவுகளுக்கு உட்பட்டவர்களும் அவர்களே. எனினும் இந்த வசனங்கள் பொது வாகவே பேசுகின்றன. எனவே, இக்குற்றச் செயலைச் செய்யும் யாரையும் இவை குறிக்க முடியும். மார்க்க அறிஞர்கள் என்று சமூகத்தில் இடம் பிடித்தோர் தமது நலன்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், உலகைச் சம்பாதிக்கவும், இதனைச் செய்தார்கள் என்பது வரலாற்று உண்மை. இன்றும் இந்நிலையை அவதானிக்க முடியும்.

சமூக வாழ்விற்கான சட்ட ஒழுங்குகளை விவரித்து வந்த ஸுரா இறை வழிகாட்டல்களை உலக இலாபங்களுக்காக மறைத்தல் எவ்வளவு பாரதூரமான குற்றம் என விளக்கியது. இப்போது சட்டங்களின் இடையே கோட்பாட்டு ரீதியான தெளிவொன்றைத் தருகிறது. வெறும் வெளித் தோற்றமும், சட்டங்களு மல்ல ஒரு சிறந்த சமூகத்தின் அடிப்படை அம்சம். கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்த சமூகத்தின் அறிவு, உள உணர்வு நிலையும், நடத்தையுமே ஓர் உன்னத சமூகத்தின் அடிப்படை என்ற உண்மையை இங்கே அது விளக்க முனைகிறது.

وَأَلْسِنَ الْبِرِّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَالَّذِينَ أَلْمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَأَنزَلَ السَّبِيلَ وَالسَّابِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُؤْمِنِينَ بَعْدَ إِيمَانِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا
وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٧﴾

கிழக்குக்கும் மேற்குக்கும் உங்களது முகங்களைத் திருப்புவதல்ல நன்மையான காரியம். ஆனால், நன்மையான காரியம் என்னவெனில், அல்லாஹ்வையும், இறுதிநாளையும், மலக்குகளையும், வேதங்களையும், நபிமார்களையும் நம்பிக்கை கொள்வதாகும். அத்தோடு செல்வத்தை அதன் மீது பற்றிருந்த போதிலும் உறவினர்கள், அநாதைகள், ஏழைகள், வழிப்போக்கர்கள், கேட்டுவருபவர்கள் ஆகியோருக்குக் கொடுப்பதுவும், அடிமைகளை விடுதலை செய்வதில் செலவழிப்பதுவுமாகும். மேலும் அவர் தொழுகையை நிலைநாட்டுவார். ஸகாத் கொடுப்பார். அத்தோடு அவர்கள் உடன்படிக்கை செய்தால் அதனைப் பூரணமாக நிறைவுசெய்வார்கள். துன்பங்கள் கஷ்டங்களின்போதும், யுத்த சந்தர்ப்பத்திலும் சகித்து பொறுமையாக வாழ்வார்கள். அவர்கள்தான் உண்மையாளர்கள். அவர்கள்தான் இறை பய உணர்வு கொண்டவர்கள்.

(வசனம்:177)

இவ்வாறு ஒரு வசனத்தில் கோட்பாட்டுத் தெளிவை ஸலா தருகிறது. அதன் ஆரம்பமே மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. நன்மை, நலன் என்பது என்ன? அது உண்மையில் கோட்பாடு. பின்னர் அதன் விளைவாக வரும் உணர்வு நிலை. அடுத்தது அதன் அடிப்படையிலான நடத்தை. கிழக்குக்கும், மேற்குக்கும் முகத்தைத் திருப்பதல், 'ருகூஉ' என்ற குனிதல், வலது, இடமாகத் திரும்பி தொழுகையை முடிக்கும்போது கொடுக்கும் ஸலாம் போன்ற வெளித் தோற்றமல்ல நன்மை; நற்காரியம். அத்தகைய வெளித் தோற்றங்கள் நற்காரியத்தை அல்லது நன்மையை சாதிக்கவும் மாட்டா; உருவாக்கவும் மாட்டா.

நற்காரியமென்பது முதலில் கோட்பாட்டுத் தெளிவு. எனவே, இவ்வசனம் ஆரம்பத்தில் அடிப்படை நம்பிக்கைக் கோட்பாடுகளை முன்வைக்கிறது. இறை நம்பிக்கை, மறுமை நாள் நம்பிக்கை, வேதங்கள், நபிமார்கள் பற்றிய நம்பிக்கை என்பவையே மனிதனின் இவ்வுலக வாழ்வுக்கான அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாகும். மனித வாழ்வுக்கு ஸ்திரமானதொரு அடித்தளத்தையும் அவை வழங்குகின்றன.

இறை நம்பிக்கை மனிதனை எல்லா வகையான அடிமைத் தளைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கிறது. மனிதன் பௌதீக உலகிற்கு அப்பால் ஒரு மறை உலகு இருக்கிறது என நம்புகிறான். அந்த உலகின் மீதான ஆதிக்கம் சில படைப்பினங்களுக்கு இருப்பதாக நம்பி அவற்றிற்கு பக்தி செலுத்தி அடிமைப்பட்டு வாழ்கிறான். சமூக வாழ்விலும் மனிதன் அரசியல் தலைமைகளுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழும் நிலை உள்ளது. இறை நம்பிக்கை மூலம் இத்தகைய ஆன்மீக அடிமை நிலைகளிலிருந்தும், சமூக வாழ்வின் பௌதீக அடிமை நிலைகளிலிருந்தும் மனிதன் விடுதலை பெறுகிறான்.

இறை நம்பிக்கை என்பது பிரபஞ்சத்தை ஆளும் உயர்ந்த அறிவோடும், சக்தியோடும் தொடர்புபடலாகும். இந்த உயர்ந்த தொடர்பு நீதியையும், சத்தியத்தையும் விரும்பும் மனோ நிலையைக் கொடுப்பதோடு மனிதனை அன்பும், கருணையும் கொண்டவனாக்குகிறது. இந்த வகையில் ஆழ்ந்த பொறுப்புணர்வும், நாணயமும், நம்பிக்கையும் கொண்ட உயர்ந்த மனிதனாக அது அவனை உருவாக்குகிறது.

மறுமை நாள் நம்பிக்கை என்பது மனித வாழ்விற்கு அர்த்தத்தையும், கருத்தையும் கொடுக்கிறது. சத்தியம், நீதி, உண்மை போன்றவற்றிற்கு உண்மையான, நிலையான பெறுமதியைக் கொடுப்பதுவும் இந்த நம்பிக்கையேயாகும். எந்தச் செயலும் வீணாகிப் போவதில்லை; எந்த அநீதியும், குற்றமும் தண்டனை பெறாமல் போவதில்லை- என்ற கருத்துக்களைத் தருவதுவும் இந்த நம்பிக்கையே. இந்த நம்பிக்கையால் மனிதன் அதிகாரத்தால் உன்மத்தம் பிடித்துப் போகாமல் காப்பாற்றப்படுகிறான். நீதி, நியாயம், நன்மை என்பவை பற்றிய நம்பிக்கையிழந்து சமூக வாழ்வை விட்டு ஒதுங்கி விடாமலும் காக்கப்படுகிறான்.

மலக்குகளை நம்பிக்கை கொள்ளல் உலகுக்கான இறை நிர்வாகத்தின் ஒழுங்கை விளங்கிக் கொள்வதாகும். மிருகங்களே போன்று வெறும் பௌதீக உலகோடு பார்வையை நிறுத்திக் கொள்ளாது பௌதீக உலகிற்கு அப்பாலும் நோக்கி இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் யதார்த்தத்தை புரிந்து கொள்வதாக அது அமைகிறது.

நபிமார்களையும், வேதங்களையும் நம்பிக்கை கொள்வதென்பது அனைத்து நபிமார்களையும், வேதங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளல் என்ற பொருளை கொடுக்கிறது. இந்த வகையில் மனித ஒருமைப்பாடு, மார்க்க ஒருமைப்பாடு என்ற நிலை உருவாகிறது. ஒரே கடவுள், ஒரே மனித சமூகம், ஒரே மார்க்கம் என்ற இந்த உணர்வு எவ்வளவு உயர்ந்தது! ஒரு இறை நம்பிக்கையாளன் இந்த உணர்வுப் பின்னணியில் மனித சமூகத்தை ஒரு சுமுகமான, சகிப்புத்தன்மை கொண்ட, பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப் பண்பு கொண்ட வாழ்வொழுங்குக்கு கொண்டு வர முயல்கிறான்.

இது கோட்பாட்டு விளக்கம். அடுத்து இவ்வசனம் நடத்தைக்கு வருகிறது.

அங்கு முதலில் செல்வத்தை செலவிடல் பற்றி பேசுகிறது. அந்நிலையில் அல் குர்ஆனின் பிரயோகம் "செல்வத்தை அதன் மீது பற்றிருந்த போதிலும்" என அமைந்துள்ளது. செல்வத்தின் மீது மனிதன் வைக்கும் பற்று, அதன் மீது அவன் கொண்டிருக்கும் மோகம் மிகப் பாரியது என்ற கருத்தை இப்பிரயோகம் உணர்த்துகிறது. இந்த மோகத்தையும், பற்றையும் ஒழிக்கும் வகையிலேயே இவ்வாறு செலவழிக்குமாறு இவ்வசனம் வலியுறுத்துகிறது. இந்த வகையில் செலவழிக்கும் மனிதன் செல்வத்திற்கு அடிமைப்படுவதிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான். அவனது உள்ளம் தூய்மை பெறுகிறது. ஆன்மீக ரீதியாக அவன் உயர்கிறான். செல்வத்தின் மீதான இப்பற்றை அறுத்துக் கொண்ட மனிதனை மிக உயர்ந்ததாகும். மனிதன் சம்பாதித்துக் கொள்ளும் இவ்வயர்ந்த பெறுமானம் சமூக வாழ்விலும் நல்லதொரு விளைவைக் கொடுக்கிறது. உறவினர்களுக்குச் செலவழித்தல் என்பதால் சமூக வாழ்வின் அடிப்படை அலகான குடும்பம் பலம் பெறுகிறது. ஒரு நெருக்கமும், பரஸ்பர ஒத்துழைப்பும் அக்குடும்பத்திற்கு மத்தியில் உருவாகிறது.

இதனை அடுத்து சமூகத்தின் அடுத்த பகுதியினருக்குச் செலவழித்தல் நீள்கிறது. சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழும் அநாதைகள், ஏழைகள், அடிமைகள், தவிர்க்க முடியாது கேட்டு வாங்கி வாழும் நிலைக்கு உட்பட்டோர் ஆகியோர் இதனால் வாழ்வு பெறுகிறார்கள்; பலம் பெறுகிறார்கள்; தாமும் மனிதர்களாக வாழும் வழி பெறுகிறார்கள். தற்காலிகமாக தமது செல்வத்தை விட்டு துண்டிக்கப்படும் வழிப் போக்கர்களும் கவனிக்கப்பட வேண்டுமென இவ்வசனம் தொடர்ந்து கூறுகிறது.

இந்த வசனத்தை நாம் முஸ்லிம் சமூகத்தின் உள்ளே மட்டும் அமையும் பராமரிப்பைச் சொல்லும் வசனமாக கொள்ளத் தேவையில்லை. இந்த வசனம் பொதுவாகவே பாவிக்கப்பட்டுள்ளமையால் அப்பொதுக் கருத்தைக் கொடுப்பதே பொருத்தமானதாக அமையும். இந்த வகையில் முஸ்லிம் சமூகம் மனிதர்களுக்கு நன்மை பயக்கும் சமூகம். மனித சமூகத்தின் இத்தகைய அடிமட்ட மக்களை தூக்கி விட முயலும் சமூகம் என்பது தெளிவாகும்.

அடுத்து தொழுகையை நிலை நாட்டல் பற்றி இவ்வசனம் கூறுகிறது:

தொழுகை என்பது கிழக்கே, மேற்கே கிப்லாவை நோக்கித் திரும்பல் என்ற வெளித் தேர்ந்தமன்று. அது இறைவனை நோக்கி முழுமையாகத் திரும்புவதாகும். அது உடல் சார்ந்த சில இயக்கங்களமல்ல. அவ்வாறே ஆன்மாவோடும் மட்டும் கூடிய இறைவனோடு ஒன்றிப் போகும் ஆன்மீக செயற்பாடுமல்ல.

உடல், அறிவு, ஆன்மா என்ற மூன்றும் ஒருங்கே இணைந்த கூட்டுத் தொழிற் பாடு அது. உடலியக்கம், ஒதுதல், விளங்குதல், சிந்தித்தல் என்ற அறிவு செயற்பாடு, அல்லாஹ்வை நினைத்து அவனிடமே சரணடைந்து விடும் ஆன்மீகத் தொழிற்பாடு என்ற மூன்றையும் அது ஒருங்கே இணைக்கிறது. உடல், அறிவு, ஆன்மா என்பவற்றிடையே சமநிலை பேணல் என்ற இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டைச் சுருக்கிச் சொல்லும் இத்தொழுகை மூலம் ஒரு முஸ்லிம் எப்போதும் இறை தொடர்பைப் பேணுகிறான். எனவே, ஓர் உயர்ந்த மனிதனாக வாழ்வது அவனுக்குச் சாத்தியமாகிறது.

ஸகாத்தைக் கொடுத்தல் அடுத்துக் குறிப்பிடப்படும் விடயம்:

செலவழித்தல் பற்றி ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டது. அது வரையறைகளற்ற பொதுச் செயற்பாடு. ஆனால் ஸகாத், வறுமையை ஒழித்தல் என்ற பிரதான இலக்கோடு, இன்னும் சில கிளை இலக்குகளையும் கொண்டு நடைமுறைப் படுத்தப்படும் குறிப்பிட்ட ஷரத்துகளோடும், ஒழுங்குகளோடும் கூடிய பொருளாதார செயற்திட்டமாகும். பொது நலன்களுக்குச் செலவழித்தல் என்பதால் ஸகாத் இல்லாமலாகாது. அவ்வாறே ஸகாத் என்ற செலவழித்தல் முறையால் பொது நலன்களுக்குச் செலவழித்தல் இல்லாமலாக மாட்டாது. இரண்டும் சமூக வாழ்வின் சீரான இயக்கத்திற்கு அவசியமானது. எனவேதான் இரண்டையும் வேறு வேறாகப் பிரித்து ஒரே வசனத்தில் அல்லாஹ் இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளான்.

அடுத்து உடன்பாட்டை நிறைவேற்றவை நற்காரியங்களில் ஒன்றாக இவ்வசனம் கூறுகிறது. இது அல் குர்ஆன் பல முறை திருப்பித் திருப்பி வலியுறுத்திய ஒரு சமூக ஒழுக்கம். இறை நம்பிக்கையாளர்களின் ஒரு பண்பாகவும் கூட இதனை அல் குர்ஆன் குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளது. அல்லாஹ்வுடனான ஒப்பந்தத்திலிருந்து தனிமனிதர்கள், நிறுவனங்கள், சமூகங்கள் போன்ற அனைவருடனுமான ஒப்பந்தத்தை இது குறிக்கும்

தனி மனிதர்கள், சமூகங்கள், நாடுகளுக்கு மத்தியில் நிம்மதியையும், நம்பிக்கையையும், நிலவச் செய்ய இது மிகவும் அவசியப்படும் அடிப்படையான பண்பாகும்.

அடுத்து இந்த வசனம் 'பொறுமை' என்ற பண்பைக் குறிப்பிடுகிறது:

பொறுமைக்கான மூன்று நிலைகளை இங்கு இவ்வசனம் சொல்கிறது. ஒன்று செல்வங்களில் ஏற்படும் பாதிப்புக்களால் வரும் துன்பங்கள், இரண்டாவது உடல்களின் மீதான பாதிப்புக்களால் வரும் கஷ்டங்கள், மூன்றாவது யுத்த நிலைகளால் தோன்றும் துன்பங்கள் என்பவையே அவையாகும்.

இல்லாமையும், வறுமையும், நோயும், உடல் பலவீனங்களும் மனிதர்களை அதிகமதிகம் பீடிப்பவை; தவிர்க்க முடியாதவை. யுத்த நிலைகள் சமூகங்கள் இடைக்கிடை சந்திக்கும் நிகழ்வுகளாகும். இத்தகைய அனைத்துத் துன்பங்களின்போதும் நிலைகுலையா பொறுமையும், சகிப்புத்தன்மையும் தனிமனிதர்களும், சமூகங்களும் பெற்றிருக்க வேண்டிய மிக அடிப்படை பண்புகளாகும். வெற்றி நோக்கிப் பயணிக்க விரும்பும் எந்தத் தனி மனிதனும், சமூகமும் இத்தகைய துன்பங்களை, கஷ்டங்களைச் சந்திக்காதிருக்க முடியாது. எனவேதான் இந்த வசனம் 'ஸாபிரீன்' என்ற பிரயோகத்தின் ஊடாக இதனை விஷேடமாக குறிப்பிட்டுக் கூறியுள்ளது.

இவ்வாறு ஒரே வசனத்தில் நம்பிக்கையையும், உள்ளத்தோடும், உடலோடும் சம்பந்தப்படும் பொறுப்புக்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாக இணைத்து அல் குர்ஆன் இங்கே தந்துள்ளது. அவற்றிற்கு "நன்மை, நற்செயல்" என்ற பொதுத் தலைப்பையும் இட்டுள்ளது. உண்மையில் இது இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டின் முழுமையானதொரு கருக்க விளக்கமாகும்.

இந்த வசனம் முடியும்போது "அவர்கள்தான் உண்மையாளர்கள். அவர்கள்தான் இறைபய உணர்வு கொண்டவர்கள்" என இறைவன் -அல்லாஹ்- கூறுகிறான்.

உண்மையான நம்பிக்கை, உண்மையான இறைபய உணர்வு என்றால் இதுதான் என இவ்வசனம் கூறுகிறது. ஆரம்பத்தில் நற்காரியமென்பது கிழக்குக்கோ, மேற்குக்கோ திரும்பும் வெளித் தோற்றமல்ல என்றது. எனவே, இந்த வசனம் வணக்கங்களின் வெளித் தோற்றம், சட்டங்களின் வெளி அமைப்பு என்பவற்றில் கவனம் குவியாமல் நம்பிக்கைப் பகுதியிலும் அடிப்படை நடத்தைகளிலுமே கவனம் குவிய வேண்டும் என்று உணர்த்துகிறது. இந்த நம்பிக்கையாலும், நடத்தைகளாலுமே ஓர் உயர்ந்த முன்மாதிரி சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியும். அந்த முஸ்லிம் சமூகமே அடுத்த சமூகங்களுக்குச் சான்று பகரும் சமூகமாக இருக்க முடியும். ஏனெனில் ஒழுக்கமும், நன்நடத்தைகளுமே மனிதர்கள் அனைவரும் விளங்கிக் கொள்ளும் உலகப் பொது மொழி. வெளித் தோற்றத்தால் இதனை சாதிக்க முடியாது. சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பல், பயிற்றுவித்தல் எனும்போது இந்த உண்மைகளையே நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். அல் குர்ஆன் இவ்வளவு தூரம் தெளிவாக வலியுறுத்தி இவ்வண்மையை விளக்கிய போதிலும் கூட வெளித் தோற்றத்திற்கு மட்டும் அளவு மீறிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுக்கும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் நிலை ஆச்சரியத்திற்குரியதாகும்.

சட்டவிளக்கங்களிடையே கோட்பாட்டு விளக்கமொன்றை தந்ததன் பிறகு ஸூரா தொடர்ந்தும் சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டப் பகுதியை விளக்கிச் செல்கிறது. அந்த வகையில் அடுத்து கொலை தண்டனை பற்றி விளக்குகிறது.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ ۗ الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ
وَالْأَنْثَىٰ بِالْأُنثَىٰ ۖ فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ ۖ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ۗ
ذَٰلِكَ تَخْفِيفٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ۗ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! கொலையுண்டோர் விடயத்தில் பழிவாங்கல் உங்கள் மீது விதியாக்கப்பட்டுள்ளது. கொலை செய்தவன் சுதந்திரவானாயின் அவனிடமும், அடிமையாயின் அவனிடமும் கொலை செய்தவர் பெண்ணாயின் அப்பெண்ணிடமும் பழிவாங்கப்படும். கொலை செய்தவனுக்கு அவனது சகோதரனிடமிருந்து மன்னிப்புக் கிடைத்தால், மன்னித்தவர் அதனைச் சிறந்த முறையில் பின்பற்றுவதோடு கொலை செய்தோனின் பொறுப்புதாரர் தமது பொறுப்பை மிகச் சிறந்த முறையில் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும். இது உங்கள் இறைவனிடமிருந்து வரும் இலகுபடுத்தலும், அருளுமாகும். யார் இதன் பின்னர் வரம்பு மீறுகிறாரோ அவருக்கு வேதனைதரும் தண்டனை உண்டு.

(வசனம்:178)

இந்த வசனம் சுதந்திரவான், அடிமை, பெண் என கொலை செய்தவர் பற்றி விளக்குகிறது. அதன் மூலம் இத்தகையோரின் சமூக அந்தஸ்து நிலைக் கேற்ப பழிவாங்கலும் அமைகிறது எனக் கொண்டு ஆண் பெண்ணைக் கொலை செய்தால் அல்லது சுதந்திரவான் அடிமையைக் கொலை செய்தால் பழிவாங்கப் படமாட்டாது என விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது.

இந்த வசனம் ஒரு கூட்டுக் கொலை நிகழ்வின் பின்னணியிலேயே அமைந்துள்ளது. ஒரு கோத்திரம் இன்னொரு கோத்திரத்தோடு அல்லது ஒரு குடும்பத்தினர் இன்னொரு குடும்பத்தினரோடு போராடி அந்நிலையில் கொலைகள் நிகழ்ந்தால் அதற்கான பழிவாங்கும் ஒழுங்கை விளக்குவதே இந்த வசனத்தின் பொருளாகும் என்பது ஷஹீத் லையித் குதுப் பீ ளிலாளில் குர்ஆனில் குறிப்பிடும் அபிப்பிராயமாகும்.¹

இமாம் இப்னு கஸீர் இந்த வசனம் இறங்கிய பின்னணி பற்றி கீழ்வரும் அறிவிப்பைத் தருகிறார்:

பனூ குறைளா, பனூ நஸீர் என்ற இரு கோத்திரங்கள் போராடிக் கொண்டன. அப்போது இரு கோத்திரத்தார் மத்தியிலும் கொலைகள் விழுந்தன. அந்நிலையில் பனூ நஸீர் கோத்திரத்தினர் பனூ குறைளாவில் ஒருவரைக் கொலை செய்திருந்தால் அதற்காக அவர் பழிவாங்கப்படமாட்டார். நஷ்ட ஈடு மட்டுமே

1. பார்க்க: பீ ளிலாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-165

வழங்கப்படும். ஆனால் பனூ குறைளாவைச் சேர்ந்த ஒருவர் பனூ நளீர் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரைக் கொன்றிருப்பின் அவர் பழிவாங்கப்படுவார் என்ற முடிவுக்கு அப்போது அவர்கள் வந்தனர். இந்த அநீதியான போக்கை நிராகரித்தே இந்த வசனம் இறங்கியது.¹

பொதுவாக அரபிகளுக்கு மத்தியில் இவ்வாறான அநீதியான போக்கு காணப்பட்டது. கோத்திரங்களின் உயர்வு தாழ்வுக்கேற்ப பழிவாங்கல் தண்டனையும் நடைமுறையாகியது. அதனை மறுக்கும் வகையிலேயே இவ்வசனம் இறங்கியது. இந்த அமைப்பிலும் இவ்வசனத்திற்கு பொருள் கொள்ள முடியும்.

இக்கருத்துப் பின்னணியில் இவ்வசனம் தரும் சட்ட ஒழுங்குகள் கீழ்வருமாறு:

1. கொலைக்கான தண்டனை பழிவாங்கலாகும். அது கொலை செய்யப்பட்டவரின் பொறுப்புதாரரது உரிமையாகும்.
2. கொலை செய்யப்பட்டவரின் பொறுப்புதாரர் கொலை செய்தவரை முழுமையாக மன்னிக்க முடியும். அல்லது பழிவாங்கலை மட்டும் மன்னித்து இழப்பீட்டைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடியும்.

இங்கு அல் குர்ஆனின் சில பிரயோகங்களுணர்த்தும் கருத்துக்களை நோக்குவது பொருத்தம்.

“கொலை செய்தவனுக்கு அவனது சகோதரனிடமிருந்து மன்னிப்புக் கிடைத்தால்..” என்ற பிரயோகம் கொலை நிகழ்ந்த போதிலும் சகோதரத்துவம் முழுமையாக அழிந்து போகக் கூடாது என்ற கருத்தை உணர்த்துகிறது. கோபமும், ஆத்திரமும், குரோத மனப் பாங்கும் வேகமாக எழும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கூட ஒரு முஸ்லிம் நிதானமும், அமைதியும் கொண்டவனாக இயங்க வேண்டும் என்ற கருத்தை இவ்வசனம் உணர்த்துகின்றது. மனித இயல்பை அவதானித்து பழிவாங்கலை அனுமதித்த போதிலும் அந்த அடி மட்ட உணர்வோடு மனிதன் நின்றவிடக் கூடாது. உயர்ந்த பண்பாட்டை நோக்கி அவன் உயர வேண்டும் என்பதை இவ்வசனம் ‘மன்னித்தல்’, ‘சகோதரன்’ என்ற பிரயோகங்களுடாகக் கூறுகிறது.

மன்னித்தல் பற்றிக் கூறும்போது “மன்னித்தவர் அதனைச் சிறந்த முறையில் பின்பற்றாதல்” எனவும் அந்நிலையில் “கொலை செய்தவரின் பொறுப்புதாரர் மிகச் சிறந்த முறையில் பொறுப்பை நிறைவேற்றல்” எனவும் கூறுகிறது. அதாவது மன்னித்துவிட்டால் அதனைச் சிறந்த முறையில் பின்பற்ற வேண்டும். அவ்வாறே கொலை செய்தவரின் பொறுப்புதாரர் இழப்பீட்டுப்

1. உம்தா அல் தப்ளீர் - தப்ளீர் இப்பனு கலீலின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-202

பணத்தை உரிய முறையில் மிகச் சிறந்த அமைப்பில் கொடுத்து விடவும் வேண்டும்.

கொலை செய்தவர், கொலை செய்யப்பட்டவர் இரு சாராரும் கொலை நிகழ்வு முடிந்ததன் பின்னரும் அந்நிகழ்வை மேலும் மேலும் வளர்க்காது சிறந்த முறையில் நடந்து கொண்டு அப்பிரச்சினையை முடிவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதையே இவ்வசனம் கூறுகிறது.

“இது உங்கள் இறைவனிடமிருந்து வரும் இலகுபடுத்தலும், அருளுமாகும்.” என்ற வசனம் மன்னிப்புக் கொடுத்தலை தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. கொலை செய்தவரை மன்னித்தல் இலகுபடுத்தலும், அருளுமாகும்; அவை இறைவனிடமிருந்து வருகின்றன என்னும்போது கொலையுண்டவரது குடும்பம் அதனைக் கடைப்பிடிப்பது சிறந்தது என்ற கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது என்பது தெளிவு.

3. “யார் இதன் பின்னர் வரம்பு மீறுகிறாரோ அவருக்கு வேதனை தரும் தண்டனை உண்டு.”

கொலை செய்தவரை மன்னித்ததன் பிறகு அத்துமீறி அவரைப் பொறுப்புதாரர் கொன்றுவிடல் பற்றி இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இமாம் மாலிக், ஷாபியீ போன்றோரது அபிப்பிராயப்படி இந்நடவடிக்கை ஒரு சாதாரணக் கொலையாகக் கணிக்கப்பட்டு அதற்கான தண்டனை கொடுக்கப்பட வேண்டும். உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸ் அவர்களின் கருத்துப்படி இது பற்றிய தீர்வு நீதி மன்றத்திற்கு விடப்பட வேண்டும். “வேதனை தரும் தண்டனை உண்டு” என்பது மறுமையின் தண்டனையைக் குறிப்பதாகும்.¹

இவ்விரு அபிப்பிராயங்களில் எது மிகச் சரியானது என வாதிப்பதை விட அல் குர்ஆனின் இந்த சட்ட ஒழுங்கை அவதானிப்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

மன்னிப்பு ஓர் உயர்ந்த மனோ நிலை. அதனை வெளிப்படையாகக் கொடுத்து விட்டு மீண்டும் குரோத உணர்வு கொண்டு விடல் வரம்பு மீறல் எனவும், அது தண்டனைக்குரிய குற்றமெனவும் இங்கு அல் குர்ஆன் கூறுகிறது. இது அல் குர்ஆனின் மிகவும் உயர்ந்ததொரு பண்பாட்டுப் பயிற்சி என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இறுதியாக இச்சட்டம் குறித்து ஆழ்ந்து ஆராயுமாறு அடுத்த வசனம் கேட்கிறது:

1. பார்க்க: தப்லீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-92

﴿۞﴾ وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

அறிவுடையோரே! பழிவாங்கல் என்ற இந்தச் சட்டத்தில் உங்களுக்கு வாழ்வு இருக்கிறது. அதன் மூலம் நீங்கள் இறையச்சம் கொண்டவர்களாக வாழலாம்.

(வசனம்:179)

“அறிவுடையோரே” என விளித்தமை இந்த இறை சட்டத்தை ஆராயுமாறு வேண்டுவதாகும். அல் குர்ஆன் சட்டங்களை மனித நலன்களை இலக்காகக் கொண்டே இருக்கிறது. அல்லாஹ் தனது நலன்களுக்காக சட்டமியற்றுவதில்லை இந்த வகையிலேயே இறை சட்டங்களை ஆராயுமாறும், அதற்கான காரணங்களையும், அதனுள்ளே பொதிந்துள்ள நலன்களையும் கண்டு பிடிக்குமாறும் அல் குர்ஆன் வேண்டுகிறது.

“பழிவாங்கலில் வாழ்விருக்கிறது.” எனச் சட்டத்தின் காரணத்தை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அதாவது கொலை செய்யப்பட்டவரின் குடும்பத்தில் நிலவும் கோபம், குரோதம், வெறுப்பு, கசப்புணர்வு என்ற உணர்வுகள் பழிவாங்கல் அனுமதிக்கப்படுவதன் மூலம் நீங்கிப் போகின்றன. இதன் மூலம் உயிர்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. கொலை குற்றம் தண்டனைக்குரியதாக இருக்கும்போது கொலை செய்ய முற்படுபவன் கொலை செய்வது பற்றி பல முறை சிந்திக்கவே செய்வான். எனவே, கொலைகள் நிகழ்வது குறைந்து போகிறது.

கொலை போன்ற குற்றச் செயல்கள் இல்லாதபோதுதான் இறைபய உணர்வோடு வாழ்வதுவும் சாத்தியமாகும். பாதுகாப்பும் அமைதியுமுள்ள சூழலே இறைபய உணர்வின் வளர்ச்சிக்குத் தூண்டு கோலாக அமையும். இக்கருத்தையே “நீங்கள் இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களாக வாழலாம்.” என்ற வசனம் தருகிறது.

கொலை தண்டனை பற்றிய சட்டத்திலிருந்து வாரிகரிமை பற்றிய சட்டத்திற்கு அடுத்த வசனம் வருகிறது:

﴿۞﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ

﴿۞﴾ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ

உங்களுக்கு மரணம் வந்து அப்போது ஏதும் செல்வத்தை விட்டுச் செல்ல நேர்ந்தால், பெற்றோர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும் சிறந்த முறையில் தமது செல்வம் பற்றி இறுதி உபதேசம் புரிதல் உங்கள் மீது விதியாக்கப்பட்டுள்ளது. இறையச்சமுடையோர் மீது இது கடமையாகும்.

(வசனம்:180)

மரணிக்கும் ஒருவர் தான் விட்டுச் செல்லும் சொத்து பற்றி இறுதி உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென இவ்வசனம் சொல்கிறது. அந்த உபதேசத்தின்போது விட்டுச் செல்லும் சொத்துக்களை எவ்வாறு பெற்றோர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும் மத்தியில் பிரிக்க வேண்டுமென அவர் வரையறுத்துக் கூறி விட வேண்டும். இது இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களது பொறுப்பும், கடமையுமாகுமென இவ்வசனம் மேலும் சொல்கிறது.

இவ்வசனத்தின்படி ஒரு முஸ்லிம் தான் விரும்பியவாறு தனது சொத்துக்களை தன் உறவினர்களுக்கு மத்தியில் பிரித்துக் கொடுக்க முடியும். இங்கு அவர் நீதியாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு மட்டுமே அவர் மீதிருக்கும்.

ஸுரா நிஸாவில் வாரிகரிமை சம்பந்தமாக வரும் 11,12ஆம் வசனங்கள் வாரிகரிமை வரும் உறவினர்கள் பற்றியும், அவர்களுக்கான பங்குகளையும் வரையறுத்துக் கூறுகின்றன. இந்நிலையில் இவ்விரு வசனங்களும் ஒன்றுக் கொன்று முரண்படுவதுபோல் தோன்றுகின்றன. பெரும்பாலான அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்கள் அவ்வாறே கருதி ஸுரா நிஸாவின் வசனங்கள், ஸுரா பகராவில் வரும் இந்த வசனத்தை மாற்றி விட்டன என்ற அபிப்பிராயத்தைக் கொள்கின்றனர். வாரிகரிமை பகிர்வு முறை ஆரம்பத்தில் தனி மனிதர்கள் கையில் விடப்பட்டாலும் பின்னர் அல்லாஹ்வே வாரிகரிமை பகிர்வை ஒழுங்கு படுத்தினான். அந்த வகையிலேயே ஸுரா நிஸாவின் வசனங்கள் இறங்கின என்பது இவர்களது விளக்கமாகும்.

இப்பனு அப்பாஸ் (ரஹ்) அவர்களும், வேறு சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களும், சட்ட அறிஞர்களும் இந்த வசனம் மாற்றப்படவில்லை. இது இன்னொரு கருத்தைக் குறிக்கிறது என்ற அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டுள்ளனர். வாரிகரிமைக்கு வரக் கூடியவர்களாக இருந்து ஏதோ ஒரு காரணத்தால் அவர்கள் வாரிகரிமை பெற முடியாத நிலை ஏற்படும்போது அவர்களுக்காக இறுதி உபதேசம் செய்தலையே இவ்வசனம் குறிக்கிறது என அவர்கள் கருதினர். உதாரணமாக ஒரு தந்தை இறந்துவிடுகிறார். அவருடைய சொத்து பகிரப்படும்போது அவருக்கு முன்னால் இறந்து போன அவரது மகனுக்கு பங்கு எதுவும் செல்ல மாட்டாது. உயிருடன் இருக்கும் ஏனைய பிள்ளைகளுக்கே அவரது சொத்துக்கள் செல்லும். தந்தைக்கு முன்னர் இறந்து போன அவரது அம்மகனுக்கு ஆண் பிள்ளைகள் இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் சாதாரணமாக சொத்து செல்ல மாட்டாது. இந்நிலையில் இறப்பவர் தனக்கு முன் இறந்து போன மகனின் பிள்ளைகளுக்கு சொத்துக்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட வீதத்தை கொடுக்குமாறு உபதேசிப்பது கடமையாகும்.

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) போன்றோரின் இக்கருத்தை இஸ்லாமிய உலகின் சிரியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளின் தனியார் சட்டங்கள் பின்பற்றுகின்றன. இது வாரிசுரிமைச் சட்ட ஒழுங்கில் "அல் வஸிய்யத் அல் வாஜிபா" -கட்டாய இறுதி உபதேசம்- என அழைக்கப்படுகிறது. உரியவர் அவ்வாறு இறுதி உபதேசம் செய்யத் தவறினால் நீதி மன்றம் தலையிட்டு சொத்தில் உரியவருக்கு பங்கு பிரித்துக் கொடுக்கும். இது பற்றிய விரிந்த சட்ட விளக்கங்களை இங்கே தவிர்க்கிறோம்.¹

இந்த வகையில் இந்த சட்ட வசனம் மாற்றப்பட்ட ஒன்றாக கருதப்பட வேண்டியதில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட நிலைகளில் குறிப்பாக வாரிசுரிமை சட்ட ஒழுங்கின் காரணமாக பாதிப்பும் நிலை தோன்றும்போது சீர்படுத்தும் வகையில் இவ்வசனம் அமைந்துள்ளது எனக் கருதலாம். இவ்வசனத்தின் ஒழுங்கில் இவ்வாறான இறுதி உயிலை வரையறுத்தல் கடமை என்ற கருத்தும் பெறப்படுகிறது.

அடுத்த இரு வசனங்களும் இப்பகுதியில் ஏற்படத்தக்க அநீதிகள் களையப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை விளக்குகின்றன:

﴿مَنْ بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا إِثْمُهُ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

﴿مَنْ خَافَ مِنْ مُوسٍ جَنَفًا أَوْ إِثْمًا فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

செவிமடுத்ததன் பிறகு யார் அதனை மாற்றுகிறாரோ மாற்றிய அப் பாவம் மாற்றியவர் மீதமையும். நிச்சயமாக அல்லாஹ் நன்கு கேட்பவனாகவும், ஆழ்ந்து அறிபவனாகவும் உள்ளான். ஆயினும், தனது செல்வம் பற்றிய இறுதி உபதேசம்செய்தவர் சத்தியத்தை விட்டுப் பிறழ்ந்து விட்டார் அல்லது பாவம் இழைத்து விட்டார் எனப் பயந்து சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மத்தியில் விவகாரத்தை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டால் அத்தகையவர் மீது குற்றமில்லை. நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிகுந்த மன்னிப்பாளனாகவும், மிகவும் இரக்கமுள்ளவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனங்கள்:181,182)

சொத்துகள் பற்றிய இறுதி உபதேசத்தின்போது இரண்டு அநீதிகள் ஏற்பட முடியும். ஒன்று இறுதி உபதேசத்தைக் கேட்டிருந்தவர் தனது சொந்த நலன்களுக்காகவோ, குறிப்பிட்ட இறுதி உபதேத்திற்குரியவர்களோடு தான் கொண்டிருக்கும் தொடர்புகள் காரணமாகவோ பாதகமான மாற்றங்களைச் செய்யலாம். அவ்வாறு மாற்றம் செய்பவர் அந்தப் பாவத்தைச் சுமந்து கொள்வார்.

1. பார்க்க: தப்லீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-97

ஷரஹு கானூன் அல் அஹ்வால் அல் ஷக்ஷிய்யா - முஸ்தபா அஸ்ஸிபாஹி: வா-2 பக்-101-105

யாரும் காணாது, கேட்காது இருந்த போதும் அல்லாஹ்வுக்கு அந்த உபதேசம் கேட்காதிருக்காது. அதுபற்றி அவன் அறியாதிருக்க மாட்டான். எனவே, இவ்வாறு குற்றம் புரிந்தவர் தப்பித்துக் கொள்ள மாட்டார் என இவ்வசனம் எச்சரிக்கிறது.

இரண்டாவது இறுதி உபதேசம் செய்பவரே தவறுதலாகவோ, வேண்டுமென்றோ, விரும்பியோ சொத்தைப் பிரிக்கும்போது அநீதி இழைந்து விடக்கூடும். இந்நிலையில் அதனைக் கேட்டிருந்தவர் திருத்தி ஒழுங்குபடுத்தி அமைத்தால் அது குற்றமல்ல; ஒரு நற்செயல். இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்ட நபர் தலையிட்டு நடந்த அநீதியை நீக்கி, ஒழுங்குபடுத்தி விடுவதனால் அதே வகையான ஒரு வெகுமதியாக அவரது பாவச் செயல்களை அல்லாஹ் மன்னிக்கிறான் எனவும், அவர் மீது கருணை கொள்கிறான் எனவும் இங்கு பாலிக்கப்பட்டுள்ள திருநாமங்கள் உணர்த்துகின்றன.

அடுத்து ஸுரா இதுவரை பார்த்த சட்டங்களை விட வெளிப்படையில் வேறுபட்டதாகத் தோன்றும் ஆன்மீக வாழ்வு சார் பகுதியொன்றுக்கு வருகிறது.

III

நோன்பு என்ற வணக்கமும், ஆயுத போராட்ட ஒழுக்கங்களும்

(183 - 195)

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! நோன்பு உங்களுக்கு முன்பிருந்தோர் மீது கடமையாக்கப்பட்டது போன்று உங்கள் மீதும் நீங்கள் இறையச்சம் உள்ளவர்களாக ஆகலாம் என்பதற்காகக் கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. (183)

அது குறிப்பிட்ட சில நாட்களே ஆகும்.

ஆயினும், உங்களில் யாரேனும் நோய்வாய்ப்பட்டால் அல்லது பிரயாணத்தில் இருந்தால் வேறு நாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு நோற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

கஷ்டத்துடனேயே நோன்பு நோற்பவர் ஓர் ஏழைக்கு உணவளித்து ஈடுசெய்து கொள்ளலாம்.

எனினும் யாரேனும் விரும்பி மேலதிகமாக நன்மை செய்தால் அவருக்கு அது சிறந்தது.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ
الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿۱۸۳﴾

أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ

فَمَن كَانَ مِنكُم مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ

فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ

وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ

فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ

நீங்கள் அறிந்திருந்தால் நோன்பு
பிடித்தலே உங்களுக்குச்
சிறந்தது. (184)

ரமழான் மாதம் எத்தகையதெனில்
அதில்தான் மக்களுக்கு நேர்வழி
காட்டியாக அல் குர்ஆன் இறங்கியது.
அத்தோடு அது நேர்வழிக்கான
ஆதாரங்களுடனும் சத்தியம்,
அசத்தியம் இரண்டையும் பிரித்துக்
காட்டுவதற்கான ஆதாரங்களுடனும்
இறங்கியது.

எனவே, யார் அம்மாதத்தை
அடைகிறாரோ அவர் நோன்பு
நோற்கட்டும்.

யார் நோயாளியாகவோ, பிரயாணத்
திலோ இருக்கிறாரோ அவர் வேறு
நாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு
நோற்றுக் கொள்ளட்டும்.

அல்லாஹ் உங்களுக்கு
இலகுபடுத்தலையே விரும்புகிறான்.
கஷ்டப்படுத்தலை விரும்பவில்லை.
நீங்கள் இந்த நோன்பு நாட்களின்
எண்ணிக்கையைப் பூரணப்படுத்த
வேண்டும்; உங்களுக்கு வழிகாட்டி
யமைக்காக அல்லாஹ்வை நீங்கள்
மேன்மைப்படுத்த வேண்டும்;
நீங்கள் நன்றி செலுத்தவேண்டும்
என்பதற்காகவே இவ்வழி
உங்களுக்குக் காட்டப்பட்டது. (185)

எனது அடியார்கள் என்னைப் பற்றி
உம்மிடம் கேட்டால் - நான்
அருகாமையிலேயே உள்ளேன்.
என்னை அழைத்தால்
அழைப்பவருக்கு நான் பதில்
சொல்கிறேன்.

وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى
لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ
فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ
وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ
أَيَّامٍ أُخَرَ

يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ
الْعُسْرَ

وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ مَا
هَدَيْتُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ
دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ

எனவே, எனது அழைப்புக்கு அவர்கள் பதில் சொல்லட்டும். என்மீது நம்பிக்கை கொள்ளட்டும். அதனால் அவர்கள் சீர்நிலையை அடையமுடியும். (186)

நோன்பின் இரவுவேளையில் உங்கள் பெண்களுடன் நீங்கள் உடலுறவு கொள்ளாதல் ஆகுமாக்கப் பட்டுள்ளது.

அவர்கள் உங்களுக்கு ஆடையாகவும், நீங்கள் அவர்களுக்கு ஆடையாகவும் உள்ளீர்கள்.

நீங்கள் உங்களையே வாஞ்சித்துக் கொள்கிறீர்கள் என்பதை அல்லாஹ் அறிவான்.

எனவே, உங்கள் பாவமன்னிப்பை ஏற்று உங்களை அவன் மன்னித்து விட்டான்.

இப்போது நீங்கள் அவர்களுடன் உடலுறவு கொள்ளுங்கள்.

அல்லாஹ் உங்களுக்கு விதியாக்கியதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

கறுப்பு நூல் நீங்கி வெள்ளை நூல் தெளிவாவது போலத் தோன்றும் அதிகாலை வேளை வரை நீங்கள் உண்ணுங்கள், பருகுங்கள்.

பின்னர் நோன்பை இரவு வரை இருந்து பூரணப்படுத்துங்கள்.

நீங்கள் பள்ளியில் தங்கியிருக்கையில் அவர்களுடன் உடலுறவு கொள்ளாதீர்கள்.

فَلَيْسَ جَبِيًّا لِي
وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾

أَجَلٌ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفْتُ إِلَى
نِسَائِكُمْ

هُنَّ لِبَاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَهُنَّ

عَلِمَ اللَّهُ أَنْكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ

فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ

فَالْتَنَ بِشِرْوِهِنَّ

وَأَبْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ

وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ

الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ

ثُمَّ أَتِمُّوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ

وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَاكِفُونَ فِي

الْمَسْجِدِ

இவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். நீங்கள் அவற்றை நெருங்காதீர்கள். இவ்வாறுதான் அல்லாஹ் மக்களுக்கு அவர்கள் இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களாக ஆகலாம் என்பதற்காக தனது வசனங்களை தெளிவுபடுத்தி விளக்குகிறான். (187)

உங்களிடையே உங்களது செல்வங்களை அசத்திய வழியில் சாப்பிட்டுக் கொள்ளாதீர்கள். பிறமனிதர்களின் செல்வத்தில் ஒரு பகுதியை சாப்பிட - அது தவறு என நீங்கள் அறிந்திருந்தும் அதற்கான வாய்ப்பைப் பெற செல்வத்தோடு அதிகாரிகளை அணுகாதீர்கள். (188)

அவர்கள் பிறை பற்றி உம்மிடம் வினவுகிறார்கள். அது மக்களுக்கான காலங்காட்டியாகவும், ஹஜ் காலத்தைக் காட்டுவதாகவும் அமைகிறது எனக் கூறுங்கள்.

நற்காரியமென்பது வீடுகளின் பின்புறமாகச் செல்வதன்று. இறைபய உணர்வு கொண்டவனே நற்காரியம் செய்பவனாவான். வீடுகளுக்கு அவற்றின் வாயிற் புறமாகவே செல்லுங்கள். நீங்கள் வெற்றிபெறலாம் என்பதற்காக அல்லாஹ்வைப் பற்றிய பய உணர்வை ஆக்கிப் கொள்ளுங்கள். (189)

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ

لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبِطْلِ

وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِيَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ

أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾

﴿١٨٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ

لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ

وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا

وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى

وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا

وَأْتُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾

உங்களோடு போராடுபவர்களுடன் நீங்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள். வரம்பு மீற வேண்டாம். அல்லாஹ் வரம்பு மீறுபவர்களை விரும்புவதில்லை. (190)

(மக்காவின் நிராகரிப்பாளர்கள்) உங்களுக்கு எதிராகப் போர்ப்பிரகடனம் செய்துள்ளனர். நீங்களும் அவர்களுக்கெதிராகப் போர்ப்பிரகடனம் செய்யுங்கள். அவர்கள் உங்களை வெளியேற்றிய வகையில் நீங்களும் அவர்களை வெளியேற்றுங்கள். கொலை செய்வதை விட கொடுமைப்படுத்தி, துன்புறுத்தி கொள்கை பிறழ்ச் செய்தல் மிக மோசமானது. மஸ்ஜிதுல் ஹராமின் எல்லையுள்ளே அவர்கள் உங்களுடன் போராடும் வரை நீங்களும் அவர்களுடன் போராட வேண்டாம். அவர்கள் போராடினால் நீங்களும் போராடுங்கள். அவ்வாறுதான் நிராகரிப்பாளர்களுக்கான கூலி அமையும். (191)

அவர்கள் அதிலிருந்து தவிர்ந்து கொண்டால் அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பாளனாகவும், ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (192)

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُم

وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ

وَأَخْرِجُوهُمْ مِّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُم

وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ

وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّىٰ

يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ ۗ

فَإِن قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ

الْكَافِرِينَ ﴿١٩١﴾

فَإِن آتَيْتَهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ غَمُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٢﴾

கொடுமைப்படுத்திக் கொள்கையை விட்டும் விலகச் செய்யும் நிலை இல்லாதொழியும் வரை, பணிதல் அல்லாஹ்வுக்குரியதாக ஆகும் வரை அவர்களுடன் போர் புரியுங்கள். அவர்கள் விலகிக் கொண்டால் அநியாயக்காரர்கள் மீதன்றி யார்த்தும் அத்துமீறல் அனுமதிக்கப்பட்டதல்ல. (193)

போர் புரியத் தடை செய்யப்பட்ட புனிதமான மாதத்துக்கு புனித மாதமே ஈடாகும். புனிதமான அனைத்திற்கும் அதற்குரிய வகையில் ஈடுசெய்யப்படும். எனவே, உங்கள் மீது யாரும் அத்துமீறினால் எந்தளவுக்கு அவர்கள் அத்துமீறுகிறார்களோ அவ்வாறே நீங்களும் பதிலடி கொடுங்கள். அல்லாஹ் மீதான பய உணர்வைக் கொண்டிருங்கள். அவ்வாறு பய உணர்வு கொண்டவர்களுடன் அல்லாஹ் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். (194)

அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவிடுங்கள். உங்களை நீங்கள் அழிவில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம். மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்துகொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்துகொள்பவர்களை விரும்புகிறான். (195)

وَقَتِّلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ
الَّذِينَ لِلَّهِ

فَإِنْ أَنْتَهُوْا فَلَا عُذْوَانَ إِلَّا عَلَى
الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ
وَالْحُرْمَتُ قِصَاصٌ

فَمَنْ آعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَآعْتَدُوا عَلَيْهِ
بِمِثْلِ مَا آعْتَدَى عَلَيْكُمْ
وَأَتَّقُوا اللَّهَ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٤﴾

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ
إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ

الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٥﴾

இப்பகுதி நோன்பு பற்றியும், யுத்த ஒழுக்கங்கள் பற்றியும் விளக்குகிறது. முதலில் நோன்பு பற்றிய வசனங்களை நோக்குவோம். அவற்றை விரிவாகப் பார்க்க முன்னால் அல் குர்ஆன் சட்டங்கள் சொல்லும் போக்கை புரிந்து கொள்வது அவசியம். அல் குர்ஆன் ஒரு சட்ட நூலல்ல. எனவே, சட்டங்களை அவற்றின் விஷயதானங்களுக்கேற்பத் தனித் தனியாகப் பிரித்து அது விளக்குவ தில்லை.

உணவுப் பொருட்களில் ஹராம், ஹலால், கொலை குற்றத்திற்கான தண்டனை, வாரிசரிமை, நோன்பு என இவ்வாறு மனித வாழ்வின் பல்வேறு பகுதிகள் சார் சட்டங்களை ஒரே தொடரில் அல் குர்ஆன் இங்கே விளக்கிச் செல்கிறது. கொலை குற்றத்திற்கான தண்டனை, வாரிசரிமை, நோன்பு என்ற மூன்று வகைச் சட்டங்களுக்கும் “குதிப அலைக்கும்” -உங்கள் மீது விதியாக் கப்பட்டுள்ளது அல்லது கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது- என்ற ஒரே பிரயோகத்தைப் பாவித்துள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது. தனிப்பட்ட வாழ்வு, சமூக வாழ்வு, ஆன்மீக வாழ்வு என்ற எல்லாப் பகுதிகளும் சம முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை; அவற்றில் எப்பகுதியில் தவறு ஏற்பட்டாலும் அடுத்த பகுதிகள் அனைத்திலும் அது பாதிப்பேற்படுத்தும் என்ற உண்மையை இதனூடாக ஸூரா உணர்த்து கிறது. அவ்வாறே அவற்றின் ஒரு பகுதியில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தி நடைமுறைப்படுத்தலும், இன்னொரு பகுதியைப் புறக்கணித்து விடலும் பிழையான அணுகுமுறை என்பதையும் இதனூடாக விளங்க முடிகிறது.

இப்போது வசனங்களை விரிவாக விளங்குவோம்.

நோன்பு என்பது மிகப் பிரதான கடமைகளில் ஒன்று. இஸ்லாத்தைச் சுமக்கும் ஐந்து தூண்களில் ஒன்று என அது பற்றி இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இக்கடமை ஹிஜ்ரி இரண்டாம் வருடம் கடமையாக்கப் பட்டது.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ

﴿١٨٣﴾ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! நோன்பு உங்களுக்கு முன்பிருந்தோர் மீது கடமையாக்கப்பட்டது போன்று உங்கள் மீதும் நீங்கள் இறையச்சம் உள்ளவர களாக ஆகலாம் என்பதற்காகக் கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

(வசனம்:183)

நோன்பு ஓரளவு சிரமமான, பாரமான வணக்கம். எனவே, அதனைக் கடமை யாக்கும்போது அதனைக் கடைப்பிடிக்கத் தூண்டும் வகையிலான வார்த்தைப் பிரயோகங்களையும், பல் வேறு சலுகைகளையும் இங்கு அவதானிக்க முடிகிறது.

இறைவனுக்காக என்ற தூய எண்ணத்துடன், அதிகாலை நேரம் துவக்கம் இரவு வரையில் உண்ணாமலும், குடிக்காமலும், மனைவியரோடு உடலுறவு கொள்ளாமலுமிருந்தவே அல் குர்ஆன் வரையறுக்கின்ற நோன்பாகும். இந்த வசனம் அந்த நோன்பு கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிவிக்கிறது. தக்வாவை -இறைபய உணர்வை- உருவாக்கி வளர்ப்பதே இந்த நோன்பின் இலக்கு என்றும் சொல்கிறது.

“உங்களுக்கு முன்பிருந்தோர் மீது கடமையாக்கப்பட்டது போன்று” என்று அல் குர்ஆன் கூறுவதிலிருந்து இது தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வந்த பயிற்றுவித்தல் முறை என்றும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், ஹிந்துக்கள் போன்ற பல்வேறு சமூகங்களிலும் நோன்பு என்ற வணக்கம் ஏதோ ஒரு வடிவில் இன்றும் காணப்படுவதை அவதானிக்கும்போது அல் குர்ஆன் கூறும் இவ்வுண்மையைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடிகிறது.

அடுத்து இக்கடமையின் காரணத்தையும், இலக்கையும் இந்த முதல் வசனத்திலேயே “தக்வா கொண்டவர்களாக நீங்கள் ஆகலாம் என்பதற்காக” என விளக்குகிறது. தக்வா என்ற இச்சொல்லை ஏற்கனவே இந்த ஸூராவின் பல இடங்களில் பார்த்தோம். இனியும் பின்னால் பார்க்கப் போகிறோம். இந்த ஸூராவில் ஏறத்தாழ நாற்பது இடங்களில் இச்சொல் வருகிறது. சாதாரணமாக இச்சொல் இறைபயம், இறை பக்தி எனக் கொள்ளப்படுகிறது. எனினும் ஆழ்ந்து இச்சொல்லை ஆராய்ந்தால் அல் குர்ஆனின் பாஷையில் அதனை சமூகத்தின் பல அம்சங்களுடன் இணைந்திருக்கின்ற ஒரு கருத்தியல் அல்லது ஓர் ஆன்மீக நிலை எனலாம். இந்த ஸூராவில் இவ்வாறான வணக்கங்களோடும், கொலைக்கான தண்டனை போன்ற குற்றவியல் சட்டங்களோடும், வாரிசரிமைச் சட்டத்தோடும், குடும்பவாழ்வு விவகாரங்களோடும், வட்டி, கடன், தர்மம் போன்ற பொருளாதார நடவடிக்கைகளோடும் இணைத்து இச்சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளதை மிகவும் தெளிவாகவே அவதானிக்க முடியும். இந்த வகையிலேயே தக்வாவுக்கு அத்தகைய விளக்கத்தைத் தந்தோம். இந்த வகையில் தக்வா என்பது ஓர் உயர்ந்த மனநிலை. அல் குர்ஆனும், ஸுன்னாவும் அதனைத் திருப்பித் திருப்பி வலியுறுத்துவதன் நோக்கம் அதுவே. அந்த மனநிலையை உருவாக்கவே வணக்கவழிபாடுகள் கடமையாக்கப்பட்டுள்ளன. அம்மனநிலையை உருவாக்குவதில் நோன்புக்கு ஒரு பிரதான பங்குள்ளது.

நோன்பு இரு வழிகளின் மூலம் இம்மனநிலையை உருவாக்க முயல்கிறது. ஒன்று உடல் ரீதியான கட்டுப்பாடுகள். உணவும், காமமும், உடலின் மிகப் பிரதான அடிப்படைத் தேவைகள். அதிகாலையிலிருந்து இரவு வரை இவை இரண்டிலிருந்தும் முற்றாக நீங்கியிருக்குமாறு முஸ்லிம் வேண்டப்படுகிறான். விளைவாக சகிப்புத்தன்மையையும், பொறுமையையும் அவன் தன்னில்

வளர்த்துக் கொள்கிறான். நோன்பு பிடிப்பவன் அதன் கண்காணிப்பாளனாகவும் அமைந்து தன்னில் சுய கட்டுப்பாட்டையும் வளர்த்துக் கொள்கிறான். இந்த வகையில் இறை அவதானம் என்கின்ற தக்வாவின் அடிப்படை உணர்வு அவனில் வளர்கிறது. இது நாட்ட சக்தியையும், மன உறுதியையும் வலுப்படுத்து வதாகவும் அமைகிறது.

நோன்பின் இன்னொரு பகுதி பாவச் செயல்களிலிருந்து ஒதுங்குவதாகும். வேறு வகையில் சொன்னால் நோன்பு பிடிப்பதில் உள்ளமும் பங்கு கொள்கிறது. கோள், புறம், பொறாமை, பெருமை, அடுத்தவரோடு மோதிக் கொள்ளல் போன்ற பாவங்களிலிருந்து காத்துக் கொள்வதே இதன் பொருளாகும். இந்த இருவகை உடல், உள் பயிற்சிகளையும் ஒரு மாத காலம் இடையறாது மேற்கொள்ளும்போது உயர்ந்த தக்வா மனநிலைக்கு வந்து விட முடியும் என்பது தெளிவு. நோன்பு பற்றிய இக்கருத்துக்களை விளக்கும் சில ஹதீஸ்கள் கீழ்வருமாறு:

“பொறுமையின் மாதத்தில் நோன்பு நோற்றலும், ஒவ்வொரு மாதத் திலும் மூன்று நாட்களில் நோன்பு நோற்றலும் உள ரீதியான கேடுகளை நீக்கிவிடுகிறது.”

(அறிவிப்பாளர் அலி (ரழி), இப்னு அப்பால் (ரழி)- ஸஹீஹ் அல் ஜாமிஉ அல் ஸகீர் - 3804 - பஜ்ஜார், தபரானி)

“நோன்பு ஒரு கேடயம்; இறை நம்பிக்கையாளனின் ஒரு கோட்டை”

(அறிவிப்பாளர் அபூ உமாமா - ஸஹீஹ் அல் ஜாமிஉ அல் ஸகீர் - 3881 - தபரானி)

“யார் இறை நம்பிக்கையோடும், இறைவனிடம் மட்டுமே கூலியை எதிர்பார்த்தும் நோன்பு நோற்கிராரோ அவரது முன்னைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுகின்றன.

(அறிவிப்பாளர் அபூ ஹுரைரா - ஸஹீஹ் புகாரி, ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)

“நோன்பு ஒரு கேடயம். உங்களில் ஒருவர் நோன்பு நோற்றிருக்கும் நாளில் தூஷணம் பேச வேண்டாம், உரக்கச் சத்தமிட வேண்டாம் - இன்னொரு அறிவிப்பின்படி - இன்னொருவர் ஏசினால் அல்லது சண்டைக்கு வந்தால் நான் நோன்பாளி, நான் நோன்பாளி எனக் கூறட்டும்.”

(அறிவிப்பாளர் அபூ ஹுரைரா - ஸஹீஹ் புகாரி, ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)

“யார் பொய் பேசலையும், அதற்கேற்ப செயற்படலையும் விட்டுவிடவில் லையோ அவர் உணவையும், குடிப்பையும் விட்டு விட வேண்டும் என்ற தேவை அல்லாஹ்வுக்கு இல்லை.”

(ஸஹீஹ் புகாரி - அத்தியாயம் - நோன்பு)

நோன்பின் இலக்கை இவ்வாறு இவ்வசனம் வரையறுத்துக் கூறியிருக்கும் போது நோன்பு பிடித்தலூடாக அவ்விலக்கு அடையப்படாவிட்டால் அது

வெளித் தோற்ற நோன்பாகவே அமைகிறது. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட ஹதீஸ்கள் விளக்குவது போன்று அது உண்மை நோன்பாக ஆக மாட்டாது. இந்த வகையில் வணக்கவழிபாடுகள் ஒரு பயிற்சி முறையாகக் கொள்ளப்பட்டு அவை சீராக நடைமுறைப்படுத்தப்பட வழி காணப்படாவிட்டால் அவை வெறும் வெளித் தோற்றக் கிரியைகளாகவும், பாரம்பரிய சடங்கு, சம்பிரதாயங்களாகவும் மாறிப் போகும். இதனையே இன்று பரவலாக அவதானிக்கிறோம்.

அடுத்து வரும் வசனம் நோன்பின் சட்ட ஒழுங்குகள் சிலவற்றை விளக்குகிறது:

أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامَ مِسْكِينٍ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٤﴾

அது குறிப்பிட்ட சில நாட்களே ஆகும். ஆயினும், உங்களில் யாரேனும் நோய்வாய்ப்பட்டால் அல்லது பிரயாணத்தில் இருந்தால் வேறுநாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு நோற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கஷ்டத்துடனேயே நோன்பு நோற்பவர் ஓர் ஏழைக்கு உணவளித்து ஈடுசெய்து கொள்ளலாம். எனினும் யாரேனும் விரும்பி மேலதிகமாக நன்மை செய்தால் அவருக்கு அது சிறந்தது. நீங்கள் அறிந்திருந்தால் நோன்பு பிடித்தலே உங்களுக்குச் சிறந்தது.

(வசனம்:184)

நோன்பு கடமையாக்கப்பட்டதை விளக்கியதன் பின்னர் தொடர்ந்து அந்த நோன்பு என்ற கடமையை இலகுவானதாகக் காட்டவும், அதனை நியாயப்படுத்தவும் அல் குர்ஆன் முனைகிறது. முதலில் "அது குறிப்பிட்ட சில நாட்களாகும்" என இலகுவடுத்திக் காட்டுகிறது. ஒரு வருடத்தில் ஒரு மாதம் மட்டுமே நோன்பின் நாட்களாகும். பல மாதங்களோ அல்லது ஒவ்வொரு மாதத்திலும் குறிப்பிட்ட பல நாட்களோ அல்ல அது. அவ்வாறிருந்திருந்தால் பின்பற்றுவது கடுமையாகப் போயிருக்கும். இரண்டாவது நோயின்போதும், பிரயாணத்தின்போதும் நோன்பு பிடிக்க வேண்டியதில்லை, வேறு நாட்களில் அதனை நோற்றுக் கொண்டால் போதுமானது எனச் சலுகை வழங்கப்படுகிறது.

மூன்றாவது நோன்பு எடுத்த எடுப்பில் ஒரேயடியாகக் கடமையாக்கப்படவில்லை. படிப்படியாக அது கடமையாக்கப்பட்டமையை அவதானிக்க முடிகிறது. நோன்பைக் கஷ்டப்பட்டே பிடிக்க முடியும் என்றிருப்பவர் நோன்பை விட்டுவிட்டு அதற்கீடாக ஒவ்வொரு நோன்பிற்கும் ஓர் ஏழைக்கு உணவளிக்கலாம் என இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

இந்த வகையில் நோன்பு கடமையாக்கப்படல் இரண்டு கட்டமாக அமைந்தது. ஆரம்பத்தில் நோன்பு பிடிக்கலாம் அல்லது ஈடு செய்து கொள்ளலாம் என்றிருந்தது. பின்னர் இந்தகைய தெரிவின்றி கட்டாயக் கடமையாக்கப்பட்டது. இதுவும் இலகு முறையைக் கையாண்டு நோன்பு கடமையாக்கப் பட்டமையைக் காட்டுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட அபிப்பிராயத்தின்படி இவ்வசனம் மாற்றப் பட்டு விட்டது. எனினும் இப்பனு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களின் அபிப்பிராயப்படி இந்த வசனம் மாற்றப்பட்டதல்ல -மன்ஸூஹ் அல்ல- இது மிகவும் வயது போய் பலவீனமடைந்தோர், குணப்படுத்த முடியா நிரந்தர நோயாளிகள் என்போரை குறிக்கிறது. அவர்கள் நோன்பை விட்டு விட்டு அதற்கீடாக ஓர் ஏழைக்கு உணவளித்தல் வேண்டும். ஈடு செய்தல் எவ்வாறு என்பதில் இரு அபிப்பிராயங்களுள்ளன.

1. அல் குர்ஆன் குறிப்பிடுவது போன்றே ஒரு நோன்புக்கு ஓர் ஏழை என்ற விகிதத்தில் உணவளிக்கும் ஒழுங்கைப் பின்பற்றல்.
2. ஓர் ஏழைக்கு உணவளித்தல் என்பது ஒரு 'முத்' உணவுப் பொருளைக் கொடுத்தலைக் குறிக்கும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நோன்புக்கும் ஒரு 'முத்' என்ற விகிதத்தில் உணவுப் பொருட்களை ஏழைகளுக்கு வழங்கல்.

'முத்' என்பது ஓர் அளவீடு. அது ஒரு 'சாஉ' என்ற அளவீட்டின் நான்கில் ஒரு பகுதி. ஒரு 'சாஉ' என்பது 2.176 கிலோ கிராம். இந்த வகையில் ஒரு 'முத்' என்பது ஏறத்தாழ 500 கிராம். இவ்வாறான அளவீட்டொழுங்கைப் பின்பற்றி உணவுப் பொருட்களை வழங்குவதை விட ஒவ்வொரு நோன்புக்கும் ஓர் ஏழைக்கு உணவளித்தல் பொருத்தமானதாகும். அல் குர்ஆனின் நேரடி வசனப் பிரயோகமும் அவ்வாறே அமைந்துள்ளது.

தொடர்ந்து ஸூரா உணவளித்தல் என்ற இந்தக் கடமையான அளவை விட சுயமாக விரும்பி மேலும் அதிகமாகக் கொடுத்தால் அது அவருக்குச் சிறந்தது எனக் கூறுகிறது. உணவளித்தல் என்ற உயர்ந்த காரியத்தைக் கடமையோடு நிறுத்தாது சுய விருப்பத்துடன் மேலதிகமாகக் கொடுக்கும் நிலை ஒரு மனிதனிடத்தில் உருவாக வேண்டுமென இவ்வசனம் எதிர்பார்க்கிறது.

வசனத்தை முடிக்கும்போது நோன்பு பற்றிய தெளிவும், அறிவும் இருந்திருப்பின் இவ்வாறு ஈடு செய்தலை விட நோன்பு பிடித்தலே சிறந்தது என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட முடியும் என ஸூரா சொல்கிறது.

கடமையொன்றை எவ்வாறு மனிதன் மீது திணிக்காமல் சுயமாக அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலைக்கு அவனை அல் குர்ஆன் கொண்டுவருகிறது என்பதனை இவ்வசனத்தினூடே புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அடுத்த வசனம் நோன்பை தெரிவற்ற கட்டாயக் கடமையாக்குகிறது. அங்கும் மிகவும் நுணுக்கமாக அப்பணியை அல் குர்ஆன் செய்வதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ فَمَن
شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ
اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِيُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ
عَلَىٰ مَا هَدَيْتُمْ ۗ وَعَلَيْكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾

ரமழான் மாதம் எத்தகையதெனில் அதில்தான் மக்களுக்கு நேர்வழி காட்டியாக அல் குர்ஆன் இறங்கியது. அத்தோடு அது நேர்வழிக்கான ஆதாரங்களுடனும் சத்தியம், அசத்தியம் இரண்டையும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கான ஆதாரங்களுடனும் இறங்கியது. எனவே, யார் அம்மாதத்தை அடைகிறாரோ அவர் நோன்பு நோற்கட்டும். யார் நோயாளியாகவோ, பிரயாணத்திலோ இருக்கிறாரோ அவர் வேறு நாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு நோற்றுக் கொள்ளட்டும். அல்லாஹ் உங்களுக்கு இலகுவடுத்தலையே விரும்புகிறான். கஷ்டப்படுத்தலை விரும்பவில்லை. நீங்கள் இந்த நோன்பு நாட்களின் எண்ணிக்கையைப் பூரணப்படுத்த வேண்டும்; உங்களுக்கு வழிகாட்டியமைக்காக அல்லாஹ்வை நீங்கள் மேன்மைப்படுத்த வேண்டும்; நீங்கள் நன்றி செலுத்தவேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்வழி உங்களுக்குக் காட்டப்பட்டது.

(வசனம்:185)

நோன்பு கடமையாக்கப்படல் என்ற கருத்தை மேலும் நியாயப்படுத்தும் வகையில் இவ்வசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி அமைந்துள்ளது. ஏற்கனவே நோன்பின் இலக்கு விளக்கப்பட்டது. அதில் வழங்கப்படும் சலுகையும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது. நோன்பு பிடிப்பதற்குப் பதிலாக ஈடு செய்து கொள்ள முடியும் எனவும் குறிக்கப்பட்டது. இந்த வசனம் அடுத்த கட்டத்திற்கு வருகிறது. நோன்பை கட்டாயக் கடமையாக்குகிறது. அந்நிலையில் மேலும் சில கருத்துக்களையும், அர்த்தங்களையும் நோன்பு கடமையாக்கப்படலின் பின்னணியாக அமையும் வகையில் கொடுக்கிறது.

“அது சில குறிப்பிட்ட நாட்களேயாகும்.” என நோன்பு நாட்கள் பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டது. அந்த நாட்கள் யாவை என்பதனை இவ்வசனம்

விளக்குகிறது. ரமழான் மாதத்தின் நாட்களே அவை என இவ்வசனம் சொல்கிறது. எனினும் அந்த நாட்களை ஆரம்பத்தில் நோன்பின் நாட்களாகக் குறிக்காமல் ரமழான் மாதம் பற்றி மட்டும் சொல்லி அதன் உயர்வை விளக்கியதன் பின்னரே அந்நாட்களில் நோன்பு பிடிக்குமாறு கட்டளையிடுகிறது. இவ்வாறு ஒரு தர்க்க ரீதியான ஒழுங்கில் இக்கருத்தை ஸூரா தந்துள்ளது.

அல் குர்ஆன் மனிதர்களுக்கு நேர்வழிகாட்டியாக இறங்கியமை மாபெரும் அருள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. வரலாற்றில் ஒரு அக்குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில் இறங்கி அல் குர்ஆன் மனித நாகரீகத்தைக் காத்தது. உலக நாகரிகங்கள் அனைத்தின் மீதும் அது தாக்கத்தை விளைவித்தது. அதனைப் பின்பற்றியோரை உலகத் தலைமையில் அமரச் செய்தது. அல் குர்ஆன் ஒரு மானசீக அருள். நீதியும், உயர் ஒழுக்கப் பண்புகளும், அமைதியும், நிம்மதியும் நிறைந்த ஒரு சமூகத்தை அல் குர்ஆன் படைத்தது. இந்த வகையில் இத்தகைய அருள்களையெல்லாம் மனதில் கொண்டு அது இறங்கிய மாதத்தை மனிதன் கொண்டாட வேண்டும். எனவே, இம்மாதத்தை அடைந்தவர் நோன்பு நோற்கடும் என இவ்வசனம் கூறுகிறது.

இவ்வசனத்தில் வரும் "பையினாதின் மினல் ஹூதா வல் புர்கான்" என்ற பகுதியை இரு வகையில் விளங்கலாம்:

1. பையினாத் என்ற சொல்லுக்கு ஆதாரங்கள் என்ற கருத்தைக் கொள்ளல்: இதன்படி மனிதர்களுக்கு இறக்கப்பட்ட நேர்வழியான அல் குர்ஆன் அந்த நேர்வழியை அடக்கியிருப்பதோடு அந்த நேர்வழிக்கான, அதேவேளை சத்தியத்தையும், அசத்தியத்தையும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கான ஆதாரங்களையும் கொண்டுள்ளது.

அல் குர்ஆன் நேர்வழி காட்டுகிறது. சத்தியத்தையும், அசத்தியத்தையும் பிரித்துக் காட்டுகிறது. அது மாத்திரமன்றி அதற்கான ஆதாரங்களையும் முன்வைக்கிறது. எனவே, அல் குர்ஆனை வாசிக்கும் மனிதன் நேர்வழியைப் பார்க்கிறான். அது நேர்வழிதான், சத்தியம்தான் என்பதற்கான ஆதாரங்களையும் பார்க்கிறான். இது மனத் திருப்தியோடும், உறுதியோடும் அல் குர்ஆனின் கருத்துக்களை பின்பற்றும் நிலையை ஏற்படுத்துகிறது.

2. "பையினாத்" என்ற சொல்லுக்கு மிகத் தெளிவான வசனங்கள் என்ற கருத்தைக் கொள்ளல்: இதன்படி அல் குர்ஆன் நேர்வழி என்பதோடு அது அந்த நேர்வழியையும், சத்தியத்தையும், அசத்தியத்தையும் பிரித்துக் காட்டும் பணியையும் மிகத் தெளிவான வசனங்களுடாகச் செய்கிறது என்ற கருத்து கொள்ளப்படுகிறது. எனவே, அல் குர்ஆனைப் படிப்பவர் தடுமாற்றத்திற் குட்படவோ, வழிபிறழ்வோ மாட்டார்.

வசனத்தின் அடுத்த பகுதி இன்னொரு முறை பிரயாணம், நோய் என்பவற்றின் போதான சலுகையைச் கூறுகிறது. முன்னைய வசனத்தில் இந்த சலுகை கூறப்பட்ட சந்தர்ப்பம் நோன்பு பிடித்தல் என்பது தெரிவு நிலையில் இருந்த போதாகும். எனவே, அந்தச் சலுகை இவ்விடத்திற்கும் பொருந்துமா? என்ற கேள்வி எழ முடியும். நோன்பு தெரிவற்ற கட்டாயக் கடமை என்ற நிலையிலும் இந்தச் சலுகை காணப்படவே செய்யும் என்பதை இவ்வசனம் உறுதிப்படுத்துகிறது.

பிரயாணம், நோய் என்ற இச்சலுகை பற்றிய ஒரு சுருக்க விளக்கத்தைக் கீழே தருகிறோம்:

பிரயாணம்:

1. சாதாரண, சிறிய பயணங்களை பிரயாணம் எனக் கொள்வது பொருத்தமான தல்ல. சட்ட மதஹபுகளது அபிப்பிராயப்படி பிரயாணம் என்பது 80 அல்லது 90 கிலோ மீட்டர் தூரத்தைக் கொண்டதாகும். எனவே, இத்தூரம் போகும் பிரயாணி நோன்பை விடுவதே நியாயமாக இருக்க முடியும். அவ்வாறே பிரயாணத்தை தொழிலாகக் கொண்டுள்ள வாகன சாரதிகள் போன்றோர் மிகவும் சிரமத்திற்குட்படாவிட்டால் நோன்பு பிடிப்பதே சிறந்ததாகும்.

2. பிரயாணிக்கு நோன்பு பிடித்தலா அல்லது நோன்பை விடுதலா சிறந்தது என்றதொரு வாதமுள்ளது.

அ. இமாம் அபூ ஹனீபா, இமாம் மாலிக், இமாம் ஷாபியி போன்றோர் பிரயாணத்தின்போது நோன்பு பிடிப்பதே சிறந்தது என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இது பிரயாணத்தின்போது கடும் கஷ்டத்தையும், சிரமத்தையும் அனுபவிக்காது இருக்கும் நிலையிலாகும். இறை தூதர் (ஸல்) பிரயாணத்தின்போது நோன்பு பிடித்த சில சந்தர்ப்பங்களை இவர்கள் ஆதாரமாகக் கொள்வர்.

ஆ. பிரயாணத்தின்போது நோன்பை விடுவதே சிறந்தது என்பது வேறு சில சட்ட அறிஞர்களின் கருத்தாகும். அல்லாஹ் தந்த சலுகையை பயன்படுத்துவதே சிறந்ததாகும் என்பது இத்தகையோர் காட்டும் பிரதான ஆதாரமாகும். இமாம் அவ்ஜாயீ, இமாம் அஹ்மத், இமாம் இஸ்ஹாக் போன்றோரது கருத்து இதுவாகும்.

1. கோட்பாடு, கொள்கை என்பது மதஹப் என்ற இச்சொல்லின் பொருள். இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் மரணிக்கதன் பின்னர் இஸ்லாத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் சட்ட ஆய்வுகள் நடந்தன. சில வரலாற்றுக் காரணங்களால் அவற்றில் நான்கு சட்ட முறைமைகள் நிலைத்து நின்றன. அவையே ஹனபி, மாலிகி, ஷாபியி, ஹன்பலி என அழைக்கப்படுகின்றன. இவையே 'மதஹபுகள்' எனப் பரவலாக அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றிடையே காணப்படும் கருத்து வேறுபாடுகள் இயல்பானவையும், சாதாரணமானவையுமாகும்.

இ. பிரயாணத்தின்போது நோன்பு பிடித்தல், நோன்பை விடுதல் என்ற இரண்டில் எது இலகுவானதோ அதனைச் செய்வதே சிறந்ததாகும். இது இமாம் உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸ், இமாம் முஜாஹித், இமாம் கதாதா போன்றோரது கருத்தாகும்.

இதுவே பொருத்தமான கருத்தாகும். கீழ்வரும் ஹதீஸ் இதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட முடியும்:

“ஹம்ஸா அல் அஸ்லமி (ரழி) அறிவிக்கிறார். நான் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் கீழ்வருமாறு கேட்டேன்: அல்லாஹ்வின் தூதரே நான் வாகனங்களின் சொந்தக்காரன். அவற்றைப் பராமரிப்பேன். அவற்றில் ஏறிப் பிரயாணம் செய்வேன். கூலிக்கும் அவற்றை விடுவேன். சில வேளை இந்த மாதத்தை நான் எதிர் கொள்வேன். எனக்கு நோன்பு பிடிக்க சக்தியுமிருக்கும். பிற்போட்டு அது கடனாக நிற்பதை விட பிடிப்பது எனக்கு இலகுவாக இருக்கும். நான் என்ன செய்யட்டும்? அப்போது இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள்: நீ விரும்பியதைச் செய் என்றார்கள்.”

(ஸுன்ன அபூ தாலூக், அல் முஸ்ததர்க் - அல் ஹாகிம்)

நோய்:

நோன்பு பிடிப்பதால் நோய் அதிகரிக்கும், அல்லது குணமாதல் தாமதிக்கும் என்ற நிலையிலுள்ள நோயாளி நோன்பை விட முடியும். இதனை நம்பிக்கையும், தகுதியும் வாய்ந்த வைத்தியர் மூலம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இதுவே நோயினால் நோன்பை விடுதல் சம்பந்தமாக சட்ட அறிஞர்கள் மத்தியில் காணப்படும் பொது அபிப்பிராயமாகும். எனவே, சாதாரண, சிறிய அல்லது பாதிப்புத்தராத நோய்களுக்காக நோன்பை விடுதல் கூடாததாகும்.

அடுத்து ஸூரா ஒரு பொது விதியை இங்கே தருகிறது. “அல்லாஹ் உங்களுக்கு இலகுவடுத்தலையே விரும்புகிறான். கஷ்டப்படுத்தலை விரும்பவில்லை.” இது இஸ்லாமிய சட்டத்தின் பொது விதியாகும். நோன்பு என்பது ஓரளவு பாரமான கடமையாகும். எனவே, சலுகைகள் பலவற்றைத் தந்து இலகுவடுத்தவே அல்லாஹ் விரும்புகிறான். இவ்வாறே ஏனைய சட்டங்களிலும் இலகுவடுத்தலையே அல்லாஹ் விரும்புகிறான்.

மனிதனை சீர்படுத்தி, ஒழுக்க மாண்புகள் கொண்டவனாக ஆக்குவதே இறைவழிகாட்டலின் அடிப்படை இலக்காகும். இந்தப் பின்னணியிலேயே மனித நலன்கள் சட்டமியற்றலின்போது கவனத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. சட்டம் ஒரு போதும் கஷ்டப்படுத்தும் நோக்கம் கொண்டதல்ல. மனித

1. பாக்க: பிஹு அஸ்ஸியாம் - யூஸுப் அல் கர்ளாவி: பக்-47-53, 56,57

நலன்களை அடைய இலகு வழியையே அல்லாஹ் தெரிவு செய்கிறான். இந்த வகையில் இறை சட்டங்கள் அனைத்தும் இலகுபடுத்தல் என்ற அடிப்படையைக் கொண்டதாகும்.

இவ்வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி நோன்பு என்ற சட்டத்தின் அருளை நினைவு கூரி முடிவடைகிறது:

“நீங்கள் நோன்பு நாட்களின் எண்ணிக்கையைப் பூரணப்படுத்த வேண்டும்.”

“உங்களுக்கு வழிகாட்டியமைக்காக அல்லாஹ்வை மேன்மைப் படுத்த வேண்டும்.”

“நீங்கள் நன்றி செலுத்த வேண்டும்.”

தொடராக விடாது நோன்பு நோற்றோ அல்லது நியாயமான காரணங்களுக்காக விடுபட்ட நோன்பு நாட்களை வேறு நாட்களில் பிடித்து ஈடு செய்தோ நோன்பின் வரையறுக்கப்பட்ட நாட்களை பூரணப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பின்னர் நேர்வழி காட்டியமையை நினைத்து அல்லாஹ்வின் உயர்வையும், மேன்மையையும் மனதில் கொண்டு அவனது பெருமையைப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டும். இது கடமையின் இன்னொரு இலக்காகும். நோன்பு நாட்களில் பாவங்களின் நினைவை விட்டு உள்ளங்கள் தூரமாகியிருக்கும். உறுப்புகள் அவற்றை விட்டு ஒதுங்கியிருக்கும். இந்நிலையில் நேர்வழியை தெளிவாகவும், உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்த வகையில் “அல்லாஹு அக்பர்” -அல்லாஹ் மிகப் பெரியவன்- என இறைவனை மனதார வாழ்த்திப் புகழும் நிலையை மனிதன் அடைவான்.

இவ்வாறு நோன்பின் இறுதி விளைவாக அல்லாஹ்வுக்கு நன்றி செலுத்தும் நிலைக்கு மனிதன் வந்து சேர்கிறான் என இவ்வசனம் கூறுகிறது. நோன்புப் பெருநாளின் உண்மை அர்த்தம் இதுவே. அந்நாளன்று “அல்லாஹு அக்பர்” என நாவால் உச்சரித்து புகழ்வது இப்பின்னணியிலாகும்.

நோன்பு என்ற கடினமானதொரு கடமையை விளக்கி வந்த அல் குர்ஆன் அதனை ஓர் அருளாகக் கருதும் நிலைக்கு இட்டு வந்தமை அல் குர்ஆனின் அற்புதமான வழிகாட்டும் போக்கைக் காட்டுகிறது.

நோன்பின் சட்டங்களைத் தொடர்ந்து விவரிக்க முன்னால் வித்தியாசமான இன்னொரு வசனம் வருகிறது. அவ்வசனம் அடியார்களுக்கும், இறைவனுக்கும் -அல்லாஹ்வுக்கும்- இருக்கும் தொடர்பை விவரிக்கிறது.

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الْعَائِدِ إِذَا دَعَانِ

فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿٢٠٠﴾

எனது அடியார்கள் என்னைப் பற்றி உம்மிடம் கேட்டால் - நான் அருகாமையிலேயே உள்ளேன். என்னை அழைத்தால் அழைப்பவருக்கு நான் பதில் சொல்கிறேன். எனவே, எனது அழைப்புக்கு அவர்கள் பதில் சொல்லட்டும். என்மீது நம்பிக்கை கொள்ளட்டும். அதனால் அவர்கள் சீர்நிலையை அடையமுடியும்.

(வசனம்:186)

இவ்வசனம் நோன்பு பற்றி வரும் வசனங்களிடையே காணப்படுகிறதென்றாலும் சொற்களாலோ, வசனத்தாலோ அது நோன்பு பற்றிய வசனங்களோடு இணைக்கப்படவில்லை.

இந்த வசனம் இறைவனை மனிதர்கள் தூரத்திலுள்ள அந்நியமானவனாக பார்க்க வேண்டாம் எனச் சொல்கிறது. இறைவனை அழைக்க வேறு யாரையும் அழைக்க வேண்டியதில்லை. நேரடியாகவே அவனை அழைக்கலாம் என்றும் சொல்கிறது. "எனது அடியான் என்னைப் பற்றி உம்மிடம் கேட்டால்" என்ற வசனத்திற்கான பதிலைச் சொல்லும்போது "நபியே சொல்வீராக" எனக் கூறாது அல்லாஹ் அவனாகப் பதில் கூறுகிறான்.

நோன்பை விளக்கும் தொடரில் இவ்வசனம் அமைந்திருப்பதிலிருந்து நோன்பில் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு அருட்கொடையாக இந்த வசனம் சொல்லும் செய்தி அமைந்துள்ளது எனலாம். நோன்பு தரும் பயிற்சியால் மனிதன் அல்லாஹ்வை நெருங்குகிறான். விளைவாக அவனிடம் பிரார்த்தித்து அதற்கான பதிலையும் பெறுகிறான் என்ற கருத்தையும் இவ்வசனம் கொடுக்க முடியும்.

அல்லாஹ் எங்கிருக்கிறான் என வினவும் மனிதர்களுக்கு அளிக்கும் பதிலாக இந்த வசனம் அமைந்துள்ளது. இரு வகையில் இதன் கருத்து அமைந்துள்ளதென கருத முடியும்.

1. அல்லாஹ் மனிதனுக்கு நெருக்கமாக உள்ளான். மனிதன் அழைத்து பதில் சொல்லக் கூடிய வகையில் மிக நெருக்கமாகவே அவன் உள்ளான்.
2. ஆனால் இந்த நெருக்கத்தை அடைய இரண்டு அம்சங்கள் அவசியமாகின்றன.
 - அ. இறை அழைப்புக்குப் பதில் சொல்லல்.
 - ஆ. அவனை நம்பிக்கை கொள்ளல்.

அல்லாஹ் நபிமார்கள் மூலம் மனிதனை அழைத்துக் கொண்டே இருக்கிறான். மனிதர்கள் அந்த அழைப்புக்குப் பதில் கூறி இறை நம்பிக்கை கொண்டால் அவர்களது புத்தி சீர் நிலை அடைந்து இறை நெருக்கம் கொண்டவர்களாவார்கள். அவ்வாறு இறை நம்பிக்கை கொண்டு, இறை நெருக்கத்தைச் சம்பாதிக்கும் மிகச் சிறந்த வழிகளில் ஒன்றே நோன்பாகும்.

உண்மையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதர்களை விட்டுத் தூரமாக இல்லை. மனிதர்களே இறைவனை விட்டுத் தூரமாக உள்ளார்கள். இறை நம்பிக்கையின்மையும், இறை அழைப்புகளுக்குப் பதில் சொல்லாமையுமே அதற்கான காரணங்களாகும்.

நோன்பு பற்றி விளக்கும் இப்பகுதியில் இவ்வசனம் வந்திருக்கக் காரணம் நோன்பு உயிரோட்டமிக்க இறை நம்பிக்கையோடு அமையும்போது அது இறை நெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் பிரதான பங்கு வகிக்கும் என்பதனாலாகும்.

“என்னை அழைத்தால் அழைப்பவருக்கு நான் பதில் சொல்கிறேன்.” என்ற வசனத்தின் கருத்தை கீழ்வரும் ஹதீஸ்களுடாகத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்:

“ஓர் அடியான் அல்லாஹ்வை நோக்கிக் கையை விரித்துக் கேட்கும்போது அவனை வெறும் கையுடன் திருப்பி விட அல்லாஹ் வெட்கப்படுகிறான்.”

(அறிவிப்பாளர் ஸல்மான் அல் பாரிஸி (ரழி) - ஸுனன் அபூ தாலித், ஸுனன் திர்மிதி, ஸுனன் இப்னு மாஜா)

“பூமியில் உள்ள எந்த ஒரு முஸ்லிம் அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தித்தாலும் அல்லாஹ் அவன் கேட்பதைக் கொடுத்தே ஆகிறான். அல்லது அவனுக்கு ஏற்படவிருந்த தீங்கொன்றை நீக்கி விடுகிறான். எனினும் அவன் தீங்கொன்றைக் கேட்டுப் பிரார்த்தித்திருக்கக் கூடாது. இரத்த உறவை துண்டிக்கப் பிரார்த்தித்திருக்கவும் கூடாது.”

(அறிவிப்பாளர் உபாதா இப்னு அஸ் ஸாமித் - முஸ்னத் இமாம் அஹ்மத்)

“பிரார்த்தித்தேன்; எனது பிரார்த்தனை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.” என்று சொல்லி அவசரப்படாதிருக்கும் வரையில் உங்கள் பிரார்த்தனைக்குப் பதிலளிக்கப்படுகிறது.

(ஸஹீஹ் புகாரி, ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)₁

அடுத்த வசனம் தொடர்ந்து நோன்பின் சட்ட ஒழுங்குகளை விவரிக்கிறது. அச்சட்டங்கள் நபித் தோழர்களின் அனுபவப் பின்னணியையும் கொண்டிருந்தன என்பது தெளிவாகிறது.

أَحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ لِيَّاسٌ لَكُمْ وَأَنْتُمْ لِيَّاسٌ لَهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ بَاشِرُوهُنَّ وَأَبْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَبَيِّنَ لَكُمْ الْحَيْطُ مِنَ الْأَبْيَضِ مِنَ الْأَسْوَدِ

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்னு கலீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-224,225

مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتِمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَلَيْكُمْ فِي الْمَسْجِدِ تَلْكَ
حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾

நோன்பின் இரவுவேளையில் உங்கள் பெண்களுடன் நீங்கள் உடலுறவு கொள்ளாதல் ஆகுமாக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் உங்களுக்கு ஆடையாகவும், நீங்கள் அவர்களுக்கு ஆடையாகவும் உள்ளீர்கள். நீங்கள் உங்களையே வாஞ்சித்துக் கொள்கிறீர்கள் என்பதை அல்லாஹ் அறிவான். எனவே, உங்கள் பாவமன்னிப்பை ஏற்று உங்களை அவன் மன்னித்து விட்டான். இப்போது நீங்கள் அவர்களுடன் உடலுறவு கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் உங்களுக்கு விதியாக்கியதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். கறுப்பு நூல் நீங்கி வெள்ளை நூல் தெளிவாவது போலத் தோன்றும் அதிகாலை வேளை வரை நீங்கள் உண்ணுங்கள், பருகுங்கள். பின்னர் நோன்பை இரவு வரை இருந்து பூரணப்படுத்துங்கள். நீங்கள் பள்ளியில் தங்கியிருக்கையில் அவர்களுடன் உடலுறவு கொள்ளாதீர்கள். இவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். நீங்கள் அவற்றை நெருங்காதீர்கள். இவ்வாறுதான் அல்லாஹ் மக்களுக்கு அவர்கள் இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களாக ஆகலாம் என்பதற்காக தனது வசனங்களை தெளிவுபடுத்தி விளக்குகிறான்.

(வசனம்:187)

நோன்பு திறந்ததன் பின்னர் அடுத்த நாள் அதிகாலை வரையில் சாப்பிடுதல், குடித்தல், பெண்களோடு உடலுறவு கொள்ளல் என்பவற்றை எவ்விதக் கட்டுப்பாடுமின்றிச் செய்யலாமா? அல்லது அதிலும் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளனவா என்ற பிரச்சினையையே இவ்வசனங்கள் விவரிக்கின்றன.

நோன்பு கடமையாக்கப்பட்ட ஆரம்ப நாட்களில் நோன்பு திறந்ததிலிருந்து தூங்கும் வரையில் அல்லது இஷா -இரவுத்- தொழுகை வரையில் சாப்பிடுதல், குடித்தல், மனைவியரோடு உடலுறவு கொள்ளல் என்பன அனுமதிக்கப்பட்டன. இஷாவாகியதன் பின்னர் அல்லது தூங்கி விட்டதன் பின்னர் அடுத்த நாள் வரை இவையனைத்தும் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தன. இந்நிலையில் நபித் தோழர்கள் சிலரால் இதனைக் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. இப்பகுதியில் அவர்களில் சிலர் தவறிழைத்தார்கள். இஷாவுக்கு முன்னரே தூங்கி விட்டவர் பிறகு எழுந்து சாப்பிடக் கூடாது என்பதனால் அப்படியே தொடர்ந்து நோன்பிருந்து அடுத்த நாள் பலவீனமுற்று, மயக்கமுற்றார். அவ்வாறே இஷாவோடு தூங்கி இடையில் விழித்துக் கொண்டவர் தனது மனைவியோடு உடலுறவு கொண்டார். ஸிர்மா இப்னு கைஸ்(ரழி), உமர் இப்னு அல் கத்தாப் (ரழி) என்போர் இவ்வாறான நிலைக்குட்பட்டவர்களெனக் குறிக்கப்படுகிறார்கள்.

1. பாக்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-123,125

உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-226

இந்தப் பின்னணியில் இவ்வசனம் நோன்பின் இரவுகளில் உடலுறவு கொள்வது அனுமதிக்கப்படுகிறது எனச் சொல்கிறது. அதற்கான காரணத்தையும் "அவர்கள் உங்களுக்கு ஆடையாகவும், நீங்கள் அவர்களுக்கு ஆடையாகவும் உள்ளீர்கள்." என விளக்குகிறது. உடைமனிதனுக்கு மிக நெருக்கமானது. அவ்வாறானதுதான் உங்களுக்கும், மனைவியருக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பு. இந்நிலையில் நீங்கள் இரு சாராரும் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்ளாதிருத்தல் மிகவும் சிரமமானது என இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

அல் குர்ஆன் இங்கே உடையோடு ஒப்பிட்டு கணவன், மனைவி தொடர்பை விளக்கியமையை நாம் ஆழ்ந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உடை மானத்தை மறைக்கிறது. உடலைப் பாதுகாக்கவும் உதவுகிறது. அவ்வாறே கணவனும், மனைவியும் ஒருவரையொருவர் மறைக்கிறார்கள்; பாதுகாக்கிறார்கள். உடை மனிதனுக்கு அழகைக் கொடுக்கிறது. அவ்வாறேதான் மனைவி கணவனுக்கும், கணவன் மனைவிக்கும் அழகை வழங்குகிறார்கள். வெளியுலகிற்கு அவர்களின் குறைபாடுகளும், பிழைகளும் விளங்காது அழகாகவே அவர்கள் தென்படுகிறார்கள். காம உணர்வு என்பது ஒரு உடலின்பம். அந்த உணர்வை அப்படியே ஏற்கும் இஸ்லாம் அந்த உணர்வு கொண்ட மனிதனை உயர்வடையச் செய்கிறது.

மனிதனது இப்பலவீனத்தின் விளைவை அடுத்து சொல்கிறது. "நீங்கள் உங்களையே வஞ்சித்துக் கொள்கிறீர்கள்." மேற் குறிப்பிடப்பட்ட வகையில் ஓரளவு இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகள் இருக்கும்போது உள் உணர்வுகளாலும், வெளிப்படை செயல்களாலும் உங்களையே நீங்கள் வஞ்சித்துக் கொள்கிறீர்கள்; ஏமாற்றிக் கொள்கிறீர்கள். இது அவசியமற்றது. பின்பற்ற முடியாத வரம்புகளை இட்டு அவற்றால் ஏன் துன்புற வேண்டும்? உள்ளத்தால் சில போதும், நடத்தையால் வேறு சில போதும் ஏன் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இதனை அறிந்த இறைவன் -அல்லாஹ்- உங்கள் பாவமன்னிப்பை ஏற்று மன்னித்து விட்டான். எனவே, நீங்கள் இனி உடலுறவு கொள்ளலாம் எனக் கூறி வசனத்தின் அடுத்த பகுதியில் இச்செயலைக் கூட இறைவனோடு தொடர்புபடுத்தி இவ்வசனம் கீழ்வருமாறு தருகிறது:

"இப்போது நீங்கள் அவர்களுடன் உடலுறவு கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் உங்களுக்கு விதியாக்கியதை அடைந்து கொள்ளுங்கள்." இந்த உடலின்பம் இறை விதி; அவனது ஏற்பாடு. இதன் விளைவாக வரும் குழந்தையும் இறை விதியே. எனவே, இந்த உடலின்பத்தை நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதன் விளைவாக வரும் குழந்தையையும் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்கிறது இந்த வசனம்.¹

1. பார்க்க: பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-174,175

இவ்வாறு உடலின்பத்தையும் கூட அல்லாஹ்வோடு தொடர்புபடுத்தி அல்-குர்ஆன் விளக்குகிறது. வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இறை தொடர்பு இயங்க வேண்டுமென்ற அல்-குர்ஆனின் கருத்து இவ்வளவு தூரம் விரிவுபட்டு அமைகிறது.

இருள் நீங்கி அதிகாலை பிறக்கும் ஆரம்ப நிலை வரையில் நீங்கள் இவ்வாறு சாப்பிடவும், குடிக்கவும் முடியுமென அடுத்து இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

“கறுப்பு நூல் நீங்கி, வெள்ளை நூல் தெளிவாவது போலத் தோன்றும் அதிகாலை உதயம் வரை” என இங்கு இவ்வசனம் குறிப்பது அடிவானத்திலும், மலை உச்சிகளிலும் சூரிய ஒளி பரவ ஆரம்பிப்பதை ஆகும். இப்போது நாம் இதனை கணிப்பீட்டின் ஊடாக மணி, நிமிட ஒழுங்குக்குக் கொண்டு வந்துள்ளோம்.

இவ்வாறு உணவு உண்ணல், அருந்துதல் என்ற இந்த நிலையை இறைதூதர் (ஸல்) ஒரு சுன்னாவாகவே ஆக்கினார்கள். கீழ்வரும் ஹதீஸ் அதனை விளக்குகிறது:

“அதிகாலை நேர உணவு -சஹர் உணவு- முழுவதுமே விருத்தியுடையதாகும். ஒரு மிடர் நீரைக் குடித்தாயினும் சரி அதனை விடாது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ்வும் அவனது மலக்குகளும் அதிகாலை நேர உணவு உண்போருக்கு -சஹர் செய்வோருக்கு- வாழ்த்துச் சொல்கிறார்கள்.”
(ஸஹீஹ் அல்-ஜாமிஉ அல்-ஸகீர் - 3683 - முஸ்னத் இமாம் அஹ்மத்)

இவ்வாறு அதிகாலை உணவு உண்பதிலிருந்து இரவு வரை உண்ணாது, பருகாது, பெண்களோடு உடலுறவு கொள்ளாதிருந்து நோன்பைப் பூரணப்படுத்துங்களென இவ்வசனம் நோன்பின் இறுதி நேரத்தையும் விளக்குகிறது. இரவு வரை என்பது இரவின் ஆரம்பத்தைக் குறிக்கும். இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்:

“பகல் போய் இரவு வந்து சூரியனும் மறைந்துவிட்டால் நோன்பாளி நோன்பு திறந்து விடுகிறார்.”
(அல்-ஜுஃலூஃ வல்-மர்ஜான் - 668)

நோன்பு திறப்பதை அவசர அவசரமாகச் செய்து விட வேண்டும் என வலியுறுத்தும் வகையில் இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்:

“நோன்பு திறப்பதை அவசரமாகச் செய்யும் காலமெல்லாம் மக்கள் நல்ல நிலையிலேயே இருப்பார்கள்.”¹

(அல்-ஜுஃலூஃ வல்-மர்ஜான் - 667)

1. பார்க்க: உம்தா அல்-தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-226-229

தப்ஸீர் அல்-மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-123-127

பிக்ஹு அஸ்ஸயாம் - யூஸுப் அல்-கர்ளாவி: பக்-100-102

பெண்களோடு உடலுறவு கொள்ளல் இரவு வேளைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டபோதும் பள்ளிகளில் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டாமென இப்பகுதியின் இறுதியில் இவ்வசனம் சொல்கிறது.

கடைசியாக “இவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். நீங்கள் அவற்றை நெருங்காதீர்கள்.” எனக் கூறி ஓர் எச்சரிக்கையைச் செய்கிறது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அனைத்தும் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும் எனக் கூறுவதன் மூலம் அனைத்துச் சட்டங்களையும் இறைவனோடு இணைத்து அதனை மனதில் கொள்ளுமாறு இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. பின்னர் அவற்றை நெருங்காதீர்கள் எனக் கூறுவதன் மூலம் குறிப்பிட்டதொரு பாவச் செயலை அணமிப்பதுவும் அதற்கு அண்மையில் அடிக்கடி உலவுவதுவும் அப்பாவத்தில் போய் விழ்ச் செய்து விடும் என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறது.

இவ்வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி கீழ்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“இவ்வாறுதான் அல்லாஹ் மக்களுக்கு அவர்கள் இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களாக ஆகலாம் என்பதற்காக தனது வசனங்களை தெளிவுபடுத்தி விளக்குகிறான்.”

‘தக்வா’ என்பது சமூகத்தின் அனைத்து அம்சங்களோடும் இணைந்திருக்கின்ற ஒரு கருத்தியல். அல்லது ஓர் ஆன்மீக நிலை என ஏற்கனவே பார்த்தோம்.¹ அந்த உயர்ந்த மனநிலையை அடைவது மிகுந்த பயிற்சிகளோடு கூடியதொரு செயற்பாடாகும். அதனை மனிதன் அடைந்து விட வேண்டும் என்ற வகையில் நோன்பின் நோக்கம், அதன் சட்டங்கள், சலுகைகள் போன்ற அனைத்தும் விளக்கிக் காட்டப்பட்டன. சட்டங்களின் இலக்கு வரையறுக்கப்பட்டு, மனித இயல்புக்கேற்ப அது வகுக்கப்பட்டு, மனிதனை மிகக் கவனமாக இட்டுச் சென்றால் தக்வாவை அடைந்து கொள்ள முடியும். அப்படியொரு தெள்ளிய விளக்கத்தையே நோன்பு பற்றிய இவ்வசனங்கள் தந்தன.

ஆன்மீக வாழ்வின் ஓர் உயர்ந்த பயிற்சித்திட்டமான நோன்பு பற்றிய விளக்கங்களின் பின்னர் நடைமுறை பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் உலகுக்கு அடுத்த வசனம் வருகிறது.

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتَذَلُّوا بِهَا إِلَىٰ الْخُلَآءِ لِتَأْكُلُوا قَرِيبًا مِّنْ
 أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾

1. பார்க்க: பக்-317 பந்தி: 3

உங்களிடையே உங்களது செல்வங்களை அசத்திய வழியில் சாப்பிட்டுக் கொள்ளாதீர்கள். பிறமனிதர்களின் செல்வத்தில் ஒரு பகுதியை சாப்பிட - அது தவறு என நீங்கள் அறிந்திருந்தும் அதற்கான வாய்ப்பைப் பெற செல்வத்தோடு அதிகாரிகளை அணுகாதீர்கள்.

(வசனம்:188)

நோன்பு ஓர் ஆழ்ந்த ஆன்மீகப் பயிற்சி. அடுத்தவர் பொருளைத் தொடாத தூய்மை நிலை அதனால் உருவாக வேண்டும் என்ற கருத்துப் பின்னணியிலேயே நோன்பு பற்றிய வசனங்களை அடுத்து இவ்வசனம் வந்திருக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தையில் சொன்னால் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் உனக்குரிய உணவைத் தவிர்த்துக் கொண்டு பயிற்சி பெறுவது பிழையான வழிகளில் பிறர் செல்வங்களை அபகரிப்பதை விட்டு எப்போதும் தவிர்த்து கொள்வதற்காகும். அவ்வாறின்றி குறிப்பிட்ட சில நேரங்களில் உணவைத் தவிர்த்து கொண்டு பிழையான வழிகளில் பிறர் செல்வங்களை சாப்பிடுதல் உண்மைத் தூய்மையாக இருக்க முடியாது.

அடுத்தவரது செல்வங்களை அசத்திய வழியில் சாப்பிடுவது பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “உங்களது செல்வங்களை” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை ஆழ்ந்த ஒரு கருத்தைக் கூறுகிறது. முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஒருமைப்பாடு, அதனது பொருளாதாரக் கூட்டுப் பொறுப்பு என்பதனை இப்பிரயோகம் சுட்டுகிறது. இந்த வகையில் அடுத்தவரது செல்வத்திற்கு அநியாயமிழைத்தல் தனது சொந்த சொத்துக்கே அநியாயமிழைத்ததாக ஆகிறது. அடுத்தவரது சொத்துக்கு உரிய கண்ணியத்தைக் கொடுப்பதுவும், அதனைப் பாதுகாப்பதுவும் தனது சொந்த சொத்தை மதிப்பதுவும், பாதுகாப்பதுவுமாகிறது. அவ்வாறின்றி அடுத்தவர் சொத்து மீது அத்துமீறல் தனது சொந்த சொத்தின் மீதான அத்துமீறலாகிறது.

இந்த வகையில் இப்பிரயோகம் அடுத்தவர் சொத்தை அநீதியான முறையில் சாப்பிடுவது கூடாது என்பதற்கான காரணத்தையும் காட்டி விடுகிறது. அடுத்தவனது சொத்தை நீ அழிக்கும்போது அல்லது அதன் மீது அத்துமீறும்போது சமூகத்தின் மீதான அத்துமீறலாக அது அமைகிறது. இது சமூகத்தையே பலவீனப்படுத்தி உன்னையும் பலவீனப்படுத்துவதாக இறுதியில் ஆகிறது.

‘அசத்திய வழியில்’ என்ற பிரயோகம் அநீதியான முறையில் நடக்கும் எல்லாவிதமான நடவடிக்கைகளையும் குறிக்கிறது. களவு, கொள்ளை, பதுக்கல், கொள்ளை இலாபமடித்தல், ஏமாற்று, மோசடி என்ற பல்வேறு வடிவங்களை இது பெற முடியும். அசத்திய வழியில் சாப்பிடல் என்பதற்கு வரையறுத்த தோற்றமொன்றில்லை. நீதியான பிரதியீடின்றி அடுத்தவனின் பொருளைப் பெறுதல் அல்லது சாப்பிடுதல் என ஓரளவு இதனை வரையறுக்கலாம்.

1. The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆலாத்: வா-1 பக்-80

இன்னொருவரது பொருளை அநியாயமாக அபகரித்தலுக்கு வேறொரு தோற்றத்தை இவ்வசனம் அடுத்து தருகிறது. ஆட்சியாளர்களை அணுகி பொய் சத்தியங்கள், பொய்யான வாதங்கள், சாட்சிகள் என்பவை மூலம் அடுத்தவர் பொருளை தனதாக்கிக் கொள்ளல் என்பதுவே இவ்வசனம் குறிக்கும் அடுத்த அநியாய செயற்பாடாகும்.

“செல்வத்தோடு” என மொழிபெயர்ப்பில் தரப்பட்டுள்ள சொல் ‘பிறா’ என்ற குர்ஆனியப் பதத்தின் விளக்க மொழிபெயர்ப்பாகும். எனவேதான் ‘செல்வத்தோடு’ என மொழிபெயர்ப்பில் குறிப்பிட்டோம். அந்தவகையில் இது இலஞ்சத்தைக் குறிக்க முடியும் என்பது சில அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்களின் கருத்து. இந்த வகையில் ஆட்சியாளர்களுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து குறிப்பிட்ட சொத்துக்களை தனதாக்கிக் கொள்ளல் என்ற கருத்தை இவ்வசனம் தருகிறது.

“அதிகாரிகள்” என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சொல்லின் அல் குர்ஆனியப் பிரயோகம் ‘ஹுக்காம்’ என்பதாகும். ‘ஹுக்காம்’ என்பது ஆட்சியாளர்கள் என்ற கருத்தைப் பொதுவாகக் கொடுக்கிறது. இங்கே இது பல்வேறு வகையான அரச நிறுவனங்களை இயக்கும் ஆட்சி அதிகாரிகளைக் குறிக்கிறது என்பது கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய கருத்தாகும்.

ஆட்சியாளர்களை அல்லது ஆட்சியின் அதிகாரிகளை அணுகுவதன் மூலம் பிறர் செல்வங்களை சாப்பிடல், அசத்திய வழிகளில் செல்வங்களை சாப்பிடலின் ஒரு பகுதியேயாகும். எனினும் அதனை இங்கே விஷேடமாகக் குறிப்பிடக் காரணம் அதனால் உருவாகும் தீமைகள் பல என்பதுவும், சமூகத் தலைமைகளின் சீர்கேடு சமூகத்தின் மீது பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதனாலுமாகும்.¹

பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் தோன்றும் பிழையான போக்குகளைக் குறிப்பிட்ட அல் குர்ஆன் இப்போது மனிதனின் சமூக வாழ்வில் தோன்றும் நம்பிக்கை சார் தவறொன்றை விளக்க வருகிறது.

மனிதர்கள் பின்பற்றும் சில வழக்குகள் அர்த்தமற்றவையாக இருப்பதுண்டு. ஏதோவொரு பிழையான நம்பிக்கையின் பின்னணியில் அவற்றை அவர்கள் பின்பற்றுவர். நம்பிக்கைகள், வணக்கவழிபாடுகளைப் பின்பற்றி இந்த வழக்குகள் எழுவதுண்டு. அத்தகைய வழக்குகள் பற்றியதாக அடுத்து வரும் வசனம் அமைகிறது:

﴿سَأَلُونَكَ عَنِ الْآهِلَةِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتٌ لِلنَّاسِ وَالْحُجَّةِ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-141

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல்-தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-187

وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَىٰ وَأَتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾

அவர்கள் பிறை பற்றி உம்மிடம் வினவுகிறார்கள். அது மக்களுக்கான காலங்காட்டியாகவும், ஹஜ் காலத்தைக் காட்டுவதாகவும் அமைகிறது எனக் கூறுங்கள். நற்காரியமென்பது வீடுகளின் பின்புறமாகச் செல்வதன்று. இறைபய உணர்வு கொண்டவனே நற்காரியம் செய்பவனாவான். வீடுகளுக்கு அவற்றின் வாயிற்புறமாகவே செல்லுங்கள். நீங்கள் வெற்றிபெறலாம் என்பதற்காக அல்லாஹ்வைப் பற்றிய பய உணர்வை ஆக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்:189)

பிறைகள் பற்றிய கேள்வியையும், அதற்கு அல் குர்ஆன் சொன்ன பதிலையும் அவதானிக்கும்போது கீழ்வரும் உண்மைகளை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

1. மனிதர்கள் நீண்ட காலமாக கோள்கள், நட்சத்திரங்களின் இயக்கத்திற்கும், மனித வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களுக்கும் தொடர்பிருப்பதாக நம்பி வருகிறார்கள். அந்த நம்பிக்கைப் பின்னணியில் கோள்கள், நட்சத்திரங்களை வணங்கும் போக்கும் அவர்களிடம் காணப்படுகிறது. சந்திரன் சிறியதொரு பிறையாக இருந்து வளர்ந்து பூரண சந்திரனாக மாறுவதுவும், பின்னர் படிப் படியாக தேய்வுற்று மறைந்து விடுவதுவும் மக்கள் கவனத்தை இயல்பாக ஈர்த்தது. விளைவாக அதுபற்றிய வித்தியாசமான கதைகளை மக்கள் புனைந்து கொண்டமை அவதானிக்கத்தக்கதாகும். இந்தப் பின்னணியிலிருந்து இக்கேள்வி எழுந்திருக்கக் கூடும்.

அல் குர்ஆன் இறைவனை அனைத்தினதும் படைப்பாளனாகவும், அவற்றை இயக்குபவனாகவும் காட்டுகிறது. அத்தோடு இறை படைப் பினங்கள் பற்றியும், அவற்றின் இயக்கங்கள் பற்றியும் சிந்திக்குமாறு பல வசனங்களில் வேண்டுகிறது. இவ்வாறு அல் குர்ஆன் தூண்டி விட்ட புதிய சிந்தனைப் போக்கும் பழைய மொளட்டிக கருத்துக்களும் மோதி இந்தக் கேள்விகளை எழுப்பியிருக்கவும் கூடும்.

2. அல் குர்ஆன் இக்கேள்விக்கு அளித்த பதில் சந்திரனின் ஓட்டத்திற்கான விஞ்ஞான விளக்கமாக அமையவில்லை. மனித வாழ்வியக்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட விளக்கமாக அது அமைந்தது. காலக் கணிப்பீட்டுக்கு, குறிப்பாக ஹஜ்ஜுடைய காலத்தைக் கணிப்பிடுவதற்கு ஒரு சாதனமாக சந்திர வோட்டம் காணப்படுகிறது என அல் குர்ஆன் இங்கு பதில் கூறுகிறது. ஹஜ் வணக்கம் அரபிகளது வாழ்வில் பிரதான பங்கெடுப்பதால்தான் ஹஜ் பற்றி குறிப்பாக இங்கு அல் குர்ஆன் சொல்லியிருக்க முடியும்.

அல் குர்ஆன் ஒரு விஞ்ஞான நூலல்ல. மனிதனுக்கு விஞ்ஞான உண்மைகளைக் கற்றுக் கொடுக்க அது இறங்கவில்லை. மனிதனின் தனிப்பட்ட, சமூக வாழ்விற்கான வழிகாட்டல்களை வழங்குவதே அதன் நோக்கம். மனிதனுக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- கொடுத்துள்ள அறிவின் மூலம் அவன் இப்பெளதீக உலகை ஆராயவும் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் முடியும். இப்பின்னணியிலேயே அல் குர்ஆன் காலக் கணிப்பீடு, ஹஜ் வணக்கத்தை நிர்ணயித்துக் கொள்ளல் என்பன பற்றிய பதிவை இங்கே கூறியது. அல் குர்ஆனை ஆராய முற்படுவோர் இந்த உண்மையைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். அதனை ஒரு விஞ்ஞான நூல் போற்கருதி அனைத்து விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புக்களும் அதில் உள்ளன என நம்பி அவற்றைத் தேடித் திரியக் கூடாது. அவ்வாறே குறிப்பிட்டதொரு விஞ்ஞான உண்மையை ஒரு குறிப்பிட்ட வசனம் காட்டுகிறது என நிறுவ அல் குர்ஆன் வசனங்களுக்கு வலிந்து விளக்கம் கொடுக்கவும் கூடாது.

3. வீட்டின் பின்னால் செல்தல் என இந்த வசனம் குறிப்பதுவும் மௌட்டிகப் பழக்கவழக்கங்களில் ஒன்றாகும். ஹஜ்ஜிலிருந்து திரும்பும்போது வீட்டின் பின்புறமாக நுழையும் வழக்கை அன்ஸாரிகள் கொண்டிருந்தார்கள்.

பீராஉ (ரழி) அறிவிக்கிறார்: "அன்ஸாரிகள் ஹஜ் செய்துவிட்டு வந்தால் வீட்டின் வாயில்களால் நுழைய மாட்டார்கள். ஒரு மனிதர் ஹஜ் செய்து விட்டு வந்து தனது வீட்டின் வாயிலால் நுழைந்தார். அப்போது அவர் மக்களால் குறை சொல்லப்பட்டார். இந்நிலையிலேயே இந்த வசனம் இறங்கியது." (ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்)²

இப்பிழையான வழக்கை ஒழிக்கும் வகையில் இவ்வசனம் இறங்கியது. இங்கு அல் குர்ஆன் இதனை விளக்கும் பாணி அவதானிக்கத்தக்கது. "நற்காரிய மென்பது வீடுகளின் பின்புறத்தால் செல்வதல்ல." என்று கூறிய அல் குர்ஆன் "வீடுகளுக்கு அவற்றின் வாயில் புறமாக செல்லவே நற்காரியம்" என்று கூறியிருக்க வேண்டும் என சாதாரணமாக எண்ணலாம். ஆனால் அல் குர்ஆன் அவ்வாறு கூறவில்லை. ஏனெனில் அது செயலின் வெளித் தோற்றம் மட்டுமே. உண்மையில் நற்செயல் என்பது இறைபய உணர்வு கொள்ளலின் விளைவாக வருவதாகும் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. பின்னர்தான் வீட்டுக்கு அவற்றின்

1. மதீனாவில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டோர் 'அன்ஸார்' என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். இச்சொல் 'உதவியாளர்கள்' என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும், அவர்களது தோழர்களும் மக்காவை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்து மதீனா வந்த போது அவர்களுக்கான அனைத்து உதவிகளையும் இவர்கள் செய்தனர். அத்தோடு இஸ்லாத்தின் பரவலுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் இவர்கள் புரிந்த உதவிகள் மிகப் பாரியன. இப்பின்னணியிலேயே இப்பெயர் கொண்டு அவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

2. பார்க்க: பீளிளளில் குர்ஆன் - லையித் குதுப் - வா:01 பக்:184

உம்தத் அல் தப்ரீர் - அஹ்மத் ஷாகிர் (தப்ரீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) - வா:01 பக்:232

வாயிற் புறமாக செல்லுங்கள் எனக் கூறுகிறது. எனவே, நற்செயல் செயலின் வெளித் தோற்றத்தை மட்டும் வைத்து தீர்மானிக்கப்படக்கூடாது என இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. வசனத்தை முடிக்கும்போதும் வெற்றியின் அடிப்படை இறைபய உணர்வே என்பதால் அதனை உங்களில் உருவாக்கிக் கொள்ளுங்கள் எனச் சொல்கிறது. இந்த வகையில் மிகவும் நுணுக்கமாக செயல்களின் வெளித் தோற்றங்களில் மட்டும் தங்கியிருக்காது அந்தச் செயல்களின் இலக்குகளை எப்போதும் கவனத்திற் கொள்ளுங்கள் என அல் குர்ஆன் வலியுறுத்துகிறது.

பிறை பற்றிக் கேட்டமை எவ்வாறு மௌட்டிக நம்பிக்கையின் பின்னணியாக அமைந்ததுவோ அவ்வாறே ஹஜ்ஜை விட்டுத் திரும்புகையில் வீட்டின் பின்புறத்தால் நுழைவதுவும் ஒரு மௌட்டிக நம்பிக்கையே என்ற கருத்தை இங்கே இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு நம்பிக்கைகளில் தோன்றும் தவறுகளையும், பிழையான வழக்குகளையும் ஒழிக்கும் வகையிலேயே இவ்வசனம் இறங்கியது. மனிதன் பிரபஞ்சப் பொருட்களோடு உறவாடுகையில் ஆக்கிக் கொண்ட பிழையான நம்பிக்கைகளையும், வணக்க வழிபாடுகளோடு இணைத்து உருவாக்கிக் கொண்ட பிழையான சடங்கு, சம்பிரதாயங்களையும் இவ்வசனம் மறுக்கிறது.

இவ்வாறு நோன்பு என்ற வணக்கவழிபாடு, பிழையான பணக் கொடுக்கல் வாங்கல், பிழையான நம்பிக்கையால் தோன்றும் பிழையான சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்ற தொடரில் லூரா விளக்கி வந்தது. வெளிப்படையாக நோக்குகையில் இவை வேறுபட்ட தலைப்புகளாயினும் சமூக வாழ்வின் அடிப்படை உண்மைகள் இவை. உண்மையில் இவை ஒன்றோடொன்று கலந்து நிற்பவை. வேறுபட்டுப் பிரிந்து நிற்பவையல்ல.

அடுத்து வரும் பகுதி இறை பாதையில் ஆயுதம் தூக்கி போராடுவதன் ஒழுக்கங்களை விளக்குகிறது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் மேலே குறிப்பிட்ட வகையிலான பிழையான நம்பிக்கைகள், மௌட்டிகப் பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றிற்கெதிராக கருத்துப் போர் ஒன்றைத் தொடுத்தார்கள். அது இறுதியில் நாட்டையே துறந்து ஓடும் நிலைக்கு கொண்டுவந்து விட்டது. அவ்வாறு நாட்டைத் துறந்து இன்னொரு நாட்டில் குடியேறிய போதும் மௌட்டிக நம்பிக்கைகளையும், சடங்கு, சம்பிரதாயங்களையும் கொண்டவர்கள் அத்துதரை விடவில்லை. அவரது சிந்தனைப் பரவல் தம்மை அழித்து விடும் எனப் பயந்தார்கள். எனவே, ஆயுத போராட்டத்தின் மூலம் அவரை ஒழித்து விட முனைந்து நின்றார்கள். இந்நிலையில் தவிர்க்க முடியாது இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும் ஆயுதமேந்திப் போராட வேண்டியதாயிற்று. சத்தியத்திற்காகப் போராடும் அந்நிலையிலும் கூட சில ஒழுக்க வரம்புகளை அல் குர்ஆன் இங்கே முன்வைக்கிறது. அவற்றை விளக்கும் வசனங்களே கீழ்வருவனவாகும்:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقْتُلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٠٠﴾ وَأَقْتُلُواهُمْ حَيْثُ تَقْتُلُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِمَّنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقْتَلُوا فِيهِ فَإِن قَتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكٰفِرِينَ ﴿١٠١﴾ فَإِن آنتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ فَإِن آنتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٠٣﴾ الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَتُ قِصَاصٌ فَمَن آعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَآعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا آعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ وَأَتَّقُوا اللَّهَ وَآعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٠٤﴾ وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾

உங்களோடு போராடுபவர்களுடன் நீங்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள். வரம்பு மீற வேண்டாம். அல்லாஹ் வரம்பு மீறுபவர்களை விரும்புவதில்லை. (மக்காவின் நிராகரிப்பாளர்கள்) உங்களுக்கு எதிராகப் போர்ப்பிரகடனம் செய்துள்ளனர். நீங்களும் அவர்களுக்கெதிராகப் போர்ப்பிரகடனம் செய்யுங்கள். அவர்கள் உங்களை வெளியேற்றிய வகையில் நீங்களும் அவர்களை வெளியேற்றுங்கள். கொலை செய்தலை விட துன்புறுத்தி குழப்ப நிலையை உருவாக்குவது மிக மோசமானது. மஸ்ஜிதில் ஹராமின் எல்லையுள்ளே அவர்கள் உங்களுடன் போராடும் வரை நீங்களும் அவர்களுடன் போராட வேண்டாம். அவர்கள் போராடினால் நீங்களும் போராடுங்கள். அவ்வாறுதான் நிராகரிப்பாளர்களுக்கான கூலி அமையும். அவர்கள் அதிலிருந்து தவிர்ந்து கொண்டால் அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பாளனாகவும், ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். கொடுமைப்படுத்திக் கொள்கையை விட்டும் விலகச் செய்யும் நிலை இல்லாதொழியும் வரை, பணிதல் அல்லாஹ்வுக்குரியதாக ஆகும் வரை அவர்களுடன் போர் புரியுங்கள். அவர்கள் விலகிக் கொண்டால் அநியாயக்காரர்கள் மீதன்றி யார்மீதும் அத்துமீறல் அனுமதிக்கப்பட்டதல்ல. போர் புரியத் தடை செய்யப்பட்ட புனிதமான மாதத்துக்கு புனித மாதமே ஈடாகும். புனிதமான அனைத்திற்கும் அதற்குரிய வகையில் ஈடுசெய்யப்படும். எனவே, உங்கள் மீது யாரும் அத்து மீறினால் எந்தளவுக்கு அவர்கள் அத்துமீறுகிறார்களோ அவ்வாறே நீங்களும் பதிலடி கொடுங்கள். அல்லாஹ் மீதான பய உணர்வைக் கொண்டிருங்கள். அவ்வாறு பய உணர்வு கொண்டவர்களுடன் அல்லாஹ் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்துகொள்ளுங்கள். அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவிடுங்கள். உங்களை நீங்கள் அழிவில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம். மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்துகொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்துகொள்பவர்களை விரும்புகிறான். (வசனங்கள்:190-195)

இவ்வசனங்கள் ஆயுத போராட்டத்தை அனுமதித்திறங்கிய ஆரம்ப வசனங்கள் என்பது சில அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்களின் கருத்து. வேறு சிலர் இவை ஹுதையியா உடன்படிக்கை சந்தர்ப்பத்தில் இறங்கியிருக்க முடியுமெனக் கருதுகின்றனர். "போர் புரியத் தடை செய்யப்பட்ட புனித மாதத்திற்குப் புனித மாதமே ஈடாகும்." என்ற இப்பகுதியில் வரும் வசனம் அக்காலப் பிரிவைச் சுட்டுகிறது என அவர்கள் தமது கருத்துக்கு ஆதாரமும் காட்டுவர். ஏனெனில் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் ஹிஜ்ரி 6ஆம் வருடம் உம்ரா செய்யும் நோக்கில் மக்கா பயணமானார்கள். நிராகரிப்பாளர்கள் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். இது புனித மாதத்தில் நிகழ்ந்ததாகும். அதற்கு நிகராகும் வகையில் அடுத்த வருடம் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் உம்ரா செய்தார்கள். இதனையே "ஒரு புனித மாதத்திற்குப் புனித மாதமே ஈடாகும்." என இவ்வசனம் குறிப்பிடுகிறது.

இனி ஆயுத போராட்டம் பற்றி விளக்கும் இவ்வசனங்கள் சுட்டும் கருத்துக்களைக் கீழே தருகிறோம்.

1. இப்பகுதியில் வந்துள்ள "உங்களோடு போராடுபவர்களுடன் நீங்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள்." என்ற வசனமும் "கொடுமைப்படுத்தி கொள்கையை விட்டு விலகச் செய்யும் நிலை இல்லாதொழியும் வரை, பணிதல் அல்லாஹ்வுக்குரியதாக ஆகும் வரை அவர்களுடன் போராடுங்கள்" என்ற இரு வசனங்களும் யுத்தம் பற்றிய இஸ்லாத்தின் கொள்கையை விளக்குகின்றன. அதன்படி யுத்தம் இரு சந்தர்ப்பங்களில் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

அ. முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீது அடுத்தவர்கள் போர் தொடுக்கும்போது தற்காப்புக்காக யுத்தம் செய்தல்.

ஆ. கொள்கைச் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடல். ஒரு நடைமுறை யதார்த்தத்தின் பின்னணியிலிருந்து இக்கருத்தை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. மக்காவில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டோர் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டனர். புதிய மார்க்கத்தை விட்டுவிடச் செய்ய இக்கொடுமைகளை அவர்கள் மீது எதிர்த் தரப்பினர் புரிந்தனர். இந்நிலையில் சுதந்திரமாக மார்க்கத்தைப் பின்பற்ற இத்தகையவர்கள் கொடுமைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற பின்னணியிலேயே யுத்தம் அனுமதிக்கப்படுகிறது. எனவே இது கொள்கைச் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்தும் வசனம்.

பிற்காலத்தில் இஸ்லாம் எகிப்தின் மீது படையெடுத்த பின்னணியும்

1. பார்க்க: பீ லிளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-185
உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்னு கலீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-233-236
தப்லீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-147

இதுவேயாகும். எகிப்திய கிறிஸ்தவர்கள் மீது ரோமர்கள் தாம் பின்பற்றிய கிறிஸ்தவக் கொள்கையைப் பலவந்தமாகத் திணிக்க முயன்றனர். இந்நிலையில் எகிப்தியர்கள் முஸ்லிம்களிடம் உதவி தேடினர். முஸ்லிம்களும் எகிப்தின் மீது படையெடுத்து ரோமர்களிடமிருந்து அவர்களைக் காத்தனர். அப்போது முஸ்லிம்கள் அவர்கள் மீது தமது மார்க்கத்தைப் பலவந்தமாக திணிக்க முயலவில்லை. இஸ்லாம் உலகுக்கு வந்தபோது மக்கள் கொள்கைப் பின்னணியில் துன்புறுத்தப்படல் உலகப் பொது உண்மையாக இருந்தது. இஸ்லாமியப் படையெடுப்புக்கள் பலவும் இப்பின்னணியிலேயே நிகழ்ந்தன.

“பணிதல் அல்லாஹ்வுக்குரியதாக ஆகும் வரை...” என்ற வசனம் உணர்த்தும் கருத்தை இரு வகையில் காண்பதே பொருத்தமாக அமைய முடியும்.

- i. “கொடுமைப்படுத்திக் கொள்கையை விட்டு விலகச் செய்யும் நிலை இல்லாதொழியும் வரை...” என்ற வசனத்தைத் தொடர்ந்து இவ்வசனம் வருவதால் தூய்மையாக அல்லாஹ்வுக்கு மட்டும் பணிதல் என்ற கருத்தை அது கொடுக்கிறது. கொடுமைக்குப் பணிந்து கொடுமை செய்வோனிடம் ஒரு முகத்தையும், தனியே இருக்கும் போது இன்னொரு வகையில் வாழவும் மனிதன் நிர்ப்பந்திக்கப் படுவான். அவ்வாறே பயத்தால் ஒளிந்து ஒளிந்து மார்க்கத்தைப் பின்பற்றவும் அவன் நிர்ப்பந்திக்கப்படுவான். இந்நிலையை ஒழித்து அல்லாஹ்வுக்கு மட்டுமே பணிதல் என்ற நிலையை உருவாக்கல் என்பதே இதன் பொருளாகும்.
- ii. “பணிதல் அல்லாஹ்வுக்குரியதாக ஆகும் வரை...” என்ற வசனத்தின் கருத்தைப் பொதுமைப்படுத்துவது பொருத்தமற்றதாகும். ஏனெனில் இறை நிராகரிப்பு உலகில் இல்லாமல் முற்றாக ஒழிய மாட்டாது. இதனை அல் குர்ஆனும் பல இடங்களில் விளக்கியுள்ளது. எனவே, இவ்வசனம் மக்காவையும் அதனை அண்டியுள்ள பிரதேசங்களையும் மட்டுமே குறிக்கிறது. இறை தூதர் (ஸல்) இது பற்றி கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்.

“அரபு தீபகற்பத்தில் இரு மார்க்கங்கள் ஒன்றாக இணைந்திருக்காது”²
(முஸ்ஸத் அஹ்மத், அல் அவ்ஸத் -அத்தபரானி)

2. “உங்களோடு போராடுபவர்களுடன் நீங்களும் போராடுங்கள்.” என்று வசனம் அமையாது “அல்லாஹ்வின் பாதையில்” என்ற சொற்றொடரும்

1. உதாரணத்திற்குப் பார்க்க: ஸுரா ஹுத் 11:118,119

2. பார்க்க: பிக்ஹ் அல் ஜிஹாத் - யூஸூப் அல் கர்ளாவி: வா-1 பக்-259-266

இணைந்துள்ளமை இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். இந்தச் சொற்றொடர் ஆயுத போராட்டத்திற்கு ஒரு தூய இலக்கைத் தருகிறது. சுய இலாபங்கள், உலகத் தேட்டங்கள், இன, தேசிய வெறி உணர்வுகள் என்பவற்றை விட்டு அதனைத் தூய்மைப்படுத்துகிறது. ஆயுத போராட்டம் என்பது உயிர்களைக் கொலை செய்தல் என்ற மிகப் பாரதூரமான செயற்பாடாகும். எனவே, மிகச் சாதாரண அல்லது கீழ்த்தரமான நோக்கங்களுக்காக இது அனுமதிக்கப்படக் கூடாது. தனி நபர் ஒருவரின் சாம்ராஜ்யக் கனவுக்காக, குறிப்பிட்ட இனத்தின் அல்லது நாட்டின் உயர்வுக்காக, சந்தைகளைத் தேடுவதற்காக என்ற இவ்வாறான நோக்கங்களுக்காக ஆயுத போராட்டம் நடைபெறக் கூடாது என உணர்த்துகிறது இவ்வசனம்.

“வரம்பு மீற வேண்டாம். வரம்பு மீறுபவர்களை அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை.” என்று இப்பகுதியின் இன்னொரு வசனம் சொல்கிறது. இது இஸ்லாம் ஆயுத போராட்டத்திற்குத் தரும் ஒழுக்கமாகும். போராடுபவர்களுக்கு அப்பால் சென்று போராடாதவர்களைக் கொலை செய்தல், வெற்றி கொண்ட நாட்டின் சொத்துக்களை அபகரித்தல், அழித்தல் போன்ற அனைத்தையும் “வரம்பு மீறல்” என்ற பிரயோகம் குறிக்கும். இத்தகைய நடவடிக்கைகளை இவ்வசனத்தின் மூலம் இஸ்லாம் தடை செய்கிறது. இந்த யுத்த ஒழுக்கத்தை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும் விளக்கியுள்ளார்கள். அதற்கான சில உதாரணங்கள் கீழ்வருமாறு:

அ. இப்னு உமர் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: “இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் யுத்தமொன்றின்போது பெண்ணொருவர் கொலை செய்யப்பட்டுக் காணப்பட்டார். அப்போது இறை தூதர் (ஸல்) பெண்களும், சிறுவர்களும் யுத்தத்தில் கொலை செய்யப்படுவதைத் தடை செய்தார்கள்.

(ஸஹீஹ் புகாரி, ஸஹீஹ் முஸ்லிம், ஸுனன் அபூ தாலிப், ஸுனன் திர்மிதி)

ஆ. அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: “நீங்கள் போராடினால் முகத்தைத் தாக்குவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.” என இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.

(ஸஹீஹ் புகாரி, ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)

இ. அப்துல்லாஹ் இப்னு யஸீத் அல் அன்ஸாரி (ரழி) அறிவிக்கிறார்: “இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் சித்திரவதை செய்வதையும், கொள்ளையடிப்பதையும் தடுத்தார்கள்.”

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி)

இப்போது ஆயுத போராட்டம் குறித்த இவ்வசனங்களை அதன் ஓட்டத்திற்கேற்ப விளக்கமாக நோக்குவோம்:

“நிச்சயமாக அல்லாஹ் வரம்பு மீறுபவர்களை விரும்புவதில்லை.”

(வசனம்: 190)

இவ்வசனம் அத்துமீறலைத் தடுக்கிறது போராடும்போது வரம்பு மீறிய போக்கு காணப்படக் கூடாது என்கிறது. அவ்வாறு வரம்பு மீறினால் போராடுபவர்கள் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுபவர்களாக இருந்தாலும் அல்லாஹ்வின் அன்புக்குரியவர்களாகக் கொள்ளப்பட மாட்டார்கள் என எச்சரிக்கிறது.

அடுத்த வசனத்தில் இஸ்லாத்திற்கெதிராகப் போராடுவோரின் நிலை பற்றி விளக்கி முஸ்லிம்களுக்கு கள வழிகாட்டலையும் கொடுக்கிறது. அந்த வகையில் கொலை செய்வதை விட கொடுமைப்படுத்தி, துன்புறுத்தி கொள்கை பிறழ்ச்செய்தல் மிக மோசமானது.” என இஸ்லாத்திற்கெதிரானோர் நிலையை விளக்குகிறது. அவர்கள் இறை தூதர் (ஸல்) தொடுத்த கருத்துப் போரை எதிர்க்கும் சக்தியற்றவர்களாக இருந்தனர். எனவே, இஸ்லாத்தை ஏற்போரை அதனை விட்டுப் பிறழ்ச்செய்ய தம்மால் முடிந்த அனைத்து முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். கொடுமைகள், சித்திரவதைகளை இஸ்லாத்தைத் தழுவினோர் மீது கட்ட விழ்த்து விடல் அவர்களின் பிரதான வழிமுறையாக இந்த வகையில் காணப்பட்டது. இந்தக் கொடுமைகள் முஸ்லிம்களை நாட்டை விட்டே துரத்தும் அளவுக்குச் சென்றன. இவ்வாறு முஸ்லிம்கள் மீது நிராகரிப்பாளர்கள் ஒரு பெரும் போர்ப் பிரகடனத்தையே செய்தனர். எனவே, முஸ்லிம்களும் அவர்களோடு போராட அனுமதிக்கப்படுகின்றனர்.

“(மக்காவின் நிராகரிப்பாளர்கள்) உங்களுக்கெதிராகப் போர்ப் பிரகடனம் செய்துள்ளனர். நீங்களும் அவர்களுக்கெதிராகப் போர்ப் பிரகடனம் செய்யுங்கள். அவர்கள் உங்களை வெளியேற்றிய வகையில் நீங்களும் அவர்களை வெளியேற்றுங்கள்” என்ற இறை வசனம் மக்காவில் காணப்பட்ட நிகழ்வுகளோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும். “அவர்கள் உங்களை வெளியேற்றிய வகையில் நீங்களும் அவர்களை வெளியேற்றுங்கள்.” என்ற வசனம் இக்கருத்தை தெளிவாகத் தருகிறது.

மக்காவில் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் துறை சாத்வீகமாக முன்வைத்தார்கள். ஆனால் மக்காவின் மேல்மட்டத்தினர் அத்துதுக்கெதிரான வன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர். இறுதியில் மக்காவை விட்டு வெளியேறும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு இறை தூதரும், முஸ்லிம்களும் உள்ளாயினர். மதினாவைச் சென்றடைந்ததன் பின்னரும் அவர்கள் முஸ்லிம்களை நிம்மதியாக இருக்கவிடவில்லை. இந்நிலையிலேயே அவர்களின் இப்போராட்டத்திற்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய சூழலுக்கு முஸ்லிம்கள் தள்ளப்பட்டனர். இப்பின்னணி கொண்டதே நாம் ஏற்கனவே பார்த்த வசனம். எனவே இவ்வசனத்தை “அவர்களை எங்கு கண்டாலும் கொல்லுங்கள்” என்று வசனத்தின் சூழலை விட்டுவிட்டு

நோன்பு என்ற வணக்கமும், ஆயுத போராட்ட ஒழுக்கங்களும்

நேரடியாக மொழிபெயர்த்தல் பிழையான கருத்தையே தரும். ஒரு போதும் இஸ்லாம் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களை எங்கு கண்டாலும் கொல்லுங்கள் எனக் கூறவில்லை. இது இஸ்லாத்தின் முஸ்லிம் அல்லாதோர் பற்றிய கொள்கைக்கே மாற்றமானதாகும். இந்தவகையில் அல் குர்ஆனின் சில வசனங்களை அது இறங்கிய சூழ்நிலையோடு வைத்துப்பிரிய வேண்டும் என்ற உண்மை விளங்கப் பட வேண்டும்.

“கொலை செய்தலை விட துன்புறுத்தி குழப்ப நிலையை உருவாக்குவது மிக மோசமானது. மஸ்ஜிதில் ஹராமின் எல்லையுள்ளே அவர்கள் உங்களுடன் போராடாத வரை நீங்களும் அவர்களுடன் போராட வேண்டாம். அவர்கள் போராடினால் நீங்களும் போராடுங்கள். அவ்வாறுதான் நிராகரிப்பாளர்களுக்கான கூலி அமையும்.”

(வசனம்: 191)

இந்த வசனம் கொடுமைப்படுத்தி, கொள்கையை விட்டுப் பிறழ்ச் செய்தல் என்ற நிலைக்கெதிராகப் போராடுமாறும், மஸ்ஜிதில் ஹராமில் அடிப்படையில் போராடக் கூடாதெனினும், அனைவரும் புனித பிரதேசமாகக் கருதி வரும் அப்பிரதேசத்தின் புனிதத்தையும் மதிக்காது இஸ்லாத்தின் எதிரிகள் போராடினால் முஸ்லிம்களும் போராடலாம் எனவும் அனுமதிக்கிறது. இங்கும் முதற் சொன்ன கருத்து உறுதியாகிறது. அதாவது முஸ்லிம் அல்லாதோரின் வரம்பு மீறிய போக்குக்கு எதிராக அதனைத் தடுக்கும் வகையில் போராடுமாறே அல் குர்ஆன் கூறுகிறது.

இந்தவகையில் நிராகரிப்பாளர்கள் முஸ்லிம்கள் மீது இவ்வகையான கொடுமைகளையும், சித்திரவதைகளையும் கட்டவிழ்த்து விடும்போது அவர்களுக்கான கூலி இவ்வாறான ஆயுத போராட்டமாகவே அமைய முடியும் என இறுதியில் இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

அவர்கள் அதிலிருந்து தவிர்ந்து கொண்டால் அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பாளனாகவும், ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனம்: 192)

இந்த வசனம் யுத்த களத்திலும் கூட இறைவனின் மன்னிப்பு மனப்பாங்கையும், கருணைப் பண்பையும் ஞாபகமூட்ட மறக்கவில்லை. இஸ்லாத்திற்கெதிராகப் போராடி, முஸ்லிம்கள் பலரைச் சித்திரவதை செய்து, கொடுமைகள் பல புரிந்த போதும் அத்தகைய நபர் தனது இந்நிலையை நிறுத்தி இறைவன் பக்கம் வந்தால் அனைத்தையும் மறந்து இறைவன் -அல்லாஹ்- அவனை ஏற்றுக் கொள்கிறான். கருணையோடு அவனைப் பார்க்கிறான். ஏற்கனவே அவன் புரிந்த கொடுமைகளையும் மன்னித்து விடுகிறான்.

கொடுமைப்படுத்திக் கொள்கையை விட்டும் விலகச் செய்யும் நிலை இல்லாதொழியும் வரை, பணிதல் அல்லாஹ்வகுருரியதாக ஆகும் வரை அவர்களுடன் போர் புரியுங்கள். அவர்கள் விலகிக் கொண்டால் அநியாயக்காரர்கள் மீதன்றி யார்மீதும் அத்துமீறல் அனுமதிக்கப்பட்டதல்ல.

(வசனம்: 193)

இவ்வசனம் இந்தப் போராட்டத்தின் இலக்கு என்ன எனச் சொல்கிறது. அல் குர்ஆன் இங்கு பாவித்துள்ள 'பித்னா' என்ற சொல்லே கொடுமைப்படுத்தி கொள்கையைவிட்டு விலகச் செய்யும் நிலை என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்தவகையில் 'பித்னா' என்பதன் பொருள் கொள்கையை அல்லது மார்க்கத் தைவிட்டு பிறழ்ச் செய்ய குறிப்பிட்ட ஒருவர் மீது கொடுமைகள் புரிவதாகும். இந்த நிலை இல்லாதொழிந்து அனைவரும் கொள்கைச் சுதந்திரம் பெற வேண்டும். அந்நிலையில் இறைவனைப் பணிவது தூய்மையாக இருக்கும். கொடுமைகள் பற்றிய பயம் தூய்மையாக இறைவனைப் பணிதலைத் தடுக்கும் என்பது தெளிவு.

அத்தோடு இஸ்லாத்திற்கெதிராகப் போர் புரிவோர் அந்நிலையிலிருந்து விலகிக் கொண்டால் ஒரு போதும் முஸ்லிம்கள் வரம்பு மீற மாட்டார்கள் என்று தொடர்ந்தும் இவ்வசனம் கூறுகிறது. ஏனெனில் அநியாயமிழைப்போரே தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களாவர். இந்த வகையில் இஸ்லாத்தை ஏற்காதவர்களின் கொள்கைக்கெதிராக இஸ்லாம் போராடவில்லை. அவர்கள் புரியும் கொடுமைகள் அத்துமீறல்களுக்கெதிராகவே இஸ்லாம் போர் தொடுக்கிறது என்ற உண்மையை இவ்வசனம் நன்கு தெளிவுபடுத்துகிறது.

போர் புரியத் தடை செய்யப்பட்ட புனிதமான மாதத்துக்கு
புனித மாதமே ஈடாகும்.

புனிதமான அனைத்திற்கும் அதற்குரியவகையில் ஈடுசெய்யப்படும்.
எனவே, உங்கள் மீது யாரும் அத்துமீறினால் எந்தளவுக்கு அவர்கள்
அத்துமீறுகிறார்களோ அவ்வாறே நீங்களும் பதிலடி கொடுங்கள்...

(வசனம்: 194)

புனித மாதங்கள், புனித பிரதேசங்கள் என்ற கருத்து எல்லா சமூகங்களிலும் காணப்படுகிறது. அவற்றை மதித்து, கண்ணியப்படுத்துவது எல்லா சமூகங்களிலும் காணப்படும் வழக்கு. அரபு சமூகத்திலும் புனித பிரதேசங்கள், புனித நாட்கள் எனக் காணப்பட்டன. அவற்றை இஸ்லாம் ஏற்றுக் கொண்டது; மதித்தது. இப்புனித நிலைகளை உடைக்கும் நடவடிக்கைகள் நடைபெறுகையில் அவை உரிய முறையில் ஈடு செய்யப்பட வேண்டும். இவ்வாறு விளக்கிய வசனம் இப்புனித நிலைகளை மதியாது போராடும் இஸ்லாத்தின் எதிரிகளோடு

வேறு வழியின்றி அதே வகையில் போராட வேண்டி ஏற்படுமென்கிறது. இங்கும் யுத்தம் பற்றிய அல் குர்ஆனின் கருத்து மீண்டும் உறுதியாகிறது. அத்துமீறல்களுக்கெதிராக யுத்தம் செய்தலே அதுவாகும்.

இப்போராட்ட வசனங்களை முடிக்கும்போது போராட்ட ஒழுக்கங்களை கடைப்பிடிக்க உத்தரவாதமளிக்கும் அடிப்படை இஸ்லாமியப் பண்பைக் கூறி முடிக்கிறது.

“...அல்லாஹ் மீதான பய உணர்வைக் கொண்டிருங்கள். அவ்வாறு பய உணர்வு கொண்டவர்களுடன் அல்லாஹ் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்துகொள்ளுங்கள்.”
(வசனம்: 194)

இவ்வாறு இந்த வசனங்கள் முஸ்லிம் அல்லாதோரின் அத்துமீறல், அநியாயங்களைத் தடுத்துப் போராடலையே இஸ்லாம் அனுமதிக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அல் குர்ஆன் விளக்கும் ஆயுத போராட்டம் என்பது இதுவே. ‘ஜிஹாத்’ - புனித யுத்தம் - என்பதுவும் இக்கருத்தையே குறிக்கிறது.

அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவிடுங்கள். உங்களை நீங்கள் அழிவில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்.

மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்துகொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்துகொள்பவர்களை விரும்புகிறான்.

(வசனம்: 195)

இப்பகுதி இறை பாதையில் செலவழித்தல் பற்றி விளக்கி முடிகிறது. இறை பாதையில் செலவழித்தல் என்பது விரிந்த கருத்தைக் கொடுக்கிறது. மனைவி, பிள்ளைகள், பெற்றோர்கள், உறவினர்களுக்காகச் செலவழித்தல், சமூகப் பொது வேலைகளுக்காக செலவிடல், இறை மார்க்கத்தை மேம்படுத்தச் செலவிடல் அனைத்தையும் இது குறிக்கிறது.

இங்கு செலவிடல் என்பது இப்பொதுக் கருத்தை கொடுக்கிறது எனினும் இவ்வசனங்கள் கொண்டு செல்லும் கருத்துத் தொடர்ச்சியை நோக்கும்போது இறை மார்க்கத்திற்கான போராட்டத்திற்காகச் செலவிடல் என்பதனை விஷேடமாகக் குறிக்கிறது எனலாம். ஆயுத போராட்டத்திற்காகச் செலவிடல் மட்டுமல்ல கருத்து ரீதியான போராட்டத்திற்கான செலவிடல் என்பதனையும் இது குறிக்கும்.

“உங்களை நீங்கள் அழிவில் போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்.” என்ற வசனம் இவ்வாறு செலவழிக்காதபோது அது அழிவிற்கே இட்டுச் செல்லும் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது.

இஸ்லாத்தின் உயர்விந்ரகாகவும், சமூக மேம்பாட்டிற்காகவும் செலவழிக்கும் நிலை ஒரு சமூகத்தில் காணப்படாதபோது அத்தகைய சமூகம் அழிவை நோக்கிச்

செல்லும் என்பது மிகத் தெளிவான உண்மை. இக்கருத்தை அபூ அய்யூப் அல் அன்ஸாரி (ரஹ்) கீழ்வருமாறு அழகாக விளக்குகிறார்.

“இவ்வசனம் பற்றி நாம் நன்கறிவோம். எங்களைப் பற்றியே இவ்வசனம் இறங்கியது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் தோழர்களாக நாம் இருந்தோம். அவர்களோடு எல்லா யுத்த களங்களிலும் நாம் நின்றோம். அவர்களுக்கு உதவினோம். இஸ்லாம் பரவி, அதனைப் பின்பற்றுவோரும் அதிகரித்தனர். அப்போது நாம் அன்ஸாரிகள் இரகசியமாகக் கூடினோம். அப்போது ‘எமது மனைவிகள், செல்வங்கள், பிள்ளைகள் அனைத்தையும் விட இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களை மேலாக மதித்து இவ்வாறு நாம் இருந்தோம். இப்போது யுத்தங்கள் நின்று போய் விட்டன. எனவே, மனைவிகள், குடும்பம், செல்வங்கள் என்பவற்றை கவனித்துப் பராமரிக்க நாம் செல்வோம்.’ எனப் பேசிக் கொண்டோம். அப்போதுதான் இவ்வசனம் இறங்கியது. இந்த வகையில் அழிவு என்பது இறை பாதையில் போராடுவதை விட்டு விட்டுக் குடும்பம், செல்வங்களை கவனித்தலாயிற்று.”¹

(ஸுனன் அபூ தாலூத், ஸுனன் திர்மிதி, ஸுனன் நலாயீ)

இவ்வசனத்தின் இறுதி “மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்து கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்து கொள்பவர்களை விரும்புகிறான்.” என்றமைந்துள்ளது. இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ள ‘இஹ்ஸான்’ என்ற அரபுப் பதமே “மிகச் சிறந்த முறையில் நடந்து கொள்ளுங்கள்” என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இது இறைவனுக்கு -அல்லாஹ்வுக்கு- வழிபடலின் அதி உயர்ந்த நிலையாகும். நடத்தைகளின்போது மிகச் சிறந்த நிலையைக் காட்டலே இதன் பொருள். இறைவனுக்கு மட்டுமே என்ற தூய்மை, நேர்த்தி, சீரமைப்பு, வினைத்திறன் கொண்ட கருமமாற்றல் என்ற அனைத்துக் கருத்துக்களையும் இது குறிக்கிறது. இறைவன் -அல்லாஹ்- இத்தகைய மனிதர்கள் மீதே அன்பு வைக்கிறான். இறை மார்க்கம் உயர்வது இத்தகைய பலமிக்க முஸ்லிம்களால்தான். சோம்பலும், பலவீனமும், குறைகள் பலவும் கொண்ட முஸ்லிம் இஸ்லாத்திற்காக உழைத்துச் சாதிப்பது மிகக் குறைவாகவே இருக்கும்.

போராட்ட ஒழுக்கங்களை விளக்கி வந்த ஸுலா மீண்டும் இன்னொரு வணக்கமாகிய ஹஜ் என்பதற்கு வருகிறது. அது பற்றிய சட்ட விளக்கங்களையும், அந்த வணக்கத்தின் இலக்கையும் அவ்வசனங்கள் விளக்குகின்றன.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-236,237

IV

ஹஜ் என்ற வணக்கம்

(196 - 203)

ஹஜ்ஜையும், உம்ராவையும் அல்லாஹ்வுக்காகப் பூரணமாக நிறைவேற்றுங்கள். ஆனால், நீங்கள் முற்றுகையிடப்பட்டால், உங்களுக்கு மிக இலகுவாகக் கிடைக்கும் பிராணியை பலியாகக் கொடுங்கள்.

பலிப்பிராணி அதற்குரிய இடத்தை அடையும்வரை உங்களது தலையை மழிக்காதீர்கள். ஆனால் உங்களில் யாரேனும் நோயாளியாகவோ அல்லது தலையில் ஏதேனும் நோயுள்ளவராக இருந்தால், அதற்குப் பகரமாக அவர் நோன்புகள் நோற்கவோ அல்லது தர்மம் செய்யவோ அல்லது குர்பானி கொடுக்கவோ வேண்டும்.

உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான நிலை உருவாகி உம்ரா செய்து விட்டு அத்தோடு ஹஜ்ஜையும் செய்ய முற்பட்டால் மிக இலகுவாகக் கிடைக்கும் பிராணியைக் குர்பான் கொடுக்க வேண்டும்.

وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ

فَإِنْ أَحْصَرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ

وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ

الْهَدْيُ مَحَلَّهُٗ

فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى

مِّن رَّأْسِهِ ۖ فَفِدْيَةٌ مِّن صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ

أَوْ نُسُكٍ

فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا

اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ

அது யாருக்கேனும் கிடைக்காவிட்டால் ஹஜ்ஜின்போது மூன்று நாட்களும் திரும்பி வந்ததன் பிறகு ஏழு நாட்களும் நோன்பு நோற்க வேண்டும். அது முழுமையாகப் பத்து நாட்கள் ஆகிறது.

இது மஸ்ஜிதில் ஹராமுக்கு அருகில் குடியிருக்காதவருக்காகும்.

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுங்கள். (196)

ஹஜ் என்பது குறிப்பிட்ட சில மாதங்களாகும்.

அவற்றில் யாரும் ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்ற நாடினால் ஹஜ்ஜின் போது இச்சையைத் தூண்டும் சொல், சச்சரவுகள், பாவச் செயல்கள் என்பவை எவற்றிலும் ஈடுபட்டு விடக் கூடாது.

மேலும் நீங்கள் ஏதேனும் நன்மை செய்தால் அதனை அல்லாஹ் அறிகிறான்.

ஹஜ்ஜின்போது வழித்துணைச் சாதனங்களைத் தயார் படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இறைபய உணர்வே அச்சாதனங்களில் சிறந்ததாகும். அறிவுள்ளோரே! என்மீது பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். (197)

உங்களது இறைவனது (பொருளாதார) அருளை நீங்கள் தேடிக்கொள்வது உங்களுக்குக் குற்றமாகாது. அரபாத்திலிருந்து புறப்படும்போது நீங்கள் மஷ்அரில் ஹராமில் அல்லாஹ்வை நினைவு கூருங்கள்.

فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامًا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ
وَسَبْعَةَ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ

ذَلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ أَهْلُهُ حَاضِرِي
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ

الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ

فَمَنْ قَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا
فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ

وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمَهُ اللَّهُ

وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ

وَأَتَّقُوا يَأْتُوا لِيَأْتُوا

الْأَلْبَابِ ﴿١٩٧﴾

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا
مِّن رَّبِّكُمْ

فَإِذَا أَقَضْتُمْ مِّنْ عَرَفَاتٍ فَادْكُرُوا اللَّهَ

عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ

உங்களுக்கு அவன் வழிகாட்டியது போன்று அவனை நினைவு கூருங்கள்.

முன்பு நீங்கள் நிச்சயமாக வழி தவறியவர்களாக இருந்தீர்கள். (198)

பின்னர் மக்கள் புறப்படும்

இடத்திலிருந்து நீங்களும் புறப் பட்டுச் செல்லுங்கள்.

அல்லாஹ்விடம் பாவ மன்னிப்புக் கோருங்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பவனாகவும், மிகுந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (199)

உங்களது ஹஜ் கிரியைகளை நீங்கள்

முடித்துக் கொண்டால் உங்களது முன்னோர்களை நினைவு கூர்வது போன்று அல்லது அதனை விட அதிகமாக அல்லாஹ்வை நினைவு கூருங்கள்.

மக்களில் சிலர் எங்கள் இறைவா! எமக்கு உலகில் நல்லதைத் தா! எனப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு மறுமையில் எப்பங்கும் கிடையாது. (200)

அவர்களில் இன்னும் சிலர் எங்கள் இறைவா எமக்கு உலகிலும் நல்லதைத் தா! மறுமையிலும் நல்லதைத் தா! நரக வேதனையிலிருந்து எம்மைக் காப்பாற்று! எனப் பிரார்த்திக்கின்றனர். (201)

அவர்களுக்கு உலகில் அவர்கள் சம்பாதித்ததில் பங்குண்டு. அல்லாஹ் விரைவாக விசாரணை செய்பவனாவான். (202)

وَأَذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْكُمْ

وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾

ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ

وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾

فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ

كَذِكْرِكُمْ ءَابَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا

فَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا ءَاتِنَا فِي الدُّنْيَا

وَمَا لَهُ فِي الآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ﴿٢٠٠﴾

وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا ءَاتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً

وَفِي الآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾

أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا

وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

குறிப்பிட்ட சில நாட்களில் அல்லாஹ்வை நினைவுகூருங்கள். யாராயினும் இரு நாட்களில் அவசரமாக திரும்பிவிட்டால் அவர் மீது குற்றமில்லை. அவ்வாறே தாமதித்து திரும்புவவர் மீது குற்றமில்லை. எனினும் இறைபய உணர்வுடன் இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவனிடமே ஒன்று திரட்டப்படுவீர்கள் என்ப தனை அறிந்து கொள்ளுங்கள். (203)

وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ

فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ

وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ

لِمَنِ اتَّقَىٰ

وَأَتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنكُمُ إِلَيْهِ

تُحْشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

ஹஜ் என்பது நோன்பு போன்றே இஸ்லாத்தைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்களில் ஒன்று என கொள்ளப்படும் மிகப் பிரதான கடமைகளில் ஒன்றாகும். இது மக்காவை மையமாகக் கொண்டு நடைபெறும் ஒரு வணக்கம். வசதியுள்ள அனைவரும் வாழ்வில் ஒருமுறையேனும் மக்காவிற்கு வந்து இக்கடமையை நிறைவேற்றல் வேண்டும்.

சர்வதேச முஸ்லிம் உம்மாவை -சமூகத்தை- ஒரே இடத்தில் ஒன்று கூடச் செய்யும் உன்னதமான வணக்கம் இது. இப்றாஹீம் (அலை) நிர்மாணித்த உலகின் முதன்மையான பள்ளி கஃபா. அங்கிருந்துதான் உன்னத மனித சமூக மொன்று உருவாகி உலகெல்லாம் பரவவேண்டும் என இப்றாஹீம் (அலை) எதிர்பார்த்தார். அத்தோடு உலகின் மையப் புள்ளி மக்கா நகர். அந்த வகையில் தான் 'உம்முல் குரா' பிரதேசங்களின் மையம் என அல் குர்ஆன் அதனை அழைக்கிறது. இவ்வனைத்து சிறப்பம்சங்களின் காரணமாகவே ஹஜ் வணக்கம் மக்காவை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருக்கிறது எனலாம்.

மனித உள்ளத்தில் இறைபய உணர்வை உருவாக்குவதற்கான முதன்மையான பயிற்சி ஒழுங்குகளில் ஹஜ்ஜுக்கு ஒரு பிரதான இடமுண்டு. அதன் கிரியைகள் குறியீட்டு ரீதியானவை. எனினும் அவற்றின் அர்த்தத்தை இலகுவில் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஹஜ் வணக்கத்தில் ஈடுபடுவோர் இவ்வர்த்தங்களைப் புரிந்து ஹஜ் வணக்கத்தை மேற்கொண்டால் இறைபய உணர்வை நன்கு வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். ஹஜ்ஜின் முதன்மையான கருத்து அனைத்தையும் துறந்து இறைவனை நோக்கிப் பயணித்து அவனது சந்நிதானத்தை அடைவதாகும்.

எனவேதான் ஹஜ்ஜாஜிகளின் கோஷம் “லப்பைக அல்லாஹும்ம லப்பைக” -இறைவா இதோ உன் அழைப்பை ஏற்று பதில் சொன்னேன்- என்றமைந் துள்ளது. அவர்கள் இறைவனின் விருந்தாளிகள் என அழைக்கப்படுவதுவும் இக்கருத்துப் பின்னணியிலேயே ஆகும். அத்தோடு அவர்களின் உடையும் இவ்வலகை விட்டு இறைவனிடம் செல்லும் மரணித்த மனிதனின் கபனை -மரணித்தவருக்கு அணிவிக்கப்படும் விஷேட உடை- விட்டு பெரியளவு வேறுபடுவதில்லை. இந்த உடை உலகைத் துறந்து விட்டமையைக் காட்டும் ஒரு குறியீடாகும்.

ஹஜ் வணக்கம் எப்போது கடமையாக்கப்பட்டது என்பதற்குத் தெளிவான, திட்டவட்டமான ஆதாரமெதுவுமில்லை. ஸூரா ஹஜ்ஜில் வரும் ஹஜ் வணக் கம் பற்றிய விளக்கங்கள் மக்காவிலேயே அது கடமையாக்கப்பட்டுவிட்டது என்ற கருத்தை உணர்த்துவது போல் உள்ளன. எனினும் இதற்குப் பலமான ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லை. இறை தூதர் (ஸல்) ஹஜ் வணக்கத்தை மேற்கொள்ள ஹிஜ்ரி ஒன்பதில் அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களின் தலைமையில் அவர்களின் தோழர் கள் பலரையும் அனுப்பினார்கள். இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும் ஹிஜ்ரி 10ஆம் வருடம் ஹஜ் யாத்திரையை மேற்கொண்டார்கள். இந்த வகையில் ஹிஜ்ரி ஒன்பதில் அல்லது பத்தில் ஹஜ் கடமையாக்கப்பட்டது என்பது இமாம் இப்னு கையிமின் கருத்தாகும்.¹

இனி ஹஜ் பற்றிய இவ்வசனங்களை விளக்கமாக நோக்குவோம்.

وَأْتُمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامًا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةً إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٣١﴾

ஹஜ்ஜையும், உம்ராவையும் அல்லாஹ்வுக்காகப் பூரணமாக நிறைவேற்றுங்கள். ஆனால், நீங்கள் முற்றுகையிடப்பட்டால், உங்களுக்கு மிக இலகுவாகக் கிடைக்கும் பிராணியை பலியாகக் கொடுங்கள். பலிப்பிராணி அதற்குரிய இடத்தை அடையும்வரை உங்களது தலையை மழிக்காதீர்கள். ஆனால் உங்களில் யாரேனும் நோயாளியாகவோ அல்லது தலையில் ஏதேனும் நோயுள்ளவராக இருந்தால், அதற்குப் பகரமாக அவர் நோன்புகள் நோற்கவோ அல்லது தர்மம் செய்யவோ அல்லது குர்பானி கொடுக்கவோ வேண்டும்.

1. பார்க்க: பீ லினாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-193

உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான நிலை உருவாகி உம்ரா செய்து விட்டு அத்தோடு ஹஜ்ஜையும் செய்ய முற்பட்டால் மிகஇலகுவாகக் கிடைக்கும் பிராணியைக் குர்பான் கொடுக்க வேண்டும். அது யாருக்கேனும் கிடைக்காவிட்டால் ஹஜ்ஜின்போது மூன்று நாட்களும் திரும்பி வந்ததன் பிறகு ஏழு நாட்களும் நோன்பு நோற்க வேண்டும். அது முழுமையாகப் பத்து நாட்கள் ஆகிறது. இது மஸ்ஜிதில் ஹராமுக்கு அருகில் குடியிருக்காதவருக்காகும். அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுங்கள். (196)

ஹஜ்ஜையும், உம்ராவையும் அல்லாஹ்வுக்காகப் பூரணமாக நிறைவேற்றுங்கள்...

(வசனம்:196)

இவ்வசனம் கீழ்வரும் இரு கருத்துக்களைச் சொல்கின்றது:

1. ஹஜ் அல்லது உம்ரா வணக்கத்தை ஆரம்பித்தால் அதனை பூரணப்படுத்தி விட வேண்டும். இடை நிறுத்திவிடக் கூடாது.
2. இறைவனுக்காக என்ற தூய்மையோடு நிறைவேற்றல். ஹஜ் அல்லது உம்ரா வணக்கத்தை நிறைவேற்றத் துவங்கும்போது இறைவனுக்காக நிறைவேற்று கிறேனென்ற தூய எண்ணம் மிகவும் அடிப்படையானதாகும். அனைத்து வணக்கங்களையும் போன்றே தூய்மை கெடும்போது இவ்வணக்கமும் பலமிழந்து போகிறது. முகஸ்துதியும், சமூக அந்தஸ்துப் பெறும் நோக்கமும், வியாபாரம் போன்ற வேறு பல நோக்கங்களுக்காக ஹஜ்ஜைப் பயன்படுத்தலும் ஹஜ்ஜைத் தூய்மையற்றதாகச் செய்யும். எனினும் வேறொரு தேவைக்காகச் சென்ற வழியில் ஹஜ் அல்லது உம்ராவைச் செய்தல் பாவ காரியமன்று. ஆனால் ஹஜ்ஜை அல்லது உம்ராவை தனியாக தூய எண்ணத்துடன் நிறைவேற்றவே சிறந்ததாகும்.

ஆனால், நீங்கள் முற்றுகையிடப்பட்டால், உங்களுக்கு மிக இலகுவாகக் கிடைக்கும் பிராணியை பலியாகக் கொடுங்கள்...

(வசனம்:196)

இவ்வசனம் ஹுதைபியா நிகழ்வைப் பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளது என பல அல் குர்ஆன் விரிவுரை ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். ஹிஜ்ரி 6 துல்கஃதா மாதம் உம்ரா செய்யச் சென்ற இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும், அவர்களது தோழர்களும் ஹுதைபியா என்ற இடத்தில் வைத்து தடுத்து நிறுத்தப்பட் டார்கள். அப்போது மக்காவாசிகளோடு கைச்சாத்தாகிய ஒப்பந்தத்தின்படி அவ்வருடம் இறை தூதர் (ஸல்) உம்ரா செய்யவில்லை. இவ்வாறு தடுக்கப்படும்

1. உம்தா அல் தப்னீர் - தப்னீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-237 பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லைபித் குதுப்: வா-1 பக்-184

சந்தர்ப்பங்களில் உம்ராவையும், ஹஜ்ஜையும் எவ்வாறு நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றி இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அதனை கீழ்வருமாறு தரலாம்:

1. வசதிக்கேற்ப ஆடு அல்லது மாடு அல்லது ஒட்டகம் என்பவற்றில் ஒன்றைப் பலியிட்டு தடுக்கப்படுமிடத்தில் உம்ராவை அல்லது ஹஜ்ஜை முடித்துக் கொள்ளல். மாடாகவோ, ஒட்டகமாகவோ இருந்தால் ஏழு பேர் அதில் பங்கு கொள்ளவும் முடியும்.

இந்தச் சட்டம் இஸ்லாத்தின் இலகு தன்மையைக் காட்டுகிறது. ஹஜ்ஜோ உம்ராவோ செய்ய முடியாமல் தடுக்கப்படும் ஒருவர் இவ்வாறு தனது ஹஜ்ஜையும், உம்ராவையும் பூரணப்படுத்திக் கொள்கிறார். அவரது பலியிடும் பிராணியும், அவரது வசதிக்கேற்ப விடப்பட்டுள்ளது. வணக்க வழிபாடுகளின் இலக்கு இறைபயத்தை உருவாக்கிக் கொள்ளலாகும். அது உருவாகிவிட்டதன் பின்னர் இடைநடுவே இவ்வாறு வரும் தடைகள் அதற்கான நன்மையை இல்லாமல் செய்யாது.

2. ஹஜ் அல்லது உம்ராவை பூரணமாக நிறைவேற்றத் தடையாக இருப்பது நோய் போன்ற காரணங்களாகவும் அமையலாம். அத்தகைய நிலையிலும் இங்கு கூறியவாறு நடந்து கொள்ளலாம் என்பது சில இமாம்களின் கருத்தாகும். இதனை கீழ்வரும் ஹதீஸ் விளக்குகிறது:

ஆயிஷா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: "இறை தூதர் (ஸல்) ஜுபைர் இப்னு அப்துல் முத்தலிபின் மகள் லுபாஆவிடம் சென்றார்கள். அப்போது அந்தப் பெண் 'அல்லாஹ்வுடைய தூதரே நான் ஹஜ் செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் நோயாளியாக இருக்கிறேன்' என்றார். அப்போது இறை தூதர் (ஸல்) 'நீ ஹஜ்ஜை நிறைவேற்று. அத்தோடு இறைவா! நீ என்னைத் தடுக்குமிடமே நான் ஹஜ்ஜை விட்டு நீங்குமிடமாகும் என்று ஷரத்திடு' என்று கூறினார்கள்.²

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்)

பலிப்பிராணி அதற்குரிய இடத்தை அடையும்வரை உங்களது தலையை மழிக்காதீர்கள்.

ஆனால் உங்களில் யாரேனும் நோயாளியாகவோ அல்லது தலையில் ஏதேனும் நோயுள்ளவராக இருந்தால், அதற்குப் பகரமாக அவர் நோன்புகள் நோற்கவோ அல்லது தர்மம் செய்யவோ அல்லது குர்பானி கொடுக்கவோ வேண்டும்...

(வசனம்:196)

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-237
பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-194

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-238,239

இவ்வசனம் ஹஜ், உம்ராவை முடித்துக் கொள்ளல் பற்றி விளக்குகிறது. அது பற்றி இவ்வசனம் கீழ்வரும் சட்டங்களைத் தருகிறது:

1. தலையை மழிப்பது ஹஜ்ஜை அல்லது உம்ராவை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் ஒரு கிரியையாகும். எனினும் தலையை மழிப்பது பலியிடும் பிராணிகள், அவை அறுக்கப்படும் இடத்துக்குச் சென்றதன் பிறகே நடைபெற வேண்டும். பலியிடல் என்பது துல்ஹஜ் மாதத்தின் பத்தாம் நாள் மினா என்ற இடத்தில் நடைபெறும் நிகழ்வாகும்.
2. விதிவிலக்காக தலையை உரிய நேரத்திற்கு முன்னர் மழிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். அதற்கு ஏதேனும் நோயோ அல்லது குறிப்பாக தலையில் வரும் நோயோ காரணமாக இருக்க முடியும். அப்போது கீழ்வரும் பரிகாரங்களில் ஒன்றைச் செய்ய வேண்டும்:

அ. நோன்பு பிடித்தல்.

ஆ. ஸதகா -தர்மம்- கொடுத்தல்.

இ. பலியிடல்.

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கீழ்வருமாறு இதனைத் தெளிவாக விளக்கினார்கள்: அப்துல்லாஹ் இப்னு மஅஃகல் அறிவிக்கிறார்: "நான் கூஃப் இப்னு உஜ்ராவை கூபா பள்ளியில் சந்தித்து அவரிடம் "அதற்குப் பகரமாக அவர் நோன்புகள் நோற்குவோ..." என்ற வசனம் பற்றிக் கேட்டேன். அப்போது அவர் 'நான் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் சுமந்து செல்லப்பட்டேன் அப்போது எனது முகத்தில் பேன்கள் விழுந்தவாறிருந்தன. அதனைப் பார்த்த இறை தூதர் (ஸல்) 'உமது கஷ்டம் இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டது என்பதை நான் பார்க்கிறேன். உம்மிடம் ஓர் ஆடு இல்லையா?' எனக் கேட்டார்கள். அதற்கு நான் 'இல்லை' என்றேன். அப்போது அவர்கள் 'மூன்று நாட்கள் நோன்பு பிடி அல்லது ஆறு ஏழைகளுக்கு உணவளி. ஒவ்வொரு ஏழைக்கும் அரை சாஉ அளவு உணவாக அது அமைய வேண்டும். இப்போது நீ உன் தலையை மழித்துக் கொள்ளலாம்' என்று கூறினார்கள்.

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்)

இந்த வகையில் உரிய நேரத்தின் முன்னரே நோயின் காரணமாக தலையை மழித்துக் கொள்ள முடியும். அதற்குப் பிரதியீடாக மேற் சொன்னவாறு ஒரு ஆட்டைப் பலியிடல் அல்லது ஒரு ஏழைக்கு அரை சாஉ -ஏறத்தாழ 1 கிலோகிராம்- என்ற விகிதத்தில் ஆறு ஏழைகளுக்கு உணவளித்தல் அல்லது மூன்று நாட்கள் நோன்பு பிடித்தல் என்பவற்றில் ஏதாவதொன்றைச் செய்ய

வேண்டும். இது நான்கு மத்ஹபினதும் கருத்தாகும். பெரும்பாலான சட்ட அறிஞர்களின் கருத்தும் இதுவாகும்.¹

அடுத்த வசனம் ஹஜ் செய்யும் ஒழுங்கொன்றை விளக்குகிறது:

உங்களுக்குப் பாதுகாப்பான நிலை உருவாகி உம்ரா செய்து விட்டு அத்தோடு ஹஜ்ஜையும் செய்ய முற்பட்டால் மிகஇலகுவாகக் கிடைக்கும் பிராணியைக் குர்பான் கொடுக்க வேண்டும். அது யாருக்கேனும் கிடைக்காவிட்டால் ஹஜ்ஜின்போது மூன்று நாட்களும் திரும்பி வந்ததன் பிறகு ஏழு நாட்களும் நோன்பு நோற்க வேண்டும். அது முழுமையாகப் பத்து நாட்கள் ஆகிறது.

இது மஸ்ஜிதில் ஹராமுக்கு அருகில் குடியிருக்காதவருக்காகும்...

(வசனம்:196)

இவ்வசனம் கீழ்வரும் விளக்கங்களைத் தருகிறது:

1. 'தமத்துஃ' என்பது ஹஜ் செய்யும் முறைகளில் ஒன்றாகும். அது ஹஜ்ஜோடு உம்ராவை இணைத்துச் செய்தலாகும். உம்ராவை முடித்ததன் பின்னர் ஹஜ் ஜுக்கான இஹ்ராம் என்னும் விஷேட உடைகளைக் களைந்து சாதாரண நிலைக்கு இத்தகையவர்கள் வந்துவிடுவர். இப்போது ஹஜ்ஜின்போது விஷேடமாகத் தடுக்கப்பட்டிருந்த வேட்டையாடல், மனைவியோடு உடலுறவு கொள்ளல் போன்ற அனைத்தும் அனுமதிக்கப்பட்டதாகின்றன. இதன் காரணமாகவே அனுபவித்தல் என்ற பொருளைக் கொடுக்கும் 'தமத்துஃ' என இம்முறை அழைக்கப்படுகிறது. ஹஜ் செய்யும் காலம் வந்ததும் மீண்டும் ஹஜ்ஜுக்கான விஷேட உடையாகிய இஹ்ராமை அணிந்து கொண்டு ஹஜ் கிரியைகளில் இவர்கள் ஈடுபடுவர்.
2. இம்முறையில் ஹஜ் செய்பவர் அவருக்கு வசதியான வகையில் ஆடு, மாடு, ஒட்டகம் என்பவற்றில் ஏதோ ஒரு மிருகத்தைப் பலியிட வேண்டும். அதற்கான வசதியில்லாவிட்டால் அல்லது பலியிடப் பிராணிகள் கிடைக்காவிட்டால் ஹஜ்ஜின்போது மூன்று நாட்களும், ஊருக்குத் திரும்பியதும் ஏழு நாட்களுமென முழுமையாக பத்து நாட்கள் நோன்பு நோற்க வேண்டும்.
3. ஹஜ், உம்ரா என்ற இரண்டையும் இணைத்த இந்தத் தமத்துஃ வழிமுறை மக்காவுக்கு வெளியில் வாழ்வோருக்கானதாகும். மக்காவினுள்ளே வாழ்பவர்களுக்கு அதாவது சுஃபாவை அண்டி வாழ்வோருக்கு இம்முறையிலான ஹஜ் கிடையாது. இது ஹனபி மத்ஹபினரின் கருத்து.

ஷாபி மத்ஹபினரும், அடுத்தவர்களும் தமத்துஃ முறையில் ஹஜ் செய்தலுக்கு செலுத்த வேண்டிய பலியிடல், நோன்பு பிடித்தல் என்பவற்றை

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-240 தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா வா-2 பக்-156

இவர்கள் செலுத்தத் தேவையில்லை என்பதைத்தான் இவ்வசனம் குறிக்கிறது என்றனர். எனினும் ஹனபி மத்ஹபினரது கருத்தே பொருத்தமானதாகும். ஏனெனில் 'இது மஸ்ஜிதில் ஹராமுக்கு அருகில் குடியிருக்காதவருக்காகும்...' என்ற வசனத்தில் வரும் 'இது' என்ற சொல் முழு ஹஜ் செயற்பாட்டையும் குறிக்கும் என்பதே பொருத்தமானது.

“அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ் கடுமையாகத் தண்டிப்பவன் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளுங்கள்.”

196ஆம் வசனத்தின் இவ்விறுதிப் பகுதி ஹஜ் செய்வதற்கான தமத்துஃ முறையோடு தொடர்புபடுகிறது. தமத்துஃ முறையில் ஹஜ் செய்பவர் உம்ராவின் பின்னர் சாதாரண வாழ்வுக்குத் திரும்புகிறார். இந்நிலையில் அவர் “நான் கட்டுப்பாடுகளை விட்டு நீங்கி விட்டேன்.” என்ற மன உணர்வு கொண்டு விடக் கூடாது. இறைபய உணர்வை தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இறை தண்டனை பற்றியும் பயந்து கொள்ள வேண்டும் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

ஹஜ்ஜின் துவக்கத்தையும், அதன் முடிவையும் விளக்கி ஹஜ் செய்யும் முறையொன்றையும் விளக்கிய வசனங்கள் இப்போது ஹஜ்ஜின் உண்மை நிலை பற்றி விளக்கத் துவங்குகின்றன.

الْحُجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَةٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحُجَّ فَلَا رَفْتَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحُجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ حَيْرٍ يَعْلَمَهُ اللَّهُ وَزَوَّدُوا فَإِنَّ حَيْرَ الرَّادِّ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٧٦﴾

ஹஜ் என்பது குறிப்பிட்ட சில மாதங்களாகும். அவற்றில் யாரும் ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்ற நாடினால் ஹஜ்ஜின்போது இச்சையைத் தூண்டும் சொல், சச்சரவுகள், பாவச் செயல்கள் என்பவை எவற்றிலும் ஈடுபட்டுவிடக் கூடாது. மேலும் நீங்கள் ஏதேனும் நன்மை செய்தால் அதனை அல்லாஹ் அறிகிறான். ஹஜ்ஜின்போது வழித்துணைச் சாதனங்களைத் தயார் படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இறைபய உணர்வே அச்சாதனங்களில் சிறந்ததாகும். அறிவுள்ளோரே! என்மீது பய உணர்வு கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்:197)

இவ்வசனம் தரும் வழிகாட்டல்கள் கீழ்வருமாறு:

1. ஹஜ் குறிப்பிட்ட மாதங்களில் நிகழ்த்தப்படுவதாகும். ஷவ்வால், துல்கஃதா, துல் ஹஜ்ஜின் முதற் பத்து நாட்கள் என்பவையே அவையாகும். இம்மாதங்கள் தவிர வேறு மாதங்களில் ஹஜ்ஜுக்கான விஷேட உடையாகிய

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா வா-2 பக்-157,158

பீ விளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லைசித் குதுப்: வா-1 பக்-196

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-226

இஹ்ராமை அணிந்து ஹஜ் செய்வதற்கான எண்ணத்தை வைக்கக் கூடாது. இது இமாம் ஷாபியீயின் கருத்தாகும். இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களும், அதா, முஜாஹித் போன்ற தாபியீன்களும் இக்கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இமாம் அபூ ஹனீபா, மாலிக், அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் போன்ற பலரும் முழு வருடமுமே ஹஜ்ஜின் மாதங்கள் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இந்த வகையில் ஹஜ்ஜுக்கான எண்ணம் கொள்வதுவும், ஹஜ்ஜுக்கான உடையணிவதுவும் இம்மாதங்களில் அனுமதிக்கப்பட்டதாகும். ஆனால் ஹஜ்ஜுக்கான கிரியைகளையே குறிப்பிட்ட மாதங்களில் செய்ய வேண்டும்.¹

2. இம்மாதங்களில் ஹஜ் செய்வதாக விதித்துக் கொண்டவர் எத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்டுவிடக் கூடாது என்பதனை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அவற்றை பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள சொற்களுடாக நோக்குவோம். 'இச்சையைத் தூண்டும்' என மொழிபெயர்ப்பில் தரப்பட்டுள்ள சொல்லுக்கு அல் குர்ஆன் பாவித்துள்ள அரபுப் பதம் 'ரபத' என்பதாகும். 'ரபத' என்ற சொல் உடலுறவையும் குறிக்கும். அத்தோடு அதனைத் தூண்டும் வார்த்தைகளையும் குறிக்கும். உடலுறவு கொள்ளல் பொதுவாக ஹஜ் கிரியைகளின்போது அனுமதிக்கப்படாததாகும். இங்கு விளக்கப்படுவது அவ்வுணர்வைத் தூண்டும் வார்த்தைகளைப் பாவிக்கக் கூடாது என்பதாகும். அல் குர்ஆனில் வந்துள்ள 'ஜிதால்' என்ற வார்த்தையே சச்சரவுகள் என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஜிதால் என்ற சொல் சாதாரணமாக வாதிடல் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். ஆனால் இங்கே கோபத்தையும், குரோதத்தையும் தூண்டும் சச்சரவுகளில் ஈடுபடலைக் குறிக்கிறது. அடுத்து அல் குர்ஆன் 'புஸூக்' என்ற சொல்லைப் பாவித்துள்ளது. அதுவே மொழிபெயர்ப்பில் 'பாவச் செயல்கள்' என தரப்பட்டுள்ளது. இது பொதுவாக பாவம் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது. குறிப்பாக ஆன்மீக உயர் நிலையைப் பாதிக்கும் விடயங்களை விளக்கியதன் பின்னர் பொதுவாகப் பாவங்களிலிருந்து விலகி இருக்குமாறு இப்பிரயோகம் சொல்கிறது.

ஹஜ் என்பது இறைவனை நோக்கிச் செல்லும் உயர்ந்த வணக்கமாகும். அவ்வேளையில் மனிதன் உலகின் கீழ்த்தரமான, அற்ப மனநிலைகள், செயற்பாடுகளை விட்டு உயர்ந்திருக்க வேண்டும். உளப் பரிசுத்தம் கொண்ட உயர்ந்த ஆன்மீக நிலையை எட்ட வேண்டும். காம உணர்வு நிலைகளை விட்டு நீங்கல் ஆன்மீக உயர்வை சம்பாதிக்க அவசியமாகும். சண்டைகள், சச்சரவுகளற்ற அமைதியான சூழல் அதற்கான இன்னொரு அதிமுக்கிய ஷரத்து. இவற்றோடு பெரிய, சிறிய பாவங்களைவிட்டு இயன்றளவு நீங்கும் போது அது மனிதனை உயர்ந்த ஆன்மீக உலகில் சஞ்சரிக்கச் செய்யும். இந்த

1. பார்க்க: உம்தா அல்தப்ளீர்- தப்ளீர் இப்னு கஸீரின் கருக்கநூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-212 தப்ளீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-159

உயர் நிலையை ஹஜ் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்ட மனிதன் எட்ட முயல வேண்டும் என்கிறது இந்த வசனம்.

அத்தோடு நன்மைகள் எதில் ஈடுபட்டாலும் அதனை இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிகிறான் எனக் கூறி நன்மைகள் செய்யும் உணர்வை இவ் வசனம் தூண்டிவிடுகிறது. இறைவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என உணரும் மனிதன் நன்மைகள் செய்யத் தூண்டப்படுவது இயல்பு.

3. ஹஜ் செய்ய எண்ணம் கொண்டுவிட்டால் அதற்கான பிரயாணப் பொருட்களைத் தயாரித்தல் இயல்பானது. பௌதீக விதிகளை மதிக்கும் முஸ்லிம் கண்டிப்பாக இதனைச் செய்வான். அவ்வாறு தயாரிக்கையில் மறக்கக் கூடாத ஒரு பிரயாணப் பொருள் இறைபய உணர்வு என்கிறது இவ்வசனம். ஹஜ்ஜுக்காக கிளம்பிச் செல்லும் போதே இறைபய உணர்வோடுதான் செல்ல வேண்டும்; அவ்வாறு மன நிலையை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என இவ்வசனம் கூறுகிறது.

இறைபய உணர்வு உள்ளத்தினதும், ஆன்மாவினதும் உணவுப் பொருள். அது இன்றி உள்ளமோ, ஆன்மாவோ வாழாது; பலம் பெறாது; தூய்மையாகாது. அறிவாளிகளே இந்த வாழ்க்கைப் பயணத்தின் இச்சாதனம் பற்றி நன்கறிவர். எனவே, இறுதியில் அறிவாளிகளை விளித்து இவ்வசனம் "அறிவாளிகளே! என் மீது பய உணர்வு கொள்ளுங்கள்." என்கிறது.

அடுத்து ஸூரா ஹஜ்ஜின் சட்டங்களைத் தொடர்ந்து விவரிக்கிறது:

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ فَإِذَا أَقْسَمْتُمْ مِّنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِندَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَكُمُوهُ وَإِنْ كُنْتُمْ مِّن قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿١٧٨﴾

உங்களது இறைவனது (பொருளாதார) அருளைத் தேடிக் கொள்வது உங்களுக்குக் குற்றமாகாது. அரபாத்திலிருந்து புறப்படும்போது நீங்கள் மஷ்அரில் ஹராமில் அல்லாஹ்வை நினைவு கூருங்கள். உங்களுக்கு அவன் வழிகாட்டியது போன்று அவனை நினைவு கூருங்கள். முன்பு நீங்கள் நிச்சயமாக வழிதவறியவர்களாக இருந்தீர்கள்.

(வசனம்:198)

முன்னைய வசனத்தில் இறைபய உணர்வு பற்றியும், ஹஜ்ஜின்போது பாவச் செயல்களை விட்டுத் தூய்மையாகி, உயர்ந்ததொரு ஆன்மீக நிலையோடு ஹஜ்ஜில் ஈடுபட வேண்டுமெனவும் ஸூரா விவரித்தது. இப்போது இதன் பொருள் உலகத் தேட்டங்களை விட்டு ஒதுங்கி விடல் என்பதல்ல. என்பதை

உணர்த்துகிறது. ஹஜ் என்ற வணக்கத்தின்போது கூட இவ்வாறான உலக தேட்டங்களில் ஈடுபடல் பிழையல்ல என இவ்வசனத்தின் ஆரம்பப் பகுதி விளக்குகிறது. இப்பனு அப்பாஸ் (ரழி) இக்கருத்தை கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்:

“ஜாஹிலிய்யாக் காலத்தில் உக்காள், மஜன்னா, தூமஜாஸ் என்பன சந்தைகளாக இருந்தன. ஹஜ் காலத்தில் அங்கு வியாபாரம் செய்வது குற்றமாக இருக்குமோ என நபித் தோழர்கள் கருதினார்கள். அப்போது ஹஜ் காலத்தின் இத்தகைய செயற்பாடு பற்றி இவ்வசனம் இறங்கியது.”

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி)₁

இன்னொரு அறிவிப்பின்படி இப்பனு அப்பாஸ் (ரழி) கீழ்வருமாறு கூறினார் என வந்துள்ளது:

“ஹஜ் காலப் பிரிவில் கொடுக்கல், வாங்கல், வியாபாரம் செய்தல் பற்றிப் பயந்தார்கள். இது இறைவனை நினைவு கூரும் நாட்கள் என்றார்கள். அப்போது தான் அல்லாஹ் இவ்வசனத்தை இறக்கி வைத்தான்.”

(ஸுன்னன் அபூ தாலித்)₂

ஹஜ் காலத்தில் மக்காவின் சந்தைகள் களைகட்டும். வியாபாரம் பெரியளவு நடைபெறும். இந்நிலையில் வியாபாரத்தை விட்டுவிடத் தேவையில்லை; ஹஜ் என்ற வணக்கத்திற்கு இந்த செயற்பாடு முரண்பாடானதல்ல; இரண்டையுமே செய்யலாம் என்கிறது இவ்வசனம். வாழ்வையே வணக்கம் எனக் கருதும் இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டின் பொருளே இதுவாகும். இந்த வகையில் வணக்கத்தையும், வியாபாரத்தையும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட செயற்பாடாக இஸ்லாம் காணவில்லை.

வியாபாரத்தில் ஈடுபடலை “இறையருளைத் தேடல்” என இவ்வசனம் கூறுகிறது. இந்த மனநிலையே முக்கியமானது. முஸ்லிம் ஹஜ் செய்யும்போது தனது தொழிலால் தனக்கான வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான் என்பதல்ல; இறையருளைத் தேடுகிறான் என்பதுவே உண்மையான கருத்து. சம்பாதிக்கும்போது, கொடுக்கும்போது, பெறும்போது அவன் இறையருளையே தேடுகிறான். இக்கருத்து உள்ளத்தில் நிலைத்தால் அவன் வணக்கத்திலேயே உள்ளான். இந்த வகையில் இது ஹஜ் என்ற வணக்கத்தோடு முரண்பட மாட்டாது. ஹஜ்ஜின்போது இறைவனை நோக்குவது போன்று வியாபார நடவடிக்கையின்போதும் இறைவனை நோக்குவதாக இது அமைகிறது. இந்தப் பின்னணியில் இவ்வசனத்தோடு இணைத்தே, தனியாகப் பிரிக்காமல் ஹஜ்ஜின் கிரியைகளைத் தொடர்ந்து சொல்கிறது ஸஹீஹ்.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்பனு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-247

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்பனு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-247

அரபாத்திலிருந்து புறப்படும்போது...

(வசனம்: 198)

துல் ஹஜ் மாதம் 8ஆம் திகதி ஹஜ் செய்வோர் மினா வந்து சேர்கிறார்கள். அன்று அங்கு வந்து சேர்வதுவும், தங்குவதுவும் ஹஜ்ஜின் கட்டாயமற்ற -கன்னாவான- செயற்பாடாகும். அடுத்த நாள் அதாவது துல் ஹஜ்ஜின் 9ஆம் நாள் பகல் சூரியன் உச்சியிலிருந்து சாய்ந்ததும் அரபா வந்து சேர வேண்டும். அரபாவில் சூரியன் மறையும் மட்டும் தங்கியிருந்து முஜ்தலிபா என்ற இடம் நோக்கிப் புறப்பட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

அரபாவில் தரித்தல் ஹஜ்ஜின் ஒரு பகுதியாகும். அங்கு தரித்திருக்காவிட்டால் ஹஜ் செல்லுபடியாகமாட்டாது என்பது இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களின் ஏகோபித்த முடிவாகும்.

இங்கு இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் ஞஹர் தொழுகையையும், அஸர் தொழுகையையும் இணைத்துத் தொழுதார்கள். பின்னர் அல்லாஹ்வை நினைவு கூர்வதோடும் -திக்கீருகளோடும்- பிரார்த்தனைகளோடும் இங்கு தங்கியிருந்தார்கள். சூரியன் மறைந்தமை உறுதிப்பட்டதும் இங்கிருந்து முஜ்தலிபா நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். இக்கருத்தை விளக்கும் ஹதீஸ் கீழ்வருமாறு:

அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு யஃமீர் அத்தயலி அறிவிக்கிறார்: "இறை தூதர் (ஸல்) சொல்வதை நான் கேட்டேன்: ஹஜ் என்பது அரபாத் ஆகும் -இவ்வாறு மூன்று முறை சொன்னார்கள்- அடுத்த நாள் விடியுமுன்னர் யார் அரபாவை அடைந்து கொள்கிறாரோ அவர் ஹஜ்ஜைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். மினாவின் நாட்கள் மூன்றாகும். இரண்டு நாட்களில் யார் வெளியேறுகிறாரோ அவர் மீது குற்றமில்லை. யார் பிற்படுத்தி -அதாவது மூன்று நாட்கள் இருந்து விட்டு- வெளியேறுகிறாரோ அவர் மீதும் குற்றமில்லை."

(முஸ்னத் அஹ்மத், ஸுனன் ஹதீஸ் நூல்கள்)¹

உர்வா இப்னு முளர்ரஸ் அத்தாயி அறிவிக்கிறார்: "நான் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் முஜ்தலிபாவில் இருக்கும்போது போனேன். எனக்கு ஹஜ் கிடைத்து விடுமா எனக் கேட்டேன். அப்போது அவர்கள் இந்தத் தொழுகையை யார் எம்மோடு தொழுது நாம் புறப்பட்டுச் செல்வதைப் பின்பற்றி வந்து எம்மோடு தங்கியுமிருக்கிறாரோ -இதற்கு முன்னால் அரபாத்தில் இரவிலோ பகலிலோ தங்கியுமிருந்தாரோ- அவருடைய ஹஜ் பூரணமாகிறது. அவர் தமது உடல் அழுக்குகளை நீக்கிக் கொள்ளலாம்.

(ஸுனன் நஸாயி)²

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-247,248

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-247,248

...மஷ்அரில் ஹராமில் அல்லாஹ்வை நினைவு கூருங்கள்.

(வசனம்: 198)

'மஷ்அர்' என்பது வணக்கத்திற்காக அடையாளமிடப்பட்ட இடம் என்ற கருத்தைக் குறிக்கிறது. 'ஹராம்' என்பதற்கு புனிதம் என்று பொருள். இவ்வசனத்தில் இது முஜ்தலிபா என்ற ஹஜ்ஜின் போதான ஒரு கிரியைக்குரிய இடத்தைக் குறிக்கிறது. அரபாத்திலிருந்து புறப்பட்டு இங்கு வந்து சேர வேண்டும். இங்கு மஃரிபையும், இஷாவையும் இணைத்துத் தொழுது விட்டு அதிகாலை வரை இறைவனை நினைவூட்டியவாறு -திக்குகள் செய்தவாறு- தங்கியிருக்க வேண்டும்.

முஜ்தலிபா என்ற இந்த இடத்தில் தங்குதல் ஹஜ்ஜின் கட்டாய -வாஜிபான-கடமைகளில் ஒன்று. எனினும் இங்கு தங்கியிருத்தல் பற்றி முக்கியமாக இரு அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன. இறை தூதர் (ஸல்) தங்கியிருந்தது போன்று அங்கு இரவு தங்க வேண்டும் என்பது ஒரு அபிப்பிராயம். அதாவது இரவின் பாதி நேரமாவது இத்தங்கியிருத்தல் அமைய வேண்டும். இது ஹன்பலி மத்ஹபினர் கருத்து. மாலிகி மத்ஹபினர் இது இடை நடுவே தங்கிச் செல்லும் இடம் மட்டுமே; மஃரிப், இஷா தொழும் நேரமளவு இங்கு தங்கியிருந்தாலும் போதுமானது என்பர். பல இலட்சக் கணக்கானோர் ஹஜ்ஜுக்காகக் கூடும் இக்காலப் பிரிவில் மாலிகி மத்ஹபினர் அபிப்பிராயமே பொருத்தமானதாகும்.

உங்களுக்கு வழிகாட்டியது போன்று அவனை நினைவு கூருங்கள்...

(வசனம்: 198)

அல்லாஹ்வை நினைவு கூருவது எவ்வாறு என்பதற்கு அவனே வழிகாட்டினான். அதற்கான சொற்களையும், வசனப் பிரயோகங்களையும் காட்டினான். அவற்றின் கருத்துக்களையும் தெளிவுபடுத்தினான். திக்ரின் கோட்பாட்டையும், சிந்தனையையும் விளக்கினான்.

முன்பு நீங்கள் நிச்சயமாக வழிதவறியவர்களாக இருந்தீர்கள்.

(வசனம்: 198)

அல் குர்ஆன் இவ்வாறு கூறும்போது அரபு முஸ்லிம்களுக்கு அவர்களது பழைய நிலை நினைவுக்கு வரும். எத்தகைய வழிகேட்டிலும், இழிநிலையிலும், அர்த்தமற்ற வணக்கங்களிலும், கருத்துக்களிலும் இருந்தோம் என்று அவர்கள் நினைவு கூருவர். இப்போது எத்தகையதொரு உயர்ந்த நிலையில் நாம் இருக்கிறோம் என்பதையும் அவர்கள் ஒப்பிட்டு நோக்குவர்.

இத்தகைய வசனங்கள் பழைய தாழ்ந்த நிலையையும், இப்போதுள்ள உயர்ந்த நிலையையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டி குர்ஆன் எவ்வளவு பாரிய உயரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது என்பதை உணரச் செய்கின்றன.

1. மிஅது ஸுஆலின் அன் அல் ஹஜ் வ அல் உம்ரா - யூஸுப் அல் கர்ளாவி பக்-61

அரபாத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் செல்வதன் இன்னொரு ஒழுக்கத்தை அடுத்த வசனம் சொல்கிறது:

ثُمَّ أَيْضًا مِنْ حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٧٧﴾

பின்னர் மக்கள் புறப்படும் இடத்திலிருந்து நீங்களும் புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள். அல்லாஹ்விடம் பாவ மன்னிப்புக் கோருங்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பவனாகவும், மிகுந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனம்: 199)

ஆயிஷா (ரழி) இவ்வசனத்தின் பொருளை கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்:

“குறைவிகளும், அவர்களது மார்க்கத்தைப் பின்பற்றியோரும் முஜ்தலிபா வில் நிற்பர். இதனை அவர்கள் 'ஹும்ஸ்' என்பர். ஏனைய அரபிகள் அப்போது அரபாத்தில் நிற்பார்கள். இஸ்லாம் வந்ததும் நபியவர்களை நோக்கி இறைவன் -அல்லாஹ்- அரபாத்தில் போய் நின்று பின்னர் அங்கிருந்து புறப்படுங்கள் எனக் கட்டளையிட்டான். இதுவே இவ்வசனத்தின் பொருளாகும்.”

(ஸஹீஹ் அல் புகாஹ்)¹

மக்களோடு மக்களாக நில்லுங்கள். அவர்கள் நிற்குமிடத்தில் நீங்களும் நில்லுங்கள். அவர்கள் புறப்பட்டுச் செல்லும் வழியில் நீங்களும் புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள். மக்களனைவரும் ஒரே சமூகம். அவர்கள் அனைவரும் சம அந்தஸ்துக் கொண்டவர்கள். இவ்வாறு ஹஜ்ஜின்போது குறைவிகள் தங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் காட்டி பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள முற்பட்டமையை இங்கு இந்த வசனம் இல்லாதொழிக்கிறது. இந்தவகையில் இஸ்லாம் மனிதன் பற்றிய தனது பொதுக் கோட்பாட்டை ஹஜ்ஜிலும் நடைமுறைப்படுத்தியது. இனம், மொழி, வர்க்கம் என்ற அனைத்துக்கும் அப்பால் மனிதர்கள் என்ற உண்மையை இங்கே நடைமுறைப்படுத்தியது.

தொடர்ந்து இவ்வசனம் சொல்கிறது:

அல்லாஹ்விடம் பாவ மன்னிப்புக் கோருங்கள்...

(வசனம்: 199)

இத்தகைய பெருமை உணர்வுகளிலிருந்து பாவமன்னிப்புக் கோருங்கள். ஹஜ்ஜில் ஆங்காங்கே நடந்துவிடத்தக்க பாவங்களுக்காகவும் மன்னிப்புக் கோருங்கள். அப்பாவங்கள் உள்ளத்தில் தோன்றியவையாக இருக்கலாம்; நாவால் பேசியவையாகவும் இருக்கலாம். இறைவன் மிகப் பெரும் மன்னிப்பாளன். அளவற்ற கருணை கொண்டவன் என்று கூறி ஹஜ் வணக்கத்தின் இறுதிக் கட்டத்திற்கு இவ்வசனம் வருகிறது.

1. உம்தா அல் நபீஸ் - தபீஸ் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-249

அரபாத்திலிருந்து புறப்பட்டு முஜ்தலிபா வந்து அக்கிரியை முடித்த பின் கல் எறிதல், அரபாவிலிருந்து புறப்பட்டமைக்கான தவாப் -தவாப் அல் இபாளா-செய்தல் என்ற கிரியைகளோடு ஹஜ்ஜுக்கான விஷேட உடையாகிய இஹ்ராமைக் களைந்து, குர்பானியும் கொடுத்து ஹஜ் செய்பவர் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்புவார். இந்தப் பின்னணியிலேயே பாவ மன்னிப்பு என்ற கருத்தோடு இவ்வசனம் முடிந்தது.

அடுத்து பொதுவாக இறைவனை நினைவு கூரல் பற்றிய கருத்தை அடுத்த வசனம் விளக்குகிறது:

فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَسِكَكُمْ فَادْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا فَمِنَ النَّاسِ
مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ۗ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَقُولُ رَبَّنَا
آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا
كَسَبُوا ۗ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

உங்களது ஹஜ் கிரியைகளை நீங்கள் முடித்துக் கொண்டால் உங்களது முன்னோர்களை நினைவு கூர்வது போன்று அல்லது அதனை விட அதிகமாக அல்லாஹ்வை நினைவு கூருங்கள். மக்களில் சிலர் எங்கள் இறைவா! எமக்கு உலகில் நல்லதைத் தா! எனப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு மறுமையில் எப்பங்கும் கிடையாது. அவர்களில் இன்னும் சிலர் எங்கள் இறைவா எமக்கு உலகிலும் நல்லதைத் தா! மறுமையிலும் நல்லதைத் தா! நரக வேதனை யிலிருந்து எம்மைக் காப்பாற்று! எனப் பிரார்த்திக்கின்றனர். அவர்களுக்கு உலகில் அவர்கள் சம்பாதித்ததில் பங்குண்டு. அல்லாஹ் விரைவாக விசாரணை செய்பவனாவான்.

(வசனங்கள்: 200-202)

ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட 'உக்காள்', 'மஜன்னா', 'தூ மஜாஸ்' போன்ற சந்தைகள் பொருள் விற்பனைக்கான சந்தைகளாக மட்டும் இருக்கவில்லை. அவை முன்னோர்களின் பெருமை பாடும் சந்தைகளாகவும் இருந்தன. அங்கு அரபிகள் தமது கோத்திர முன்னோர்கள் பற்றி கவிதைகளால் பெருமை பாடுவர்; போட்டியிடுவர். இவை அவர்களுக்கு மத்தியில் மிகப் பெரியளவு நடைபெறும்.

அக்காலப் பிரிவில் இவ்வாறான சிறிய இலக்குகள், வேலைத்திட்டங்களோடு தான் அரபிகளின் வாழ்வு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இப்போது அவர்கள் ஒரு உன்னத தூதின் சொந்தக்காரர்கள். உன்னதமான உலகங்களை அத்துது அவர்களுக்குக் காட்டியது. இந்த வகையில் அல் குர்ஆன் அவர்களை மீள்

உருவாக்கம் செய்தது. ஹஜ் வணக்கத்தின் பின்னர் தொடர்ந்தும் இறைவனை நினைவு கூருங்கள் எனக் கூறும் இவ்வசனங்கள் பழைய அவர்களது வாழ்வை நினைவூட்டுகிறது. நீங்கள் உங்களது முன்னோர்களை நினைவு கூருவீர்களே அதே போன்று அல்லது அதனை விடவும் ஒரு படி மேற்சென்று இறைவனை நினைவு கூருங்களென இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இறைவனை நினைவு கூரல் மனிதனை உயர்த்தும்; அவனுக்கு உயர்ந்த அளவீட்டைத் தரும். முன்னோர் பெருமைகளை நினைவு கூரல் அடிமைத்தனத்தையும், வெறியுணர்வையும், போட்டியையும், பொறாமைமையுமே தரும். இவ்வாறு ஹஜ்ஜின் பின்னர் அவர்களிடம் காணப்பட்ட இந்நடைமுறையை ஒழிக்கும் வகையிலேயே இறை நினைவு பற்றி இவ்வசனம் வலியுறுத்திக் கூறுகிறது. ஹஜ் வணக்கத்தை அடுத்து இதனைக் குறிப்பிட்ட காரணம் இதுவாகும்.

தொடர்ந்து இவ்வசனம் இறை நினைவு தரும் பெறுமானமொன்றை விளக்கிக் காட்டுகிறது. மனிதர்களில் இரு சாரார் உள்ளனர். ஒரு சாரார் உலகமே அவர்களது கவலை, இலக்கு, எல்லை எல்லாம். அல்லாஹ்வை நோக்கினால் கூட அவர்கள் அவனிடம் உலகையே கேட்பர். இத்தகையவர்களுக்கு மறுமையில் எப்பங்கும் கிடையாது என்கிறது இவ்வசனம்.

அடுத்த வசனம் இரண்டாவது சாரார் பற்றிச் சொல்கிறது:

அவர்கள் உலகம், மறுமை இரண்டினதும் நன்மையைப் பெற விரும்புபவர்கள். இந்தவகையில் அவர்கள் விரிந்த பார்வை கொண்டவர்கள். சரியான அளவுகோலைக் கையில் வைத்திருப்பவர்கள். உலகையும் அவர்கள் புறக்கணிக்கவில்லை. மறுமையையும் அவர்கள் மறந்துவிடவில்லை.

உலகை மட்டும் கேட்டவர் மறுமையை இழந்தார். இரண்டையும் கேட்டவர் இரண்டையுமே பெற்று இலாபமடைந்தார். மறுமையை மட்டும் கேட்கும் மூன்றாமவர் பற்றி குர்ஆன் குறிப்பிடவில்லை. ஏனெனில் அது யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பானது. அப்படியொருவர் இருப்பது சாத்தியமில்லை.

இரு உலகையும் கேட்பவருக்கான கூலி பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அல் குர்ஆன் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது:

அவர்களுக்கு உலகில் அவர்கள் சம்பாதித்ததில் பங்குண்டு.

அல்லாஹ் விரைவாக விசாரணை செய்பவனாவான்.

(வசனம்: 202)

உலகில் தான் வேண்டுகவற்றையெல்லாம் மனிதன் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. உழைத்து சம்பாதிக்கும்போது அவன் வேண்டுகவற்றில் குறைவாகவோ கூடுதலாகவோ ஒரு குறிப்பிட்டளவை அவன் பெறுகிறான். இவ்வாறு "சம்பாதித்ததில் பங்குண்டு" என்பது உலகில் பெறுவதைக் குறிக்கிறது.

மறுமையில் உலகில் உழைத்ததற்கான கூலியாக பல மடங்கு வெகுமதியே கிடைக்கும். எனவே, இவ்வசனம் மறுமையில் கிடைப்பதைக் காட்டாது. "அல்லாஹ் விரைவாக விசாரணை செய்பவனாவான்" என்ற வசனமே உழைத்தமைக்கான மறுமைக் கூலியைக் காட்டுகிறது. விரைவாக விசாரித்தல் எனின் மரணிக்கும் தருவாயில் தனக்கான கூலி பற்றிய தெளிவை அவன் பெறுகிறான் என்ற கருத்தைக் காட்டும். அதாவது தான் இறுதிவரை உழைத்தவற்றுக்கான கூலி உடனேயே அவனுக்குக் கிடைக்கப் பெற்றுவிடுகிறது.

அடுத்து ஹஜ்ஜின் இறுதி கிரியையைக் கூறி ஹஜ் வணக்கம் பற்றிய விளக்கத்தை ஸலா முடித்துக் கொள்கிறது.

﴿وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ تُحْتَرُونَ ﴿٣٣﴾

குறிப்பிட்ட சில நாட்களில் அல்லாஹ்வை நினைவுகூருங்கள்.

யாராயினும் இரு நாட்களில் அவசரமாக திரும்பிவிட்டால் அவர் மீது குற்றமில்லை. அவ்வாறே தாமதித்து திரும்புவார் மீதும் குற்றமில்லை.

எனினும் இறைபய உணர்வுடன் இருந்திருக்க வேண்டும்.

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவனிடமே ஒன்று திரட்டப்படுவீர்கள் என்பதனை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 203)

குறிப்பிட்ட சில நாட்கள் என்பது துல் ஹஜ் மாதத்தின் 'அய்யாமுத் தஷரீக்' எனப்படும் 11,12,13ஆம் நாட்களைக் குறிக்கிறது. இந்நாட்களில் மினாவில் தங்கியிருந்து கல்லெறிதல், திகர், பிரார்த்தனை போன்ற வணக்கங்கள் என்பவற்றை ஹஜ் செய்யச் சென்றோர் செய்வர்.

இவ்வசனத்தின்படி இரு நாட்கள் தங்கியிருந்து இக்கிரியைகளில் ஈடுபடவும் முடியும்; மூன்று நாட்கள் தங்கியிருக்கவும் முடியும் என்பது தெளிவாகிறது. இவ்வாறு சொல்லும்போது "இறைபய உணர்வுடன் இருந்திருக்க வேண்டும்" எனக் குறிப்பிடுவது வெளித் தோற்றத்தில் மினாவில் தங்கியிருத்தலல்ல இங்கு முக்கியம்; இறைபய உணர்வோடு தங்கியிருத்தலே வேண்டப்படுவதாகும் என்பதை விளக்குகிறது.

இறுதியில் கீழ்வரும் வசனத்தோடு ஹஜ் வணக்கம் பற்றிய இப்பகுதி முடிவடைகிறது:

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-169

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவனிடமே ஒன்று திரட்டப்படுவீர்கள் என்பதனை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 203)

இறைபய உணர்வும், அதனை ஆழப்படுத்தும் வகையில் மனித வாழ்வின் இறுதிக் கட்டமாக அல்லாஹ்விடம் ஒன்று திரட்டப்படலும் இங்கு காட்டப் படுகிறது. அரபாவில் மனிதப் பெருவெள்ளம் கூடி நிற்கும் காட்சி விசாரணைக் காக அல்லாஹ்வின் முன்னால் ஒன்று திரளும் மனித கூட்டத்தை நினைவுபடுத்து கிறது. அந்தக் காட்சியை மனக் கண் முன் கொண்டு வந்து இறைபய உணர்வை வலுப்படுத்தலே இவ்வசனத்தின் நோக்கு எனத் தெரிகிறது.

ஹஜ் வணக்கமும் நோன்பைப் போன்றே இறை நெருக்கத்தை உண்டாக்க லுக்கான ஓர் ஆழ்ந்த ஆன்மீகப் பயிற்சியாகும். எனவேதான் ஹஜ் பற்றி விளக்கிய 196-203 வரையிலான வசனங்கள் அனைத்திலும் அக்கருத்துத் தொனிப்பதை அவதானிக்க முடியும். இறைபய உணர்வை உணர்த்தல், இறைவனை நினைவு கூரலை வலியுறுத்தல், பாவமன்னிப்பை எடுத்துக் கூறல், மறுமையை நினைவு கூரல் என ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அக்கருத்து அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். எனினும் இஸ்லாத்தின் அனைத்து வணக்கங்களுக்கும் போன்றே ஒரு சமூகப் பரிமாணம் இவ்வணக்கத்திற்கும் இருப்பது மிகத் தெளிவு.

இந்தவகையில் சிறியதொரு நிலப் பரப்பில் தொழுகை மூலமாக ஒன்று கூட வைத்து இறுதி வணக்கமான ஹஜ் மூலமாக சர்வதேசிய வடிவத்தை வணக்கத் திற்கு அல் குர்ஆன் கொடுத்தமை ஆழ்ந்து அவதானிக்கத்தக்கதாகும்.

இறுதியாக ஹஜ்ஜின் பொருளையும், ஒழுங்கையும் கீழ்வருமாறு-கருக்கித் தருவோம்:

ஹஜ்ஜின் குறியீட்டமைப்பிலான கிரியைகள் சிலவற்றிற்கான பொருள்:

கஃபாவை வலம் வரல் (தவாப்):

அல்லாஹ்வை வாழ்வின் மையமாகக் கொள்ளல் என்ற கருத்தை உணர்த்துகிறது.

ஸபா, மர்வாவுக்கிடையிலான ஓட்டம்:

இப்நாஹீம் (அலை), ஹாஜர், இஸ்மாயீல் என்போரை குடியமர்த்தியதனுடாக உருவான இம்மாபெரும் சமூகத்தின் எளிய ஆரம்ப நிலையை நினைவு கூரல்.

அரபா: முழு மனித சமூகமும் வெட்டவெளியொன்றில் கூடி இறைவனை நோக்கி நிற்கும் காட்சி. என்றோ ஒரு நாள் விசாரணைத் திடலில் -மஹ்ஷர் வெளியில்- ஒன்று கூடப் போவதை நினைவூட்டும் காட்சி.

கல்லெறிதல்:

சொந்த வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலுமுள்ள ஷைத்தானிய சக்திகளை விரட்டலைக் குறித்தல்.

ஹஜ் ஒரு வித்தியாசமான வணக்கம். அது கீழ்வரும் மூன்று கருத்துக்களை பொதுவாகக் குறிக்கிறது:

1. உலக விவகாரங்களிலிருந்து தற்காலமாக முற்றிலும் விடுபட்டு அல்லாஹ்வை நோக்கிப் புறப்படல். அவ்வாறு புறப்படலின் குறியீடாகவே கஃபா என்ற இறை இல்லம் அமைகிறது.
2. ஏகத்துவத்திற்கான போராட்டத்தின் சில வரலாற்று நிகழ்வுகளை நினைவு கூருவதாக அது அமைகிறது.
3. சர்வதேசிய சமூகமாக ஓரிடத்தில் கூடி இறை தியானத்தில் கூட்டாக மூழ்கி விடலையும் இது குறிக்கிறது. அவையே மினா, அரபா, முஜ்தலிபா ஒன்று கூடல்களாகும்.

துல் ஹஜ் 8 இல் மினாவில் துவங்கும் இந்த ஹஜ் பயணம் 9ஆம் நாள் அரபா, முஜ்தலிபா எனச் சென்று, 10ஆம் நாள் கல்லெறிதல், கஃபாவை வலம் வருதல் என்பவற்றோடு ஹஜ் கட்டுப்பாட்டு நிலையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டு 11,12,13ஆம் நாட்களில் மினாவில் தங்கியிருந்து கல்லெறிதல் எனச் சென்று முடிவடைகிறது.

ஹஜ் வணக்கத்தை விளக்கிய ஸூரா அடுத்த பகுதியில் மீண்டும் போராட்ட உலகுக்குச் செல்கிறது.

தவிர்க்க முடியாப் போராட்டம்

(204 - 214)

மனிதர்களில் ஒரு வகையினன் உள்ளான். உலக வாழ்வு பற்றிய அவனின் வார்த்தையாடல் உமக்குக் கவர்ச்சியாகத் தென்படும். அவன் தன் உள்ளத்தில் இருப்ப வற்றிற்கு அல்லாஹ்வையே சான்றாக ஆக்குவான். ஆனால் அவன் கடும் பகைவனாவான். (204)

அவனுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தால், பூமியில் சீர்கேடுகள் விளைவிக்கவும், பயிர்ச்செய்கைகளையும், மனித பரம்பரையையும் அழிக்கவுமே முயற்சி செய்வான். அல்லாஹ் சீர்கேட்டை விரும்புவதில்லை. (205)

அவனுக்கு அல்லாஹ்வைப் பயந்துகொள் என்று சொல்லப்பட்டால், பாவத்தோடு கூடிய கௌரவ உணர்வு அவனைப் பீடித்துக் கொள்ளும். அவனுக்கு நரகமே போதுமானதாகும். அது எவ்வளவு மோசமான தங்குமிடம்! (206)

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي

الْحَيَاةِ الدُّنْيَا

وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ

وَهُوَ اللَّهُ الْخَصَامُ ﴿٢٠٤﴾

وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا

وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ

وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٢٠٥﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ

فَحَسْبُهَا جَهَنَّمُ وَلَيْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٠٦﴾

அல்லாஹ்வின் திருப்தியை வேண்டி,
தம்மை அர்ப்பணித்துக்
கொள்வோரும் மக்களில் உள்ளனர்.
அல்லாஹ் தன் அடியார்களிடம்
மிகுந்த இரக்கமுள்ளவனாவான். (207)

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே
இஸ்லாம் என்ற சமாதானக்
கொள்கையில் பூரணமாக நுழைந்து
கொள்ளுங்கள்.
ஷைத்தானின் அடிச்சுவடுகளைப்
பின்பற்றாதீர்கள்.
அவன் உங்களுக்குத் தெளிவான
எதிரியாவான். (208)

உங்களுக்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள்
வந்ததன் பின்னரும் நீங்கள்
வழிபிறழ்ந்தால், அல்லாஹ்
யாவரையும் மிகைத்த
சக்தியுடையவன், ஆழ்ந்த
ஞானமுள்ளவன் என்பதை அறிந்து
கொள்ளுங்கள். (209)

பெரும் மேகக் கூட்டங்களிடையே
அல்லாஹ்வும் வானவர்களும் வர
வேண்டும், அத்தோடு விவகாரங்கள்
தீர்க்கப்பட வேண்டும்
என்பதைத்தான் அவர்கள்
எதிர்பார்க்கிறார்களா?
அல்லாஹ்விடமே அனைத்து
விவகாரங்களும் திருப்பிக் கொண்டு
செல்லப்படுகின்றன. (210)

இஸ்ராஈலின் சந்ததியினருக்கு
தெளிவான எத்தனை அத்தாட்சி
களைக் கொடுத்தோம், எனக்
கேட்டுப்பார்.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ
مَرْضَاتِ اللَّهِ
وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾

يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اَدْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً
وَلَا تَتَّبِعُوا خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ
إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾

فَإِن زَلَلْتُمْ مِّن بَعْدِ مَا جَاءتْكُمْ السَّيِّئَاتُ
فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَن يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِّنَ
الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ
وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١٠﴾

سَلِّ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمَا ءَاتَيْنَاهُمْ مِّن
ءَايَةٍ بَيِّنَةٍ

அல்லாஹ்வின் அருள் தனக்கு வந்ததன் பின்னரும் அதனை யார் மாற்றுகிறாரோ அல்லாஹ் கடுமையாக தண்டிப்பவன் என்பதை அவர் அறிந்து கொள்ளட்டும். (211)

நிராகரிப்பாளர்களுக்கு உலக வாழ்வு கவர்ச்சியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் இறை நம்பிக்கையாளர்களைப் பார்த்துப் பரிசுதிக்கிறார்கள். இறை பய உணர்வு கொண்டவர்கள் மறுமை நாளில் அவர்களைவிட மேம்பட்டிருப்பார்கள். அல்லாஹ் தான் விரும்பியோருக்குக் கணக்கின்றி வாழ்க்கை வசதிகளைக் கொடுக்கிறான். (212)

மக்கள் ஒரே சமூகத்தவராக இருந்தனர். அல்லாஹ் நபிமார்களை நன்மாராயம் சொல்பவர்களாகவும், எச்சரிக்கை செய்பவர்களாகவும் அனுப்பி வைத்தான்.

மக்களுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்க்கச் சத்தியத்துடன் கூடிய வேதத்தை அவர்களுடன் இறக்கினான். வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களுக்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள் வந்ததன் பின்னரும், தம்மிடையே கொண்ட பொறாமை, குரோதம் காரணமாக கருத்து வேறுபாடு கொண்டார்கள்.

சத்தியத்தில் அவர்கள் கருத்துவேறுபாடு கொண்டிருந்த விடயங்களில் நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு தன் உத்தரவினால் அல்லாஹ் வழிகாட்டினான். அல்லாஹ் தான் விரும்புவர்களை நேரான வழியில் செலுத்துகிறான். (213)

وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾

زُيِّنَ لِلذِّينِ كَفَرُوا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا

وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا

وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ

وَاللّٰهُ يَرِزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾

كَانَ النَّاسُ اُمَّةً وَّاحِدَةً

فَبَعَثَ اللّٰهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ

وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ

بَيْنَ النَّاسِ فَيٰمَا اٰخْتَلَفُوْا فِيْهِ

وَمَا اٰخْتَلَفَ فِيْهِ اِلَّا الَّذِيْنَ اٰوْتُوْهُ مِنْ بَعْدِ

مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنٰتُ بَعْبًا بَيْنَهُمْ

فَهَدٰى اللّٰهُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لِمَا اٰخْتَلَفُوْا فِيْهِ

مِّنَ الْحَقِّ بِاٰذِنِهِ

وَاللّٰهُ يَهْدِيْ مَنْ يَشَاءُ اِلٰى صِرٰطٍ

مُسْتَقِيْمٍ ﴿٢١٣﴾

உங்களுக்கு முன்பிருந்தோருக்கு
ஏற்பட்டது போன்ற நிலை
உங்களுக்கு வராமலேயே சுவர்க்கத்
தில் நுழைந்துவிடலாமென நீங்கள்
நினைக்கிறீர்களா?
துன்பங்களும் கஷ்டங்களும்
அவர்களைப் பிடித்தன.
இறைத்தூதரும் அவரோடிருந்த
இறைநம்பிக்கையாளர்களும்
அல்லாஹ்வின் உதவி
எப்போதுவரும் எனக் கேட்கும்
அளவுக்கு ஆட்டங்கண்டார்கள்.
கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்!
இறையுதவி
அருகாமையிலுள்ளது. (214)

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ

مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ

مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ

وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا

مَعَهُ مَتَى نَصَرَ اللَّهُ

أَلَا إِنَّ نَصَرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾

அழிவு வேலைகளைப் புரியும் மனிதன், நியாயமற்ற முறையில் கருத்து
வேறுபாடுகளால் பிளவுண்டு போன மனித சமூகம் என்ற நிலையில் ஆயுத
போராட்டம் தவிர்க்க முடியாது போகிறது. திணிக்கப்படும் அப்போராட்டத்தை
சற்றும் நிலை குலையாது எதிர் கொள்ளும்போது மட்டுமே பிளவுற்றுப் போன
மனித சமூகத்தின் விடிவு பற்றி சிந்திக்க முடியும் என்று இப்பகுதி விளக்குகிறது.

இப்போது இப்பகுதியை அதன் வசனங்களுடாகப் படிப்படியாக நோக்கு
வோம்:

﴿٢١٤﴾ وَمِنَ الثَّائِسِ مَنْ يُعْجَبُ قَوْلَهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ

﴿٢١٥﴾ وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَاسَادَ

﴿٢١٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ وَلَيْسَ إِلَهَآءُ

மனிதர்களில் ஒரு வகையினன் உள்ளான். உலக வாழ்வு பற்றிய அவனின்
வார்த்தையாடல் உமக்குக் கவர்ச்சியாகத் தென்படும். அவன் தன் உள்ளத்தில்
இருப்பவற்றிற்கு அல்லாஹ்வையே சான்றாக ஆக்குவான். ஆனால் அவன் கடும்

பகைவனாவான். அவனுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தால், பூமியில் சீர்கேடுகள் விளைவிக்கவும், பயிர்ச்செய்கைகளையும், மனித பரம்பரையையும் அழிக்கவுமே முயற்சி செய்வான். அல்லாஹ் சீர்கேட்டை விரும்புவதில்லை.

அவனுக்கு அல்லாஹ்வைப் பயந்துகொள் என்று சொல்லப்பட்டால், பாவத்தோடு கூடிய கௌரவ உணர்வு அவனைப் பீடித்துக் கொள்ளும். அவனுக்கு நரகமே போதுமானதாகும். அது எவ்வளவு மோசமான தங்குமிடம்!

(வசனங்கள்: 204-206)

ஒரு மனித மாதிரி இங்கு குறிக்கப்படுகிறது. அந்த மனிதன் இவ்வலகு பற்றிய அறிவு படைத்தவன். இவ்வலகு பற்றி அவன் பேசினால் கேட்கக் கவர்ச்சியாக இருக்கும். அதாவது செல்வம், அதனைப் பெருக்கும் வழி, வளங்கள், அவற்றை வளர்ச்சியுறச் செய்யும் வழிவகைகள் என்பன பற்றியெல்லாம் மிகுந்த தர்க்கத்தோடு தன் கருத்துக்களை அவன் முன்வைப்பான். போதாமைக்கு அவன் இறைவனையே சாட்சிக்குக் கொண்டு வர முற்படுவான். அந்த வகையில் தனது உள்ளத்தில் இருப்பது மனித நலனும், சுபீட்சமுமே என்றவன் சாதிப்பான். ஆனால் இவன் மனித சமூகத்தின் கடும் எதிரி; நல்லவர்களின் பகைவன். இத்தகையவன் கையில் அதிகாரமும் குவிந்தால் உலகில் சீர்கேடுகளை உரு வாக்கி மனித பரம்பரையையும் அழித்து, பயிர், பச்சைகளையும் சீரழித்து விட முயல்வான்.

ஆணவமும், கர்வமும் கொண்டவன் இம்மனிதன். "அல்லாஹ்வைப் பயந்து கொள்" என்று யாரும் அவனுக்கு உபதேசிக்க முடியாது. அப்படி உபதேசித்தால் தான் செய்வது பாவம், குற்றம் என்ற மனோ நிலை அவனிடம் தோன்றாது. அதற்குப் பதிலாக தனது கண்ணியத்திற்கு இழுக்கு வந்து விட்டதென்றே அவன் நினைப்பான்; அந்த உபதேசத்தையும் அவ்வாறே அவன் எடுத்துக் கொள்வான். எனவே, கர்வமும், ஆணவமும் கொண்டு மேலும், மேலும் எதிர்ப்புணர்வே கொள்வான்.

ஆரம்ப வசனத்தை "மனிதர்களில் ஒரு வகையினன் உள்ளான். உலக வாழ்வின்போது அவனின் வார்த்தையாடல் உமக்குக் கவர்ச்சியாகத் தென்படும்" எனவும் மொழிபெயர்க்கலாம். அதாவது "உலக வாழ்வு பற்றிய" என்றும் "உலக வாழ்வின்போது" என்றும் அவ்வசனத்தை மொழிபெயர்க்கலாம். அப்போது "நபியே நீங்கள் உலகிலிருக்கும்போது சிலர் உங்களிடம் பேசுவது உங்களுக்குக் கவர்ச்சியாகத் தோன்றும்" என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும். அந்த வகையில் வசனத்தின் பொருளைக் கீழ்வருமாறு தரலாம்:

இறை நம்பிக்கை, நற் செயல்கள், சுவர்க்கம், நரகம் பற்றியெல்லாம் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாக உம்மிடம் சிலர் பேசுவர். தம் உள்ளத்திலுள்ள இந்நிலைக்கு

அல்லாஹ்வையே அவர்கள் சாட்சியாகவும் கொண்டு வருவர். ஆனால் இவர்கள் கும் எதிரிகள்.

இந்நிலையில் இவ்வசனம் ஒரு வகையான நயவஞ்சகத்தன்மை கொண்ட மனிதனைக் குறிக்கிறது எனக் கொள்ள வேண்டும். இவ்விரு கருத்துக்களுமே இவ்வசனத்திற்குப் பொருந்தும். இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட வையல்ல.

இஸ்லாம் ஒரு போதும் பௌதீக உலகை மறுப்பதில்லை. எனவே, வெளகீக இன்பங்களை மனிதன் அனுபவிப்பதையும் அது அனுமதிக்கிறது. ஆனால் இவ்வாறான சீர்கேடுகளையே அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை. எனவே, அழிவு வேலைகளிலும், சீர்கேடுகளிலும் ஈடுபடும் மனிதனுக்குரிய இடம் நரகமாகும். அந்த மிக மோசமான தங்குமிடம் தவிர வேறெந்த இடமும் இத்தகைய மனிதனுக்குப் பொருத்தமாக இருக்காது.

இத்தகைய மனிதர்கள் பலரை இன்று நாம் காண்கிறோம். அதிகார பீடத்தில் அமர்ந்துள்ள இத்தகையோரின் கவர்ச்சிகர வாதங்களைப் பார்த்து ஏமாறு வோர்கள்தான் எத்தனை பேர்! அவர்களின் ஆணவத்தாலும், கர்வத்தாலும் உலகில் நாளுக்கு நாள் நிகழும் அழிவுகள்தான் எத்தனை எத்தனை!

அடுத்து ஸூரா இன்னொரு மனித மாநிரியைத் தருகிறது.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ أَيَّامًا مَّرَضَاتٍ لِلَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٧﴾

அல்லாஹ்வின் திருப்தியை வேண்டி, தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொள்வோரும் மக்களில் உள்ளனர். அல்லாஹ் தன் அடியார்களிடம் மிகுந்த இரக்கமுள்ளவனாவான்.

(வசனம்: 207)

இது அடுத்த மனிதன். அவன் இறை திருப்தியை எதிர்பார்த்து தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட மனிதன். இறை திருப்தியை எதிர்பார்த்தல் என்பது மிக உயர்ந்த மன நிலை. இறைவன் அன்பு, நீதி, இரக்கம் என்ற பண்புகளைக் கொண்டவன். எனவே, நீதியும், நேர்மையும், அன்பும், இரக்கமும் கொண்டு ஹைக்கும்போதுதான் இறை திருப்தியைப் பெறல் சாத்தியமாகும். அத்தோடு இந்த மனிதன் தன்னை மக்கள் அங்கீகரித்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், புகழ்ந்தாலும், எதிர்த்தாலும் உழைத்துக் கொண்டே இருப்பான். ஏனெனில் இவன்

1. பார்க்க: தப்லீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-2 பக்-172,173

பீ லினாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-204,205

Towards Understanding the Qur'an மெஸ்ஸனா அபுல் அஃலா மெஸ்தாதி: வா-1 பக்-161,162

The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆஸாத்: வா-1 பக்-87

இறை திருப்தியைத் தேடியே உழைக்கிறான். மனித திருப்தியை நாடியல்ல. எனவே, இத்தகைய மனிதர்களால் உலகில் விளையப் போவது நீதியும், நேர்மையும், மனித நலன்கள் பாதுகாக்கப்படுவதும் தான். எனவே, இத்தகைய மனிதர்கள் உலகில் மனிதர்களின் நல்வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம். இந்த வகையில் தான் இவ்வசனத்தின் அடுத்த பகுதி " அல்லாஹ் தன் அடியார்களிடம் மிகுந்த இரக்கமுள்ளவனாவான்." என்றமைந்துள்ளது. அதாவது இவ்வகை மனிதர்கள் இருப்பது இறைவன் மனிதர்கள் மீது கொண்டுள்ள இரக்கத்தையே காட்டுகிறது. முதல் வகை மனிதர்களால் இவ்வலகு சீர் கொடாது பாதுகாப்பதற்கான ஒழுங்குகொன்றையும் இதனால் அல்லாஹ் ஆக்கி உள்ளான்.

இத்தகைய, இறைவனுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்த இரண்டாவது வகை மனிதர்கள் காணப்படுவது உலகின் சீர் நிலைக்கு உத்தரவாதம். முஸ்லிம்கள் அத்தகைய உத்தரவாதத்தைக் கொடுப்பவர்களாக உலகில் தம்மை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இக்கருத்தை அடுத்து வரும் வசனங்கள் சொல்கின்றன.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٠٨﴾
 فَإِن رَّزَلْتُمْ مِّن بَعْدِ مَا جَاءتْكُمْ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠٩﴾

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே இஸ்லாம் என்ற சமாதானக் கொள்கையில் பூரணமாக நுழைந்துகொள்ளுங்கள். ஷைத்தானின் அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றாதீர்கள். அவன் உங்களுக்குத் தெளிவான எதிரியாவான்.

உங்களுக்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள் வந்ததன் பின்னரும் நீங்கள் வழிபிறழ்ந்தால், அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையவன், ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவன் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனங்கள்: 208, 209)

சமூகங்களைப் பிழையான வழிக்கு இழுத்துச் செல்வதில் உலக அதிகாரத் துக்கு ஒரு பங்கிருக்கிறது. குறிப்பாக ஒரு சமூகம் வெற்றிக் கட்டத்தில் வாழும் போது இந்நிலை நடப்பது அதிகம். வரலாறு இதற்கு பல உதாரணங்களைத் தருகிறது. முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு தூது கொடுக்கப்பட்டு உலகை வழி நடாத்தும் பொறுப்பு சுமத்தப்பட்ட இந்நிலையில் இந்த வழிகாட்டல் கீழ்வருமாறு தரப்படுகிறது:

1. பூரணமாக நுழைந்து கொள்ளுங்கள் எனின் இஸ்லாத்தை அதன் முழுமைத் தன்மையோடு பின்பற்றல் ஆகும். அதாவது நம்பிக்கை, கொள்கை, கோட்பாடு என்ற சிந்தனைப் பகுதியிலும் உணர்வுகள், நடத்தைகள் என்ற

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-12 பக்-177,178

2. The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆஸாத்: வா-1 பக்-88

செயற்பாட்டுப் பகுதியிலும் அதனை முழுமையாக ஏற்று நடைமுறைப் படுத்தல். தனிப்பட்ட வாழ்வு, சமூக வாழ்வு என்ற பகுதிகளிலும், அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, நிதி போன்ற வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் முஸ்லிமாக இருத்தல்.

அல் குர்ஆன் இங்கு இஸ்லாம் என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாகவே 'ஸில்ம்' என்ற சொல்லைப் பாவித்துள்ளது. 'ஸில்ம்' என்ற சொல் சாந்தி, சமாதானம் என்ற கருத்துக்களைக் கொடுக்கிறது. இஸ்லாம் சாந்தி, சமாதானம், அமைதியின் மார்க்கம். அது நடைமுறையாகும்போது தனி மனிதனும், சமூகமும் அமைதி பெறுவர். இஸ்லாம் மிகக் கடுமையாக நீதியையும், நேர்மையையும் வலியுறுத்துவதன் காரணமாக அது சர்வதேச சக்தியாக மாறும்போது உலக சமாதானத்திற்கு அது வழிவகுக்கும்.

2. ஷைத்தானின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றாது காத்துக் கொள்ளல். ஷைத்தான் மனிதனின் மிகப் பெரும் எதிரி; எச்சந்தேகமுமற்ற தெளிவான எதிரி. மனித உள்ளத்தின் நெளிவு, சுழிவுகளை அறிந்த அவன் கவர்ச்சிகள் மூலம் மனிதனை இழுத்து விடக் கூடும். ஷைத்தானிய சக்திகள் பற்றிய கவனம் இந்த வகையில் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு அவசியம்.
3. மனித வாழ்விற்கான நம்பிக்கைகள், ஒழுக்க வரம்புகள், சட்ட ஒழுங்குகள் அனைத்துமே தெட்டத் தெளிவாக அல் குர்ஆன் மூலம் விளக்கப்பட்டுவிட்டன. அங்கு மயக்கம், சந்தேகம் என்பவற்றிற்கிடமில்லை. இந்நிலையில் வழிபிறழல் என்பதற்கிடமில்லை. அவ்வாறு நெறி தவறின் தண்டிக்கப் படுவது இந்தவகையில் நியாயம்.

இறை தண்டனையை விட்டு ஒரு போதும் மனிதன் தப்ப முடியாது. ஏனெனில் இறைவன் -அல்லாஹ்- யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையவன். அத்தோடு அவன் தெரிவு செய்துள்ள இவ்வழியே நன்மை பயக்கும். அவன் தடுப்பவையே தீங்கு பயப்பவையாகும். அவ்வாறான ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவன் அவன். இக்கருத்தை உணர்த்தும் வகையில் "யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையவன், ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவன்" என்ற இரு திருநாமங்களும் இங்கு பாவிக்கப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து அல் குர்ஆன் விடயம் இவ்வளவு தெளிவாக இருக்கும்போது வழிபிறழல் நியாயமல்ல என்பதை விளக்குகிறது.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلَلٍ مِنَ اللَّيْلِ وَالْعَمَاءِ وَالْمَلَكُوتِ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿١٠٠﴾

பெரும் மேகக் கூட்டங்களிடையே அல்லாஹ்வும் வானவர்களும் வர வேண்டும், அத்தோடு விவகாரங்கள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதைத்தான்

அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்களா?
அல்லாஹ்விடமே அனைத்து விவகாரங்களும் திருப்பிக் கொண்டு
செல்லப்படுகின்றன.

(வசனம்: 210)

விடயங்களை தெளிவாக விளக்கியாயிற்று. அறிவுபூர்வமான ஆதாரங்களையும் முன்வைத்தாயிற்று. இந்நிலையிலும் ஏன் தயக்கம்?! ஏன் இஸ்லாமியப் பாதையில் நுழையாதிருக்க வேண்டும்?! இறைவனே -அல்லாஹ்வே- மலக்குகளுடன் மேகக் கூட்டங்களிடையே நேரடியாக இறங்கி வரும் அந்த மறுமையே தோன்ற வேண்டும்; அத்தோடு கணக்குகளும் தீர்க்கப்பட்டு விட வேண்டும்; இதனைத்தான் அவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்களா? தமக்கு அண்மையிலேயே சமாதானத்தோடும், அமைதியோடும் வாழ வழியிருக்க மறுமைத் தண்டனையைத்தான் எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டுமா! என உறுதியற்ற முஸ்லிம்களை விளித்து இவ்வசனம் வினவுகிறது.¹

இன்னொரு வகையிலும் இவ்வசனத்தை விளங்க முடியும். அது கீழ்வருமாறு:

மனிதர்கள் உலகில் பரிசோதனைக்குட்படுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் உலகில் இறைவனையோ மலக்குகளையோ நேரடியாகக் காண்பதில்லை. அந்நிலையில் சீரான செயற்பாடு கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அப்பரிசோதனையாகும். இந்த உண்மைக்கு மாற்றமாக அல்லாஹ் கண் முன்னே வர வேண்டும், மலக்குகள் நேரடியாகத் தோன்ற வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்கிறார்களா? என வினவும் இவ்வசனம் அந்நிலை விவகாரங்கள் அனைத்தும் முடிவுறும் மறுமையிலேயே சாத்தியம் என்கிறது.² இந்த வசனங்கள் மதினாவில் இஸ்லாத்தினுள்ளே பூரணமாக நுழையாமல் தயங்கித் தயங்கி நின்ற பலவீன முஸ்லிம்களைக் குறிக்க முடியும். அவர்களை விளித்து யூதர்களை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டி அடுத்து அல்லாஹ் விளக்குகிறான். யூதர்கள் இந்தத் தயக்கத்திற்கும், தடுமாற்றத்திற்கும் சிறந்த உதாரணம்.

سَلِّ بِرَبِّ إِسْرَائِيلَ كَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ

وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١٠﴾

இஸ்ராஈலின் சந்ததியினருக்கு தெளிவான எத்தனை அத்தாட்சிகளைக் கொடுத்தோம், எனக் கேட்டுப்பார்.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-181

பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-212

2. Towards Understanding the Qur'an மெளலனா அபுல் அஃலா மெனதூதி: வா-1 பக்-1619

The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆலாநாத்: வா-1 பக்-88

அல்லாஹ்வின் அருள் தனக்கு வந்ததன் பின்னரும் அதனை யார் மாற்றுகிறாரோ அல்லாஹ் கடுமையாக தண்டிப்பவன் என்பதை அவர் அறிந்து கொள்ளட்டும்.
(வசனம்: 211)

யூதர்கள் தமது நபிமார்களை தயக்கமின்றித் தெளிவாக ஏற்கவில்லை. இறை கட்டளைகளுக்கும் பூரணமாகப் பணியவில்லை. தயங்கித் தயங்கி நின்றார்கள். இறைவழியில் பூரணமாக அவர்கள் நுழையவில்லை. பல அற்புதங்களை, அத்தாட்சிகளைக் கேட்டார்கள். அவை கொடுக்கப்பட்ட பின்னரும் பிடிவாதத்துடன் பணியாது, கட்டுப்பாடாது நின்றார்கள். இப்படி நபிமார்களுக்கு இறைவன் கொடுத்த எத்தனை அத்தாட்சிகளை அவர்கள் மறுத்தார்கள்?!

இவ்வாறு அல்லாஹ்விடம் இருந்து வந்த அருளை மாற்றிவிடுவது கடும் தண்டனைக்குரிய குற்றம் என்று அடுத்து விளக்கப்படுகிறது. அதாவது இறை நம்பிக்கை, நபியின் தலைமை, மொத்தமாகச் சொன்னால் இறை தூது என்பவை மிகப் பெரும் அருள்கள். இந்த அருள்களை மாற்றி வழி தவறலுக்கும், இறை நிராகரிப்புக்கும் சென்றுவிட்ட எந்தச் சமூகமும் தண்டனைக்குட்படாது தப்பவில்லை என்பதுவே மனித வரலாறு. இதற்கு முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் கண்முன்னே இருக்கும் உதாரணம் யூதர்கள்.

அடுத்து வரும் வசனம் முஸ்லிம்களில் சிலர் பலவீனப்பட்டுத் தயங்கித் தயங்கி நிற்கக் காரணம் என்ன என்பதை விளக்குகிறது.

رَبِّ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

وَاللَّهُ يَزُزُّ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾

நிராகரிப்பாளர்களுக்கு உலக வாழ்வு கவர்ச்சியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அவர்கள் இறை நம்பிக்கையாளர்களைப் பார்த்துப் பரிகசிக்கிறார்கள்.

இறை பய உணர்வு கொண்டவர்கள் மறுமை நாளில் அவர்களைவிட மேம்பட்டிருப்பார்கள். அல்லாஹ் தான் விரும்பியோருக்குக் கணக்கின்றி வாழ்க்கை வசதிகளைக் கொடுக்கிறான்.

(வசனம்: 212)

ஸூரா பகரா மதீனாவின் ஆரம்ப காலப்பிரிவில் இறங்கியது. அக்காலப் பிரிவில் முஸ்லிம்கள் பலவீன நிலையில் வாழ்ந்தனர். பொருளாதார ரீதியாகவும் அவர்கள் பலவீனர்கள். இராணுவ ரீதியாகவும் அவர்களது நிலை அதுவே. பெரியதொரு இறை நிராகரிப்பின் கடலில் சிறியதொரு இறை நம்பிக்கைத் தீவாக அவர்கள் இருந்தனர். மதீனா என்ற சிறிய நிலப் பரப்பு கொண்ட நகர அரசே அவர்களது அரசு. சுற்றிவர இறை நிராகரிப்பு சார்பாக அரபு தீபகற்பமே

இருந்தது. இந்நிலையில் இறை துதைப் பின்பற்ற ஆழ்ந்த இறை நம்பிக்கையும், பெரியதொரு மன தைரியமும் தேவை என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இறை நிராகரிப்பாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வலகே அவர்களது வாழ்வு. அதன் கவர்ச்சிகளே அவர்களது இலக்கு. அவற்றைப் பெற்றுவிட்டால் அதுவே கண்ணியம், கௌரவம் எல்லாம். அவை எதுவுமற்ற முஸ்லிம் சமூகம் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் பிச்சைக்காரக் கூட்டம் போன்றே தோன்றினர். எனவே, அவர்களைப் பார்த்து நிராகரிப்பாளர்கள் பரிசீலித்தார்கள், சிரித்தார்கள். இந்நிலையில் நம்பிக்கையில் பலவீனர்கள் இஸ்லாத்தினுள்ளே பூரணமாக நுழையாமல் தயங்கித் தயங்கி நின்றார்கள். அப்போது இறைபய உணர்வு கொண்ட முஸ்லிம்களுக்கு அல்லாஹ் சொன்ன ஒரே ஆறுதல் இவ்வலகை நோக்காதீர்கள்; அந்த மிகப் பெரும் மறுமையை நோக்குங்கள்; அங்கு நீங்கள் உயர்ந்து, மேம்பட்டு நிற்பீர்கள்; எனவே, அதனையே எப்போதும் கவனத்திற் கொள்ளுங்கள் என்பதாகும். அத்தோடு தயங்கித் தயங்கி நிற்கும் பலவீனமான முஸ்லிம்களைப் பார்த்து நிராகரிப்பாளர்களின் செல்வமும், அதிகாரமும் உங்களை மயக்கி விடக் கூடாது; மறுமையின் உயர்வையே நீங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

இன்னொரு முக்கிய உண்மையை இவ்வசனத்தின் ஒரு பிரயோகம் உணர்த்துகிறது. அதனைக் கீழே தருகிறோம்:

“அல்லாஹ் தான் விரும்பியோருக்கு வாழ்க்கை வசதிகளைக் கணக்கின்றிக் கொடுக்கிறான்” என்ற வசனத்தில் ‘கணக்கின்றி’ என்ற சொல்லுக்கு அல் குர்ஆன் ‘பி கைரி ஹிஸாப்’ என்ற சொற்றொடரை இங்கு பாவிக்கிறது. இதன் பொருள் சாதாரணமாக ‘கணக்கின்றி’ என்பதாகும். இப்பிரயோகத்திற்கு கீழ்வரும் விளக்கங்களைக் கொடுக்கலாம்:

1. இறை நம்பிக்கை, நிராகரிப்பு என்ற எந்தக் கணிப்பீடுமின்றி வாழ்க்கை வசதிகளை அல்லாஹ் வழங்குகிறான். அதாவது இறைவன் -அல்லாஹ்- இவ்வலகில் இறை நம்பிக்கையாளன், இறை நிராகரிப்பாளன் எனப் பார்ப்பதில்லை. எல்லோருக்கும் வழங்குகிறான்.
2. “கணக்கின்றி வழங்குகிறான்” என்றும் இச்சொற்றொடருக்குப் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது தான் விரும்புவோருக்கு வரையறையின்றி விரிவாகக் கொடுக்கிறான் என்பதாகும்.¹

இவ்வாறு பெருந்தொகைச் செல்வத்தை கணக்கின்றிப் பெறுபவர்கள் தனிநபர்களாகவே இருப்பர். சமூகத்திற்கு இது பொருந்தாது என்பதை இங்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தனி நபர்கள் வாரிசரிமை, பரிசு போன்ற பல

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-192

காரணங்களால் திடீர் பணக்காரர்களாகலாம். ஆனால் ஒரு சமூகம் பெரும் உழைப்பும், திட்டமிடலும் இருந்தால் மட்டுமே பொருளாதார பலம் பெற முடியும்.

முஸ்லிம்களுக்கும், முஸ்லிம் அல்லாதவர்களுக்குமிடையிலான இப்போராட்டத்தின் யதார்த்தம் என்ன என்பது பற்றி அடுத்த வசனங்கள் விளக்குகின்றன:

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٧﴾

மக்கள் ஒரே சமூகத்தவராக இருந்தனர். அல்லாஹ் நபிமார்களை நன்மாராயம் சொல்பவர்களாகவும், எச்சரிக்கை செய்பவர்களாகவும் அனுப்பி வைத்தான்.

மக்களுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்க்கச்

சத்தியத்துடன் கூடிய வேதத்தை அவர்களுடன் இறக்கினான். வேதம்

கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களுக்குத் தெளிவான ஆதாரங்கள் வந்ததன் பின்னரும், தம்மிடையே கொண்ட பொறாமை, குரோதம் காரணமாக கருத்து வேறுபாடு கொண்டார்கள். சத்தியத்தில் அவர்கள் கருத்துவேறுபாடு கொண்டிருந்த விடயங்களில் நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு தன் உத்தரவினால் அல்லாஹ் வழிகாட்டினான். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களை நேரான வழியில் செலுத்துகிறான்.

(வசனம்: 213)

முஸ்லிம்கள் உலகுக்கு வரும்போது காணப்பட்ட நிலையென்ன? ஒரு புறத்தால் யூதர்கள். இன்னொரு புறத்தால் கிறிஸ்தவர்கள். இரு சாராரும் ஒருவரோடொருவர் மோதிக் கொண்டு நின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் ஒரே சமூகத்தினர். பின்னர் ஈஸா (அலை) அவர்கள் நபியாக வந்ததும் இரு மதத்தினர்களாகவும், இரு சமூகங்களாகவும் அவர்கள் பிரிந்து போனார்கள். அத்தோடு அவர்கள் தமக்குள்ளே ஒருவரோடொருவர் மோதிக் கொள்ளும் உட்பிரிவுகளையும் கொண்டிருந்தார்கள். இந்நிலையில் மனித சமூகத்தின் இம்மதப் பிரிவுகள், பிளவுகளின் யதார்த்தம் என்ன என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

“மக்கள் ஒரே சமூகத்தவராக இருந்தனர்” இது மனிதன் தோன்றிய ஆரம்ப காலத்தைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். அப்போது மிகச் சில குடும்பங்களைக் கொண்ட சிறிய சனத்தொகையினராக மனிதன் இருந்தான். மனித வாழ்வும்

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-192

அப்போது மிக எளிமையாக இருந்தது. ஏனெனில் அவனது தேவைகள் அப்போது சிறியவை. அவற்றை அவன் உடனுக்குடன் இலகுவாகப் பெற்றுக் கொள்ளும் சூழலே அப்போதிருந்தது. இந்நிலையில் ஒரே சிந்தனை, ஒரே கொள்கை, ஒரே நடத்தை என ஒருமைப்பட்ட ஒரே சமூகமாக அவன் இருந்திருப்பான் என்பது தெளிவு.

பின்னர் மனிதன் வளர்ந்தான். அவனது தேவைகள் வளர்ந்தன. சனத்தொகையிலும் அவன் பெருத்தான். தன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகையும் விளங்க முயன்றான். பெருத்து வரும் தனது சமூகத்தை ஒழுங்குபடுத்தி ஒரே கட்டமைப்பின் கீழ் கொண்டுவர முயன்றான். அப்போது ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடுகின்ற, மறைந்திருந்த அவனது ஆற்றல்களும், திறமைகளும் வெளிவந்தன. இந்நிலையில் இம்மனிதர்களின் பார்வைக் கோணங்கள் வேறுபட்டன. விளைவாக சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் வேறுபட்டன.

அப்போது:

அல்லாஹ் நபிமார்களை நன்மாராயம் சொல்பவர்களாகவும், எச்சரிக்கை செய்பவர்களாகவும் அனுப்பி வைத்தான்.
மக்களுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்க்கச் சத்தியத்துடன் கூடிய வேதத்தை அவர்களுடன் இறக்கினான்.

(வசனம்: 213)

கருத்து வேறுபாடு மனித இயல்பு. ஏனெனில் அது அவர்களின் படைப்பமைப்பு. பிரபஞ்சத்தை நிர்வகிக்க மனிதன் படைக்கப்பட்டான் என்ற இலக்கை இது நிறைவு செய்கிறது. பல்வேறு தொழிற்பாடுகள் இந்த நிர்வாகத்தோடு சம்பந்தப்படுவதால் வித்தியாசமான ஆற்றல்களுடனும், திறமைகளுடனும் மனிதன் படைக்கப்பட்டான். திறமைகளும், தொழிற்பாடுகளும் வித்தியாசப்படும்போது சிந்தனை முறைமைகளும், வழிமுறைகளும் மாறுபடுகின்றன. விளைவாக சமூக வாழ்வின் பல பகுதிகளிலும் வித்தியாசமான பல கோட்பாடுகளும், கொள்கைகளும் உருவாகின்றன. தவிர்க்க முடியாத இந்தக் கருத்து வேறுபாடுகள் அப்படியே நிலைக்க வேண்டுமென இறைவன் -அல்லாஹ்- விரும்பினான். எனவே, அவையெல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் வகையில் விரிந்ததொரு நம்பிக்கைக் கோட்பாட்டை அவன் வழங்கினான். கருத்து வேறுபாடுகளை நிறுத்துப்பார்க்க ஒரு நிலையான அளவுகோலும் வழங்கப்பட்டது. நீதியானதொரு தீர்வும் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மக்களுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்க்க நபிமார்களோடு அல்லாஹ் வேதங்களையும் இறக்கினான். இந்த வேதமே நிலையான அளவுகோலாயிற்று. அதன் தீர்வே நீதியான தீர்ப்பாயிற்று.

நபிமார்கள் வந்த வரலாற்றுப் பின்னணி இதுவாகும். வேதங்களும் இப்பின்னணியிலேயே இறங்கின. எனவே, இறை தூது ஒன்றே. இறை மார்க்கமும் ஒன்றே. மனிதர்களின் கருத்துவேறுபாடுகளை நெறிப்படுத்தவும், ஒழுங்குபடுத்தவும் அமை இறங்கின. உண்மை இவ்வாறிருக்க மார்க்கங்கள் ஏன் பலவாயின? ஏன் இந்த மதப் பிளவுகளும், வெறியுணர்வுகளும், போராட்டங்களும்? தொடர்ந்து வரும் வசனங்கள் இதனை கீழ்வருமாறு விளக்குகின்றன:

1. வேதம் கொடுக்கப்பட்டவர்கள் அறிவும், தெளிவும், விளக்கங்களும் வந்ததன் பிறகே கருத்து வேறுபாடு கொண்டார்கள். அந்தக் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு அறிவுபூர்வமான காரணங்கள் இருக்கவில்லை. மாற்றமாக போட்டி, பொறாமை, குரோதம் என்பவற்றின் விளைவாக வரும் அத்துமீறல்களே அவற்றுக்குக் காரணமாக அமைந்தன. இதனை இங்கே அல் குர்ஆன் 'பஃகி' எனச் சொல்கிறது. இச்சொல்லின் அடிப்படைக் கருத்து 'வேண்டல்', 'பெறுதல்' என்பதாகும். பின்னர் அடுத்தவருக்குரியதை உரிமையின்றி வேண்டுவதற்கு இச்சொல் பாவிக்கப்படலயிற்று. இந்தவகையில் இச்சொல் 'வரம்பு மீறல்', 'அநியாயம்' என்ற கருத்தில் பாவிக்கப்படுகிறது.

கருத்து வேறுபாட்டோடு ஒவ்வொருவரும் தனது கருத்தின் மீது பற்றும், வெறியுணர்வும் கொள்ளும்போது கருத்து வேறுபாடு கொண்ட அடுத்தவரோடு போட்டியும், பொறாமையும், குரோதமும் வளர்கிறது. விளைவாக கருத்து வேறுபாடு பிளவாக மாறிப்போகிறது. இதுவே பல மார்க்கங்களும், மார்க்கத்தினுள்ளே பல உட்பிரிவுகளும் தோன்றி நிலைக்கக் காரணமாக அமைந்தது.

2. இக்கருத்து வேறுபாடு கொண்டோருக்கு மத்தியில் சத்தியம் சிதறித் தொலைந்து போகும் நிலை ஏற்படுகிறது. அப்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- புதிதாக தூதரொருவரைத் தெளிவானதொரு வேதத்தோடு அனுப்பி வழிகாட்டுகிறான். அத்தகையதொரு பின்னணியிலேயே முஹம்மத் (ஸல்) அல் குர்ஆனோடு வந்தார்கள். இந்நிலையில் நம்பிக்கை கொண்டோர் சத்தியத்தின் பக்கம் வழிநடாத்தப்பட்டார்கள். "சத்தியத்தில் அவர்கள் கருத்துவேறுபாடு கொண்டிருந்த விடயங்களில் நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு தன் உத்தரவினால் அல்லாஹ் வழிகாட்டினான். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களை நேரான வழியில் செலுத்துகிறான்" என்ற வசனம் உணர்த்துவது இக்கருத்தையே. இவ்வாறு தான் விரும்பிய, தெரிவு செய்த மனிதப் பிரிவுக்கு அல்லாஹ் வழிகாட்டி வளர்த்துவிடுகிறான்.
3. இப்போது சத்தியத்தை சரியாகப் புரிந்து நேர்வழி பெற்ற அப்பிரிவினர் பிளவுற்று, சிதறுண்டு போன இந்த மனித சமூகத்தினுள்ளே வருகிறார்கள்.

அச்சமூகத்தினுள் அமைதியையும், சமாதானத்தையும் உருவாக்க முயற்சி
க்கிறார்கள்; உழைக்கிறார்கள். இக்கருத்தை அடுத்த வசனம் கீழ்வருமாறு
விளக்குகிறது.

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ
مَسْتَهْتَهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَرُبُّهُمُ الْيَهُودُ وَالنَّسَارَةُ الَّذِينَ أٰمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ
أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾

உங்களுக்கு முன்பிருந்தோருக்கு ஏற்பட்டது போன்ற நிலை உங்களுக்கு
வராமலேயே சுவர்க்கத்தில் நுழைந்துவிடலாமென நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?
துன்பங்களும் கஷ்டங்களும் அவர்களைப் பீடித்தன. இறைத்தூதரும்
அவரோடிருந்த இறைநம்பிக்கையாளர்களும் அல்லாஹ்வின்
உதவி எப்போதுவரும் எனக் கேட்கும் அளவுக்கு ஆட்டங்கண்டார்கள்.
கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்! இறையுதவி அருகாமையிலுள்ளது.

(வசனம்: 214)

இவ்வசனம் கீழ்வரும் கருத்துக்களைத் தருகிறது:

1. சுவர்க்கம் நுழைவதென்பது இலகுவானதல்ல. இவ்வுலகின் நீண்ட சோதனை
களினதும், போராட்டங்களினதும் விளைவாகவே சுவர்க்கம் கிடைக்கிறது.
இது இறைவன் அமைத்த வரலாற்று நியதி. முன்னைய சமூகங்களும்
இத்தகைய நிலைக்குட்பட்டன. அந்த வகையில் இந்தப் போராட்டத்தில்
உடலும், உயிரும், செல்வமும், வாழும் நிலமும் பாதிப்புறும்; தாக்கமுறும்.
நபியும், அவரோடிருப்பவர்களும் எப்போதுதான் வெற்றி வருமோ என்று
கலங்கி, ஆட்டங்கண்டுவிடும் அளவுக்கு இப்போராட்டம் கடுமையாகும்;
தீவிரமடையும்.
2. நிலைமை இவ்வாறிருந்தபோதும் வெற்றி பற்றி நம்பிக்கையிழக்கத் தேவை
யில்லை. துன்பங்களும், கஷ்டங்களும் மிகக் கடுமையாகினாலும் அது
வெற்றி, இறையுதவி அண்மித்திருப்பதையே காட்டும். உண்மையில்
எதிரிகள் அபாயத்தை உணரும்போதுதான் போராட்டத்தில் குதிக்கிறார்கள்.
அவர்களின் பௌதீக, மானசீக இருப்புக்கான அபாயம் மேலும், மேலும்
வலுக்கும்போது அவர்களின் தாக்குதலும் கூடுகிறது; தீவிரமாகிறது. இந்த
வகையில் வெற்றி அண்மித்திருப்பதையே அது காட்டும். இப்படியொரு

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்- 193-208
பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-215-218
The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆலாத்: வா-1 பக்-90

போராட்ட வழியில்தான் தூதை நிலைப்படுத்த வேண்டும். சாந்தியையும், அமைதியையும் கொண்டுவர வேண்டும்.

இவ்வாறு கருத்து வேறுபாடுகள், மார்க்கங்கள், அதன் உட்பிரிவுகள் என்பவற்றின் வரலாற்றை இப்பகுதி விவரித்தது. போராட்டம் இப்பின்னணியிலேயே தவிர்க்க முடியாது உருவாகிறது என்றும் விளக்கியது.

இப்போது ஸூரா அதன் போக்கிக்கிணங்க மீண்டும் சட்டப் பகுதி நோக்கிச் செல்கிறது. அது சமூகத்தின் உள்ளே இருந்து தோன்றிய கேள்விகளும், அவற்றுக்கான பதில்களும் என்ற வடிவத்தைப் பெறுகிறது.

VI

தனிநபர், சமூகம் சார் சில கேள்விகளும், விளக்கங்களும்

(215 - 220)

நாம் என்ன செலவு செய்ய வேண்டும்
என அவர்கள் உம்மிடம்
கேட்கின்றனர்.
சொல்வீராக: நீங்கள் செலவு செய்யும்
நல்ல பொருள் எதுவாயினும் அது
பெற்றோர்களுக்கும்,
உறவினர்களுக்கும்,
அநாதைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும்,
வழிப்போக்கர்களுக்குமாக
அமையவேண்டும்.
நீங்கள் எந்த நற்காரியத்தைச் செய்த
போதும் அல்லாஹ் அது பற்றி
நன்கறிந்தவனாக உள்ளான். (215)

போரிடல் உங்கள் மீது
கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது.
அது உங்களுக்கு வெறுப்புத் தரும்
விடயமே.
எனினும் நீங்கள் வெறுக்குமொரு
விடயம் நல்லதாக அமையலாம்.
நீங்கள் விரும்புமொரு விடயம்
உங்களுக்கு தீங்காகவும் அமைந்து
விடலாம்.
அல்லாஹ் அறிகிறான். நீங்கள்
அறிகிறீர்களில்லை. (216)

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ
قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِللَّذِينَ
وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ
وَأَنِ السَّبِيلِ
وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ
وَهُوَ كُرْهٌ لَكُمْ
وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ
وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾

புனித மாதம் குறித்து அதில் போர் செய்தல் பற்றி உம்மிடம் அவர்கள் வினவுகின்றனர். நீர் கூறுவீராக: அதில் போர் புரிவது பாரியதொரு விடயமே. அல்லாஹ்வின் பாதையைவிட்டுத் தடுப்பதுவும், அதனை நிராகரிப்பதுவும், மஸ்ஜிதில் ஹராமைவிட்டுத் தடுப்பதுவும், அங்கு வாழ்வோரை அங்கிருந்து வெளியேற்றுவதுவும் அல்லாஹ்விடத்தில் அதனைவிடப் பாரிய குற்றமாகும். இவ்வாறு கொடுமை புரிதல் போர் புரிவதைவிடப்பாரியதாகும்.

அவர்கள் உங்களை உங்கள் மார்க்கத்தைவிட்டு முடியுமானால் திருப்பி விட உங்களுடன் தொடர்ந்து போராடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். உங்களில் யாரேனும் தனது மார்க்கத்தைவிட்டு விலகி இறை நிராகரிப்பாளனாக மரணித்தால் அவரது செயல்கள் உலகிலும், மறுமையிலும் பயன்று அழிந்து போகின்றன. அவர்கள் நரகவாசிகள். அங்கே அவர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவர். (217)

இறை நம்பிக்கை கொண்டு, ஹிஜ்ரத்(புலம்பெயர்தல்) செய்து இறைபாதையில் யார் போராடுகிறார்களோ அவர்களே இறையருளை எதிர்பார்க்கத்தக்கவர்கள். அல்லாஹ் மிக மன்னிப்பவனாகவும் நிகரற்ற கருணை கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (218)

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ
 قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ
 وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ
 الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ
 عِنْدَ اللَّهِ
 وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ

وَلَا يَزَالُونَ يَقْتُلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَن
 دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَعُوا
 وَمَنْ يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَن دِينِهِ فَيَمُتْ
 وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي
 الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ أَكْبَرُ أَكْبَرُ
 وَاللَّهُ عَزَّوَجَلَّ رَحِيمٌ
 وَكَرِيمٌ ﴿٢١٨﴾

அவர்கள் உம்மிடம் மது பற்றியும்
சூதாட்டம் பற்றியும் வினவுகின்றனர்.
சொல்வீராக: அவையிரண்டிலும்
பெரும் பாவமிருக்கிறது. மக்களுக்கு
சில பயன்களும் உள்ளன.
அவற்றில் காணப்படும் பயன்களை
விட பாவம் பாரியது.

எதனைச் செலவழிக்க வேண்டுமென
அவர்கள் உம்மை வினவுகின்றனர்.
சொல்வீராக: மேலதிகமாக
எஞ்சுபவற்றைச் செலவழியுங்கள்.
அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் உலகம்
பற்றியும் மறுமை பற்றியும் நீங்கள்
சிந்திக்கலாம் என்பதற்காக
வசனங்களை உங்களுக்கு விளக்கிச்
சொல்கிறான்.

அநாதைகள் பற்றி உம்மிடம்
அவர்கள் வினவுகின்றனர்.
சொல்வீராக: அவர்களுக்கான சீர்
நிலைகளை ஏற்படுத்துவது சிறந்ததே.
நீங்கள் அவர்களோடு கலந்து
வாழின், அவர்கள் உங்களது
சகோதரர்களாவர்.
சீர்கேடுகளைச் செய்பவர்களையும்,
சீர்நிலைகளை ஏற்படுத்து
பவர்களையும் அல்லாஹ்
அறிகிறான்.
அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால்
உங்களைக் கஷ்டப்படுத்தி
தியிருக்கலாம்.
நிச்சயமாக அல்லாஹ் யாவரையும்
மிகைத்தவனும் ஆழ்ந்த
ஞானமுள்ளவனுமாவான். (219, 220)

﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ
قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعٌ لِلنَّاسِ
وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ نَفْعِهِمَا﴾

﴿وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ
قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ
لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١٩﴾
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ﴾

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ قُلْ إِصْلَاحٌ لَهُمْ
خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ
وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبْتَكُمْ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾﴾

அரபிகள் இஸ்லாத்திற்கு முன்னர். மக்கா, மதீனா போன்ற சிறிய நகர்களில் நாகரிக உலகை விட்டுத் தூரமான ஒரு சமூகமாக வாழ்ந்தார்கள். விக்ரக ஆராதனையோடும், குடி, சூது போன்ற பல்வேறு தீமைகளோடும், பாரம்பரிய மௌட்டிகப் பழக்கவழக்கங்களோடும், எளிய விவசாய, வியாபார நடவடிக்கைகளோடும் அவர்களது வாழ்வு சுருங்கி இருந்தது. இந்தப் பிரபஞ்சம், அதன் பொருள், அதில் மனிதனது நிலை என்பன பற்றியெல்லாம் அவர்கள் பெரியளவு எதுவும் சிந்திக்கவில்லை. கோத்திரங்களுக்கிடையிலான சண்டைகள் தவிர பாரிய வேலைத்திட்டம், நீண்ட இலக்குகள், கனவுகள் என்றெதுவும் அவர்களது வாழ்வில் இடம்பெறவில்லை.

அவர்கள் இஸ்லாமியக் கொள்கைக்கு மாறியதும் வேறொரு முற்றிலும் மாற்றமான உலகுக்கு வந்தார்கள். பிரபஞ்சம், வாழ்வு பற்றிய அவர்களது கண்ணோட்டம் மிகப் பாரியளவு மாறியது. அவர்களது தேவைகள், ஈடுபாடுகள் மாறின. இந்நிலையில்தான் அவர்கள் தமது இறந்த கால வாழ்வைச் சந்தேகத் தோடும், திருப்தியற்ற மனோநிலையோடும் பார்த்தார்கள். இப்பின்னணியிலேயே அவர்கள் தமது பழைய வாழ்வோடொட்டிய பல்வேறு கேள்விகளை எழுப்பினார்கள். அத்தோடு அல் குர்ஆன் முன்வைத்த புதிய சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் அவை பற்றிய கூடுதல் தெளிவைப் பெறுவதற்கான கேள்விகளை எழுப்பக் காரணமாயின. சுற்றியிருக்கும் எதிரிகள் கிழப்பிவிட்ட பிரச்சினைகளாலும் அவர்களிடம் கேள்விகள் தோன்றின.

இங்கே காணப்படும் கேள்விகளும் பொதுவாக அல் குர்ஆனில் பல இடங்களில் காணப்படும் கேள்விகளும் பின்னணி இதுவே.

இப்போது இவ்வசனங்களை விரிவாக நோக்கத் துவங்குவோம்.

سَأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ

قُلْ مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِللَّذِينَ وَاللَّذِينَ وَالْأَقْرَبِينَ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَأِنَّ السَّبِيلَ

وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٩٥﴾

நாம் என்ன செலவு செய்ய வேண்டும் என அவர்கள் உம்மிடம் கேட்கின்றனர்.

சொல்வீராக: நீங்கள் செலவு செய்யும் நல்ல பொருள் எதுவாயினும் அது பெற்றோர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும், அநாதைகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், வழிப்போக்கர்களுக்குமாக அமையவேண்டும்.

நீங்கள் எந்த நற்காரியத்தைச் செய்த போதும் அல்லாஹ் அது பற்றி நன்கறிந்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 215)

செலவழித்தல் -தர்மம் செய்தல்- பற்றி அல் குர்ஆன் பல இடங்களில் விளக்கியுள்ளது. சமூக மட்டத்திலான பொருளாதாரக் கூட்டுப் பராமரிப்பு பற்றிய சிந்தனையை அல் குர்ஆன் இத்தகைய வசனங்களினூடாக வலியுறுத்துகிறது என்பது இங்கே கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய மிக முக்கிய அம்சம். மன ரீதியாக சமூகத்தின் அங்கத்தவர்களில் ஒரு பிரிவினர் தனிமைப்படாதிருக்க இது மிக முக்கியமானது. எனது சமூகம் பொருளாதார ரீதியாக நான் பலவீனமுறும் போது என்னைக் கைவிடாது என்ற உணர்வு பெறல் சமூகத்தின் பலமான நிலைப்பாட்டிற்கு மிக அவசியமானது. இப்பின்னணியிலிருந்து இவ்வசனத்தை நோக்குவோம்.

“நாம் என்ன செலவு செய்ய வேண்டும்?” செலவழித்தல் பற்றி அல் குர்ஆன் வலியுறுத்தியதாலும், சமூகப் பராமரிப்பு பற்றிய உணர்வாலும் எழுந்த கேள்வி இது.

சொல்வீராக: நீங்கள் செலவு செய்யும் நல்ல பொருள் எதுவாயினும்...

(வசனம்: 215)

“நல்ல பொருள்” என்ற பிரயோகம் இரு கருத்துக்களைக் கொடுக்கிறது:

1. கொடுப்பவருக்கும், எடுப்பவருக்கும், சமூகத்திற்கும் அது சிறந்ததாகவும், நலன் பயப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும். குடும்பத்திற்காகச் செலவழித்தல், சமூகத்திற்காகச் செலவிடல் என்ற இரு பண்புகளையும் தர்மம் செய்தல் என்ற கருத்து கொண்டிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை.
2. செலவழிப்பவர் தன்னிடமிருப்பவற்றில் சிறந்த செல்வத்தை செலவழிக்கிறார் என்ற கருத்தையும் இது கொடுக்கிறது. மோசமான அல்லது மிக மோசமான பொருளை அவர் செலவழிக்கவில்லை; தர்மம் செய்யவில்லை. இது செலவழிப்பவரின் நல்ல மனோ நிலையை, செல்வத்தைப் பெறுபவரோடு அவருக்குள்ள சிறந்த உறவைக் காட்டுகிறது. இது தர்மம் செய்வதன் ஆரோக்கிய நிலை என்பதில் சந்தேகமில்லை. தர்மம் செய்கையில் தன்னிடமுள்ள மிகச் சிறந்த செல்வத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென இஸ்லாம் கடமையாக்கவில்லை. நடுத்தரப் பெறுமானம் கொண்ட செல்வத்தை செலவழித்தலையே அது கடமையாக்குகிறது. எவ்வாறாயினும் மனிதன் தன்னிடமுள்ள உயர்ந்த செல்வத்தை தர்மம் செய்யும் உயர் நிலையை எய்த வேண்டும் என்றே குர்ஆன் எதிர்பார்க்கிறது. இது அல் குர்ஆனின் பயிற்றுவித்தல் ஒழுங்கு.¹

அடுத்து எந்தளவு செலவழிக்க வேண்டும் என்பதற்கு அல் குர்ஆன் பதிலளிக்காது யாருக்கு செலவழிக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு பதிலளிப்பது போல் தெரிகிறது. உண்மையில் கேள்வி எதனைச் செலவழிக்க வேண்டும்

1. பார்க்க: பீ லிளாவில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-221

என்பதல்ல; எவ்வாறு செலவழிக்க வேண்டும் என்பதுவேயாகும். இந்த வினா அமைப்பு, ஆழ்ந்து பார்த்தால் அக்கருத்தையே தருகிறது. ஏனெனில் ஒருவர் தம்மிடமுள்ள செல்வத்தையே செலவழிப்பார் என்பது இயல்பு. அதனை விளக்குவது அவசியமற்றது. இந்த வகையில் இங்கு கேட்கப்பட்ட கேள்வி எவ்வாறு செலவழிக்க வேண்டும் என்பதாகும். அந்தவகையில்தான் பதிலும் அமைந்துள்ளது.

அதேவேளை இங்கு எதனைச் செலவழிக்க வேண்டும் என்பதற்கும் பதிலுள்ளது. அதனை ஒரு வித்தியாசமான அமைப்பில் சொல்லியிருப்பதால்தான் உடனே வாசகனால் அதனைப் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை.

“நீங்கள் செலவு செய்யும் நல்ல பொருள் எதுவாயினும்...” என்ற வசனத்தில் என்ன செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு அது நல்ல செல்வமாக இருக்க வேண்டும் என்ற பதில் தெளிவாகவே உள்ளது. யாருக்கு செலவழிக்க வேண்டுமென்ற மேலதிக விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளமையாலேயே வசனத்தை விளங்கிக் கொள்வதில் ஓரளவு மயக்கம் தோன்றுகிறது.

யாருக்கு செலவழிக்க வேண்டும் என்பதை இவ்வசனம் படிமுறையாக விளக்கியுள்ளது. பெற்றோர்கள், உறவினர்கள், அநாதைகள், ஏழைகள், வழிப்போக்கர்கள் என அது அமைந்துள்ளது. இது ஒரு எளிய ஒழுங்கு. எனினும் இஸ்லாமியப் பயிற்றுவித்தலின் நுணுக்கத்தை அது காட்டுகிறது. மனித இயல்பு கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டு இவ்வொழுங்கு தரப்பட்டுள்ளது. முதலில் தாயும், தந்தையும் அடுத்து உறவினர்கள். மனித இயல்போடு ஒட்டிய இரத்த உறவுகள் இவை. இவர்களுக்காக செலவழிப்பதை மனிதன் பாரமாகக் காண்பதில்லை. வீண் செலவு என்றும் கருதுவதில்லை. விருப்பத்தோடும், ஆர்வத்தோடுமே இவர்களுக்கு அவன் செலவழிப்பான். தனது வாழ்வோடு இவர்கள் பிண்ணிப்பிணைந்தவர்கள் என அவன் கருதுவதே இதற்குக் காரணம்.²

அடுத்த கட்டத்தில் அல் குர்ஆன் சமூக, மனித உறவுகளுக்கு வருகிறது. அவர்களே அநாதைகளும், ஏழைகளும். சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழும் இவர்கள் பராமரிக்கப்படல் மிக அடிப்படைக் கடமை என்பது அல் குர்ஆனின் கருத்து. இதனை அது பல இடங்களில் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளது. இறுதியாக வழிப்போக்கர்களைச் சொல்கிறது. பிரயாணத்தின்போது இடை நடுவே ஏதோ வொரு காரணத்தால் தங்கி விட நேரும் நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டவர்களே இவர்கள். அந்தச் சூழ்நிலையில் இவர்களைப் பராமரித்தல் அவசியமாகிறது.³

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-215

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்ஸீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-300-301

2. பீ லிளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-221

3. பீ லிளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-221

இவ்வாறே அல் குர்ஆன் செல்வமிருந்தும் தற்காலிகமாகத் தொடர்புபட முடியாத அல்லது செல்வத்தை இழந்து விட்ட வழிப்போக்கர்கள் கூட கவனிக்கப்படும் நிலைமை சமூகத்தில் காணப்பட வேண்டுமெனச் சொல்கிறது. அவ்வளவு தூரம் இரக்கமும், கருணையும் கொண்ட சமூகமாக முஸ்லிம் சமூகம் இருக்க வேண்டுமென்பதே குர்ஆனின் கருத்து.

இறுதியாக இந்த வசனத்தை முடிக்கும்போது அல்லாஹ்வோடு சம்பந்தப்படுத்தி உங்கள் இறைவன் நீங்கள் செய்யும் நற்காரியத்தை அறிகிறான் எனக் கூறி செலவு செய்தல் போன்ற நற்செயல்கள் செய்தலைத் தூண்டிவிடுகிறது.

அடுத்து ஸூரா ஆயுத போராட்டம் பற்றிப் பேசுகிறது. அப்போதும் மனித இயல்போடு ஒட்டிய அதன் அணுகுமுறையை அவதானிக்க முடிகிறது.

كَيْتَبُ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ

وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٦﴾

போரிடல் உங்கள் மீது கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

அது உங்களுக்கு வெறுப்புத் தரும் விடயமே.

எனினும் நீங்கள் வெறுக்குமொரு விடயம் நல்லதாக அமையலாம். நீங்கள் விரும்புமொரு விடயம் உங்களுக்கு தீங்காகவும் அமைந்துவிடலாம். அல்லாஹ் அறிகிறான். நீங்கள் அறிகிறீர்களில்லை.

(வசனம்:216)

ஹிஜ்ரத்தின் பின்னர் ஆயுத போராட்டம் அனுமதிக்கப்பட்டது. பின்னர் ஹிஜ்ரி 2இல் அது கடமையாக்கப்பட்டது. அவ்வாறு கடமையாக்கப்பட்டதனை விளக்கி இறங்கிய வசனமே இதுவாகும்.¹

அக்கடமை பற்றி அல் குர்ஆன் இங்கு மிகவும் ஆழமாகவும், அழகாகவும் சொல்கிறது. யுத்தத்தைச் சீரான போக்குக் கொண்ட எந்த மனிதனும் விரும்ப மாட்டான். அத்தோடு யுத்தத்தால் வரும் சொந்தப் பாதிப்புக்களும் பாரியன. உயிரையே இழக்க வேண்டிய நிலையையும் அது ஏற்படுத்தும். சாதாரண நிலையில் மனிதன் இதனையும் விருப்பத்தோடு செய்வதில்லை.² இக்கருத்தையே இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் கீழ்வரும் ஹதீஸ் தருகிறது:

“எதிரிகளை எதிர்கொள்வதை நீங்கள் விரும்ப வேண்டாம். அல்லாஹ்விடத்தில் ஆரோக்கிய நிலையையே நீங்கள் கேளுங்கள். எனினும் அவர்களை

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-2 பக்-218

2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-2 பக்-218

The Tarjuman Al-Qur'an - அபுல் கலாம் ஆலாத்: வா-1 பக்-93

சந்தித்தால் பொறுமையோடு நிலைத்து நில்லுங்கள். அறிந்து கொள்ளுங்கள்! சுவர்க்கம் வாங்களின் கீழே உள்ளது.”

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி: அத்தியாயம்-அதான், ஸஹீஹ் முஸ்லிம், ஸுன்னன் அபூ தாலூத், ஸுன்னன் தர்மிதி: அத்தியாயம்-தொழுக்கை)

இந்தப் பின்னணியில்தான் இவ்வசனம் மனிதனின் இந்த இயல்பான போக்கை ஏற்றுக் கொண்டு பேசுகிறது. அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடல் என்பது சுமக்கப் பாரமானதொரு கடமை. எனினும் போராட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படும்போது கட்டாயம் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை அது. உரிய முறையில் அது நிறைவேற்றப்படும்போது அதனால் அநியாயங்களும், அராஜகங்களும் ஒழிந்து நன்மைகளே விளைகின்றன.

கத்தியின்றி, இரத்தமின்றி சாதித்த சமூக மாற்றங்கள் உலகில் வெகு குறைவு. தவிர்க்க முடியாமல் உலகம் யுத்த களங்களைக் கண்டே வருகிறது. மனிதர்களில் ஆதிக்க உணர்வும், பேராசையும் கொண்டவர்கள் இருக்கும் வரை, மேலாதிக்க உணர்வும், வெறியுணர்வுகளும் கொண்ட சமூகங்கள் இருக்கும் வரை யுத்தங்களுக்குக் குறைவிருக்காது. எனவே, நீதியும், நியாயமும், அருளுணர்வும் மிகைத்த சமூகங்கள் கூட தவிர்க்க முடியாமல் போராட வேண்டி வருகிறது. ஆனாலும் அச்சமூகங்கள் தாமாக ஆயுதத்தைத் தூக்குவதில்லை. நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டுத் தூக்கினாலும் சில ஒழுக்க வரம்புகளை விதித்துக் கொண்டுதான் அவை போராடுகின்றன.

யுத்தம் கடமையாக்கப்பட்டதன் இத்தரூ நோக்கை மனிதனால் சில வேளை புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. இப்பின்னணியில் அதனை அவன் வெறுக்கக் கூடும். ஆனால் பின்னர் நடைமுறையில் அதனால் விளையும் நன்மைகளை அவன் கண்டு கொள்ளக் கூடும்.

தமது சொந்த அனுபவங்களினூடாகவே தாம் வெறுத்த விடயங்களில் நன்மைகள் விளைந்தமையையும், விரும்பிய விடயங்களில் தீங்குகள் உருவானதையும் மனிதர்கள் நிறைய அவதானித்திருக்க முடியும். முஸ்லிம்களின் வரலாற்றிலும் அவர்களில் நிறைய பேர் ஹுதைபியா உடன்படிக்கையை விரும்பவில்லை. ஆனால் அதனால் பெரும் நன்மைகளே விளைந்தன. பதர் யுத்தம் நிகழ்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. ஆனால் அதனால் நிறைய நன்மைகளே விளைந்தன.

இந்த வகையில் எந்த நிகழ்வால் நன்மை விளையப் போகிறது. எதனால் தீமை விளையப் போகிறது என்று மிகத் துல்லியமாகக் கணிப்பிட்டுக் கொள்ள முடியாது. நிகழ்வின் ஓட்டம், அதன் நீண்ட கால விளைவுகள் என்பவற்றை நுணுகிப் பார்க்கத் தெரிந்த அல்லாஹ்வே இவற்றைச் சரியாக அறிந்தவனாவான். மனித அறிவு இப்பகுதிகளில் ஓரளவு தூரமே செல்ல முடியும்.¹

1. பீ லினாலில் குர்ஆன் - ஷஹீக் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-224

இப்பின்னணியில் மனித சமூகங்களின் நிலை, அவற்றின் வரலாற்று ஓட்டம், சமூகங்களுக்கிடையிலான மோதல்கள் இவற்றையெல்லாம் ஆழ்ந்து நோக்கியே இறைவன் -அல்லாஹ்- ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கடமையாக்கினான். விருப்பு, வெறுப்புக்கு அப்பால் நின்று, உணர்ச்சியூர்வ மனோநிலையை விட்டு விலகி இப்பிரச்சினை நோக்கப்பட வேண்டும் என்றதான் இவ்வசனம் சொல்கிறது.

இவ்வாறு மனித இயல்பை மறுக்காது ஏற்று, சட்டத்தைத் திணிக்காது, அதற்கான நியாயத்தை மிகவும் நுணுக்கமாகச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசுகிறது இவ்வசனம்.

அடுத்து யுத்த நிகழ்வொன்றை அல் குர்ஆன் விளக்குகிறது:

يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ فِيهِ كِبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقْتَلُونَكُمْ حَتَّى
يُزِدُوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ اسْتَظَعُوا وَمَن يَزِدْ مِنكُم عَن دِينِهِ فَإِنَّهُ فَيْتَمِّتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ
أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٧﴾

புனித மாதம் குறித்து அதில் போர் செய்தல் பற்றி உம்மிடம் அவர்கள் வினவுகின்றனர். நீர் கூறுவீராக: அதில் போர் புரிவது பாரியதொரு விடயமே. அல்லாஹ்வின் பாதையைவிட்டுத் தடுப்பதுவும், அதனை நிராகரிப்பதுவும், மஸ்ஜிதுல் ஹராமைவிட்டுத் தடுப்பதுவும், அங்கு வாழ்வோரை அங்கிருந்து வெளியேற்றுவதுவும் அல்லாஹ்விடத்தில் அதனைவிடப் பாரிய குற்றமாகும்.

இவ்வாறு கொடுமை புரிதல் போர் புரிவதைவிடப்பாரியதாகும்.

அவர்கள் உங்களை உங்கள் மார்க்கத்தைவிட்டு முடியுமானால் திருப்பி விட உங்களுடன் தொடர்ந்து போராடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். உங்களில் யாரேனும் தனது மார்க்கத்தைவிட்டு விலகி இறை நிராகரிப்பாளனாக மரணித்தால் அவரது செயல்கள் உலகிலும் மறுமையிலும் பயனற்று அழிந்து போகின்றன. அவர்கள் நரகவாசிகள். அங்கே அவர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவர்.

(வசனம்: 217)

இவ்வசனத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள அது இறங்கிய சூழலை விளங்குவது அவசியம். ஸீரா -இறை தூதர் வரலாற்று- நூல்களும், ஹதீஸ் நூல்களும் கீழ்வரும் நிகழ்வை இந்த வகையில் தருகின்றன:

அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ் (ரழி) என்பவரை சிறிய படைப்பிரிவொன்றின் துடன் இறை தூதர் (ஸல்) அனுப்பினார்கள். அப்படைப்பிரிவில் முஹாஜிர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். அன்ஸாரிகள் யாரும் இருக்கவில்லை. இரு நாட்கள் சென்ற பின்னர் பிரித்து படிக்குமாறு கூறி ஒரு கடிதத்தை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அவரிடம் கொடுத்தார். அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தபோது “எனது இக்கடிதத்தைப் பார்த்தால் ‘நஹ்லா’ -தாயிபுக்கும், மக்காவுக்கும் இடையேயுள்ள ஓரிடம்- பள்ளத்தாக்கில் போய் இறங்கும் வரை பிரயாணம் செய்வீராக. அங்கிருந்து குரைஷிகளது நடமாட்டத்தை அவதானித்து அவர்களது செய்திகளை எமக்கு அறிந்து வருவீராக. உமது தோழர்களில் யாரையும் நீர் உம்மோடு வருமாறு கண்டிப்பாக நிர்ப்பந்திக்கக் கூடாது.” இப்னு ஜஹ்ஷ் (ரழி) கடிதத்தைப் படித்து முடிந்ததும் “தூதரே உங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒழுக்குகிறேன்” எனச் சொல்லிக் கொண்டார். பின்னர் தனது தோழர்களைப் பார்த்து “இறை தூதர் (ஸல்) நஹ்லா நோக்கிப் போய் அங்கிருந்து குரைஷிகளது நடமாட்டத்தைக் கவனித்துச் செய்தியனுப்புமாறு கூறியுள்ளார்கள். உங்களில் யாரையும் நிர்ப்பந்திக்கக் கூடா தென்று கட்டளையும் பிறப்பித்துள்ளார்கள். உங்களில் ஷஹாதத்தை -வீர மரணத்தை- விரும்புவவர் என்னோடு வரட்டும். விரும்பாதவர் திரும்பிச் செல்லட்டும். நான் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் கட்டளைக்கேற்பச் செல்கிறேன்” என்று கூறினார். எல்லோரும் அவரைப் பின்பற்றினர். யாரும் திரும்பிச் சென்றுவிடவில்லை.

இவ்வாறு அவர்கள் செல்கையில் ஸஃது இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி), அதபா இப்னு கஸ்வான் (ரழி) ஆகிய இருவரதும் ஓட்டகைகளும் காணாமல் போக அதனைத் தேடியலைந்து இப்னு ஜஹ்ஷின் கூட்டத்தைவிட்டு அவர்களிருவரும் பின்தங்கி விட்டனர். மற்ற ஆறு பேரும் தொடர்ந்து போய் நஹ்லா என்ற இடத்திற்கு வந்தபோது குரைஷிகளின் சிறிய வியாபாரக் குழுவொன்று செல்வதைக் கண்டனர். அச்சிறிய வியாபாரக் கூட்டத்தில் அம்ர் இப்னு ஹழ்ரமியும் இன்னும் மூவரும் இருந்தனர். இப்னு ஜஹ்ஷின் படைப்பிரிவு அம்ரைக் கொலை செய்து மற்ற இருவரைச் சிறைபிடிக்க மூன்றாமவர் தப்பியோடிவிட்டார். அந்தக் கூட்டத்தினரின் செல்வங்களும் முஸ்லிம்கள் வசமாயின. போராடியபோது முஸ்லிம்கள் ஜுமாதா அல் ஆகிரா மாதத்தின் இறுதி நாளென்று நினைத்திருந்தனர். ஆனால் அது புனித மாதங்களில் ஒன்றான ரஜபின் முதல் நாளாகும்.

இவர்கள் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் வந்த போது “புனித மாதத்தில் நான் உங்களுக்கு யுத்தம் செய்ய அனுமதிக்கவில்லை” எனக் கூறியதோடு இரு கைதிகளையும், குறைப் பொருட்களையும் ஏற்கவுமில்லை. இந்நிலையில் “நாம் அழிந்து போனோம்” என எண்ணிய இப்னு ஜஹ்ஷின் கூட்டத்தாரை அடுத்த

முஸ்லிம்களும் கண்டித்தனர். இந்நிகழ்வு பத்ர் யுத்தத்திற்கு சற்று முன்னர் நிகழ்ந்ததாகும். இந்நிகழ்வுப் பின்னணியிலேயே இவ்வசனங்கள் இறங்கின.

இந்த நிகழ்வுப் பின்னணியில் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வசனத்தை நோக்கும் போது கீழ்வரும் கருத்துக்களை அது தருவதை அவதானிக்க முடியும்:

1. துல் கஃதா, துல் ஹஜ், முஹர்ரம், ரஜப் என்ற நான்கு மாதங்களும் புனித மாதங்களாகக் கருதப்பட்டன. இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் காலத்திலிருந்து வரும் பாரம்பரியம் இது. எனவே, இம்மாதங்களில் யுத்தம் செய்வது தடுக்கப்பட்ட விடயமாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தது.

இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அனுப்பிய படைப்பிரிவு குறைஷிகள் மீது தாக்குதல் நடாத்தியது. இது ரஜப் மாதம் முதலாம் நாள் நிகழ்ந்தது. இதனை நிராகரிப்பாளர்கள் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கடுமையானதொரு எதிர்ப்பிரச்சாரத்தைக் கொண்டு சென்று அரபிகளின் பொதுப் புத்தியில் இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் குறித்து ஒரு பிழையான தோற்றத்தை உருவாக்க முயன்றார்கள். அல் குர்ஆன் அந்த எண்ணத்தை உடைக்கும் வகையில் இங்கு பேசுகிறது.

முதலாவது, புனித மாதத்தில் யுத்தம் செய்வது பாரிய பாவமே என்பதை அல் குர்ஆன் ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆனால் முஸ்லிம்கள் யுத்தத்தை ஆரம்பித்த வர்களல்ல. நடக்கும் போராட்டம் குறைஷிகளால் வலிந்து திணிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். தற்போது நடந்து முடிந்த கொலையும் அதன் தொடரையன்றி வேறல்ல. முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் கொண்டு வந்த தூதோடு சம்பந்தப்பட்ட போராட்டம் இது. நீதி, நியாயம், உண்மை அனைத்தையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு இறை தூதர் (ஸல்) கொண்டு வந்த தூதை நிராகரித்தல், மக்களை சுதந்திரமாக அத்துதை ஏற்க விடாது தடுத்தல், மஸ்ஜிதுல் ஹரா முக்கு வரல் யாராலும் தடுக்கப்படக் கூடாத ஒன்றாக இருக்க அதனையும் மீறி முஸ்லிம்களை அங்கு வராது தடுத்தல், அதனைச் சூழ்ந்து வாழ்ந்தோரை அங்கிருந்து விரட்டல் இவையெல்லாம் புனித மாதத்தில் போராடுவதைவிட எவ்வளவோ பாரிய குற்றங்கள். இவ்வாறு கொள்கையைவிட்டுப் பிறழ்ச் செய்யும் வகையில் கொடுமைகள் புரிந்தமை அந்த ஒரு கொலையைவிட, போராட்டத்தை விட எவ்வளவோ பாரியது. அதுவும் புனித மாதமென்று தெரியாது தவறுதலாக நடந்த கொலையது.

இவ்வளவு அநியாயங்களையும் செய்துவிட்டு புனித மாதத்தில் நடந்து விட்ட ஒரு கொலைக்காக "ஆ! முஹம்மத் புனித மாதத்தை மதிக்கவில்லை; அதோ கொலையும் செய்து விட்டார்" எனக் குதிப்பது கேலிக்கிடமானது.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகீர்: வா-1 பக்-261
பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-2 பக்-217

2. நிராகரிப்பாளர்கள் தொடர்ந்து போராடுவார்கள். முஸ்லிம்களை அவர்களது மார்க்கத்தை விட்டு விலகச் செய்யும் வரையில் ஓய மாட்டார்கள் என நிராகரிப்பாளர்களின் போக்கை விவரிக்கும் இவ்வசனம் முஸ்லிம்களுக்கு எச்சரிக்கையும் விடுக்கிறது.

இவ்வாறு பிடிவாதமாகப் போராடும் அவர்கள் முடியுமானால் முஸ்லிம்களை மார்க்கத்தைவிட்டே பிறழ்ச் செய்து விட முயல்வார்கள். அப்படிப் பிறழ்ந்துவிடுவது பற்றியே எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவ்வாறு நிகழ்ந்தால் அத்தகையவர்களது செயல்கள் உலகிலும் பயனற்று, மறுமையிலும் பயனிழந்து போகும். அத்தோடு நரகம் நிரந்தரத் தங்குமிடமாகவும் அமையும்.

இவ்வாறு எதிரிகளின் போராட்ட இலக்கை சுட்டிக்காட்டி எச்சரிக்கிறது இவ்வசனம்.

நிராகரிப்பையும் அதன் விளைவையும் கூறிவந்த ஸூரா அதன் எதிர் நிலையான இறை நம்பிக்கையையும், அதன் விளைவையும் சொல்லி முடிக்கிறது.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَةَ اللَّهِ

وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢١٨﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டு, ஹிஜ்ரத்(புலம்பெயர்தல்) செய்து இறைபாதையில் யார் போராடுகிறார்களோ அவர்களே இறையருளை எதிர்பார்க்கத்தக்கவர்கள்.

அல்லாஹ் மிக மன்னிப்பவனாகவும் நிகரற்ற கருணை கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனம்: 218)

இறை நம்பிக்கை, இறை பாதையில் நாடு துறந்து செல்லல், இறை பாதையில் போராடல் என்ற மூன்று செயற்பாடுகளையும் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட போராட்டப் பின்னணியில் இவ்வசனம் சொல்கிறது. இறை நம்பிக்கையின் உண்மைப் பொருள் அந்தப் பாதையில் நாடு துறந்து செல்லும் தியாகத்தைத் தயங்காது செய்தலும், இறை கொள்கையை நிலைக்கச் செய்யவும், இறை தூதை மக்களிடம் கொண்டு செல்லவும் எல்லா வகையிலும் உழைத்தலும், பாடுபடலுமாகும்.

அத்தகைய நம்பிக்கையின் உயர்ந்த நிலையின்போதுதான் அல்லாஹ்வின் அருளை எதிர்பார்த்து நிற்க முடியும்.

இறைவன் -அல்லாஹ்- மிகுந்த மன்னிப்பாளன். ஒப்புமையற்ற கருணைப் பண்பு கொண்டவன். எனவே, மனிதன் இப்பாதையில் விடத்தக்க தவறுகளை

இலகுவில் அவன் மன்னித்துவிடுகிறான். கருணையைப் பண்பாகக் கொண்ட அவன் மனிதன் நாடு துறந்து, மிகுந்த கஷ்டங்களுடன் போராட வேண்டும் என்று விரும்புவவனல்ல. மாற்றமாக இது மனிதன் உருவாக்கிக் கொண்ட சமூக சூழலின் தவிர்க்க முடியா விளைவு.

அடுத்து ஸூரா மது, சூதாட்டம் பற்றிய கேள்விகளுக்கும், மீண்டும் செலவழித்தல் பற்றிய கேள்விக்கும் விளக்கம் சொல்கிறது. இங்கும் அல் குர்ஆனின் மனிதர்களைப் பயிற்றுவித்தல் சம்பந்தமான நுணுக்கமான போக்கை அவதானிக்க முடிகிறது:

﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ ۖ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنْفَعَةٌ لِلنَّاسِ وَإِسْهُمَا كَبِيرٌ مِّنْ نَّفْعِهِمَا ۗ وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ ۗ قُلِ الْعَفْوَ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٠٣﴾
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ...

அவர்கள் உம்மிடம் மது பற்றியும் சூதாட்டம் பற்றியும் வினவுகின்றனர். சொல்வீராக: அவையிரண்டிலும் பெரும் பாவமிருக்கிறது. மக்களுக்கு சில பயன்களும் உள்ளன. அவற்றில் காணப்படும் பயன்களை விட பாவம் பாரியது.

எதனைச் செலவழிக்க வேண்டுமென அவர்கள் உம்மை வினவுகின்றனர். சொல்வீராக: மேலதிகமாக எஞ்சுபவற்றைச் செலவழியுங்கள். அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் உலகம் பற்றியும், மறுமை பற்றியும் நீங்கள் சிந்திக்கலாம் என்பதற்காக வசனங்களை உங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்கிறான்.

(வசனம்: 219)

மது அருந்தலை ஒரு போதும் அல் குர்ஆன் அனுமதிக்கவில்லை. அதுவொரு பிழையான பாவகரமான செயற்பாடு என்றே அது கருதி வந்தது. மது அருந்தி சுய சிந்தனையை இழந்து ஏறத்தாழ மூளையற்று திரிய விரும்புவவன் ஒன்று உலகில் பெரிய இலட்சியங்களோடு வாழாது சிறிய சிறிய தேவைகளோடு மட்டும் வாழ்வை முடித்துக் கொள்பவனாக இருக்க வேண்டும். அல்லது மன உளைச்சலையும், விரக்தியையும், கவலையையும் தீர்த்துக் கொள்ள யதார்த்த உலகை மறந்து கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்க விரும்புவவனாக இருக்க வேண்டும். அல்லது ஏதோவொரு சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் குடிக்க ஆரம்பித்து அது ஒரு பழக்கமாகப் போய் விட்டுக் கொள்ள முடியாமல் அதில் மூழ்கிப் போனவனாக இருக்க வேண்டும்.

மது அருந்தல் ஒரு நல்ல பழக்கமென மனித உடற்கூறோடு சம்பந்தப்படும் மருத்துவமும் கூறவில்லை. மார்க்கங்களும் இதனை அனுமதிக்கவில்லை. மனிதன் இயற்றிய சட்டங்கள் கூட இதனை ஒரு நிர்ப்பந்தத்தால் அனுமதிக்க

கின்றனவே தவிர அதனை ஒரு நற்செயலென அவையும் கூறவில்லை. மருத்துவ ஆய்வுகள் இதனால் உடலுக்கு விளையும் பயங்கரத் தீமைகளையே சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில் இந்த வசனங்கள் உணர்த்தும் கருத்துக்களை கீழ்வருமாறு தரலாம்:

1. மதுவும், சூதும் அரசிகள் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்து ஆழ்ந்து போன பழக்கவழக்கங்கள். எனவே, அவற்றை எடுத்த எடுப்பில் உடனடியாகக் களைவது சாத்தியமானதல்ல என்பதோடு அது ஒரு சரியான, நுணுக்கமான அணுகுமுறையுள்ளது. இந்த வகையில் பொதுவாக அல் குர்ஆனின் வழிகாட்டல் பற்றியும், பயிற்றுவிக்கும் முறை பற்றியும் சுருக்கமாகப் பார்ப்பது பொருத்தம்.

நம்பிக்கைகள் சார்ந்த பகுதி பற்றியும், மனித வாழ்வின் அடிப்படை உண்மைகள் பற்றிப் பேசும்போதும் அல் குர்ஆன் இறுதியானதுவும், முடிவானதுமான பிரயோகங்களைப் பாவித்து விளக்கும். ஏனெனில் கருத்து ரீதியான மாற்றம், சிந்தனை ரீதியான உண்மைகள் என்பவற்றுக்கு படிமுறையொழுங்கு கிடையாது.

ஆனால் நடைமுறை யதார்த்தத்திற்கு வருகையில் அதாவது அல் குர்ஆன் மனிதனை ஊறிப் போன, பிழையான பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து மீட்ட முயலும்போது படிமுறை ஒழுங்கையும், ஓரளவு நீண்ட பயிற்சி முறையையும் கையாளும்.

வட்டி அரசிகளது சமூகப் பொருளாதார வாழ்வில் வேரூன்றி, புரையோடிப்போன வியாபார வழக்கு. எனவே, அதனை மிக இறுதிக் காலப் பிரிவிலேயே அல் குர்ஆன் தடை செய்தது. அடிமை முறையும் இவ்வகைப் பண்பைக் கொண்டது மட்டுமல்ல அது சர்வதேச ரீதியான வழக்காகவும் காணப்பட்டது. எனவே, அதனை சர்வதேச மாற்றத்திற்கு விட்டுவிட்டது. அந்தவகையில் யுத்தம் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளில் அதனைத் தடை செய்தது.

இப்பின்னணியில் வருவதே இவ்விரு பழக்கவழக்கங்களும். மதுவையும், சூதாட்டத்தையும் தடை செய்ததன் ஒரு கட்டம் இது. தொழுகையின்போது போதையுடன் அதனை அணுகாதீர்களென இன்னொரு கட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்ததன் பின்னர்தான் முற்றாக அதனை அல் குர்ஆன் தடை செய்தது.

இவ்வாறு மனிதன் எங்கிருக்கிறானோ அக்கட்டத்திலிருந்து மனிதனைத் தாக்கி விட முயல்கிறது அல் குர்ஆன். அவனது சமூக, மானசீக யதார்த்தத்தை அது ஒருபோதும் மறப்பதில்லை. எனவே, தாங்க முடியாத கடும அழுத்தங்களை அவன்மீது அது பிரயோகப்பதில்லை. மெதுவாகவும், நிதானமாகவும் அவனை அது தான் விரும்பும் உயர் நிலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறது. இங்கு மது, சூதாட்டம் பற்றி மக்களே கேள்வியெழுப்பும் நிலைக்கு அவர்களை அல் குர்ஆன் கொண்டு வந்தது. இப்பழக்கவழக்கங்களில் காணப்படும் தீமைகளை அவதானித்தே இக்கேள்வியை அவர்கள் கேட்டனர். அப்போதும் இறைவன் -அல்லாஹ்- அவசரப்பட்டு அவற்றை உடனே தடை செய்யாமையை இங்கு நன்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

2. மதுவிலும், சூதாட்டத்திலும் சில பயன்களும் உள்ளன என யதார்த்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அல் குர்ஆன் இங்கு பேசுவது அவதானிக்கத்தக்கதாகும். எப்பயனும்ற்ற, முழுக்க முழுக்கத் தீங்கான எப்பொருளும் இறை படைப்பில் கிடையாது. தீமையோ நன்மையோ மிகைத்துக் காணப்படுவது தான் பொருட்கள், நடத்தைகளில் காணப்படும் உண்மையாகும். இந்த வகையில் அல்லாஹ் சட்டமியற்றும் விதியொன்றை இங்கு சுட்டிக் காட்டுகிறான். தீமைகள் மிகைத்திருப்பதே ஒரு பொருள் அல்லது நடத்தை தடை செய்யப்படக் காரணம் என்பதுவே அந்த விதியாகும்.

இவ்வசனத்தின் அடுத்த பகுதி செலவழித்தல் பற்றி அமைகிறது:

ஏதனைச் செலவழிக்க வேண்டுமென அவர்கள் உம்மை வினவுகின்றனர்.

சொல்வீராக: மேலதிகமாக எஞ்சுபவற்றைச் செலவழியுங்கள்.

(வசனம்: 219)

மீண்டும் முன்பு கேட்ட அதே கேள்வி. ஆனால் அதற்கான பதில் வேறு வகையில் அமைகிறது. ஏதனை செலவழிக்க வேண்டும் என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக இங்கு அல் குர்ஆன் 'அல் அப்வு' எனப் பதில் கூறுகிறது. 'அல் அப்வு' எனின் எஞ்சியது என்று பொருள். அதாவது தனது சொந்தத் தேவைகள், தன்னால் பராமரிக்கப்படுவோர் தேவைகள் போக எஞ்சியவற்றை செலவழித்தல் என்பதுவே இவ்வசனத்தின் கருத்தென இமாம் இப்னு கஸீர் கூறுகிறார். அது இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) கொடுத்த கருத்தெனவும் மேற்கோள் காட்டுகிறார். இதனை கீழ்வரும் ஹதீஸ்கள் விளக்குகின்றன:

1. "செல்வ வசதியோடுருக்கையில் செலவழித்தலே சிறந்த தர்மமாகும். மேலிருக்கும் கை கீழிருக்கும் கையைவிடச் சிறந்தது. உன் பராமரிப்புக்குட்படுபவர்களிலிருந்து ஆரம்பி."

(ஸஹீஹ் முஸ்லிம் - அறிவிப்பாளர் ஹகீம் இப்னு ஹிஜாம் (ரழி))

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-263

2. இறை தூதர் (ஸல்) ஒரு மனிதனை நோக்கிக் கூறினார்கள்: “உன்னிலிருந்து ஆரம்பித்து உனக்காகச் செலவழி. எஞ்சினால் உனது குடும்பத்தாருக்குச் செலவழி. உனது குடும்பத்தாருக்குச் செலவழித்ததன் பின்னரும் எஞ்சினால் உறவினர்களுக்குச் செலவிடு. உறவினர்களுக்குக் கொடுத்ததன் பின்னரும் எஞ்சினால் இவ்வாறு இவ்வாறெல்லாம் செலவழி.”¹
(முஸ்னத் அல் இமாம் அஹ்மத் - அறிவிப்பாளர் ஜாபிர் (ரஹி))

இப்பகுதியில் மனிதனின் இயல்பு நிலையை அவதானித்து இக்கடமையை விளக்கியதனைக் காணமுடிகிறது.

இந்த வசனத்தை முடிக்கையில் கீழ்வருமாறு அல் குர்ஆன் கூறுகிறது:

அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் உலகம் பற்றியும் மறுமை பற்றியும் நீங்கள் சிந்திக்கலாம் என்பதற்காக வசனங்களை உங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்கிறான்.
(வசனம்: 219)

இவ்வசனம் இறை சட்டங்களை ஆராய்ந்து விளங்க வேண்டும் எனச் சொல்கிறது. அவ்வாறு விளங்க முற்படும்போது உலகையும், மறுமையையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்கிறது. ஏனெனில் உலகம் முழுமையற்ற ஒரு பக்கம் மட்டுமே. சிந்தனையை அதனோடு சுருக்கிக் கொண்டால் முடிவுகள் சரியாக அமைய முடியாது போகலாம்.

மது, சூதாட்டம், செலவழித்தல் என்பவற்றின் உலக விளைவுகள் யாவை? மறுமையின் விளைவுகள் யாவை? இரண்டையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். தீவிரமாக மறுமையின் பக்கம் மட்டும் நின்றால் துறவறத்திற்கு நெருக்கமான, இறுக்கமான, பின்பற்றக் கஷ்டமான சட்டங்களே அச்சிந்தனைப் பாங்கிலிருந்து பிறக்கும். அவ்வாறே உலகப் பக்கம் மட்டும் சார்ந்து நின்றால் எக்கட்டுப்பாடுமற்ற போக்கு உருவாகிவிடக் கூடும். குறிப்பாக செலவழித்தல் பகுதியில் உலகப் பக்கத்தை மட்டும் நோக்கினால் செல்வ அழிவு போன்று அது தோன்ற இடமுள்ளது. இந்நிலையில் மறுமையின் பயன்பாடு சுருத்திற் கொள்ளப்படும்போதுதான் செலவழித்தலின் முழுப் பயனும் தெளிவாகிறது. இறை சட்டங்களின் பண்பு பற்றி இப்பகுதியில் குறிப்பிடப்படும் இரண்டாவது விதி இது.

உலகம், மறுமை என்ற மனித வாழ்வின் இரு பகுதிகளும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டே இங்கு சட்டங்கள் இயற்றப்படுகின்றன. எனவே, இரு உலகு பற்றிய சிந்தனையும், அவற்றிடையே சமநிலை காண்பது பற்றிய அறிவும் இருக்கும்போதுதான் இறை சட்டங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-263

அடுத்த வசனம் அநாதைகள் பராமரிப்பு பற்றிச் சொல்கிறது.

...وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَامَىٰ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ ۚ وَإِنْ تُخَالِظُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ

مِنَ الصَّالِحِينَ ۗ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْنَتَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾

அநாதைகள் பற்றி உம்மிடம் அவர்கள் வினவுகின்றனர். சொல்வீராக: அவர்களுக்கான சீர் நிலைகளை ஏற்படுத்துவது சிறந்ததே. நீங்கள் அவர்களோடு கலந்து வாழின், அவர்கள் உங்களது சகோதரர்களாவர். சீர்கேடுகளைச் செய்பவர்களையும், சீர்நிலைகளை ஏற்படுத்துபவர்களையும் அல்லாஹ் அறிகிறான். அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால் உங்களைக் கஷ்டப்படுத்தியிருக்கலாம். நிச்சயமாக அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்தவனும் ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவனுமாவான்.

(வசனம்: 220)

கூட்டுப் பராமரிப்பு என்பது முஸ்லிம் சமூகத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்று. முஸ்லிம் சமூகம் தன் பலவீனர்களது நலனை கவனிக்க வேண்டுமென்பது இறை கட்டளையாகும். அநாதைகள் பலவீனர்கள். தந்தையை இழந்து சிறியவர்களாக இருக்கும் அவர்கள் நன்கு பொறுப்புடன் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும். அவர்களையும் பராமரிக்க வேண்டும். அவர்களின் செல்வத்தையும் காக்க வேண்டும்.

இக்கருத்தைப் புரிந்து கொண்ட மதீனா முஸ்லிம் சமூகத்தில் பலர் அநாதைகளைப் பராமரித்தார்கள். அவர்களது செல்வங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். அப்போது தமது உணவை தமது பராமரிப்புக்குட்பட்ட அநாதைகளின் உணவோடு கலந்தார்கள். தங்களது செல்வங்களோடு அவர்களின் செல்வங்களையும் கலந்து வியாபாரம் போன்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்கள். இதனால் சில போது அநாதைகளின் செல்வம் பாதிப்புக்குட்பட்டது.

இந்நிலையில் அநாதைகளின் செல்வத்தைச் சாப்பிடுவது சம்பந்தமாக எச்சரிக்கும் வசனங்கள் இறங்கின. அப்போது நபித் தோழர்கள் தமது பராமரிப்புக்குட்படும் அநாதைகளின் செல்வங்களை தனியாகப் பிரித்து வைக்க முயற்சித்தார்கள். சிலபோது அநாதைகளுக்கான உணவு அவர்களுக்கு சாப்பிடக் கொடுக்கப்பட்டு எஞ்சியபோது அடுத்த முறை சாப்பிடட்டும் என்று தனியாக வைத்து விடுவார்கள். அது சில வேளை பழுதடைந்துவிடக் கூடிய நிலையும் ஏற்பட்டது.

இப்படிப் பல்வேறு சங்கடங்களுக்கும், கஷ்டங்களுக்கும் அநாதைகளின் செல்வங்களைப் பராமரிப்போர் உட்பட வேண்டியேற்பட்டது. இப்பின்னணியில் அநாதைகள் பற்றிய இக்கேள்வி எழுந்தது. இந்த வசனம் இக்கேள்விக்குத்

தீர்வு சொல்கிறது. அத்தீர்விலிருந்து கீழ்வரும் விடயங்களை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

1. அநாதைகளை நலையைச் சீர்படுத்தல், அவர்களது செல்வங்களை ஒழுங்கு படுத்தல் என்பன மிகவும் உயர்ந்த நற்செயல்களாகும்.
2. அநாதைகளோடு கலந்துறவாடல் அனுமதிக்கப்பட்டதாகும். தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் பராமரிப்போர், அநாதைகள் இரு சாரரது செல்வங்களும் கலத்தல் கலந்துறவாடலின் ஒரு பொருளாகும். ஏனெனில் பராமரிப்பாளர்களுக்கும், அநாதைகளுக்குமிடையிலான உறவு சகோதரத்துவம் ஆகும். சகோதரர்களுக்கிடையில் இவ்வாறான கலந்துறவாடல் காணப்படல் இயல்பானது.
3. சீர்படுத்தல், சீர்குலைத்தல் இவ்விரு நிலைகளில் யார் இருக்கிறார் என்பதை இறைவன் -அல்லாஹ்- நன்கறிவான். இப்பகுதியில் இறைபயமே முதல் காவலாளி.

மிகவும் இறுக்கமாகவும், அளவு மீறிய நுணுக்கத்துடனும் இங்கு சட்டங்களை இடல் உண்மையில் அநாதைகளின் நலனையே பாதிக்கும். எனவே, இறைபயத்தை மனதில் கொண்டு அநாதைகளை விடயங்களில் உறவாடலே அடிப்படையாக அமைய வேண்டும்.

4. இறைவன் -அல்லாஹ்- யாவரையும் மிகைத்த சக்தி கொண்டவன். எனவே, அவன் விரும்பியிருந்தால் இறுக்கமான சட்டங்களையிட்டு உங்களைக் கஷ்டப்படுத்தியிருக்க முடியும். ஆனால் அவன் அதனை விரும்பவில்லை. ஏனெனில் இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிவும், ஞானமும் கொண்டவன்.

எனவே, அல்லாஹ் மனித நலன், மனித யதார்த்தம், சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தத்தக்க இலகு தன்மை என்பவை அனைத்தையும் அவதானித்தே சட்டமியற்றுகின்றான்.

சமூகத்தில் எழுந்த பல கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லி, பல பகுதிகள் சார் விளக்கங்களைச் சொன்ன ஸூரா இப்போது குடும்ப வாழ்வோடு சம்பந்தப்பட்ட விரிந்த ஒரு சட்ட விளக்கத்தை அடுத்த பகுதியில் தருகிறது.

VII

குடும்ப வாழ்வு - சில சட்ட ஒழுங்குகளும், கொள்கைகளும்

(221 - 242)

அல்லாஹ்வுக்கு இணை வைக்கும் பெண்களை, அவர்கள் இறை நம்பிக்கை கொள்ளும் வரை திருமணமுடிக்காதீர்கள். அடிமையாயிருக்கும் இறை நம்பிக்கையுள்ள பெண்ணே இணை வைக்கும் பெண்ணைவிடச் சிறந்தவள். அவள் உங்களுக்குக் கவர்ச்சியாகத் தெரிந்த போதிலும் கூட.

அல்லாஹ்வுக்கு இணை வைப்போருக்கு அவர்கள் இறை நம்பிக்கை கொள்ளும் வரை திருமணமுடித்துக் கொடுக்காதீர்கள். அடிமையாயிருக்கும் இறை நம்பிக்கையுள்ள ஆணை இணை வைக்கும் ஆணைவிட, அவன் உங்களுக்குக் கவர்ச்சியாகத் தெரிந்த போதிலும் கூடச் சிறந்தவன். அவர்கள் நரகின் பக்கம் அழைக்கின்றனர்.

அல்லாஹ் தன் உத்தரவின் மூலம், சுவனம் மற்றும் மன்னிப்பின் பக்கம் அழைக்கின்றான்.

அவன் தனது வசனங்களை மக்களுக்கு அவர்கள் உணர்வு பெற வேண்டும் என்பதற்காக விளக்கிச் சொல்கின்றான். (221)

وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّىٰ تُؤْمِنَ

وَلَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا

أَعْجَبَتْكُمْ

وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا

وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَا

أَعْجَبَكُمْ

أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ

وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ

وَيُبَيِّنُ ءَايَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ

يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ
قُلْ هُوَ آدَى

فَاعْتَرِلُوا الْبَسَاءَ فِي الْمَحِيضِ
وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّى يَطْهَرْنَ

فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ
حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ
وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٣٣﴾

نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَكُمْ

فَأْتُوا حَرْثَكُمْ أَنْى شِئْتُمْ
وَقَدِمُوا لِأَنْفُسِكُمْ
وَاتَّقُوا اللَّهَ

وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُلْقَوَةٌ
وَيَبِّئِرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٤﴾

وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ
تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ النَّاسِ
وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾

மாதவிடாய் பற்றி அவர்கள் உம்மிடம்
வினவுகிறார்கள்.

சொல்வீராக: அது ஒருவகை
நோவினையாகும்.

எனவே, மாதவிடாய் காலத்தில்
பெண்களைவிட்டு விலகி இருங்கள்.

அவர்கள் தூய்மையாகும் வரை
அவர்களை அணுகாதீர்கள்.

அவர்கள் தூய்மையடைந்துவிட்டால்
அல்லாஹ் கட்டளையிட்டவாறு

அவர்களிடம் செல்லுங்கள்.

அல்லாஹ் பாவமன்னிப்பு

வேண்டிபவர்களையும் தூய்மையை

மேற்கொள்பவர்களையும்

நேசிக்கிறான். (222)

உங்களது மனைவியர் உங்களுக்கான

விளை நிலங்களாவர்.

நீங்கள் விரும்பியவாறு உங்களது

விளைநிலங்களுக்குச் செல்லுங்கள்.

உங்களுக்காக முன் கூட்டியே

செய்தனுப்புங்கள்.

அல்லாஹ்வைப் பயந்துகொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் அவனை சந்திப்பீர்கள்

என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

இறைநம்பிக்கை கொண்டோருக்கு

நன்மாராயம் சொல்வீராக. (223)

நற்காரியங்கள் புரிதல், இறைபய

உணர்வைப் பெறுதல், மக்களிடையே

இணக்கத்தை ஏற்படுத்தல்

என்பவற்றுக்குத் தடையாக அமையும்

வகையில் நீங்கள் செய்யும்

சத்தியங்களுக்கு அல்லாஹ்வை

கருவியாக்காதீர்கள்.

அல்லாஹ் ஆழ்ந்து

செவியுறுபவனாகவும்,

நன்கறிந்தவனாகவும் உள்ளான். (224)

நீங்கள் செய்யும் கருத்தற்ற சத்தியங்களுக்காக அல்லாஹ் உங்களை குற்றங் காண மாட்டான். ஆனால் உங்களது உள்ளங்கள் சம்பாதித்தவற்றிற்காகவே அவன் குற்றம் பிடிப்பான். அல்லாஹ் பெரும் மன்னிப்பாளனாகவும் மிகுந்த அமைதிப் போக்குக் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (225)

தங்கள் மனைவியரை

நெருங்குவதில்லை என சபதம் செய்து விலகியிருப்பவரைப் பொறுத்தவரையில், நான்கு மாதங்கள் வரை பொறுத்திருக்கலாம். அதற்குள் அவர்கள் திரும்பிவிட்டால் அல்லாஹ் மிகுந்த மன்னிப்பாளனாகவும் கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். (226)

விவாகரத்து செய்வதாக உறுதி கொண்டுவிட்டால் அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனாகவும் நன்கறிந்தவனாகவும் உள்ளான். (227)

விவாகரத்து செய்யப்பட்ட பெண்கள் மூன்று தூய்மையான காலங்கள் வரை பொறுத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதிநாளையும் நம்பிக்கை கொள்பவர்களாயின் தமது கருவறைகளில் அல்லாஹ் படைத்திருப்பதை மறைத்தல் அவர்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டதல்ல.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ
وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبْتُمْ
قُلُوبَكُمْ
وَاللَّهُ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٢٥﴾

لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ
أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ
فَإِنْ فَأَوْ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ
فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ
وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ
فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ

அவர்களது கணவர்கள் நிலைமையைச் சீர்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினால் அவர்களை மீட்டிக் கொள்ள அவர்களுக்கு மிகுந்த உரிமையுண்டு. நியாயமான ஒழுங்கில் பெண்களுக்கு ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் செலுத்த வேண்டிய கடமைகள் இருப்பதை ஒத்த வகையில் அவர்கள் பெற வேண்டிய உரிமைகளும் உள்ளன. ஆண்களுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு. அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்தவனாகவும், ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவனாகவும் உள்ளான். (228)

விவாகரத்து என்பது இரு முறையே ஆகும். ஒன்று அவர்களைச் சிறந்த முறையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது அழகிய முறையில் விடுவித்து விட வேண்டும். அந்நிலையில் கணவன் மனைவியராகிய நீங்கள் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலை நாட்ட மாட்டோம் என பயந்தாலன்றி மனைவிக்குக் கொடுத்தவற்றிலிருந்து எதனையும் பெறுவது ஆகுமானதல்ல. அவர்களிருவரும் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலைநாட்ட மாட்டார்களென நீங்கள் பயந்தால், மனைவி ஈடாக ஏதேனும் கொடுத்துப் பிரிந்துவிடுவதில் அவர்கள் இருவர் மீதும் குற்றமில்லை.

وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا

وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ

وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ

وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٨﴾

الطَّلُقُ مَرَّتَانٍ

فَأَمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَانٍ

وَلَا يَجِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ

شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ

فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا

جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ

இவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். நீங்கள் அவற்றை மீறிவிடாதீர்கள். யார் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளை மீறுகிறார்களோ அவர்கள் அநியாயக்காரர்களாவர். (229)

அவளை அவன் (மூன்றாம் முறையாக) விவாகரத்துச் செய்தால் இன்னொரு கணவனை மணந்து விவாகரத்துச் சொல்லப்படும் வரை அவனுக்கு அவள் ஆகுமானவளல்ல. ஆனால் இரண்டாம் கணவன் விவாகரத்துச் சொன்னால் அவர்களிருவரும் தாம் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளை நிலைநாட்டுவோம் என எண்ணினால் மண வாழ்வுக்குத் திரும்புவதில் அவர்கள் மீது குற்றமில்லை. அவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். அறிவுடையோருக்கு அவற்றை அவன் விளக்குகிறான். (230)

நீங்கள் பெண்களை விவாகரத்து செய்து அவர்களின் தவணை முடியும் தருவாயை அடைந்துவிட்டால் சிறந்த முறையில் அவர்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அல்லது நல்ல முறையில் அவர்களை விடுவித்து விடுங்கள். வரம்பு மீறும் நோக்கில், தீங்கு விளைவிக்கும் வகையில் அவர்களை வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். யார் அவ்வாறு செய்கிறாரோ அவர் தனக்குத்தானே அநியாயம் செய்து கொள்கிறார்.

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا
وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدِ حَتَّى
تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ
فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا
إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ
وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٣٠﴾

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَلَبُغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرَّحُوهُنَّ
بِمَعْرُوفٍ
وَلَا تُنْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِيَتَعْتَدُوا
وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ

அல்லாஹ்வின் வசனங்களை பரிசாசமாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அல்லாஹ் உங்கள்மீது புரிந்துள்ள அருட்கொடைகளை நினைவில் கொள்ளுங்கள். மேலும் அவன் உங்களுக்கு இறக்கிய வேதத்தையும், ஞானத்தையும் நினைவு கூருங்கள். இவ்வாறு அவன் உங்களுக்கு உபதேசிக்கிறான். அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வோடிருங்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் நன்கறிந்தவன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். (231)

நீங்கள் பெண்களை விவாகரத்துச் சொல்லி அவர்கள் தமது தவணையை அடைந்து விடுகிறார்கள்; இந்நிலையில் அவர்கள் நல்ல முறையில் பரஸ்பர திருப்தியுடன் தமது கணவர்களை திருமணமுடிக்க விரும்பினால், அதனை நீங்கள் தடை செய்யாதீர்கள். உங்களில் அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு இவ்வாறு உபதேசிக்கப்படுகிறது. இதுவே உங்களது வளர்ச்சிக்குக் காரணமானதாகவும், உங்களது தாய்மையைப் பாதுகாப்பதாகவும் அமையும். அல்லாஹ் அறிகிறான் நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். (232)

وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا
وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ
يَعْظُمُ بِهِ
وَاتَّقُوا اللَّهَ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٣١﴾

وَإِذَا طَلَقْتُمُ الْبَيَّسَاءَ فَبَلَّغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا
تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا
تَرَاضُوا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ
ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ
بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
ذَلِكَ لَكُمْ أَزْوَاجٌ لَكُمْ وَأَظْهَرُ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾

பால் குடியைப் பூரணப்படுத்த

வேண்டுமென யாரும் விரும்பினால்
தாய்மார்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு
இரண்டு வருட காலம் பாலூட்டுவர்.
அத்தாய்மார்களுக்கு சிறந்த
முறையில் உணவளிப்பதுவும்,
உடைகொடுப்பதுவும் இந்நிலையில்
குழந்தைகளின் தந்தையரின்
பொறுப்பாகும்.

யார் மீதும் அவரது சக்திக்கு
ஏற்பவேயன்றி பொறுப்பு
சுமத்தப்பட மாட்டாது.

தாய்க்குக் குழந்தையின் காரணத்தால்
தீங்குவிளைவிக்கப்படக் கூடாது.

தந்தைக்கும் தனது குழந்தையால்
தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது.

வாரிசுக்காரர் மீதும்

இப்பொறுப்புக்கள் உள்ளன.

அவர்களிருவரும் பரஸ்பர திருப்தி,
ஆலோசனையின் அடிப்படையில்,

பால் குடியை நிறுத்த விரும்பினால்
அவ்விருவர் மீதும் குற்றமில்லை.

நீங்கள் செவிலித் தாய்கள் மூலம்
பாலூட்ட விரும்பினால் அவர்களுக்

குக் கொடுக்க வேண்டியதை சிறந்த
முறையில் கொடுத்துவிட்டால்

அதிலும் குற்றமில்லை.

அல்லாஹ் பற்றிய பய

உணர்வோடிருங்கள்.

நீங்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ்

நன்கு அவதானிப்பவனாக உள்ளான்

என்பதை அறிந்து

கொள்ளுங்கள். (233)

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلِينَ كَامِلِينَ

لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ

وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ

بِالْمَعْرُوفِ

لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا

لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ

بِوَالِدِهِ

وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ

فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِّنْهُمَا

وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا

وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِعُوا بِوَالِدِكُمْ فَلَا

جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ

بِالْمَعْرُوفِ

وَاتَّقُوا اللَّهَ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

உங்களில் யாரேனும் தம்மனைவியரை விட்டுவிட்டு மரணித்துவிட்டால் அம்மனைவியர் நான்கு மாதங்கள் பத்து நாட்கள் திருமண முடிக்காது காத்திருக்க வேண்டும். அத்தவணையை அவர்கள் அடைந்து விட்டால் தம்விடயத்தில் அவர்கள் சிறந்த முறையில் செயற்பட்டுக் கொள்ள முடியும். அந்நிலையில் உங்கள் மீது அது குற்றமாகாது. அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை ஆழ்ந்து அறிபவனாக உள்ளான். (234)

இத்தா காலத்தில் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் விருப்பத்தை மறைமுகமாகத் தெரிவிப்பதிலோ அல்லது உங்கள் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருப்பதிலோ தவறில்லை. நீங்கள் அவர்களைப் பற்றி எண்ணிப்பார்ப்பீர்கள் என்று அல்லாஹ் அறிவான். எனினும், இரகசியமாக அவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளாதீர்கள். அப்படி நீங்கள் பேசினால் சிறந்த முறையில் பேசுங்கள். நிர்ணயிக்கப்பட்ட தவணை நிறைவடையும் வரை திருமண ஒப்பந்தத்தை முடிவாக்காதீர்கள். உங்களது உள்ளங்களில் இருப்பவற்றை அல்லாஹ் அறிகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا
يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا
فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٤﴾

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ
خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ
عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذْكُرُونَهُنَّ
وَلَكِنْ لَا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا
قَوْلًا مَعْرُوفًا
وَلَا تَعْرِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّى يَبْلُغَ
الْكِتَابُ أَجَلَهُ
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ

அவனைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.
அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பவன், மிகுந்த அமைதியானவன் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். (235)

பெண்களை நீங்கள் தீண்டாத நிலையில் அல்லது அவர்களுக்கான மஹரை நிர்ணயிக்காத நிலையில் விவாகரத்துச் சொல்வது குற்றமல்ல.
எளிதும் அனுபவிக்கும் செல்வமாக ஏதேனும் கொடுங்கள்.
அது வசதியுள்ளவர் அவரது நிலைக்கேற்ற அளவாகவும், வசதியற்றவர் அவரது நிலைக்கேற்ற அளவாகவும் அமையலாம். அத்தோடு அது வழக்குக்கேற்ற சிறந்த தொகையாக அமைய வேண்டும்.
இது மிகச் சிறந்த நடத்தையுடையோர் மீதான கடமையாகும். (236)

மஹரை நிர்ணயித்து விட்டு அவர்களைத் தீண்ட முன்னர் நீங்கள் விவாகரத்துச் சொல்லிவிட்டால், மஹரில் பாதியைக் கொடுத்து விட வேண்டும்.
அப்பெண்கள் அம்மஹரை விட்டுக்கொடுக்கவும் முடியும். அல்லது திருமண ஒப்பந்தம் யார் கையில் உள்ளதோ அவரும் அதனை விட்டுக்கொடுக்க முடியும்.
விட்டுக் கொடுப்பதே இறைபய உணர்வுக்கு மிக நெருக்கமானதாகும். உங்களுக்கு மத்தியில் தாராள மனதுடன் நடந்து கொள்வதை மறந்து விடாதீர்கள்.
அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை நன்கு அவதானிப்பானாக உள்ளான். (237)

فَأَحْذَرُوهُ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً ۖ وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدَرُهُ ۖ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرُهُ ۖ مَتَّعَا بِالْمَعْرُوفِ ۚ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾

وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ أَوْ يَعْفُوا الَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ النِّكَاحِ ۚ

وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى ۖ وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ۚ

إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

தொழுகைகளையும், மத்தியில் அமைந்துள்ள தொழுகையையும் மிகுந்த கவனத்துடன் பேணிக்கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ்வின் முன் முற்றிலும் அடிபணிந்தவர்களாக நிலீலங்கள். (238)

அச்சம்தரும் சூழ்நிலை இருந்தால் நடந்து கொண்டோ, வாகனத்தில் பிரயாணம் செய்து கொண்டோ தொழுகங்கள். நீங்கள் பாதுகாப்பான நிலையை அடைந்துவிட்டால் நீங்கள் அறியாததை அல்லாஹ் உங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தான் என்பதற்கேற்ப அவனை நினைவுகூருங்கள். (239)

உங்களில் மனைவியரை விட்டுவிட்டு மரணமடைவோர் அம்மனைவியர் வெளியேற்றப்படக்கூடாது; அவர்களுக்கான வாழ்க்கை வசதி அளிக்கப்பட வேண்டுமென ஒரு வருடதிற்கான மரண சாசனம் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் வெளியேறினால் அவர்கள் தமக்குச் செய்து கொண்ட நல்ல விடயத்தால் உங்களுக்கெதுவும் குற்றமில்லை. அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையவனும், ஞானமுள்ளவனுமாவான். (240)

தலாக் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு அனுபவிக்கத்தக்க செல்வமாக ஏதும் வழங்கப்பட வேண்டும். அது இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களின் கடமையாகும். (241)

حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوَسْطَى
وَقَوْمُوا لِلَّهِ قَنِينًا ﴿٢٣٨﴾

فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا
فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا
لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٩﴾

وَالَّذِينَ يَتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا
وَصِيَّةً لِأَزْوَاجِهِمْ مَّتَعًا إِلَى الْخَوْلِ عَيْرٍ
إِخْرَاجٍ

فَإِنْ خَرَجَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا
فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ
وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٤٠﴾

وَالْمُطَلَّقاتِ مَتَعًا بِالْمَعْرُوفِ
حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٤١﴾

அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் நீங்கள் சிந்திக்கலாம் என்பதற்காக தனது வசனங்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறான். (242)

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾

குடும்பம் இஸ்லாமியப் பார்வையில் ஓர் அடிப்படை அலகு. இஸ்லாமிய சமூக வாழ்வின் அத்திவாரம் அதுவே. எனவே, அல் குர்ஆன் அது பற்றி விஷேட கவனம் செலுத்துகிறது. பல ஸூராக்களில் அதனை விளக்கிச் சொல்கிறது. இந்த ஸூராவில் திருமணம், விவாக முறிவின் பல வடிவங்கள், அது சார்ந்த இத்தா, குழந்தைப் பராமரிப்பு, குழந்தைக்குப் பாலூட்டல், செலவிடல் ஒழுங்கு போன்ற பகுதிகளைக் காண்கிறோம்.

இப்பிரபஞ்சம் சோடியமைப்பின் மீது எழுந்ததுள்ளது என்பது தெளிவு. பௌதீக உலகுக்கும் இது பொருந்தும்; உயிரின வாழ்வுக்கும் பொருந்தும். இப்பிரபஞ்ச விதியைப் பின்பற்றி இஸ்லாம் விளக்கும் குடும்ப வாழ்வும் எழுகிறது. மனிதனின் சிறு பிராயம், ஏனைய அனைத்து உயிரினங்களின் சிறு பிராயத்தை விட நீண்டது. மனிதன் உலகில் வகிக்கும் பங்கு மிகப் பாரியது என்ற வகையில் அவன் மிகக் கவனமாக, ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவு பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டிய தேவையுள்ளது. எனவே, இவ்வாறானதொரு குடும்ப வாழ்வொழுங்கு அவசியமாகிறது. குடும்ப நிறுவன அமைப்புக்குப் பிரதியீடாக மனித குழந்தை வளர்ப்புக்கு பொருத்தமான பயிற்றுவித்தல் நிறுவன ஒழுங்கொன்றைக் காண முடியவில்லை. இப்பின்னணியிலேயே அல் குர்ஆன் குடும்பத்தை மிகக் கவனமாகத் திட்டமிட்டு ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளது.

இக்கருத்துப் பின்னணியில் இந்த வசனங்களில் கீழ்வரும் உண்மைகளை அவதானிக்க முடிகிறது:

1. அல் குர்ஆன் இங்கே வெறும் சட்டங்களை ஒரு வரண்ட அமைப்பில் முன்வைக்கவில்லை. அடிக்கடி இறைபய உணர்வு, இறை நினைவு, இறை வனுடனான தொடர்பு, அவனைச் சந்தித்தல் என்ற கருத்துக்களை கூறிச் செல்கிறது. இவ்வாறு குடும்ப வாழ்வை வணக்கங்களில் ஒன்றாக இவ்வசனங்கள் காட்டுகின்றன. இந்த வகையில் ஒரு முஸ்லிம் குடும்ப வாழ்வை ஒரு பிரதான வணக்கமாகப் கருதி அதற்கேற்ப தனது வாழ்வைக் கொண்டு செல்வான்.

அணுகாதீர்கள். அவர்கள் தூய்மையடைந்துவிட்டால் அல்லாஹ் கட்டளை யிட்டவாறு அவர்களிடம் செல்லுங்கள். அல்லாஹ் பாவமன்னிப்பு வேண்டி அவர்களையும் தூய்மையை மேற்கொள்பவர்களையும் நேசிக்கிறான்.

உங்களது மனைவியர் உங்களுக்கான விளை நிலங்களாவர். நீங்கள் விரும்பியவாறு உங்களது விளை நிலங்களுக்குச் செல்லுங்கள். உங்களுக்காக முன் கூட்டியே செய்தனுப்புங்கள். அல்லாஹ்வைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவனை சந்திப்பீர்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளுங்கள். இறைநம்பிக்கை கொண்டோருக்கு நன்மாராயம் சொல்வீராக.

(வசனம்: 221-223)

ஓர் ஆணும், பெண்ணும் திருமணத்தின் மூலம் ஒன்றிணைவது தமது காம உணர்வைத் தீர்த்துக் கொள்ள மட்டுமல்ல. திருமணத்திற்கென்று தனியான இலக்குள்ளது. திருமண வாழ்க்கைக்கென நோக்கங்களும் உள்ளன. ஒரு விவசாயி நிலத்தில் பயிரிட முற்படும் செயற்பாட்டிற்கு இதனை ஒப்பிடலாம். எவ்வாறு அப்போது விவசாயி உணர்வுபூர்வமாக, செயற்திறனோடு அவ்விட யத்தைக் கவனத்திற் கொள்வானோ அவ்வாறே திருமண உறவில் ஈடுபட விரும்புவவர்கள் அவ்விடயத்தில் ஆழ்ந்த கவனம் கொள்ள வேண்டும். இந்த வகையில் மூன்று பிரதான அம்சங்கள் இங்கே கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டுமென இவ்வசனங்கள் சொல்கின்றன.

1. இறை நம்பிக்கை வாழ்க்கைத் துணையைத் தெரிவு செய்யும்போது முதல் முக்கியத்துவம் வாழ்ந்த அம்சமாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏனெனில் கணவன், மனைவித் தொடர்பென்பது மிக ஆழ்ந்த தொடர்பு. அனைத்து வகைத் தொடர்புகளைவிடவும் மிக நெருக்கமான தொடர்பு. சற்று நேரத்திற்கான தற்காலிக தொடர்பல்ல அது; நிரந்தரத் தொடர்பு. உள்ளங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் தொடர்பு. சுற்றியுள்ள குடும்பத்தில் அது ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு பாரியது. அவ்வாறே அதன் சமூக ரீதியான பாதிப்பும் மிகவும் ஆழ்ந்தது. எனவே, நம்பிக்கை ரீதியாக வேறுபட்ட இருவர் ஒன்றிணையும்போது அது குடும்ப உறவின் அழிவுக் காரணியை தன்னகத்தே ஆரம்பத்திலேயே கொண்டதாக அமைந்துவிடுகிறது. இந்நிலையில் இருவரும் புரிந்துணர்வு நோக்கில் நம்பிக்கைப் பகுதியில் விட்டுக் கொடுப்பு நிலைக்கு வந்துவிட்டால் இறை நம்பிக்கையாளன் தனது மார்க்கத்தையும் இழந்து, தனது வாழ்வின் இறுதி நல்ல முடிவையும் இழப்பான். நம்பிக்கைப் பகுதியில் எந்த விட்டுக் கொடுப்புக்கும் வராது வாழ முயன்றால் எந்நேரமும் பிரச்சினைகளோடும், சண்டைகளோடும், குழப்பங்களோடுமே வாழ்வு ஓடும். இது இறுதியில் பிளவுக்கே வழிவகுக்கும்.

இந்த வகையில்தான் இறை நம்பிக்கை கொண்ட அடிமைப் பெண் இணைவைத்து வணங்கும் பெண்ணைவிடச் சிறந்தவள். அவ்வாறே இறை நம்பிக்கை கொண்ட அடிமை ஆண் இணை வைத்து வணங்கும் ஆணை விடச் சிறந்தவன். வெறும் உடற் கவர்ச்சிக்குட்படாது நோக்கினால் இந்த உண்மையை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று இப்பகுதியின் ஆரம்ப வசனம் சொல்கிறது. எனவே, இறை நம்பிக்கைப் பாதைக்கு வராத வரையில் இவ்வாறான திருமண உறவுகளை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென அவ்வசனம் எச்சரிக்கிறது. ஒரு முஸ்லிம் ஆணோ, பெண்ணோ இணை வைத்து வணங்கும் ஆண் அல்லது பெண்ணை திருமணமுடித்தல் இந்த வகையில் தடை செய்யப்பட்டதாகும்.

அடுத்து அந்த வசனம் முஸ்லிமினதும், இணை வைப்பாளினதும் இலக்குகளை விளக்கிக் காட்டுகிறது. முஸ்லிமின் இலக்கு இறைவன் அழைக்கும் பாவ மன்னிப்பும், சுவர்க்கமுமாகும். இணை வைப்போரின் இலக்கு நரகமாகும். அவர்கள் அதனை நாவால் சொல்லி அழைக்காவிட்டாலும் நடத்தையால் அழைக்கிறார்கள். இறுதியில் இவ்வசனம் இவ்வுண்மைகளை மனதில் கொண்டு உணர்வு பெற வேண்டும் என்ற கருத்தில்தான் இறைவன் தன் வசனங்களை தெளிவாக விளக்குகிறான் என்கிறது. அதாவது ஒரு இறை நம்பிக்கையாளன், ஒரு இணை வைக்கும் பெண் இருவரது தொடர்பும் திருமணத்தில் போய் முடியாதிருக்க இந்த உண்மைகள் உள்ளதில் உணர்வுபூர்வமாகப் பதியப்படவேண்டுமென இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

2. இப்பகுதியின் இரண்டாவது வசனம் விளக்குவது இரு பாலாருக்குமிடையிலான உடலுறவுத் தொடர்பையாகும். சீரான, இயற்கையோடு ஒட்டியதாக அது அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இந்த வகையிலேயே மாதவிடாய் பற்றிய விளக்கம் இங்கு வருகிறது. அது உடல் நோவைத் தரும் ஒரு இயற்கைத் தொழிற்பாடு என விளக்கும் இவ்வசனம் அந்நிலையில் பெண்ணுடன் உடலுறவு கொள்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனச் சொல்கிறது. பின்னர் மாதவிடாயைவிட்டு நீங்கித் தாய்மையடைந்ததும் இறைவன் -அல்லாஹ்- கட்டளையிட்டதற்கேற்ப உடலுறவை வைத்துக் கொள்ளலாம் என அது விளக்குகிறது. இறுதியாக இரு வகை தாய்மைகளையும் சொல்லி முடிக்கிறது.

அல்லாஹ் பாவமன்னிப்பு வேண்டுகளையும் தாய்மையை மேற்கொள்பவர்களையும் நேசிக்கிறான்.

(வசனம்: 222)

பாவமன்னிப்பை வேண்டல் என்பது உளத் தூய்மை. தூய்மை மேற் கொள்ளல் என்பது உடற் சுத்தம். இவ்விருவகைத் தூய்மைகளையும் ஒன்றாக இணைத்துக் கொண்டவர்களையே இறைவன் -அல்லாஹ்- விரும்புகிறான் எனக் கூறியமை அல் குர்ஆனின் சமநிலை சிந்தனையை விளக்குகிறது. இஸ்லாம் பௌதீக உலகையும், மறுமை உலகையும் மதிக்கிறது. உடலிலும் கவனம் செலுத்துகிறது; ஆன்மாவின் தூய்மையையும் பாதுகாக்கிறது என்ற இஸ்லாத்தின் கொள்கையையே இங்கு நாம் அவதானிக்கிறோம்.

இந்த வசனத்தோடு சம்பந்தப்படும் சில சட்டங்களைக் கீழே தருகிறோம்:

- i. மாதவிடாயின்போது உடலுறவு கொள்ளல் தடை செய்யப்பட்டதாயினும் பெண்ணின் பாலுறுப்பல்லாத ஏனைய உடற்பகுதிகள் ஊடாக இன்பமனுபவித்தல் தடை செய்யப்படவில்லை. இந்த வகையில் மாத விடாய் காலத்தில் பெண்ணை ஒதுக்கி வைத்தல், அசுத்தமானவளாக அவளைக் கருதுதல் பிழையானதாகும். கீழ்வரும் அறிவிப்புகள் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன.

அ. மஸ்ரூக் (ரஹ்) ஆயிஷா (ரழி)விடம் சென்றார்:

“நான் உங்களிடம் ஒரு விடயம் பற்றிக் கேட்க விரும்புகிறேன். எனினும் வெட்கப்படுகிறேன்” என்று அப்போது கூறினார். அப்போது ஆயிஷா (ரழி) “நான் உனது தாய். நீ எனது மகன்” என்றார். அப்போது மஸ்ரூக் (ரஹ்) “ஒரு பெண் மாதவிடாயில் இருக்கும் போது அவளிடம் ஒரு கணவனுக்கு என்ன அனுமதிக்கப்படுகிறது?” எனக் கேட்டார். அதற்கு ஆயிஷா (ரழி) “அவளது பாலுறுப்பு தவிர ஏனைய அனைத்தும் அவனுக்கு அனுமதிக்கப்படுகிறது” என்று கூறினார்.

(உம்தத் அல்-தப்ஸீர் வா-1 பக்-267)

ஆ. ஆயிஷா (ரழி) கூறுகிறார்:

“இறை தூதர் (ஸல்) நான் மாதவிடாயில் இருக்கும்போது தலையைக் கழுவிவிடுமாறு சொல்வார்கள். நானும் கழுவிவிடுவேன். நான் மாதவிடாயிலிருக்கும்போது என் மடியில் சாய்ந்து கொண்டு குர்ஆன் ஒதுவார்கள்.”¹

(ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)

- ii. பெண் மாதவிடாயிலிருந்து தண்ணீரால் குளித்து சுத்தமடைந்த பின்னரே உடலுறவு கொள்ளுதல் அனுமதிக்கப்படுகிறது. தண்ணீரால் குளிக்க

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-267

முடியா நிலை இருப்பின் தயம்மும், செய்து கொள்ள வேண்டும். "அவர்கள் தூய்மையடைந்துவிட்டால்..." என்ற பிரயோகம் இக்கருத் தையே காட்டுகிறது.

iii. "அல்லாஹ் கட்டளையிட்டவாறு அவர்களிடம் செல்லுங்கள்" என்ற வசனம் பெண்ணோடு இயற்கையோடு ஒட்டிய வகையில் உரிய முறையில் உடலுறவு கொள்வதைக் குறிக்கிறது. இந்த வகையில் இயற்கைக்குப் புறம்பாக பின் துவாரத்தில் உடலுறவு கொள்வது தடை செய்யப்பட்டதாகும்.

3. ஆணும், பெண்ணும் உடலுறவை எம்முறையிலும் மேற்கொள்ளலாம் என விளக்கும் இப்பகுதியின் இறுதி வசனம் அதனைத் தொடர்ந்து சில உண்மைகளைத் தருகிறது.

ஆண் பெண் தொடர்பை அல் குர்ஆன் பல வகையில் விளக்கியுள்ளது. ஓரிடத்தில் அத்தொடர்பை உடைக்கு ஒப்பிட்டது. இன்னொரு இடத்தில் அன்பு, நேசம், அமைதி காணல் என்பவற்றின் அடிப்படையிலான தொடர்பு என்றது. இந்த இடத்தில் இச்சந்தர்ப்பத்திற்குகந்த வகையில் 'விளை நிலம்' என்ற பிரயோகத்தைப் பாவிக்கிறது. இது பெண் பற்றிய மிகத் தெளிவான உண்மையைக் காட்டுவதாகும். மனிதன் என்ற பயிரை பயிரிடும் விளை நிலமே பெண். மனித சமூகமே அவளிடமிருந்துதான் உற்பத்தியாகி வளர்கிறது என்று இப்பிரயோகம் சொல்கிறது.

இறுதியில் இவ்வசனம் இரு கருத்துக்களைச் சொல்கிறது.

அ. "உங்களுக்காக முன் கூட்டியே செய்தனுப்புங்கள்" மறுமை வாழ்வுக்காக செய்தனுப்புங்கள் என்பதுவே இதன் பொருளாகும். இவ்வுலக வாழ்வின் எச்செயலும் முழுமையாக உலக வாழ்வுக்கான செயலாக மட்டும் இருப்பதில்லை. இவ்வுலக வாழ்வேடு அது நிற்பதுவுமில்லை. அனைத்துச் செயல்களுக்கும் மறுமைப் பக்கமொன்றுள்ளது. அதனை மனிதன் மறுமையில் தான் எதிர் கொள்வான். எனவே, மறுமையின் அளவீட்டில் நற்செயலாகக் கணிக்கப்படும் செயல்களை தெரிவு செய்து செய்வதில் மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது.

ஆ. "அல்லாஹ்வைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவனைச் சந்திப்பீர்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். இறை நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு

1. தண்ணீர் இல்லாதபோது அல்லது அதனைப் பாவிக்க முடியாதபோது சுத்தம் செய்ய மாற்றீடாக அமையும் ஒரு குறியீட்டு செயன்முறையே தயம்மும் ஆகும். தொழுகைக்காகச் சுத்தமானல் என்ற வழுவையும், கடமையான குளிப்பையும் இதன் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும். இரு மணிக்கட்டுக் கைகளிலும் முகத்திலும் மண்ணால் தடவிக் கொள்வதே தயம்மும் செயற்பாடாகும்.

நன்மாராயம் சொல்வீராக” மனிதன் தன் வாழ்வின் எல்லாக் கட்டங்களையும் இறைபய உணர்வோடு கடந்து செல்ல வேண்டும். இறைவனை சந்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியையும் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு எடுத்து வைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நம்பிக்கையாளர்களுக்கான நன்மாராயத்தில் அவன் பங்கு கொள்ள முடியும்.

அல் குர்ஆனின் இம்மூன்று வசனங்களும் திருமணம் பற்றியும், உடலுறவு பற்றியும் பேசின. இவை முழுக்க முழுக்க பெளதீக செயற்பாடுகள். முழுமையாக மனிதனின் மனோ இச்சை சார் தொழிற்பாடுகள். அவற்றை அல் குர்ஆன் இங்கு விளக்கிய அமைப்பு மிக வித்தியாசமானது. அவற்றினூடே ஆன்மீகப் பாடமொன்றையே நடாத்திய அல் குர்ஆனின் இப்போக்கு உண்மையில் எவ்வளவு ஆச்சரியமானது!

அடுத்து விவாக முறிவு, இத்தா பற்றிய சட்டங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் ஆரம்பமாக மனைவியோடு உடலுறவு கொள்ளலிருந்து ஒதுங்கல் என்ற விவாகரத்துமற்ற, இணைந்து வாழலுமற்ற ‘ஈலாஉ’ என்ற தற்காலிக விவாக முறிவு விளக்கப்படுகிறது. முன்னைய வசனங்களில் உடலுறவு பற்றிய விளக்கங்கள் வந்தன. அதன் எதிர் நிலையான உடலுறவு கொள்ளலை விட்டு விலகல் முழுமையான விவாக முறிவு பற்றி விளக்கப்பட முன்னால் கொண்டு வரப்படல் பொருத்தமாக அமைகிறது.

‘ஈலாஉ’ ஒரு வகை சத்தியம். எனவே, சத்தியங்கள் பற்றிய பொதுத் தெளிவின் பின்னர் அது விளக்கப்படுகிறது.

وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤﴾
يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَئِنْ يُؤَاخِذْكُمْ بِمَا كَسَبْتُمْ فُلُوقُكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

நற்காரியங்கள் புரிதல், இறைபய உணர்வைப் பெறுதல், மக்களிடையே இணக்கத்தை ஏற்படுத்தல் என்பவற்றுக்குத் தடையாக அமையும் வகையில் நீங்கள் செய்யும் சத்தியங்களுக்கு அல்லாஹ்வை கருவியாக்காதீர்கள். அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனாகவும், நன்கறிந்தவனாகவும் உள்ளான். நீங்கள் செய்யும் கருத்தற்ற சத்தியங்களுக்காக அல்லாஹ் உங்களை குற்றங்காண மாட்டான். ஆனால் உங்களது உள்ளங்கள் சம்பாதித்தவற்றிற்காகவே அவன் குற்றம் பிடிப்பான். அல்லாஹ் பெரும் மன்னிப்பாளனாகவும் மிகுந்த அமைதிப் போக்குக் கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனங்கள்: 224,225)

இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றிய நினைவும், உணர்வும் நன்மைகள் செய்யத் தூண்ட வேண்டும். நன்மைகள் செய்வதற்கான உந்து சக்தி ஒரு இறை நம்பிக்கையாளனைப் பொறுத்தவரையில் இறைநினைவும், இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றிய உணர்வுமேயாகும். இந்நிலையில் நன்மைகள் செய்யாதிருக்க அதே இறைநினைவைப் பாவிப்பது எவ்வளவு தவறாக அமைய முடியும்! நன்மைகள் செய்யாதிருப்பதே குற்றம். அவ்வாறு செய்யாதிருக்க இறைவனையே பாவிப்பதென்றால் அது எவ்வளவு வித்தியாசமான போக்காக இருக்க முடியும்!

எனவே, இவ்வாறான செயற்பாட்டில் ஈடுபடாதீர்கள் என்று விளக்கும் இவ்வசனம் அல்லாஹ் நீங்கள் சொல்வதை, பேசுவதை நன்கு செவிமடுக்கிறான்; எங்கே நன்மை இருக்கிறதுவோ அதனைக் கண்டு அந்த அறிவுக்கேற்ப தீர்வு சொல்கிறான் என்று கூறி இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

அரபிகள் தமது பேச்சுப் போக்கில் அடிக்கடி கருத்தற்று, உண்மையான நாட்டமின்றி "அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக" என்று சொல்லிக் கொள்வார்கள். இத்தகைய கருத்தற்ற பிரயோகங்களை அல்லாஹ் குற்றமாகக் காண்பதில்லை. மாற்றமாக உள்ளத்தில் உறுதி கொண்டு செய்யும் செயல்களையே அல்லாஹ் குற்றம் காண்கிறான். அதனை "உள்ளங்கள் சம்பாதிக்கும்" என்ற பிரயோகத்தினூடாக ஆழமாக அல் குர்ஆன் தருகிறது. அல்லாஹ் மிகுந்த மன்னிப்பாளன். அமைதியான போக்குடையவன். எனவே, மக்கள் பாவிக்கும் கருத்தற்ற சொற்களை அவை இறைவனின் பெயர் சம்பந்தமாக இருந்த போதிலும் குற்றமாகக் காணாது மன்னித்து விடுகிறான். உள உறுதி கொண்டு பாவம் செய்தாலும் உடனுக்குடனேயே அவன் தண்டிப்பதில்லை. மிகவும் நிதானமாகவும், அமைதியாகவும் மனிதனின் மாற்றத்திற்கும், பாவமன்னிப்புக் கோரலுக்கும் அவன் சந்தர்ப்பம் வழங்குகிறான்.

இந்த வசனங்கள் தரும் சட்டங்கள் கீழ்வருமாறு:

1. நன்மையான காரியமொன்றைச் செய்யாதிருக்கும் நோக்கில் சத்தியம் செய்யின் அச்சத்தியத்தை முறித்து அந்த நன்மையான காரியத்தைச் செய்வது கடமையாகும். சத்தியத்தை முறித்தமைக்கான குற்றப் பரிகாரமொன்றையும் அப்போது கொடுக்க வேண்டும். கீழ்வரும் ஹதீஸ்களும் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன:

அ. அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) சொன்னார்கள்: உங்களில் ஒரு நபர் தனது குடும்பம் சம்பந்தமான ஒரு சத்தியத்தைச் செய்கிறார். அந்தச் சத்தியத்தை முறித்து அல்லாஹ் கடமையாக்கிய குற்றப் பரிகாரத்தையும் செய்கிறார். இவ்வாறு குற்றப் பரிகாரம் செய்துவிடலை விடவும் அல்லாஹ்விடத்தில் அவன் பாவியாகக் கொள்ளப்படுவதைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம், முஸ்னத் அஹ்மத்)

ஆ. யார் ஒரு சத்தியத்தை ஒரு விடயத்தின் மீது செய்கிறாரோ அவர் அதனை விட நல்ல விடயமொன்றைக் காணின் தனது சத்தியத்தை முறித்துப் பரிகாரம் செய்வதோடு அந்த நல்ல காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

(அறிவிப்பாளர் அபூ ஹுரைரா (ரழி) ஸஹீஹ் முஸ்லிம்₁)

அடுத்த வசனங்கள் மனைவியைவிட்டு ஒதுங்குவதற்காக சத்தியம் செய்வது பற்றி விளக்குகின்றன.

لَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصًا أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٢٦﴾

وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٧﴾

தங்கள் மனைவியரை நெருங்குவதில்லை என சபதம் செய்து விலகியிருப்பவரைப் பொறுத்தவரையில், நான்கு மாதங்கள் வரை பொறுத்திருக்கலாம். அதற்குள் அவர்கள் திரும்பிவிட்டால் அல்லாஹ் மிகுந்த மன்னிப்பாளனாகவும் கருணைப் பண்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளான். விவாகரத்து செய்வதாக உறுதி கொண்டுவிட்டால் அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனாகவும் நன்கறிந்தவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனங்கள்: 226,227)

“சபதம் செய்து” என்ற மொழிபெயர்ப்பு ‘யுஃலூன’ என்ற அல் குர்ஆன் சொற்பிரயோகத்தின் பொருளாகும். இந்தவகையில் ஒரு நபர் மனைவியோடு உடலுறவு கொள்ள மாட்டேன் எனச் சத்தியம் செய்தலுக்கு இப்பிரயோகத்தை அரபிகள் பாவித்தனர். குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தை சொல்லியோ அல்லது இல்லாமலோ இச்சத்தியம் அமையலாம். இந்நிலையில் இந்தச் சத்தியத்திலிருந்து மீண்டு மனைவியுடன் இணைந்து வாழ நான்கு மாதங்களை சந்தர்ப்பமாக இவ்வசனம் கொடுக்கிறது.

இவ்வாறு விவாக முறிவுமற்ற, இணைந்தும் வாழாத இடை நடுவே மனைவியை விட்டுவிடும் வழக்கு அரபிகளிடம் காணப்பட்டது. இதற்கான தீர்வையே இவ்வசனங்கள் முன்வைக்கின்றன.

இத்தகைய செயற்பாட்டை இறைவன் -அல்லாஹ்- முற்று முழுதாகத் தடை செய்யவில்லை. ஏனெனில் கணவன், மனைவிக்கிடையிலான கோபதாபங்களும், உறவு விரிசல்களும் இடைக்கிடையிலான நடைபெறுவன. இவ்வாறு இருவரும் சிறிது காலம் பிரிந்திருப்பதுவும் உறவை சீர்படுத்த ஒரு தீர்வாக அமைய முடியும். எனினும் இது மனைவிக்கு அநியாயம், பாதிப்பு வருமளவுக்குச் சென்றுவிடக் கூடாது. இந்தப் பின்னணியிலேயே இவ்வாறு பிரிந்திருக்க

1. உம்தா அல் நபலீர் - தபலீர் இப்னு கலீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-273

நான்கு மாதம் என்ற இறுதி எல்லையை அல் குர்ஆன் இங்கே கொடுக்கிறது. அதற்கிடையில் இவ்வாறு சத்தியம் செய்தவர் திரும்பி விட வேண்டும். அல்லது விவாகரத்து செய்வதாக முடிவுக்கு வர வேண்டும்.

இக்கருத்தை இங்கு அல் குர்ஆன் நான்கு இறை திருநாமங்களுடன் விளக்குகிறது. கணவன் மீண்டு வரலைக் குறிக்க அல்லாஹ் மிகுந்த மன்னிப்பாளன், ஆழ்ந்த கருணைப் பண்பு கொண்டவன் என்கிறது. அதாவது இப்பகுதியில் கணவனோ, மனைவியோ யார் தவறிழைத்திருந்தாலும் இவ்வாறு இருவரும் சுமுக நிலைக்குத் திரும்பும்போது அவர்களை இறைவன் -அல்லாஹ்- மன்னிக்கிறான்; கருணையோடு அவர்களை அங்கீகரிக்கிறான்.

விவாகரத்துச் செய்ய முடிவு செய்தல் பற்றிச் சொல்லும்போது ஆழ்ந்து செவியுறுபவன், நன்கறிந்தவன் என்ற இரு திருநாமங்களை அல் குர்ஆன் பயன்படுத்துகிறது. விவாகரத்துக்கு இட்டுச் சென்ற பேச்சு, வார்த்தைகளை அல்லாஹ் நன்கு செவிமடுத்தான். அது பற்றிய உண்மை நிலைகளை இறைவன் -அல்லாஹ்- நன்கறிந்துள்ளான் என்ற பொருளை இத்திருநாமங்கள் உணர்த்துகின்றன. இது விவாகரத்துச் செய்யும் முடிவை எந்த ஏமாற்றும், போலியுமின்றி அல்லாஹ்வை முன் நிறுத்தி எடுக்க வேண்டுமெனக் கூறுகிறது.

முன்னைய வசனங்களில் நாம் அவதானித்தது போன்றே குடும்ப விவகாரங்களை இறைபயம், இறை நினைவோடு தொடர்புபடுத்தும் அல் குர்ஆனின் போக்கையே இங்கும் காண்கிறோம்.

இவ்வசனங்கள் தரும் சட்டங்கள் கீழ்வருமாறு:

1. இவ்வாறு சத்தியம் செய்தவர் அதனை முறித்து மனைவியோடு இணைகையில் சத்தியத்தை முறித்ததற்கான குற்றப் பரிகாரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். இதுவே பெரும்பாலான சட்ட அறிஞர்களது கருத்தாகும். சத்தியத்தை முறித்தமைக்கு குற்றப் பரிகாரம் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தில் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட பொது ஹதீஸ்கள் இக்கருத்துக்கு ஆதாரமாகின்றன.
2. நான்கு மாதங்கள் சென்றதும் விவாகரத்து இயல்பாக நிகழ்ந்து விடாது. கணவன் அதற்கான முடிவை எடுக்குமாறு அப்போது வேண்டப்படுவான். ஒன்று அவன் மனைவியோடு இணைந்து வாழ வேண்டும். அல்லது விவாகரத்துச் செய்து விட வேண்டும். அவ்வாறு விவாகரத்துச் செய்யக் கணவன் மறுத்தால் நீதி மன்றம் அவனுக்குப் பதிலாக விவாகரத்தை உறுதி செய்யும். இது மாலிகி, ஷாபிஈ, ஹன்பலி மதஹபுகளுக்குட்பட பெரும்பாலான இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது கருத்தாகும். "விவாகரத்துச் செய்வதாக உறுதி கொண்டுவிட்டால்" என்ற மேற் கூறிய வசனத்தின் பிரயோகம் இக்கருத்தையே காட்டுகிறது.¹

1. உம்தா அல் தப்னீர் - தப்னீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-275

'ஈலா' என்ற கணவன், மனைவிக்கிடையிலான தற்காலிக உறவு முறிவையும், அதற்கான கால வரையறையையும் விளக்கியதன் பின்னர் அடுத்து விவாகரத்தினால் உருவாகும் முழுமையான பிரிவை ஸூரா விளக்குகிறது:

وَالْمُطَلَّقَاتُ يَرَیْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا یَجِلُّ لَهُنَّ أَنْ ۤیَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِی أَرْحَامِهِنَّ
 إِنْ كُنَّ یُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْیَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُوثَهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِی ذَٰلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ
 الَّذِی عَلَیْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَیْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَاللَّهُ عَزِیْزٌ حَكِیْمٌ ﴿۲۸﴾

விவாகரத்து செய்யப்பட்ட பெண்கள் மூன்று தூய்மையான காலங்கள் வரை பொறுத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் அல்லாஹ்வையும் இறுதிநாளையும் நம்பிக்கை கொள்பவர்களாயின் தமது கருவறைகளில் அல்லாஹ் படைத்திருப்பதை மறைத்தல் அவர்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டதல்ல. அவர்களது கணவர்கள் நிலைமையைச் சீர்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினால் அவர்களை மீட்டிக் கொள்ள அவர்களுக்கு மிகுந்த உரிமையுண்டு. நியாயமான ஒழுங்கில் பெண்களுக்கு ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் செலுத்த வேண்டிய கடமைகள் இருப்பதை ஒத்த வகையில் அவர்கள் பெற வேண்டிய உரிமைகளும் உள்ளன. ஆண்களுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு. அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்தவனாகவும், ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவனாகவும் உள்ளான்.

(வசனம்:228)

விவாகரத்துச் சொல்லப்பட்ட பெண் அடுத்த திருமணத்திற்குச் செல்ல உடனே அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் அவள் காத்திருக்க வேண்டுமென அல் குர்ஆன் இங்கு விதியாக்குகிறது. இவ்வாறு காத்திருக்கும் காலமே 'இத்தா' எனப்படுகிறது. விவாகரத்துச் சொல்லப்பட்ட பெண்கள் மூன்று 'குர்உ' காலம் அவ்வாறு காத்திருக்க வேண்டியது கடமையென இவ்வசனம் கூறுகிறது.

அத்தோடு விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பெண்கள் தமது கர்ப்பவறைகளில் அல்லாஹ் படைத்திருப்பதை மறைக்கக் கூடாது எனவும் இவ்வசனம் வற்புறுத்திக் கூறுகிறது. கர்ப்பவறையின் நிலை மாதவிடாயாகவோ அல்லது கர்ப்பந்தரித்த நிலையாகவோ காணப்பட முடியும். இவ்விரு கருத்தையும் இவ்வசனம் குறிக்க முடியும். இந்த இடத்தில் "அல்லாஹ்வையும், இறுதி நாளையும் நம்பிக்கை கொள்பவர்களாயின்" என அல் குர்ஆன் கூறுவதன் மூலம் அல்லாஹ்வுக்கு எதுவும் மறையப் போவதில்லை; எனவே, நீங்கள் இவ்விடத்தில் உண்மையை மறைப்பதில் அர்த்தமில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது. அத்தோடு இவ்வுலகில் இவ்வாறு மறைப்பதில் வெற்றி கண்டாலும் அதற்கான

தண்டனை மறுமையில் கிடைக்காதிருக்காது என்ற உண்மையையும் உணர்த்தி எச்சரிக்கிறது. இவ்வாறு மறைப்பதன் நோக்கம் இரண்டாக இருக்க முடியும்:

1. கர்ப்பவறையில் குழந்தை இருப்பதை மறைத்து திருமணம் முடிக்கும் அடுத்த கணவனின் குழந்தையாக அதனைக் காட்ட முடியும்.
2. மாதவிடாய்க் காலத்தைச் சரியாகக் காட்டாது அதனை நீட்டி கணவன் தரும் செலவினத்தை ஓரளவு நீண்ட காலத்திற்குப் பெற முடியும்.¹

இந்த வகையிலேயே இவ்வாறு மறைப்பதனை அல் குர்ஆன் ஒரு குற்றமாக விளக்கியது.

அல் குர்ஆனின் இத்தா பற்றிய சட்டத்தை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது அதற்கான காரணங்களை ஓரளவு கீழ்வருமாறு வரையறுக்கலாம்:

1. விவாகரத்துச் சொன்ன கணவனின் பிள்ளை கர்ப்பவறையில் இல்லை என்பதனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளல். கர்ப்பவறைகளில் அல்லாஹ் படைத்திருப்பவற்றை மறைக்கக்கூடாதென அல் குர்ஆன் குறிப்பிட்டது இக்கருத்திலாகும்.
2. கணவன், மனைவி இருவரும் மீண்டும் இணைந்து வாழச் சந்தர்ப்பமொன்றை வழங்கல். விவாகரத்து நடந்த உடனேயே குடும்பத்தை உடைத்து விடல் பொருத்தமானதல்ல. கணவனும், மனைவியும் தமது நிலையை மீண்டுமொருமுறை மீட்டிப் பார்க்கலாம். தவறு எங்கிருக்கிறதென்பதை உணரலாம். மீண்டும் இணைந்து வாழல், மொத்தமாகப் பிரிந்துவிடல் என்ற இரு நிலைகளின் சாதக, பாதகங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கலாம். இவ்வாறான அமைதியான சிந்தனைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பமே இத்தாவாகும்.

எனவேதான் தொடர்ந்து வரும் வசனம் "அவர்களது கணவர்கள் நிலைமையைச் சீர்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினால் அவர்களை மீட்டிக் கொள்ள அவர்களுக்கு மிகுந்த உரிமையுண்டு" எனக் கூறுகிறது.

எனவே, விவாகரத்துக்கான இத்தா என்பது இவ்விரு நோக்கங்களைக் கொண்டதாகும். எனவே, ஒரு போதும் அது பெண்களுக்கு எதிரான, அவர்களுக்கு அநியாயமிழைக்கும் செயற்பாடல்ல. குடும்பத்தின் சீர்நிலையைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடு அது.

இந்த வகையில்தான் ஆண், பெண் இருவருக்குமான உரிமைகள் பற்றி இவ்வசனத்தின் அடுத்த பகுதி சொல்கிறது:

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மணார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-259

“நியாயமான ஒழுங்கில் பெண்களுக்கு ஆண்களைப் பொறுத்தவரையில் செலுத்த வேண்டிய கடமைகள் இருப்பதை ஒத்த வகையில் அவர்கள் பெற வேண்டிய உரிமைகளும் உள்ளன. ஆண்களுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு.”

(வசனம்: 228)

ஆண்களும், பெண்களும் சம உரிமை கொண்டவர்கள் என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. ‘ஒத்த’, ‘போல’ என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் ‘மிஸ்ல’ என்ற பிரயோகம் இதனைக் காட்டுகிறது. இது மிகத் தெளிவானது. ஆனால் அடுத்து வரும் “ஆண்களுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு” என்பதை எவ்வாறு விளக்குவது என்பதில் மூன்று அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன.

1. இவ்வசனம் விவாகரத்துச் சம்பந்தமான விடயத்தையே விளக்கி வருவதால் அக்கருத்தோடு இணைத்தே இவ்வசனம் விளங்கப்பட வேண்டும். இவ்வசனத்தின் முற்பகுதி “அவர்களை மீட்டிக் கொள்ள அவர்களுக்கு மிகுந்த உரிமையுண்டு” எனக் கூறுகிறது. எனவே, விவாகரத்துச் சம்பந்தமான பகுதி பற்றிய உரிமைகளையே இவ்வசனம் பேசுகிறது எனக் கொள்ளலே பொருத்தம். இந்தவகையில் விவாகரத்தின்போது இத்தாவில் இருத்தல், கர்ப்பவறையில் படைக்கப்பட்டவற்றை மறைக்காதிருத்தல் என்பன பெண்களது விவாகரத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பொறுப்பாகிறது. கணவர்கள் மீட்டுவதாயின் அவர்களை நல்லெண்ணத்தோடு அநியாயம் செய்யாது மீட்டல் அவர்களது பொறுப்பாகிறது. அல் குர்ஆன் பின்னால் விளக்குவது போன்று செலவழித்தலும் அவர்களது பொறுப்பாகிறது. இது பெண்கள் பெற வேண்டிய உரிமைகளாகின்றன.

“ஆண்களுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு” என்பதன் பொருள் தமது மனைவியரை விவாகரத்துச் செய்ததன் பின்னர் மீட்டிக் கொள்ள அவர்கள் பெறும் உரிமையாகும். இந்த வகையில் குறிப்பிட்ட காலம் வரை பெண் திருமணம் முடிக்காது இத்தாவிலிருக்க வேண்டுமென வேண்டப்படுகிறாள்.

2. இந்த வசனத்தைப் பொதுமைப்படுத்தி நோக்க முடியும். பெண்களும், ஆண்களும் சம உரிமை கொண்டவர்கள். பெண்களுக்குள்ள கடமைகள் போன்றே உரிமைகளும் உள்ளன என்பது இந்த வசனம் தரும் மிகத் தெளிவான பொருள். இந்நிலையில் ஆண்களுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுள்ளது என்பதன் பொருள் பெண்கள் மீதான அவர்களது நிர்வாகத் தலைமையாகும். குடும்பத்தினுள்ளே தலைமைப் பொறுப்பு ஆணுக்குரியது என்பதனை ஸுலா நிஸாவின் 34ஆம் வசனம் சொல்கிறது:

“ஆண்கள் பெண்கள் மீதான நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றவர்களாவர். அல்லாஹ் ஒரு சாராரை விட இன்னொரு சாராரை மேம்படுத்தியுள்ளமை, தமது

1. பீ விளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்: 246,247

செல்வங்களிலிருந்து ஆண்கள் செலவழிக்கின்றமை என்பவையே இதன் காரணமாகும்.”¹

3. இமாம் தபரி இவ்வசனத்திற்கு அளிக்கும் விளக்கம் கீழ்வருமாறு:

இப்பனு அப்பாஸ் (ரழி) குறிப்பிடும் விளக்கமே இங்கு பொருத்தமானதாகும். ஆண், தனக்கு மனைவி செய்ய வேண்டிய கடமைகள் சிலவற்றை விட்டுக் கொடுத்தல், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாதுவிடல், தான் மனைவிக்கு செலுத்த வேண்டிய கடமைகளை பூரணமாக நிறைவேற்றல் என்பதுவே “ஆணுக்கு ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு” என்பதன் பொருளாகும். பெண்கள் மீது கடமைகள் இருப்பது போன்றே உரிமைகளும் உள்ளன என்ற வசனத்தைத் தொடர்ந்து ஆண்கள் மீது ஒரு படி கூடுதல் தரமுண்டு என வந்திருப்பதால் ஆண்கள் ஒரு படித்தரம் கூடுதலாக பொறுப்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையே அது காட்டுகிறது. ஒரு படித்தரம் கூடுதல் என்பதன் பொருள் தமது கடமைகளை ஆண்கள் பூரணமாக நிறைவேற்றலும், பெண்களது கடமைகள் சிலவற்றை அவர்கள் நிறைவேற்றவில்லையாயினும் பொருட்படுத்தாது விடல் என்பதுவுமாகும்.² அதாவது இமாம் தபரி ஆண், பெண் இருவரது உரிமைகளும் கடமைகள் போன்றே சமமானவை. ஆனால் ஆண்கள் தமது உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் விடயத்தில் விட்டுக் கொடுத்து நடத்தலே அவர்களது ஒரு படித்தர உயர்வைக் காட்டுவதாகும் எனக் கூறுகிறார்.

எனவே, ஆண்கள் பெண்கள் இரு சாராரும் சம உரிமைகளும் கடமைகளும் கொண்டவர்கள். ஆண்களின் தர உயர்வு என்பது இந்த உரிமைகளைப் பெறுவதில் அவர்கள் காட்டும் தாராளத்தன்மையும், விட்டுக் கொடுத்தல் போக்குமேயாகும் என்பதுவே இமாம் தபரியின் கருத்தாகும்.

இவ்வசனத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட மூன்று கருத்துக்களில் எதுவும் பெண்களை ஆண்களை விட தரத்தில் தாழ்ந்தவர்கள் என்று காட்டுவதல்ல. எனினும் மூன்றாவது கருத்து மிகவும் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது.

விவாகரத்திற்காக இவ்வசனம் குறிப்பிடும் இத்தா காலப்பிரிவை கீழ்வருமாறு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்:

1. விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பெண் மூன்று தூய்மையான காலங்கள் இத்தா இருக்க வேண்டும் என 228வது வசனம் குறிப்பிட்டது. அல் குர்ஆன் பாவித்த ‘குருஉ’ என்ற சொல்லே தூய்மையான காலங்கள் என்று இங்கே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் ‘குர்உ’ என்ற சொல் மாதவிடாய்,

1. பார்க்க: தப்லீர் அல் மனார் - இமாம் ரஃபீத் ரிளா: வா-2 பக்-264

2. தஹ்ரீரு அல் மர்ஆ பீ அஸ்ரி அல் ரிலாலா - அப்துல் ஹலீம் அபூ ஷுக்கா: வா-5 பக்-95

இரு மாதவிடாய்க்கிடையிலான தூய்மையான காலம் என்ற இரு கருத்துக் களையும் கொடுக்கிறது. இரு மாதவிடாய்க்கிடையிலான தூய்மையான காலம் என்ற கருத்து இச்சொல்லுக்குப் பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. கீழ்வரும் ஆதாரங்களை இதற்கு முன்வைப்பர்.

அ. இப்னு உமர் (ரழி) தமது மனைவியை விவாகரத்துச் செய்த போது மாதவிடாய் அற்ற தூய்மையான காலத்தில் விவாகரத்துச் சொல்லுமாறு இறை தூதர் (ஸல்) கட்டளையிட்டார்கள். “பெண்களை விவாகரத்துச் செய்யுமாறு அல்லாஹ் கட்டளையிட்ட இத்தா காலப்பிரிவு இதுதான்” என அப்போது இறை தூதர் (ஸல்) கூறினார்கள்.

ஆ. மூன்று ‘குர்உ’கள் இத்தாக் காலம் என்று கூறிய அல்லாஹ் அத்தோடு மாதவிடாய்க்காலத்தில் விவாகரத்துச் செய்யக் கூடாதென்றும் கட்டளையிட்டுள்ளான். மாதவிடாயிலிருந்து தூய்மைப்பட்ட காலமே விவாகரத்துச் சொல்வதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட காலம். எனவே, ‘குர்உ’ என்பது இரு மாதவிடாய்க்களுக்கிடையிலான தூய்மையான காலம் என்பது தெளிவாகிறது.¹

இது பல சஹாபாக்களுடையவும், மதீனா சட்ட அறிஞர்களினதும், மாலிகி, ஷாபிஈ மதஹபினரதும் கருத்தாகும்.²

இமாம் அபூ ஹனீபா, இமாம் தவ்ரி, இப்னு அபீ லைலா போன்றோரதும், சில சஹாபாக்களதும் கருத்து ‘குர்உ’ என்ற சொல் மாதவிடாயைக் குறிக்கும் என்பதாகும்.³ அந்த வகையில் மூன்று மாதவிடாய்க்காலம் விவாகரத்துச் சொல்லப்பட்ட பெண்கள் இத்தாவிலிருக்க வேண்டும். இக்கருத்திற்கு கீழ்வரும் ஆதாரத்தை முன்வைக்க முடியும்:

பாத்திமா ஹுபைஷ் என்ற பெண்ணைப் பார்த்து இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தொழுகையை ‘குர்உ’ காலப் பிரிவில் விட்டுவிடு என்றார்கள்.

(ஸுன்ன அபூ தாலூத், ஸுன்ன நஸாயி)⁴

தொழுகை விடப்படுவது மாதவிடாய்க் காலத்திலாகும். எனவே இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும் இச்சொல்லை இங்கு மாதவிடாய் என்ற கருத்தில் தான் பாவித்துள்ளார்கள் என்பது தெளிவு. எனவே, இத்தா இருப்பதற்கான காலம் மூன்று மாதவிடாய்கள் காலமாகும் என்பதுவே பொருத்தமானது. ஆனால் இந்த ஹதீஸின் அறிவிப்பாளர் வரிசை பற்றிச் சர்ச்சைகள் உள்ளன.

1. தஹ்ரீரு அல் மர்ஆ பீ அஸ்ரி அல் ரிலாலா - அப்துல் ஹலீம் அபூ ஷுக்கா: வா-5 பக்-273,274

2,3,4. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-276

விவாகரத்துக்கான இத்தாவை விளக்கிச் சொன்ன ஸூரா இப்போது விவாகரத்தின் ஒழுங்கு பற்றி விளக்க ஆரம்பிக்கிறது:

الطَّلُقُ مَرَّتَانٍ فَإِمْسَاكَ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٍ بِإِحْسَانٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٢٩﴾

விவாகரத்து என்பது இரு முறையே ஆகும். ஒன்று அவர்களைச் சிறந்த முறையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது அழகிய முறையில் விடுவித்து விட வேண்டும். அந்நிலையில் கணவன் மனைவியராகிய நீங்கள் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலை நாட்ட மாட்டோம் எனப் பயந்தாலன்றி மனைவிக்குக் கொடுத்தவற்றிலிருந்து எதனையும் பெறுவது ஆகுமானதல்ல. அவர்களிருவரும் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலைநாட்ட மாட்டார்களென நீங்கள் பயந்தால், மனைவி ஈடாக ஏதேனும் கொடுத்துப் பிரிந்துவிடுவதில் அவர்கள் இருவர் மீதும் குற்றமில்லை. இவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். நீங்கள் அவற்றை மீறிவிடாதீர்கள். யார் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளை மீறுகிறார்களோ அவர்கள் அநியாயக்காரர்களாவர்.

(வசனம்: 229)

அல் குர்ஆன், குடும்ப வாழ்வில் இருவர் இணையும்போது அதனை நிரந்தரப் பிணைப்பாகக் கருதுகிறது. அந்த எண்ணத்தோடும், உறுதியுடனும் அவ்விருவரும் திருமண பந்தத்தில் இணைய வேண்டும் என்பதனை சட்டமாகக் குகிறது. தற்காலிகத் திருமணமென்றொன்று இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரையில் கிடையாது.

எனினும் குடும்ப வாழ்வில் பிரச்சினைகளும், கோபதாபங்களும் ஏற்படுவதை இஸ்லாம் இயல்பானதாகக் கருதுகிறது. சிலபோது விதிவிலக்காக பிரச்சினைகள் நிரந்தரமாகி, தீவிரமடைந்து செல்லும்போது அது திருமண முறிவுக்கும் இட்டுச் சென்று விடும் என்ற யதார்த்தத்தையும் அது ஏற்றுக் கொள்கிறது. இத்திருமண முறிவை கணவன், மனைவி என்ற இருவர் கையிலும் மொத்தமாக விட்டுவிடாமல் அல் குர்ஆன் அதனை சட்டங்களால் ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

இவ்வாறு திருமண முறிவை அனுமதித்த அல் குர்ஆன் அந்த உரிமையை இருவருக்கும் வழங்குகிறது. அவ்விருவரது உரிமைகளையுமே இவ்வசனம் விளக்குகிறது. மண முறிவின்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்களையும் அத்தோடு இவ்வசனம் கூறுகிறது. விவாகரத்து என்பது ஒரு கசப்பான நிகழ்ச்சி. பாரதூரமான விளைவுகளைத் தரத்தக்கது. அந்நிலையில் மனிதன்

உணர்ச்சிவசப்படும் நிலைக்குச் செல்வதுண்டு. இங்கே இவ்வசனம் அத்தகைய நிலையிலிருந்து மீண்டு மிகச் சிறந்த பண்பாட்டுடன் விவாகரத்து நடக்க வேண்டுமெனச் சொல்கிறது. "சிறந்த முறையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது அழகிய முறையில் விடுவித்து விட வேண்டும்" என்ற வசனங்கள் இதனையே காட்டுகின்றன.

இறை தொடர்புள்ள ஒரு நல்ல மனிதன் விவாகரத்தின் பின் மனைவியை மீட்டி வைத்துக் கொள்ளும் முடிவுக்கு வந்தாலும் அல்லது விட்டுவிடும் முடிவுக்கு வந்தாலும் ஒழுக்கத்துடனும், பண்பாட்டுடனும் நடந்து கொள்வான். உடல், உள ரீதியான வன்முறைகளுக்கு அவன் செல்ல மாட்டான்.

இவ்வசனம் விளக்கும் சட்டங்கள்:

1. விவாகரத்து என்பது இரு முறையாகும். அதாவது விவாகரத்தின்போது இரண்டு முறை மனைவியை மீட்டிக் கொள்ள அனுமதியுண்டு. மூன்றாம் முறை விவாகரத்துச் சொன்னால் மனைவி என்ற நிலையிலிருந்து அவள் நீங்கிவிடுவாள். இப்பகுதியை அடுத்த வசனம் விளக்குகிறது.

"விவாகரத்து என்பது இரு முறைகளாகும்" என்ற வசனம் அது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இரு சந்தர்ப்பங்களில் நிகழ வேண்டுமெனக் கூறுகிறது. ஒரே வார்த்தையில் "நான் மூன்று முறை விவாகரத்துச் சொல்கிறேன்" என்று சொல்வது கூடாது. இது ஏகோபித்த முடிவு. அப்படிச் சொன்னால் அந்த விவாகரத்து மூன்று முறை விவாகரத்துச் செய்ததாக நிறைவேறுமா? அல்லது நிறைவேற மாட்டாதா? என்பது பற்றி கருத்து வேறுபாடுள்ளது. அது ஒரு முறை சொன்னதாகவே கொள்ளப்படும்; மூன்று முறை சொன்னதாகக் கொள்ளப்படமாட்டாது என்பதுவே சரியான கருத்தாகும். இதனைக் கீழ்வரும் ஹதீஸ் காட்டுகிறது.

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் காலத்திலும், அபூபக்கர் (ரழி)வின் காலத்திலும், உமர் இப்னு அல்-கத்தாப் (ரழி)வின் காலப்பிரிவில் முதல் இரண்டு வருட காலங்களிலும் மூன்று முறை விவாகரத்தை ஒரே முறையில் சொன்னால் அது ஒரு விவாகரத்தாகவே கணிக்கப்பட்டது. பின்னர் உமர் (ரழி) அவர்களின் காலப் பிரிவில் அவர் கீழ்வருமாறு சொன்னார்:

"மக்கள் நிதானமாகச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை அவசரமாகச் செய்கிறார்கள். நாம் அவர்கள் அவசரப்படுவது போன்றே செல்ல விட்டு விடுவோம்."

(முஸ்னத் அஹ்மத், ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)₁

1. தஹ்ரீரு அல் மர்ஆ பீ அஸ்ரி அல் ரிஸாலா - அப்துல் ஹலீம் அபூ ஷாக்கா: வா-5 பக்-261

இந்த வகையில் விவாகரத்தின் உண்மை வடிவம் ஒவ்வொன்றாக வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அது நிகழ்வதாகும். ஒரே முறையில் விவாகரத்தைச் சொல்லல் என்பது இல்லாத்தின் மிக ஆரம்பக் காலப்பிரிவில் காணப்படவில்லை. உமர் (ரழி)வின் காலப்பிரிவில் மக்கள் நிதானமாக, பொறுமையாக எடுக்க வேண்டிய அந்த முடிவை அவசரப்பட்டு எடுக்கிறார்கள். இந்நிலையிலேயே உமர் (ரழி) அவர்கள் ஒரே முறையில் மூன்று முறை விவாகரத்துச் சொன்னால் அது மூன்று முறையாக நிறைவேறும் என்ற முடிவை எடுத்தார்கள். இது மக்களை சீர்படுத்துவதற்கான ஒரு ஏற்பாடு.

இக்கருத்துப் பின்னணியில் இப்போதைய எமது காலச் சூழ்நிலையில் நாம் பின்பற்ற வேண்டியது அடிப்படைச் சட்டத்தையாகும். இந்த வகையிலேயே மிகப் பெரும்பாலான அரசுலக தனியார் சட்ட யாப்புகள் ஒரே சந்தர்ப்பத்தில் மூன்றுமுறை விவாகரத்துச் சொன்னால் அது ஒரு முறையாக மட்டுமே நிறைவேறும் என்ற சட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

2. இவ்வாறு விவாகரத்துச் செய்யும் கணவன் மஹரையோ, குடும்ப வாழ்வின் போது சொந்தமாக மனைவிக்குக் கொடுத்தவற்றையோ ஒரு போதும் திருப்பிப் பெறக் கூடாது.
3. இவ்வசனத்தின் அடுத்த பகுதி, பெண் அவளது சொந்த விருப்பப்படி மணமுறிவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பதை விளக்குகிறது. திருமண ஒப்பந்தத்தை முறிக்கும் உரிமை கணவனுக்கு இருப்பது போன்றே மனைவிக்கும் இருக்கிறது என்பதை இவ்வசனம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“நீங்கள் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலைநாட்ட மாட்டோம் எனப் பயந்தாலன்றி”, “அவர்களிருவரும் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலைநாட்ட மாட்டார்களென நீங்கள் பயந்தால்” என்ற வசனங்கள் மனைவி மணமுறிவை ஏற்படுத்துவதையே குறிக்கின்றன. “அல்லாஹ்வின் வரம்புகள்” என்பதன் பொருள் கணவனோடு இணக்கத்தோடு, உடன்பட்டு வாழல், குடும்ப வாழ்வில் ஒரு பெண் நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்புக்கள் போன்ற அனைத்தையும் குறிக்கிறது. கணவனோடு ஏதோவொரு வகையில் மன ரீதியான உடன்பாடு இல்லாமையால் மனைவி “நான் வரம்புகளை மீறி விட முடியும்” எனப் பயப்பட்டால் இவ்வாறு தானாகப் பிரிந்து கொள்ளலாம் என்ற கருத்தையே இவ்வசனம் தருகிறது. இவ்வகை மணமுறிவையே ‘ஓசுல்உ’ என இஸ்லாமிய சட்டம் அழைக்கிறது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் இவ்வசனத்தை நன்கு தெளிவுபடுத்துகிறது. அச்சம்பவம் கீழ்வருமாறு:

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: தாபித் இப்னு கைஸின் மனைவி இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் வந்தார். அல்லாஹ்வின் தூதரே ஸாபித் இப்னு கைஸின் நடத்தை, மார்க்க உணர்வு பற்றி நான் குறை கூறவில்லை. ஆனால் நான் இஸ்லாத்தில் இருந்து கொண்டே நிராகரிப்பின் செயல்களில் ஈடுபட்டு விடுவேனோ எனப் பயப்படுகிறேன் என்று கூறினார். அப்போது இறை தூதர் (ஸல்) அவரது தோட்டத்தை நீர் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறீரா? எனக் கேட்டார். அதற்கு அப்பெண் ஆம் என்றாள். அப்போது இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் ஸாபிதைப் பார்த்து தோட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அவளை விவாகரத்துச் செய்து விடு என்றார்கள்.

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி)₁

இதே அறிவிப்பு சில சொற்கள், வசனங்கள் வித்தியாசத்துடன் முஅத்தா, ஸஹீஹ் முஸ்லிம், ஸுனன் இப்னு மாஜா, முஸ்னத் அஹ்மத் போன்ற ஹதீஸ் நூல்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

மனைவி, கணவனோடு முரண்பட்டு அவர்களிடையே உடன்பாடற்ற நிலையை அவள் தோற்றுவிக்கும் சந்தர்ப்பத்திலேயே 'ஃகுல்உ' அனுமதிக்கப்படுகிறது என்பது பல சட்ட அறிஞர்களது கருத்தாகும். இமாம் ஷாபியீ கணவன், மனைவி இருவரும் உடன்பட்டு பிரிய முற்பட்டாலும் 'குல்உ' அனுமதிக்கப்படுகிறது. என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளார்.₂

என்னும் அல் குர்ஆனின் வசனப் போக்கும், இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களின் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட ஹதீஸும் விவாக முறிவு விடயத்தில் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உரிமையைக் காட்டுகிறது என்பது தெளிவு.

4. கணவன் மனைவிக்குக் கொடுத்ததை திருப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஒரே சந்தர்ப்பம் மனைவி தனது சொந்த விருப்பப்படி மண முறிவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் இச்சந்தர்ப்பமாகும். இந்நிலையில் ஈடாக எவ்வளவு பெற முடியும் என்பது பற்றி கருத்து வேறுபாடுள்ளது. மாலிகி, ஷாபிஈ, ஹன்பலீ மதஹபுகளும் வேறு சில சட்ட அறிஞர்களும் கணவன் மஹரை மட்டுமல்லாது அதனை விட மேலதிகமாகவும் கேட்டுப் பெற முடியும் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். ஹனபி மதஹபினரும் இன்னும் சில சட்ட அறிஞர்களும் மஹர் தொகையை மட்டுமே கணவன் பெற முடியும் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-279

2. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-279

லாபித் இப்னு கைஸின் மனைவிக்கு மஹராகப் பெற்ற அக்குறிப்பிட்ட தோட்டத்தையே திருப்பிக் கொடுக்குமாறு இறை தூதர் (ஸல்) கட்டளையிட்ட டார்கள். எனவே, இந்த ஹதீஸ் அல் குர்ஆன் குறிப்பிட்ட ஈட்டுப் பொருளை மஹர் என வரையறுத்துக் கூறுகிறது என்பது தெளிவு.

5. “அவர்களிருவரும் அல்லாஹ்வின் வரம்புகளை நிலை நாட்ட மாட்டார்கள் என நீங்கள் பயந்தால்” என்ற வசனத்தில் வரும் “நீங்கள் பயந்தால்” என்பது யாரை விளித்துப் பேசப்படுகிறது என்ற கேள்வி எழு முடியும். சாதாரணமாக இது குடும்பத்தாரைக் குறிக்கிறது எனக் கொள்ளப்படலாம். எனினும் சமூகத்தை விளித்துப் பேசப்படுகிறது என்பதுவே பொருத்தமானதாகும். குடும்ப விவகாரங்கள் குறித்து அவதானத்துடனும், கவனத்துடனும் சமூகம் இருக்க வேண்டும் என்பதே இதன் பொருளாகும்.¹

மண முறிவை உருவாக்கும் ஆண், பெண்ணுக்கான உரிமையை விளக்கிய குர்ஆன் இறுதியில் “இவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். நீங்கள் அவற்றை மீறிவிடாதீர்கள். யார் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளை மீறுகிறார் களோ அவர்கள் அநியாயக்காரர்களாவார்” எனக் கூறுகிறது. இங்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- பல வரம்புகளையும், வரையறைகளையும் விளக்கினான். இப்போது அந்த வரம்புகளையும், வரையறைகளையும் மீற வேண்டாமென எச்சரிக்கிறான். அவ்வாறு மீறல் அநியாயமிழைத்தலாகும் எனவும் விளக்குகிறான். இவ்வாறு இவ்வசனங்கள் அல் குர்ஆனின் இயல்பான போக்குக்கேற்ப சட்டங்களை இறைபயத்தோடும், அவனைப் பற்றிய உணர்ச்சியூர்வமான ஈடுபாட்டோடும் தொடர்புபடுத்துகிறது.

அடுத்த வசனம் மூன்றாம் முறையாக அமையும் விவாகரத்து நிகழ்வையும், அதற்கான சட்ட ஒழுங்கையும் விளக்குகிறது:

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا حِجْلَ لَهَا مِنْ بَعْدِ حَتَّى تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ ۖ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ ۗ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٠٠﴾

அவளை அவன் (மூன்றாம் முறையாக) விவாகரத்துச் செய்தால் இன்னொரு கணவனை மணந்து விவாகரத்துச் சொல்லப்படும் வரை அவனுக்கு அவள் ஆகுமானவளல்ல. ஆனால் இரண்டாம் கணவன் விவாகரத்துச் சொன்னால் அவர்களிருவரும் தாம் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளை நிலைநாட்டுவோம் என எண்ணினால் மண வாழ்வுக்குத் திரும்புவதில் அவர்கள் மீது குற்றமில்லை. அவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். அறிவுடையோருக்கு அவற்றை அவன் விளக்குகிறான்.

(வசனம்: 230)

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-269

முன்னைய வசனம் இரு விவாகரத்துகள் நிகழ்ந்துவிட்டால் மனைவியை விட்டுவிடுவதாகவோ அல்லது வைத்துக் கொள்வதாகவோ முடிவெடுக்க முடியும் என்று கூறியது. இப்போது “அவளை அவன் விவாகரத்துச் செய்தால்” எனக் கூறும்போது அது மூன்றாவது விவாகரத்தைக் குறிக்கிறதென்பது தெளிவு.

இந்நிலையில் கணவன் மனைவியை மீட்டும் உரிமையை இழக்கிறான். அவ்வாறு மீட்ட வேண்டுமெனில் இன்னொருவர் அவளை உரிய முறையில் திருமண முடித்து இயல்பாகவே விவாகரத்துச் செய்தல் வேண்டும். விவாகரத்துச் செய்தல் என்பது போலியாக முதலாவது கணவனுக்கு சட்ட ரீதியாக மனைவியை ஆக்கிக் கொடுத்தல் என்ற நோக்கத்தில் நிகழக் கூடாது. அவ்வாறு நிகழ்ந்தால் அது ஒரு குற்றம் என்பதோடு, செல்லுபடியாகவும் மாட்டாது. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் இத்தகைய செயற்பாட்டை கடுமையாகக் கண்டித்துள்ளார்கள்.

அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் முதலாவது கணவனுக்கு சட்ட ரீதியாக ஆக்கும் நோக்கத்தோடு திருமணம் முடித்தவரையும், யாருக்காக அவ்வாறு அவர் திருமண முடித்தாரோ அவரையும் சபித்தார்கள்.

(முஸ்னத் அஹ்மத்)₁

ரிபாஅத் அல் கரலியின் மனைவியை மூன்றாம் முறையாக அவர் விவாகரத்துச் செய்த போது இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அப்பெண்ணைப் பார்த்து இரண்டாவது கணவனை முடித்து நீங்கள் இருவரும் உடலுறவில் ஈடுபட்டிருக்கவும் வேண்டும் என்றார்கள்.

(ஸஹீஹ் முஸ்லிம், ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸுனன் திர்மிதி, ஸுனன் நலாயீ, ஸுனன் இப்னு மாஜா)₂

இவ்வசனத்தின் இறுதியில் அல் குர்ஆன் இரு விடயங்களைக் கூறுகிறது.

1. “அவர்களிருவரும் அல்லாஹ்வின் வரையறைகளை நாம் நிலை நாட்டுவோம் என எண்ணினால்” இணைந்து வாழ விரும்பும் இருவரும் குடும்ப வாழ்வை இறை வரையறைகளைப் பேணிக் கொண்டு செல்வோம் என்ற எண்ணம் கொள்ள வேண்டும் என்பது அல் குர்ஆன் இரண்டாம் முறையும் இணைய விரும்பும் இத்தம்பதிகளுக்குச் சொல்லும் உபதேசமாகும். உணர்ச்சிபூர்வமான முடிவன்றி அமைதியுடன், நன்கு சிந்தித்து எடுத்த முடிவாக இது அமைய வேண்டுமென்றே இவ்வசனம் சொல்கிறது.
2. “அவை அல்லாஹ்வின் வரையறைகளாகும். அறிவுடையோருக்கு அவற்றை அவன் விளக்குகிறான்” விவாகரத்து சம்பந்தமான அல் குர்ஆன் விதித்த இந்த வரையறைகளை இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிவுடையோருக்கு

1,2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கலீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-282,283

விவரித்துச் சொல்கிறான். அதாவது அவற்றை ஆராய்ந்து புரிந்து கொள்ள அவர்களால் முடியும் அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று இவ்வசனம் சொல்கிறது. இறை சட்டங்கள் நலன்களை நோக்கமாகக் கொண்டவை. இந்த வகையில் விவாக முறிவை இறைவன் -அல்லாஹ்- மிகவும் கவனமாக குடும்ப வாழ்வின் நலன் கருதி அமைத்திருப்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

இரு முறைகள் மட்டுமே விவாகரத்துச் செய்யும் உரிமையை வழங்கி கட்டுப்பாடு விதித்தமை ஆண் பெண்ணுக்கு அநியாயமிழைப்பதைத் தடுக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இஸ்லாத்திற்கு முன்னைய அரபு சமூகத்தில் காணப்பட்டது போன்று எத்தனை முறை வேண்டுமாலும் விவாகரத்துச் செய்யலாம் என்ற நிலையில் விடப்பட்டிருந்தால் பெண்கள் மீது அநியாய மிழைப்பதற்கு அதுவொரு வழியாகப் போயிருக்கும். அந்நிலையையே இச்சட்ட ஒழுங்கு நீக்குகிறது.

மூன்றாவது முறையும் விவாகரத்து நிகழ்வதாயின் அது இருவராலும் உடன்பட்டு வாழ முடியா நிலையையே காட்டுகிறது. ஏனெனில் இரண்டு முறை பிரிந்து பின்னர் இரண்டு முறை இணைந்து அவர்கள் வாழ்ந்து பார்த்துவிட்டார்கள். மூன்றாவது முறையிலான விவாகரத்து அவர்களுக்கிடையிலான முரண்பாடு தீர்க்க முடியா நிலைக்கு முற்றிவிட்டதனையே காட்டுகிறது. எனவே, பிரிந்து வாழ்தலே இருவருக்கும் பொருத்தமானது என்பது தெளிவு.

மூன்றாவது முறை விவாகரத்துச் செய்ததன் பின்னர் மனைவி இன்னொருவரை முடித்து வாழ்ந்து இயல்பாகவே விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட நிலையில் முதலாவது கணவன் அவளை மீண்டும் இணைத்துக் கொண்டு வாழ விரும்புவது மிகவும் அரிது. அப்படி மீண்டும் இணைந்து வாழ விரும்பினால் அது உண்மையான நோக்கம் கொண்டதாகவே பெரும்பாலும் இருக்கும். இந்த வகையில் அல்லாஹ்வின் இந்த சட்டங்கள் ஆழ்ந்த கருத்துப் பொதிந்தனவாக உள்ளன என்பது தெளிவு.

அடுத்த வசனம் விவாகரத்து நிகழ்வின்போது பெண் மீது அநீதியிழைக்கப்படக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்கிறது.

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَّغْنِ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرَحوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ
ضَرَارًا لَّيَعْتَدُوا وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ لِيَعْظَمَكُمْ بِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ
اللَّهِ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٤٠﴾

நீங்கள் பெண்களை விவாகரத்து செய்து அவர்களின் தவணை முடியும் தருவாயை அடைந்துவிட்டால் சிறந்த முறையில் அவர்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அல்லது நல்ல முறையில் அவர்களை விடுவித்துவிடுங்கள். வரம்பு மீறும் நோக்கில், தீங்கு விளைவிக்கும் வகையில் அவர்களை வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். யார் அவ்வாறு செய்கிறாரோ அவர் தனக்குத் தானே அநியாயம் செய்துகொள்கிறார். அல்லாஹ்வின் வசனங்களை பரிசாசமாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அல்லாஹ் உங்களமீது புரிந்துள்ள அருட்கொடைகளை நினைவில் கொள்ளுங்கள். மேலும் அவன் உங்களுக்கு இறக்கிய வேதத்தையும், ஞானத்தையும் நினைவு கூருங்கள். இவ்வாறு அவன் உங்களுக்கு உபதேசிக் கிறான். அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வோடருங்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் நன்கறிந்தவன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 231)

இஸ்லாத்திற்கு முற்பட்ட காலப் பிரிவில் விவாகரத்துச் செய்வதுவும், இத்தா முடியும் முன்னர் திரும்ப மீட்டிக் கொள்வதுவும், பின்னர் மீண்டும் விவாகரத்துச் செய்வதுவும், பிறகு மீண்டும் மீட்டிக் கொள்வதுவும் என்றிவ்வாறு மனைவியை மனைவியாக வைத்துக் கொள்ளாமலும் அதேவேளை விவாகரத்துச் செய்து விடுவிக்காமலும் பெண்கள் மீது அநீதியிழைக்கும் ஒரு நிலை காணப்பட்டது. இது இஸ்லாமியக் காலத்திலும் தொடர முற்பட்டது. இந்த நிலையிலேயே இந்த வசனங்கள் இறங்கின.

விவாகரத்துச் செய்து இத்தா முடியும் தவணை நெருங்கிவிட்டால் இரண்டி லொரு முடிவுக்கு கணவன் வந்து விட வேண்டும். ஒன்று நல்ல முறையில் மனைவியை மீட்டி இணைத்து இணக்கப்பாட்டுடன் வாழ வேண்டும். அல்லது இணைந்து வாழ்வது சாத்தியமல்ல எனக் காணும்போது மிகச் சிறந்த முறையில் அவளை விடுவித்து விட வேண்டும். அவ்வாறின்றி வரம்பு மீறி, அநியாயம் செய்யும் எண்ணத்துடன் அவளை மீட்டிக் கொள்ளக் கூடாது.

அவ்வாறு செய்வது இரண்டு வகையில் பாதிப்பேற்படுத்தும். ஒன்று அவர் இந்நிலையில் தனக்குத் தானே அநியாயமிழைத்துக் கொள்கிறார். தனது மனை விக்கு அவர் இழைக்கும் அநீதி அவருக்கிழைத்த அநீதியாகவே அமைகிறது. ஏனெனில் இந்த அநீதி மனைவியை மட்டுமல்லாது குடும்பத்தையும் பாதிக்கும்.

இரண்டாவது இது இறை வசனங்களை பரிசாசமாகவும், கேலியாகவும் கொண்டதாக அமையும். நீதியைப் பேணும் வகையில் தனிமனித, குடும்ப நலன்களை உத்தேசித்து இச்சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்க அதனைப் பொருட் படுத்தாது அநீதியுடன் நடந்து கொள்ளல் உண்மையில் இறை வசனங்களோடு விளையாடுவதாகவே அமைகிறது. இது ஒரு பெரும் பாவம் என்பதில் சந்தே கமில்லை. இப்பகுதியை விளக்கும் சில அறிவிப்புகளையும் கீழே தருகிறோம்:

அபூ மூலா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அஷ்அரீன் களோடு கோபப்பட்டார்கள். இந்நிலையில் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் வந்த அபூ மூலா அல் அஷ்அரி (ரழி) "அல்லாஹ்வின் தூதரே நீங்கள் அஷ்அரீன் களோடு கோபப் பட்டீர்களா?" எனக் கேட்டார். அதற்கு இறை தூதர் (ஸல்) "நான் விவாகரத்துச் சொல்கிறேன். திருப்பி மீட்டிக் கொண்டு விட்டேன் என்று கூறுகிறீர்கள். அது முஸ்லிம்கள் சொல்லும் விவாகரத்து அல்ல. நீங்கள் இத்தாவை எதிர் கொள்ளும் வகையில் பெண்களை விவாகரத்துச் செய்யுங்கள்" என்று கூறினார்கள்.

(ஸுன்னன் இப்னு மாஜா, பைஹகி)

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) இவ்வாறான நடத்தை பற்றி கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்:

ஒரு மனிதன் விவாகரத்துச் செய்கிறான். இத்தா முடியும் தவணை நெருங்கும்போது தீங்கிழைக்கும் நோக்கோடு மீட்டிக் கொள்கிறான். மீண்டும் தலாக் சொல்கிறான். இத்தா தவணை முடிய இருக்கும்போது மீண்டும் மீட்டிக் கொள்கிறான். இவ்வாறு இத்தாக் காலத்தை நீட்டி தீங்கிழைக்கிறான்.¹

இவ்வசனத்தின் இறுதிப் பகுதியில் அல் குர்ஆன் கூறும் கருத்து அவதானத் திற்குரியது.

...அல்லாஹ் உங்கள்மீது புரிந்துள்ள அருட்கொடைகளை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.

மேலும் அவன் உங்களுக்கு இறக்கிய வேதத்தையும், ஞானத்தையும் நினைவு கூருங்கள்.

இவ்வாறு அவன் உங்களுக்கு உபதேசிக்கிறான்.

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வோடிருங்கள்.

நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் நன்கறிந்தவன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 231)

மேலே நாம் பார்த்த வசனங்கள் பெண்களின் உரிமைகள் பற்றி அலட்சியமாக இருப்பதை எச்சரித்தன. இறை சட்டங்களை சொந்த மனோ இச்சை களுக்கேற்பவும், அநியாயமிழைக்கும் வகையிலும் பிரயோகித்தல் இறை வசனங்களைப் பரிகசித்தலாகும் என்றும் கண்டித்தன. இப்போது அந்த சட்டங்களை எவ்வாறு நோக்க வேண்டுமென இவ்வசனங்கள் கூறுகின்றன.

முதலில் இறையருளை உணர வேண்டும். இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதனுக்கான பௌதீகத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதோடு நின்று விடவில்லை. மாறாக இவ்வுலகின் சிறப்பான வாழ்வுக்கும், மறுமையின் உயர்ந்த

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-284

வாழ்வுக்கும் அவன் வழிகாட்டியுள்ளான். இது ஒரு பேரருள் என்பது உணரப்பட வேண்டும். அத்தோடு அல்லாஹ் வேதத்தை இறக்கினான். அந்த வேதம் இவ்வாறு குடும்பமாக வாழல் எனும் இயற்கை உணர்வை நெறிப்படுத்தி சீர்படுத்துகிறது. அந்த வகையில் அங்கு இட்ட சட்டங்களுக்கான நியாயங்களையும் அவ் குர்ஆன் விளக்கியுள்ளது. அதனையே 'ஞானம்' என இவ்வசனம் கூறுகிறது. வேதம், ஞானம் என்ற இவ்விரண்டையும் இணைத்த வகையில் அவன் உங்களுக்கு உபதேசிக்கிறான் என்றும் இவ்வசனம் கூறுகிறது. இதனை நீங்கள் கவனத்திற் கொண்டு நினைவுகூர வேண்டும். இதன் விளைவாக இறை சட்டங்களை உளப்பூர்வமாக ஏற்றுப் பின்பற்றும் நிலை தோன்றும். அப்போது இறை சட்டங்களைப் பரிகசிக்கும் தோற்றத்தைப் பெறுகின்ற அவற்றுக்கு மாறு செய்தலாக ஒரு போதும் அது அமையாது.

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வோடிருங்கள்.

நிச்சயமாக அல்லாஹ் அனைத்தையும் நன்கறிந்தவன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

இவ்வாறு இறுதியாகவும் இவ்வசனங்கள் எச்சரிக்கின்றன. அல்லாஹ்வுக்கு உங்களது செயற்பாடுகளில் மறையப் போவது எதுவுமில்லை என்பதை உணர்ந்து இறைபய உணர்வோடிருங்கள் என்கிறது இவ்வசனம். இவ்வாறு பெண்களது உரிமை, அவர்களுடனான உறவு என்பவற்றை திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்திச் சொல்கின்றன ஸூராவின் இந்த வசனங்கள்.

அடுத்து வரும் வசனம் ஒரு முறை, அல்லது இரண்டு முறை விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பின்னர் மீண்டும் அதே தம்பதியினர் இணைந்து வாழ முற்படுதல் என்பது பற்றி விளக்குகிறது:

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَّغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضَوْا بَيْنَهُمْ
بِالْمَعْرُوفِ ۚ ذَٰلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَن كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۚ ذَٰلِكُمْ أَزْكَوٰكُمُ وَأَظْهَرُ

وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣١﴾

நீங்கள் பெண்களை விவாகரத்துச் சொல்லி அவர்கள் தமது தவணையை அடைந்துவிடுகிறார்கள்; இந்நிலையில் அவர்கள் நல்ல முறையில் பரஸ்பர திருப்தியுடன் தமது கணவர்களை திரும்பமுடிக்க விரும்பினால், அதனை நீங்கள் தடை செய்யாதீர்கள். உங்களில் அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டோருக்கு இவ்வாறு உபதேசிக்கப்படுகிறது. இதுவே உங்களது வளர்ச்சிக்குக் காரணமானதாகவும் உங்களது தூய்மையைப் பாதுகாப்பதாகவும் அமையும். அல்லாஹ் அறிகிறான் நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்.

(வசனம்: 232)

பெண்கள் விவாகரத்துச் செய்யப்பட்டு இத்தாவில் இருக்கிறார்கள்; இத்தாவின் காலம் கழிந்து விடுகிறது. இப்போதவர்கள் கணவன், மனைவி என்ற பந்தத்திலிருந்து நீங்கிவிடுவார்கள். முதலாவதோ, இரண்டாவதோ விவாகரத்தின்போது இத்தாவின் காலம் முடிவதனூடாக கணவன், மனைவி இருவரும் திருமண பந்தத்திலிருந்து நீங்கி விடுவர் அதற்கென தனியானதொரு விவாகரத்துச் சொல்லப்படுவதில்லை என்பதைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு பிரிந்து விடும் தம்பதியினர் மீள இணைவதாயின் மீண்டும் புதிய திருமண ஒப்பந்தத்துடன் திருமண முடிக்க வேண்டும். இந்த விளக்கத்தையே மேலுள்ள வசனம் தருகிறது.

இவ்வாறு விவாகரத்துச் செய்யப்பட்டு இத்தாக் காலம் முடிவடைந்து பிரிந்து விட்ட தம்பதிகள் மீண்டும் இணைய விரும்பினால் அதனை நீங்கள் தடுக்க வேண்டாமென இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அல் குர்ஆன் இதனையொட்டி மூன்று கருத்துக்களைச் சொல்கிறது:

1. விவாகரத்தால் பிரிந்துவிட்ட கணவனும், மனைவியும் சிறந்த முறையில் ஒருவரையொருவர் ஏற்று, விரும்பி மீண்டும் இணைந்து வாழ விரும்புகிறார்கள். அப்போது அவர்களது விருப்பத்திற்குத் தடையாக இருக்காது அதனை நிறைவேற்றி வைப்பது கடமையாகும்.
2. இது இறை நம்பிக்கையோடும், மறுமை நாள் நம்பிக்கையோடும் தொடர்பு படும் விடயமாகும். நம்பிக்கை இருந்தால் அதை ஒட்டிய நடத்தையும் இருக்க வேண்டும். இந்தக் கருத்துப் பின்னணியில் இவ்வசனம் இங்கு உபதேசமாக இதனைச் சொல்கிறது. வெறும் வரண்ட சட்டமாக முன்வைப்பதை விட உபதேசமாகச் சொல்வது பாரிய தாக்கத்தை விளைவிப்பதாகும்.
3. இவ்வாறு நடந்து கொள்வதே வளர்ச்சிக்குக் காரணமாகும். தூய்மையையும் பாதுகாக்கும். விரும்பி இணைந்து வாழ முனையும் இருவரைத் தடை செய்வது சந்தேகமின்றி அவர்களது தூய்மையையும், விளைவாக குடும்பத்தின் தூய்மையையும் கெடுக்கும். மனிதனையும் அது வளர்க்காது. இங்கு இருவரும் ஒன்றிணைந்து வாழ விரும்புகையில் அவர்களை இணைக்காது விட்டால் இன்னொருவருடன் இணைந்து அவர்கள் தூய்மையுடன் வாழ மாட்டார்கள். அவர்களது வாழ்வில் வளர்ச்சியும் இருக்காது. இதனால் ஒட்டுமொத்த குடும்பமுமே பாதிக்கப்படும். இந்த உண்மைகளை நன்கு ஆழ்ந்தறிந்தவன் அல்லாஹ்வே. சொந்த நலன்கள், மனோ இச்சைகளுக்கு உட்பட்டியங்கும், உணர்ச்சிவசப்படும் மனிதன் வாழ்வின் உண்மை நிலைகளையும், யதார்த்தங்களையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதில்லை. இறுதியாக இந்த வசனத்தோடு சம்பந்தப்படும் ஒரு நிகழ்வைக் கீழே தருகிறோம். அது இவ்வசனத்தை விளங்க மேலும் உதவும்:

மஃகல் இப்னு யலார் (ரழி) கூறுகிறார்: எனக்கொரு சகோதரி இருந்தார். அவரை நான் எனது தந்தையின் சகோதரர் ஒருவரின் மகனுக்குத் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்திருந்தேன். அவரோடு வாழ்ந்த சகோதரியை அவர் ஒரு முறை விவாகரத்துச் செய்தார். திருப்பி மீட்டிக் கொள்ளவில்லை. இத்தாக் காலமும் முடிந்து விட்டது. இந்நிலையில் சகோதரியும் அவரை விரும்பினார். அவரும் சகோதரியை விரும்பினார். சகோதரிக்குத் திருமணம் பேசி வந்த பலரோடு அவரும் பேசி வந்தார். அப்போது நான் அவரைப் பார்த்து "நான் உன்னைக் கண்ணியப்படுத்தி எனது சகோதரியை முடித்துத் தர நீ அவரை விவாகரத்துச் செய்தாய். பின்னர் இப்போது திருமணம் பேசியும் வந்திருக்கிறாய். அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக அவர் ஒரு போதும் உன்னிடம் திரும்பி வர மாட்டார்" என்று கூறினேன்.

அந்த மனிதரும் ஒரு நல்ல மனிதர். சகோதரியிடம் அவர் திரும்பிச் செல்ல விரும்பினார். இறைவன் -அல்லாஹ்- அவரது தேவையை அறிந்தான். தங்கை தனது கணவனிடம் திரும்பிச் செல்ல விரும்புவதையும் அறிந்தான். இந்த வசனத்தையும் இறக்கி வைத்தான். என்னைப் பற்றியே இவ்வசனம் இறங்கியது. எனது சத்தியத்தை முறித்து பரிகாரம் செய்த நான் சகோதரியை அவருக்குத் திருமண முடித்து வைத்தேன்.

கீழ்வரும் இன்னும் சில வார்த்தைகளுடனும் இந்த அறிவிப்பு வந்துள்ளது.

மஃகல் இறை வசனத்தைக் கேட்டதும்: "இறைவா! நீ சொன்னதை நான் செவிமடுத்தேன்; உனக்கே கட்டுப்பட்டேன்" என்று கூறினார். பின்னர் அவரை அழைத்து, "உனக்கு நான் எனது சகோதரியை திருமண முடித்துத் தருகிறேன். உன்னை கண்ணியப்படுத்துகிறேன்" என்றார்.

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸுனன் இப்னு மாஜா, திர்மதி, பைஹகி)¹

விவாகரத்து, அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட இத்தா என்பவற்றைத் தொடர்ந்து ஸூரா விளக்கி வந்தது. இப்போது விவாகரத்தால் பிரதானமாகப் பாதிக்கப்படும் குழந்தைகளின் நிலையை இங்கே விளக்குகிறது. அதில் அதி முக்கியமானது பாலூட்டலாகும். அப்பிரச்சினையையும் அதனை ஒட்டி வரும் அடுத்த பிரச்சினைகளையும் அது விளக்குகிறது:

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضَعْنَ حَوْلَ بَنِي كَامِلِينَ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنْمِيَ الرِّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بَوْلِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِبَوْلِهِ
وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-285,286

أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْرِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُم بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

பால் குடியைப் பூரணப்படுத்த வேண்டுமென யாரும் விரும்பினால் தாய்மார்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு வருட காலம் பாலூட்டுவர். அத்தாய்மார்களுக்கு சிறந்த முறையில் உணவளிப்பதுவும், உடைகொடுப்பதுவும் இந்நிலையில் குழந்தைகளின் தந்தையரின் பொறுப்பாகும். யார் மீதும் அவரது சக்திக்கு ஏற்பவேயன்றி பொறுப்பு சுமத்தப்பட மாட்டாது. தாய்க்குக் குழந்தையின் காரணத்தால் தீங்குவிளைவிக்கப்படக் கூடாது. தந்தைக்கும் தனது குழந்தையால் தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது. வாரிசுக்காரர் மீதும் இப்பொறுப்புக்கள் உள்ளன. அவர்களிருவரும் பரஸ்பர திருப்தி, ஆலோசனையின் அடிப்படையில், பால் குடியை நிறுத்த விரும்பினால் அவ்விருவர் மீதும் குற்றமில்லை. நீங்கள் செவிலித் தாய்கள் மூலம் பாலூட்ட விரும்பினால் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதை சிறந்த முறையில் கொடுத்துவிட்டால் அதிலும் குற்றமில்லை. அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வோடிருங்கள். நீங்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ் நன்கு அவதானிப்பவனாக உள்ளான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 233)

முதலில் பாலூட்டல் பற்றி இவ்வசனம் விளக்குகிறது:

பால் குடியைப் பூரணப்படுத்த வேண்டுமென யாரும் விரும்பினால் தாய்மார்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு வருட காலம் பாலூட்டுவர்...

(வசனம்: 233)

தொடர்ந்து விளக்கி வரும் கருத்துக்கேற்ப இவ்வசனம் விவாகரத்துச் சொல்லப்பட்ட தாய்மார்களையே குறிக்கிறது எனக் கருதினாலும் தாய்மார்கள் என்ற பொதுப் பிரயோகம் பொதுவாக தாய்மார்களது நிலை இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என உணர்த்துகிறது. தாய் குழந்தைக்குப் பாலூட்டல் அடிப்படையில் கடமையானது என இவ்வசனம் கூறுகிறது. விவாகரத்துச் சொல்லப்பட்ட பெண்ணும் கூட இப்பொறுப்பிலிருந்து நீங்க முடியாது என்பது இவ்வசனத்திலிருந்து பெறப்படும் கருத்தாகும். இரண்டு வருடங்கள் பாலூட்டல் முழுயான பாலூட்டலாகும். அக்கருத்தை உணர்த்தும் வகையிலேயே "பால் குடியைப் பூரணப்படுத்த வேண்டுமென விரும்பினால்" என்ற பிரயோகம் அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு பாலூட்டலுக்கான ஆகக் கூடிய காலத்தை விளக்கிய அல் குர்ஆன் அதற்கான ஆகக் குறைந்த காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை பெற்றோர்களிடம் விட்டுவிடுகிறது. இந்த வசனத்தின் அடுத்த பகுதி இது பற்றி விளக்குகிறது.

அடுத்து பாலுட்டும் பொறுப்பை பெண் ஏற்பது போன்று குழந்தையின் தந்தைக்கும் பொறுப்புள்ளது என்பதனை வசனத்தின் அடுத்த பகுதி கூறுகிறது:

அத்தாய்மார்களுக்கு சிறந்த முறையில் உணவளிப்பதுவும், உடைகொடுப்பதுவும் இந்நிலையில் குழந்தைகளின் தந்தையரின் பொறுப்பாகும்.

யார் மீதும் அவரது சக்திக்கு ஏற்பவேயன்றி பொறுப்பு சுமத்தப்பட மாட்டாது. தாய்க்கு குழந்தையின் காரணத்தால் தீங்குவிளைவிக்கப்படக் கூடாது. தந்தைக்கும் தனது குழந்தையால் தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது.

வாரிசுக்காரர் மீதும் இப்பொறுப்புகள் உள்ளன...

(வசனம்: 233)

வசனத்தின் இப்பகுதி கீழ்வரும் உண்மைகளைச் சொல்கிறது:

1. தந்தை செலவுகளுக்குப் பொறுப்பாகிறார். அது உணவு, உடை போன்றவையாக அமைய முடியும்.
2. செலவின் அளவை இரு வகையில் வசனம் விளக்குகிறது. ஒன்று 'மஃரூப்' என்ற சொல் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. 'மஃரூப்' என்ற சொல் 'சிறந்த முறையில்', 'வழக்கிலுள்ள முறையில்' என்ற இரு கருத்துக்களையும் கொடுக்கும். இவ்விரு விடயங்களையும் கவனத்திற் கொண்டு செலவுத் தொகை தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமென்பது இதன் மூலம் தெளிவாகிறது. இரண்டாவது செலவழிக்கக் கடமைப்பட்டவரான குழந்தையின் தந்தையின் நிலையாகும். அவரின் பொருளாதார சக்தி, வசதி கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டுமென இவ்வசனம் சொல்கிறது.
3. அடுத்து எப்பிரிவினரும் தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது எனவும் வசனம் சொல்கிறது. தாய் தனது குழந்தையோடு மிகுந்த பாசமும், இரக்கமும் கொண்டிருப்பாள். இந்நிலையில் தனது குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க விடாமல் அவளைத் தடுப்பது குழந்தை மூலம் அவளுக்கு இழைக்கப்படும் தீங்காகும். அவ்வாறே அவளுக்கான செலவினத்தை மிகக் குறைத்துக் கொடுத்து அவளைக் கஷ்டப்படுத்துவதுவும் குழந்தை மூலம் அவளுக்கிழைக்கப்படும் தீங்காகும்.

குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்காது தாய் ஒதுங்கிக் கொண்டு, பால் கொடுக்க இன்னொருவரைத் தேட விடுவது அல்லது குழந்தையின் தந்தையிடம் அவரது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் செலவுக்குக் கேட்பது பிள்ளை மூலம் தந்தைக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதாகும். இங்கு "குழந்தையின் காரணத்தால் தாய், தந்தை மீது தீங்கிழைக்கப்படல் என்ற கருத்தையே இவ்வசனம் கூறியுள்ளது. இப்பிரயோகம் பொதுவானது. எக்காலத்தையும், எந்நேரத்தையும் அது குறிக்க முடியும். குறிப்பிட்ட பால் குடி காலத்தையான் அது குறிக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

4. பாலூட்டலோடு சம்பந்தப்பட்ட இப்பொறுப்புக்கள் உரிய தாய், தந்தையரின் பின்னர் அவர்களின் வாரிசுகரிமைக்காரர்களுக்குச் செல்லும். 'வாரிசுகரிமைக்காரர்' என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளமையால் தாய், தந்தை, குழந்தை போன்றோரின் வாரிசுகரிமைக்காரர்கள் அனைவரையும் இது குறிக்க முடியும்.

பாலூட்டல் பற்றிய இன்னொரு விளக்கத்திற்கு அடுத்து இவ்வசனம் வருகிறது:

அவர்களிருவரும் பரல்பர திருப்தி, ஆலோசனையின் அடிப்படையில், பால் குடியை நிறுத்த விரும்பினால் அவ்விருவர் மீதும் குற்றமில்லை. நீங்கள் செவிலித் தாய்கள் மூலம் பாலூட்ட விரும்பினால் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதை சிறந்த முறையில் கொடுத்துவிட்டால் அதிலும் குற்றமில்லை...

(வசனம்: 233)

இவ்வசனம் கீழ்வரும் இரு விளக்கங்களைத் தருகின்றது:

1. பாலூட்டலுக்கான ஆகக் கூடிய காலம் இரண்டு வருடங்கள். ஆகக் குறைந்த காலத்தை அல் குர்ஆன் வரையறுக்கவில்லை. அதனை தாயும், தந்தையும் தம்மிடையே ஆலோசனை செய்து முடிவு செய்து கொள்ளலாம் என இவ்வசனம் கூறுகிறது. குழந்தைகள் இப்பகுதியில் வித்தியாசப்படுவது இதற்கான காரணமாக இருக்கலாம்.
2. பாலூட்டலே கடமை. அதனைத் தாய் செய்வதே அடிப்படையானது. அதனை வேறுவகையில் செய்வதுவும் பிழையல்ல என அடுத்து இவ்வசனம் விளக்குகிறது. செவிலித்தாய்கள் மூலமாகவும் பாலூட்ட முடியும். அந்நிலையில் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கூலியை உரிய முறையில் கொடுத்து விட வேண்டும் என இவ்வசனம் சொல்கிறது. உரிய முறையில் கூலி கொடுக்கப்படாவிட்டால் இறுதியில் குழந்தையையே அது பாதிக்கும். வசனத்தின் இறுதியில் இறைபய உணர்வு பற்றி நினைவூட்டப்படுகிறது.

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வோடிருங்கள்.

நீங்கள் செய்வற்றை அல்லாஹ் நன்கு அவதானிப்பவனாக உள்ளாள் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 233)

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-287-289
தப்லீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்- 283-289
தப்லீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்- 409-420
பீ விளாலில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-253,254

குடும்ப விவகாரங்களை விளக்கி வரும் இப்பகுதியில் இத்தகைய உபதேசத்தை அடிக்கடி நாம் கண்டு வந்தோம். குடும்ப விவகாரங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுங்கள். அதற்கான சட்டங்களை மிகுந்த கவனத்தோடு பின்பற்றுங்கள். இறைவனுக்குப் பயந்தால், அவன் நன்கு அவதானிப்பவனாக உள்ளான் என்பதையும் உணர்ந்தால் அவ்வாறுதான் நீங்கள் நடந்து கொள்வீர்கள் என இவ்வசனம் கூறுகிறது.

விவாகரத்து பற்றியும், அதற்கான இத்தா பற்றியும் விளக்கி வந்த இப்பகுதி அடுத்து இன்னொரு வகையான இத்தா பற்றியும், அந்த இத்தாவில் அனுமதிக்கப்படும் ஒரு விஷேடமான விடயம் பற்றியும் பொதுவாக இத்தாவோடு சம்பந்தப்பட்ட இன்னும் சில விடயங்கள் குறித்தும் பேசுகிறது.

அதுவே கணவனின் மரணத்திற்கான இத்தாவாகும். அதுபற்றி இப்பகுதி விளக்குகிறது:

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا
فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿m﴾

உங்களில் யாரேனும் தம்மனைவியரை விட்டுவிட்டு மரணித்துவிட்டால் அம்மனைவியர் நான்கு மாதங்கள் பத்து நாட்கள் திருமண முடிக்காது காத்திருக்க வேண்டும். அத்தவணையை அவர்கள் அடைந்துவிட்டால் தம்விடயத்தில் அவர்கள் சிறந்த முறையில் செயற்பட்டுக்கொள்ள முடியும். அந்நிலையில் உங்கள் மீது அது குற்றமாகாது. அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை ஆழ்ந்து அறிபவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 234)

கணவன் இறந்துவிட்டால் மனைவி நான்கு மாதம் பத்து நாட்கள் இத்தா இருக்க வேண்டுமென இவ்வசனம் கூறுகிறது. விவாகரத்திற்கான இத்தாவின் காலத்தை விட இந்த இத்தாவுக்கான காலம் கூடுதலாக அமைந்திருப்பதை இங்கு அவதானிக்க முடிகிறது. எனினும் கர்ப்பவதியான பெண்ணுக்கான இத்தா குழந்தை பிறந்தலாகும். கணவன் இறந்து ஓரிரு நாட்களில் பிரசவம் நிகழ்ந்தாலும் இத்தாக் காலம் அத்துடன் முடிந்து விடும். இதனையே ஸூரா தலாக்கின் நான்காவது வசனம் “கர்ப்பவதிகளுக்கான தவணைக் காலம் குழந்தை பிறப்பதாகும்” எனக் கூறுகிறது. குழந்தை பிறக்கவிருக்கும் காலம் நான்கு மாதம் பத்து நாட்களை விட கூடுதலாக இருந்தால் அக்காலம் முடியும் வரை இத்தா

இருக்க வேண்டுமென்பது பெரும்பாலான இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களது கருத்து.¹

இப்பின்னணியில் இறந்த கணவனுக்கான இத்தாவுக்கான காரணத்தை எம் மால் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதற்கான ஒரு காரணம் இறந்த கணவனுக்காக துக்கம் அனுஷ்டித்தலாகும். கணவன் இறந்த உடனேயே அடுத்த திருமணத்தை நோக்கிச் செல்லல் பொருத்தமற்றது என்பது தெளிவு. எனினும் அது நாலு மாதங்களும் பத்து நாட்களும் என காலத்தை வரையறுத் திருப்பதன் காரணம் என்ன என்பதனை இதுவரை மனித அறிவால் மிகச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சிலவேளை மனித ஆய்வுகள் மேலும் வளர்ச்சியடையும்போது மனிதன் இதுபற்றிய தெளிவுக்கு வரலாம்.

இத்தாவின் காலத்தை முடித்துக் கொண்டுவிட்டால் பெண் தனது விவகாரத்தைத் தானே பார்த்துக் கொள்வதற்கு அவளுக்கு உரிமையுண்டு. அலங்கரித்துக் கொள்ளல், திருமணம் பேசல், திருமணம் முடித்தல் போன்ற காரியங்களை அவளே மேற் கொள்ளலாம். சிறந்த முறையில் அதாவது ஒழுக்க கோட்பாடு களுக்குட்பட்டவகையிலும், ஷரீஅத்தை மீறாமலும் அவ்வாறு அவள் நடந்து கொள்ளலாம்.²

“உங்கள் மீது அது குற்றமாகாது” என்ற வசனத்தில் வரும் ‘உங்கள் மீது’ என்பதற்கு பொறுப்புதாரன் மீது எனக் கருத்துக் கொள்ளலாம். சமூகத்தை அது குறிக்கிறது என்ற கருத்தையும் கொள்ளலாம். அல் குர்ஆனின் இத்தயை பிரயோகங்கள் பல இடங்களில் சமூகம் என்ற கருத்தைக் கொடுப்பதை அவதானிக்க முடியும். அல்லாஹ்வுடைய கட்டளைகள் அதிகமாக சமூகத்தை நோக்கியதாகவே காணப்படுகின்றன. “இறை நம்பிக்கையாளர்களே” என தெளிவாக அது வரும். அல்லது ‘நீங்கள்’, ‘உங்கள்’ என்ற பிரயோகங்களும் இப்பகுதியில் வருவதுண்டு. அனைத்து வகை விவகாரங்களுக்கும் சமூகமே பொறுப்பு என்ற கருத்தையே இப்பிரயோகம் காட்டுகிறது.³

இறுதியில் இவ்வசனம் “அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை ஆழ்ந்து அறிபவனாக உள்ளான்” என்று இத்தாவிலிருந்து வெளியேறும் பெண்ணுக்கும், அவளுக்கு பொறுப்பாகவிருக்கும் சமூகத்திற்கும் எச்சரிக்கை ஒன்றை விடுக்கிறது.

அடுத்த வசனம் கணவன் மரணித்தமைக்காக இத்தா இருக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பொறுத்தவரையில் அவளுடனான உறவில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு வித்தியாசமான விடயத்தைச் சொல்கிறது.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-279

2,3. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஃபீத் ரிளா: வா-2 பக்-290,291

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ، مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْتَنْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلِيمَ اللَّهِ
 أَنْتُمْ سَتَدْرُؤْنَهُنَّ وَلَكِنْ لَا تُوَاعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْرُضُوا عُقْدَةَ
 النِّكَاحِ حَتَّى يَتَلَعَّ الْكِتَابُ أَجَلَهُ، وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ
 وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٣٥﴾

இத்தா காலத்தில் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் விருப்பத்தை மறைமுகமாகத் தெரிவிப்பதிலோ அல்லது உங்கள் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருப்பதிலோ தவறில்லை. நீங்கள் அவர்களைப் பற்றி எண்ணிப்பார்ப்பீர்கள் என்று அல்லாஹ் அறிவான். எனினும், இரகசியமாக அவர்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளாதீர்கள். அப்படி நீங்கள் பேசினால் சிறந்த முறையில் பேசுங்கள். நிர்ணயிக்கப்பட்ட தவணை நிறைவடையும் வரை திருமண ஒப்பந்தத்தை முடிவாக்காதீர்கள். உங்களது உள்ளங்களில் இருப்பவற்றை அல்லாஹ் அறிகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். அவனைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள். அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பவன், மிகுந்த அமைதியானவன் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 235)

இவ்வசனம் தரும் சட்டங்களும், அது சார் ஒழுக்கங்களும் கீழ்வருமாறு:

1. கணவனது மரணத்தின் காரணமாக இத்தாலிலிருக்கும் பெண்ணை மறைமுகமாக உணர்த்துவதன் ஊடாக திருமணம் பேசுவது தவறல்ல. கீழே இப்பனு அப்பாஸ் (ரஹி) தரும் இதற்கான சில உதாரணங்களைக் குறிக்கிறோம்.

“நான் திருமணம் முடிக்க விரும்புகிறேன்.”

“நான் இன்னிவ்வ பண்புகளைக் கொண்ட பெண்ணை திருமணம் முடிக்க விரும்புகிறேன்.”

“நல்லதொரு பெண் எனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.”¹

2. உள்ளத்தில் குறிப்பிட்ட பெண்ணைத் திருமணமுடிக்க வேண்டுமென எண்ணம் கொண்டு அதனை மறைத்து வைத்துக் கொள்வதுவும் தவறல்ல. இப்பின்னணியிலேயே உள்ளத்தில் அவர்கள் பற்றி இவ்வாறு நினைப்பீர்கள் என்பது அல்லாஹ்வுக்குத் தெரியுமென இவ்வசனம் தொடர்ந்து சொல்கிறது. இவ்வாறு உள்ளத்தில் அவர்கள் பற்றி நினைக்கும் நீங்கள் அதனைத் தொடர்ந்து மறைத்து வைக்கச் சிரமப்படுவீர்கள். எனவேதான் மறைமுகமாக

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்பனு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-290,291

அதனைச் சொல்ல இறைவன் -அல்லாஹ்- அனுமதித்தான் என இவ்வசனத்திலிருந்து புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.¹

3. இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் இரகசியமாக வாக்குறுதியளித்துக் கொள்ளல் இப்பகுதியில் கூடாததாகும். "நான் உன்னை மிகவும் விரும்புகிறேன். என்னைத் தவிர வேறு யாரையும் திருமணம் செய்து கொள்ளாதே" என்றிவ்வாறான வார்த்தைகளைப் பாவிப்பதே தவறானதாகும். எனினும் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வகையிலான மறைமுகமான நல்ல வார்த்தைகளைப் பாவிக்க முடியும்.²

நிர்ணயிக்கப்பட்ட தவணை முடியும் வரை திருமண ஒப்பந்தம் பற்றிய முடிவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது. அதாவது இத்தாவிலிருக்கும்போது திருமணம் ஒப்பந்தம் செய்யவும் கூடாது. அதுபற்றிய முடிவுகளுக்கு வருவதுவும் கூடாது.

இதே சட்டங்கள் மூன்றாவது முறை விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பெண்ணுக்கும் பொருந்தும்.³ திருப்பி மீட்டிக் கொள்ளும் வகையிலான இத்தாவிலுள்ள பெண்ணுக்கே இது கூடாததாகும். ஏனெனில் அப்பெண் இன்னொருவரின் மனைவி.

இப்பகுதியின் இறுதி வசனங்கள் கீழ்வருமாறு:

உங்களது உள்ளங்களில் இருப்பவற்றை அல்லாஹ் அறிகிறான்

என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

அவனைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.

அல்லாஹ் மிகவும் மன்னிப்பவன், மிகுந்த அமைதியானவன்

என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனம்: 235)

சட்டங்களை இறைபய உணர்வோடு சம்பந்தப்படுத்தும் பொதுவான அல் குர்ஆனின் போக்கையே இங்கும் காண்கிறோம். எனினும் இது உணர்வுகள் தவறும் இடம். தவறின் பக்கம் இழுபட்டுச் செல்ல இங்கே நிறைய இடமுள்ளது. இந்தவகையில் இந்த எச்சரிக்கைகளை அல் குர்ஆன் செய்துள்ளது.

இறைவன் -அல்லாஹ்- உங்களின் உள்ளங்களிலுள்ளவற்றை அறிவான். உங்களது நோக்கம் தூய்மையானதா? அல்லது முறைகேடான நோக்கத்தோடு அப்பெண்ணை அணுகுகிறீர்களா? என்பதை அவன் அறிவான். எனவே, எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ளுங்கள்.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-2 பக்-295

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கலீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-291

3. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கலீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-291

இவ்வாறு எண்ணங்களையே அறியும் இறைவனை நினைத்து உள்ளங்களைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் என உணர்த்திய வசனங்கள் அடுத்து இறை கருணை பற்றியும் சொல்கின்றன.

இறைவன் -அல்லாஹ்- மிகுந்த மன்னிப்பாளன்; மிகவும் அமைதியானவன்; உடனே தண்டிப்பவனல்ல என்ற இறைவனின் அடுத்த பக்கத்தையும் இவ்வசனங்கள் சொல்லி இறைவன் பற்றிய மனநிலையை சமநிலைப்படுத்துகின்றன.

இவ்வசனங்களிலிருந்து அல் குர்ஆனின் யதார்த்தபூர்வப் போக்கை புரிந்து கொள்கிறோம். மனித உணர்வுகளுக்கு, அவனது இயற்கைக்கு அது இடம் கொடுக்கிறது. இத்தாவிலிருக்கும் பெண் மரணித்த கணவனுக்காக துக்கமனுஷ்டிக்கிறாள். இதன் பொருள் இவ்வுலகை விட்டே அவள் நான்கு மாதங்கள் பத்து நாட்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டு சிறை வைக்கப்படுகிறாள் என்பதல்ல.

துக்கம் அனுபவித்தல் என்பதால் உள்ளத்தின் உணர்வுகளையும், இயற்கை எண்ணங்களையும் கொன்றுவிடுவதல்ல. அந்த உணர்வுகளுக்கு இடமுண்டு. இத்தாவிலிருக்கும் ஒரு பெண்ணை ஒருவர் விரும்பலாம். அந்த விருப்பத்தை மனதில் மறைத்து வைத்துக் கொள்ளலாம். அல்லது மறைமுகமாக அப்பெண்ணுக்கு அதனை உணர்த்தலாம் என்ற அனுமதிகள் இக்கருத்தையே சொல்கின்றன. அடுத்து வரும் வசனங்கள் மீண்டும் விவாகரத்து விவகாரத்திற்கு வருகின்றன.

விவாகரத்து என்பது கணவன் மனைவி இருவருக்குமிடையிலான பிரிவு. இப்பிரிவு சில போது தவிர்க்க முடியாததாகும். அந்நிலையில் அப்பிரிவை சிறந்த முறையில் அழகாகச் செய்வது எவ்வாறு என்பதனையே அவை விளக்குகின்றன:

இப்பகுதி முதலாவது விளக்குவது உடல்களின் இணைப்பின்றி வெறும் திருமண ஒப்பந்தம் மட்டுமே நிகழ்ந்த நிலையையாகும்.

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِن طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفَرَّضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً

وَمَمَّوْهُنَّ عَلَى الْمَوْسِعِ قَدْرَهُ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدْرُهُ مَمْلُوعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٠٦﴾

பெண்களை நீங்கள் தீண்டாத நிலையில் அல்லது அவர்களுக்கான மஹரை நிர்ணயிக்காத நிலையில் விவாகரத்துச் சொல்வது குற்றமல்ல. எனினும் அனுபவிக்கும் செல்வமாக ஏதேனும் கொடுங்கள். அது வசதியுள்ளவர் அவரது நிலைக்கேற்ற அளவாகவும், வசதியற்றவர் அவரது நிலைக்கேற்ற அளவாகவும் அமையலாம். அத்தோடு அது வழக்குக்கேற்ற சிறந்த தொகையாக அமைய வேண்டும். இது மிகச் சிறந்த நடத்தையுடையோர் மீதான கடமையாகும்.

(வசனம்: 236)

இவ்வசனம் விவாகரத்தோடு சம்பந்தப்படும் கீழ்வரும் ஒழுங்குகளைச் சட்டமாக்குகிறது:

1. திருமண ஒப்பந்தம் நிகழ்ந்து, உடலுறவு கொள்ளாதிருக்கும் நிலையிலும், மஹர் வரையறுக்கப்படாதிருக்கும் நிலையிலும் விவாகரத்து நிகழலாம். அது பாவச் செயலல்ல.
2. இவ்வாறு விவாகரத்து நிகழும்போது ஒரு தொகைப் பணத்தையோ பொருளையோ கணவன் மனைவிக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.
3. கொடுக்கப்படும் தொகையின் அளவு வசதியுள்ளவர், வசதியற்றவர் என்பதற்கேற்ப வேறுபடலாம். எனினும் வழக்கில் உடன்பாடாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட நல்ல தொகையாக அது அமைய வேண்டும்.
4. இவ்வாறு கொடுத்தல் கடமையானது என்பதுவே ஏற்கத்தக்க கருத்தாகும். வசனம் கட்டளையமைப்பில் வந்துள்ளமையும், கடமை என்ற கருத்தைத் தரும் 'ஹக்கன்' என்ற சொல் அங்கு பாவிக்கப்பட்டுள்ளமையும் இதற்கான ஆதாரங்களாகும்.

இது அலி, இப்னு உமர் (ரழி) போன்ற சஹாபாக்களதும், ஹஸன் அல் பலரி, ஸஈத் இப்னு ஜுபைர், ஜுஹ்ரி போன்ற தாபியீ இமாம்களதும் கருத்தாகும். இமாம் அபூ ஹனீபா, ஷாபியீ, அஹ்மத் போன்றோரும் இக்கருத்தை கொண்டுள்ளனர்.¹

திருமணம் பேசி ஒப்பந்தம் முடிந்ததன் பின்னர் விவாகரத்துச் சொல்வது உண்மையில் பெண்ணின் உள்ளத்தில் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். இந்நிலையில் அப்பாதிப்பை நீக்கும் வகையில் ஒரு பரிசைக் கொடுத்துப் பிரிவதுவே உயர்ந்த பண்பாடு. அக்கருத்திலேயே "மிகச் சிறந்த நடத்தையுடையோர்" என்ற பிரயோகத்தை இங்கு ஸூரா கொண்டு வந்துள்ளது.

வெறும் ஒப்பந்தம் மட்டுமே நிகழ்ந்து இருவரும் வாழாத நிலையில் விவாகரத்து நிகழ்கையில் வித்தியாசமான செய்திகள் பரவவும் இடமுண்டு. இது பெண்ணைப் பாதிக்கும். இவ்வாறு ஒரு தொகைப் பணத்தையோ பொருளையோ கொடுத்தல் அப்பாதிப்பை ஓரளவு ஈடு செய்வதாக அமையும்.

கொடுக்கும் தொகை குறிப்பிட்ட நபர்களது பொருளாதார நிலைக்கேற்பவும், நியாயமாகவும், வழக்குக்கேற்பவும் அமைய வேண்டும் என்பது ஓர் உண்மையான கருத்தாகும். ஹஸன் இப்னு அலி (ரழி) இவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பத்தாயிரம் திர்ஹம்கள் கொடுத்தமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.²

1. தப்லீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-440

2. உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்னு கஹீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-292

அடுத்து விவாகரத்தின் இன்னொரு நிலையின் போதான நடத்தை பற்றி இப்பகுதி சொல்கிறது:

وَأَنْ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يُغْفِرَ
أَوْ يُغْفَرُوا لِلَّذِي بَيْنَهُمَا عَقْدًا أَلْيَا لِكُلِّكُمْ وَأَنْ تَعْفُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ
إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٧﴾

மஹரை நிர்ணயித்து விட்டு அவர்களைத் தீண்ட முன்னர் நீங்கள் விவாகரத்துச் சொல்லிவிட்டால், மஹரில் பாதியைக் கொடுத்து விட வேண்டும். அப்பெண்கள் அம்மஹரை விட்டுக்கொடுக்கவும் முடியும். அல்லது திருமண ஒப்பந்தம் யார் கையில் உள்ளதோ அவரும் அதனை விட்டுக்கொடுக்க முடியும். விட்டுக் கொடுப்பதே இறைபய உணர்வுக்கு மிக நெருக்கமானதாகும். உங்களுக்கு மத்தியில் தாராள மனதுடன் நடந்து கொள்வதை மறந்து விடாதீர்கள். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை நன்கு அவதானிப்பானாக உள்ளான்.

(வசனம்: 237)

உடலுறவில் ஈடுபடாமலேயே விவாகரத்து நிகழ்கிறது. ஆனால் மஹர் தொகை நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலைக்கான ஒழுங்கை கீழ்வருமாறு இவ்வசனம் சொல்கிறது:

1. மஹர் தொகையில் பாதியை இந்நிலையில் கொடுத்து விட வேண்டும்.
2. எனினும் பெண் அல்லது ஒப்பந்தம் யார் கையில் உள்ளதுவோ அவர் விட்டுக் கொடுத்து நடத்தல் வரவேற்கத்தக்கது. அதாவது பெண் அத்தொகையை எடுக்காது விடலாம். அவ்வாறே ஒப்பந்தம் யார் கையில் உள்ளதுவோ அவரும் விட்டுக் கொடுத்து நடந்து கொள்ள முடியும்.

இவ்வாறு சொன்ன வசனம் அவ்வாறு விட்டுக் கொடுத்து தாராளத்தன்மையுடன் நடந்து கொள்வதே உயர்ந்த பண்பாடு; அனைத்து பண்புகளினதும் அடிப்படையான இறைபய உணர்வுக்கு அது நெருக்கமான செயற்பாடு எனச் சொல்கிறது. அத்தோடு இறை அவதானம் நீங்கள் செய்யும் அனைத்து செயற்பாடுகள் மீதும் இருக்கிறது எனக் கூறி இறைவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற உணர்வோடு இயங்குங்கள் என உணர்த்துகிறது.

இங்கு “திருமண ஒப்பந்தம் யார் கையில் உள்ளதுவோ அவர்” என்ற பிரயோகம் யாரைக் குறிக்கிறது என்பதில் இரு அபிப்பிராயங்கள் உள்ளன.

1. பெண்ணின் பொறுப்புதாரர்.
2. கணவன்.

இங்கு இரண்டாவது கருத்தே பொருத்தமானது. அலி (ரழி) அவர்களின் கருத்தும் இதுவாகும். ஷுரைஹ் என்ற தாபியீ குறிப்பிடுகிறார்: “அலி (ரழி) என்னிடம் திருமண ஒப்பந்தத்திற்குரியவர் யார் எனக் கேட்டார். நான் பெண்ணின் பொறுப்புதாரர் என்றேன். அதற்கவர் இல்லை கணவன் என்று கூறினார்.”¹

இது இமாம் ஷாபிஈயின் புதிய கருத்து. இமாம் அபூ ஹனீபா, தெளிர் போன்றோரது அபிப்பிராயமும் இதுவே.²

மஹரின் மீது பெண்ணின் பொறுப்புதாரருக்கு எந்த அதிகாரமும் இல்லை; அது அவருடைய சொத்துமல்ல. எனவே, இங்கு அவரை இப்பிரயோகம் குறிக்கும் என்பது பொருத்தமான கருத்தாகத் தெரியவில்லை.

கணவன் விட்டுக் கொடுத்தல், தாராளத்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளல் என்றால் பொருள் மஹரின் அரைவாசியன்றி முழு மஹரையும் கொடுத்து விடலாகும். இக்கருத்தின் ஊடேதான் “உங்களுக்கு மத்தியில் தாராள மனதுடன் நடந்து கொள்வதை மறந்து விடாதீர்கள்.” என்ற வசனமும் பொருந்துகிறது. ஒப்பந்தத்தின் இரு தரப்பினரும் தாராளத்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளல் என்பதையே இவ்வசனம் குறிக்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாது தாராளத் தன்மையுடன் நடத்தல் பெண் தரப்பினருக்கு மட்டும் உரியது எனக் கொள்வது பொருத்தமற்றது என்பது தெளிவு.

அடுத்து தொழுகையில் மிகுந்த கவனத்துடன் இருக்க வேண்டுமெனவும், அது உயிரோட்டமான தொழுகையாக அமைய வேண்டுமெனவும் விளக்கப் படுகிறது.

حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْاَوْسَطَى وَفُؤُومُوا لِلَّهِ قَانِيِيِيْنَ ﴿۲۳۸﴾ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا
فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا لِلَّهِ كَمَا عَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۲۳۹﴾

தொழுகைகளையும், மத்தியில் அமைந்துள்ள தொழுகையையும் மிகுந்த கவனத்துடன் பேணிக்கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ்வின் முன் முற்றிலும் அடிபணிந்தவர்களாக நில்லுங்கள். அச்சம்தரும் சூழ்நிலை இருந்தால் நடந்துகொண்டோ, வாகனத்தில் பிரயாணம் செய்து கொண்டோ தொழுங்கள். நீங்கள் பாதுகாப்பான நிலையை அடைந்துவிட்டால் நீங்கள் அறியாததை அல்லாஹ் உங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தான் என்பதற்கேற்ப அவனை நினைவுகூருங்கள். (வசனம்: 238,239)

1,2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-293,294

விவாகரத்து, இத்தா போன்ற விவகாரங்களுக்கு மத்தியில் இடை நடுவே தொழுகை பற்றிய இவ்வசனங்களைக் காண்கிறோம். இதற்கடுத்த பகுதி மீண்டும் விவாகரத்து பற்றியே பேசுகிறது. இந்நிலையில் இடையில் இவ்வசனங்கள் ஏன் வந்தன என்ற எண்ணம் எழுவது இயல்பானது. உண்மையில் அல் குர்ஆனின் போக்கைப் புரிந்தோருக்கு இந்த வசனங்கள் இவ்வாறு இடையில் வருவது கருத்துத் தொடர்ச்சியற்ற நிலை என்று தோன்றாது. இந்தவகையில் இந்நிலையை இருவகையில் நாம் விளக்கலாம்.

1. அல் குர்ஆன் சட்டங்களை விளக்கும்போது சட்ட நூல்கள் போன்று வரட்சியான போக்கைக் கையாள்வதில்லை. அவற்றையும் கூட உபதேசங்களாகச் சொல்லவே அது முனையும். இப்பின்னணியில் இடைக்கிடை இறை ஞாபகம், இறைபயம் பற்றி அது சொல்லி வரும். இந்நிலையில் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துகையில் இறை நினைவுப் பின்னணியிலிருந்து அவை நடைமுறையாக வேண்டுமென அல் குர்ஆன் எதிர்பார்க்கிறது. இந்த வகையிலேயே சட்டங்களோடு இணைத்து இறை நினைவையும் அல் குர்ஆன் வலியுறுத்தி வருகிறது.

இங்கு அவதானிக்கப்பட வேண்டிய விடயம் என்னவெனில் இங்கே அல் குர்ஆன் வெறுமனே இறை நினைவு, இறைபயம் பற்றிக் கூறாமல் இறை நினைவையே முழுமையாகக் கொண்ட தொழுகையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதாகும். வாழ்க்கையின் விவகாரங்களின்போது இறை நினைவு கொள்ளுங்கள் என மனிதனிடம் எவ்வளவுதான் உபதேசித்தாலும் அதனை நடைமுறைப்படுத்துவது ஓரளவு கடினமாகவே இருக்கும். இந்நிலையில் வாழ்க்கையின் சந்தடிகளிலிருந்து முழுமையாக அடிக்கடி அவனை ஒதுங்கச் செய்து இறைவனுடன் மட்டும் நிற்க விட வேண்டும். இத்தகைய பயிற்சி அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும்போதுதான் வாழ்க்கைச் சந்தடியின்போதும் அவன் இறைவனை மறக்காதிருப்பான். இதுவே தொழுகையாகும்.

2. தொழுகை ஒரு வணக்கம் போன்றே வாழ்வின் ஏனைய நடவடிக்கைகளும் வணக்கமே. குடும்ப விவகாரங்களை அல் குர்ஆன் பேசி வந்தது. அவற்றை அடிக்கடி இறை நினைவோடும், இறைபயத்தோடும் தொடர்புபடுத்தி வந்தது. இந்த கருத்துத் தொடர்ச்சியிலேயே விவாகரத்து, இத்தா என்ற சட்டங்கள் முடியும் முன்னரேயே தொழுகையை இங்கு விளக்குகிறது. வாழ்வே வணக்கம் என்ற கோட்பாட்டுப் பின்னணியில் உணர்த்தப்படும் கருத்து இது.

தொழுகைய மிகவும் அடிப்படைக் கடமைகளில் ஒன்று. இறை தொடர்பை ஏற்படுத்தும் சாதனம் அது. உலகில் நன்நடத்தையோடும், தூய்மையோடும் வாழ்வதற்கான பயிற்சியை அது கொடுக்கிறது. இவ்வாறு தொழுகை அதன் இப்பணியைச் செய்ய இரு விடயங்கள் முக்கியமாகும். ஒன்று தொழுகையை

அடிக்கடி விட்டுவிடாமல் மிகவும் பேணித் தொழுது வருதல். இரண்டாவது தொழுகை உயிரோட்டமாக அமைதல். இவ்விரு அம்சங்களையுமே இவ்வசனங்கள் சொல்கின்றன.

முதலாவது இவ்வசனம் தொழுகை அனைத்தையும் பேணிப் பாதுகாத்துத் தொழிலை வலியுறுத்துகிறது. இக்கருத்தை இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்.

அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ர் இப்னு அல் ஆஸ் அறிவிக்கிறார்: "இறை தூதர் ஒரு முறை தொழுகையைப் பற்றி நினைவுபடுத்தினார்கள். அப்போது கீழ்வருமாறு கூறினார்கள். யார் அதனைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருகிறாரோ அவருக்கு அது ஒளியாகவும், ஆதாரமாகவும், விடுதலையாகவும் மறுமையில் அமையும். யார் அதனை அவ்வாறு பேணிப் பாதுகாக்காது விட்டுவிடுகிறாரோ அவருக்கு ஒளி, ஆதாரம், விடுதலை என்ற எதுவும் இருக்காது. அவர் மறுமையில் காணன், பிரிஅவன், ஹாமான், உபை இப்னு கஃப் என்பவர்களுடன் இருப்பார்."

(முன்தகா அல் தர்ஃகீப் வ அல் தர்ஹீப் - முஸ்னத் அஹ்மத், தபரானி - அல் கபீர், அல் அவ்ஸத்)

தொழுகைகளைப் பேணிப் பாதுகாத்தல் என்பது பற்றிச் சொல்லும்போது குறிப்பாக ஒரு தொழுகையை இவ்வசனம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதனை 'ஸலாத் அல் உஸ்தா' எனக் கூறுகிறது. 'உஸ்தா' என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள். ஒன்று 'மத்தியிலுள்ள'. இரண்டாவது 'மிக உயர்ந்த' அல்லது 'மிகச் சிறந்த' என்பதாகும். இது அஸர் தொழுகையைக் குறிக்கும் என்பது ஒரு அபிப்பிராயம். அதற்கு கீழ்வரும் ஹதீஸை ஆதாரமாகக் கொள்வார்.

அலி (ரழி) அறிவிக்கிறார்: "அகழி யுத்தத்தின்போது இறை தூதர் (ஸல்) கூறினார்கள்: மத்தியிலுள்ள தொழுகையை - அஸர் தொழுகையை - விட்டு எம்மை அவர்கள் அப்புறப்படுத்தி விட்டார்கள். அவர்களது உள்ளங்களையும், வீடுகளையும் அல்லாஹ் நெருப்பால் நிரப்பட்டும்."

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம், ஸுனன் அபூ தாலுத், ஸுனன் திர்மிதி, ஸுனன் நஸாயி)

தெளிவாகவே இங்கு இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் 'ஸலாத் அல் உஸ்தா' -மத்தியிலுள்ள தொழுகை- என்பதனை அஸர் தொழுகை என்று கூறியுள்ளார்கள். எனவே, 'ஸலாத் அல் உஸ்தா' அஸர் தொழுகையே என்பது மிகப் பெரும்பாலான ஸஹாபாக்கள், அறிஞர்களது கருத்தாகும்.

இப்னு அப்பாஸ், ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ், இப்னு உமர் (ரழி) போன்ற ஸஹாபாக்கள், முஜாஹித், இக்ரிமா போன்ற தாபியீ அறிஞர்கள் இது ஸலிபஹ் தொழுகையைக் குறிக்கும் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீர்ன் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-295

'அல் உஸ்தா' என்ற சொல்லுக்கு 'மத்தியிலுள்ள' என்ற கருத்தைக் கொடுத்து நோக்கினால் அது ஸுபஹ் தொழுகையையும் குறிக்க முடியும்; அஸர் தொழுகையையும் குறிக்க முடியும். ஏதோவொரு வகையில் அவையிரண்டும் ஏனைய நான்கு தொழுகைகளுக்கும் மத்தியிலுள்ளன. அச்சொல்லுக்கு மிகச் சிறந்த என்ற கருத்தைக் கொடுத்தாலும் ஸுபஹ், அஸர் தொழுகைகளின் உயர்வு பற்றி பல வகையில் அல் குர்ஆனும் ஸுன்னாவும் கூறுகின்றன. உதாரணமாக ஸுபஹுத் தொழுகை பற்றி ஸூரா இஸ்ராவின் எழுபத்தி எட்டாம் வசனம் விளக்குகிறது. அவ்வசனத்தில் ஸுபஹுத் தொழுகைக்கு மலக்குகள் சமூகமளிக் கிறார்கள் என்ற கருத்து விளக்கப்படுகிறது. அஸர் நேரத் தொழுகை பற்றியும் ஹதீஸ்கள் வந்துள்ளன. உதாரணமாக கீழ்வரும் ஹதீஸைக் குறிப்பிடலாம்:

இப்னு உமர் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) சொன்னார்கள்: "அஸர் தொழுகையை தவற விட்டவன் தனது செல்வத்தையும், குடும்பத்தையும் இழந்தவன் போலாகிறான்."

(முஸ்னத் அஹ்மத், அறு ஆகாரபூர்வமான ஹதீஸ் நூல்கள்)

புராதா இப்னு ஹுபைஷ் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) சொன்னார்கள்: "மேகம் நிறைந்த நாளில் தொழுகையை அவசரமாகத் தொழுது கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் அஸர் தொழுகையை விட்டவனின் செயல்கள் பயன்றுப் போகின்றன."

(முஸ்னத் அஹ்மத், ஸுன்னத் இப்னு மாஜா)¹

இவ்விரு கருத்துக்களையும் இங்கே அப்படியே எதனையும் உறுதிப்படுத்த தாது விட்டுவிடுகிறோம். தொழுகையில் ஒரு முஸ்லிம் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் இருக்க வேண்டும். அவற்றில் குறிப்பாக அஸர், ஸுபஹ் தொழுகையில் மிகுந்த கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்ற இரண்டையும் குறிக்கும் வகையிலும் இப்பிரயோகம் அமைந்திருக்க முடியும்.

தொழுகையை வெறுமனே தவறாது தொழுவது மட்டும் போதாது. அத்தொழுகையில் உயிரோட்டம் காணப்பட வேண்டுமென இவ்வசனம் சொல்கிறது. 'காஸிதீன்' என்ற சொல் பணிவுடனும், பய பக்தியுடனும் நின்றலைக் குறிக்கிறது. எனவே, தொழுகையின் அடுத்த முக்கிய அம்சம் அங்கு காணப்பட வேண்டிய உயிரோட்டமாகும். இதில் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என இவ்வசனம் இங்கு வலியுறுத்துகிறது.

அடுத்த வசனம் தொழுகையின் மீதான ஈடுபாடு எவ்வளவு தூரம் இருக்க வேண்டுமெனின் உரிய முறையில் அமைதியாகத் தொழுகையின் அனைத்துப்

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-294-296

தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிணா: வா-2 பக்-302,303

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்- 446,447

பகுதிகளையும், ஒழுங்குகளையும் பேண முடியாவிட்டாலும் கூட தொழு கையை விட்டுவிடக் கூடாது என விளக்குகிறது.

அபாயகரமான சந்தர்ப்பம், உயிருக்கு ஆபத்து வரும் நிலை அப்பொழுதும் கூடத் தொழுகையை விட்டுவிடக் கூடாது என்கிறது இந்த வசனம். நடந்து கொண்டே தொழுங்கள், வாகனத்தில் போய்க் கொண்டே தொழுங்கள் என இக்கருத்தை விளக்குகிறது. யுத்த களத்திலான தொழுகை பற்றி ஸூரா நிஸா வில் இறைவன் -அல்லாஹ்- விளக்கியுள்ளான். அதன் ஒரு பகுதியையே இவ்வ சனம் சொல்கிறது. அங்கு இமாம் தொழுவிக்கிறார். அடுத்தவர்கள் பின்னால் நின்று குறிப்பிட்ட ஒழுங்கில் தொழுகிறார்கள். இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் யுத்த களத்தில் நிகழக் கூடும். அவ்வாறு நிகழாது யுத்தம் மிகக் கடுமையாகப் போனால் அப்போது நடந்து கொண்டாவது, வாகனத்தில் போய்க் கொண்டாவது தொழுங்கள் என்கிறது இவ்வசனம். அத்தோடு இவ்வசனம் ஒரு கொடூர மிருகத்திற்குப் பயப்படல், கொலை, கொள்ளை அச்சுறுத்தல் போன்ற எல்லா வகையான பயங்களையும் குறிக்க முடியும்.¹

இறைவனை நினைவு கூரும் தொழுகையின் ஒழுங்கை நீங்கள் அறியாதிருந்த போது இறைவன் -அல்லாஹ்- உங்களுக்குக் கற்பித்தான். அந்த முழு அமைப் பில் பாதுகாப்பான சூழலுக்கு வந்துவிட்டால் தொழுமாறு இங்கே இவ்வசனம் பணிக்கிறது. தொழுகையைக் கற்றுத் தந்தமை, இறைவனை நினைவு கூரலைக் கற்றுத் தந்தமை ஓரூள் என இது உணரச் செய்கிறது.

மீண்டும் தனது தலைப்பான விவாகரத்துக்கு வரும் இப்பகுதி அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட இன்னொரு சட்டப் பகுதியை விளக்குகிறது:

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لَّأَزْوَاجِهِمْ مَّتَّعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرِ إِخْرَاجٍ
فَإِنْ خَرَجَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْتُمْ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَّعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٠﴾

உங்களில் மனைவியரை விட்டுவிட்டு மரணமடைவோர் அம்மனைவியர் வெளியேற்றப்படக்கூடாது; அவர்களுக்கான வாழ்க்கை வசதி அளிக்கப்பட வேண்டுமென ஒரு வருடத்திற்கான மரண சாசனம் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் வெளியேறினால் அவர்கள் தமக்குச் செய்து கொண்ட நல்ல விடயத்தால் உங்களுக்கெதுவும் குற்றமில்லை. அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்த சத்தியுடையவனும், ஞானமுள்ளவனுமாவான்.

(வசனம்: 240)

1. உம்தா அல் தப்லீ - தப்லீ இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-296, 299
தப்லீ அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-448

இவ்வசனம் ஏற்கனவே இத்தா பற்றி விளக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கு முரண் படுவது போல் தோன்றுகிறது. இங்கு இத்தாவும் அதற்கான செலவினமும் ஒரு வருட காலத்திற்கு அமைந்திருக்க வேண்டுமென கட்டளையிடப்படுகிறது. இது ஒரு முரண்பாடு என்று கண்டமையால்தான் அதிகமான அல் குர்ஆன் விரிவுரையாகியர்கள் இவ்வசனம் குறிக்கும் சட்டம் மாற்றப்பட்டு விட்டது -மன்ஸூஃக் ஆகிவிட்டது- எனக் கருதுகின்றனர். அதாவது ஆரம்பத்தில் இத்தா என்பது ஒரு வருடமாக இருந்தது. அந்த ஒரு வருடத்திற்கான செலவினத்தை கணவன் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வாறு இத்தா இருப்பது கணவன் வீட்டிலோ அல்லது அப்பெண்ணின் வீட்டிலோ இருக்க முடியும். கணவனது வீட்டை விட்டு வெளியேறின் செலவுக்கு அவன் பொறுப்பாக மாட்டான். இவ்வாறிருந்த நிலைமையை ஏற்கனவே வந்த வசனம் நான்கு மாதங்கள், பத்து நாட்கள் என ஆக்கியது. எனவே, இவ்வசனம் சொல்லும் சட்டம் அவ்வசனத்தால் மாற்றப்பட்டு விட்டது என மேலும் அவர்கள் இக்கருத்தை விளக்கினர்.¹

சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் இவ்வசனத்திற்கு வேறு வகையில் பொருள் கொள்கிறார்கள். அவர்களது கருத்துப்படி இவ்வசனம் விளக்குவது விவாகரத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஸுன்னத்தான -கடமையற்ற- ஒரு செயற்பாட்டையாகும். இங்கு இத்தா பற்றி இவ்வசனம் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு வருட காலத்திற்கு மனைவி வீட்டை விட்டு வெளியேற்றப்படக் கூடாது. அவளுக்கான செலவினத்தை ஒரு வருட காலப் பிரிவுக்கு கணவன் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்றுதான் இங்கு விளக்கப்படுகிறது. அதேவேளை அது இறை கட்டளைப்படி கணவன் தனது மனைவிக்காக செய்ய வேண்டிய இறுதி உபதேசம் எனவும் குறிக்கிறது. மனைவி ஒரு வருட காலத்திற்கு முன்னர் கணவனது வீட்டிலிருந்து வெளியேறும் உரிமையையும் பெறுகிறாள் என இவ்வசனம் சொல்கிறது. "அவர்கள் தமக்குச் செய்துகொண்ட நல்ல விடயத்தால்" என அதனைச் சொல்கிறது. இக்கருத்தை நான்கு மாதங்களும், பத்து நாட்களும் இத்தா இருக்க வேண்டும் என்ற விளக்கிய 234ஆம் வசனத்தின்போது நோக்கினோம்.²

எனவே, இவ்வசனத்தின்படி இங்கு குறிக்கப்படுவது இத்தாவன்று. இத்தா நான்கு மாதங்களும், பத்து நாட்களுமேயாகும். அதனை இவ்வசனம் மாற்றவில்லை. கணவன் மனைவி மீது கூடுதல் கவனிப்பு செலுத்த வேண்டுமென்றே இவ்வசனம் சொல்கிறது. அந்த வகையில் ஒரு வருடம் தன் வீட்டிலிருக்கவும், தன் செல்வத்திலிருந்து ஒரு வருட காலம் அவளுக்காக செலவழிக்கவும் அவன் உடன்படுவது சிறந்தது. அவ்வாறு இறுதி உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென இவ்வசனம் சொல்கிறது. இந்தவகையில் இக்கருத்துப்படி சட்டம் மாற்றப்படல் என்ற கருத்துக்கு இங்கு இடமில்லை.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-300.

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் (தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-300.
தப்ஸீர் அல் மனா - இமாப் ரஃபீத் ரிளா: வா-2 பக்-309.

இறுதியில் இரு திருநாமங்களை இவ்வசனம் குறிக்கிறது:

“யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையவன், ஞானமுள்ளவன்”

இறைவன் - அல்லாஹ் - சட்டங்களை தனது அதிகாரத்தின் பின்னணியிலிருந்தும், ஞானத்தின் வெளிப்பாடாகவும் இடுகிறான். ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கு மிடையிலான தொடர்புகளை வரையறுத்து உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்தி எங்கும் அநீதி நிகழாது சட்டங்களை வகுக்கக் கூடியவன் அவன் மட்டுமே.

அடுத்த வசனம் விவாகரத்துக்கு உட்பட்ட பெண்களுக்கு கணவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய தொகை பற்றிப் பொதுவாகப் பேசுகிறது.

وَالْمُطَلَّاتِ مَتَعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿241﴾

தலாக் சொல்லப்பட்டவர்களுக்கு அனுபவிக்கத்தக்க செவ்வமாக ஏதும் வழங்கப்பட வேண்டும். அது இறைபய உணர்வு கொண்டவர்களின் கடமையாகும்.

(வசனம்: 241)

விவாகரத்துச் செய்யும் கணவன் மனைவிக்குக் கொடுக்கும் இத்தொகைக்கு அல் குர்ஆன் இங்கு 'மதாஉ' எனப் பெயரிடுகிறது. 'மதாஉ' எனின் அனுபவிக்கக் கொடுக்கப்படும் பொருளாகும். ஏற்கனவேயும் இக்கருத்து விளக்கப்பட்டது. விவாகரத்துக்கு உட்பட்ட சில குறிப்பிட்ட பெண்கள் குறித்தே அங்கு விளக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்வசனம் 'விவாகரத்துச் செய்யப்பட்டவர்கள்' என அனைவரையும் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுகிறது. இவ்வசனம் பற்றி இரு கருத்துக்கள் உள்ளன.

1. ஏற்கனவே மஹர் நிர்ணயிக்கப்படாமல், உடலுறவு இன்றி விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பெண்களுக்கு 'மதாஉ' கொடுக்கப்பட வேண்டுமென விளக்கப்பட்டது. மஹர் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு அதன் அரைவாசி கொடுக்கப்பட வேண்டுமெனவும் அங்கு விளக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்வசனம் அனைத்து விவாகரத்துச் செய்யப்பட்டவர்களையும் குறித்து அனைவருக்கும் 'மதாஉ' கொடுக்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறுகிறது. எனவே, இது ஸுன்னத்தாக -கடமையற்றதாக- அமைய வேண்டும் என்பது தெளிவு. இது பெரும்பாலான அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களதும், சட்ட அறிஞர்களதும் கருத்தாகும்.
2. இங்கு பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள சொற்பிரயோகம் இது கடமையெனக் காட்டுகிறது. 'ஹக்கன்' என்ற சொல் கடமை என்ற கருத்தைத் தரும் பிரயோகமாகும். 'இறைபய உணர்வு கொண்டவர்கள் மீது' என்ற பிரயோகமும்

அனைத்து முஸ்லிம்களையும் குறிப்பதாகும். இந்தவகையில் அனைத்து விவாகரத்துச் செய்யப்பட்ட பெண்களுக்கும் ஒரு தொகைப் பணத்தை அல்லது பொருளைக் கொடுப்பது கடமையாகிறது. இது இமாம் ஷாபிசியின் ஒரு கருத்தாகும். இமாம் ஸயீத் இப்னு ஜுபைர், இமாம் ஹஸன் அல் பஸரி என்ற தாபிசியின்களது கருத்துமாகும். இமாம் தபரியும் இக்கருத்தையே ஏற்கிறார்.¹

குடும்ப வாழ்வுக்கான சட்டங்களை விளக்கிய இப்பகுதி கீழ்வரும் வசனத்தோடு முடிகிறது.

كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ ۗ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٤٢﴾

அவ்வாறுதான் அல்லாஹ் நீங்கள் சிந்திக்கலாம் என்பதற்காக தனது வசனங்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறான்.

(வசனம்: 242)

அல் குர்ஆன் சட்டங்களை விளக்கும்போது அதற்கான நியாயங்களையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இறை நினைவு பற்றியும் இடைக்கிடை குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறுதான் அல் குர்ஆன் சட்டங்களை முன்வைக்கிறது. இந்தச் சட்டங்களை மனிதன் ஆராய வேண்டும். அறிவுபூர்வமாக நோக்க வேண்டும். அந்நிலையில் மனித நலன்களை உத்தேசித்தும், தீங்குகளைவிட்டு அவனைக் காக்கும் நோக்கிலும் இறை சட்டம் அமைந்திருப்பதை அவன் அவதானிக்க முடியும். இந்த வகையில் இறை சட்டங்களின் உயர்வை உணர்ந்து அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதில் மனிதன் மிகுந்த ஆர்வம் கொள்ள முடியும். இறை வசனங்களை இவ்வாறு ஆராய்ந்து நோக்குவதையே அல் குர்ஆன் விரும்புகிறது.

1. உம்தா அல் தப்ளீர் (தப்ளீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல்) - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர்: வா-1 பக்-292

VIII

ஒரு யுத்த வழிநடாத்தலும், போராட்டம் பற்றிய சில உண்மைகளும்

(243-254)

நாம் ஏற்கனவே விளக்கியது போன்று இந்த ஸூரா அடிப்படையில் முஸ்லிம் சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவப் பொறுப்பை உணர்த்துகிறது. எனவே இறை தூதை அடுத்த சமூகங்களுக்கு எத்தி வைக்கும் பெரும் பொறுப்பையும் விளக்கும் ஸூரா இது. அந்தவகையில் இடக்கிடை ஸூரா போராட்ட உலகுக்கும் சென்று வருகிறது. சமூக, தனி மனித சட்டங்களும் கூட அந்தக் கருத்தினுள்ளேயே இங்கு விளக்கப்படுகின்றன. அந்த வகை கருத்துப் பின்னணியிலேயே கீழ்வரும் பகுதியையும் நோக்க வேண்டும்.

மரணம் பற்றிய பய உணர்வுடன் தமது வீடுகளை விட்டு வெளியேறிய அவர்களை நீர் அவதானிக்கவில்லையா? அப்போது அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தனர். நீங்கள் இறந்து போங்கள் என அல்லாஹ் அவர்களுக்கு அந்நிலையில் சொன்னான். பின்னர் அவர்களை உயிர்ப்பித்தான். அல்லாஹ் மனிதர்கள் மீது அருள்பாலிப்பவனாக உள்ளான். எனினும் மனிதர்களில் அதிகமானோர் நன்றி செலுத்துவதில்லை. (243)

۞ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ
 أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ
 فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ
 إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ
 وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ۞

அல்லாஹ்வின் பாதையில்

போராடுங்கள்.

அல்லாஹ் ஆழ்ந்து

செவியுறுபவனாகவும், நன்கு

அறிபவனாகவும் உள்ளான் என்பதை

அறிந்து கொள்ளுங்கள். (244)

அல்லாஹ்வுக்கு அழகிய முறையில்

யார் கடன் கொடுக்கப்

போகிறீர்கள்?

அப்போது அதனை அவன் பல

மடங்குகளாக்கித் தருவான்.

அல்லாஹ் சுருக்கியும், விரித்தும்

கொடுக்கிறான்.

நீங்கள் அவன் பக்கமே திருப்பிக்

கொண்டு வரப்படுவீர்கள். (245)

மூலாவின் பின்னர் பனூ இஸ்ராயீலின்

உயர் மட்டத்தினரை நீர்

அவதானிக்கவில்லையா?

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் போர்

புரிய எங்களுக்கு ஓர் அரசனை

அனுப்புங்கள்” என தமது ஒரு

நபியிடம் அவர்கள் கூறினர்.

அப்போது அந்த நபி “உங்கள் மீது

போர் புரிதல் கடமையாக்கப்பட்டு

விட்டால் நீங்கள் போராடாது

இருந்து விடுவீர்களோ?” எனக்

கேட்டார்.

அப்போது அவர்கள் “எங்கள்

வீடுகளை விட்டு நாம்

வெளியேற்றப்பட்டும், எமது

பிள்ளைகளை விட்டு பிரிக்கப்பட்டும்

இருக்கும்போது அல்லாஹ்வின்

பாதையில் போராடாமல் எப்படி

நாமிருக்க முடியும்? எமக்கு என்ன

நேர்ந்து விட்டது?” என்றனர்.

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ

وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا

فِيُضَلِّعُهُ لَدَّهِ أَضْعَافًا كَثِيرَةً

وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ

وَأَلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤٥﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ

مِنْ بَعْدِ مُوسَى

إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّنَا لَئِمَّا مَلِكًا نُنْقِلَ فِي

سَبِيلِ اللَّهِ

قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كَتَبَ عَلَيْكُمُ

الْقِتَالَ أَلَّا تُقَاتِلُوا

قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ

أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَايَنَا

ஆனால் அவர்கள் மீது போர் விதியாக்கப்பட்டபோது அவர்களில் ஒரு சிறு தொகையினர் தவிர ஏனையோர் பின்வாங்கி விட்டனர். அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களை நன்கு அறிந்தவனாக உள்ளான். (246)

அவர்களது நபி “அல்லாஹ் தாலூதை உங்களுக்கு அரசனாக அனுப்பி யுள்ளான்” என அவர்களிடம் கூறினார்.

அப்போது அவர்கள் “எங்கள் மீதான ஆட்சிப் பொறுப்பு அவருக்குரியதாக எவ்வாறு அமைய முடியும்? நாமே ஆட்சி, அதிகாரத்துக்கு அவரை விட மிகத் தகுதியுடையவர்களாக உள்ளோம்.

அவர் செல்வ வளம் அளிக்கப் பட்டவரும் அல்லவே” என்றனர். அதற்கு அந்த நபி “அல்லாஹ் உங்களுக்காக அவரைத் தெரிவு செய்துள்ளான். அறிவாற்றலையும், உடல் வலிமையையும் அவருக்கு அதிகமாக வழங்கியுள்ளான். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களுக்கு தனது ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறான்.

அல்லாஹ் மிக விசாலத்தன்மை படைத்தவனும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவனும் ஆவான்” என்று கூறினார். (247)

فَلَمَّا كَتَبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالَ تَوَلَّوْا إِلَّا

قَلِيلًا مِّنْهُمْ

وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ

طَالُوتَ مَلِكًا

قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ

أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ

وَلَمْ يُؤْتِ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ

قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ

بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ

وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكُهُ مَن يَشَاءُ

وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾

மேலும், அவர்களுடைய நபி அவர்களுக்கு கீழ்வருமாறு சொன்னார்:

“அவரது ஆட்சி, அதிகாரத்துக்கான சான்று உங்களுக்கு ஒரு பெட்டி வருவதும், அதில் உங்களது இறைவனிடமிருந்து கிடைக்கும் மன அமைதிக்கானவையும், மூலா, ஹாநன் என்போரின் குடும்பத்தினர் விட்டுச் சென்றவற்றில் எஞ்சியவையும் இருக்கும். அதனை வானவர்கள் சுமந்து நிற்பர். நீங்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் அதில் உங்களுக்கு சான்றுள்ளது.” (248)

பின்னர் தாலூத் படைகளுடன் புறப்பட்டபோது கீழ்வருமாறு கூறினார்: “அல்லாஹ் உங்களை ஓர் ஆற்றின் மூலம் பரிசோதிப்பான். அந்த ஆற்றின் நீரை யார் அருந்தினாரோ அவர் என்னைச் சேர்ந்தவரல்லர். யார் அதனைச் சுவைக்கவில்லையோ அவர் என்னைச் சேர்ந்தவராவார். எனினும், ஓர் அள்ளுத் தண்ணீரை யாரேனும் குடித்தால் அது பிழையல்ல.” ஆயினும், அவர்களில் சிலர் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் அவ்வாற்றிலிருந்து நீர் அருந்தினர். பின்னர், அவரும் அவரோடிருந்த நம்பிக்கை கொண்டோரும் அதனைக் கடந்து சென்றபோது “ஜாலூத்தையும் அவரது படையினரையும் எதிர்த்துப் போராட எமக்குச் சக்தியில்லை எனக் கூறினார்.”

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ
مِّمَّا تَرَكَ آءَالُ مُوسَىٰ وَعَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ
الْمَلَائِكَةُ
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ
مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ
بِمِيَّ
وَمَنْ لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اعْتَرَفَ
عُرْفَةً بِيَدِهِ
فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ
فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ

ஆனால், அல்லாஹ்வைச் சந்திப்போம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டோர் "எத்தனை சிறிய கூட்டத்தினர் பெரும் கூட்டத்தினரை அல்லாஹ்வின் அனுமதியுடன் வெற்றிகொண்டுள்ளனர். அல்லாஹ் பொறுமையாளர்களுடன் உள்ளான்" எனக் கூறினார்கள். (249)

ஜாலுதுக்கும் அவனது படைக்கும் முன்னால் அவர்கள் நின்றபோது "எங்கள் இறைவனே! எங்கள் மீது பொறுமையைச் சொரிவாயாக! எங்கள் பாதங்களை நிலைப்படுத்து வாயாக! இறை நிராகரிப்பாளர்கள் மீது எமக்கு வெற்றியைத் தருவாயாக!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (250)

அல்லாஹ்வின் அனுமதியுடன் அவர்கள் அவர்களைத் தோற்கடித்தனர். தாலூத் ஜாலுத்தைக் கொன்றார். அவருக்கு அல்லாஹ் ஆட்சி அதிகாரத்தையும், ஞானத்தையும் கொடுத்தான். அவருக்கு தான் விரும்பியவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்தான்.

அல்லாஹ் மனிதர்களில் ஒரு சாராரை இன்னொரு சாரார் மூலம் தடுக்காவிட்டால் பூமி சீர்கெட்டுப் போய்விடும். எனினும், அல்லாஹ் உலகத்தார் மீது அருள் புரிபவனாகவே உள்ளான். (251)

قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقُوا اللَّهَ
كَم مِّن فِتْنَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِتْنَةً كَثِيرَةً
بِإِذْنِ اللَّهِ

وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا
أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أقدامَنَا وَأَنْصِرْنَا
عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥٠﴾

فَهَرَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ

وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ

وَعَاتَمَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ

وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ

وَلَوْلَا دَفَعَهُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ

لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ

وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾

இவை அல்லாஹ்வின்

வசனங்களாகும்.

உமக்கு நாம் அவற்றை சத்தியத்து

டனேயே ஒதிக்காண்பிக்கிறோம்.

நிச்சயமாக நீர் தூதர்களில்

ஒருவரே. (252)

அந்தத் தூதர்கள் அவர்களில் சிலரை

விட சிலரை நாம்

சிறப்புடையோர்களாக்கினோம்.

அவர்களில் சிலரோடு அல்லாஹ்

நேரடியாகப் பேசினான்.

மேலும் சிலரைப் பல படித்தரங்கள்

உயர்த்தினான்.

மர்யமின் மகன் ஈலாவுக்கு நாம்

தெளிவான சான்றுகளைக்

கொடுத்தோம்.

பரிசுத்த ஆலி மூலம் அவரைப்

பலப்படுத்தினோம்.

அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால்

அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள்

தமக்கு ஆதாரங்கள் வந்ததன்

பின்னரும் தம்மிடையே போராடிக்

கொண்டிருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் தம்மிடையே

கருத்துவேறுபாடு கொண்டனர்.

அவர்களில் சிலர் நம்பிக்கை

கொண்டனர். வேறுசிலர்

நிராகரித்தனர்.

அல்லாஹ் நாடியிருந்தால்

தம்மிடையே அவர்கள் போராடிக்

கொண்டிருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

எனினும், அல்லாஹ் தான்

நாடியவற்றைச் செய்கிறான். (253)

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ

نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ

وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

﴿٢٥٣﴾ تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ

مِّنْ كَلَّمَ اللَّهُ

وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ

وَأَتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ

وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلْنَا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِّنْ

بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتِ

وَلَكِنْ اٰخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ

مَنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ

وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَفْتَتَلُوا وَلَكِنَّ اللَّهَ

يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே!

வியாபாரமோ, நட்போ,
பரிந்துரையோ அற்ற அந்நாள்
வரமுன்னால் நாம் உங்களுக்குக்
கொடுத்தவற்றிலிருந்து
செலவழியுங்கள்.

நிராகரிப்பாளர்களே அதியாயக்காரர்
களாவார்கள். (254)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ
مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ
وَلَا شَفَعَةٌ

وَٱلْكَافِرُونَ هُمُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٥٤﴾

மக்காவில் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் சாத்வீகமான முறையில் தமது பிரச் சாரத்தை மேற்கொண்டார்கள். என்றாலும் மக்காவின் தலைமைகளால் அதனைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, அவர்கள் மீதும், அவர்களை ஏற்றோர் மீதும் கொடுமைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். எனவே, இறுதியில் தமது கொள்கையை வாழ வைக்க தளம் தேடி இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் நகர வேண்டியாயிற்று. அப்பின்னணியில் அவர்கள் மதீனா வந்தார்கள். அங்கு சிறியதொரு அரசை அவர்கள் நிறுவி வாழ முற்பட்டார்கள். இப்போதும் மக்கா வின் தலைமை அவர்களை வாழவிடவில்லை. அழித்துவிடவே கங்கணங்கட்டி நின்றார்கள். இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் இவ்வாறு திணிக்கப்பட்ட யுத்தத்தை ஏற்க வேண்டியாயிற்று. தமது தோழர்களையும் அந்த வகையில் பயிற்றுவிக்க வேண்டியாயிற்று. அல் குர்ஆன் வரலாற்று நிகழ்வுகள் ஊடாக பல்வேறு சமூக வியல் உண்மைகளை இப்பின்னணியில் விளக்கிக் காட்டி முஸ்லிம் சமூகத்தைப் பயிற்றுவித்து வந்தது. அத்தகையதொரு விளக்கத்தையே இங்கு நாம் காண்கிறோம்.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِن دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ ٱلْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ ٱللَّهُ مُوتُواْ ثُمَّ أٰحْيَاهُمْ
إِنَّ ٱللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى ٱلنَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٥٥﴾

மரணம் பற்றிய பயஉணர்வுடன் தமது வீடுகளை விட்டு வெளியேறிய அவர்களை நீர் அவதானிக்கவில்லையா? அப்போது அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தனர். நீங்கள் இறந்து போங்கள் என அல்லாஹ் அவர்களுக்கு அந்நிலையில் சொன்னான். பின்னர் அவர்களை உயிர்ப்பித்தான். அல்லாஹ் மனிதர்கள் மீது அருள்பாலிப்பவனாக உள்ளான். எனினும் மனிதர்களில் அதிகமானோர் நன்றி செலுத்துவதில்லை.

(வசனம்: 243)

இந்த வசனங்கள் விளக்கும் வரலாற்று நிகழ்வு எது என்பது இங்கு முக்கிய மில்லை. சில அல் குர்ஆன் விரிவுரை நூல்கள் ஆதாரமற்ற இஸ்ராயீலீய்யாத்-யூத, கிறிஸ்தவ சமூகக் கட்டுக் கதைகள்-களை இங்கு கொண்டுவந்துள்ளனர். ஆதாரபூர்வமற்ற அக்கதைகளை முற்றாகத் தவிர்த்து இந்த வசனம் சொல்லும் உண்மைகளையே நாம் நோக்க முயல்கிறோம். சிலவேளைகளில் பனூ இஸ்ராயீல்-யூத-சமூகத்தின் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாகவும் இது இருக்க முடியும்.

அவர்கள் பல ஆயிரம் பேராக இருந்தார்கள். எனினும் மரணத்திற்குப் பயந்து தமது வீடுகளைவிட்டு வெளியேறி அவர்கள் ஓடினார்கள். தைரியமற்றவர்கள்; கோழைத்தனமிக்கவர்கள்; தம் நாட்டின் மீது படையெடுத்தோர் கண்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஒரே எண்ணத்தில் ஓடினார்கள். ஆனால் எதிரிகள் அவர்களைக் கொன்றொழித்தார்கள். இதனையே "நீங்கள் இறந்து போங்கள் என அல்லாஹ் அவர்களுக்கு சொன்னான்." என இவ்வசனம் கூறுகிறது.

பின்னர் பல அழிவுகளுக்குட்பட்ட அச்சமூகத்தில் விழிப்புணர்வு தோன்றியது. ஒரு புதிய தலைமுறை எழுந்தது. சமூகமும் உயிர் பெற்றது; போரடியது; அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்தது. "பின்னர் அவர்களை உயிர்ப்பித்தான்" என்பதன் பொருள் இதுவாகும். இவ்வாறு இறைவன் -அல்லாஹ்- பல சமூகங்களுக்கு அருள் புரிகிறான். உன்னத நிலைக்கு உயர்த்திவிடுகிறான். ஆனால் மனிதர்கள் இறையருளை உணர்ந்து நன்றி செலுத்தத் தவறிவிடுகிறார்கள்.¹

ஒரு சமூகத்தின் மீது நிகழும் அழிவுகளும், துன்பங்களும், துயரங்களும் அச்சமூகத்தை விழிப்புறச் செய்கின்றன. உன்னத தலைமைகளை அவை அச்சமூகத்தினுள்ளே தோற்றுவித்து விடுகின்றன. இவ்வாறு, இறந்த சமூகம் இந்த அடிகளால் விழிப்புற்று எழுந்து வாழத் துவங்குகிறது. இந்த உண்மையைப் பலர் ஆய்ந்தறிந்து கொள்வதில்லை. எனவே, அங்கு காணப்படும் இறையருளையும் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. எனவே, அவர்கள் வாழ்வு பெற்றதன் பின்னர் நன்றி செலுத்துவதை மறந்துவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு அருளானது அழிவுகள், துன்பங்கள், கஷ்டங்கள் வடிவிலேயும் வரும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு சமூகத்தின் எழுச்சி எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதனை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. சீர்கெட்டுப் பலவீனமும், கோழைத் தனமும் கொண்ட ஒரு சமூகத்தின் மீது அழிவுகள் நிகழ்வது தவிர்க்க முடியாதது. ஆயினும் அந்த அழிவுகளே அச்சமூகத்தை எழுப்பிவிடக் கூடும் என்ற சமூகவியல் உண்மை இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

1. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-317

அல் நத்கீர் அல் கவீம் பீ தப்ஸீர் அல் குர்ஆன் அல் ஹகீம் - வஹீதுத்தீன் கான்: பா-1 பக்-139

இந்தவகையில் "நீங்கள் இறந்து போங்கள்", "பின்னர் அவர்களை உயிர்ப் பித்தான்" என்ற வசனங்கள் வெறும் பௌதீக ரீதியான இறப்பையும், உயிர் பெற்று எழுப்பப்படலையும் குறிக்கவில்லை. 'சமூக மரணம்', 'சமூகம் உயிர் பெறல்' என்ற மானசீக மரணத்தையும், உயிர் பெறலையுமே அது குறிக்கிறது. பின்னால் வரும் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள் என்ற வசனமும் அடுத்து வரும் பனா இஸ்ராயீல் சமூக வரலாற்று நிகழ்வும் இக்கருத்தையே உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு சீர்கெட்டு, மானசீக ரீதியாக மரணித்துப் போன ஒரு சமூகம் விழிப்புற பல அதிர்வுகளுக்குட்பட வேண்டும் என்ற உண்மையை விளக்கிய ஸூரா அப்பின்னணியில் முஸ்லிம்களை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٤﴾

அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள்.

அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனாகவும், நன்கு அறிபவனாகவும் உள்ளான் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

(வசனங்கள்: 244)

வாழ வேண்டுமானால் உங்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட யுத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டுள்ள அழிவுகளையும், துன்பங்களையும், துயரங்களையும் எதிர் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் விழித்துக் கொள்ளவே இந்தத் துன்பங்கள். நீங்கள் எழுந்து நிற்கவே இந்தத் துயரங்கள். நீங்கள் உயர்வு பெறவே இந்த அழிவுகள்.

"அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடுங்கள்" இறை மார்க்கத்தின் உயர்வுக் காகப் பேராடுங்கள். தனி நபர்கள், குறிப்பிட்ட இனத்தின் பெருமை, ஆதிக்கம் என்பவற்றிற்காக அல்ல. தாய்மையும், சுய நல நோக்கமுமற்றது இறை பாதையிலான பேராட்டம். வசனத்தின் இறுதியில் இரு திருநாமங்கள்:

1. ஆழ்ந்து செவியுறுபவன்.
2. நன்கு அறிபவன்.

பொய் நியாயங்கள் கூறி இப்போராட்ட வாழ்வை விட்டு ஒதுங்குபவர்கள் பேசுபவற்றை இறைவன் -அல்லாஹ்- செவி மடுக்கிறான். அவன் பாதையில் போராடுபவர்கள் யார்? போராட்டக் களத்தை விட்டு ஒதுங்குபவர்கள் யார்? என்பதை அவன் நன்கறிவான். வெறும் முகஸ்துதி செய்பவன், உள்ளொன்று

வைத்து புறமொன்று பேசுபவன் என்ற எல்லோரையும் அல்லாஹ் நன்கறிவான். எனவே, இறைவனோடு உறவாடுதல் தூய்மையையும், உண்மையையும் வேண்டி நிற்பதாகும்.

போராட்டத்தின் அடுத்த பகுதி செலவழித்தல். அடுத்த வசனம் அது பற்றி அமைகிறது:

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضْعِفُهُ لَهُ أَمْ عَاقِبَ الْكَافِرِينَ

وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْسُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿245﴾

அல்லாஹ்வுக்கு அழகிய முறையில் யார் கடன் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? அப்போது அதனை அவன் பல மடங்குகளாக்கித் தருவான். அல்லாஹ் சுருக்கியும், விரித்தும் கொடுக்கிறான். நீங்கள் அவன் பக்கமே திருப்பிக் கொண்டு வரப்படுவீர்கள்.

(வசனம்: 245)

போராட்டத்தை அடுத்து செலவழித்தல் பற்றிக் குறிப்பிட்டதன் நோக்கம் போராட்டத்தின் அடிப்படை ஆயுதங்களில் ஒன்று செல்வம் என்பதனாலாகும். செலவழித்தல் என்பதின்றி ஒரு சமூகம் வாழாது. எனவே, அதனைத் தூண்டி இவ்வசனம் பேசுகிறது.

முதலில் இவ்வசனம் இறை பாதையில் செலவழிப்பதை அவனுக்கு கடன் கொடுப்பதாகச் சொல்வது ஒரு ஆச்சரியமான பிரயோகம். இது தரும் முதல் கருத்து மனிதனை கண்ணியப்படுத்துவதாகும். அனைத்துச் செல்வங்களும் அல்லாஹ்வுடையதே என்பது உண்மையாயிருக்க மனிதனை உண்மைச் சொந்தக்காரனாகக் காட்டல் ஒரு உயர்ந்த கண்ணியம். அதனை இவ்வசனம் செய்கிறது.

இரண்டாவது எல்லையற்ற ஆற்றலும், சக்தியும், அறிவும் படைத்த இறை வனுக்கே கடன் கொடுப்பதானால் அது எவ்வளவு உயர்ந்த செயல்! பெறுமதி மட்டிட முடியாத நடவடிக்கை! இந்தவகையில் இவ்வசனமே மனிதனை எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணித்துவிடத் தூண்ட வேண்டும். மனிதனுக்கு முன்னே இறைவனையே கடன் கேட்பவனாகச் சித்தரிக்கும் இவ்வசனம் எவ்வளவு அற்புதமானது! இறைவன் - அல்லாஹ் - எவ்வளவு இறங்கி வந்து மனிதனுடன் பேசுகிறான்!

அந்தக் கடன் திருப்பிக் கிடைப்பதில் சந்தேகப்பட ஏதுமுண்டா? இல்லை என்பது மட்டுமல்ல; பன்மடங்குகளாக அது திருப்பிக் கிடைக்குமென்பதே உண்மை. இதன் பிறகும் யார் இறை பாதையில் செலவழிக்காதிருக்க முடியும்?!

ஒரு யுத்த வழிநடத்தலும், போராட்டம் பற்றிய சில உண்மைகளும்

இறுதியில் இவ்வசனம் உண்மையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

அல்லாஹ் சுருக்கியும் விரித்தும் கொடுக்கிறான். (வசனம்: 245)

செல்வந்தர்களை இவ்வாறு செலவழிக்குமாறு தூண்டுவது அல்லாஹ்வின் இயலாமையினாலல்ல. அல்லாஹ்வே உண்மையில் விரித்தும், சுருக்கியும் மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கிறான். இதன் மூலம் அல்லாஹ் மனிதனைப் பரிசோதிக்கிறான். இறையருளுக்கு நன்றி செலுத்தும் வழியாகவும் அது அமைகிறது. சமூகத்தின் அடிமட்டத்தினர்களுக்காகவும், மார்க்கத்தின் உயர்வுக்காகவும், பொது சமூக வேலைத்திட்டங்களுக்காகவும் செலவிடும்போது இவ்விடயங்களை மனிதன் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

இறுதியில் இவ்வசனம் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது:

நீங்கள் அவன் பக்கமே திருப்பிக் கொண்டு வரப்படுவீர்கள். (வசனம்: 245)

மனிதன் எவ்வாறு வாழ்ந்த போதும் அல்லாஹ்விடமே திரும்பிச் செல்ல வேண்டும். இந்த உலகு முடிவானதல்ல. கூலிக்கான உலகு அடுத்த உலகு. எனவே, அங்கு பெற்றுக் கொள்ள இங்கு உழைப்பதுதான் மிகச் சரியான நிலைப்பாடு. இந்தவகையில் இவ்வசனம் செலவழிக்காமை ஒரு குற்றம் எனவும் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு இறந்த சமூகம் பற்றியும், அது உயிர் பெற்றெழும் நிலைமை பற்றியும் விளக்கிய ஸூரா அடுத்து அதற்கு ஒரு வரலாற்று உண்மையை உதாரணமாகச் சொல்கிறது. அது பலவீனமுற்றிருந்த ஒரு சமூகம் விழிப்புற்று எழுந்து போராடிய நிகழ்வாக அமைகிறது.

அது பனூ இஸ்ராயீல் சமூகம். பலஸ்தீனில் வாழ்ந்த பனூ இஸ்ராயீல் சமூகம் மூலா (அலை) மறைந்து மூன்று நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் தமது பலத்தை இழந்தனர். சுற்றியிருந்த விக்கிரக ஆராதனை சமூகங்களால் தாக்கப்பட்டனர்; ஒடுக்கப்பட்டனர். நலிந்து போன சமூகமாக மாறினர். இந்நிலையிலேயே கால் நூற்றாண்டுகள் கழிந்ததன் பின்னர் அவர்களுக்கு மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சி தோன்றியது. அவ்விழிப்புணர்வையும், அதன் விளைவுகளையும் அடுத்து வரும் வசனங்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இப்போது அவ்வசனங்களை படிப்படியாக விளங்க முயல்வோம்:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ

1. அல் தக்கீர் அல் கவீம் பீ தப்ஸீர் அல் குர்ஆன் அல் ஹகீம் - வஹீதுத்தீன் கான்: பா-1 பக்-140

فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِينِنَا وَأَبْنَايَنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا
مِّنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾

மூலாவின் பின்னர் பனூ இஸ்ராயீலின் உயர் மட்டத்தினரை நீர் அவதானிக்கவில்லையா? “அல்லாஹ்வின் பாதையில் போர் புரிய எங்களுக்கு ஓர் அரசனை அனுப்புங்கள்” என தமது ஒரு நபியிடம் அவர்கள் கூறினர். அப்போது அந்த நபி “உங்கள் மீது போர் புரிதல் கடமையாக்கப்பட்டுவிட்டால் நீங்கள் போராடாது இருந்து விடுவீர்களோ?” எனக் கேட்டார். அப்போது அவர்கள் “எங்கள் வீடுகளை விட்டு நாம் வெளியேற்றப்பட்டும், எமது பிள்ளைகளை விட்டு பிரிக்கப்பட்டும் இருக்கும்போது அல்லாஹ்வின் பாதையில் போராடாமல் எப்படி நாம் இருக்க முடியும்? எமக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது?” என்றனர். ஆனால் அவர்கள் மீது போர் விதியாக்கப்பட்டபோது அவர்களில் ஒரு சிறு தொகையினர் தவிர ஏனையோர் பின்வாங்கி விட்டனர். அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களை நன்கு அறிந்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 246)

வசனத்தின் ஆரம்பத்தில் “அவதானிக்கவில்லையா?” என வந்துள்ள பிரயோகம் முஸ்லிம் சமூகம் இத்தகைய வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஆழ்ந்து படிக்க வேண்டும். அதிலிருந்து சமூக எழுச்சி, வீழ்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது. இக்கருத்துப் பின்னணியில் இவ்வசனங்களை நோக்குவோம்.

இங்கு யூத சமூகத்தின் உயர் மட்டத்தினர் அவர்களின் நபியிடம் போய் தமக்குப் போராட ஒரு தலைமையைத் தெரிவு செய்து தருமாறு கேட்கிறார்கள். ஒரு சமூகத்தின் விழிப்புணர்வு அச்சமூகத்தின் சிந்திக்கத் தெரிந்த, படித்த வர்க்கத்தினரிடமே முதலில் தோன்ற வேண்டும்; தோன்ற முடியும். அந்த விழிப்புணர்ச்சி பின்னர் விரைவாக சமூகத்தினுள்ளேயும் பரவி சமூகத்தை எழுப்பிவிடுகிறது. சமூகத்தின் படித்த வர்க்கம், உயர் மட்டம் விழிக்காது போனால் சமூகத்திற்கு விடிவில்லை என்ற உண்மையை இவ்வசனத்திலிருந்து படிக்கிறோம். இந்த வகையில் பனூ இஸ்ரவேலர்களுக்கு மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சி தோன்றி அவர்களை இயங்க வைக்கிறது.

அப்போதும் அந்த நபி (அலை) யூதர்களின் போராட்ட வேகத்தை உடனே நம்பிவிடவில்லை. உண்மையாகவே அவர்களுக்கு மத்தியில் போராடும் வேகமுள்ளவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள அவர் விரும்புகிறார். யுத்தம் என்பது இலகுவானதல்ல. நிறைய இழப்புகளையும்,

1. தபஸ்ர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-2 பக்-328

அவலங்களையும், துன்பங்களையும், துயரங்களையும் ஒரு யுத்தத்தின்போது எதிர் கொள்ள வேண்டி வரும். அதனைத் தாங்கும் சக்தியுள்ள சமூகமே ஆயுத போராட்டத்தில் ஈடுபடப் பொருத்தமானது. எனவே, தனது சமூகம் போராடும் தகுதி கொண்டதாக இருக்கிறதா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள அந்த நபி விரும்பியது இயல்பானது. இப்பின்னணியில் "போராட்டம் கடமையாக்கப்பட்டால் பின்வாங்கி விட மாட்டீர்களே?" என அவர் வினவுகிறார். அப்போதவர்கள் "எப்படி நாம் போராடாதிருக்க முடியும். எம்மீது இழைக்கப்பட்ட அநியாயங்களை எவ்வாறு நாம் மறந்து விட முடியும்?!" வீடுகளை விட்டுத் துரத்தப்பட்டோம். எமது பிள்ளைகள் அடிமைகளாகப் பிடிக்கப்பட்டார்கள். விளைவாக அவர்களிலிருந்து நாம் பிரிக்கப்பட்டுச் சிதறுண்டோம்." என்று கூறினார்கள்.

போராட இயல்பாகவே தூண்டப்பட நியாயங்கள் உள்ளன என்பது அவர்களது இப்பதிலால் உறுதிப்படுகிறது. கொள்கைக்காக, சிந்தனைக்காப் போராட ஒரு சமூகத்தை இயக்குவதை விட அநியாயமிழைக்கப்பட்ட சமூகத்தை போருக்குத் தூண்டிவிடுவது இலகு. இந்நிலையில் அந்த நபியும் போராட்ட ஒழுங்குகளைச் செய்ய முற்படுகிறார். தொடர்ந்து நிகழ்வை விளக்க முன்னர் பனூ இஸ்ராயீலின் நிலை என்னவாயிற்று என்று வசனத்தின் அடுத்த பகுதி சொல்கிறது:

ஆனால் அவர்கள் மீது போர் விதியாக்கப்பட்டபோது அவர்களில் ஒரு சிறு தொகையினர் தவிர ஏனையோர் பின்வாங்கி விட்டனர். (வசனம்: 246)

வீழ்ந்து, சிதறுண்டு, பலவீனப்பட்டுப்போன ஒரு சமூகத்தை எழுப்புவது இலகுவானதல்ல. மிகுந்த சிரமங்கள், போராட்டங்களைச் சந்தித்து பயிற்றுவிக்கப்பட்டதன் பின்னரே சமூகம் முழுக்க உணர்வு பெறும்; போராட்ட வேகம் கொள்ளும். ஏதோவொரு உணர்ச்சி வேகத்தில் ஆரம்பத்தில் பேசுபவர்களைக் கூட நம்பி விட முடியாது. அவர்களே முதலில் பின்வாங்குபவர்களாக இருக்கவும் கூடும்.

இங்கு "அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களை நன்கறிந்தவனாக உள்ளான்" என இவ்வசனம் முடிகிறது.

போருக்குத் தயார் எனப் பேசி, போர் முயற்சிகளைத் தூண்டிவிட்டு, போருக்குப் புறப்படுங்கள் என்ற கட்டளை உறுதியாக வரும்போது பின்வாங்கல் ஓர் அநீதி; அநியாயம். முதலில் விழிப்புற்று எழுந்த சமூகத்தைப் பலவீனப்படுத்தும் செய்கை அது. அந்தவகையில் அது ஒரு அநீதி. இரண்டாவது அது ஒரு குற்றம், பாவம். சமூகத்தின் மீதும் தன் மீதும் புரியப்படும் குற்றம். இறை கட்டளைக்கு மாறு செய்த குற்றம். இத்தகையவர்களை இறைவன் -அல்லாஹ்- நன்கறிவான் என வசனம் எச்சரிக்கிறது.

இப்போது நிகழ்வின் தொடரை இறைவன் -அல்லாஹ்- விளக்குகிறான்:

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكُهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧١﴾

அவர்களது நபி “அல்லாஹ் தாலுதை உங்களுக்கு அரசனாக அனுப்பியுள்ளான்” என அவர்களிடம் கூறினார். அப்போது அவர்கள் “எங்கள் மீதான ஆட்சிப் பொறுப்பு அவருக்குரியதாக எவ்வாறு அமைய முடியும்? நாமே ஆட்சி, அதிகாரத்துக்கு அவரை விட மிகத் தகுதியுடையவர்களாக உள்ளோம். அவர் செல்வ வளம் அளிக்கப்பட்டவரும் அல்லவே” என்றனர். அதற்கு அந்த நபி “அல்லாஹ் உங்களுக்காக அவரைத் தெரிவு செய்துள்ளான். அறிவாற்றலையும், உடல் வலிமையையும் அவருக்கு அதிகமாக வழங்கியுள்ளான். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களுக்கு தனது ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறான். அல்லாஹ் மிக விசாலத்தன்மை கொண்டவனும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவனும் ஆவான்” என்று கூறினார்.

(வசனம்: 247)

நபி, தாலுத் என்பவரைத் தெரிவு செய்து அரசராக, தளபதியாக அனுப்புகிறார். அப்போது பனூ இஸ்ராயீல் சமூகத்தினர் கீழ்வருமாறு கூறினர்:

“அப்போது அவர்கள் எங்கள் மீதான ஆட்சிப் பொறுப்பு அவருக்குரியதாக எவ்வாறு அமைய முடியும்? நாமே ஆட்சி, அதிகாரத்திற்கு அவரை விட மிகத் தகுதியுடையவர்களாக உள்ளோம். அவர் செல்வ வளம் அளிக்கப்பட்டவரும் அல்லவே என்றனர்.”

இவ்வாறு பனூ இஸ்ராயீல் சமூகத்தினர் நபி அனுப்பிய தாலுத்தை ஆட்சி, அதிகாரத்திற்குத் தகுதியுடையவராகக் காணவில்லை. அதற்கு அவர்கள் முன் வைக்கும் நியாயங்கள் வீழ்ச்சியுற்ற சமூகத்தின் பண்புகளையே காட்டுகின்றன.

பனூ இஸ்ரவேலர்களின் உயர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக அவர் இல்லை. பெரும் செல்வந்தராகவும் அவர் இல்லை. எனவே, அதிகாரத்திற்கு அவர் தகுதியுடையவர் அல்ல என்பது அவர்களது அபிப்பிராயம். அதிகாரத்தில் அமர்வதற்கான முதற் தகுதி செல்வமும், உயர் குடிப் பிறப்புமே என்ற பிற்போக்கான சிந்தனைகளை விட்டு பனூ இஸ்ராயீல் சமூகத்தின் அதிகமானோர் இன்னமும் விடுதலை பெறவில்லை. இப்போது இறைவன் -அல்லாஹ்- அவர்களுக்குப் பதில் சொல்கிறான். அப்பதிலில் தாலுத்துக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டமைக் கான தகுதிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

அதற்கு அந்த நபி அல்லாஹ் உங்களுக்காக அவரைத் தெரிவு செய்துள்ளான். அறிவாற்றலையும், உடல் வலிமையையும் அவருக்கு அதிகமாக வழங்கியுள்ளான். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களுக்கு தனது ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறான். அல்லாஹ் மிக விசாலத்தன்மை கொண்டவனும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவனும் ஆவான்” என்று கூறினார்.

(வசனம்: 247)

இவ்வசனத்தில் தலைமைத்துவத்திற்கான தகுதிகள் கீழ்வருமாறு தரப்படுகின்றன.

1. இயற்கையாக அமைந்துள்ள ஆற்றல்களும், திறமைகளும்:
“அல்லாஹ் அவரைத் தெரிவு செய்துள்ளான்”, “அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களுக்கு தனது ஆட்சியதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறான். அல்லாஹ் மிக விசாலத்தன்மை கொண்டவனும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவனும் ஆவான்.” என்ற வசனங்கள் இக்கருத்தை விளக்குகின்றன. தான் விரும்புவவர்களுக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- அதிகாரத்தைக் கொடுக்கிறான் என்பதன் பொருள் குறிப்பிட்ட ஆற்றல்களையும், தகுதிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அதிகாரத்தை இறைவன் -அல்லாஹ்- கொடுக்கிறான் என்பதாகும். ‘தெரிவு செய்தான்’ என்ற பிரயோகமும், ‘ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவன் ஆவான்’ என்ற பிரயோகமும் இக்கருத்தைக் காட்டுகின்றன. ‘விசாலத்தன்மை கொண்டவன்’ என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட கோத்திரம் சமூகத்தினுள்ளே மட்டும் நோக்காது எங்கு திறமைகள் உள்ளனவோ அங்கெல்லாம் நோக்குகிறான் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது.

எந்தப் பொறுப்புக்கும் இயற்கைத் திறமைகள், ஆற்றல்கள் முதன்மையானவை. தலைமைத்துவத்தகுதியை ஏற்கும் திறமை சிலரிடம் இயல்பாகவே காணப்படும். இது முதலில் அவதானிக்கப்பட வேண்டும்.

2. அறிவுத் தகுதி: இது இவ்வசனத்தில் தெளிவாகவே குறிக்கப்படுகிறது. அறிவு எந்தப் பொறுப்புக்கும் அடிப்படைத் தகுதி என்பது மிகத் தெளிவான உண்மை.
3. உடற் தகுதி: உடல் வலிமை, ஆரோக்கியம் என்பனவே இதன் பொருளாகும். யுத்த வழிநடாத்தலுக்கு குறிப்பாக அக்காலப் பிரிவில் சுகதேகியான உடம்பும், உடல் வலிமையும் மிகவும் அத்தியாவசியமானது; முதன்மையானது. இன்றும் அத்தேவை குறையவில்லை.

இவ்வாறு தலைமைத்துவத்தகுதிகள் கொண்டவராக தாலூத் உள்ளார் என பனு இஸ்ரவேலர்களுக்கு அல்லாஹ் விளக்கிக் காட்டினான். இவ்விளக்கத்தினூடே தலைமைத் தெரிவின்போது செல்வமும், உயர் குடிப் பிறப்பும்

முதன்மையாகக் கொள்ளப்படுவதில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம். பரம்பரை ஆட்சியும், செல்வ வளமும் அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதில் முதன்மையாகக் கொள்ளப்பட்ட அக்காலப் பிரிவில் அல் குர்ஆன் இக்கருத்துக்களைக் கூறியது. பாரம்பரிய மன்னராட்சி முறையின்றி தகுதிகளின் அடிப்படையில் தலைமைகள் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்ற உண்மையை இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

ஆட்சி பற்றிய பிற்போக்கான சிந்தனையில் ஊறிப்போன பனூ இஸ்ரவேலர்களால் தாலூத் தெரிவு செய்யப்பட்டமைக்கு முன்வைக்கப்பட்ட நியாயங்களை பூரணமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை போல் தெரிகிறது. அந்த வகையில் அவரை தலைவராகக் கொள்வதிலும் அவர்களிடையே ஒரு தயக்கம் காணப்பட்டது எனக் கூறலாம். எனவேதான் தாலூத்தின் தலைமையை உறுதிப்படுத்த ஓர் அத்தாட்சியையும் காட்ட வேண்டியதாயிற்று.

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ هَدًى لِّكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمْ إِن كُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

மேலும், அவர்களுடைய நபி அவர்களுக்கு கீழ்வருமாறு சொன்னார். "அவரது ஆட்சி, அதிகாரத்துக்கான சான்று உங்களுக்கு ஒரு பெட்டி வருவதும், அதில் உங்களது இறைவனிடமிருந்து கிடைக்கும் மன அமைதிக்கானவையும், மூலா, ஹாரூன் என்போரின் குடும்பத்தினர் விட்டுச் சென்றவற்றில் எஞ்சியவையும் இருக்கும். அதனை வானவர்கள் சுமந்து நிற்பர். நீங்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் அதில் உங்களுக்கு சான்றுள்ளது."

(வசனம்: 248)

இவ்வசனத்தில் வரும் 'தாபூத்' என்ற அரபுப் பதமே 'பெட்டி' என மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. பனூ இஸ்ராயீல் சமூகத்தினர் மூலா, ஹாரூன் (அலை) என்ற நபிமார்களும் அவர்களது சந்ததியில் வந்த ஏனைய நபிமார்களும் விட்டுச் சென்றவற்றை அதில் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தனர். அவற்றுடன் மூலா (அலை) அல்லாஹ்விடமிருந்து கொண்டு வந்த தவ்ராத்தும் அதில் இருந்தது என்று ஒரு குறிப்புண்டு. இந்தப் பெட்டியையும், அதனுள்ளே இருந்த பொருட்களையும் அவர்கள் புனிதமாகக் கருதி வந்தனர். சூழ் இருந்த சமூகங்கள் பனூ இஸ்ரவேலர்கள் மீது படையெடுத்துப் போராடிய போது இந்தப் பெட்டியைக் கவர்ந்து சென்றிருந்தனர். இப்போது அப்பெட்டி அற்புதமாகக் கொண்டுவரப்படுகிறது. மலக்குகள் அதனைச் சுமந்து வருகிறார்கள். இந்நிலையில் தாலூத்தின் தலைமையை மனப்பூர்வமாக அவர்கள் ஏற்கிறார்கள். அப்பெட்டி மூலம் மன அமைதியும் பெறுகிறார்கள். இக்கருத்துக்களையே 'பெட்டி', 'அதில்

உங்களது இறைவனிடமிருந்து கிடைக்கும் மன அமைத்திக்கானவை', 'மூலா, ஹாநன் என்போரின் பரம்பரையினர் விட்டுச் சென்றவற்றில் எஞ்சியவை' என்ற பிரயோகங்கள் மூலம் இறைவன் -அல்லாஹ்- சொல்கிறான்.

மனித சமூகம் அறிவு முதிர்ச்சியடையாக் காலப்பிரிவின்போது அவர்களை அறிவுபூர்வமான வழிகாட்டல்களால் மட்டும் வழிநடத்த முடிவதில்லை. யூதர்கள் எகிப்தில் வாழ்ந்த போதும், பலஸ்தீனில் வாழ்ந்த போதும் சுற்றியிருந்த விக்கிர ஆராதனைச் சமூகங்களால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இப்பின்னணியில் பல சந்தர்ப்பங்களில் பௌதீக அற்புதங்கள் மூலம் அவர்களை வழிநடத்த வேண்டியதாயிற்று. புனிதம் என்பதையும் வெறும் கருத்தாக மட்டும் கொடுக்காமல் பௌதீகப் பொருளாகவும் கொடுத்தமையே அப்பெட்டியாக அமைந்தது.

"நீங்கள் இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் அதில் உங்களுக்கு சான்றுள்ளது" என்ற வசனம் அப்புனிதப் பெட்டி அத்தாட்சியாக அமைந்ததையே குறித்தது. அத்தோடு தாலுத்தின் ஆட்சி, அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தும் அத்தாட்சியாகவும் அப்பெட்டியின் வருகை அமைந்தது. இவ்வாறு யூதர்களைப் போராட்டத்தின் மீது நிலைப்படுத்தக் கையாளப்பட்ட அற்புதமாகவே பெட்டி அமைந்தது.

நவீன அல் குர்ஆன் ஆய்வாளரான பேராசிரியர் தஸல்கி ஹஸன் அல் குர்ஆன் பற்றிய பல புதிய ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார். 'நாகரிக ஆக்க அல் குர்ஆன் விரிவுரை' என அதற்குப் பெயரிட்டுள்ளார். ஒரு சிறந்த நாகரிகத்திற்கான சிந்தனைகளை அல் குர்ஆன் எவ்வாறு முன்வைக்கிறது என்பதை இதன் மூலம் அவர் காட்ட முனைகிறார். இவ்வசனத்திற்கு அவர் முன்வைக்கும் விளக்கத்தை கீழே தருகிறோம்:

'ஸகீனா' -அமைதி- என இங்கே குறிக்கப்படுவது ஒரு நல்லாட்சியின் அடையாளத்தையாகும். "அவரது ஆட்சியின் அடையாளம்" என்று இவ்வசனம் அதனையே குறித்துக் காட்டுகிறது. சமூக, தனி மனித அமைதியை ஏற்படுத்தவே ஓர் ஆட்சியின் இலக்காக இருக்க வேண்டும். அதனை சாதித்தால் அதுவே நல்லாட்சியின் அடையாளம்.

பெட்டியின் உள்ளே இருப்பவை என்பது அவ்வாட்சிக்கான அடிப்படை வழிகாட்டல்களைக் குறிக்கிறது. தவ்ராத் போன்ற வேதப் பிரதிகள் அங்கு காணப்பட்டன என்பது இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

பெட்டி அரச நிர்வாக இயந்திரத்தைக் குறிக்கிறது. அரச இயந்திரமே வழிகாட்டல்களை நடைமுறையில் கொண்டு வருவதற்கான பொறி முறைகளையும், செயற் திட்டங்களையும் வகுக்கிறது. இறை வழிகாட்டலும், அவற்றை

1. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஃபீத் ரிளா: வா-2 பக்-333

நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஒழுங்குகளும் சரியாக இணையும்போது தனி மனித, சமூக அமைதி விளைவாகப் பெறப்படுகிறது. இதுவே ஒரு சிறந்த ஆட்சியின் அடையாளமாகிறது.

இந்த விளக்கம் குறியீட்டு அடிப்படையிலானது. அவ்வாறு அல் குர்ஆனுக்கு விளக்கம் சொல்வது பிழையானதல்ல. பல இடங்களில் அது அழகான விளக்கங்களைத் தருகிறது. அல் குர்ஆனின் சொல், வசனப் பிரயோக நுணுக்கங்கள் இவ்வகையான விளக்கங்களுக்கும் இடமளிக்கின்றன என்பது உண்மை.

தாலுத்தின் தலைமையை இவ்வாறு பனூ இஸ்ராயீல்கள் ஏற்றுக் கொண்டதன் பிறகு படை அவரது தலைமையில் நகர்கிறது. தொடர்ந்து வசனங்கள் தாலுத்தின் படை நகர்த்தலை விவரிக்கின்றன.

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا آلِيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ

قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْقَوُا اللَّهَ كَمَ مِنْ فِتْنَةٍ قَلِيلَةً غَلَبَتْ فِتْنَةُ كَثِيرَةٍ يَا ذَنُ اللَّهِ

وَاللَّهُ مَعَ الصَّالِرِينَ ﴿٢٤٦﴾

பின்னர் தாலுத் படைகளுடன் புறப்பட்டபோது கீழ்வருமாறு கூறினார்: "அல்லாஹ் உங்களை ஓர் ஆற்றின் மூலம் பரிசோதிப்பான். அந்த ஆற்றின் நீரையார் அருந்தினாரோ அவர் என்னைச் சேர்ந்தவரல்லர். யார் அதனைச் சுவைக்கவில்லையோ அவர் என்னைச் சேர்ந்தவராவார். எனினும், ஓர் அள்ளாத தண்ணீரையாரேனும் குடித்தால் அது பிழையல்ல." ஆயினும், அவர்களில் சிலர் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் அவ்வாற்றிலிருந்து நீர் அருந்தினர்.

பின்னர், அவரும் அவரோடிருந்த நம்பிக்கை கொண்டோரும் அதனைக் கடந்து சென்றபோது "ஜாலுத்தையும் அவரது படையினரையும் எதிர்த்துப் போராட எமக்குச் சக்தியில்லை" எனக் கூறினர். ஆனால், அல்லாஹ்வைச் சந்திப்போம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டோர் "எத்தனை சிறிய கூட்டத்தினர் பெரும் கூட்டத்தினரை அல்லாஹ்வின் அனுமதியுடன் வெற்றி கொண்டுள்ளனர். அல்லாஹ் பொறுமையாளர்களுடன் உள்ளான்" எனக் கூறினார்கள்.

(வசனம்: 249)

இந்த வசனம் கீழ்வரும் உண்மைகளை விளக்குகிறது:

1. தளபதி தாலுத் தமது படை சோதிக்க, பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். ஆரம்பத்தில் தலைமையை ஏற்றுக் கொள்ளாமை போன்ற

பல தயக்கங்களுக்கும், பின்வாங்கல்களுக்கும் மத்தியிலேயே இப்படை தயாரானது என்பது அவருக்குத் தெரியும். எனவே, மிகத் தூய, உறுதியான வீரர்கள் மூலமே எதிரிகளை எதிர் கொள்வது பொருத்தம் என அவர் காண்கிறார். அதேவேளை அவர் கொடுத்தது சோதனை மட்டுமல்ல; ஒரு பயிற்சியுமாகும்.

2. "அல்லாஹ் உங்களை ஓர் ஆற்றின் மூலம் சோதிப்பான்." அதாவது ஓர் ஆறு வழியில் குறுக்கிடும். நீங்கள் அங்கே தாகம் தீர் நீர் அருந்தக் கூடாது என்று ஒரு சோதனை வைக்கிறார். அந்த சோதனையிலும் ஒரு அள்ளத் தண்ணீரை மட்டும் குடிக்கலாம் என்று ஒரு சலுகை. இது மனித இயல்பை அவதானித்துக் கொடுக்கப்பட்ட சலுகையாகும். மனிதனை அவனது சக்திக் கப்பாற்பட்ட முறையில் சோதிக்கக் கூடாது என்ற கருத்து இங்கே அடங்கியுள்ளது. பல்வேறு துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் எதிர் கொள்ள இருப்பவர்களுக்கு வைக்கப்பட்ட சோதனை இது. மிகுந்த தண்ணீர் தாகத்திற்கு அவர்கள் உட்பட்டிருக்கக் கூடும். இந்நிலையிலேயே இச்சோ தனையை அல்லது பயிற்சியை தாலுத் இட்டார். பெரும் காரியங்களைச் சாதிக்க விரும்புவவர்கள் இவ்வாறு பெளதீக ரீதியாகவும் சோதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இவ்வசனம் காட்டுகின்றது.
3. இப்படியொரு சாதாரண சோதனையில் கூட வெற்றி பெறாதவர்கள் எவ்வாறு பெரும் காரியத்தைச் சாதிக்க முடியும். எனவே, நீர் அருந்திய வர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்களல்ல என அறிவித்து கட்டளையை மீறி அதிகம் நீர் அருந்தியவர்களை படையை விட்டு தாலுத் நீக்கி விடுகிறார். பனா இஸ்ராயீலில் ஒரு சிறு தொகையினரே நீர் அருந்தாது எஞ்சினர். அவர்களை தாலுத் வழி நாடாத்திச் சென்றார்.
4. ஆற்றைக் கடந்து தாலுத்தும், இறை நம்பிக்கையாளர்களும் சென்றார்கள். இப்போது அடுத்த கட்டத்தில் தாலுத்தின் படையில் இன்னொரு சாரார் பின்வாங்குகிறார்கள். எதிரிப் படைத் தளபதி ஜாலுத்தையும், அவரது படையையும் எம்மால் எதிர் கொள்ள முடியாது எனக் கூறி அவர்கள் பின்வாங்குகிறார்கள். எதிரிப் படை ஜாலுத் என்ற பெரும் தளபதியையும், அத்தோடு எண்ணிக்கையில் பெருந்தொகையையும் கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். எனவேதான் யூதர்கள் இப்படிக் கூறியிருக்க வேண்டும்.
5. தாலுத்தின் படையில் உறுதியான இறை நம்பிக்கையும், போராட்ட வேகமும் கொண்ட மிகச் சிறந்த வீரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் எண்ணிக்கையால் படைகள் வெற்றி பெறுவதில்லை; படை வீரர்களின் உறுதியாலும், சகிப்புத்தன்மையாலும், அர்ப்பணிப்பாலுமே படைகள் வெல்கின்றன என்ற

தெளிவுடன் இருந்தனர். எனவே, சிறிய படைகள் பல இறையருளால் பெரும் படைகளைத் தோற்கடித்த நிகழ்வுகள் எவ்வளவு உள்ளன என அவர்கள் கூறுகின்றனர். இந்தவகையில் இறைவன் -அல்லாஹ்- பொறுமையும், நிலைகுலையாது நிலைத்து நிற்கும் பண்பும் கொண்டோருடனேயே உள்ளான் என மேலும் அவர்கள் கூறினர். இவ்வாறு கூறியவர்கள் குறித்துச் சொல்கையில் அவர்கள் "அல்லாஹ்வைச் சந்திப்போம் என்ற நம்பிக்கை கொண்டோர்" என்று அல்லாஹ் கூறியமை கவனத்திற்குரியது. இறைவனைச் சந்தித்தல் என்ற மறுமை நம்பிக்கையே பெரும் தியாகங்களுக்கு மனிதனை தயாராக்குகிறது. மறுமையில் கிடைக்கப்போவதை நம்புபவர் ஒரு போதும் உலக செல்வங்களை பொருட்படுத்த மாட்டார் என்ற உண்மையை இது விளக்குகிறது.

இப்போது தாலூத்தின் படை ஜாலுத்தின் படையை எதிர் கொள்கிறது.

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا مِائِدًا صَاحِبًا وَنُنَصِّرْنَا عَلَى

الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥﴾

ஜாலுதுக்கும் அவனது படைக்கும் முன்னால் அவர்கள் நின்றபோது "எங்கள் இறைவனே! எங்கள் மீது பொறுமையைச் சொரிவாயாக! எங்கள் பாதங்களை நிலைப்படுத்துவாயாக! இறை நிராகரிப்பாளர்கள் மீது எமக்கு வெற்றியைத் தருவாயாக!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

(வசனம்: 250)

ஜாலுத்தின் படையினரை எதிர்கொண்டபோது தாலுத்தின் படையினர் இறைவனை நோக்குகிறார்கள்; பிரார்த்திக்கிறார்கள். இந்தநிலை கீழ்வரும் இரு உண்மைகளை எமக்குத் தருகிறது:

1. ஒரு முஸ்லிம் பௌதீகப் பொருட்கள், சாதனங்களில் மட்டும் ஒரு போதும் தங்கியிருப்பதில்லை. இந்த உலகை இயக்குபவன் அல்லாஹ். இறுதி முடிவு அவன் கையிலேயே உள்ளது. அந்த நம்பிக்கையால் அவன் இறை ஆற்றலையும், சக்தியையும் முதலில் நம்புகிறான். இது அவனுக்கு ஆழ்ந்த மன உறுதியையும், திருப்தியையும் அளிக்கிறது. எல்லா நிலைகளிலும் இறைவனிடம் கையேந்தும் முஸ்லிமின் நிலைக்கான பொருள் இதுவே.
2. இறைவனிடம் பிரார்த்திப்பதன் பொருள் பௌதீக உலகையும், அதன் சாதனங்களையும் மறந்துவிடுவதல்ல. சகல ஆற்றலும், சக்தியும் கொண்ட இறைவன் இவ்வலகை இயக்குவது பௌதீக விதிகளின் ஊடாகவேயாகும். இந்தக் கருத்தையே அப்பிரார்த்தனையின் வசனங்கள் காட்டுகின்றன. அவர்கள் "இறை நிராகரிப்பாளர்களின் மீது வெற்றியைத் தருவாயாக" என்று

மட்டும் கேட்கவில்லை. அதனை முதலாவதாகக் கேட்கவுமில்லை. "எங்கள் மீது பொறுமையைச் சொரிவாயாக. எங்களது பாதங்களை நிலைப்படுத்துவாயாக" என்றவர்கள் முதலில் கேட்கிறார்கள்.

யுத்தத்தின் வெற்றி வீரர்களின் உறுதி, சகிப்புத்தன்மை, நிலைகுலையாமையான என்பதிலேயே பெரிதும் தங்கியுள்ளது. என்ன துன்பங்கள், கஷ்டங்கள், அழிவுகள் வந்த போதும் அவற்றை பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டு சற்றும் பின்வாங்காமல் நிற்கும் படையே இறுதியில் வெற்றி பெறும். வெற்றியின் இந்த அடிப்படை உண்மையைக் கவனத்திற் கொண்ட அவர்கள் இறைவனிடம் அத்தகைய மன உறுதியையும், பொறுமையும் கேட்டுப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

அடுத்த வசனம் போராட்டத்தின் இறுதி நிலை என்னவாயிற்று என்று சொல்கிறது.

فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ دَجَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا

دَفَعُ اللَّهُ لَأَسَّاسٍ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَئِكَنَّ اللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾

அல்லாஹ்வின் அனுமதியுடன் அவர்கள் அவர்களைத் தோற்கடித்தனர். தாலூத் ஜாலூதைக் கொன்றார். அவருக்கு அல்லாஹ் ஆட்சி அதிகாரத்தையும், ஞானத்தையும் கொடுத்தான்.

அவருக்கு தான் விரும்பியவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்தான்.

அல்லாஹ் மனிதர்களில் ஒரு சாராரை இன்னொரு சாரார் மூலம் தடுக்காவிட்டால் பூமி சீர்கெட்டுப் போய்விடும். எனினும், அல்லாஹ் உலகத்தார் மீது அருள் புரிபவனாகவே உள்ளான்.

(வசனம்: 251)

இறையருளால் தாலூத்தின் சிறிய படை ஜாலூத்தின் பெரும் படையைத் தோற்கடித்தது. தாலூத் என்ற இளைஞர் ஜாலூத் என்ற பெரு வீரரைக் கொன்றார். இவ்வாறுதான் இறையருளாலும், மனிதர்களின் பொறுமையாலும், உறுதியாலும் மாபெரும் காரியங்கள் வரலாற்றில் நிகழ்கின்றன.

இங்கு குறிப்பிடப்படும் தாலூத் என்ற இளைஞரே தாலூத் நபி (அலை) ஆவார். அவர் ஆட்சியை தாலூத்தின் பின்னர் பெறுகிறார். அவருக்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- ஞானத்தைக் கொடுக்கிறான். இது வறியின் வழிகாட்டலைக் குறிக்க முடியும். தாலூத் (அலை) ஆயுதங்கள் செய்வதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். "அவருக்கு தான் விரும்பியவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்தான்" என்பது இக்கருத்தைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம்.

தாலூத் (அலை) அவர்களின் பின்னர் அவரது மகன் சுலைமான் (அலை) ஒரு பெரும் ஆட்சியை நிறுவுகிறார். அது யூதர்களின் நீண்ட வரலாற்றில் பொற்காலமாக அமைகிறது. அவர்களது உள்ளத்தில் தோன்றிய இறை நம்பிக்கையின் விழிப்புணர்வுக்கும், தாய் எழுச்சிக்கும் அல்லாஹ் கொடுத்த பரிசாக அது அமைந்தது.¹

இறுதியில் இந்த வரலாற்று நிகழ்விலிருந்து புரிந்து கொள்ளும் ஒரு முக்கிய உண்மையை இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியம்:

இங்கு யூதர்களின் ஒரு சிறிய தொகையினரே முழுமையாக மாறினார்கள். அர்ப்பணத்துடன் பாடுபட்டார்கள்; போராடினார்கள். அதனால் முழு யூத சமூகமும் வெற்றி பெற்றது. பின்னால் ஒரு பொற்காலம் நோக்கியும் அவர்கள் பயணித்தார்கள். இப்பின்னணியில் ஒரு சமூகத்தின் வெற்றி என்பது ஒட்டு மொத்த முழு சமூகமும் மாறினால்தான் சாத்தியமாகும் என்பதல்ல; சமூகத்தின் பொது அங்கீகாரத்தோடு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினரில் ஏற்படும் பாரிய மாற்றம், அவர்களது தூய்மை, அர்ப்பணம் என்பவையும் சமூகத்திற்கு வெற்றியைச் சாதித்துக் கொடுக்கும்; நல்லதொரு மாற்றமும் அதனால் நிகழும் என்ற கருத்து தெளிவாகிறது.

இவ்வசனத்தின் இறுதியில் இறைவன் -அல்லாஹ்- சமூக வரலாற்றுப் பொது விதியொன்றை விளக்குகிறான்.

மனிதர்களில் ஒரு சாராரை இன்னொரு சாரார் மூலம் தடுக்காவிட்டால் பூமி சீர்கெட்டுப் போய்விடும். (வசனம் 251):

வாழ்வு ஒரு போராட்டக் களம். பல்வேறு சக்திகள் அங்கு ஒன்றுக் கொன்று மோதும். பல்வகை ஆற்றல்களும் ஒன்றோடொன்று போட்டியிடும். இந்தப் போராட்டங்கள் போட்டிகள் ஊடாக சில சக்திகள் மேலெழுந்து ஆதிக்கம் செலுத்தும். இன்னும் சில வீழ்ச்சியுற்றுப் பின்வாங்கும். இறுதியில் மனித வரலாறு ஒரு நல்ல நிலையை நோக்கியே படிப்படியாக ஓடும். இவ்வாறு மனிதர்களுக்கிடையிலான பல்வேறு சக்திகளின் போராட்டத்தின் ஊடாகவே இறைவன் -அல்லாஹ்- உலகை இயங்கச் செய்கிறான். உயர்ந்த நிலை நோக்கிப் பயணிக்கச் செய்கிறான். இந்நிலை இல்லாவிட்டால் உலகம் பெரும் சீர்கேடுகளுக்குட்பட்டு விடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.²

அல்லாஹ் இவ்வுலகை சீர்கேடுகளுக்கும், தீமைகளுக்குமுரியதாகப் படைக்கவில்லை. ஏனெனில் அல்லாஹ் "உலகத்தார் மிது அருள் புரிபவனாகவே உள்ளான்" எனினும் அல்லாஹ் மனித இயக்கத்தினூடாகவே இம்மனித உலகை சீர்நிலையில் வைக்கிறான்.

1. பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-270

2. பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-270

ஒரு யுத்த வழிநடாத்தலும், போராட்டம் பற்றிய சில உண்மைகளும்

இப்பகுதியின் இறுதி வசனம் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களை விளித்துப் பேசுகிறது.

تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ تَنْزِيلَهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٢﴾

இவை அல்லாஹ்வின் வசனங்களாகும்.
உமக்கு நாம் அவற்றை சத்தியத்துடனேயே ஒதிக்
காண்பிக்கிறோம்.

நிச்சயமாக நீர் தூதர்களில் ஒருவரே.

(வசனம்: 252)

மேலே போனவை இறை வசனங்கள். அல்லாஹ்வே அதனை உமக்கு ஒதிக் காட்டுகிறான். அவை சத்தியத்தை சுமந்து வருகின்றன. இவ்வாறு நபியே நீர் இறை தூதைப் பெறுகிறீர். உலகுக்கு வந்து போன நிறைய இறை தூதர்களில் நீங்களும் ஒருவர்.

யூத சமூகத்தின் வரலாற்று நிகழ்வொன்று, அவர்கள் தமது வரலாற்றின் பொற்காலம் நோக்கிப் பயணித்தமை என்றிவ்வாறான பல்வேறு சமூகங்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகளையும், உண்மைகளையும், அனுபவங்களையும், தூதர்களின் வரலாற்று நிகழ்வுகளையும், தூதர்களில் ஒருவராகிய உங்களுக்கு நாம் தருகிறோம் என முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பார்த்து ஸலா இங்கே கூறுகிறது.¹

இப்போது அந்த தூதர்கள் பற்றிய ஒரு கருத்துச் சுருக்கத்தை ஸலா தருகிறது. அத்தோடு அவர்களைப் பின்பற்றியோர் தொடராக கருத்து வேறுபாடுகளும், உள் முரண்பாடுகளும் கொண்டு தமக்கிடையே போராடி வந்தமையையும் விளக்குகிறது:

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِّنْهُمْ مَّنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَءَاخَرِينَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْيَتِيمَ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْيَتِيمَاتُ وَلَكِنْ آخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَّنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَّنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلْنَا وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿٢٥٣﴾

அந்தத் தூதர்கள் அவர்களில் சிலரை விட சிலரை நாம் சிறப்புடையோர்களாக் கினோம். அவர்களில் சிலரோடு அல்லாஹ் நேரடியாகப் பேசினான். மேலும் சிலரைப் பல படித்தரங்கள் உயர்த்தினான். மர்யமின் மகன் ஈஸாவுக்கு நாம் தெளிவான சான்றுகளைக் கொடுத்தோம். பரிசுத்த ஆவி மூலம் அவரைப்

1. பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லைலித் குதுப்: வா-1 பக்-271

பலப்படுத்தினோம். அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால் அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள் தமக்கு ஆதாரங்கள் வந்ததன் பின்னரும் தம்மிடையே போராடிக் கொண்டிருந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் தம்மிடையே கருத்து வேறுபாடு கொண்டனர். அவர்களில் சிலர் இறை நம்பிக்கை கொண்டனர். வேறுசிலர் நிராகரித்தனர். அல்லாஹ் நாடியிருந்தால் தம்மிடையே அவர்கள் போராடிக் கொண்டிருந்திருக்கமாட்டார்கள். எனினும், அல்லாஹ் தான் நாடியவற்றைச் செய்கிறான்.

(வசனம்: 253)

அந்தத் தூதர்கள்...(வசனம் 253):

மனித சமூகத்தின் வழிகாட்டிகள். இணையற்ற முன்மாதிரிகள். இறைவனுக்காகவே வாழ்ந்தவர்கள். மனித நலன்களைக் காப்பதற்கே உழைத்தவர்கள். இம்மியளவும் சுயநலமின்றி, அதிகார உணர்வின்றி வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் மனித வரலாற்றின் மிகப் பெரிய புரட்சியாளர்கள். தலை சிறந்த போராளிகள். வரலாற்றில் அவர்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை வேறெந்த சீர்திருத்தவாதியும் ஏற்படுத்தியது கிடையாது. அவர்களில் சிலரை எமக்குத் தெரியும். பலரைப் பற்றித் தெரியவில்லை. ஆனால் "தூதர்கள் வந்து செல்லாத சமூகமெதுவும் கிடையாது" என அல் குர்ஆன் ஸுரா பாதிரில் 24ஆம் வசனத்தில் குறிப்பிடுகிறது. எனவே பல சமூகங்களும் தங்கள் வரலாற்றுத் தலைமைகளென பின்பற்றும் சிலர் நபிமார்களாகவும் இருக்கலாம். எனினும் துரதிஷ்டவசமாக அதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

நபி, ரஸூல் என்பவர் யார்? இறைவனிடமிருந்து வஹி என்ற அறிவிப்பு ஒழுங்கு மூலம் அறிவு பெற்று வழிகாட்டுபவர்கள் அவர்கள். எவ்வாறு இறைவனிடமிருந்து அந்த அறிவிப்பை அவர்கள் பெறுகிறார்கள் என்பதை எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. எனினும் இரு உண்மைகள் எம்மை அவர்களை நம்பச் செய்கின்றன.

1. அவர்களது வாழ்வு மிகத் துய்மையானது. மிகப் பெரிய பொய்யொன்றைச் சொல்லி மனித சமூகத்தை ஏமாற்றினார்கள் என்று கூறுவது இவ்வகையில் சாத்தியமில்லை.
2. வழிகாட்டல் பிரபஞ்சப் பொது உண்மை. உள்ளுணர்வு, புலன்கள், அறிவு என்று அதற்குப் பல பரிமாணங்கள் உள்ளன. அதன் ஒரு நிலையே வஹி எனும்போது அதில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமில்லை. இப்பிரபஞ்சத்தை ஆளும் சக்தியை ஒருவர் இனங்காணும்போது அச்சக்தி உலகுக்கு வழிகாட்டாதிருப்பது சாத்தியமில்லை என்பதையும் புரிந்து கொள்வார்.

தூதர்கள் பற்றிய விளக்கத்தில் முதலாவது இவ்வசனம் கீழ்வருமாறு சொல்கிறது:

அந்தத் தூதர்கள் அவர்களில் சிலரை விட சிலரை நாம் சிறப்புடையோர்களாக்கினோம்... (வசனம்: 253)

சிறப்பாக்கல், மேம்படுத்தல் என்பது பல வகையில் அமைய முடியும். ஒரு தூதரின் பிரச்சாரப் பிரதேசம் பொறுத்து அது அமையலாம். ஒரு தூதர் ஒரு கோத்திரத்திற்குரியவராக இருக்கலாம். இன்னொருவர் ஒரு சமூகத்திற்குரியவராக அமையலாம். வேறொருவர் ஒரு தலைமுறைக்குரியவராக இருக்கலாம். எல்லா சமூகங்களுக்கும், அனைத்துத் தலைமுறைகளுக்கும் உரியவராகவும் ஒரு தூதர் அமைய முடியும்.

ஒரு தூதர் அவரது ஆளுமையின் விஷேட பண்புகளாலும் மேம்படலாம். அவரது சமூகத்திற்கு வழங்கப்படும் பண்புகளாலும் மேம்படலாம். தூதுத்துவத்தின் பண்பாலும் இந்தச் சிறப்பம்சம் அமைய முடியும்.

இக்கருத்துக்கு உதாரணமாக இரண்டு தூதர்கள் இங்கே குறிக்கப்படுகிறார்கள்.

...அவர்களில் சிலரோடு அல்லாஹ் நேரடியாகப் பேசினான். மேலும் சிலரைப் பல படித்தரங்கள் உயர்த்தினான். மரியமின் மகன் ஈஸாவுக்கு நாம் தெளிவான சான்றுகளைக் கொடுத்தோம். பரிசுத்த ஆவி மூலம் அவரைப் பலப்படுத்தினோம்... (வசனம் 253)

இறைவன் -அல்லாஹ்- நேரடியாகப் பேசினான் என்ற வசனம் மூலா (அலை) அவர்களைக் குறிக்கிறது. ஜிப்ரீல் (அலை) மூலமாகமட்டுமன்றி அல்லாஹ் மூலா (அலை) அவர்களுடன் நேரடியாகவும் பேசினான். அதனையடுத்து "பல படித்தரங்கள் சிலரை உயர்த்தினான்" என இங்கே சொல்வது ஏற்கனவே விளக்கியவாறு நபிமார்கள் பலவகையில் சிறப்பம்சங்கள் பெற்று உயர் தரங்களை எட்டினார்கள் என்ற கருத்தைக் குறிக்கிறது. அடுத்து ஈஸா (அலை) அவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டு பரிசுத்த ஆவி மூலம் பலப்படுத்தியமையையும், தெளிவான சான்றுகள் கொடுக்கப்பட்டமையையும் ஸூரா கூறுகிறது. பரிசுத்த ஆவி என்பதன் பொருளை ஏற்கனவே இந்த ஸூராவின் 87ஆம் வசனத்தில் தந்தோம். தெளிவான சான்றுகள் என்பது இன்ஜீலைக் குறிக்க முடியும். அவ்வாறே இறைவன் -அல்லாஹ்- ஈஸா (அலை) அவர்களுக்குக் கொடுத்த பல பௌதீக அற்புதங்களையும் இது குறிக்க முடியும்.

இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி பெயர் குறிப்பிட்டு இங்கே அல் குர்ஆன் எதுவும் சொல்லவில்லை. இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களை விளித்து அடுத்த நபிமார்கள் பற்றிப் பேசுவது இதற்குக் காரணமாக இருக்க

1. பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-272

முடியும். பல அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் "சிலரைப் பல படித்தரங்கள் உயர்த்தினான்" என்ற பிரயோகம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களைக் குறிக்கிறது எனக் கருதுகின்றனர். இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) பல படித்தரங்களால் உயர்ந்தவர்கள் என்பது தெளிவு. தூது உள்ளடக்கும் சமூகம், தூதின் பண்பு, தூதரின் ஆளுமை என்ற அனைத்தையும் ஆராயும்போது இவ்வண்ணமை தெளிவாகிறது.¹

வசனத்தின் அடுத்த பகுதி அத்துதர்களைப் பின்பற்றியோர் நிலையைச் சொல்கிறது:

...அல்லாஹ் விரும்பியிருந்தால் அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்தவர்கள் தமக்கு ஆதாரங்கள் வந்ததன் பின்னரும் தம்மிடையே போராடிக் கொண்டிருந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் தம்மிடையே கருத்துவேறுபாடு கொண்டனர். அவர்களில் சிலர் இறை நம்பிக்கை கொண்டனர். வேறுசிலர் நிராகரித்தனர். அல்லாஹ் நாடியிருந்தால் தம்மிடையே அவர்கள் போராடிக் கொண்டிருந்திருக்க மாட்டார்கள். எனினும், அல்லாஹ் தான் நாடியவற்றைச் செய்கிறான்.

(வசனம்: 253)

இவ்வசனம் கீழ்வரும் கருத்துக்களைத் தருகிறது:

1. தூதர்களைப் பின்பற்றியோர் அல்லாஹ் மிகத் தெளிவான ஆதாரங்களைக் கொடுத்த பின்னரும் கருத்து வேறுபாடு பட்டார்கள்; பிளவுற்றார்கள். நியாயமாக அவர்கள் கருத்து வேறுபாடுபடவில்லை; அறிவுபூர்வமான காரணங்கள் அதற்கிருக்கவில்லை; போட்டி, பொறாமை, பெருமை, குரோதம் என்பவையே அக்கருத்து வேறுபாடுகளை உரமூட்டி, வளர்த்துப் போராட்டமாக்கிவிட்டன என்பதை இது உணர்த்துகிறது. இந்தக் கருத்து வேறுபாடு இறை நம்பிக்கை, இறை நிராகரிப்பு என்ற நிலை வரை சென்றது. யூதர்களினதும், கிறிஸ்தவர்களினதும் கருத்து வேறுபாடுகளையும், உள் முரண்பாடுகளையும், விளைவாக வந்த போராட்டங்களையும் எடுத்த தாராயும்போது இந்த உண்மை நன்கு தெளிவாகிறது. இந்த முரண்பாடுகளே இறுதியில் தனி மார்க்கங்களை உருவாக்கி விட்டன.
2. இந்தக் கருத்து வேறுபாடுகளும், போராட்டங்களும் இறை நாட்டம். அவன் நாடியதற்கேற்ப இவை நடக்கின்றன. அதாவது இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதர்களுக்குச் செயற் சுதந்திரத்தையும், அறிவையும், மனோ இச்சைகளையும் கொடுத்தான். இவ்வாறே அவர்களைப் படைக்க நாடினான். அவ்வாறின்றி இயல்புக்கத்திற்கும், பெளதீக விதிகளுக்குமேற்ப இயங்கும் தாவரங்கள், மிருகங்கள் போன்று அவர்களைப் படைக்க நாடியிருந்தால் கருத்து வேறுபாடு, போராட்டம் எதுவும் நிகழ்ந்திருக்காது.

1. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-4

3. ஆரம்பத்தில் கருத்து வேறுபாட்டைக் கூறி, அதன் விளைவாகப் போராடிக் கொண்டார்கள் என விளக்கிய வசனம் அக்கருத்து வேறுபாடு இறை நிராகரிப்பு நிலைக்குச் சென்றது. அந்நிலையிலும் அவர்கள் போராடிக் கொண்டார்கள் எனக் கூறுகிறது.

நபிமார்கள் ஒரே மூலத்திலிருந்து அறிவைப் பெற்றார்கள். ஒரே நம்பிக்கையைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களைப் பின்பற்றியோர் கருத்து வேறுபாடு கொண்டு ஒருவரோடொருவர் போராடிக் கொண்டார்கள். வேறு வேறு மார்க்கங்களாகவும் பிரிந்து போனார்கள். எனவேதான் இறுதித் தூதை சுமந்து நிற்கும் சமூகத்தின் மீதும் இப்போராட்டம் திணிக்கப்படும் நிலை இச்சூழலால் உருவாகிறது.

அல் குர்ஆன் இறங்கிப் 14 நூற்றாண்டுகள் கழிந்ததன் பிறகு முஸ்லிம் சமூகம் தன்னை நோக்கினால் முன்னைய சமூகங்களுக்குச் சொன்ன அதே கருத்து அவர்களுக்கும் பொருந்தும் போல் தெரிகிறது. அவர்களிடையே அரசியல் ரீதியாக ஆரம்பித்த கருத்து வேறுபாடுகள் நம்பிக்கைப் பகுதிகளோடு கலந்து பாரிய கருத்து வேறுபாடுகளாகி பயங்கரப் பிளவுகளை ஏற்படுத்திவிட்டுள்ளமையை அவதானிக்கிறோம். பல சந்தர்ப்பங்களில் அது ஆயுத போராட்டத்திற்கும் இட்டுச் சென்றுள்ளது.

அல் குர்ஆன் கூறும் இந்த வரலாற்று உண்மைகளைக் கவனத்திற் கொண்டு முஸ்லிம் சமூகம் தன்னைத்தானே ஒரு முறை மீட்டிப் பார்ப்பது மிக அவசியமானது. அது சீர்திருத்தத்தின் முதற்படியாக அமைய முடியும்.

242ஆம் வசனம் முதல் ஸூரா போராட்ட வாழ்வு பற்றியே பேசி வந்தது. யூத சமூகத்தின் உதாரணமொன்றையும் முன்வைத்தது. இறுதியாக தூதர்கள் பலர் வந்தமையையும், அவர்களது தர வேறுபாடுகளையும் சொன்னது. அந்தத் தூதர்கள் ஒரே அடிப்படையைக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்களைப் பின்பற்றியோர் பிளவுற்றுப் போராடிக் கொண்டார்கள் என விளக்கியது.

போராட்டத்தின் இப்போக்கை விளக்கிய ஸூரா அதன் ஒரு பகுதியாக அமையும் செலவழித்தல் பற்றி இப்போது சொல்கிறது.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمْ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خُلَّةَ وَلَا شَفْعَةً

وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿242﴾

இறைநம்பிக்கை கொண்டோரே! வியாபாரமோ, நட்போ, பரிந்துரையோ அற்ற அந்நாளின் வரமுன்னால் நாம் உங்களுக்குக் கொடுத்தவற்றிலிருந்து செலவழியுங்கள். நிராகரிப்பாளர்களே அநியாயக்காரர்களாவார்கள்.

(வசனம்: 254)

இங்கு அல் குர்ஆன் இறை பாதையில் செலவழித்தலின் கடமைப்பாடு பற்றிச் சொல்கிறது. அங்கே கடுமையான எச்சரிக்கையையும் காண்கிறோம்.

அந்த மறுமை நாள் அங்கு தண்டனையிலிருந்து தப்ப ஈடாகக் கொடுக்கத் தக்க கொடுக்கல் வாங்கல் நிலையெதுவும் கிடையாது. எதையாவது சாதித்துத் தரத்தக்க நட்பும் கிடையாது. அல்லது பெரியவர்களின் பரிந்துரையால் சாதிக்கக் கூடிய நிலையெதுவும் கிடையாது. அத்தகைய பயங்கர நாள் வர முன்பு செலவழித்துக் கொள்ளுங்கள் என இவ்வசனம் எச்சரிக்கிறது. செலவழிக்காது உலோபித்தனம்காட்டி பாவங்களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு அங்கே சென்று இக்கட்டில் விழுந்து விடாதீர்கள் என்று இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. “நாம் உங்களுக்குக் கொடுத்தவற்றிலிருந்து” என்ற பிரயோகம் மூலம் நீ செலவழிக்கும் போது அது உனது செல்வமல்ல நான் கொடுத்த செல்வமே என்று இங்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- உண்மை நிலையை விளக்கிச் சொல்கிறான்.

“நிராகரிப்பாளர்களே அநியாயக்காரர்கள்” என்ற இவ்வசனத்தின் இறுதிப் பகுதி இரு கருத்துக்களைக் கொடுக்க முடியும்:

1. செலவழிக்காதவர்கள் இறையருள் கிடைத்தும் அதற்கு நன்றி செலுத்தாத நன்றி கொன்றவர்கள். 'காபிருன்' என்ற சொல் நன்றி கொன்றவர்கள் என்ற கருத்தையும் கொடுக்கும். அவர்களது இந்த செயற்பாட்டால் அவர்கள் அநியாயக்காரர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.¹
2. இறைவனையும், இறை தூதையும் நிராகரிப்பவர்கள் மிகப் பெரிய அநீதியையும், அநியாயத்தையும் செய்கிறார்கள். எனவே, அத்தகைய நிலையை ஒழிக்கும் வகையில் செலவழியுங்கள் என்று இவ்வசனம் சொல்கிறது.²

1. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரீனா: வா-3 பக்-14,15
பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-285

2. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரீனா: வா-3 பக்-14,15
பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-285

IX

இறை அதிகாரமும், மீள் உயிர் பெறலின் யதார்த்தமும்

(255 - 260)

ஸூராவின் இப்பகுதி இறை நம்பிக்கை, மறுமை நம்பிக்கை என்பவற்றை நினைவூட்டுவதாக அமைகிறது. இறை பாதையில் போராடல் பற்றியும், பல்வேறு சட்ட திட்டங்கள் பற்றியும் விளக்கியதன் பிறகு இப்பகுதி வருகிறது. வாழ்வின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கான இறை வழிகாட்டல்களை ஏற்று பின்பற்றத் துண்டுதலாக அமைவது இந்நம்பிக்கைகளே.

இந்தவகையில் இறை திருப்தியை வாழ்வின் இலட்சியமாகக் கொண்டு அதன் விளைவாக மறுமையில் வெற்றி பெற விரும்புவன் அதற்கான விலையாக தன்னையே அர்ப்பணித்து இறை பாதையில் உழைக்க வேண்டும். அதன் முக்கிய முதற் படியே செல்வத்தை இறை பாதையில் அர்ப்பணிப்பதாகும். அந்தவகையில் இப்பகுதிக்கு முன்னால் வந்த வசனம் செலவழித்தல் பற்றிப் பேசியது. அடுத்து இப்போது இறை அதிகாரம், மறுமையில் எழுப்பப்படல் பற்றி விளக்குகிறது. இவ்விரு அம்சங்களையும் விளக்கியதன் பின்னர் மீண்டும் இறை பாதையில் செலவிடல் பற்றி விரிவாக விளக்குவதுவும் இக்கருத்துத் தொடர்ச்சியிலாகும்.

இனி வசனங்களை நோக்குவோம்.

அல்லாஹ் அவனைத் தவிர வேறு
கடவுள் கிடையாது.

அவன் நித்திய ஜீவன். மிகப் பெரும்
நிர்வகிப்பாளன்.

அவனைச் சிற்றறக்கமோ, தூக்கமோ
பீடிப்பதில்லை.

வானங்களிலும், பூமியிலும் உள்ளவை
அவனுக்கே சொந்தமானவை.

அவனது அனுமதியின்றி அவனிடம்
யார் பரிந்துரை செய்ய முடியும்?

அவர்களுக்கு முன்னேயும், பின்னேயும்
இருப்பவற்றை அவன் அறிகிறான்.

அவனது அறிவில் அவன் நாடும்
பகுதியின்றி வேறு எதனையும்

மனிதர்களால் பெறமுடியாது.

அவனது சிம்மாசனம் வானங்களையும்,
பூமியையும் அடக்கிப் பரந்துள்ளது.

அவற்றைப் பாதுகாப்பது அவனுக்குப்
பாரமானதன்று.

அவன்தான் மிக உயர்ந்தவனும்,

மகத்துவமிக்கவனும் ஆவான். (255)

மார்க்கத்தில் எந்த நிர்ப்பந்தமும்

கிடையாது.

சீரான போக்கு வழிதவறிய

போக்கிலிருந்து தெளிவாகி விட்டது.

எனவே, யார் வரம்பு மீறிய சக்திகளை
நிராகரித்து அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை

கொள்கிறாரோ அவர் மிகப் பலமான
கயிற்றை நன்கு பற்றிப் பிடித்தவராவர்.

அது ஒருபோதும் அறுந்து போக
மாட்டாது.

அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனும்,

மிகுந்த அறிவுள்ளவனுமாவான். (256)

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ

وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا

شَاءَ

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ

وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا

وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ

قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ

اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى

لَا انْفِصَامَ لَهَا

وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

அல்லாஹ் இறை நம்பிக்கையாளர்களின் பொறுப்புதாரனும், அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமானவனுமாவான். அவர்களை அவன் இருங்களிலிருந்து வெளியேற்றி ஒளியின் பக்கம் இட்டு வருகிறான். நிராகரிப்பாளர்களின் பொறுப்புதாரர்கள் வரம்பு மீறிய சக்திகளேயாவர். அவர்கள் அவர்களை ஒளியிலிருந்து வெளியேற்றி இருங்களின் பக்கம் இட்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் நரகவாசிகளாவர். அவர்கள் அங்கே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவர். (257)

இப்நாஹீமுடன் அவரது இரட்சகன் குறித்து வாதாடியவனை நீர் அவதானிக்கவில்லையா? அல்லாஹ் அவனுக்கு வழங்கியிருந்த ஆட்சி அதிகாரத்தினாலேயே அவன் இவ்வாறு வாதாடினான். “உயிர்ப்பிக்கவும், மரணிக்கவும் செய்பவனே எனது இரட்சகன்.” என இப்நாஹீம் கூறியபோது “நானும் உயிர்ப்பிக்கிறேன். மரணிக்கவும் செய்கிறேன்.” என அவன் கூறினான். அப்போது இப்நாஹீம் “அல்லாஹ் சூரியனை கிழக்கில் கொண்டு வருகிறான். நீ அதனை மேற்கில் கொண்டுவா.” என்றார். அப்போது அந்த நிராகரிப்பாளன் வாயடைத்துப் போனான். அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களுக்கு வழிகாட்டுவதில்லை. (258)

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا

يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الظُّلُمَاتُ
يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ
أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ﴿٢٥٨﴾

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ إِبرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ

أَن آتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ

إِذْ قَالَ إِبرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ

قَالَ أَنَا أَحْيِي وَأُمِيتُ

قَالَ إِبرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ

الْمَشْرِقِ فَأَتَتْ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ

فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ

وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٩﴾

அல்லது பூமியின் மேல்

கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தவற்றோடு முழுமையாக அழிந்திருந்த ஒரு நகரத்தின் பக்கத்தால் நடந்து சென்றவரை நீர் அவதானித்தீரா? அவர் "இவை இறந்து போய் விட்டதன் பின்னால் அல்லாஹ் எவ்வாறு இவற்றை உயிர்ப்பிப்பான்" என்றார்.

அப்போது அல்லாஹ் அவரை நூறாண்டுகள் மரணிக்கச் செய்து பின்னர் உயிர்ப்பித்தான். "நீர் எவ்வளவு காலம் இருந்திருப்பீர்?" என அல்லாஹ் அவரிடம் வினவினான்.

அதற்கவர் "ஒரு நாள் அல்லது ஒரு நாளின் சில பகுதிகள் இருந்திருப்பேன்" என்றார். "இல்லை, நூறாண்டுகள் நீர் இருந்தீர். உமது உணவையும் பாணத்தையும் பாடும். அவை கெட்டுப் போகவில்லை. உமது கழுதையைப் பாடும். மக்களுக்கு உம்மை ஓர் அத்தாட்சியாக்கவே இவ்வாறு செய்கிறோம்.

அந்த எலும்புகளை எவ்வாறு ஒன்று சேர்த்துப் பின்னர் தசையால் அவற்றைப் போர்த்துகிறோம் என்று பாடும்" எனக் கூறினான். இவ்வாறு உண்மை அவருக்குத் தெளிவானபோது "அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்ய சக்தி படைத்தவனே" என்றார். (259)

أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَىٰ قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ

عُرُوشِهَا

قَالَ أَلَيْسَ يَحْيَىٰ هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا

فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةً عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ

قَالَ كَمْ لَبِثْتُ

قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ

قَالَ بَل لَّبِثْتَ مِائَةً عَامٍ فَأَنْظِرْ إِلَىٰ

طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ

وَأَنْظِرْ إِلَىٰ حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ

وَأَنْظِرْ إِلَىٰ الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ

نَكْسُوهَا لِحْمًا

فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ

شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٥٩﴾

“எனது இரட்சகனே! இறந்தோரை எவ்வாறு நீ உயிர்ப்பிக்கிறாய் என எனக்குக் காட்டுவாயாக!” என இப்றாஹீம் கூறியதை நினைவுகூருவீராக! அப்போது இறைவன் “நீர் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லையா?” எனக் கேட்டான்.

“ஆம், நான் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன். எனினும், எனது உள்ளம் அமைதி கொள்ளவே கேட்கிறேன்” என்று இப்றாஹீம் கூறினார்.

அப்போது அல்லாஹ் “அவ்வாறாயின் நான்கு பறவைகளைப் பிடித்து உம்மோடு நன்கு பழக்கி பின்னர் அறுத்து அவற்றின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் ஒவ்வொரு மலையில் வைத்துவிட்டு அவற்றை அழையும். அவை உம்மிடம் விரைந்து வரும். அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையோனும், ஆழ்ந்த ஞானமுடையோனுமாவான் என்பதை அறிந்துகொள்ளும்” எனக் கூறினான். (260)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۗ
قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنُ ۗ

قَالَ بَلَىٰ ۗ وَلَٰكِن لِّيَظْمَنَ قَلْبِي ۗ

قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ

ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ۖ ثُمَّ

أَدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا

وَأَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦٠﴾

முதலில் இறை அதிகாரம் பற்றிய வசனம் வருகிறது. இவ்வசனம் ‘ஆயத் அல் குர்ஸி’ -சிம்மாசன வசனம்- என அழைக்கப்படுகிறது. அல் குர்ஆனின் இந்த ஆயத்திற்கு மட்டுமே தனியான ஒரு பெயர் காணப்படுகிறது. அதன் சிறப்புகள் பற்றி ஹதீஸ்களும் வந்துள்ளன. உதாரணத்திற்கு இரு ஹதீஸ்களை கீழே தருகிறோம்.

அல் குர்ஆனின் மிக உயர்ந்த ஆயத், ஆயத் அல் குர்ஸியாகும்.

(அறிவிப்பாளர் உபை இப்னு கஃப்- முஸ்னத் அஹ்மத், ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)₁

யார் ஒவ்வொரு கடமையான தொழுகையின் பின்னாலும் ஆயத் அல் குர்ஸியை ஒதி வருகிறாரோ அவர் சுவர்க்கத்தில் நுழையத் தடையாக இருப்பது மரணித்தல் மட்டுமே.

(அறிவிப்பாளர் அபூ உமாமா - ஸுனன் நஸாமி, ஸஹீஹ் இப்னு ஹிப்பான்)₂

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٢٥٥﴾

அல்லாஹ் அவனைத் தவிர வேறு கடவுள் கிடையாது. அவன் நித்திய ஜீவன். மிகப் பெரும் நிர்வகிப்பாளன். அவனைச் சிற்றறக்கமோ, தூக்கமோ பீடிப்பதில்லை. வானங்களிலும், பூமியிலும் உள்ளவை அவனுக்கே சொந்தமானவை. அவனது அனுமதியின்றி அவனிடம் யார் பரிந்துரை செய்ய முடியும்? அவர்களுக்கு முன்னேயும், பின்னேயும் இருப்பவற்றை அவன் அறிகிறான். அவனது அறிவில் அவன் நாடும் பகுதியன்றி வேறு எதனையும் மனிதர்களால் பெறமுடியாது. அவனது சிம்மாசனம் வானங்களையும், பூமியையும் அடக்கிப் பரந்துள்ளது. அவற்றைப் பாதுகாப்பது அவனுக்குப் பாரமானதன்று. அவன்தான் மிக உயர்ந்தவனும், மகத்துவமிக்கவனும் ஆவான்.

(வசனம்: 255)

இந்த வசனம் சிம்மாசன வசனம் என்ற தனது பெயருக்கேற்ப அல்லாஹ்வின் மிகப் பெரிய அதிகாரத்தை விளக்குகிறது. பத்து வசனங்களைக் கொண்ட இந்த ஆயத்தை படிப்படியாக நோக்குவோம்.

அல்லாஹ் அவனைத் தவிர வேறு கடவுள் கிடையாது...

(வசனம்: 255)

அல்லாஹ் என்பது கடவுளின் பெயர். அவன் மட்டுமே கடவுள். கடவுள் என்ற அதிகாரத்திற்குரியவர் வேறு யாரும் கிடையாது. அல்லாஹ் என்ற சொல் அரபு மொழிச் சொல். பிற மொழிகளில் இவ்வுலகைப் படைத்தானும் அந்த உயர்ந்த சக்தியைக் குறிக்க வேறு பெயர்கள் இருக்க முடியும். ஆனால் கடவுள் ஒருவனே; அவனுக்கு நிகராக இன்னொரு கடவுள் கிடையாது; அந்த ஏக கடவுளுக்கு குழந்தைகள் கிடையாது; சிறிய கடவுள்கள் என்று யாரும் கிடையாது; கடவுள் என்ற நிலைக்கு ஒரே ஒருவனே சொந்தக்காரன் என்ற கருத்தே இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

1,2. பார்க்க: உம்தா அல் நபலீர் - தப்லீர் இப்னு கஸீர்ன் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-308,309

ஒரே கடவுள் என்ற கருத்தின்போது வணக்கத்திற்குரியவன் அந்த ஒருவனாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை பெறப்படுகிறது. உதவி தேடல், பாதுகாப்புத் தேடல், வணக்கவழிபாடுகள், நேர்ச்சை வைத்தல், பலியிடல் போன்றவை அனைத்தும் அவனுக்காகவே நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஏகத்துவத்தின் முதற்கருத்து இது.

பௌதீக உலகுக்கு அப்பால் நின்று அந்தப் பௌதீக விதிகளையும் மீறி உதவி செய்யக் கூடியவனும், பாதுகாப்பளிக்கக் கூடியவனும் அவனே. எனவே, அவ்வாறான உதவி தேடலும், பாதுகாப்புத் தேடலும் அவனிடம் மட்டுமாக இருக்க வேண்டும். இது ஏகத்துவத்தின், ஒரே கடவுள் கொள்கையின் இரண்டாவது பொருள்.

மனிதனையும், இவ்வுலக இரகசியங்களையும் நன்கறிந்தவன் இறைவன் -அல்லாஹ்- மட்டுமே. எனவே, மனிதனுக்கு வழிகாட்டவும் அவனே பொருத்தமானவன். மனிதர்கள் அவனது வழிகாட்டலைப் பின்பற்றியே தமது வாழ்வொழுங்குகளை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லாஹ் தவிர வேறு கடவுள் கிடையாது என்ற இவ்வசனம் இம்மூன்று கருத்துக்களையும் அடிப்படையில் குறிக்கிறது. இதுவே ஏகத்துவத்தின் கருக்க விளக்கமாகும். இவ்வசனம் தரும் கருத்தும் இதுவே.

ஆயத் அல் குர்ஸியின் அடுத்த வசனங்கள் அந்த ஒரே கடவுளின் யதார்த்தத்தைப் புரியச் செய்கின்றன.

...அவன் நித்திய ஜீவன். மிகப் பெரும் நிர்வகிப்பாளன்... (வசனம் 255):

ஏக கடவுளின் முதலிரண்டு பண்புகள் இவை. உயிர்ப் பொருளே இயங்கும்; நாடும்; சிந்திக்கும்; ஆக்கும். இந்தக் கருத்துப் பின்னணியிலேயே இறைவன் உயிருள்ளவன் என்று இங்கு வர்ணிக்கப்படுகிறான். ஆனால் இறை உயிர் மிக உயர்ந்தது. எமது அறிவுக்கும், கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது. இறை நாட்டம், அறிவு, ஆற்றல், சக்தி என்பவற்றை விளங்கும்போது இத்தெளிவுக்கு வர முடிகிறது.

அதிகாரம் நிலைத்திருக்க உயிர் வாழல் அடிப்படையான தேவை. உயிரிழப்பு, மரணித்தல் அதிகாரத்தை வீழ்த்திவிடும். கடவுள் மரணமற்றவன். சதா காலம் நிலைத்திருப்பவன். எனவே, அந்தக் கடவுளதிகாரம் நீடித்து நிலைத்திருக்கும்.

'மிகப் பெரும் நிர்வகிப்பாளன்' என்பது 'கையூம்' என்ற அரபுப்பதத்தின் கருத்தாகும். எனினும் அரபு மொழிவழக்கில் 'கையூம்' என்ற பிரயோகம் இரு

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-18,19

கருத்துக்களைக் குறிக்கிறது. ஒன்று சுயமாக நிலைத்திருப்பவன்; வேறெந்தப் பொருட்களிலும் தங்கியிராதவன். இரண்டாவது நிர்வாகி; திறமைமிக்க உயர்ந்த நிர்வாகி என்பதாகும்.

கடவுளின் இந்த அடுத்த பண்பு அவன் யாரிலும், எப்பொருளிலும் தங்கிநிற்காது சுயமாக நிலைத்திருப்பவன் என்பதை விளக்குகிறது. பௌதீகப் பொருட்கள் மீது அவன் தங்கியிருப்பதில்லை. பிற ஒருவரின் அதிகாரத்தின் மீதும் அவன் தங்கியிருப்பதில்லை. அதாவது அவன் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையும் தனியாக நின்று நிர்வகிக்கிறான். மனித அறிவைத் திகைக்கச் செய்யும், அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியாத அதி நுண்ணிய பொருட்களையும், மிகப் பாரிய பொருட்களையும், அதி தூரத்திலுள்ள பொருட்களையும் அடக்கியது அப்பிரபஞ்சம். அத்தகைய பிரபஞ்சத்தை நிர்வகிப்பவன் அவன்.

இவ்வாறு நித்திய ஜீவனாகவும், முற்றிலும் தன்னில் தங்கிநின்று அனைத்தையும் மிகச் சரியாக நிர்வகிப்பவனுமாகிய அந்தக் கடவுளில் தங்கியே அனைத்துப் பொருட்களும் வாழ்கின்றன; இயங்குகின்றன. இப்படிப் பரந்து வியாபித்திருக்கிறது அவனது நிர்வாகம்; அவனின் அதிகாரம்.

...அவனைச் சிற்றுறக்கமோ, தூக்கமோ பீடிப்பதில்லை...

(வசனம்: 255)

அனைத்துப் பொருட்களையும் நிர்வகிக்கும் அவனது நிலையை விளக்கும் வசனம் இது. எவ்வளவு தூரம் இறுக்கமான, கொஞ்சமும் ஓட்டை விழாத நிர்வாகம் அது என்பதை இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

சிறியதொரு களைப்பும் அவனைப் பீடிப்பதில்லை. களைத்துப் போனமையால் சற்று நேரம் தூங்கி எழு வேண்டும் என்ற தேவையும் அவனுக்குக் கிடையாது. எந்தக் களைப்புமற்று எந்நேரமும் இப்பிரபஞ்ச ஓட்டத்தை அவதானித்து, நிர்வகித்து வருபவன் அவன்.

...வானங்களிலும் பூமியிலும் உள்ளவை அவனுக்கே சொந்தமானவை...

(வசனம்: 255)

நிர்வகிப்பது சொந்தப் பொருட்களை; ஆதிக்கம் செலுத்தப்படுவது சொந்தப் பொருட்கள் மீதாகும். எனவே, அந்த ஆதிக்கத்திற்கு, நிர்வாகத்திற்கு எல்லை யொன்றிருக்க முடியாது. பிறர் சொத்தின் மீதான நிர்வாகம், ஆதிக்கம் கண்டிப்பாக வரையறுக்கப்பட்டதாக இருக்கும். ஆனால் இங்கு ஆதிக்கமும், நிர்வாகமும் சொந்தப் பொருட்கள் மீதமைந்துள்ளது. எனவே, எந்தவிதமான வரையறைகளும், கட்டுப்பாடுகளும் அங்கிருக்க முடியாது. முழுமை பெற்றதொரு பூரண ஆதிக்கத்தை, நிர்வாகத்தை இந்தவகையில் இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

1. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-21

பிரபஞ்சப் பொருட்கள் அல்லாஹ்வாக்கே சொந்தமானவை எனும்போது மனிதன் அவற்றின் உண்மையான சொந்தக்காரனல்ல என்ற கருத்து பெறப்படுகிறது. மனிதன் அவற்றுக்கான பிரதிநிதி மட்டுமே. இந்த மனோ நிலை உலோபித்தனம், பேராசை, பொருட்கள் மீதான பற்று என்பவற்றைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அப்பொருட்களை இழக்கும்போதும் பாரிய கவலைக்கும், விரக்திக்கும் உட்படா நிலை இதன் மூலம் தோன்றுகிறது. பொருள் தேடுவதில் அளவு மீறிய ஈடுபாடும், வேகமும் தோன்றுவதுவும் இல்லாமலாகிறது.

அப்பொருட்களை மனிதன் செலவிடும்போதும் தன் சொந்தப் பொருட்களை செலவிடுகிறேன் என்ற மனோ நிலையிலிருந்து இறைவன் எனக்குப் பொறுப்பாகத் தந்த பொருட்களைச் செலவிடுகிறேன் என்ற மனோ நிலைக்கு இந்நிலையில் மனிதன் வருகிறான். அப்போது அவனது செலவழித்தல் பண்பு சிறக்கிறது.

...அவனது அனுமதியின்றி அவனிடம் யார் பரிந்துரை செய்ய முடியும்...

(வசனம்: 255)

இறை அந்தஸ்து, அதிகாரம் எல்லையற்ற முறையில் மிக உயர்ந்தாகும். பரிந்துரை செய்வதன் மூலம் அந்த அதிகாரத்தில் எந்த ஓட்டையையும், குன்றுபடியையும் ஏற்படுத்தி விட முடியாது என்று இவ்வசனம் சொல்கிறது. அந்த இறை அந்தஸ்திற்கு, அதிகாரத்திற்கு முன்னால் அனைவரும் சமன். மனிதர்களுக்கு மத்தியில் இறை நெருக்கத்தில் தர வேறுபாடிருக்க முடியும். ஆனால் எல்லோரும் இறைவனைப் பணிந்து நிற்கும் அடிமைகளே. யாரும் இந்த எல்லையை மீற முடியாது. இந்தவகையில் பரிந்துரை செய்வதன் ஊடாக எந்தத் தாக்கத்தையும் இறைவன் மீது ஏற்படுத்த முடியாது.

இப்பின்னணியில் இமாம்கள், இறைநேசர்கள் போன்ற எல்லோரும் மறைந்து விடுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோருமே இறை அந்தஸ்துக்கு முன்னால் சிறியவர்களே. பரிந்துரை என்பது அவன் கையிலேயே இருக்கும். எல்லோரும் அவனுக்கு முன்னால் பணிந்து, தாழ்ந்து அடிமைகளாகவே நிற்பர். அந்த எல்லையை அவர்கள் தாண்ட மாட்டார்கள். எனவே, இறை அனுமதியின்றி யாரும் பரிந்துரை செய்யத் துணிய மாட்டார்கள். இறை அனுமதிக்கேற்ப அதன் எல்லையிலேயே அவர்கள் பரிந்துரை செய்வர். இந்த வகையில் பரிந்துரை காரணமாக சிலருக்கு உருவாகி விட்ட கடவுள் தன்மையும் இல்லாதொழிகிறது.

...அவர்களுக்கு முன்னேயும், பின்னேயும் இருப்பவற்றை அவன் அறிகிறான்.

அவனது அறிவில் அவன் நாடும் பகுதியின்றி வேறு எதனையும் மனிதர்களால்

பெற முடியாது...

(வசனம்: 255)

அல்லாஹ் அனைத்தையும் அறிந்தவன். இறந்த, நிகழ், எதிர் காலங்கள் அனைத்தும் அவனது அறிவின் முன் சமனானவை. மனிதனது இறந்த கால நிலையையும், தற்போது அவன் நிகழ்த்திக் கொண்டிருப்பவற்றையும், எதிர் காலத்தில் அவனுக்கு நிகழப் போவதுபற்றியும் அவன் அறிகிறான். இறை நிர்வாகம், ஆதிக்கம் என்பது அவ்வளவு பாரியது. மனிதனால் ஒருபோதும் இறை பார்வையிலிருந்து, அவனது பிடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. மனிதன் நிகழ்த்துவது எதுவும் இறை நிர்வாகத்திற்கு வெளியே நிகழ்வனவல்ல. இது இறையறிவு பற்றி இவ்வசனம் சொன்ன ஒரு பகுதி. வசனத்தின் அடுத்த பகுதி இன்னொரு உண்மையைச் சொல்கிறது.

மனிதன் பெற்றிருக்கும் அறிவு பற்றி அது சொல்கிறது. அது மனிதனுக்கு அந்த இறைவன் விரும்பிக் கொடுத்த அவனது அறிவின் ஒரு பகுதியே. அந்த அறிவால்தான் இப்பொளதிக உலகை மனிதன் ஆய்கிறான்; கண்டுபிடிக்கிறான்; அதன் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறான்.

இந்த அறிவு இறைவன் எனக்குத் தந்தது என்ற எண்ணத்துடன் இறை பெயரால் அந்த அறிவைப் பெறும்போது அறிவு சிறக்கிறது. மனித நலன்களை நோக்கி அது பயன்படுத்தப்படுகிறது. மனித வாழ்வு வளம் கொழிக்கிறது. மனிதன் அமைதியுடன் வாழ்கிறான்.

அவ்வாறில்லாது இறைவனை மறந்து அந்த அறிவைப் பெறும்போது மனிதன் வரம்பு மீறுகிறான். அழிவுக் கருவிகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறான். சூழலை மாசடையச் செய்கிறான். அவனது வாழ்வு நெருக்கடிகளும், சிக்கல்களும் நிறைந்ததாகிறது.

...அவனது சிம்மாசனம் வானங்களையும், பூமியையும் அடக்கிப் பரந்துள்ளது.

அவர்றைப் பாதுகாப்பது அவனுக்குப் பாரமானதன்று...

(வசனம்: 255)

கற்பனைக்கெட்டா மிகப் பாரிய பிரபஞ்சம். நாம் அறிந்த பிரபஞ்சத்தின் விட்டம் 24 பில்லியன் ஒளி வருடங்களை விடவும் அதிகமானது. அத்தோடு பிரபஞ்சம் செக்கனுக்குச் செக்கன் விரிவு பட்டுக் கொண்டே செல்கின்றது என அறிவியல் விளக்குகின்றது. இப்பரந்த பிரபஞ்சத்தின் மீதுதான் அவன் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறான். எனவே, கற்பனைக்கும் எட்டாப் பாரிய அதிகாரமது. அதனைச் சுமப்பதை அவன் பாரமாகக் காண்பதில்லை. மிக இலகுவாக அதனை அவன் நிர்வகிக்கின்றான்.

...அவன்தான் மிக உயர்ந்தவனும், மகத்துவமிக்கவனுமாவான்.

(வசனம்: 255)

உயர்வும், மகத்துவமும் அவனுக்கு மட்டுமே சொந்தம். இவ்வளவு பாரிய உலகை நிர்வகிப்பவன், கொஞ்சமும் களைப்பின்றி ஆளுபவன், எந்தப் பாரமுமின்றிச் சுமப்பவன் எல்லா உயர்வுக்குமுரியவன்; அனைத்து மகத்துவத்திற்குரியவன் என்பதில் என்ன சந்தேகமிருக்க முடியும்?!

இவ்வாறு இந்த வசனம் இறை உண்மையையும், பிரபஞ்சத்தின் மீதான இறை ஆளுகையையும், நிர்வாகத்தையும் விளக்கியதன் பிறகு மனித வாழ்வின் அதன் நடைமுறைப் பிரயோகம் என்ன என்பதை அடுத்து விளக்குகிறது.

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدْ

أَسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٥٦﴾

மார்க்கத்தில் எந்த நிர்ப்பந்தமும் கிடையாது. சீரான போக்கு வழிதவறிய போக்கிலிருந்து தெளிவாகி விட்டது. எனவே, யார் வரம்பு மீறிய சக்திகளை நிராகரித்து அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொள்கிறாரோ அவர் மிகப் பலமான கயிற்றை நன்கு பற்றிப் பிடித்தவராவர். அது ஒருபோதும் அறுந்து போக மாட்டாது. அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனும், மிகுந்த அறிவுள்ளவனுமாவான்.

(வசனம்: 256)

அல்லாஹ்வின் அதிகாரம் ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டது போல் மிகப் பாரியது; மிக உயர்ந்தது. பிரபஞ்சத்தில் அதற்கு மேல் எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. ஆனால் அந்த அதிகாரத்தை ஏற்காது விலகி இருக்கும் சுதந்திரமும் மனிதனுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “மார்க்கத்தில் எந்த நிர்ப்பந்தமும் கிடையாது” என்பதன் பொருள் இதுவே. உலகின் எல்லாப் பொருட்களும் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு இயங்குவது இயல்பாக இருக்க, மனிதன் மட்டும் அதற்கு விதிவிலக்காகிறான். இந்தச் சுதந்திரமே மனிதனின் அடிப்படை விஷேட பண்பு.

இப்பின்னணியில் மார்க்கத்தில் எந்தவிதமான நிர்ப்பந்தமும் கிடையாது என்கிறது இவ்வசனம். இஸ்லாம் ஒரு போதும், எந்நிலையிலும் மனிதர்களை மார்க்கத்தை ஏற்குமாறு நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. சுதந்திரம் என்ற இக்கருத்து இஸ்லாத்தை ஏற்க முன்னரும் இருக்கும், பின்னரும் இருக்கும். நிர்ப்பந்தமாக மார்க்கத்தை ஏற்பதிலும் அர்த்தமில்லை, அதனைப் பின்பற்றுவதிலும் பெறுமானமில்லை.

சுதந்திரம் என்பதனை இஸ்லாம் எந்தளவு தூரம் மதிக்கிறது என்பதற்கு சீழ்வரும் அறிவிப்பைத் தருகிறோம்:

இப்பனு அப்பாஸ் (ரஹி) அறிவிக்கிறார்: ஒரு பெண் அவளுக்குப் பிள்ளைகள் வாழாது மரணிக்கும் நிலை காணப்பட்டால், எனக்குப் பிள்ளைகள் வாழ்ந்தால் அதனை நான் யூதனாக்குவேன் என சத்தியம் செய்து கொள்வாள். இந்நிலையில் பனா நலீர் (ஒரு யூத கோத்திரம்) நாடு கடத்தப்பட்டபோது அவர்களிடையே அன்லாரிகளின் பிள்ளைகள் இருந்தனர். அப்போது அன்லாரிகள் எமது பிள்ளைகளை நாம் விட மாட்டோம் என்றனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே இவ்வசனம் இறங்கியது.

(ஸுனன் அபூ தாலூத், ஸுனன் நலாயீ, ஷஹீஹ் இப்பனு ஹிப்பான்),

இறை உண்மையை பிரபஞ்ச ஆதாரங்களைப் பார்த்து அல்லது அல் குர்ஆனை வாசித்து, ஆராய்ந்து மார்க்கத்தை முழுச் சுதந்திரத்துடனும், மனத்திருப்தியுடனும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறே பின்பற்றும்போதும் முழுத் திருப்தியுடன் சுதந்திரமாகப் பின்பற்ற வேண்டும். அவ்வாறில்லாத போது அந்தப் பின்பற்றலுக்கு எந்த அர்த்தமுமில்லாது போகும்.

சீரான போக்கு வழிதவறிய போக்கிலிருந்து தெளிவாகி விட்டது என்ற, வசனத்தின் அடுத்த பகுதி இக்கருத்தை மேலும் தெளிவுபடுத்துகிறது. சீரான போக்கு இதுதான் என்பதையும், வழிதவறிய போக்கு இதுதான் என்பதையும் இறைவன் -அல்லாஹ்- தெளிவுபடுத்தி விட்டான். எனவே, முழுச் சுதந்திரத்துடன் யாரும், ஏதனையும் தெரிவு செய்யலாம்.

சரியான தெரிவு எவ்வாறு அமையும் என்பதனையும், அதன் விளைவையும் வசனத்தின் அடுத்த பகுதி விளக்குகிறது:

...எனவே, யார் வரம்பு மீறிய சக்திகளை நிராகரித்து அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொள்கிறாரோ அவர் மிகப் பலமான கயிற்றை நன்கு பற்றிப் பிடித்தவராவர்.
அது ஒருபோதும் அறுந்து போக மாட்டாது...

(வசனம்: 256)

'வரம்பு மீறிய சக்திகள்' என்ற சொல்லுக்கு அல் குர்ஆன் இங்கு பிரயோகித்துள்ள சொல் 'தாஃகூத்' என்பதாகும். 'தாஃகூத்' என்ற சொல் 'தஃகா' என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. 'தஃகா' எனின் வரம்பு மீறினான் என்று பொருள். 'தாஃகூத்' என்பது அதன் மிகைப்படுத்தப்பட்ட பெயர் சொல். மனிதனோ, ஒரு மிருகமோ, கோனோ அல்லது சிலையோ வணக்கத்திற்குரியதாக இருக்க முடியாது. அது அவ்வாறு கொள்ளப்படும்போது அதன் வரம்பை மீறிய பண்பு அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுவிடுகிறது. இவ்வாறே மனிதனுக்கு மனிதன் முழுமையாக வழிகாட்டல் சாத்தியமில்லை. அவ்வாறு அவன் கொள்ளப்பட்டு முழுமையாகப் பின்பற்றப்படும்போது அவனும் வரம்பு மீறிய சக்திகளில்

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்பனு களீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிரி வா-1 பக்-313

ஒன்றாகிறான். இந்தவகையில் இவ்வாறு கொள்ளப்படும் அனைத்தும் 'தாஃகூத்' எனப்படுகிறது. இவ்வாறுதான் மனோ இச்சையும். வரம்பு மீறும் நிலைக்குச் சென்றுவிடும் அனைத்தையும் இந்தவகையில் இப்பிரயோகம் குறிக்க முடியும்.¹

இப்பின்னணியில் இறைவன் -அல்லாஹ்- அல்லாது வணக்கத்திற்குரியதாக அல்லது முற்றிலும் பின்பற்றப்படுவதாக கொள்ளப்படும் அனைத்தையும் நிராகரித்தல் இறை நம்பிக்கையின் முதற்படி. அதனோடு சேர்த்து அல்லாஹ்வை வணக்கத்திற்குரியவனாகவும், அடிபணியக் கூடியவனாகவும் ஏற்றல் அடுத்த படியாகும்.

இவ்வாறு ஏற்கும்போது மனிதனுக்கு வாழ்வில் ஓர் உறுதியான பிடிமானம் கிடைத்துவிடுகிறது. இறை நம்பிக்கை உண்மையில் மனிதனுக்கு அறுந்து போகாததொரு கயிறு. இறை நம்பிக்கை கொள்பவர் வாழ்க்கையில் விரக்தியுறுவதில்லை. எனவே, அவன் விழுவதுவுமில்லை. எத்தகையதொரு இக்கட்டான நிலையிலும் மனிதனுக்கு அந்த நம்பிக்கை கைகொடுக்கிறது. அது ஒரு போதும் அறுந்துவிடுவதில்லை.

அவ்வாறே இறை நம்பிக்கை கொண்டவன் உயர்ந்த அதிகாரத்தில் உட்கார்ந்தாலும் வரம்பு மீறாது அவனை அது காக்கிறது. தன் எல்லையினுள்ளே அவன் நின்று கொள்கிறான்.

...அல்லாஹ் ஆழ்ந்து செவியுறுபவனும், மிகுந்த அறிவுள்ளவனுமாவான்.

(வசனம்: 256)

அல்லாஹ் செவியுறுபவன். எனவே, நாவுகள் பேசுபவற்றை அவன் நன்கு கேட்கிறான். அவன் மிகுந்த அறிவுள்ளவன். உள்ளங்களில் ஓடுபவற்றையும் அவன் அறிகிறான். அதற்கேற்ப அவன் தன்னோடு தொடர்புபட்ட யாருக்கும் எக்குறையும் வைப்பதில்லை. அவர்கள் இறைவனிடமிருந்து வெறும் கையுடன் திரும்புவதுவுமில்லை.

அடுத்த வசனத்தில் ஸூரா நேர்வழிக்குச் செல்வதையும், வழிகெட்டுச் செல்வதையும் உயிரோட்டமாக விளக்கிச் சொல்கிறது.

اللَّهُ وَبِالَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ فِيهَا الظُّلُمَاتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٧﴾

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-27

உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீர்ன் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-314

அல்லாஹ் இறை நம்பிக்கையாளர்களின் பொறுப்புதாரனும், அவர்களுக்கு மிக நெருக்கமானவனுமாவான். அவர்களை அவன் இருள்களிலிருந்து வெளியேற்றி ஒளியின் பக்கம் இட்டு வருகிறான். நிராகரிப்பாளர்களின் பொறுப்புதாரர்கள் வரம்பு மீறிய சக்திகளேயாவர். அவர்கள் அவர்களை ஒளியிலிருந்து வெளியேற்றி இருள்களின் பக்கம் இட்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் நரகவாசிகளாவர். அவர்கள் அங்கே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவர்.

(வசனம்: 257)

இறை நம்பிக்கை கொள்பவர்கள் இருள்களிலிருந்து ஒளிக்கு வருகிறார்கள். வரம்பு மீறிய சக்திகளை நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் ஒளியைவிட்டு இருள்களுக்கு வருகிறார்கள்.

இங்கு அல் குர்ஆன் நேர்வழியை ஒளிக்கு ஒப்பிடுகிறது. எந்தத் தடுமாற்ற முமின்றி இலக்கை நோக்கிச் செல்லும் செயற்பாடு அது. இலக்கு பற்றிய தெளிவின்றி, சரியான பாதையையும் அறியாது தட்டுத் தடுமாறிச் செல்வதுவே வழி தவறல். அதனை இருளுக்கு ஒப்பிடல் மிகப் பொருத்தம். ஒளி இறை வழிகாட்டல். இந்த வழிகாட்டல் ஒன்றே. அது இஸ்லாம். எனவே, அதனை ஒருமையாகக் குறிப்பிட்டமை மிகப் பொருத்தம். வழிகேடுகள் பல வகை. எனவே, இருளைப் பன்மையாக இருள்கள் எனக் குறிப்பிட்டமை பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

நேர்வழியில் நடக்க முயலும் இறை நம்பிக்கையாளர்களுக்கு அல்லாஹ் பொறுப்புதாரனாகிறான். எனவே, அவர்கள் எப்போதும் சீரான பாதையிலேயே நடக்கிறார்கள். ஆனால் இறைவனை விட்டு விட்டு நிராகரிப்பில் வீழ்ந்து விட்டவர்களுக்கு பொறுப்புதாரர்களாக அமைவது வரம்பு மீறிய சக்திகள். அல்லாஹ் அல்லாத பல்வகைத் தலைமைகள். இந்நிலையில் கிடைக்கவிருந்த ஒளியை விட்டு விட்டு இருள் நோக்கி இவர்கள் அவர்களால் வழி நாடாத்தப் படுகிறார்கள். இவர்கள் இறுதியில் நரகத்திற்குரியோராக அங்கேயே நிரந்தரமாக வாழ வேண்டிய நிலையும் ஏற்படுகிறது.

இதுவரை அத்துமீறிய சக்திகள் பற்றியும், வழிதவறல், நேர்வழி பெறல் பற்றியும் வசனங்கள் விளக்கின. இப்போது இக்கருத்திற்கான நடைமுறை உதாரணங்களை ஸூரா தருகிறது. அது இப்போதும் (அலை) அவர்களுக்கும் அவர்களது காலத்து மன்னனுக்குமிடையிலான வாதாட்டத்துடன் துவங்குகிறது.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ حَاجَّ بِرَبِّهِمْ فِي رَبِّهِمْ أَنْ أَتَانَهُ اللَّهُ الْمَلِكُ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالسَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِي كَفَرَ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٧﴾

இப்நாஹீமுடன் அவரது இரட்சகன் குறித்து வாதாடியவனை நீர் அவதானிக்கவில்லையா? அல்லாஹ் அவனுக்கு வழங்கியிருந்த ஆட்சி அதிகாரத் தினாலேயே அவன் இவ்வாறு வாதாடினான். உயிர்ப்பிக்கவும் மரணிக்கவும் செய்பவனே எனது இரட்சகன் என இப்நாஹீம் கூறியபோது நானும் உயிர்ப்பிக்கிறேன். மரணிக்கவும் செய்கிறேன் என அவன் கூறினான். அப்போது இப்நாஹீம் அல்லாஹ் சூரியனை கிழக்கில் கொண்டு வருகிறான். நீ அதனை மேற்கில் கொண்டு வா என்றார். அப்போது அந்த நிராகரிப்பாளன் வாயடைத்துப் போனான். அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களுக்கு வழிகாட்டுவதில்லை.

(வசனம்: 258)

இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களை எதிர் கொண்ட அந்த மன்னன் இராக் பிரதேசத்தை ஆண்ட நம்ருத் ஆவான். அவனது சமூகம் சூரியனைக் கடவுளாகக் கொண்டு வணங்கி வந்தது. இப்நாஹீம் (அலை) ஏகத்துவத்தை வலியுறுத்தினார்கள். அந்தவகையில் மன்னன் இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களின் தூதை கடுமையாக எதிர் கொண்டான். இப்பின்னணியிலேயே இந்த வாதாட்டத்தை நோக்க வேண்டும்.¹

வசனம் ஆச்சரியம் தரும் பிரயோகத்துடன் ஆரம்பிக்கிறது. "நீர் அவதானிக்கவில்லையா?!" மிகத் தெளிவான ஆதாரங்கள் இருந்த போதிலும் இறைவன் பற்றி அவன் வாதாடுகிறான். அதனை நீர் அவதானிக்கவில்லையா? எவ்வளவு ஆச்சரியத்திற்குரிய விடயம் அது என்கிறது இந்த வசனம். பின்னர் "அல்லாஹ் அவனுக்கு வழங்கியிருந்த அதிகாரத்தினால்" என்ற பிரயோகத்தால் அதிகார ஆணவமும், மமதையுமே அவனை இந்நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது என்று இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

இறைவனைக் காட்டும் முதல் அம்சம் உயிர்த் தோற்றமும், மரணமும். அந்த இடத்திலேயே மனிதன் திகைத்துப் போய் எதுவும் செய்ய இயலாதவனாகி நிற்கிறான். அதனையே இப்நாஹீம் (அலை) முன்வைக்கிறார்கள். ஆனால் மன்னன் இவ்விடத்தில் குதர்க்கமாகப் பேசுகிறான். நான் விரும்பியவனை உயிருடன் விட்டு விடுகிறேன். விரும்பியவரை மரணிக்கச் செய்கிறேன் - கொலை செய்து விடுகிறேன். இவ்வாறு உயிர்ப்பிக்கவும், மரணிக்கவும் செய்ய என்னால் முடிகிறது என மமதையுடன் பதிலளிக்கிறான்.

நபிமார்கள் மிகவும் நுணுக்கமாகக் கருத்துக்களை முன்வைப்பார்கள். இங்கே இப்நாஹீம் (அலை) உயிர்ப்பித்தல் மரணித்தல் என்பது நீ செய்தது அல்ல. உயிர்ப்பித்தல் மரணிக்கச் செய்தல் என்பதன் உண்மைப் பொருள் இதுதான் என்று வாதிடச் செல்லவில்லை. அவ்வாறு சென்றிருந்தால் அது சிலவேளை தலைப்பை விட்டே வெளியே கொண்டு சென்றுவிடும். அவர்கள் இன்னொரு

1. பார்க்க: அல் தக்கீர் அல் கனீம் பீ தப்ரீர் அல் குர்ஆன் அல் ஹகீம் - வஹீதுத்தீன் கான்: பா-1 பக்-147

வாதத்தை முன்வைக்கிறார்கள். அது எல்லோரும் அன்றாடம் பார்க்கும் ஒரு நிகழ்வு. சூரியன் கிழக்கில் உதிக்கிறது. அல்லாஹ் அதனை கிழக்கில் கொண்டு வருகிறான். நீ அதனை மேற்கில் உதிக்கச் செய். மேற்கில் கொண்டு வா என்று இப்நாஹீம் (அலை) கூறுகிறார்கள். தன்னைக் கடவுளின் அவதாரம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தவனுக்கு முன்வைக்கப்பட்ட சவால் இது. கண்டிப்பாக இதனை அவனால் நிறைவேற்ற முடியாது. எனவே, இந்த வாதத்தின் முன்னால் எதுவும் சொல்ல முடியாது அவன் வாயடைத்துப் போனான். ஆயினும் அம் மன்னன் நேர்வழி பெற்றானா? இறை நம்பிக்கை கொண்டானா? இல்லை. எனவேதான் இந்த இடத்தில் இந்நிகழ்வை முடிக்கும்போது ஸூரா "அல்லாஹ் அநியாயக்காரர்களுக்கு வழிகாட்டுவதில்லை" என்று கூறுகிறது. அதாவது நேர்வழி பெறவும் மனிதனிடம் சில அடிப்படைப் பண்புகள் வேண்டும். அல்லாஹ் யாரையும் நேர்வழிக்கு நிர்ப்பந்தமாக இழுத்து வருவதில்லை. வழித வறிப் போவதுவும் இவ்வாறுதான். அங்கும் அல்லாஹ் நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. இந்த மன்னன் அநீதியிலும், அக்கிரமங்களிலும் மூழ்கி வாழ்ந்தவன். அதிகார மமதையில் மூழ்கிப் போனவன். எனவே, அவனால் நேர்வழிக்கு வர முடிய வில்லை. இப்நாஹீம் (அலை) முன் வைத்த எளிய ஆதாரங்களே அதற்குப் போதுமானவை. எனவே, நேர்வழி பெறல் என்பது ஆதாரங்களில் மட்டுமல்ல மனித மன நிலையிலும் தங்கியுள்ளது.

அடுத்த இரு நிகழ்வுகளும் இக்கருத்தை மேலும் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحْيِي هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا
فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ
لَبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ وَانظُرْ إِلَى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ
ءَايَةً لِلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ قَالَ
أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٩﴾

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَى قَالَ أَوْ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمَنَ
قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ
أدْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾

அல்லது பூமியின் மேல் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தவற்றோடு முழுமையாக அழிந்திருந்த ஒரு நகரத்தின் பக்கத்தால் நடந்து சென்றவரை நீர் அவதானித்தீரா? அவர் இவை இறந்துபோய் விட்டதன் பின்னால் அல்லாஹ் எவ்வாறு இவற்றை உயிர்ப்பிப்பான் என்றார். அப்போது அல்லாஹ் அவரை நூறாண்டுகள் மரணிக்கச் செய்து பின்னர் உயிர்ப்பித்தான். நீர் எவ்வளவு காலம் இருந்திருப்பீர்? என அல்லாஹ் அவரிடம் வினவினான். அதற்கவர் ஒரு நாள் அல்லது ஒரு நாளின் சில பகுதிகள் இருந்திருப்பேன் என்றார். இல்லை, நூறாண்டுகள் நீர் இருந்தீர். உமது உணவையும் பாணத்தையும் பாரும. அவை கெட்டுப்போகவில்லை. உமது கழுதையைப் பாரும. மக்களுக்கு உம்மை ஓர் அத்தாட்சியாக்கவே இவ்வாறு செய்கிறோம். அந்த எலும்புகளை எவ்வாறு ஒன்றுசேர்த்துப் பின்னர் தசையால் அவற்றைப் போர்த்துகிறோம் என்று பாரும எனக் கூறினான். இவ்வாறு உண்மை அவருக்குத் தெளிவானபோது அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்ய சக்தி படைத்தவனே என்றார்.

எனது இரட்சகனே! இறந்தோரை எவ்வாறு நீ உயிர்ப்பிக்கிறாய் என எனக்குக் காட்டுவாயாக! என இப்றாஹீம் கூறியதை நினைவுகூருவீராக! அப்போது இறைவன் நீர் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லையா? எனக் கேட்டான். ஆம், நான் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன். எனினும், எனது உள்ளம் அமைதிக்கொள்ளவே கேட்கிறேன் என்று இப்றாஹீம் கூறினார். அப்போது அல்லாஹ் அவ்வாறாயின் நான்கு பறவைகளைப் பிடித்து உம்மோடு நன்கு பழக்கி பின்னர் அறுத்து அவற்றின் ஒவ்வொரு பாகத்தையும் ஒவ்வொரு மலையில் வைத்துவிட்டு அவற்றை அழையும். அவை உம்மிடம் விரைந்து வரும். அல்லாஹ் யாவரையும் மிகைத்த சக்தியுடையோனும், ஆழ்ந்த ஞானமுடையோனுமாவான் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் எனக் கூறினான்.

(வசனங்கள்: 259,260)

இவ்விரு வசனங்களும் இரு வேறு வகை உதாரணங்களாக அமைகின்றன. ஒரு மனிதர் முற்றிலும் அழிந்து போன நகரமொன்றின் பக்கத்தால் நடந்து செல்கிறார். இறந்து போன இவற்றை இறைவன் எவ்வாறு உயிர்ப்பிப்பான் என்று ஆச்சரியத்தோடு வினவுகிறார். அப்போது உயிர்ப்பித்தலின் உண்மை நிலையை அவருக்கு அல்லாஹ் நேரடியாகக் காட்டுகிறான். அடுத்து வரும் வசனத்தில் இப்றாஹீம் (அலை) அதே கேள்வியை எழுப்புகிறார்கள். அப்போது அல்லாஹ் நேரடியாக அதனைச் செய்து காட்டுகிறான்.

இந்த வசனங்களின் ஒழுங்கை சிறிது நோக்குவது அவை தரும் கருத்தை விளக்க மேலும் உதவி செய்யும். இங்கு ஆரம்ப வசனத்தில் உள்ள 'அல்லது' என்ற கருத்தைத் தரும் 'அவ்' என்ற பிரயோகம் இம்முதல் வசனத்தை, மன்னனோடு இப்றாஹீம் (அலை) வாதாடிய நிகழ்வு பற்றிக் குறிப்பிடும் இதற்கு

முன்னைய வசனத்தோடு தொடர்புபடுத்துகிறது. ஒருவகையில் அவ்வாறான ஒரு நிகழ்வே இது என இவ்வசனம் சொல்கிறது. 'கல்லதீ' என்ற பிரயோகத்தில் 'க' என்பது 'போல' என்ற கருத்தைத் தருகிறது. இதுவும் முன்னைய நிகழ் வோடு ஒப்பிடுவதாக அமைகிறது. 'மீள் எழுப்பப்படல்' என்ற கருத்தோடு ஒப்பிடலையே இப்பிரயோகங்கள் செய்கின்றன.

இரண்டாவது வசனத்தில் வந்துள்ள "நினைவு கூருவாயாக" என்ற மொழி பெயர்ப்பு 'இத்' என்ற அரபுப் பிரயோகத்தின் கருத்தாகும். இதுவும் மீள் உயிர்ப்பித்தல் பற்றிய பிரச்சினையில் இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களோடு சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வை நினைவு கூருவாயாக என்றே சொல்கிறது. இப்பின்னணியில் இந்த வசனங்களை நாம் கீழ் வருமாறு நோக்க முடியும்:

1. "அல்லது பூமின் மேல் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தவற்றோடு முழுமையாக அழிந்திருந்த ஒரு நகரத்தின் பக்கத்தால் நடந்து சென்றவரை நீர் அவதானித்தீரா?" என்ற வசனத்தில் வரும் நபர் ஒரு நபியாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவ்வசனம் காட்டும் இறைவனுக்கும் அவருக்குமிடையிலான பேச்சுக்கள், அல்லாஹ் அத்தாட்சியைக் காட்டியமை அனைத்தும் இக்கருத்தையே உறுதிப்படுத்துகின்றன. சில தப்ஸீர்கள் சொல்வது போல் இவர் பனூ இஸ்ராயீல் சமூகத்தின் உஜைர் என்ற நபியாகவும் இருக்க முடியும்.
2. நகர் முழுமையாக அழிந்து போயிருக்கிறது. மீண்டும் இந்நகர் உயிர் பெறுவது சாத்தியம்தானா என்ற எண்ணம் அந்த மனிதரிடம் தோன்றுகிறது. நடைமுறையில் அதனை நாடாத்திக் காட்டி மக்களுக்கு அவரை ஓர் அத்தாட்சியாக ஆக்கவும், அவருக்கு விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்தி விடவும் இறைவன் -அல்லாஹ்- விரும்புகிறான். எனவே, நூறு வருட காலம் அவரை மரணிக்கச் செய்து எழுப்பி விட்டதும் "எவ்வளவு காலம் தங்கியிருந்திருப்பீர்" எனக் கேட்க "ஒரு நாள் அல்லது சில மணி நேரங்கள்" என அவர் பதில் சொல்கிறார். விழிப்பு நிலையில் இருக்கும்போதுதான் காலம் பற்றிய உணர்விருக்கும். அவ்வாறில்லாத போது காலம் பற்றிய உணர்வு பலவீனமாகவே இருக்கும். அந்தவகையில் வந்த பதிலே இது. அப்போது அல்லாஹ் உணவுப் பொருட்கள் பழுதடையாமையையும், கழுதை இறந்து எலும்புக்கூடாகப் போயுள்ளமையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறான். பின்னர் எலும்புகளை ஒன்றிணைத்து தசைகளால் போர்த்தி கழுதையை இறைவன் -அல்லாஹ்- உயிர் பெற்றெழுச் செய்கிறான். இது அக்குறிப்பிட்ட நபருக்குத் தெளிவைக் கொடுக்கிறது: "இவ்வாறு உண்மை அவருக்குத் தெளிவானபோது "அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்ய சக்தி படைத்தவனே என்றார்." மக்களுக்கும் ஓர் அத்தாட்சியாக அது அமைந்தது.

3. இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களுக்கு இறந்தவற்றை அல்லாஹ் எவ்வாறு உயிர்ப்பிக்கிறான் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. அல்லாஹ்விடத்தில் சொல்கிறார். "அப்போது இறைவன் 'நீர் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லையா?' எனக் கேட்டான்." அதற்கு இப்நாஹீம் (அலை) "ஆம்! நம்பிக்கை கொள் கிறேன் எனினும் நான் மன அமைதிக்காகவே கேட்கிறேன்" என்று பதில னிக்கிறார். இங்கு இறைவன் -அல்லாஹ்- வேறொரு வகைச் செயற்பாட்டை இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களிடம் முன்வைக்கிறான். நான்கு பறவைகளை நன்கு பழக்கி பின்னர் அவற்றைத் துண்டாடி மலைகள் சிலவற்றில் வைத்து விட்டு அழைக்குமாறு அல்லாஹ் வேண்டுகிறான். அப்போது அப்பறவை கள் உயிர் பெற்றெழுந்து வரும் என்றும் இறைவன் கூறுகிறான். இதனைப் பார்த்ததும் இப்நாஹீம் (அலை) யாவரையும் மிகைத்த இறை சக்தியையும், இறைவனின் ஆழ்ந்த ஞானத்தையும் நேரடியாகக் கண்டு அமைதி பெறுகிறார்.
4. மீள் உயிர்ப்பிக்கப்படல் என்ற மறுமைநாள் நம்பிக்கையே இங்கு விளக்கப் படுகிறது. இங்கு தரப்பட்டுள்ள மூன்று வரலாற்று உதாரணங்களும் இக்கருத் தையே விளக்குகின்றன. இவற்றுக்கு முன்னர் வந்த ஆயத் அல் குர்ஸியை அடுத்த வசனம் மார்க்கத்தை ஏற்கவும், ஏற்காதிருக்கவும் மனிதனுக்குச் சுதந்திரமிருக்கிறது என்று விளக்கி எனினும் நேர்வழிக்கான பாதை தெளிவு படுத்தப்பட்டுள்ளது எனக் கூறியது. தொடர்ந்து இறை நம்பிக்கை மனித வாழ்வுக்கான உறுதியான பிடிமானம்; அடித்தளம் என்றும் விளக்கியது. அடுத்து மனிதர்களில் சிலர் அந்த இறை நம்பிக்கையை இலகுவாக ஏற்கி றார்கள். அப்போது அல்லாஹ் அவர்களுக்கு பொறுப்பாளானாக நின்று அவர்களை நேர்வழியில் நடாத்திவிடுகிறான். இன்னொரு சாரார் வரம்பு மீறிய சக்திகளின் பின்னால் செல்கிறார்கள். வழிகேட்டில் போய் விழுகி றார்கள் என்றும் அவ்வசனங்கள் விளக்கின. இந்த இரு வகை மனிதர்களும் இந்த உதாரணங்கள் மூலம் காட்டப்படுகிறார்கள். நம்ருத் என்ற மன்னன், உயிர்ப்பித்தல், மரணிக்கச் செய்தல் மனிதனின் கையில் இல்லை அது இறை வனின் கையிலேயே உள்ளது என்ற மிகத் தெளிவான எளிய உண்மையைக் கூட தனது அதிகார மமதையால் மறுக்கிறான். கிழக்கில் உதிக்கும் சூரியனை மேற்கில் கொண்டு வா என்ற போது அந்த எளிய உண்மையை மறுக்க நம்ருதின் குதர்க்கத்தாலும் முடியவில்லை. எனினும் அவன் இறை நம்பிக்கையின் பால் திரும்பவில்லை. இவ்வாறு மிக எளிய உண்மையை மறுக்கும் சில மனிதர்கள்.

இன்னொரு புறத்தால் அழிந்து போன நகரத்தின் பக்கத்தால் நடந்த அந்த மனிதர், அத்தோடு இப்நாஹீம் (அலை) இருவருக்கும் உயிர்ப்பித்தல்

எவ்வாறு நிகழ முடியும் என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஏற்கனவே அவர்கள் இருவரும் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள். என்றாலும் மீள் உயிர்ப்பித்தல் ஒரு வித்தியாசமான செயற்பாடு. அது பற்றிய ஒரு அமைதியின்மை உள்ளத்தில் தோன்றுவது இயல்பு. "எனது உள்ளம் அமைதி பெற.." என்று இப்நாஹீம் (அலை) சொன்ன வார்த்தை இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இவ்வாறு நம்பிக்கைப் பகுதியிலும், இறை வழிகாட்டலின் ஏனைய பகுதிகளிலும் சில போது மன அமைதியின்மை தோன்ற முடியும். ஆனால் அப்போது இத்தகைய மனிதர்கள் வழிகேட்டில் போய் விழுந்துவிடுவ தில்லை. இறைவனிடமே தஞ்சம் புகுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பொறுப்பு தாரணாகிய அல்லாஹ் அவர்களுக்கு அப்போது தெளிவைக் கொடுத்து விடுகிறான்.

5. கழுதை உயிர் பெற்றெழும் நிகழ்வை விளக்கும்போது உணவும், பாணமும் பழுதடையாமையும், குறிப்பிட்ட மனிதரில் பல வருடங்கள் போயும் எந்த மாற்றமும் நிகழாமையும், கழுதை மட்டும் இறந்து, அழிந்து, எலும்புகள் மட்டும் எஞ்சி நின்றமையும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. பௌதீக விதிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட இறை சக்தியை விளக்குவதாக இது அமைகிறது. கழுதை சாதாரண பௌதீக விதிகளுக்கு உட்பட்டு அழிந்து போனது. உணவும், பாணமும், மனிதனும் அதே பௌதீக விதிகளுக்கு உட்பட்டு அழிந்து போகவில்லை.

பின்னர் இறைவன் தனது நாட்டத்தால் இறந்த கழுதையை மீள் உயிர்ப்பிக்கிறான். அப்போது குர்ஆன் "எலும்புகளை இணைத்து, தசைகளால் மூடி" என பௌதீக நிலைக்கேற்ப விளக்குகிறது. அவ்வாறே இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களது சம்பவத்திலும் வெறுமனே இறந்த ஒன்றை உயிர்ப்பித்துக் காட்டல் என்ற நிலையோடு நிறுத்தவில்லை. மாற்றமாக பறவைகளை எடுத்து நன்கு பழக்கப்படுத்துமாறும், பின்னர் அவற்றை அறுத்து துண்டுகளாக்கி மலைகளில் வைத்து அழைக்குமாறும் அல்லாஹ் பணிக்கிறான். அல்லாஹ் காரியங்களை நிகழ்த்துவது இவ்வாறுதான் என உணர்த்திக் காட்டுதலே இதன் நோக்கமாகும். இறை நாட்டம் தொடர்பு கொள்கிறது. அப்போது குறிப்பிட்ட நிகழ்வு நடந்து முடிந்து விடுகிறது. இறை நாட்டம் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்கிறது. நாட்டத்தின் தொடர்பால் நிகழ்வுகள் நடப்பது எவ்வாறு என்பது இறை நாட்டம் பற்றியோ, அதன் செயற்பாடு பற்றியோ எதுவும் தெரியாத எமது அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மை.

6. இறை தூதர் (ஸல்) இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களின் இந்நிகழ்வு பற்றி விவரிக்கும்போது கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்:

“இறந்தவற்றை நீ எவ்வாறு உயிர்ப்பிக்கிறாய் என எனக்குக் காட்டு” என்று இப்றாஹீம் (அலை) சொன்னமையைப் பொறுத்தவரையில் சந்தேகப்பட இப்றாஹீமை விட நாமே தகுதியானவர்கள்.

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்)¹

சந்தேகமென இறை தூதர் (ஸல்) இங்கே குறிப்பிட்டது சில குறிப்பிட்ட நிலைகளின்போது ஒருவகை அமைதியின்மை உள்ளத்தில் தோன்றுவது இயல்பே என்பதைக் காட்டுவதற்காகும். இங்கு இறை தூதர் (ஸல்) 'நாம்' எனக் குறிப்பிட்டது தமது சமூகத்தைக் குறித்தாக இருக்கலாம். பிற்காலப் பிரிவுகளில் இந்த நம்பிக்கை பற்றியும், ஏனைய நம்பிக்கைகள் பற்றியும் பல்வேறு சந்தேகங்களும், அறிவியல் சவால்களும் தோன்ற முடியும்; அச்சந்தர்ப்பங்களின்போது நம்பிக்கை கொண்ட உள்ளமும் அமைதியின்மையைப் பெறுவது இயல்பு என்ற உண்மையை இங்கு இறை தூதர் (ஸல்) உணர்த்தியிருக்கலாம்.

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-318

X

இஸ்லாமிய வாழ்வில் தர்மம்

(261 - 274)

உலகின் தலைமைத்துவப் பொறுப்பை ஏற்கும் சமூகமொன்றை தயார்படுத்தி, நெறிப்படுத்தலே இந்த ஸுலாஹின் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளது எனப் பார்த்தோம். அவ்வாறு உருவாகிய சமூகமே மதீனாவின் சமூகமாகும். முன்னர் தூதை சுமந்த யூதர்களது வரலாற்றினூடாக இக்கருத்தை ஸுலாஹி விளக்கியது.

இந்தவகையில் ஆரம்பத்திலேயே மதீனாவின் சமூக நிலையை ஸுலாஹி படம் பிடித்துக் காட்டியது. மதீனாவில் வாழ்ந்த யூதர்கள் பற்றியும், முஸ்லிம் களினுள்ளேயே இருந்து அவர்களுக்கெதிராக வேலை செய்யும் நயவஞ்சகர்கள் பற்றியும், எந்தவகையிலும் இறை நம்பிக்கையின் பக்கம் வராத நிராகரிப்பாளர் பற்றியும் விளக்கியது. அதே கருத்துப் பின்னணியில் வணக்கவழிபாடுகள் பற்றிய வசனங்களையும், குடும்ப வாழ்வு பற்றிய பல விளக்கங்களையும் ஸுலாஹி தந்தது. இடைக்கிடையே இறை பாதையில் போராடலுக்கான ஒழுங்குகளையும் விளக்கியது. நம்பிக்கைக் கோட்பாடுகள் சம்பந்தமாகவும் சில இடங்களில் விளக்கம் தந்தது.

இப்போது சமூக வாழ்வின் இன்னொரு அடிப்படைப் பகுதியான பொருளாதார அடிப்படைகள் பற்றி விளக்கத் துவங்குகிறது. கடமையான ஸகாத்தின் மீதும், சுயமான இயக்கத்திற்கு விடப்படும் தர்மங்கள் மீதும் அமையும் சமூகக் கூட்டுப் பொறுப்பு, பரஸ்பர உதவி அடிப்படையிலான கோட்பாட்டொழுங்கு அது என்பதனை இங்கு விளக்குகிறது. அந்தவகையில் தர்மம் பற்றி விளக்குவதோடு வட்டி ஒழுங்கைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறது. கடன் கொடுப்பனவு பற்றியும் விளக்குகிறது.

முதலில் தனிமனிதனின் சுய இயக்கத்திற்கு விடப்பட்டுள்ள தர்மம் பற்றி பலவிதமான துண்டுதல்களோடு ஸூரா விளக்குகிறது. கடமையான ஸகாததையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அந்த வசனங்கள் கீழ்வருமாறு:

ஒரு தானிய விதை, அதிலிருந்து ஏழு கதிர்கள் முளைக்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் நூறு தானிய மணிகளைத் தாங்கி நிற்கின்றன என்பதனை அல்லாஹ்வின் பாதையில் தமது செல்வங்களைச் செலவழிப்பவர்களுக்கு ஒப்பிடலாம். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களுக்கு பன்மடங்கு கொடுக்கிறான். அல்லாஹ் விரிந்த போக்கு கொண்டவனும், நன்கு அறிந்தவனுமாவான். (261)

தமது செல்வங்களை அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவு செய்து விட்டு பின்னர் யார் அதனைச் சொல்லிக் காட்டாது, தீங்காக ஏதும் செய்யாமலும் இருக்கிறாரோ அத்தகையோருக்கு அவர்களின் இறைவனிடத்தில் கூலியுண்டு. அவர்களுக்கு எப்பயமும் இல்லை. அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள். (262)

நல்ல வார்த்தையும், மன்னிப்பும் தீங்கு விளைவித்தலோடு இணைந்து அமையும் தானத்தைவிடச் சிறந்தது. அல்லாஹ் தன்னிறைவுள்ளவனும், அமைதியான போக்குடையவனுமாவான். (263)

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلٍ فِي كُلِّ
سُنْبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٌ
وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ وَسِعَ عَلِيمٌ ﴿٢٦١﴾

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ
لَا يَتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أَذَى لَهُمْ
أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦٢﴾

قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ
يَتَّبَعُهَا أَذَى
وَاللَّهُ عَنِّي حَلِيمٌ ﴿٢٦٣﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டோரே!
அல்லாஹ்வையும் மறுமை
நாளையும் நம்பிக்கை கொள்ளாது
மனிதர்களுக்குக் காட்டவே தனது
செல்வத்தைச் செலவழிப்பவன்
போன்று கொடுத்ததைச் சொல்லிக்
காண்பித்தும், தீங்கேதும் செய்தும்
உங்களது தான தர்மங்களைப்
பாழ்படுத்திக் கொள்ளாதீர்கள்.
அத்தகைய தானத்துக்கு உவமை ஒரு
பாறாங்கல்;
அதனை மண் மூடியிருக்கிறது.
அதன் மீது ஒரு பெருமழை பெய்து
அதனை வெற்றுப் பாரையாக்கி
விடுகிறது.
இத்தகையவர்களால் தாம்
சம்பாதித்தவற்றைக் கொண்டு
எதனையும் பெற முடியாது.
அல்லாஹ் நிராகரிப்பாளர்களுக்கு
வழிகாட்டுவதில்லை. (264)

யார் தமது செல்வங்களை இறை
திருப்தி நாடியும், தம்மை
உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளல் நாடியும்
செலவழிக்கிறாரோ அத்தகையவர்
களுக்கான உவமை ஒரு தோட்டம்.
அது குன்றொன்றின் மீது இருக்கிறது.
அதன் மீது பெருமழை பொழிகிறது.
அப்போது அது உணவுப்
பொருட்களை இருமடங்காகக்
கொடுக்கிறது.
பெருமழை பெய்யாவிடின் தூறலும்
கூடப் போதுமானது.
அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை
நன்கு அவதானித்தவனாக
உள்ளான். (265)

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَبْطِلُوْا صَدَقٰتِكُمْ
بِالْمَنِّ وَالْاَذٰى كَالَّذِيْ يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَآءَ
النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ
فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوٰنٍ
عَلَيْهِ تَرَابٌ
فَاَصَابَهُ وَايْلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا
لَّا يَقْدِرُوْنَ عَلٰى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوْا
وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِيْنَ ﴿٢٦٤﴾

وَمَثَلُ الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ اَبْتِغَآءَ مَرْضٰتِ
اللّٰهِ وَتَنْبِئْا مِّنْ اَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ
بِرَبْوَةٍ اَصَابَهَا وَايْلٌ فَنَآتَتْ
اُكْلَهَا ضِعْفَيْنِ
فَاِنْ لَّمْ يُصِبْهَا وَايْلٌ فَطَلٌّ
وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٢٦٥﴾

உங்களில் ஒருவருக்கு பேரிச்சைகளும், திராட்சைகளும் கொண்ட ஒரு தோட்டம் இருக்கிறது. அதனூடே ஆறுகள் ஓடுகின்றன. அங்கே அவருக்கு அனைத்து வகைப் பழங்களும் கிடைக்கின்றன. இந்நிலையில் அவர் முதுமையடைந்து விடுகிறார். அத்தோடு அவருக்கு பலவீனமான சிறு பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். அப்போது தீயுடன் கூடிய புயற்காற்று அத்தோட்டத்தைத் தாக்கி எரித்து விடுகிறது. இவ்வாறு நடப்பதனை உங்களில் யாரும் விரும்புவாரா? இவ்வாறு அல்லாஹ் தனது வசனங்களை நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தெளிவாக விளக்குகிறான். (266)

இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களே! நீங்கள் சம்பாதித்த சிறந்த வற்றிலிருந்தும், பூமியிலிருந்து நாம் வெளிப்படுத்தித் தந்தவற்றிலிருந்தும் செல்வழியுங்கள். மோசமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து செல்விடாதீர்கள். அவற்றை நீங்கள் பெறுவதாயின் அவை பற்றிக் கவனயீனமாக இருந்தாலன்றி பெறமாட்டீர்கள். அல்லாஹ் நிறைவான செல்வமுடையோனும், மிகுந்த புகழுக்குரியவனுமாவான். (267)

أَيُّودٌ أَحَدُكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ ۗ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِءَاخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَنِّي حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾

ஷைத்தான் உங்களுக்கு வறுமையை வாக்குறுதியளிக்கிறான். மானக் கேடான பாவங்களைச் செய்யுமாறு உங்களை ஏவுகிறான். அல்லாஹ் தன்னிடமிருந்து பாவமன்னிப்பையும், அருட் செல்வத்தையும் வாக்களிக்கிறான். அல்லாஹ் விசாலமான கொடையாளனும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவனுமாவான். (268)

அவன் தான் நாடியவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுக்கிறான். யார் ஞானம் கொடுக்கப்படுகிறாரோ அவர் அதிகமான நன்மைகள் வழங்கப்பட்டவராகிறார். அறிவுள்ளோரன்றி வேறு யாரும் சிந்தித்து உணர்வு பெற மாட்டார்கள். (269)

நீங்கள் என்ன செலவு செய்திருந்தாலும், என்ன நேர்ச்சை வைத்திருந்தாலும் அல்லாஹ் அறிகிறான். அநியாயக்கார்களுக்கு உதவியாளர் யாருமில்லை. (270)

நீங்கள் தர்மங்களை பகிரங்கமாகச் செய்தால் அதுவும் சிறந்ததே. அதனை மறைத்து ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பீர்களாயின் அது உங்களுக்கு மிகச் சிறந்ததாகும். நீங்கள் செய்த தீமைகளை அல்லாஹ் அழித்துவிடுகிறான். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை ஆழ்ந்து அறிகிறான். (271)

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ

وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ

وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا

وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَن يَشَاءُ

وَمَن يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا

وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٦٩﴾

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّن نَّفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِّن نَّذْرٍ

فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ

وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن أَنْصَارٍ ﴿٢٧٠﴾

إِن تَبُذُّوا الصَّدَقَاتِ فَبِعِمَّا هِيَ

وَإِن تَخْفَوْهَا وَتُوْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ

لَكُمْ

وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّن سَيِّئَاتِكُمْ

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧١﴾

அவர்களை நேர்வழியில் செலுத்தும் பொறுப்பு உம்முடையதல்ல. ஆனால், அல்லாஹ்தான் தான் விரும்புவோரை நேர் வழியில் செலுத்துகிறான். நீங்கள் செலவிடும் நல்லவைகள் உங்களுக்குரியதுவே. அல்லாஹ்வை நாடியே அன்றி நீங்கள் செலவழிப்பதில்லை. நீங்கள் செலவிடும் நல்லவைக்கான கூலி நிறைவாக உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். நீங்கள் அநியாயம் செய்யப்பட மாட்டீர்கள். (272)

பூமியில் திரிந்து உழைக்க முடியாதவாறு தம்மை இறை பாதையில் முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்ட வசதியற்றோர்தான் உங்களது தர்மங்களுக்கு மிகவும் உரித்தானவர்கள். அறியாதவர்கள், அவர்களிடமுள்ள தன்னடக்கத்தையும் சுய மரியாதையை இழந்து விட விரும்பாது பிறரிடம் கேட்பதை விட்டு விலகி இருப்பதனையும் கண்டு, வசதி உள்ளவர்களென அவர்களை நினைத்து விடுகின்றனர். அவர்களது முக அடையாளங்களைப் பார்த்து அவர்களை நீ அறிந்து கொள்ளலாம். மக்களிடம் அவர்கள் வற்புறுத்திக் கேட்கமாட்டார்கள். நீங்கள் நல்லது எதனை செலவழித்தாலும் அதனை அல்லாஹ் நன்கு அறிகிறான். (273)

لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ

وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا نَفْسِكُمْ

وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ

وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُؤَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ

لَا تظَلْمُونَ ﴿٢٧٢﴾

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أَحْصَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا

يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ

يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ

تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِخْفَافًا

وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَالِمٌ ﴿٢٧٣﴾

இரவு பகலாக பகிரங்கமாகவும்,
 இரகசியமாகவும் தமது
 செல்வங்களைச் செலவழிப்பவர்கள்
 அவர்களுக்கான கூலி அவர்களது
 இறைவனிடம் உள்ளது.
 அவர்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை.
 அவர்கள் கவலைப்படவும்
 மாட்டார்கள். (274)

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا
 وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٤﴾

இந்த வசனங்கள் சமூகத்திற்காகப் பொதுவாகச் செலவழித்தல், தர்மம் செய்
 தல் பற்றிப் பேசுகின்றன. குடும்பத்திற்கான, உறவினர்களுக்கான செலவழித்தல்
 பற்றி ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டது. உண்மையில் பொது நலன்களுக்காக செலவ
 ழித்தலே மனிதனுக்குக் கஷ்டமான பணியாகும். அந்தவகையில் அதனை வலியு
 றுத்தி, பல்வேறு வகையில் அவ்வாறு செலவழிக்கத் தூண்டி இவ்வசனங்கள்
 விளக்குகின்றன. அத்தோடு தர்மம் செய்வதற்கான ஒழுக்கங்களையும் இவை
 சொல்கின்றன.

முதலில் தர்மத்தின் பயன்பாட்டை கீழ்வருமாறு அல்லாஹ் விளக்குகிறான்.

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْتَّ سَعً سَائِلٍ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةٌ
 حَبَّةٍ وَاللَّهُ يُضْعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٧٥﴾

ஒரு தானிய விதை, அதிலிருந்து ஏழு கதிர்கள் முளைக்கின்றன. அவை
 ஒவ்வொன்றும் நூறு தானிய மணிகளைத் தாங்கி நிற்கின்றன என்பதனை
 அல்லாஹ்வின் பாதையில் தமது செல்வங்களைச் செலவழிப்பவர்களுக்கு
 ஒப்பிடலாம். அல்லாஹ் தான் விரும்புவவர்களுக்கு பன்மடங்கு கொடுக்கிறான்.
 அல்லாஹ் விரிந்த போக்கு கொண்டவனும், நன்கு அறிந்தவனுமாவான்.

(வசனம்: 261)

அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவிடல் என்பது ஒரு பொதுப் பிரயோக
 மாகும். சமூக பொது நலன்களுக்காக செலவிடல் என்று அதற்குப் பொருள்
 கொள்ளலே மிகப் பொருத்தமானது. அத்தகைய செயற்பாட்டிற்கே இந்த
 உவமை தரப்படுகிறது. உவமையை பொதுவாகக் கொள்ளல் பொருத்தமானது.
 தர்மத்தால் வரும் உலகப் பயன்பாட்டையும், மறுமையின் கூலியையும் இந்த
 உவமை குறிக்கிறது.

ஒரு தானிய விதை, அதிலிருந்து முளைக்கும் ஏழு கதிர்கள், ஒவ்வொரு கதிரிலும் நூறு தானியங்கள் என்றிவ்வாறு எழுநூறு தானிய விதைகளாக ஒரு தானியம் பெருகியவாறு தர்மமும் பல்கிப் பெருகி பயன் கொடுக்கிறது என இந்த வசனம் விளக்குகிறது.

பொது நலன்களுக்குச் செலவிடும்போது சமூகம் வளம் பெறுகிறது; அபிவிருத்தியடைகிறது; வளர்ச்சி காண்கிறது. அந்த வளர்ச்சி பலமடங்காகப் பல்கிப் பெருகுகிறது. உதாரணமாக நாம் ஒரு குடும்பமொன்றின் தனிநபர் ஒருவரை செலவழித்து சிறந்த முறையில் உருவாக்கிவிடும்போது பல அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட அந்தக் குடும்பமே வாழ்கிறது. ஒரு பாடசாலைக்காக செலவழித்து அதனை சீர்படுத்துகின்ற போது நூற்றுக்கணக்கான சில போது ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களை சீர்படுத்தி குறிப்பிட்ட ஒரு கிராமத்தையோ, நகரையோ வளர்த்து விட்டதாக அது அமைகிறது. அந்தவகையில் நாட்டின் வளர்ச்சியிலும் தர்மம் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது.

இஸ்லாமிய செயற்பாடுகளுக்கு தர்மம் செய்வதுவும், முழு சமூகமும் பெரும் பயன் பெறக் காரணமாகிறது. இவ்வாறு சமூகப் பொது நலன்களுக்காகச் செலவிடும்போது அது நிலத்தில் இடப்படும் ஒரு விதை போன்று பல்கிப் பெருகிப் பலன் கொடுக்கிறது. அல்லாஹ் இவ்வாறு செலவழித்தவருக்கு செல்வத்திற்கான பயனை பன்மடங்காக்கிக் கொடுக்கிறான். அவருக்கான கூலியையும் பன்மடங்காக்குகிறான். அல்லாஹ் தாராளத்தன்மை கொண்ட விரிந்த போக்குடையவன். அவனுக்கு செலவழித்தவர்களது மனோ நிலை நன்கு தெரியும். அதற்கேற்ப கூலியையும் அவன் கொடுக்கிறான்.

அடுத்த வசனம் இறை கூலியைப் பெறும் தர்மம் எத்தகைய பண்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனச் சொல்கிறது:

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنًّا وَلَا أذَى لَهُمْ أَجْرُهُمْ

عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٩١﴾

தமது செல்வங்களை அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவு செய்து விட்டு பின்னர் யார் அதனைச் சொல்லிக் காட்டாது, தீங்காக ஏதும் செய்யாமலும் இருக்கிறாரோ அத்தகையோருக்கு அவர்களின் இறைவனிடத்தில் கூலியுண்டு. அவர்களுக்கு எப்பயமும் இல்லை. அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனம்: 262)

தான் செய்த தர்மத்தைச் சொல்லிக் காட்டல் செல்வத்தின் உண்மைச் சொந்தக்காரனான இறைவன் -அல்லாஹ்- பற்றிய உணர்வை சரியாகப் பெறாமையின் விளைவாகும். அத்தோடு செய்த தர்மத்தைச் சொல்லிக் காட்டுபவன் தூய உள்ளம் கொள்ளாதவனாகவும் இருப்பான். இவ்வாறு செய்பவன் பெறுபவனையும் இழிவுபடுத்துகிறான். அவனது உள்ளத்தில் மோசமான பாதிப்பையும் ஏற்படுத்துகிறான். பெறுபவன் இழிவுபடல், பொறாமை கொள்ளல், குரோதம் கொள்ளல் போன்ற தீங்குகளைச் சொல்லிக் காட்டல் மூலம் அவன் செய்துவிடுகிறான்.

செலவழித்தலால் செலவழிப்பவன் தூய்மை பெறுகிறான். ஏழைகளோடு நல்ல, சிறந்த மானுட உறவை வளர்க்கிறான். இறையருளை நினைவு கூருகிறான். செல்வத்திற்கு செய்ய வேண்டிய கடமைப்பாடுகளை நிறைவேற்றுகிறான். இத்தகைய மனப் போக்கு கொண்டோருக்கே இறைவனிடத்தில் கூலியுள்ளது. இவர்களுக்கு வறுமை பற்றிய பயம் வருவதில்லை. பிறரது குரோதம், பொறாமை பற்றிய பயமும் இவர்களுக்கில்லை. தான் செலவழித்தது பற்றியோ, மறுமையில் தனக்குரிய முடிவு பற்றியோ இத்தகையவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்.

சொல்லிக் காட்டலோடும், தீங்கு விளைவித்தலோடும் கூடிய தர்மம் எவ்வளவு பிழையானது என்பதை அடுத்த வசனம் மேலும் விளக்குகிறது:

﴿قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ يَتْبَعُهَا أَذَىٰ ۚ وَاللَّهُ عَنِّي حَلِيمٌ ﴿٣٧﴾﴾

நல்ல வார்த்தையும், மன்னிப்பும் தீங்கு விளைவித்தலோடு இணைந்து அமையும் தானத்தைவிடச் சிறந்தது. அல்லாஹ் தன்னிறைவுள்ளவனும், அமைதியான போக்குடையவனுமாவான்.

(வசனம்: 263)

நொந்த உள்ளத்தை நடவி விடும் நல்ல வார்த்தை, கொடுக்க இல்லாத போது அழகிய வார்த்தைகளைப் பேசல், அவ்வாறே குரோத மனப்பாங்கு, பொறாமை என்பவற்றை உள்ளத்தை விட்டு கழுவி விடும் சக்தி பெற்ற மன்னிப்பு மனப்பாங்கு, சொல்லிக் காட்டலோடும், தீங்கு விளைவித்தலோடும் கூடிய தர்மத்தை விட எவ்வளவோ சிறந்தது. தர்மத்தின் ஆரம்ப விளைவு உள்ளங்கள் தூய்மை பெறலும், உள்ளங்களுக்கு மத்தியிலான பிணைப்புமாகும். இதனை நல்ல வார்த்தையும், மன்னிப்பு மனப்பாங்கும் செய்து விடும். எனவே, பண்பாடற்ற தர்மம் அவசியமற்றது. அதனை விட நல்ல வார்த்தையும், மன்னிப்பு மனதிலையும் போதுமானது.

1. பார்க்க: பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-307

தர்மம் என்பது உண்மையில் பெறுபவனுக்குச் செய்யும் கொடையோ, அருளோ அல்ல. அது இறைவனுக்கான கடனாகும். எனவே, மனிதன் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை என்னவெனில் இறைவன் தன்னிறைவானவன். அவனுக்கு எவருதவியும் தேவையற்றது. அதிலும் குறிப்பாக தீங்கு விளைவிக்கும் தர்மத்தை அவன் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வான்?!

இரண்டாவது இறைவன் -அல்லாஹ்- அமைதியானவன். மனிதர்களுக்கு எவ்வளவோ உதவுவான். ஆனால் அவர்கள் நன்றி செலுத்த மாட்டார்கள். அப்போதும் அவன் தொடர்ந்து உதவுவான். குற்றங்களையும், பாவங்களையும் அவர்கள் இழைப்பார்கள். ஆனால் அல்லாஹ் அவர்களை மன்னித்து விடுவான். இவ்வாறு ஏன் தர்மம் செய்பவர்களும் இருக்கக் கூடாது?!

இவ்வாறு அடிக்கடி அல் குர்ஆன் இறை திருநாமங்களையும், பண்புகளையும் சொல்கிறது. மனிதர்கள் அப்பண்பாடுகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பதே இதன் நோக்கமாகும்.

அடுத்து அல் குர்ஆன் இறை நம்பிக்கையாளர்களை விளிக்கிறது. தர்மம் செய்வதை தாய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு உபதேசிக்கிறது. உவமைகள் சொல்லியும் அதனை விவரிக்கிறது:

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تُبْطِلُوْا صَدَقٰتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْاَذَى كَالَّذِيْ يُبْفِقُ مَالَهُ رِءَاۤءَ النَّاسِ
وَلَا يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوٰنٍ عَلَيْهِ تُرٰبٌ فَاَصَابَهُ وَاِبِلٌ فَتَرَكَهُ
صَلٰٓءًا لَا يَّقْدِرُوْنَ عَلٰٓى شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوْا وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَٰفِرِيْنَ ﴿٢٦٤﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டோரே! அல்லாஹ்வையும் மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொள்ளாது மனிதர்களுக்குக் காட்டவே தனது செல்வத்தைச் செலவழிப்பவன் போன்று கொடுத்ததைச் சொல்லிக் காண்பித்தும், தீங்கேதும் செய்தும் உங்களது தான தர்மங்களைப் பாழ்படுத்திக் கொள்ளாதீர்கள். அத்தகைய தானத்துக்கு உவமை ஒரு பாறாங்கல்; அதனை மண் மூடியிருக்கிறது. அதன் மீது ஒரு பெருமழை பெய்து அதனை வெற்றுப் பாரையாக்கி விடுகிறது. இத்தகையவர்களால் தாம் சம்பாதித்தவற்றைக் கொண்டு எதனையும் பெற முடியாது. அல்லாஹ் நிராகரிப்பாளர்களுக்கு வழிகாட்டுவதில்லை.

(வசனம்: 264)

சொல்லிக் காட்டுவதாலும், தீங்கு விளைவித்தும் தர்மங்களை பாழ்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாம் என இவ்வசனம் இறை நம்பிக்கையாளர்களுக்கு

உபதேசிக்கிறது. இத்தகைய போக்கை இவ்வசனம் நிராகரிப்பாளர்களுக்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்கிறது. முகஸ்துதிக்காகச் செலவழிப்பவன், அல்லாஹ்வையும், மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொள்ளாதவன்தான் இவ்வாறு நடந்து கொள்வான்.

அல்லாஹ்வையும், மறுமை நாளையும் நம்பிக்கை கொண்டவன் செல்வத் தோடு கொள்ளும் தொடர்பு வேறுபட்டமைகிறது. செல்வத்தின் பிரதிநிதியாக அவன் அவனைக் கருதுவான். செல்வம் தனக்குச் சோதனைப் பொருளாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும் அவன் உணர்வான். செல்வத்தோடு இத்தகைய தொடர்பு கொண்ட மனிதன் தர்மம் செய்யும்போது சொல்லிக் காட்டல், தீங்கு விளைவித்தல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட மாட்டான். இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களும் இக்கருத்தை கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்கள்:

அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: "இறை தூதர் (ஸல்) சொன்னார்கள். மூன்று பேரை அல்லாஹ் மறுமை நாளில் பார்க்க மாட்டான். பெற்றோர்களை மதியாது அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யாது நடப்பவன். மது குடிப்பதில் மூழ்கிப் போனவன். கொடுத்தவற்றை சொல்லிக் காட்டுபவன்."

(ஸஹீஹ் இப்னு ஹிப்பான், முஸ்ததர்க் அல் ஹாகிம், ஸுன்னன் அல் நலாயீ, முஸ்னத் அஹ்மத்)

தொடர்ந்து வசனம் இதனை உருவகப்படுத்தி விளக்குகிறது. ஒரு பாறாங்கல். அதன் மீது மண் படிந்துள்ளது. பெரு மழையொன்று பெய்கிறது. மண் படை கழுவுண்டு போய் விடப் பாறாங்கல் என்ற உண்மைத் தோற்றம் வெளிப்படுகிறது. கொடுப்பவற்றைச் சொல்லிக் காட்டி, தீங்கு விளைவித்து தர்மம் செய்பவனின் உள்ளம் உண்மையில் ஈரமற்ற பாறாங்கல்லே. அவன் பிறருக்கு காட்டும் நோக்கில் செலவழித்து வந்தான். இது அந்த உள்ளத்தின் உண்மை நிலையை -கல் தன்மையை- மறைத்தது. அதுவே கல்லில் படிந்திருந்த மண் படை. மழை பெய்த போது மண் படை அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிடுகிறது. அவ்வாறே குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் இவ்வளவு செலவழித்தும் என்னை யாரும் மதிக்கவில்லையே என்று இம்மனிதன் கொதித்துப் பாய்வான். அப்போது அவனிடமிருந்தது ஈரமுள்ள உள்ளமல்ல; கல் மனமே என்பது தெளிவாகும்:

இத்தகையவர்களால் தாம் சம்பாதித்தவற்றைக் கொண்டு ஏதனையும்
பெற முடியாது.

(வசனம்: 264)

அதாவது இவர்கள் தாம் செய்த தர்மத்தால் எப்பிரயோசனத்தையும் பெற மாட்டார்கள். பண்பாடற்ற இவர்களது தர்மத்தால் இவர்களை மதிப்பவர்களை

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்னு கஸீர்ன் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-321

விட வெறுப்பவர்களே அதிகமாக இருப்பர். வெறுப்புடனேயே அதிகமானோர் இவர்களை நோக்குவர். இவ்வாறு அவர்கள் வெறும் செல்வத்தை சம்பாதித்தார்களே தவிர வேறெதனையும் சம்பாதிக்கவில்லை. மறுமையில் இவர்களுக்கு அவர்கள் செய்த தர்மத்தால் பெற்றுக் கொள்ள எதுவும் கிடைக்காது போகுமென்பது தெளிவு.

அல்லாஹ் நிராகரிப்பாளர்களுக்கு வழிகாட்டுவதில்லை.

(வசனம்: 264)

இறை நம்பிக்கை கொண்ட உள்ளமே மனத் தூய்மையும் பெறும். அந்த வகையில் தர்மத்தையும் உரிய முறையில் செய்யும். அதேநேரம் தர்மத்தின் பலனை இல்லாமல் செய்யும் விடயங்கள் குறித்தும் எச்சரிக்கையாக இருக்கும். இந்த நிலை இறை நிராகரிப்பாளனுக்குக் கிடையாது. அவனுக்கு இத்தகைய வழிகாட்டல் கிடைக்கவில்லை. இவ்வாறான நிராகரிப்பாளர்கள் போன்று இருக்க வேண்டாமென்றுதான் இறை நம்பிக்கையாளர்களை இவ்வசனம் எச்சரிக்கிறது.

அடுத்த வசனம் இறை திருப்தியை மட்டும் எதிர்பார்த்து செலவழிப்பவர்கள் நிலையை உருவகப்படுத்தி விளக்குகிறது:

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتُبَيِّتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ
بَرْنَوْهَا وَأَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

﴿بَصِيرٌ﴾

யார் தமது செல்வங்களை இறை திருப்தி நாடியும், தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளல் நாடியும் செலவழிக்கிறாரோ அத்தகையவர்களுக்கான உவமை ஒரு தோட்டம். அது குன்றொன்றின் மீது இருக்கிறது. அதன் மீது பெருமழை பொழிகிறது. அப்போது அது உணவுப் பொருட்களை இருமடங்காகக் கொடுக்கிறது. பெருமழை பெய்யாவிடின் தூறலும் கூடப் போதுமானது. அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை நன்கு அவதானித்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 265)

இறை பாதையில் செலவழிப்பதில் உயர்ந்தவர்கள் இவர்கள். இரண்டு இலக்குகளை நோக்காகக் கொண்டு இவர்கள் செலவழிக்கிறார்கள். ஒன்று இறை திருப்தியை எதிர்பார்த்தல். இறைவன் எங்களை அங்கீகரிக்க வேண்டும்; ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் இவர்களைச் செலவழிக்கச் செய்கிறது. இறை அங்கீகாரத்தையும், அவனது திருப்தியையும் பெறச் சிறந்த வழிகளில் ஒன்று அவனது பாதையில் செலவழித்தல் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

இரண்டாவது இலக்கை இந்த வசனம் 'தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளல்' எனச் சொல்கிறது. இதற்கான அல் குர்ஆனின் சொற்பிரயோகம் 'தஸ்பீதன் மின் அன்புனிஹிம்' என்பதாகும். இப்பிரயோகம் கீழ்வரும் இரு கருத்துக்களைக் கொடுக்கிறது.

1. நன்மையில் கொண்ட நம்பிக்கையால் அதாவது இறை திருப்தியைப் பெறலாம், கூலியைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையால் செலவழித்தல்.
2. தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் இலக்கில், அதாவது ஈமானிய-நம்பிக்கை-ப் பாதையில் தம்மை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கில் செலவழித்தல். இன்னொரு வகையில் சொன்னால் இறை பாதையில் உறுதியாக நிலைப்பதை இலக்காகக் கொண்டு செலவழித்தலாகும்.¹

இறை பாதையில் நுழைவதோடு ஒரு முஸ்லிம் திருப்திப் பட்டுக் கொள்ள மாட்டான். தன்னை மேலும், மேலும் அப்பாதையில் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவே முயல்வான். அதற்கு நற்செயல்களில் அதிகமதிகம் ஈடுபட வேண்டும். நற்செயல்களற்ற இறை நம்பிக்கை சேற்றில் நட்பிய கம்பைப் போல் உறுதியற்றது. இறை நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துவதிலும், உறுதிப்படுத்துவதிலும் பெரும் பங்கை வகிக்கும் நற்செயல்களில் முக்கியமான ஒன்று இறை பாதையில் செலவிடலாகும்.

இவ்விரு இலக்குகளோடும் இயங்கும், செலவிடுபவனின் உள்ளம் வளம் நிறைந்தது. எப்போதும் மனிதர்களுக்குப் பயன் கொடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. இந்நிலையில் அதற்கான உவமையும் அவ்வாறு அமைகிறது.

அங்கு பாறாங்கல்லின் மீது ஒரு மெல்லிய மண் படை. மழை பொழிந்ததும் அது கழுவப்பட்டுப் போய்விடுகிறது. பயிர் எதனையும் அது கொடுக்காது. பாறாங்கல்லில் பயனுள்ள எதுவும் முளைக்காது. இங்கு குன்றின் மீதொரு தோட்டம். மண் வளமிக்க தோட்டம். நீர் வளமும் அங்குள்ளது. ஒரு பெரு மழை பெய்தால் அது கொடுக்கும் பயன் இரு மடங்காகும். பெரு மழையின்றி சிறு தூறலாக இருந்தாலும் அத்தோட்டம் பயன் கொடுக்காதிருக்காது. இவ்வாறானதுவே இவ்வசனம் சொல்லும் இரு இலக்குகளையும் முன்னிறுத்திச் செலவழிக்கும் முஸ்லிமின் உள்ளம். எப்போதும் அவன் இறை பாதையில் செலவழிக்கிறான். மக்களுக்கு அவனால் எப்போதும் பயன் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. வளமான காலமாயின் பல மடங்கு பயன் கொடுக்கிறான். நெருக்கடியான காலமாயினும் ஓரளவேனும் பலன் கொடுக்க அவன் தவறுவதில்லை. முஸ்லிம் எந்நிலையிலும் பயன் கொடுப்பவனே.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-522

அல்லாஹ் நீங்கள் செய்பவற்றை நன்கு அவதானித்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 265)

முஸ்லிம்களே நீங்கள் எவ்வாறு செயற்படுகிறீர்கள்? உங்களது மன நிலை என்ன? என்பவை இறை பார்வையிலிருந்து மறைவதில்லை. தொடர்ந்து அவன் அவற்றை அவதானித்து வருகிறான். இந்த வகையில் தூய்மையானவன் யார்? முகஸ்துதியோடு செலவழிப்பவன் யார்? என்பதை அவன் அறிகிறான். இந்த எச்சரிக்கையோடு வசனம் முடிகிறது.

அடுத்த வசனம் சொல்லிக் காட்டியும், தீங்கு விளைவித்தும் இறை பாதையில் செலவழித்தலின் மிக மோசமான விளைவை ஓர் உருவகத்தின் மூலம் சொல்கிறது.

أَيُّدٌ أَحَدَكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّنْ نَّجِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَهُوَ دُرِّيٌّ ضَعْفَاءٌ فَأَصَابَهَا عِصَابٌ بِفَيْءِ نَارٍ فَاحْتَرَقَتْ
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٦﴾

உங்களில் ஒருவருக்கு பேரிச்சைகளும், திராட்சைகளும் கொண்ட ஒரு தோட்டம் இருக்கிறது. அதனூடே ஆறுகள் ஓடுகின்றன. அங்கே அவருக்கு அனைத்து வகைப் பழங்களும் கிடைக்கின்றன. இந்நிலையில் அவர் முதுமையடைந்து விடுகிறார். அத்தோடு அவருக்கு பலவீனமான சிறு பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். அப்போது தீயுடன் கூடிய புயற்காற்று அத்தோட்டத்தைத் தாக்கி எரித்து விடுகிறது. இவ்வாறு நடப்பதனை உங்களில் யாரும் விரும்புவாரா? இவ்வாறு அல்லாஹ் தனது வசனங்களை நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தெளிவாக விளக்குகிறான்.

(வசனம்: 266)

உண்மை தர்மம் ஓர் அழகிய தோட்டம்; வளமிக்க தோட்டம்; நிறையப் பலன் கொடுக்கும் தோட்டம். அதனையே முதல் வர்ணனை இங்கு காட்டுகிறது. 'அத்தோட்டத்தை' வளர்த்து எழுப்பியவருக்கு வயதாகி விட்டது. பலவீனமான பல பிள்ளைகளும் அவருக்கு இருக்கிறார்கள். இனி வாழ அந்தத் தோட்டத்தையே நம்பியிருக்கும் நிலை. இப்போது பலமான புயல் காற்றொன்று வீசி அத்தோட்டத்தையே எரித்துவிட்டால் அது எவ்வளவு பெரும் கைசேதம்?! செலவழித்தலில் முகஸ்துதி கலப்பது, கொடுத்ததைச் சொல்லிக் காட்டுவது, பல தீங்குகளையும் அதனால் விளைவிப்பது என்பனவே அழிக்கும் அந்தப் புயல். மறுமையில் கூலிக்காக மிகுந்த தேவையுடன் நிற்கும்போது செலவழித்தலோடு கூடிய இந்த மோசமான நடத்தை அனைத்தையும் அழித்து விடுகிறது.

இறுதியில் இவ்வசனம்:

“இவ்வாறு அல்லாஹ் நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காக தனது வசனங்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறான்.” என்று முடிகிறது.

உலக வாழ்வு, மறுமை வாழ்வு, உலகின் செயற்பாடுகள், மறுமையில் அதன் பயன்பாடுகள் பற்றியெல்லாம் ஆழ்ந்து சிந்தித்து விளங்க வேண்டும் என்ற நோக்கில்தான் இவ்வளவு விளக்கமாக இறைவன் -அல்லாஹ்- வசனங்களைத் தருகிறான்.

இதுவரை தர்மம் பற்றி விளக்கிய அனைத்து வசனங்களும் ஒரே போக்கைக் கொண்டிருந்தமை அவதானிக்கத்தக்கது.

ஏழு கதிர்களை முளைக்கச் செய்த ஒரு தானிய விதை.

பாறாங்கல், அதன் மேல் படிந்திருந்த மண் படை.

அதன் மீது பொழிந்த பெருமழை.

குன்றின் மேலிருந்த தோட்டம், பேரிச்சம், திராட்சை போன்ற பழங்கள் நிறைந்த தோட்டம்.

மழையும், சிறு தூறலும், புயலும் விவசாய நிலச் சூழலை பூரணப்படுத்துவதாகவே அமைந்தது.

மனித உள்ளம் -நிலம்.

உள்ளத்தில் வளரும் நற்பண்புகள் - நிலத்தில் முளைக்கும் நல்ல பயிர்கள், தாவரங்கள்.

இவ்வாறு ஓர் ஆழ்ந்த தொடர்பில் காட்சிகளை ஒரு பொருத்தப்பாட்டுடன் சொல்லி வந்தன அல் குர்ஆனின் அழகிய வசனங்கள். இது அல் குர்ஆனின் மிக அழகிய வர்ணனை ஒழுங்கு. சிந்தனைகளையும், கருத்துக்களையுமே ஒரு உருவக, பௌதீக வடிவில் தந்த அல் குர்ஆனின் சொல், வசன அழகு இது.¹

தர்மம் செய்தலின் ஒழுக்கங்களையும், அதன் பயன்பாடுகளையும் இதுவரை வசனங்கள் விளக்கி வந்தன. அடுத்து வரும் வசனங்கள் தர்மம் செய்யப்படும் செல்வங்களின் தரம் பற்றியும், செலவழிக்கும் முறை பற்றியும் விளக்குகின்றன:

1. பார்க்க: பீ விளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-350

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا
الْحَيٰٓثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِءَاخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَنِّي حَمِيدٌ ﴿٢٦٧﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டவர்களே! நீங்கள் சம்பாதித்த சிறந்த வற்றிலிருந்தும், பூமியிலிருந்து நாம் வெளிப்படுத்தித் தந்தவற்றிலிருந்தும் செலவழியுங்கள். மோசமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து செலவிடாதீர்கள். அவற்றை நீங்கள் பெறுவதாயின் அவை பற்றிக் கவனயீனமாக இருந்தாலன்றி பெறமாட்டீர்கள். அல்லாஹ் நிறைவான செல்வமுடையோனும், மிகுந்த புகழுக்குரியவனுமாவான்.

(வசனம்: 267)

இவ்வசனம் கீழ்வரும் கருத்துக்களைத் தருகிறது:

1. செலவழியுங்கள் என்ற பிரயோகம் கடமையான செலவழித்தலையும் குறிக்க முடியும். எனவே, இவ்வசனம் ஸகாத்தைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ள முடியும். அத்தோடு இவ்வசனம் கட்டாயமற்ற -ஸுன்னாவான- செலவழித்தலையும் குறிக்கிறது. இவ்வாறு ஒரு பொதுப் பிரயோகமாக இதனைக் கருதலாம்.¹
2. இவ்வசனத்தில் அனைத்து வகை செல்வங்களும் அடங்குகின்றன. சம்பாதிப்பவை எனக் கூறும்போது பல்வேறு வகை தொழில் முயற்சிகள் மூலம் மனிதன் சம்பாதிப்பவை அடங்கிவிடுகின்றன. “பூமியிலிருந்து நாம் வெளிப்படுத்தித் தந்தவற்றிலிருந்து...” எனக் கூறும்போது அது தாவரப் பொருட்களையும், கனிப் பொருட்களையும் அடக்கிவிடுகிறது. இந்த வகையில் ஸகாத்திற்குட்படாத எச்செல்வமும் கிடையாது என்ற கருத்தே உறுதியானதாகிறது. செல்வங்களின் ஸகாத்திற்கான அளவீடுகள் பற்றி ஸுன்னா -நபி வழி- விளக்குகிறது.²
3. ஏற்கனவே தர்மம் பற்றிக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கங்கள் இருப்பவற்றில் சிறந்தவற்றை செலவழிக்க வேண்டுமென்பதையே வேண்டி நிற்கும். இங்கு அக்கருத்தை தெளிவாகவே இவ்வசனம் சொல்கிறது. எனவே, இருப்பவற்றில் சிறந்த பொருட்களையே தர்மத்திற்காகத் தெரிவு செய்ய வேண்டும். அவ்வாறின்றி தன்னிடமிருக்கும் மோசமான பொருட்களைத் தெரிவு செய்து தர்மம் செய்தல் தர்மமாகாது. யாரேனும் அவ்வாறான பொருட்களை

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-526 பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-310,311

2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-526 பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் ஸையித் குதுப்: வா-1 பக்-310,311

எமக்குத் தந்தால் நாம் ஒரு போதும் அதனைத் திருப்தியுடன் ஏற்க மாட்டோம். அது மாத்திரமன்றி அவ்வாறு தந்ததை எம்மை அவமானப்படுத்தியதாகவும் கருதுவோம். குறிப்பிட்ட பொருளின் குறைபாடுகளை அவதானிக்காதளவுக்கு நாம் கவனயீனமாக இருந்தால்தான் அத்தகைய பொருட்களைப் பெறுவோம். நிலைமை இவ்வாறிருக்கையில் மோசமான பொருட்களை எவ்வாறு பிறருக்குக் கொடுக்க முடியும்.

இறுதியில் இவ்வசனம்:

“அல்லாஹ் நிறைவான செல்வமுடையோனும், மிகுந்த புகழுக்குரியவனுமாவான்.” என முடிகிறது.

செலவழித்தல் என்பது நீங்கள் உங்களுக்கே செய்து கொள்ளும் நற்காரியமாகிறது. ஏனெனில் இறைவன் -அல்லாஹ்- தேவையற்றவன்; நிறைந்த செல்வமுடையவன். எனவே, நல்லவற்றையே தர்மம் செய்யுங்கள்:

அவன் புகழுக்குரியோன்; மிக உயர்ந்தோன். எனவே, அவன் நல்லதையே ஏற்கிறான். அதற்கான கூலியையும் கொடுக்கிறான்.

செலவழிப்பதில் கருமித்தனம் காட்டுபவனே செலவழிக்கும்போது தனக்குத் தேவையற்ற மோசமானவற்றைக் கொடுக்கிறான். இத்தகைய போக்குக்குக் காரணமாக இருப்பது ஷைத்தானியத் தூண்டுதலே என அடுத்த வசனம் சொல்கிறது:

الشَّيْطٰنُ يَعِدُّكُمْ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَآءِ وَاللّٰهُ يَعِدُّكُمْ مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا
وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٨﴾

ஷைத்தான் உங்களுக்கு வறுமையை வாக்குறுதியளிக்கிறான். மானக்கேடான பாவங்களைச் செய்யுமாறு உங்களை ஏவுகிறான். அல்லாஹ் தன்னிடமிருந்து பாவ மன்னிப்பையும், அருட் செல்வத்தையும் வாக்களிக்கிறான். அல்லாஹ் விசாலமான கொடையாளனும், ஆழ்ந்த அறிவுள்ளவனுமாவான்.

(வசனம்: 268)

ஷைத்தான் வறுமை வந்து விடும் போல் உள்ளத்திற்குக் காட்டுவான்; உள்ளத்தில் தூண்டுதலை ஏற்படுத்துவான். செலவழிப்பதால் செல்வம் குறைந்து வறுமை தீண்டிவிடும் போல் ஒரு தோற்றப்பாட்டை உள்ளத்தில் உருவாக்கி விடுவான். வறுமை பற்றிய பயம் மனிதர்களுக்குள்ள முதன்மையான பயங்களில் ஒன்று. எனவே, ஷைத்தானின் இந்தத் தூண்டுதலுக்கு பலியாவோர் பலர். இதன் விளைவாக கருமித்தனம் என்ற பெரும் பாவத்திற்கும் மனிதன் உட்பட்டு

விடுகிறான். இவ்வாறு பெரும் பாவங்களைச் செய்யத் தூண்டுவது ஷைத்தானின் செயற்பாடுகளில் ஒன்று.

ஆனால் இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதனுக்குப் பாவ மன்னிப்பை வாக்குறுதி அளிக்கிறான். செலவழித்தல், தர்மம் செய்தல் பல பாவங்கள் மன்னிக் கப்படக் காரணமாக அமைகிறது. அவ்வாறே தர்மம் செய்வதால் செல்வம் அழிவதில்லை. இறைவன் -அல்லாஹ்- அத்தகையவர்களுக்கு மேலும், மேலும் கூட்டிக் கொடுக்கிறான். இறை தூதர் (ஸல்) கீழ்வருமாறு கூறினார்கள்:

“மனிதர்கள் விழித்தெழும் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் இரண்டு மலக் குகள் இறங்கவே செய்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் இறைவா செலவழிப் பவனுக்கு அதற்குப் பகரமான செல்வத்தைப் பின்னால் ஆக்குவாயாக என்று கேட்கிறார். அடுத்தவர் செலவழிக்காத உலோபிக்கு அழிவைக் கொடுப்பாயாக எனக் கூறுகிறார்.”

(ஸஹீஹ் அல் புகாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம்)

அல்லாஹ் விரிந்த கொடையாளன் எனவேதான் தனது வாக்குறுதியை நிறை வேற்றுகிறான். அவன் ஒவ்வொரு மனிதனையும் பற்றி நன்கறிந்தவன். அவனது இறந்த, நிகழ், எதிர் காலங்களையும் அவன் அறிந்தவன். எனவே, அந்த அல்லாஹ்வை நம்பி ஏற்படே பொருத்தமானது. ஷைத்தானை நம்புதல் மடமையானது.

இவ்வாறு தர்மம் செய்யும் போக்கைத் தெரிவு செய்தலே உயர்ந்த அறிவு நிலை என்கிறது அடுத்த வசனம்:

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٥٢﴾

அவன் தான் நாடியவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுக்கிறான். யார் ஞானம் கொடுக்கப்படுகிறாரோ அவர் அதிகமான நன்மைகள் வழங்கப்பட்டவராகிறார். அறிவுள்ளோரன்றி வேறு யாரும் சிந்தித்து உணர்வு பெற மாட்டார்கள்.

(வசனம்: 269)

‘ஹிக்மா’ -ஞானம்- என்பது விடயங்களை உரிய முறையில் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதாகும். சமூகத்தின் உண்மை நிலைகளையும், அதன் நலன்களையும், அவற்றுக்கான காரணிகளையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதுவுமாகும்.

அவ்வாறு புரிந்து கொள்பவன் பொது நலன்களுக்காகத் தூய்மையுடன் தர்மம் செய்தலின் பயன்பாட்டையும், அதன் விரிந்த விளைவுகளையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்கிறான். எனவே, விடயங்களைக் கூர்ந்து நோக்கி உரிய முறையில், உரிய அளவில் தர்மம் செய்கிறான். இத்தகைய அறிவு படைத்த மனிதன் உண்மையில் நிறைய நன்மைகள் கொடுக்கப்பட்டவன் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இறை கட்டளைகளின் உண்மை நிலைகளைப் புரிந்து உணர்வு பெறுபவர்கள் மனிதர்களில் அறிவுத் தரம் கொண்டோரே என்ற உண்மையை வசனம் இறுதியில் உறுதிப்படுத்துகிறது:

அறிவுள்ளோரன்றி வேறு யாரும் சிந்தித்து உணர்வு பெற மாட்டார்கள்.

(வசனம்: 269)

அடுத்து வசனம் மீண்டும் செலவழித்தல் பகுதிக்குத் திரும்புகிறது:

﴿وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِّنْ نَّفَقَةٍ أَوْ نَذْرْتُمْ مِّنْ نَّذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ ۗ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

நீங்கள் என்ன செலவு செய்திருந்தாலும், என்ன நேர்ச்சை வைத்திருந்தாலும் அல்லாஹ் அறிகிறான். அநியாயக்கார்களுக்கு உதவியாளர் யாருமில்லை.

(வசனம்: 270)

மனிதர்கள் எதனைச் செலவிட்டாலும் அதனை இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிகிறான். நேர்ச்சைகள் என்ற வகையில் அவர்கள் உருவாக்கிக் கொள்ளும் செலவினங்களையும் அவன் அறிகிறான்.

இறை பார்வை தன் மீதிருக்கிறது என உணரும்போது மனிதன் உலோபித் தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான். முகஸ்துதியை விட்டு ஒதுங்குகிறான். பண்பாட்டுடன் தர்மம் செய்ய முற்படுகிறான்.

அத்தோடு தான் செய்யும் எல்லா தர்மங்களையும், நேர்ச்சைகளையும் இறைவன் -அல்லாஹ்- அறிந்து கூலி கொடுக்கிறான் என உணரும்போது நாம் மெக்கு நல்லதையே தெரிவு செய்ய முற்படுகிறோம். அது தர்மம் செய்தல் என்ற நற்செயலாகவும் அமைகிறது.

அல்லாஹ் கொடுத்த அருளுக்கு நன்றி செலுத்தி தர்மம் செய்வது ஓர் உயர்ந்த நீதி; நேர்மை. அவ்வாறின்றி கொடுத்த அருளைப் பதுக்கி வைத்துக் கொள்ளும் போக்கு அநீதியானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்தகைய அநீதி, அநியாயங்கள் இழைப்போருக்கு மறுமையில் உதவி செய்ய யாரும் கிடைக்க மாட்டார்கள்.

அடுத்து வரும் வசனங்கள் செலவழித்தலின் ஒழுங்குகள் பற்றி விளக்குகின்றன. முதலில் தர்மத்தை இரகசியமாகவும், பகிரங்கமாகவும் செய்தல் பற்றி விளக்குகிறது:

إِنْ تَبَدُّوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ وَإِنْ تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَيُكَفَّرُ
عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ” (iv)

நீங்கள் தர்மங்களை பகிரங்கமாகச் செய்தால் அதுவும் சிறந்ததே. அதனை மறைத்து ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பீர்களாயின் அது உங்களுக்கு மிகச் சிறந்ததாகும். நீங்கள் செய்த தீமைகளை அல்லாஹ் அழித்துவிடுகிறான். அல்லாஹ் நீங்கள் செய்வற்றை ஆழ்ந்து அறிகிறான்.

(வசனம்: 271)

முகஸ்துதியின்றி, இறைவனுக்காகவேன்றே தர்மம் செய்தலே தர்மத்தின் அடிப்படையாகும். அந்த தர்மம் செய்தல் மறைவாகவும் இருக்க முடியும். பகிரங்கமாகவும் அமைய முடியும். இந்த வகையில்தான் இங்கு தர்மத்தை பகிரங்கமாகச் செய்தலும் சிறந்த செயலே என்று அல்லாஹ் கூறுகிறான். அதாவது தர்மத்தைப் பகிரங்கமாகச் செய்தல் குற்றமோ, பாவமோ அல்ல. அது அனுமதிக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல, சிறந்த செயலும் கூட என்று இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. அதிகமான அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் ஸுன்னத்தான -கட்டாயமற்ற- தர்மங்கள் இரகசியமாக செய்யப்படுவதே சிறந்தது என்றும் கட்டாய தர்மங்கள் பகிரங்கமாகச் செய்யப்படலே பொருத்தமென்றும் கருதுகின்றனர்.

கடமையான தர்மத்தைப் பகிரங்கமாகச் செய்தல் இஸ்லாத்தின் சமூக ரீதியான தோற்றத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டியதாக அமையும். எல்லோரும் கடமையான தர்மத்தை மறைத்தால் அது இஸ்லாத்தின் ஒரு பகுதி நடைமுறையில் காணப்படவில்லை என்ற தோற்றத்தைக் காட்டும். இந்த வகையில் கடமையான தர்மங்களைப் பகிரங்கமாகச் செய்தல் சிறந்ததாகிறது.²

கடமையற்ற தர்மங்களையும் பகிரங்கமாகச் செய்ய முடியும். ஆனால் அவற்றை இரகசியமாகச் செய்வதுவே சிறந்தது என்ற கருத்தையே இவ்வசனம் குறிக்கிறது. குறிப்பாக ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தல் என்ற செயற்பாடாக அது அமையும்போது இரகசியமாக இருத்தலே ஏழைகளின் உணர்வுகளையும் பாதுகாக்கும். இதனை இவ்வசனம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இந்த வகையில் பகிரங்கமாகச் செய்வதை விட இரகசியமாகச் செய்வதே சிறந்தது என்பதை இந்த வசனம் “அதனை மறைத்து ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பீர்களாயின் அது உங்களுக்கு மிகச் சிறந்ததாகும். நீங்கள் செய்த தீமைகளை அல்லாஹ் அழித்துவிடுகிறான்.” எனக் கூறுகிறது.

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-56,57

2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-57

உண்மையில் பகிரங்கமாக தர்மம் செய்தாலோ, தர்மம் செய்தலை மூடி மறைத்து இரகசியமாகச் செய்தாலோ மனித உள்ளத்தின் உண்மை நிலையை ஆழ்ந்தறிபவன் அல்லாஹ்வே. அதற்கேற்பவே அவன் கூலி கொடுக்கிறான். அக்கூலி நீமைகளை அழிந்துவிடலாக அமைகிறது. அதாவது மனிதன் இழைக்கும் பாவங்களை அழிப்பதில் தர்மத்திற்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்குள்ளது என இவ்வசனம் விளக்குகிறது.

இந்த வசனத்தில் 'ஏழைகளுக்கு' எனப் பொதுவாக வந்துள்ளது. எனவே, இது முஸ்லிம்கள், முஸ்லிம் அல்லாதவர்கள் இரு சாராரையும் குறிக்க முடியும். இக்கருத்தையே அடுத்த வசனம் மேலும் தெளிவாகச் சொல்கிறது;

لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا نُنْفِسُكُمْ
وَمَا تَنْفِقُونَ إِلَّا أَنْتُمْ وَجِهَ اللَّهُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَظْلَمُونَ ﴿٧٧﴾

அவர்களை நேர்வழியில் செலுத்தும் பொறுப்பு உம்முடையதல்ல. ஆனால், அல்லாஹ்தான் தான் விரும்புவோரை நேர் வழியில் செலுத்துகிறான். நீங்கள் செலவிடும் நல்லவைகள் உங்களுக்குரியதுவே. அல்லாஹ்வை நாடியே அன்றி நீங்கள் செலவழிப்பதில்லை. நீங்கள் செலவிடும் நல்லவைக்கான கூலி நிறைவாக உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். நீங்கள் அநியாயம் செய்யப்படமாட்டீர்கள்.

(வசனம்: 272)

இந்த வசனம் குறித்து வந்த கீழ்வரும் அறிவிப்புகளை அவதானிப்போம்:

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: தங்கள் உறவினர்களான முஸ்லிம் அல்லாதோருக்கு செலவழித்தல் பற்றித் தயங்கிய முஸ்லிம்கள் அது பற்றிக் கேட்டார்கள். அப்போது இவ்வசனம் இறங்கியது.

(ஸுனன் நஸாயி)₂

இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) முஸ்லிம்களுக்கே செலவழிக்குமாறு கட்டளையிட்டு வந்தார்கள். அந்நிலையில் இவ்வசனம் இறங்கியது. அதன் பின்னர் தர்மத்தை உன்னிடம் கேட்டு வரும் எந்த மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவராயிருந்தாலும் கொடு என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

(இப்னு அபீ ஹாதிம்)₃

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-58

2. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கலீலின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-367

3. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கலீலின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-367

நேர்வழி பெறல் என்பது இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களது கையில் இல்லை. அவர்களால் தூதை முன்வைக்க மட்டுமே முடியும். அல்லாஹ்வின் பொறுப்பில் உள்ள விடயமே அது. நேர்வழிக்கான பாதையை ஒரு மனிதன் தெரிவு செய்யும் போது, அதில் செல்ல அல்லாஹ்வே உதவுகிறான். இந்த வகையில் முஸ்லிம் அல்லாதவருக்குத் தர்மம் செய்யாதிருத்தல் அவனை நிராகரிப்பில் உள்ளமைக்காக தண்டிப்பது போன்று அமையும். பணமும், பொருளும் ஒருவர் இஸ்லாத்தின் பக்கம் ஈர்க்கப்படக் காரணமாக இருக்கக் கூடாது. ஏழைக்கு அவன் வறுமையில் உள்ளான் என்ற இரக்கத்தாலும், கருணையாலும் உதவவேண்டும். இவ்வாறு ஒரு முஸ்லிமிடம் நன்மைகள் செய்தல், உதவிகள் புரிதல் என்பன பொதுவாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். ஏனைய மனிதர்களை விட ஒரு படி முன்னே ஒரு முஸ்லிம் இப்பகுதியில் இருக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து வசனம் இச்செயற்பாட்டைத் தூண்டும் வகையில் பேசுகிறது:

“நீங்கள் செலவிடும் நல்லவை உங்களுக்குரியனவே.”

வறுமை அதிகரிக்கும்போது களவுகளும், கொள்ளைகளும் அதிகரிக்கின்றன. பொது வாழ்வில் பாதுகாப்பின்மை தோன்றுகிறது. பல அழிவுகளை விளைவிக்கும் புரட்சிகளும் வெடிக்கின்றன. தர்மம் விரிவாகவும், சீராகவும் அமையும்போது இவ்வனைத்து நிலைகளும் தவிர்க்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு தர்மம் செய்தல் அவ்வாறு செய்வோருக்கே நன்மையாக முடிகிறது. இது தர்மத்தால் வரும் உலக நன்மையாகும்.

மறுமையில் தர்மம் செய்ததற்கான கூலி கிடைக்கப் பெறும்போது தர்மம் அதனைச் செய்தவருக்கே உரியது என்பது நன்கு தெளிவாகும். ஒரு முஸ்லிம் செலவிடும்போது இறை திருப்தியையே நாடுகிறான். செலவிட்டது யாருக்காக இருந்தாலும் ஒரு முஸ்லிமின் நிலை இவ்வாறுதான் அமைகிறது. இந்நிலையில் இறை வெகுமதி பூரணமாகக் கிடைக்கிறது. அப்பகுதியில் அவனுக்கு எந்த அநீதியும் இழைக்கப்படுவதில்லை.

இந்த வசனத்தை சிறுபான்மை முஸ்லிம்கள் குறிப்பாகக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும். ஒரு போதும் அவர்களின் தர்மங்கள் அவர்களது சமூகத்தை மட்டும் சுற்றிவரக் கூடாது. அது பொதுவானதாகவும் அமைய வேண்டும். முஸ்லிமின் தர்மம் என்பது இரக்கம், கருணையின் வெளிப்பாடு. முஸ்லிம் இப்பகுதியில் முன்னணியில் நின்றுழைக்க வேண்டும்.

இந்த வகையில் இஸ்லாம் மனிதனை மனிதனாகப் பார்க்கிறது. முஸ்லிம், முஸ்லிம் அல்லாதவன் என அவனைப் பிரித்து நோக்கவில்லை. முழு மனித சமூகத்தையும் எட்டுவதாக முஸ்லிமின் நன்மைக்கான செயற்பாடுகள் அமைகின்றன.

அடுத்து வரும் வசனம் தர்மத்தைப் பெற முதன்மைத் தகுதி படைத்தவர்கள் யாரென விளக்குகிறது:

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ
أَعْيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا
وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ حَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧﴾

பூமியில் திரிந்து உழைக்க முடியாதவாறு தம்மை இறைபாதையில் முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொண்ட வசதியற்றோர்தான் உங்களது தர்மங்களுக்கு மிகவும் உரித்தானவர்கள். அறியாதவர்கள், அவர்களிடமுள்ள தன்னடக்கத்தையும் சுய மரியாதையை இழந்து விட விரும்பாது பிறரிடம் கேட்பதைவிட்டு விலகி இருப்பதனையும் கண்டு, வசதி உள்ளவர்களென அவர்களை நினைத்து விடுகின்றனர். அவர்களது முக அடையாளங்களைப் பார்த்து அவர்களை நீ அறிந்து கொள்ளலாம். மக்களிடம் அவர்கள் வற்புறுத்திக் கேட்க மாட்டார்கள். நீங்கள் நல்லது எதனை செலவழித்தாலும் அதனை அல்லாஹ் நன்கு அறிகிறான். (வசனம்: 273)

இவ்வாறு தர்மத்தைப் பெற முதன்மைத் தகுதியுடையோர்கள் பற்றி இவ்வசனம் விளக்கும்போது நான்கு அம்சங்களை அடையாளம் காண முடிகிறது.

1. இறை பாதையில் உழைப்பதில் தம்மை முடக்கிக் கொண்டோர் அவ்வாறு முடக்கிக் கொண்டமையால் பூமியில் திரிந்து அவர்களால் உழைக்க முடியா நிலை உள்ளது. இது அவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தமாகப் போய் விட்டிருக்கும். இஸ்லாத்திற்காக உழைத்தல், பாடுபடல் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்ட நபரையோ, குறிப்பிட்ட சிலரையோ பொறுத்து இவ்வாறு அமைய முடியும். குறிப்பிட்டதொரு சமூக அமைப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட தனிநபரோ, சிலரோ அவர்களுக்குள்ள விஷேட தகுதியின் காரணமாக இஸ்லாத்திற்கான குறிப்பிட்ட பணிக்காக தம்மை நிர்ப்பந்தமாக முடக்கிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது.

ஆரம்ப கால முஸ்லிம் சமூகத்தில் இவர்களுக்கு உதாரணம் அஹ்லுஸ் ஸுப்பா என்னும் பிரிவினராவர். சில ஏழை முஹாஜிர்களும் இதில் அடங்குவர். அஹ்லுஸ் ஸுப்பா எனப்படுவோர் மதீனாவின் பள்ளியில் திண்ணைப் பகுதியில் வாழ்ந்தோராவர். இவர்கள் ஏறத்தாழ நாநூறு பேர்களாவர். எனினும் ஏறத்தாழ நூறு பேர்களின் பெயர்களே எமக்குக் காணக் கிடைக்கின்றன. இவர்கள் இறை தூதர் (ஸல்) அவர்களைப் பாதுகாத்தல், அல் குர்ஆனை மனனமிடல், யுத்தங்களில் ஈடுபடல் போன்ற பணிகளில் தம்மை

முடக்கியிருந்தனர். அல் குர்ஆனை மனனமிடல் அதனைப் பாதுகாக்கும் பெரும் பணியாக அப்போதிருந்தது.¹

2. இவர்கள் சுய மரியாதையும், தாய்மையும், தன்னடக்கமும் கொண்டவர்கள். எனவே, வெளிப்படையில் இவர்களைப் பார்ப்போர் அவர்களை வசதியுள்ளோர் என எண்ணிவிடுவர்.
3. அடையாளங்களை வைத்தே இவர்களின் உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ள முடியும். பெரும்பாலும் இவர்களின் வறுமையை முகத் தோற்றத்தை வைத்துக் கண்டுபிடிக்க முடியுமாயிருக்கலாம்.
4. மக்களிடம் வற்புறுத்திக் கேட்க மாட்டார்கள். இக்கருத்தை கீழ்வரும் ஹதீஸ் விளக்குகிறது:

அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் சொன்னார்கள்: ஏழை என்பவன் ஒரு ஈச்சம் பழம், இரண்டு ஈச்சம் பழம், ஒரு கவளம், இரண்டு கவளம், ஒரு சாப்பாடு, இரண்டு சாப்பாடு என்பவற்றோடு திரும்பும் வீடுவீடாகச் சுற்றித் திரிபவனல்ல. போதுமான வசதியற்றவன் அத்தோடு தேவையுடையோன் எனக் கண்டுபிடித்து அவனுக்கு தர்மம் செய்வதுவும் சிரமம். அவன் மக்களிடத்தில் எதனையும் கேட்கா தோனுவாவான்.

(ஸஹீஹ் அல் புகாஹி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம், முஸ்னத் அஹ்மத்),

வற்புறுத்திக் கேட்காதவன் என்ற பிரயோகம் இருக்கும் நிலையை அவதானித்துச் சொல்லப்பட்டதாகும். ஆனால் இவர்கள் உண்மையில் மனிதர்களிடம் எதனையும் கேட்கமாட்டார்கள். இவ்வாறு செலவழிக்கும்போது யாரை முதன்மைப்படுத்த வேண்டும் என விளக்கிய ஸூரா இறுதியில் செலவழிக்கும் அனைத்தையும் அல்லாஹ் அறிகிறான். நீங்கள் தூய்மையுடன் செலவழிப்பது, எங்கு, யாருக்கு செலவழிக்க வேண்டுமென அவதானித்துச் செலவழிப்பது போன்ற அனைத்தையும் அவன் அறிகிறான், அதற்கான உரிய கூலியையும் கொடுக்கிறான் என்று கூறுகிறது:

நீங்கள் நல்லது எதனை செலவழித்தாலும் அதனை அல்லாஹ் நன்கு அறிகிறான்.

(வசனம்: 273)

அடுத்து வரும் இப்பகுதியின் இறுதி வசனம் செலவழித்தல் என்பது சில மனிதர்களிடத்தில் ஒரு உயர்ந்த பண்பாடாக மாறிப் போயிருப்பதை விளக்கி முடித்துக் கொள்கிறது:

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரினா: வா-3 பக்-61,62

பீ லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-315

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-543

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-328

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٧٤﴾

இரவு பகலாக பகிரங்கமாகவும், இரகசியமாகவும் தமது செல்வங்களைச் செலவழிப்பவர்கள் அவர்களுக்கான கூலி அவர்களது இறைவனிடம் உள்ளது. அவர்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனம்:274)

அவர்கள் எந்நேரமும் செலவழிப்பார்கள். இரவு நேரத்திலும் அப்படியொரு தேவை வரும்போது செலவழிப்பார்கள். பகல் நேரத்திலும் செலவழிப்பார்கள். பகிரங்கம், இரகசியம் என்ற பேதம் அவர்களிடத்தில் இருக்காது. பகிரங்கமாக செலவழிக்க வேண்டிய நிலை இருக்கும்போது அவ்வாறு செலவழிப்பார்கள். ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் இரகசியமாக செலவழிப்பார்கள். இறை திருப்தியை நாடி நிற்கும் அவர்களை பகிரங்கமாகவோ, இரகசியமாகவோ செலவழித்தல் பாதிக்காது.

இத்தகையோருக்கு கூலியுண்டு என இவ்வசனம் பொதுவாகச் சொல்லும் போது அது எல்லா வகையான கூலிகளையும் அடக்குகிறது. உலகில் செல்வ விருத்தியும், வளமும், மறுமையில் சுவர்க்க வாழ்வும், இறை திருப்தியைப் பெறலும் என்ற அனைத்தும் இதில் அடங்குகின்றன.

இஸ்லாம் உழைப்பு, தொழிலின் மீதே தனது பொருளாதாரக் கொள்கையைக் கட்டியெழுப்புகிறது. தர்மத்தின் மீதல்ல. அதற்கான சட்ட திட்டங்களையும், ஒழுங்குகளையும், போதனைகளையும் அது வழங்கியுள்ளது. ஆனால் பொருளாதார சமநிலையை உருவாக்க செலவழிப்பதன் முக்கியத்துவத்தை அது வலியுறுத்துகிறது. சமூக அங்கத்தினர்களுக்கு மத்தியில் அதனைத் தூண்டி விடுகிறது. இந்தப் பின்னணியைக் கொண்டனவே நாம் இதுவரை பார்த்த வசனங்கள்.

இந்த வகையில் செல்வம் ஒரு சிலர் கையில் மட்டும் குவியும் நிலையை அது கடுமையாக வெறுக்கிறது. இக்கருத்துத் தொடரிலேயே வட்டி பற்றிய அடுத்த வசனங்கள் வருகின்றன.

XI

வட்டியும், கடனும்

(275 - 284)

வட்டி சாப்பிடுபவர்கள் ஷைத்தானால் தீண்டப்பட்டு புத்திபேதலித்துப் போனவர்கள் போன்றே எழுவர். ஏனெனில், அவர்கள் வியாபாரம் வட்டி போன்றதுதான் என்றனர். அல்லாஹ் வியாபாரத்தை அனுமதித்து, வட்டியைத் தடை செய்துள்ளான்.

தனது இறைவனிடமிருந்து உபதேசம் வந்ததும் யார் தவிர்ந்து கொள்கிறாரோ முன்பு செய்தவை அவருக்கு விட்டுக் கொடுக்கப் படுகிறது.

அவரது விவகாரம் அல்லாஹ்வின் பொறுப்பில் விடப்படுகிறது. மீண்டும் அவர்கள் வட்டியில் ஈடுபாட்டால் அவர்கள் நரகவாசிகளாவார்கள்.

நிரந்தரமாக அங்கே அவர்கள் தங்கி விடுவார்கள். (275)

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا
 يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ
 ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلَ الرِّبَا
 وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا
 فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى
 فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ
 وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٧٥﴾

அல்லாஹ் வட்டியால் அழிவை ஏற்படுத்துகிறான். தர்மங்களை வளர்த்து விடுகிறான். கடும் நிராகரிப்பாளனாகவும், பெரும் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடுபவனாகவும் இருப்பவனை அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை. (276)

இறை நம்பிக்கை கொண்டு நற்செயல்கள் புரிந்து, தொழுகையை நிலைநாட்டி, ஸகாத்தையும் கொடுத்து வருபவர்களுக்கு அவர்களது இறைவனிடத்தில் அவர்களுக்கான கூலியுண்டு. அவர்களுக்குப் பயம் எதுவும் இல்லை. அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள். (277)

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவர்களாக இருங்கள். நீங்கள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் வட்டியில் எஞ்சியவற்றை விட்டு விடுங்கள். (278)

அவ்வாறு நீங்கள் செய்யாவிடின் அல்லாஹ்விடமிருந்தும், அவனது தாதரிடமிருந்தும் போர்ப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு விட்டது என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பாவ மன்னிப்புக் கோரி மீண்டுவிட்டால் உங்களது மூலதனம் உங்களுக்கே உரியது. நீங்கள் அநீதி இழைக்கக் கூடாது. உங்கள் மீது அநீதி இழைக்கப்படவும் கூடாது. (279)

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرِي الصَّدَقَاتِ
وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾

إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا
الصَّلَاةَ وَءَاتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ

وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ

مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾

فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِّنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ ۗ

وَإِن تَابْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ

لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾

கடன் பெற்றவர் கஷ்டத்தில் இருந்தால், வசதி ஏற்படும் வரையில் பிற்போட வேண்டும். நீங்கள் அறிந்திருந்தால் தருமம் செய்து விடுவது உங்களுக்குச் சிறந்ததாகும். (280)

அல்லாஹ்விடம் மீள் கொண்டு செல்லப்படும் நாளைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். பின்னர் அனைத்து ஆன்மாக்களுக்கும் அவை சம்பாதித்ததற்கான முழுமையான கூலி வழங்கப்படும். அவர்கள் அநீதி இழைக்கப்பட மாட்டார்கள். (281)

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! குறிப்பிட்டதொரு தவணையை நிர்ணயித்து நீங்கள் கடன் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டால் அதனை எழுதி வையுங்கள். உங்களிடையே ஒரு எழுத்தர் நீதியுடன் எழுதட்டும். அல்லாஹ் கற்றுத் தந்தவாறு எழுத எழுதும் அறிவுள்ளவர் மறுக்கக் கூடாது. அவர் எழுதட்டும். கடன் செலுத்தும் பொறுப்புள்ளவர் வாசகம் சொல்லட்டும். தனது இறைவனாகிய அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவராக அவர் இருக்கட்டும். அதிலிருந்து எதனையும் அவர் குறைத்து விட வேண்டாம்.

وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ
وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾

وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَىٰ اللَّهِ
ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلَىٰ
أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ
وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ
وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ
كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ
فَلْيَكْتُبْ وَلْيَمْلِكِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ
وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ
وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا

கடன் செலுத்தும் பொறுப்புள்ளவர் அறிவற்றவராகவோ அல்லது பலவீனராகவோ அல்லது எழுத, வாசகம் சொல்ல முடியாதவராகவோ இருந்தால் அவரது பொறுப்புதாரர் நீதியான முறையில் வாசகம் சொல்லட்டும்.

உங்களில் இரு ஆண்களை சாட்சிகளாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இரு ஆண்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால், சாட்சிகளில் நீங்கள் திருப்தியுடன் அங்கீகரிக்கும் ஒரு ஆணையும், இரு பெண்களையும் சாட்சிகளாகக் கொள்ளுங்கள்.

அவர்களில் ஒருத்தி தவறினால், அடுத்த பெண் நினைவூட்டுவாள் என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடாகும். சாட்சியாளர்கள் அழைக்கப்படும் போது மறுக்கக் கூடாது.

சிறியதாயினும் சரி பெரியதாயினும் சரி தவணை குறிப்பிட்டு எழுதுவதில் சலிப்படையாதீர்கள்.

அதுவே அல்லாஹ்விடத்தில் மிக நீதியானதும், சாட்சியத்தை மிகச் சீராக அமைக்கக் கூடியதுவும், நீங்கள் சந்தேகப்படாதிருக்க மிகப் பொருத்தமான வழிமுறையுமாகும். ஆனால், நீங்கள் உங்களிடையே நடாத்திச் செல்லும் உடனடி பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களாயின் அவற்றை எழுதி வைக்காதிருத்தல் உங்கள் மீதான குற்றமாகக் கொள்ளப்பட மாட்டாது.

فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا

أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ

فَلْيُمِلْ وَلِيَّهُ بِالْعَدْلِ

وَأَسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ

فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ

مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشَّهَدَاءِ

أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكَّرَ إِحْدَاهُمَا

الْأُخْرَى

وَلَا يَأْبَ الشَّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا

وَلَا تَسْمُؤُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا

إِلَىٰ أَجْلِهِ

ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ

وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا

إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا

بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا

تَكْتُبُوهَا

வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டால் சாட்சி வையுங்கள். சாட்சியாளரோ, எழுத்தரோ நீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது. அவ்வாறு நீங்கள் செய்யின் அது பெரும் பாவகாரியமாகும். அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவர்களாக இருங்கள். அவன் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறான். அல்லாஹ் அனைத்தையும் ஆழ்ந்தறிந்தவனாக உள்ளான். (282)

நீங்கள் பிரயாணத்திலிருந்து உங்களுக்கு எழுத்தர் ஒருவரும் கிடைக்காவிட்டால், ஈட்டுப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டு கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து கொள்ளலாம். உங்களில் ஒருவர் அடுத்தவர் மீது நம்பிக்கை வைத்தால், நம்பப்பட்டவர் தம்மிடம் வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைப் பொறுப்பை பூரணமாக நிறைவு செய்ய வேண்டும். தனது இரட்சகனான அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவராக அவர் இருக்கட்டும். நீங்கள் சாட்சியத்தை மறைக்க வேண்டாம். யார் அதனை மறைக்கிறாரோ அவரது உள்ளம் பாவத்துக்குள்ளாகிறது. நீங்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ் நன்கு அறிந்தவனாக உள்ளான். (283)

وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ

وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ

وَإِنْ تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ

وَاتَّقُوا اللَّهَ

وَيُعَلِّمَكُمُ اللَّهُ

وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨٢﴾

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنَنَ مَقْبُوضَةً

فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي

أُؤْتِمِنَ أَمْنَتَهُ

وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ

وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ

وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ رِءُوسٌ قَلْبُهُ

وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾

வானங்களிலும், பூமியிலும் உள்ள அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியனவாகும். உங்களது உள்ளங்களில் இருப்பவற்றை நீங்கள் வெளிப்படக் காட்டினாலும், மறைத்துக் கொண்டாலும் அல்லாஹ் அவைபற்றி உங்களை விசாரிப்பான். தான் விரும்புவவர்களை மன்னித்து விடுவான். விரும்புவவர்களைத் தண்டிப்பான். அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்திபடைந்தவனாக உள்ளான். (284)

لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَإِنْ تُبَدُّوْا مَا فِيْ اَنْفُسِكُمْ اَوْ تَخْفَوْهُ
يُحٰسِبِكُمْ بِهٖ اللّٰهُ
فَيَعْفُرُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ
وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٢٨٤﴾

வட்டி பற்றிய வசனங்கள் வட்டியென்ற பாவச் செயலின் பாரதூரத்தை விளக்குகின்றன. அது தடை செய்யப்பட்டமைக்கான காரணங்களையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. தொடர்ந்து வரும் கடன் சம்பந்தமான வசனம் கடனை எழுதி வைப்பதன் அவசியத்தை விளக்குவது மட்டுமல்லாது பொதுவாக வியாபார நடவடிக்கைகளை பதிந்து வைக்கவும் தூண்டுகின்றன. அத்தோடு பெண்களுக்கும், வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் அதாவது பொது வாழ்வில் பங்கிருப்பதை உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு நாகரிக உலகிற்கு அக்கால அரபு சமூகத்தை இட்டு வருவதில் இவ்வசனமும் பங்களிப்புச் செய்தது.

இனி வசனங்களை விரிவாக விளங்குவோம்:

الَّذِيْنَ يَّأْكُلُوْنَ الرِّبٰوًا لَا يَزِيْوًا اِلَّا كَمَا يَقُوْمُ الَّذِيْ يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطٰنُ مِنَ الْمَسِّ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
قَالُوْا اِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبٰوِ وَاَحَلَّ اللّٰهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبٰوًا فَمَنْ جَآءَهُ مَوْعِظَةٌ مِّنْ رَبِّهٖ فَآتٰهَا
فَلَهٗ مَا سَلَفَ وَاَمْرُهٗٓ اِلَى اللّٰهِ وَمَنْ عَادَ فَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٢٨٤﴾

வட்டி சாப்பிடுபவர்கள் ஷைத்தானால் தீண்டப்பட்டு புத்திபெதலித்துப் போனவர்கள் போன்றே எழுவர். ஏனெனில், அவர்கள் வியாபாரம் வட்டி போன்றதுதான் என்றனர். அல்லாஹ் வியாபாரத்தை அனுமதித்து, வட்டியை தடை செய்துள்ளான். தனது இறைவனிடமிருந்து உபதேசம் வந்ததும் யார் தவிர்ந்து கொள்கிறாரோ முன்பு செய்தவை அவருக்கு

விட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது. அவரது விவகாரம் அல்லாஹ்வின் பொறுப்பில் விடப்படுகிறது. மீண்டும் அவர்கள் வட்டியில் ஈடுபாட்டால் அவர்கள் நரகவாசிகளாவார்கள். நிரந்தரமாக அங்கே அவர்கள் தங்கி விடுவார்கள்.

(வசனம்: 275)

முதலில் இந்த வசனத்தில் ஒப்பீடொன்றைக் காண்கிறோம். புத்தி பேதலித்து, சமநிலை தவறிப்போய் நடப்பவனை ஷைத்தானால் தீண்டப்பட்டவனென அரபிகள் அக்காலப் பிரிவில் அழைத்தனர். அதே பிரயோகத்தை இங்கு அல் குர்ஆன் பாவித்துள்ளது. ஷைத்தான் மனிதனில் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு தீய உளத் தூண்டுதல்களை ஏற்படுத்திவிடல் மட்டுமே. மனிதனின் உள்ளே புகுந்து அவனை ஆட்டி வைத்தல் ஷைத்தானால் சாத்தியமற்ற ஒரு விடயம் என்பதுவே ஷைத்தான் மனிதனைத் தீண்டல் என்பது பற்றிய ஆதாரபூர்வமான சரியான கருத்து.

வட்டி மீது வாழ்வோர் இவ்வாறு புத்தி பேதலித்துப் போனவர்களைப் போல் காணப்படுவார்களா? என்ற கருத்தை விளக்கும் பலர் இவ்வசனம் மறுமையின் நிலையைச் சொல்கிறது என்பர். மறுமையின் தண்டனை விசாரணையின் பின்பேயாகும். ஆனால் வட்டியில் வாழ்ந்தோர் மட்டும் எழும்பும் போதே தண்டனையுடன் எழும்புவர். அதுவே புத்தி பேதலித்துப் போய், சமநிலை தவறி எழும்புவான் என்பதன் பொருளாகும்.²

சில அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் வட்டியோடு சம்பந்தப் பட்டவர்களின் உலக வாழ்வுக்கும் இது பொருந்தும் என்பர். வட்டியை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அமைப்பில் வட்டி கொடுப்பதுவும், எடுப்பதுவும் பரவிப் போயிருக்கும். இந்தப் பின்னணியில் பெரும் தொழிலதிபர்களும் வட்டியோடு சம்பந்தப்பட்டு பொருள் சேர்ப்பதில் ஆழ்ந்து போயிருப்பர். வட்டி வங்கிகளோடு அவர்களுக்குச் சம்பந்தமிருக்கும். வட்டியை உரிய முறையில் கட்டி விட வேண்டும்; முதலீட்டுக்கு வட்டி சரியாக வருகிறதுவா என்பதைத் தொடர்ந்து அவதானித்து வர வேண்டும் என்ற வேலைகளில் அவர்கள் மூழ்கி ஈடுபடுவர். வட்டி கொடுக்கும் சிறிய வியாபாரிகள், தொழில் புரிவோர்கள் வட்டியில் வீழ்ந்திருப்பர். செல்வம் சேர்க்கும் வேகத்தில் வட்டியோடு அவர்கள் உருண்டோடிக் கொண்டிருப்பர். இத்தகையதொரு சமூக அமைப்பில் அமைதி, நிதானம், சமநிலை அனைத்தும் தனிமனிதர்கள் பலரிடத்திலிருந்து விடை பெற்றிருக்கும். இத்தகைய போக்கையே அல் குர்ஆன் இங்கே ஒப்பிட்டுச் சித்தரிக்கிறது.³

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-67

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-330

3. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-67

1 லிளாஸில் குர்ஆன் - ஷஹீத் லையித் குதுப்: வா-1 பக்-324

ஏனெனில் அவர்கள் வியாபாரம் வட்டி போன்றதுதான் என்றனர். அல்லாஹ் வியாபாரத்தை அனுமதித்து, வட்டியைத் தடை செய்துள்ளான்.

(வசனம்: 275)

வியாபாரமும் வட்டியும் ஒன்றே என்றவர்கள் கூறினாலும் உண்மை அவ்வாறன்று. எனவேதான் அல்லாஹ் வியாபாரத்தைச் சட்ட ரீதியாக்கி, வட்டியைத் தடை செய்தான். முதலீடு செய்வதற்குக் கடன் கொடுத்து வட்டி பெற்றால் உண்மையில் அக்குறிப்பிட்ட நபரின் உழைப்பை சுரண்டுவதாக அது அமைகிறது. நுகர்வுத் தேவைக்காக கடன் கொடுத்து வட்டி பெற்றால் குறிப்பிட்ட நபரின் இரத்தத்தையே வட்டிக்குக் கொடுத்தவன் உறிஞ்சுகிறான். இனி எவ்வாறு வட்டியும், வியாபாரமும் சமனாக முடியும்!?

ஒரு போதும் பணம் மட்டும் வளர மாட்டாது. அதனோடு உழைப்பும் இணையும்போதுதான் அது வளரும். பணத்தை இன்னொருவருக்கு உழைப்பதற்காகக் கொடுப்பவன் குறிப்பிட்ட நபரின் உழைப்புக்கு பெறுமானம் கொடுக்க வேண்டும். அதனை உறிஞ்ச முயலக் கூடாது. இந்தப் பின்னணியிலேயே வட்டி ஹராமாகியது.

அடுத்து இந்த வசனம் வட்டி தடை செய்யப்பட்டமையை இறை உபதேசம் என்கிறது:

தனது இறைவனிடமிருந்து உபதேசம் வந்ததும் யார் தவிர்ந்து கொள்கிறாரோ முன்பு செய்தவை அவருக்கு விட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறது. அவரது விவகாரம் அல்லாஹ்வின் பொறுப்பில் விடப்படுகிறது. மீண்டும் அவர்கள் வட்டியில் ஈடுபாட்டால் அவர்கள் நரகவாசிகளாவார்கள். நிரந்தரமாக அங்கே அவர்கள் தங்கி விடுவார்கள்.

(வசனம்: 275)

உபதேசம் என்ற பிரயோகத்தை சட்ட வசனங்களுக்கும் அல் குர்ஆன் பாவிப்பதை ஏற்கனவே பார்த்தோம். இது வெறுமனே வரண்ட சட்டம் மட்டுமல்ல; உள்ளத்தோடு பேசும் அல்லாஹ்வின் உபதேசமாகவும் அமைகிறது என்ற கருத்தை உணர்த்துவதே இப்பிரயோகத்தின் பொருளாகும்.

இந்த இறை உபதேசம் வந்ததும் இக்குறிப்பிட்ட வட்டி செயற்பாட்டிலிருந்து ஒரு முஸ்லிம் தவிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஏற்கனவே அவர் வட்டி தடை செய்யப்பட முன்னால் வட்டியெடுத்தும், கொடுத்தும் இருந்தால் அவற்றை அல்லாஹ் விட்டுவிடுகிறான். அவை பற்றிய நீதியான தீர்ப்பு அவனது பொறுப்பில் உள்ளது என இவ்வசனம் மிகவும் இறுக்கமாகச் சொல்கிறது. ஏனைய இடங்களில் சொல்வது போன்று அல்லாஹ் மன்னித்து விட்டான் போன்ற பிரயோகங்களை இங்கு அல் குர்ஆன் பாவிக்கவில்லை. இது வட்டி பற்றிய அல் குர்ஆனின் கரும் போக்கையே காட்டுகிறது.

தடை செய்யப்பட்டதன் பின்னரும் வட்டியெடுக்கும் நிலைக்குச் சென்றால் நிரந்தரமான நரகை குறிப்பிட்ட நபர் அனுபவிப்பார் என மிகக் கடுமையாக இவ்வசனம் சொல்கிறது. நிரந்தரமாக நரகத்திற்குச் செல்பவன் நிராகரிப்பாளன். வட்டி கொடுத்தல், எடுத்தல் என்பன பெரும் பாவம் இறை நிராகரிப்பு அன்று. எனவே, நிரந்தரமாக நரகில் இருத்தல் என்பதற்கு இரு வகையில் விளக்கம் சொல்லாம்.

1. வட்டி தடை செய்யப்பட்டது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அது அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு நடவடிக்கை எனக் கருதுபவர்களுக்கே இத்தண்டனை உரியதாகிறது. அவர்களையே இவ்வசனம் குறிக்கிறது.
2. நீண்ட நெடுங் காலம் நரகில் தங்கிவிடுவார் என்ற கருத்தைச் சொல்வதுவே இவ்வசனத்தின் பொருளாகும்.¹

இமாம் ரஷீத் ரிளா "நிரந்தரமாக நரகத்தில் தங்கிவிடுவார்கள்." என்ற பிரயோகத்திற்கு நிரந்தரமாகத் தங்கியிருத்தல் என்ற அதே கருத்தையே கொடுக்கிறார். அவர் அதற்குச் சொல்லும் விளக்கத்தை அதன் முக்கியத்துவம் கருதி இங்கே தருகிறோம்.

நம்பிக்கை என்பதன் பொருள் முதலில் மார்க்கம் பற்றிய தெளிவையும், அறிவையும் பெற்றுக் கொள்வதாகும். இரண்டாவது மார்க்கம் பற்றிய ஆழ்ந்த உறுதியான நம்பிக்கையாகும். இந்நிலையில் அந்த நம்பிக்கை உள்ளத்தை ஆட்கொள்ளும். உணர்வுகளை சீர்திருத்தும். நடத்தைகளை நெறிப்படுத்தும். நம்பிக்கை கொண்ட மனிதன் எப்போதும் அந்த நம்பிக்கையின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவனாகவே இருப்பான். எனினும் மனிதன் என்ற வகையில் மறதிக்குட்படுவான். உணர்ச்சிகளின் செல்வாக்குக்கும் சில போது ஆட்பட்டு விடுவான். இந்நிலையில் அவன் விதிவிலக்காகத் தவறுகள் இழைக்கக் கூடும்.

வட்டி எடுத்தல், கொடுத்தல் என்பவற்றைப் பொறுத்தவரையில் மறதி, உணர்ச்சிகளுக்கு ஆட்பட்டுவிடல் என்ற நிலைகள் கிடையாது. அங்கு சிந்தித்து, திட்டமிட்டு நடக்கும் நிலையே உள்ளது. அதன் மூலம் தனது நலன்களைக் காத்தல், கட்டியெழுப்பல், தனது வியாபாரம், தொழில் நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு செல்லல் என்ற செயல்களையே காண முடியும். எனவே, குறிப்பிட்ட நேர உணர்ச்சிவசப்படலல்ல இது. திட்டமிட்ட, விரும்பிச் செய்கின்ற குற்றச் செயல் இது என்பதுவே பொருத்தமான கருத்தாகும். இந்தப் பின்னணியில் நிரந்தரமாக நரகத்தில் தங்கிவிடுவார்கள் என்ற வசனத்திற்கான கருத்தை அப்படியே கொள்வதுதான் பொருத்தமானது.²

1. பார்க்க: தப்னீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-557,558

2. பார்க்க: தப்னீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-70

மிகப் பெரும்பாலான அல் குர்ஆன் விளக்கவுரை ஆசிரியர்கள் இதற்கு மாற்றமான கருத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் வட்டியின் பாரதூரத்தை விளங்க இக்கருத்தையும் கவனத்திற் கொள்ளல் அவசியம். இக்கருத்து எந்த அடிப்படையும் அற்றதன்று. இறை வசனத்தின் நேரடிப் பொருள் இதுவே.

அடுத்த வசனம் இதே கருத்துத் தொடரில் வட்டி அழிவையே கொண்டு வரும். தர்மம் வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக அமையும் என விளக்குகிறது:

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَاَ وَيُزِيدُ الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٧٦﴾

அல்லாஹ் வட்டியால் அழிவை ஏற்படுத்துகிறான். தர்மங்களை வளர்த்து விடுகிறான். கடும் நிராகரிப்பாளனாகவும், பெரும் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடுபவனாகவும் இருப்பவனை அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை.

(வசனம்: 276)

இவ்வசனத்தில் பாவிக்கப்பட்டுள்ள 'மஹக' என்ற சொல் அழித்தான் என்ற கருத்தைத் தருகிறது. வட்டியை அழிக்கிறான் என்பதன் பொருள் வட்டியால் வளர்ச்சிகள் ஏற்படுவதில்லை அழிவையே அது தருகிறது என்பதாகும். தர்மத்தை வளர்த்துவிடுகிறான் எனின் அதற்கான கூலியை அல்லாஹ் நிறையக் கொடுக்கிறான் என்பதோடு தர்மத்தால் இறைவன் -அல்லாஹ்- அதனைக் கொடுப்பவரின் செல்வத்தை வளர்த்து விடுகிறான்; விருத்தியுற் செய்கிறான் என்றும் பொருள் கொள்ள முடியும். தர்மம் பல்வேறு சமூக வளர்ச்சிகளுக்குக் காரணமாக அமைகிறது என்பதுவும் உண்மை. இக்கருத்தை இப்போது விரிவாகப் பார்ப்போம்.

தர்மம் என்பது அடுத்தவர் தேவையை அனுதாபத்தோடு நோக்கலாகும். அடுத்தவர் பிரச்சினைகளில் கருணையோடு கலந்து கொள்ளலுமாகும். சமூகப் பொது நலன்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு கலந்து கொள்ளல் என்ற கருத்தையும் அது கொடுக்கிறது. அந்த தர்மம் பெறுபவனை இழிவுபடுத்தாமலும், அவனது தன்மான உணர்வைப் பாதிக்காமலும் அமையும்போது நல்ல பயனைக் கொடுக்கிறது. அத்தோடு தனிமனிதனின் இரக்கத்தால் எழும் பிச்சை என்ற அமைப்பை அது பெறாது சமூகக் கூட்டுப் பராமரிப்பு என்ற கொள்கை மீது அமையும்போது அது கட்டாய தர்மம் என்ற செல்வத்திற்கான வரி என்ற அமைப்பைப் பெறுகிறது. இவ்வாறு தர்மம் என்பது கொள்கைக் கட்டமைப்பு வடிவைப் பெறும் போது அது வளர்கிறது; சமூகத்தையும் வளர்க்கிறது.

இதற்கு நேர் எதிராக மனித தேவைகளை இலாப நோக்கில் பயன்படுத்திக் கொள்ள முனைகிறது வட்டி. அப்போது கருணை, அனுதாபம், இரக்கம் என்ற உயர் பெறுமானங்கள் சமூகத்திலிருந்து விடை பெறுகின்றன. சுய நலம், இலாப நோக்கு, சுரண்டல் என்பவையே எஞ்சுகின்றன.

வட்டி ஒரு சிலரது கையில் செல்வம் குவியவும் காரணமாக அமைகிறது. விளைவாக வறுமை மேலும், மேலும் வலுப்பெறுகிறது. சமூக, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு பாரியதாக அமைகிறது. இது பொறாமை, குரோதம் என்பவற்றை வளர்க்கவே உதவுகிறது.

சர்வதேச ரீதியாக மேற்கு, கிழக்கு நாடுகளுக்கிடையே உள்ள பாரிய பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வையும், வட்டியென்ற அமைப்பு மேலும் அவ்விடை வெளியைக் கூட்டுவதையும் காண்கிறோம்.

வட்டி, முழுமையான இலாப நோக்கு என்ற இரு அடிப்படைகள் மீது பிரதானமாக எழுந்த சர்வதேச ரீதியான முதலாளித்துவ திறந்த சந்தைப் பொருளாதார அமைப்பு குறிப்பிட்ட சிலரின் கைகளில் உலக செல்வம் குவிவதற்கே வழிவகுக்கிறது. இடைக்கிடை இந்த பொருளாதார ஒட்டத்தின் காரணமாக சர்வதேச பொருளாதார மந்த நிலை தோன்றுவதையும் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு வட்டி சமூக, தேசிய, சர்வதேச வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் பாதகங்கள் பாரியவை. எனவேதான் வட்டி அழிவை உண்டாக்கும் என இறைவன் -அல்லாஹ்- விளக்கினான்.

தொடர்ந்து நிராகரிப்பில் வாழ்வோரையும், பாவச் செயல்களில் மூழ்கியுள்ளோரையும் அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை என்று இவ்வசனம் சொல்கிறது. இதனூடாக வட்டி ஒரு பெரும் பாவச் செயல் என்பதையும் அது இறை நிராகரிப்புத் தரத்தை அடைகிறது என்பதையும் அல்லாஹ் உணர்த்துகிறான். மீண்டும் வட்டியென்ற பாவத்தின் பாரதூரத்தையே இவ்வசனத்தின் இத்தொடர் விளக்குகிறது.

அடுத்த வசனம் வட்டியின் மீது எழுந்த சமூக அமைப்புக்கு எதிர் நிலையை விளக்குகிறது:

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ

وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٧٧﴾

இறை நம்பிக்கை கொண்டு, நற்செயல்கள் புரிந்து, தொழுகையை நிலைநாட்டி, ஸகாத்தையும் கொடுத்து வருபவர்களுக்கு அவர்களது இறைவனிடத்தில் அவர்களுக்கான கூலியுண்டு. அவர்களுக்குப் பயம் எதுவும் இல்லை.

அவர்கள் கவலைப்படவும் மாட்டார்கள்.

(வசனம்: 277)

இறை நம்பிக்கை, அதன் விளைவாக வரும் நற்செயல், பின்னர் இறை தொடர்பை பசமையாக வைத்துக் கொள்ள உதவும் தொழுகை, தன்னைத்

தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளவும், சமூக பொருளாதாரக் கூட்டுப் பொறுப்பை வலியுறுத்தும் வகையிலும் அமைந்த ஸகாத் இவையே வட்டியின் அடிப்படையிலான சமூகத்திற்கு பிரதியீடாக அமையும் சமூக ஒழுங்கு.

இங்கு ஸகாத் நிறுவன ஒழுங்கு வட்டி ஒழுங்குக்கு ஒரு பிரதியீடாக அமைகிறது. முழு இஸ்லாமியப் பொருளாதார ஒழுங்கே உண்மையில் வட்டிக்கான முழுமையான பிரதியீடாகும். எனினும் அதில் ஒரு பெரும் பங்கை ஸகாத் நிறுவன ஒழுங்கு வகிக்கிறது. இலாபப் பங்கீட்டின் அடிப்படையில் அமையும் இஸ்லாமிய வங்கியமைப்பும் வட்டிக்குப் பிரதியீடான பொருளாதார நிறுவனமாகப் படிப்படியாக மாறிவருகிறது எனினும் முழு விளைவும் இவ்வசனம் சொல்லும் வகையிலான முழு இஸ்லாமியப் பிரயோகத்திலேயே தங்கியுள்ளது.

முன்னைய வசனத்தில் இறை நிராகரிப்பாளனையும், பெரும் பாவச் செயல்களில் மூழ்கியிருப்பவனையும் அல்லாஹ் விரும்புவதில்லை என ஸூரா கூறியது; வட்டி என்ற கருத்துப் பின்னணியிலேயே அதனை அவ்வசனம் கூறியது. இப்போது அதே கருத்துத் தொடரில் நம்பிக்கையும் நற்செயலும் அத்தகைய உலகிலிருந்து மனிதனை மீள் செய்யும். அப்படியானவர் வட்டியின் பக்கம் திரும்ப மாட்டார் என உணர்த்துகிறது.

இறுதியில் இத்தகையோருக்குப் பயமிருக்காது; கவலையிருக்காது; மனநிம்மதியும், அமைதியும் பெற்று இவர்கள் வாழ்வார்; அல்லாஹ்விடம் எல்லா விதமான கூலியையும் இவர்கள் பெற்றுக் கொள்வார் என விளக்குகிறது.

வட்டி தடை செய்யப்படுகிறது என்ற கருத்தும் அக்குற்றத்தின் பாரதாரமும் அதற்கான காரணங்களோடு விளக்கியாயிற்று. எனவே, வட்டியை மொத்தமாக விட்டுவிடுங்கள் என இறை நம்பிக்கையாளர்களை விளித்து அடுத்த இரு வசனங்களும் கூறுகின்றன:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا

بِحَرْبٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِن تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلُمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٩﴾

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவர்களாக இருங்கள். நீங்கள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாயின் வட்டியில் எஞ்சியவற்றை விட்டு விடுங்கள். அவ்வாறு நீங்கள் செய்யாவிடின் அல்லாஹ்விடமிருந்தும், அவனது தூதரிடமிருந்தும் போர்ப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு விட்டது என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பாவ மன்னிப்புக் கோரி மீண்டுவிட்டால் உங்களது மூலதனம் உங்களுக்கே உரியது. நீங்கள் அநீதி இழைக்கக் கூடாது. உங்கள் மீது அநீதி இழைக்கப்படவும் கூடாது.

(வசனங்கள்: 278, 279)

இறை நம்பிக்கையாளர்களே என விளித்து, இறைவன் பற்றிய பய உணர்வு கொள்ளுங்கள் எனவும் கூறி எஞ்சியிருக்கும் அதாவது இனிமேல் உங்களுக்கு வரவிருக்கும் வட்டியை விட்டுவிடுங்கள் என இவ்வசனம் கூறுகிறது. அவ்வாறு கூறும்போது 'நீங்கள் இறை நம்பிக்கையாளர்களாயின்' என இறை நம்பிக்கையை வட்டியை விடுவதற்கான நிபந்தனையாக ஆக்கிச் சொல்கிறது. உண்மையான நம்பிக்கை கொண்டவன், பலமான பூரண நம்பிக்கை கொண்டவன் என்பதுவே இதன் பொருளாகும். இறை நம்பிக்கையைச் சொல்லி விளித்து இறைபய உணர்வு -தக்வா- பற்றிச் சொல்லி, இறை நம்பிக்கையை நிபந்தனையாக்கி வட்டியை விட்டுவிடுங்கள் என்று கூறும்போது குறிப்பிட்ட குற்றச் செயலின் பாரதாரத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இது இங்கு தரப்பட்ட முதலாம் வசனம்.

அடுத்த வசனம் அதனை விடவும் பல படிகள் மேல் செல்கிறது. வட்டியை விடாமை அல்லாஹ்வோடும், அவனது தூதரோடும் போர் புரியும் நிலையை ஏற்படுத்துகிறது எனக் கூறுகிறது. இது மிகப் பாரதாரமான பிரயோகம். அல் குர்ஆனில் இறை நிராகரிப்புக்கெதிராகவே அல்லாஹ் போர்ப் பிரகடனம் செய்வதைக் காண்கிறோம். அல் குர்ஆனில் இந்த ஒரேயொரு முறைதான் ஒரு குறிப்பிட்ட குற்றச் செயலுக்கு இப்படியான பாரதாரமான பிரயோகமொன்றைக் காண்கிறோம். அவ்வளவு தூரம் பயங்கரமான குற்றச் செயல் என அல் குர்ஆன் இதனைக் கருதுகிறது என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

இறைவனதும், இறை தூதரதும் போர்ப் பிரகடனத்தைப் பெற்ற ஒரு சமூகம் ஒரு போதும் அமைதியுடனும், நிம்மதியுடனும் வாழ்வது சாத்தியமில்லை. அந்த வகையில் வட்டியை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகம் அந்த நிலையில்தான் வாழும் என்ற உண்மையை இதன் மூலம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

பாவ மன்னிப்புக் கேட்டு வட்டி சிந்தனையிலிருந்து மீண்டுவிட்டால் கொடுத்த முதலை மட்டுமே திருப்பிப் பெற வேண்டும். மேலதிகமாகப் பெற்றால் கடன் பெற்றவருக்குச் செய்யும் அநியாயமாக அது அமைகிறது. வட்டி இந்த வகையில் ஓர் அநியாயம் என்பது தெளிவு.

வட்டியென்பதன் பொருளே இதுதான். கடனின்போது கொடுத்த முதலை விட மேலதிகமாக ஒரு தொகையை நிபந்தனையிட்டுப் பெறுவதே வட்டியாகும்.

கடன் கொடுத்தவர் தான் கொடுத்த தொகையை அப்படியே முழுமையாகப் பெற வேண்டும். அதில் குறைவு ஏற்படின் அது கடன் பெற்றவன் செய்யும் அநியாயமாகும். இவ்வாறு கடன் கொடுத்தவனும் அநியாயமிழைக்கப்பட்டு விடக் கூடாது என இவ்வசனம் விளக்குகிறது. குறிப்பிட்ட ஒரு திகதியில் கடனைத் திருப்பித் தருவதாகச் சொல்லி வசதியிருந்தும் பல முறை அதனை

பிற்போட்டு வருவதுவும் கடன் கொடுத்தோனுக்குச் செய்யும் அநியாயமாகும் என்ற கருத்தையும் இங்கு விளங்க முடியும். இப்போது அவ்வசனத்தை கவனமாக நோக்குவோம்:

நீங்கள் பாவ மன்னிப்புக் கோரி மீண்டுவிட்டால் உங்களது மூலதனம் உங்களுக்கே உரியது. நீங்கள் அநீதி இழைக்கக் கூடாது. உங்கள் மீது அநீதி இழைக்கப்படவும் கூடாது.

(வசனம்: 279)

கடன் கொடுத்தவனோ, பெற்றவனோ அநியாயமிழைக்கப்படக் கூடாது என முன்னைய வசனம் கூறியது. அவ்வாறு அநியாயமிழைத்தலில் ஒன்றுதான் கடன் பெற்றவன் வசதியிருந்தும் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்காது பிற்போடுவதாகும் என அங்கே பார்த்தோம். அடுத்த வசனம் கடன் பட்டவனுக்கு பிற்போடல் என்ற அப்படியொரு சலுகை கொடுக்கப்பட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் பற்றிப் பேசுகிறது:

وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾

கடன் பெற்றவர் கஷ்டத்தில் இருந்தால், வசதி ஏற்படும் வரையில் பிற்போட வேண்டும். நீங்கள் அறிந்திருந்தால் தருமம் செய்து விடுவது உங்களுக்குச் சிறந்ததாகும்.

(வசனம்: 280)

கடன் பெற்றவன் கடனைக் கட்டிக் கொள்ள வசதியின்றி கடனைக் கட்ட வேண்டிய தவணையின்போது கஷ்டப்படுகிறானாயின் அவனுக்கு வசதியான சந்தர்ப்பம் வரும் வரையில் கடனைக் கட்டும் திகதியைப் பிற்போடுமாறு இவ்வசனம் கூறுகிறது.

அதாவது இஸ்லாத்தைப் பொறுத்தவரையில் கடன்பட்டவனை, கடன் கொடுத்தவனோ, நீதி மன்றமோ அவனது நிலையைக் கவனத்திற் கொள்ளாது விரட்டித் திரிவதில்லை. அத்தோடு கடன் பட்டவனை அந்த நிலையில் முஸ்லிம் சமூகம் விட்டுவிடுவதுவுமில்லை. ஸகாத் பெற தகுதியுள்ளவர்களில் ஒருவனாக அவனை அது ஆக்குகிறது. இவ்வசனம் கடன் கொடுத்தவனிடம் அதனை தர்ம் மாக விட்டுவிடுமாறும் வேண்டுகிறது. உண்மையான அறிவிருப்பின் இவ்வாறு தர்ம்ம் செய்தல் சிறந்ததே எனக் கடன் கொடுத்தவன் விளங்கிக் கொள்வான் என்றும் அது கூறுகிறது. கடன் கொடுத்தவர் இவ்வாறு தர்ம்ம் செய்வதன் மூலம் ஒரு குடும்பத்தையே காப்பாற்றியவராகிறார். கடன் பட்டவரின் மனப் பாரத்தை இறக்கிவிட்டவராகவும் ஆகிறார். இத்தகைய செயல்கள் இறைவனிடம் மிகப் பெரும் நன்மைகளைத் தேடித் தரும் செயல்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதன் உண்மைப் பெறுமதி மறுமை நாளிலேயே நன்கு தெளிவாகும்.

இவ்வாறு கடனை தர்மம் செய்து விடல் கட்டாயமற்றதொரு நற்செயல் -ஸுன்னா- என்பதுவே அனைத்து இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களினதும் கருத்தாகும். கடனை உரிய தவணையில் திருப்பிக் கட்டக் கஷ்டப்படுபவருக்கு காலத்தை நீட்டிக் கொடுப்பது கட்டாயக் கடமை என்பது சில இமாம்களது கருத்தாகும். எனினும் பெரும்பாலான இமாம்கள் இது கட்டாயமற்ற நற்செயல் -ஸுன்னா- என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.¹

வட்டி பற்றிய இப்பகுதியை கீழ்வரும் வசனம் முடித்து வைக்கிறது:

وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٨١﴾

அல்லாஹ்விடம் மீள் கொண்டு செல்லப்படும் நாளைப் பயந்து கொள்ளுங்கள். பின்னர் அனைத்து ஆன்மாக்களுக்கும் அவை சம்பாதித்ததற்கான முழுமையான கூலி வழங்கப்படும். அவர்கள் அநீதி இழைக்கப்பட மாட்டார்கள்.

(வசனம்: 281)

மனிதனின் உண்மையான வாழ்வு மறு உலக வாழ்வே. இது தற்காலிக உலகு; சோதனைக் காலம். மனிதன் இறைவனிடம் மீளக் கொண்டு செல்லப்படும் நாள் அது. அந்த மறு உலக வாழ்வுக்கு அழிவு கிடையாது; அது நிரந்தர வாழ்வு. அங்குதான் செயல்களுக்கான உண்மையான முழுமையான கூலியைப் பெற முடியும். இந்த வகையில் அந்த வாழ்வு பற்றி முழு ஈடுபாடு காட்டவே ஒரு முஸ்லிமின் இயல்பான போக்காக இருக்க வேண்டும். அது பற்றிய பய உணர்வு எப்போதும் அவனிடம் இருக்க வேண்டும். அந்நிலையில் வட்டி போன்ற பெரும் பாவங்களிலிருந்து விலகி வாழ்வதில் அவன் முனைப்புடன் செயற்படுவான்.

இந்த வசனம் அல் குர்ஆனில் இறுதியாக இறங்கிய வசனம் என பல அறிவிப்புகள் உள்ளன. வேறு சில அறிவிப்புகள் வட்டி பற்றிய வசனங்கள் இறுதியாக இறங்கின என்றும் சொல்கின்றன. பொதுவாக இவ்வசனங்கள் அனைத்தும் ஒரே தொடரில் இறங்கியிருக்க வேண்டும். அந்தவகையில் இவை அல் குர்ஆனில் இறுதியாக இறங்கிய வசனங்கள் எனக் கொள்வது பொருத்தமானது.²

வட்டி சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருந்த ஜீமை. எனவே, அது இறுதியாகத் தடை செய்யப்படும் சட்டமாயிற்று. தொடர்ந்து அல் குர்ஆன் மனித

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-73

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-562

2. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-74

உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-338

செயலின் நிரந்தரத்தன்மை பற்றிப் பேசுகிறது. அதுவும் அல் குர்ஆனின் முடிவு வசனமாக இருக்க பொருத்தமாகவே உள்ளது. எந்த செயலும் நஷ்டமடைவதில்லை என்ற உறுதியோடு நற்செயல் புரியுங்கள். எந்தச் செயலும் இறை கண்களிலிருந்து தப்புவதில்லை; மறுமையின் விசாரணைக்கு உட்படாமல் போவதில்லை என்ற எண்ணத்தோடு பாவச் செயல்களைவிட்டுத் தவிர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்று இந்த வசனம் இறுதியாகச் சொல்லி நிறுத்திக் கொள்கிறது. நிரந்தர வாழ்வு குறித்தும், அந்நாளின் யதார்த்தம் பற்றியும் இறுதியாக ஞாபக மூட்டல் எவ்வளவு பொருத்தமானது!

கடனே வட்டி என்ற செயற்பாட்டின் வழி. முன்னைய வசனத்தில் உரிய காலத்தில் கடனைக் கட்ட முடியாமல் போனால் கடன் கட்டும் தவணையைப் பிற்போட்டுச் சலுகை கொடுக்குமாறு அல்லாஹ் பணித்தான். இப்போது இக்கடன் கொடுப்பனவுகள் மிகச் சீராக நடப்பதற்கான ஒழுங்குகளை அடுத்து வரும் வசனம் சொல்கின்றது. அல் குர்ஆனிலேயே மிக நீண்ட கடன் பற்றிய இவ்வசனம் கடனின் பல்வேறு அம்சங்களை விளக்குகிறது:

يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَلْيَكْتُب بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِن كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمْلِهُ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِن لَّمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشَّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَلَا يَأْبَ الشَّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَن يَكْتُبُوهُ صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ أَجَلِهِ ذَٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمٌ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَن تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا تَكْتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَ كَاتِبٌ وَلَا شَهِيدٌ وَإِن تَفَعَّلُوا فِئَاهُ ۗ فُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيَعْلَمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٥٧﴾

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! குறிப்பிட்ட தொகு தவணையை நிர்ணயித்து நீங்கள் கடன் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டால் அதனை எழுதி வையுங்கள். உங்களிடையே ஒரு எழுத்தர் நீதியுடன் எழுதட்டும். அல்லாஹ் கற்றுத் தந்தவாறு எழுத எழுதும் அறிவுள்ளவர் மறுக்கக் கூடாது. அவர் எழுதட்டும். கடன் செலுத்தும் பொறுப்புள்ளவர் வாசகம் சொல்லட்டும். தனது இறைவனாகிய

அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவராக அவர் இருக்கட்டும். அதிலிருந்து எதனையும் அவர் குறைத்து விட வேண்டாம். கடன் செலுத்தும் பொறுப்புள்ளவர் அறிவற்றவராகவோ அல்லது பலவீனராகவோ அல்லது எழுத வாசகம் சொல்ல முடியாதவராகவோ இருந்தால் அவரது பொறுப்புதாரர் நீதியான முறையில் வாசகம் சொல்லட்டும். உங்களில் இரு ஆண்களை சாட்சிகளாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இரு ஆண்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால், சாட்சிகளில் நீங்கள் திருப்தியுடன் அங்கீகரிக்கும் ஒரு ஆணையும், இரு பெண்களையும் சாட்சிகளாகக் கொள்ளுங்கள். அவர்களில் ஒருத்தி தவறினால், அடுத்த பெண் நினைவூட்டுவாள் என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடாகும். சாட்சியாளர்கள் அழைக்கப்படும்போது மறுக்கக் கூடாது. சிறியதாயினும் சரி பெரியதாயினும் சரி தவணை குறிப்பிட்டு எழுதுவதில் சலிப்படையாதீர்கள். அதுவே அல்லாஹ்விடத்தில் மிக நீதியானதும், சாட்சியத்தை மிகச் சீராக அமைக்கக் கூடியதுவும், நீங்கள் சந்தேகப்படாதிருக்க மிகப் பொருத்தமான வழிமுறையுமாகும். ஆனால், நீங்கள் உங்களிடையே நடாத்திச் செல்லும் உடனடி பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களாயின் அவற்றை எழுதி வைக்காதிருத்தல் உங்கள் மீதான குற்றமாகக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டால் சாட்சி வைபுங்கள். சாட்சியாளரோ, எழுத்தரோ தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது. அவ்வாறு நீங்கள் செய்யின் அது பெரும் பாவகாரியமாகும். அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவர்களாக இருங்கள். அவன் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறான். அல்லாஹ் அனைத்தையும் ஆழ்ந்தறிந்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 282)

கடனோடு சம்பந்தப்படும் பல்வேறு அம்சங்களை விளக்கும் இவ்வாச கத்தினுள்ளே பல வசனங்களை அவதானிக்க முடிகிறது. அவ்வசனங்களை ஒவ்வொன்றாக நோக்குவோம்:

இறை நம்பிக்கையாளர்களே! குறிப்பிட்டதொரு தவணையை நிர்ணயித்து நீங்கள் கடன் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டால் அதனை எழுதி வைபுங்கள்...

(வசனம்: 282)

இவ்வசனம் இரு கருத்துக்களைக் கொடுக்க முடியும். ஒன்று குறிப்பிட்டதொரு பணத் தொகையை கடனாகக் கொடுத்தல், பெறுதல். இரண்டாவது கடன் வடிவில் அமையும் கொடுக்கல், வாங்கல்கள். இந்தவகையிலேயே இப்பனு அப்பால் (ரழி) 'ஸலம்' என்ற கொடுக்கல் வாங்கல் முறையையும் இவ்வசனம் குறிக்கிறது என்றார். இக்கருத்துப் பின்னணியில் கடன் வடிவில் அமையும் மூன்று ஒப்பந்தங்களை இங்கு உதாரணமாகத் தர முடியும்:

1. பார்க்க: உம்தா அல் தப்லீர் - தப்லீர் இப்பனு கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-339
தப்லீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்பனு ஆஷூர்: வா-2 பக்-565

1. ஸலம்: முற்கூட்டி அளிக்கப்படும் விலைக்கு நாணயம், நம்பிக்கைத் தகைமை மீதமையும் வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு பொருளை விற்றலுக்கான ஒப்பந்தம். இங்கு பணம் உடனே கொடுக்கப்படுகிறது. பொருள் குறிப்பிட்ட தவணையின் பின் கொடுக்கப்படும்.
2. அல் இஸ்திஸ்னாஉ: குறிப்பிட்ட வரையறைகளுக்கேற்ப உழைப்பு ஷரத்தாக இடப்பட்டு நாணயம், நம்பிக்கைத் தகைமைமீதமையும் விற்பனைப் பொருளுக்கான ஒப்பந்தம்.

இங்கு உடன் பணமும் கொடுக்கப்படவில்லை. பொருளும் கொடுக்கப்படவில்லை. பொருள் குறிப்பிட்ட காலப்பிரிவில் கையளிக்கப்படுவதாக இங்கு ஒப்பந்தம் செய்யப்படுகிறது.

3. தக்ஸீத்: வாடகைக் கொடுப்பனவு அடிப்படையிலான கொள்வனவு விற்பனை ஒப்பந்தம்.

பொருளை உடனடியாகக் கொள்வனவு செய்துவிட்டு குறிப்பிட்ட காலத்தில் படிப்படியாக அதற்கான விலையை செலுத்தி முடித்தலே இவ்வொப்பந்தமாகும்.

இம்மூன்று ஒப்பந்தங்களிலும் கடன் செயற்பாடு தெளிவாகத் தெரிகிறது. எனவே, கடன் கொடுக்கல் வாங்கல் என வசனம் அமைந்திருப்பதால் கடன் வாடிவில் வரும் எல்லா வகை ஒப்பந்தங்களையும் இது குறிக்க முடியும்.

...உங்களிடையே ஒரு எழுத்தர் நீதியுடன் எழுத்தட்டும்...

(வசனம்: 282)

கடன் கொடுத்தவர் பக்கமோ, கடன் பெற்றவர் பக்கமோ சாராது நீதியுடன் நின்று கடன் ஒப்பந்தத்தை அவர் எழுத வேண்டும். நீதியுடன் எழுத வேண்டுமாயின் இக்குறிப்பிட்ட ஒப்பந்தம் பற்றிய அறிவு இருக்க வேண்டுமென்பது தெளிவு. இங்கு கடன் பட்டவர், கடன் கொடுத்தவர் இருவரும் அல்லாமல் மூன்றாம் நபர் ஒருவரை அல் குர்ஆன் எழுதுமாறு கேட்டமை கவனத்திற்குரியது.

...அல்லாஹ் கற்றுத் தந்தவாறு எழுத, எழுதும் அறிவுள்ளவர் மறுக்கக் கூடாது...

(வசனம்: 282)

கடன் கொடுப்பனவுகள் பற்றி எழுதும் அறிவுள்ளவர் அல்லாஹ் அவருக்கு அடிப்படையில் கற்றுத் தந்தவன் என்றவகையில் எழுத மறுக்கக் கூடாது.

எழுதத் தெரிந்த எல்லோருமே எழுத முடியுமென்று இங்கு விளங்கிக் கொள்ளக் கூடாது. ஏனெனில் இது உண்மையில் கடன் பற்றிய தீர்வு. அந்தவகையில்

இச்சட்டம் சம்பந்தமான அறிவுள்ளவரே எழுத வேண்டும். எனவே, எமது காலத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு வழக்கறிஞர் முன்னிலையில் எழுதுவதே மிகவும் பொருத்தமானது.¹

...அவர் எழுதட்டும். கடன் செலுத்தும் பொறுப்புள்ளவர் வாசகம் சொல்லட்டும். தனது இறைவனாகிய அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவராக அவர் இருக்கட்டும். அதிலிருந்து எதனையும் அவர் குறைத்து விட வேண்டாம்...

(வசனம்: 282)

கடன் ஒப்பந்தத்தில் பலவீனத் தரப்பு கடன் பெற்றவராவார். எனவே, அவர்தான் ஒப்பந்தத்திற்கான வாசகங்களைச் சொல்ல வேண்டும். எனினும் தனது இரட்சகன் அல்லாஹ்வைப் பயந்தவராக குறைவெதுவும் செய்யாது நீதியுடன் அவர் வாசகம் சொல்ல வேண்டும்.

...கடன் செலுத்தும் பொறுப்புள்ளவர் அறிவற்றவராகவோ அல்லது பலவீனராகவோ அல்லது எழுத வாசகம் சொல்ல முடியாதவராகவோ இருந்தால் அவரது பொறுப்புதாரர் நீதியான முறையில் வாசகம் சொல்லட்டும்...

(வசனம்: 282)

கடன் பட்டவர் வாசகம் சொல்ல தகுதியற்றவராக இருப்பின் அவரது பொறுப்புதாரர் அவரது இடத்திற்கு வருவார். அப்பொறுப்புதாரர் வாசகம் சொல்லும்போது நீதியுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் எனவும் இவ்வசனம் வலியுறுத்துகிறது. மேலும் வாசகம் சொல்லத் தகுதியின்மையை மூன்று பிரயோகங்களுடாக இவ்வசனம் விளக்குகின்றது. ஒன்று அறிவுத் தகுதியற்றிருத்தல். அதாவது விஷயத் தெளிவற்றவராகவோ, அல்லது இயல்பிலேயே அறிவு மட்டத்தில் மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவராகவோ இருத்தல் என்ற நிலைகளை இது குறிக்கிறது. அடுத்து பலவீனமாக இருத்தல். பலவீனம் என்பது வயதுக்கு வராத சிறுபராயத்தைக் குறிக்க முடியும். மிகவும் வயது சென்ற முதுமை நிலையையும் குறிக்க முடியும். மூன்றாவது வாசகம் சொல்ல முடியாதவர் என்பது வாய் பேச முடியாதவர், எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவர் என்ற இருவரையும் குறிக்க முடியும்.²

...உங்களில் இரு ஆண்களை சாட்சிகளாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இரு ஆண்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால், சாட்சிகளில் நீங்கள் திருப்தியுடன் அங்கீகரிக்கும் ஒரு ஆணையும், இரு பெண்களையும் சாட்சிகளாகக் கொள்ளுங்கள். அவர்களில் ஒருத்தி தவறினால், அடுத்த பெண் நினைவூட்டுவாள் என்பதற்காகவே இந்த ஏற்பாடாகும்...

(வசனம்: 282)

1. பார்க்க: தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-85

2. தப்ஸீர் அல் மனார் - இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-96

கடன் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் எழுதியதோடு மட்டும் நிற்காமல் சாட்சியா கவும் இருவரைக் கொண்டுவர வேண்டும் என இவ்வசனம் சொல்கிறது. அந்தச் சாட்சிகள் இரு ஆண்களாக இருக்க முடியும். அவ்வாறில்லாத போது ஒரு ஆணையும் இரண்டு பெண்களையும் சாட்சிகளாகக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு சாட்சிகளாகக் கொள்ளும்போது சாட்சிகளாக இருக்க அவர்கள் தகுதிதான் என்ற திருப்தி உங்களுக்கு இருக்க வேண்டும் எனவும் இவ்வசனம் சொல்கிறது.

ஒரு ஆணுக்கு பதிலாக இரண்டு பெண்கள் ஏன் என்பதை விளக்கும்போது அல் குர்ஆன் ஒரு பெண் மறந்து விட அடுத்த பெண் ஞாபகமூட்டலாம் என்பதற்கான ஏற்பாடு இது எனக் கூறியது. இவ்வசனத்திற்கு விளக்கம் சொன்ன பல அல் குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் பெண் அறிவுப் பலவீனமானவர் என்ற கருத்தை நிறுவ முற்பட்டனர். பலரும் ஆணின் சம தரத்தில் பெண்ணை வைக்க முடியாது என்று விளக்கம் கொடுத்தனர்.

இஸ்லாத்தை விமர்சிக்க முற்படுவோர் இஸ்லாம் பெண்ணுக்கு உரிய அந்தஸ்தைக் கொடுப்பதில்லை; விளைவாக அவர்களுக்கான உரிமைகளைக் கொடுக்கவில்லை என்பர். அதற்கு இத்தகைய வசனங்கள் அவர்களுக்கு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை ஆக்கிக் கொடுக்கின்றன.

இந்த வசனத்தின் உண்மை நிலை என்ன என்பதை இமாம் ரஃபீத் ரிளா விளக்கும்போது பெண்கள் பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் பங்கு கொள்ளல் மிகக் குறைவு என்பதால் அப்பகுதியில் அவர்கள் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டுவ தில்லை. எனவே, இப்பகுதியில் அவர்களுக்கு மறதி வர நியாயமுள்ளது. இந்த வகையிலேயே இந்த ஒழுங்கை அல்லாஹ் வகுத்தான் என்று கூறுகிறார். இதுவே இவ்வசனத்திற்கான மிகப் பொருத்தமான விளக்கம். ஆணுக்கும், பெண்ணு மிடையே அறிவு ஏற்றத்தாழ்வு என்பதுவோ, இயல்பாகவே பெண் ஆணைவிடத் தாழ்ந்தவர் என்பதுவோ நியாயமான கருத்துக்களல்ல. எனவே, இவ்வசனத்தை விளக்க அப்போக்கைக் கடைப்பிடிப்பது மிகத் தவறானதாகும். அல் குர்ஆன் இறங்கிய போதிருந்த பெண்களின் நிலை, அவள் வாழ்ந்த சூழல் என்பனவே இவ்வசனத்தின் பின்னணிக் காரணம். இக்கருத்தை விளக்கி இஸ்லாமிய சட்டத் துறை வல்லுனரும், சிந்தனையாளருமான கலாநிதி தாஹா ஜாபிர் அலவானி எழுதியுள்ளார். அதன் சில பகுதிகளை இவ்விடயத்தின் முக்கியத்துவம் கருதி கீழே தருகிறோம்:

“அன்றைய சமூக அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டில் நிதி தொடர்பான கொடுக்கல் வாங்கல்களில் தகுதியான சாட்சிகளாக இருப்பதிலோ, சாட்சியம் அளிப்பவர்களாக இருப்பதிலோ பெண்களின் அறிவாற்றலில் வேறுபாடு காணப்பட்டமையை இந்த வசனம் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

இந்த வார்த்தை அமைப்பானது பொதுப்பட கொடுக்கல் வாங்கல்கள் அக்காலத்திய பெண்களின் ஈடுபாட்டிற்குரிய விஷயமல்ல என்பதை உணர்த்துகின்றது. இது குறிக்கும் மற்றொரு விஷயம் தேவையாயின் நினைவூட்டுவதற்காக இன்னொரு பெண்ணின் துணையைக் கோருவது ஏற்கத்தக்கதேயாயினும் உண்மையில் ஒரு பெண்தான் சாட்சியாயிருப்பார் என்பதாகும். இவ்வாறு ஒரு பெண்ணின் சாட்சியத்தை உறுதி செய்பவராகவே மற்றப் பெண் அமைகிறார்.

ஆகவே இருவரும் ஒரே தரத்திலுள்ளவர்களல்ல என்பது தெளிவு. ஒரு சாட்சி தான் சாட்சியம் கூறும் விஷயம் பற்றிய போதிய அறிவும், தான் கூறும் சாட்சியம் குறித்த தெளிவும் உள்ளவராகவே இருக்கின்றார். ஆக சட்டவியல் நியதிகளின்படி அவரது சாட்சியம் ஏற்கப்படக் கூடியதே. இரண்டாமவர் முன்னவர் கூறுவதை உறுதி செய்யும் ஒருவராக மட்டுமே விளங்குவார். குர்ஆன் தனக்கேயுரிய நுட்பமான முறையில், இயல்பான அழுத்தமான தீர்மானத்துடன், பெண்களை சமூகத்தில் முழுமையாகப் பங்கேற்கும் உறுப்பினர்களாகத் தரப்படுவதைத் தன் சீர்திருத்தப்பட்டியலில் இடம் பெறச் செய்கிறது. குர்ஆன் அருளப்பட்டு வந்த காலத்தில் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் பெண்களுக்கு இடமில்லாத நிலையிலும், கொடுக்கல் வாங்கல்களில் சாட்சியம் அளிக்கும் ஓர் இடத்தை அவர்களுக்கு அளித்ததன் மூலம், பெண்களும் சமூக நடவடிக்கையில் பங்காளர்களே என்ற கோட்பாட்டிற்கு ஒரு செயல் வடிவத்தை அளித்திருக்கிறது குர்ஆன்:

இரு ஆண்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால், சாட்சிகளில் நீங்கள் திருப்தியுடன் அங்கீகரிக்கும் ஒரு ஆணையும், இரு பெண்களையும் சாட்சிகளாகக் கொள்ளுங்கள்.

சாட்சியாக அங்கீகரிக்கக் கூடியவர்களுள் பெண்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் அவர்கள் பற்றிய மரபு ரீதியான கருத்துக்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவதும் இந்த நடைமுறை அங்கீகாரத்தின் வாயிலாக அவர்களைச் சமூகத்தின் முழுமையான பங்காளர்களாக ஏற்கப்படச் செய்வதும் தான் நோக்கம். இதன் மூலம் பெண்களை தமது சம பங்காளர்களாக ஏற்றுக் கொள்வதில் ஆண்களுக்கு இருக்கக் கூடிய உளவியல் ரீதியான தடைகளை அகற்றி விட முனைகிறது குர்ஆன். தான் அருளப்பட்டக் காலத்திய பெண்களுக்கான சமத்துவத்துக்கு முக்கியம் தருவதையே குர்ஆன் முனைப்பாகக் கொண்டமையால் எண்ணிக்கை ஒரு பொருட்டாக அமையவில்லை. சாட்சியமளித்தல் பற்றிய விவகாரம் கூட ஒரு தீர்வை நோக்கிய வழிமுறையாக, ஆண், பெண் சமத்துவத்தை

நிலைநிறுத்துவதற்கான நடைமுறை வழியாகப் பயன்பட்டது. இங்கு உண்மையில் முக்கியத்துவம் பெறுவது என்னவென்றால் மத ரீதியான அல்லது மறுமை தொடர்பான விஷயங்களில் மட்டுமன்றி, மானிட சமூகம், மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள், மிகக் குறிப்பாக வணிகம் ஆகியவற்றிலும், குர்ஆன் ஆண், பெண் சமத்துவம் பற்றிய கருதுகோளை முன்வைப்பதாகும். அன்றைய காலச் சூழலைப் பொறுத்த மட்டில் இவை அனைத்தும் மாபெரும் முக்கியத்துவம் உடையவை.

.....இதுவரை கண்டவற்றிலிருந்து இந்தக் குறிப்பிட்ட சட்ட நியதிகளின் நோக்கம் ஆண், பெண் சமத்துவம் பற்றிய குர்ஆனியக் கோட்பாட்டை நடைமுறைக்குப் பொருத்தமான ஒரு விதியின் மூலம் வலியுறுத்துவதே எனக் கூற நான் விழைகிறேன். மேலும் இந்தக் கோட்பாட்டின் முழுமையான பொருள் சாட்சியம் கூறுவதற்கும், சட்டவியல் வாக்கு மூலங்களுக்குமே மட்டுப்படுத்தப்படுவதன்று. இதனையொரு உரிமையாகக் கொள்ளலாம்; பொறுப்பாகக் கொள்ளலாம்; சமூக விவகாரங்களில் பங்கேற்றல் எனக் கொள்ளலாம். எவ்வாறு இதனை எடுத்துக் கொண்டாலும் கூட அவற்றுக்கு மாத்திரம் மட்டுப்பட்டதல்ல இது. இதில் காணப்பெறும் சிறப்பம்சம் என்னவென்றால், அத்தகு விஷயங்களில் இரு பெண்களில் பங்களிப்புப் பெறும் முக்கியத்துவமும், அவர்களது இருப்பின் அவசியமுமாகும் ஒருவர் மறந்துவிட்டால் அதனை நினைவூட்டத்தான் மற்றவர் இருந்தாலும் கூட.

எனவே, இப்னு-அல்-அரபியின் வினா வலுவுள்ளதாகவே அமைகின்றது: 'சாட்சி கூறும் பெண்ணுக்கு நினைவூட்ட ஓர் ஆண் இருந்தால் என்ன?' மறந்து போய்விட்ட ஒன்றை நினைவூட்டுவதுதான் அவசியம் எனக் கொள்வதாயின் மறதிக்குள்ளான ஒரு பெண்ணுக்கு நினைவூட்ட ஓர் ஆண் இருந்தலே போதுமானதாகும். எவ்வாறாயினும் சாட்சியம் அளிப்பதில் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இரு பெண்களின் இருப்பை அங்கீகரிப்பதும், உளவியல் ரீதியான சமூகத் தடைகளைத் தகர்ப்பதுமே இங்கு அழுத்தம் பெறுவன. இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுவது எண்ணிக்கையல்ல.

ஒரே வசனத்தின் மூலம் பொருளாதாரம், சட்டவியல், உறவு முறைகள், சமூக அமைப்பு முதலாய பல்வேறு துறைகளிலும் புரட்சிகரமான பெரு மாற்றங்களைக் கொண்டுவர வழியமைத்துக் கொடுத்த குர்ஆனின் அற்புதத்தன்மையின் ஓர் அங்கமாகும் இது.”¹

1. இஸ்லாமிய சட்டவியலில் பெண்கள் - தாஹா ஜாபிர் அலவானி: தமிழில் அப்துல் ஜப்பார் முஹம்மத் ஜூனீர். பக்கங்கள் - 8,14,15,21,22

கடனுக்குச் சாட்சி வைத்தல் சட்ட நீதியாக எந்த இடத்தைப் பெறுகிறது என்பது அடுத்து நாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயமாகும். கடனுக்கு சாட்சி வைத்தல் கட்டாயம் -வாஜிப்- என்பது ஆரம்ப கால சட்ட அறிஞர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் கருத்தாகும். இமாம் அபூ ஹனீபா, மாலிக், ஷாபியீ, அஹ்மத் போன்ற பிற்கால அறிஞர்கள் இதனைக் கட்டாயமற்ற நற்செயல் -ஸுன்னா- என்றனர்.¹

..சாட்சியாளர்கள் அழைக்கப்படும்போது மறுக்கக் கூடாது...

(வசனம்: 282)

சாட்சியாக அழைக்கப்படும்போது அதனை ஏற்றுச் சாட்சியளிப்பது கடமை என்ற கருத்தை இவ்வசனம் விளக்குகிறது. இந்தப் பின்னணியிலேயே பெரும்பாலான இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் இவ்வாறு சாட்சியமளித்தல் கடமை என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர்.²

..சிறியதாயினும் சரி பெரியதாயினும் சரி தவணை குறிப்பிட்டு எழுதுவதில் சலிப்படையாதீர்கள்...

(வசனம்: 282)

கடனை எழுதி வைப்பதில் சலிப்படையாதீர்கள் அது சிறிய கடனாயினும் சரியே என இவ்வசனம் கூறுகிறது. தெளிவாகவே இது கடனை எழுதி வைத்தல் கடமை என்ற கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. பெரும்பாலான சட்ட அறிஞர்கள் இது கடமையற்ற நற்செயல் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இமாம்களான அபூ ஹனீபா, மாலிக், ஷாபியீ, அஹ்மத் போன்றோரும் இக்கருத்தையே கொண்டுள்ளனர். இமாம் ஷஃபி, அதாஉ, இப்றாஹீம் அந்நகயீ போன்றோர் இது கடமையானது என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இமாம் தபரியின் தெரிவும் அதுவேயாகும். கடமை என்ற கருத்தே பலமானது என்பதை இவ்வசனம் தெளிவாகவே காட்டுகிறது. 'சிறிதாயினும்' என சிறிய கடனை முதலில் குறிப்பிட்டமை இக்கருத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது.³

...அதுவே அல்லாஹ்விடத்தில் மிக நீதியானதும், சாட்சியத்தை மிகச் சீராக அமைக்கக் கூடியதுவும், நீங்கள் சந்தேகப்படாதிருக்க மிகப் பொருத்தமான வழிமுறையுமாகும்...

(வசனம்: 282)

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட எழுதி வைத்தலைச் சுட்டிக் காட்டியே இக்கருத்து விளக்கப்படுகிறது எனக் கொள்ளலே பொருத்தம். எழுதி வைத்தல்

1. தப்லீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹ்ரீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-571

2. தப்லீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிஸா: வா-3 பக்-88

3. தப்லீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹ்ரீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-3 பக்-565,566

அல்லாஹ்விடத்தில் நீதியை நிலைநாட்டப் பொருத்தம் எனக் கொள்ளப் படுகிறது. சாட்சி சொல்லல் சீராக அமையவும் எழுத்தில் காணப்படல் உதவியாக அமைகிறது. அத்தோடு சந்தேகங்களையும் அது நீக்குகிறது. இவ்வாறு எழுதி வைத்தலால் உண்டாகும் நன்மைகளை இவ்வசனம் விளக்குவதனுடாக கடனை எழுதி வைத்தல் கடமை என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

...ஆனால், நீங்கள் உங்களிடையே நாத்திச் செல்லும் உடனடி பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களாயின் அவற்றை எழுதி வைக்காதிருத்தல் உங்கள் மீது குற்றமில்லை...

(வசனம்: 282)

உடனடிக் கொடுக்கல் வாங்கல்களை எழுதி வைக்க வேண்டியதில்லை என்று இவ்வசனம் கூறும்போது 'குற்றமில்லை' என்ற பிரயோகத்தைப் பாவித்தமை எழுதி வைத்தல் சிறந்தது என்ற கருத்தைக் காட்டுகிறது. தனது செல்வத்தின் உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ள இது உதவும். நாகரிகமடைந்த சமூகங்களுக்கு மிகப் பொருத்தமான வழிகாட்டல் இது என்பதில் சந்தேகமில்லை. தனிமனித, கம்பனி, சமூக, நாட்டுச் செல்வங்களை திட்டமிட்ட வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்ல இது துணை புரியும். அத்தோடு உடனடிக் கொடுக்கல் வாங்கல்களை எழுதாதிருத்தல் குற்றமில்லை எனக் கூறும்போதே கடனை எழுதி வைத்தல் கடமை என்ற கருத்துப் பெறப்படுகிறது.

...வியாபாரக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் ஈடுபட்டால் சாட்சி வையுங்கள்...

(வசனம்: 282)

இது உடனடிக் கொடுக்கல் வாங்கல்களோடு சம்பந்தப்பட்டது. அத்தகைய கொடுக்கல் வாங்கல்கள் பல்வகைப்பட்டவை. பாரிய விலை கொண்ட கொடுக்கல் வாங்கல்கள் அதிலொரு வகையாகும். அவை வியாபார ஒப்பந்தம் முடிந்ததன் பின்னர் பிரச்சினைகளுக்கு வழிவகுக்க முடியும். இந்நிலையிலேயே சாட்சியின் அவசியம் பற்றி இவ்வசனம் விளக்கியது. இக்கட்டளையைப் பொறுத்தவரையிலும் இது கடமையானது என்ற கருத்தை இப்நாஹீம் அல் நகயி, அதாஉ, ஸயீத் இப்னு அல் முஸய்யப் போன்றோர் கொண்டுள்ளனர். இது கடமையற்ற -ஸுன்னா- என்ற கருத்தை இமாம் அபு ஹனீபா, இமாம் மாலிக், இமாம் ஷாபியீ, இமாம் அஹ்மத் போன்றோர் கொண்டுள்ளனர்.

...சாட்சியாளரோ, எழுத்தரோ தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது...

(வசனம்: 282)

இவ்வசனத்தில் வரும் "தீங்கு விளைவிக்கப்படக் கூடாது" என மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சொல்லின் அரபுப் பதம் 'யுளாரர்' என்பதாகும். 'யுளாரர்' என்ற பிரயோகம் செய்வினை, செயப்பாட்டுவினை என்ற இரு கருத்துக்களையும்

1. தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தரஹீர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-580,581
தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-89

கொடுக்கக் கூடியதாக உள்ளது. சாட்சியாளரோ, எழுத்தரோ எழுதும்போதும், சாட்சி சொல்லும்போதும் கடன் பட்டவருக்கோ, கடன் கொடுத்தருக்கோ தீங்கு விளைவிக்கும் வகையில் நடந்து கொள்ளக் கூடாது என்ற கருத்தை செய்வினையாகக் கொள்ளும்போது இவ்வசனம் கொடுக்கிறது.¹

செய்ப்பாட்டுவினைக் கருத்தைக் கொடுக்கும்போது எழுத்தர் மீதோ, சாட்சியாளர் மீதோ தீங்கு நிகழக் கூடாது என்ற கருத்துப் பெறப்படுகிறது. அவர்களது சொந்த வேலைகள் பாதிக்கப்படல், இத்தகைய வேலைகளில் ஈடுபடும்போது அவர்களது நேரம் அதிகமாகச் செல்லல், தமது கையால் அவர்கள் செலவழிக்க வேண்டியேற்படல் போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அவர்களுக்கு ஏற்படும் சிரமத்திற்கு ஏற்ப குறிப்பிட்டதொரு தொகையை அவர்களுக்குக் கொடுக்குமாறு இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது எனக் கூறினும் பிழையல்ல என்று இமாம் ரஷீத் ரிளா விளக்குகிறார். இமாம் இப்னு ஆஷூர் அரசு இப்பொறுப்பை ஏற்க வேண்டுமெனக் கூறுகிறார்.²

...அவ்வாறு நீங்கள் செய்யின் அது பெரும் பாவகாரியமாகும்...

(வசனம்: 282)

இவ்வாறு நீங்கள் எழுத்தர், சாட்சி என்போருக்கு தீங்கு விளையும் வகையில் நடந்து கொள்ளல் இறைவனுக்குக் கட்டுப்படல் என்ற நிலையை விட்டு வெளியேறியதாகிறது. அதாவது அது ஒரு பாவச் செயலாகிறது என்று இவ்வசனம் உணர்த்துகிறது. இறுதியாக ஒரு பொது உபதேசத்தோடு இவ்வசனம் முடிகிறது.

...அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவர்களாக இருங்கள். அவன் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறான். அல்லாஹ் அனைத்தையும் ஆழ்ந்தறிந்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 282)

அல்லாஹ் கட்டளையிட்ட அனைத்து விடயங்களையும் இறைபய உணர்வோடு அவதானியுங்கள்; நடைமுறைப்படுத்துங்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறான். உங்களது நலன்களுக்கு உங்களது செல்வங்களைச் சீர்படுத்த, உங்களிடையே நெருங்கிய பிணைப்பை ஏற்படுத்த இவ்வாறு பல நோக்கங்களோடு அவன் கற்பிக்கிறான். இவை அனைத்தையும் ஆழ்ந்த அறிவுப் பின்னணியிலிருந்தே அவன் செய்கிறான். நலன்கள் எங்கேயுள்ளது தீங்குகள் எங்கிருந்து வரலாம் போன்ற அனைத்தையும் அறிந்து அவன் வழிகாட்டுகிறான்.

அடுத்த வசனம் கடன் கொடுக்கல் வாங்கலின் இன்னொரு நிலை பற்றி விளக்குகிறது:

1. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-89

2. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-90

தப்ஸீர் அல் தஹ்ரீர் வ அல் தன்வீர் - இமாம் தாஹிர் இப்னு ஆஷூர்: வா-2 பக்-581

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنَ مَقْبُوضَةٌ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي
 أُوْتِمِنَ أَمْنَتَهُ. وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ. وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ رِءَاثِمٌ قَلْبُهُ.
 وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨٣﴾

நீங்கள் பிரயாணத்திலிருந்து உங்களுக்கு எழுத்தர் ஒருவரும் கிடைக்காவிட்டால், ஈட்டுப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டு கொடுக்கல் வாங்கல் செய்து கொள்ளலாம். உங்களில் ஒருவர் அடுத்தவர் மீது நம்பிக்கை வைத்தால், நம்பப்பட்டவர் தம்மிடம் வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைப் பொறுப்பை பூரணமாக நிறைவு செய்ய வேண்டும். தனது இரட்சகனான அல்லாஹ் பற்றிய பய உணர்வு கொண்டவராக அவர் இருக்கட்டும். நீங்கள் சாட்சியத்தை மறைக்க வேண்டாம். யார் அதனை மறைக்கிறாரோ அவரது உள்ளம் பாவத்துக்குள்ளாகிறது. நீங்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ் நன்கு அறிந்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 283)

இவ்வசனம் அக்கால கொடுக்கல் வாங்கல் பின்னணியைக் கொண்டதாகும். எழுத்தறிவு குறைவாக இருந்த அக்காலப் பிரிவில் பிரயாணத்தின்போது எழுத்தர் ஒருவரைப் பெற்றுக் கொள்ளல் கடினம். இந்தவகையில் எழுதுவதற்குப் பதிலாக ஈட்டுப் பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என இவ்வசனம் கூறுகிறது. எனவே, இது பிரயாணத்தின்போது அக்காலப்பிரிவு சூழ்நிலையைக் கருத்திற் கொண்டு கொடுக்கப்பட்ட சலுகையாகும். ஆனால் சூழல் மாறிவிட்ட நிலையில் ஈடு வைத்தல் என்பது பிரயாணம், பிரயாணம் அல்லாத எப்போதும் ஆகுமான ஒரு செயற்பாடு என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும்.

பிரயாணத்தின்போது எழுத்தர் இல்லாமையால் ஈடு வைத்தல் என்ற செயற்பாடு உருவாகிறது என்று இவ்வசனம் கூறுகிறது. எனவே, பிரயாணம் அல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் கடனை எழுதி வைத்தல் கடமை என்பது உறுதியாகிறது.

தொடர்ந்து வசனம் கீழ்வரும் விளக்கங்களைத் தருகிறது:

பிரயாணத்திலிருந்து மீண்டுவிட்டால் ஒவ்வொருவரும் அவரவரது நம்பிக்கைப் பொறுப்பை நிறைவு செய்ய வேண்டும். கடன் பெற்றவர் அவரது கடன் பொறுப்பு, கடன் கொடுத்தவர் தான் பெற்ற ஈட்டுப் பொருள் என்ற நம்பிக்கைப் பொறுப்பு என்பவற்றை நிறைவு செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தையே அடுத்து வசனம் விளக்குகிறது. இறைபய உணர்வுடன் நடந்து கொள்ளல் இவ்விடத்தில் அடிப்படையானதாகும்.

நீங்கள் சாட்சியத்தை மறைக்க வேண்டாம். யார் அதனை மறைக்கிறாரோ அவரது உள்ளம் பாவத்துக்குள்ளாகிறது. நீங்கள் செய்பவற்றை அல்லாஹ் நன்கு அறிந்தவனாக உள்ளான். (வசனம்: 283)

சாட்சி தனது சாட்சியத்தை மறைக்கக் கூடாது என அடுத்து இவ்வசனம் விளக்குகிறது. அவ்வாறு மறைத்தல் உள்ளம் செய்யும் பாவமாகும் எனவும் வசனம் கூறுகிறது. ஏனெனில் சான்று என்பது உள்ளத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. அதனைச் சொல்லாதுவிடல் உள்ளம் மறைத்து வைத்துச் செய்யும் குற்றமாகும்.

இந்த வசனத்தை குர்ஆன் "நீங்கள் செய்வற்றை அல்லாஹ் நன்கு அறிந்த வனாக உள்ளான்." என முடிக்கிறது. இறைவன் -அல்லாஹ்- மனிதன் செய்வற்றை நன்கறிந்தவன் என்ற உணர்வே மனிதனை உரிய முறையில் உலக இலாப, நட்டங்களைக் கவனத்திற் கொள்ளாது செயற்பட வைக்கிறது. கடன் ஈடு வைத்தல் என்ற நடவடிக்கைகளும் இக்கருத்தினுள்ளே அடங்கும் என்பது தெளிவு.

கடன் என்ற ஒரு பணக் கொடுக்கல் வாங்கலை எவ்வளவு தூரம் நுணுக்கமாக அல் குர்ஆன் இங்கே விளக்கியது என்பதைப் பார்த்தோம். எழுதி வைத்தல், எழுதும் முறை, சாட்சி வைத்தல், சாட்சியோ எழுத்தரோ தீங்கிழைக்கப்படாதிருத்தல், பிரயாணத்தின்போது எழுத்தர் கிடைக்காவிட்டால் ஈடு வைத்தல் போன்ற இவ்வளவையும் விளக்கி அடிக்கடி இறைவனை நினைவூட்டி நீதியை வலியுறுத்தி இவ்வசனம் கூறி வந்தது.

சாதாரண பார்வையில் இது ஒரு வணக்கவழிபாடல்ல. ஆனால் நோன்பு, ஹஜ் போன்ற வணக்கவழிபாடுகள், தலாக், இத்தா போன்ற குடும்ப வாழ்வுக்கான சட்டதிட்டங்கள் என்பவற்றை விளக்கிய அதே ஈடுபாட்டுடனும், நுணுக்கத்துடனும் இப்பிரச்சினையை அல் குர்ஆன் இங்கே விளக்கி வந்தது. இதனை வாசிக்கும் யாரும் அல் குர்ஆன் வணக்கவழிபாடு, உலக நடவடிக்கை என வாழ்வைப் பிரித்து நோக்குவதில்லை என்ற தெளிவுக்கு கண்டிப்பாக வருவார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இப்போது ஸூரா பகராவின் மூன்றாம் பகுதியின் இறுதி வசனத்திற்கு வருகிறோம்.

ஸூரா பகராவின் மூன்றாம் பகுதி மிக நீண்ட பகுதி. அது பதினொரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு விளக்கப்பட்டது. அதன் பெரும் பகுதி சட்ட விளக்கங்கள். அது போராட்டம் சம்பந்தமான இரு பகுதிகளையும், நம்பிக்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு பகுதியையும் கொண்டிருந்ததைக் கண்டோம். இப்போது ஓர் ஆழ்ந்த கருத்துப் பொதிந்த வசனத்தோடு இப்பகுதியை ஸூரா முடிக்கிறது.

لِلَّهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِؕ وَاِنْ تَبَدُّوْا مَا فِيْ اَنْفُسِكُمْ اَوْ خُفُوْهُ يُحٰسِبِكُمْ بِهٖ اللّٰهُ

فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَاءُؕ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٥١﴾

வானங்களிலும், பூமியிலும் உள்ள அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியனவாகும். உங்களுக்கு உள்ளங்களில் இருப்பவற்றை நீங்கள் வெளிப்படக் காட்டினாலும், மறைத்துக் கொண்டாலும் அல்லாஹ் அவைபற்றி உங்களை விசாரிப்பான். தான் விரும்புவவர்களை மன்னித்துவிடுவான். விரும்புவவர்களைத் தண்டிப்பான். அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்திபடைத்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 284)

இப்போது இவ்வசனத்தை விரிவாக நோக்குவோம்.

வானங்களிலும், பூமியிலும் உள்ள அனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே உரியனவாகும்...

(வசனம்:284)

வானங்களிலும், பூமியிலும் உள்ளவைகள் அல்லாஹ்வுக்கே சொந்தமானவை. அவன் அவற்றை அவதானிக்கிறான். அவற்றின் ஓட்டத்தையும், இயக்கத்தையும் நிர்ணயிக்கின்றான். குறிப்பாக மனிதனை சுதந்திர சிருஷ்டியாக அவன் படைத்துள்ளான். எனினும் அந்த மனிதனும் அவனது இயக்கமும் அல்லாஹ்வுக்கே சொந்தமானவை. இறை அவதானிப்பில் அந்த மனிதனும் முக்கிய இடம் பெறுகிறான். உலகின் எந்தப் பொருளோடு அந்த மனிதன் உறவாடினாலும் இறைவனுக்குச் சொந்தமான பொருளுடனேயே உறவாடுகிறான். எனவே, அவ்வறவாடல் அனைத்தின்போதும் இக்கவனத்தை அவன் கொடுக்க வேண்டிய வனாகிறான்.

...உங்களுக்கு உள்ளங்களில் இருப்பவற்றை நீங்கள் வெளிப்படக் காட்டினாலும், மறைத்துக் கொண்டாலும் அல்லாஹ் அவைபற்றி உங்களை விசாரிப்பான். தான் விரும்புவவர்களை மன்னித்துவிடுவான். விரும்புவவர்களைத் தண்டிப்பான்...

(வசனம்: 284)

நீங்கள் எதனை உள்ளத்தில் மறைத்தாலும், வெளிப்படுத்திக்காட்டினாலும் அவற்றை இறைவன் -அல்லாஹ்- விசாரிப்பான். அந்த விசாரனை தண்டனையில் போய் முடியலாம் அல்லது அதனை அல்லாஹ் மன்னித்தும் விடலாம். அது அறிவுபூர்வமாகச் செயற்படும் இறை நாட்டத்தைப் பொறுத்தது. உள்ளத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களை அவற்றை இறைவன் -அல்லாஹ்- அவதானிக்கிறான் என்றவகையில் கவனத்திற் கொள்வதே நம்பிக்கையின் அதியுயர்ந்த நிலை.

“நீ அல்லாஹ்வை, அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல் வணங்குதல், நீ அவனைப் பார்க்காவிட்டாலும் அவன் உன்னைப் பார்க்கிறான்.” (அர்ப்பண அந்நவவிய்யா-ஸஹீஹ் முஸ்லிம்) என இறை தூதர் (ஸல்) விளக்கிய மனோநிலையே இதுவாகும்.¹

1. அல் நபஉ அல் அஸீம் - முஹம்மத் அப்துல்லாஹ் தர்ராஸ்: பக்-282

இஸ்லாம் தனது சமூக வாழ்வைக் கொண்டு செல்ல அரசையும், அதன் சாதனங்களான பொலிஸ், இராணுவம் இன்னும் பலவகை நிறுவன ஒழுங்குகளையும் மட்டும் நம்பியிருப்பதில்லை; அவற்றை முதன்மையாகக் கொள்வதுவுமில்லை. இத்தகைய மனோ நிலையை உருவாக்குவதனுடாகவே பிரதானமாக அது தனது போதனைகளையும், சட்டதிட்டங்களையும் சமூக வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்த முனைகிறது. ஏற்கனவே ஸூராவில் பல்வேறு சட்டதிட்டங்களும், போதனைகளும் விளக்கப்பட்டன. அதன் இறுதியாக வந்த இந்த வசனத்தின் மூலம் அவை நடைமுறையாவதற்கான அடிப்படை வழிமுறையை இந்தவகையில் ஸூரா விளக்கியுள்ளது.

இவ்வசனத்தின்படி அல்லாஹ் உள்ளத்திலுள்ளவற்றையும் விசாரணைக்குட்படுத்துகிறான். உண்மையில் அவ்வாறு விசாரணைக்குட்படுபவை உள்ளத்தின் தீர்மானங்களாகிய, செய்ய உறுதி கொண்ட எண்ணங்கள்தான். பெருமை, பொறாமை, குரோதம் போன்ற உள்ளத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட செயல்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். உள்ளத்தில் நிலைக்காது வந்து செல்லும் எண்ணங்களை இறைவன் -அல்லாஹ்- விசாரிப்பதோ, அவற்றுக்கு தண்டனை வழங்குவதோ கிடையாது. இக்கருத்தையே கீழ்வரும் ஹதீஸ்கள் சொல்கின்றன:

அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) சொல்கிறார்கள்: "உள்ளத்தில் தோன்றுபவற்றை அவற்றைப் பேசாதபோது அல்லது செயற்படுத்தாது விட்டுவிடும்போது எனது சமூகத்திற்கு அல்லாஹ் அவற்றை மன்னித்து விட்டான்."

(ஸஹீஹ் அல் புஹாரி, ஸஹீஹ் அல் முஸ்லிம், ஸுனன் அபூ தாலூத், ஸுனன் அத்திர்மிதி, ஸுனன் அந்நஸாய், ஸுனன் இப்னு மாஜா)²

அபூ ஹுரைரா (ரழி) அறிவிக்கிறார்: இறை தூதர் (ஸல்) கூறினார்கள்: "அல்லாஹ் சொல்கிறான். எனது அடியான் ஒரு தீமையை செய்ய முயன்று அதனை விட்டுவிட்டால் அதனை எழுதாதீர்கள். அதனைச் செய்தால் ஒரு தீமை செய்ததாக எழுதுங்கள். நன்மை செய்ய முயன்று செய்யாவிட்டாலும் நன்மை ஒன்றைச் செய்ததாக எழுதுங்கள். அதனைச் செய்தால் பத்து நன்மைகள் செய்ததாக எழுதுங்கள்."

(ஸஹீஹ் புகாரி, ஸஹீஹ் முஸ்லிம்)³

இந்த வசனத்தின் இறுதியில் இறைவன் -அல்லாஹ்- கீழ்வருமாறு கூறுகிறான்.

1. தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஷீத் ரிளா: வா-3 பக்-96,97

2. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-345

3. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-345

...அல்லாஹ் அனைத்தையும் செய்யச் சக்திபடைத்தவனாக உள்ளான்.

(வசனம்: 284)

அல்லாஹ் பிரபஞ்சத்தின் சொந்தக்காரன் மட்டுமன்று. அவன் எக்காரியத்தைச் செய்யவும் ஆற்றலும், சக்தியும் படைத்தவன். எனவே, மனிதனை விசாரிக்கவும், தண்டிக்கவும், மன்னிக்கவும் அவனுக்கு பூரண சக்தியுண்டு.

முடிவுரை

(285 - 286)

அல் பகரா அல் குர்ஆனின் ஸூராக்களில் மிக நீண்டது. வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளையும் அது ஏறத்தாழ அடக்கியுள்ளது. நம்பிக்கைப் பகுதிகளை அது விளக்கியது; வணக்கவழிபாடுகளையும் கூறியது; ஆயுத போராட்ட ஒழுங்குகளையும் விவரித்தது; குடும்ப வாழ்வின் சில பகுதிகளையும் தெளிவுபடுத்தியது; கொடுக்கல் வாங்கல்களின் சில பகுதிகளையும் அது எடுத்து விளக்கியது; இவை அனைத்தோடும் யூத சமூக வரலாற்றினூடே பல்வேறு சமூகவியல் உண்மைகளையும் அது விளக்கிக் காட்டியது.

இப்போது அந்த ஸூரா முடியப் போகிறது. எந்த வகையில் அது தான் சொன்ன கருத்துக்களை முடித்துக் கொள்கிறது என நோக்குவோம்:

இந்தத் தூதர் தமக்கு இறைவனிடமிருந்து இறங்கியவற்றை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளார். அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்களும் அவற்றை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் அனைவரும் அல்லாஹ்வையும், அவனது வானர்களையும், வேதங்களையும், தூதர்களையும் நம்புகின்றனர்.

ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ
وَالْمُؤْمِنُونَ
كُلٌّ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ
وَرُسُلِهِ

நாம் அல்லாஹ்வின் தூதர்களிடையே
வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை.
அவர்கள் சொன்னார்கள்: "எங்கள்
இறைவா! நாங்கள் செவியற்றோம்.
அடிபணிந்தோம். எங்கள் இறைவா!
உன் மன்னிப்பைக் கோருகிறோம்.
உன்னிடமே திரும்பி
வரவேண்டியுள்ளது." (285)

அல்லாஹ் எந்த ஆன்மா மீதும் அதன்
சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில்
பொறுப்புக்களைச் சுமத்துவதில்லை.
அது சம்பாதித்த நன்மைகள்
அதற்குரியதாகவே அமையும். அது
சம்பாதித்த தீமைகள் அதற்குப்
பாதகமாகவே அமையும்.

எங்கள் இறைவா! நாம் மறந்தால்
அல்லது தவறிழைத்தால் எங்களைச்
குற்றம் பிடிக்காதே!
எங்கள் இறைவா! எமக்கு
முன்பிருந்தோர் மீது சுமத்தியது
போன்ற பாரங்களை எம்மீது
சுமத்தாதே!
எங்களால் தாங்கமுடியாத
பாரத்தையும் எம்மீது
சுமத்திவிடாதே!
எங்களை மன்னித்துவிடு! எம்மை
மன்னித்து எமது பாவங்களை
மறைத்துவிடு! எங்கள் மீது கருணை
புரிவாயாக! நீயே எமது
பொறுப்பாளனாவாய்! நிராகரிப்போர்
மீது எமக்கு வெற்றியைத்
தருவாயாக! (286)

لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ
وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا
وَالَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٨٥﴾

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا
لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ

رَبَّنَا لَا تُوَاخِذْنَا إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا
رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ
عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِنَا
رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ
وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا إِنَّتَ
مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

ஸூரா, அல் குர்ஆனைப் பொறுத்தவரையில் மனிதர்களை மூன்று வகையி னராகப் பிரித்தது. அதன் முதல் வகையினர் அத்தூதை ஏற்றுச் சமந்தவர்கள். அவர்கள் யூத சமூகத்தை அடுத்து இந்தத் தூதை சமக்கிறார்கள். இப்நாஹீம் (அலை) அவர்களது பிரார்த்தனையை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அவர்கள் தோன்றினார்கள். இவ்வாறு ஸூரா கூறியது. தூதைச் சமந்த அச்சமூகத்தை நோக்கி தொடர்ந்து ஸூரா பேசி வந்தது.

இப்போது தூதை சமப்பதாக ஏற்றுக் கொண்ட அச்சமூகம் எவ்வாறு அதனைச் சமக்கப் போகிறது; அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள். ஸூரா அவர்களை பேச விடுகிறது.

அவ்வாறு பேசுவதற்கு முன்னால் அவர்களைப் பற்றி ஒரு சுருக்க விளக் கத்தையும் தருகிறது:

أَمَّا الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَأَتْ بِهِ وُكُوبَهُ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٢٢٥﴾

இந்தத் தூதர் தமக்கு இறைவனிடமிருந்து இறங்கியவற்றை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளார். அவரை ஏற்றுக்கொண்டவர்களும் அவற்றை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் அனைவரும் அல்லாஹ்வையும், அவனது வானர்களையும், வேதங்களையும், தூதர்களையும் நம்புகின்றனர். நாம் அல்லாஹ்வின் தூதர்களிடையே வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை. அவர்கள் சொன்னார்கள்: "எங்கள் இறைவா! நாங்கள் செவியேற்றோம். அடிபணிந்தோம். எங்கள் இறைவா! உன் மன்னிப்பைக் கோருகிறோம். உன்னிடமே திரும்பி வரவேண்டியுள்ளது."

(வசனம்: 285)

அவர்கள் தூதரும், முஃமின்களும் -நம்பிக்கையாளர்களும்- :

இருவரும் இணைந்தே தூதைச் சமக்கப் போகிறார்கள். அல்லது முஃமின்கள் தூதரின் வழிகாட்டலின் கீழ் அதனைச் சமக்கப் போகிறார்கள்.

தூதரும், முஃமின்களும் தூதருக்கு இறக்கப்பட்டவற்றை நம்பிக்கை கொண்டனர்:

இந்த சமூகம் இறை வழிகாட்டலைப் பின்பற்றும் சமூகம். பிரபஞ்சம் பற்றிய அடிப்படை உண்மைகளை அங்கிருந்துதான் அது பெறுகிறது. நடை முறை வாழ்வுக்கான அடிப்படை வழிகாட்டல்களையும் அங்கிருந்தே அது பெறுகிறது.

அல்லாஹ்வை நம்பிக்கை கொண்டார்கள்:

இறைவனே -அல்லாஹ்வே- பிரபஞ்சத்தின் முதல் அடிப்படை உண்மை. இந்த உலகம் தற்செயல் நிகழ்வல்ல. அதன் இயக்கமும் தற்செயலான, குருட்டுத்தனமான இயக்கமல்ல. அறிவும், ஆற்றலும் உள்ள ஒருவன் அதனை உருவாக்கி, திட்டமிட்ட அடிப்படையில் இயக்குகிறான். அவனுக்கு மனித உலகோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளது. மனிதனும் அவனோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளலாம்.

மலக்குகள் மீது நம்பிக்கை கொண்டார்கள்:

இந்த உலகை கடவுள் சில சக்திகள் ஊடாக நிர்வகிக்கிறான். ஒளி சக்தியால் உருவான அவர்கள் இப்பிரபஞ்சத்தின் பல்வேறு பொறுப்புக்களில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்களையே அல் குர்ஆன் 'மலக்' - 'மலாயிகா' என அழைக்கிறது.

வேதங்களை நம்பிக்கை கொள்வார்கள்:

கடவுள் மனிதனை தட்டுத் தடுமாறி இருட்டில் உழல விட்டுவிடவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே தொடர்ந்து அவனுக்கு வழிகாட்டல்களை அனுப்பி வந்தான். அவையே வேதங்கள் எனப்படுகின்றன. அந்த வேதங்கள் அனைத்தையும், வழிகாட்டல்கள் எல்லாவற்றையும் முஸ்லிம்கள் நம்புகிறார்கள்.

தூதர்களையும் நம்பிக்கை கொள்கிறார்கள்:

வேதங்களை மட்டும் இறைவன் இறக்கவில்லை. அவற்றோடு மனிதர்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட தூதர்களையும் அனுப்பி வைத்தான். அவர்கள் அத்தூதை விளக்கினர்; நடைமுறைப்படுத்தப் போராடினர்; நடைமுறைப்படுத்தினர்; சொந்த வாழ்கையில் அதற்கு உதாரணமாகவே வாழ்ந்தனர்.

இப்போது தூதைச் சுமந்த அவர்கள் பேச விடப்படுகின்றனர்:

...நாம் அல்லாஹ்வின் தூதர்களிடையே வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை...

(வசனம்:285)

தூதைச் சுமந்து பல்வேறு மக்களுக்கு மத்தியில் வந்து சென்ற எல்லா தூதர்களையும் ஏற்றவர்கள் நாம். அத்தூதர்களை நாம் பிரித்து நோக்குவதில்லை. எமது தூதர் அந்தத் தூதர்களைத் தொடர்ந்து வந்தவர். முன்னைய தூதர்களின் தூதுகள் திரிப்புட்டுச் சிதைந்து போயின என்ற பின்னணியில் காலச் சூழலுக்குப் பொருத்தமாக அமைய வேண்டும் என்ற வகையிலும் எமது தூதர் வந்தார். இவ்வாறு தூதை ஏற்கும் கருத்துப் பின்னணியில் அவர்கள் தமது நிலைப் பாட்டை மிகத் தெளிவாகச் சொல்கிறார்கள்:

அவர்கள் சொன்னார்கள்: "எங்கள் இறைவா! நாங்கள் செவியேற்றோம். அடிபணிந்தோம். எங்கள் இறைவா! உன் மன்னிப்பைக் கோருகிறோம். உன்னிடமே திரும்பி வரவேண்டியுள்ளது."

(வசனம்: 285)

இறைவா நீ சொன்ன, விளக்கிய எல்லாவற்றையும் செவிமடுத்தோம். அவற்றைக் கவனத்திற் கொண்டோம். அவை அனைத்திற்கும் அடிபணிந்தோம். நாம் செல்லும் வழியில் பிழைகள்விட்டால் அவற்றுக்காக உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறோம். ஏனெனில் உன்னிடமே திரும்பி வரவேண்டியுள்ளது.

தொடர்ந்து அவர்கள் பேச முன்னால் இறைவன் பேசுகிறான்:

لَا يُكْفِيكَ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا أُكْسِبَتْ ...

அல்லாஹ் எந்த ஆன்மா மீதும் அதன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் பொறுப்புக்களைச் சுமத்துவதில்லை.

அது சம்பாதித்த நன்மைகள் அதற்குரியதாகவே அமையும்.

அது சம்பாதித்த தீமைகள் அதற்குப் பாதகமாகவே அமையும்...

(வசனம்: 286)

இந்த வசனத்தினூடே அல்லாஹ் அவர்களுக்கு ஓர் அமைதியைக் கொடுக்கிறான். எனது கட்டளைகள், போதனைகள் சுமக்கக் கூடியதாக, மனித சக்திக்குட்பட்டதாகவே இருக்கும். எந்த ஆன்மா மீதும் அதன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் நான் பொறுப்புக்களைச் சுமத்துவதில்லை. எனவே, உங்கள் நிலைப்பாட்டிலேயே அனைத்தும் உள்ளது. நீங்கள் நன்மைகளைச் செய்து சம்பாதித்தால் அது உங்களுக்குச் சாதகமாக அமையும். தீமைகளைச் சம்பாதித்தால் அது உங்களுக்குப் பாதகமாக அமையும்.

இங்கு அல் குர்ஆனின் நுணுக்கமான பிரயோகம் ஒன்றையும் அவதானிப்போம். நன்மைகளைச் சம்பாதித்தல், தீமைகளைச் சம்பாதித்தல் என்ற இரண்டு கருத்துக்களுக்கும் 'கஸப்' சம்பாதித்தான் என்ற ஒரே சொல்லையே ஓரளவு வித்தியாசத்துடன் அல் குர்ஆன் பாவித்துள்ளது. 'கஸப்' எனின் சாதாரணமாகச் சம்பாதித்தான் என்று பொருள். அதே சொல்லை 'இக்தஸப்' எனப் பாவித்தால் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்தான் என்ற கருத்தை அது கொடுக்கும். இந்த வகையில் நன்மையை இலகுவாகச் செய்ய முடியுமென்றும், தீமையைச் செய்யக் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்றும் அல் குர்ஆன் உணர்த்துகிறது.

நன்மை செய்தல் மனித இயல்போடு ஒட்டியது. எனவே, அதனைச் செய்வது இலகு. தீமை செய்தல் மனித இயல்புக்கு முரண்படுகிறது. எனவே, அதனைச் செய்யக் கஷ்டப்பட வேண்டும். இந்தப் பின்னணியிலேயே 'இக்தஸப்' என்ற சொல் இங்கு பாவிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு முஃமின்கள் -நம்பிக்கையாளர்கள்- பொறுப்பை ஏற்பதாகச் சொன்னார்கள். இறைவன் -அல்லாஹ்- அந்தப் பொறுப்புக்களின் இயல்பை

விளக்கினான். பின்னர் தொடர்ந்து முஃமின்கள் பேசுகின்றனர். அது ஒரு ஆழ்ந்த பிரார்த்தனையாக அமைகிறது:

رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ ۗ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا إِنَّتَ مَوْلَانَا

فَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٨٦﴾

எங்கள் இறைவா! நாம் மறந்தால் அல்லது தவறிழைத்தால் எங்களைக் குற்றம் பிடிக்காதே! எங்கள் இறைவா! எமக்கு முன்பிருந்தோர் மீது சுமத்தியது போன்ற பாரங்களை எம்மீது சுமத்தாதே! எங்களால் தாங்கமுடியாத பாரத்தையும் எம்மீது சுமத்திவிடாதே! எங்களை மன்னித்துவிடு! எம்மை மன்னித்து எமது பாவங்களை மறைத்துவிடு! எங்கள் மீது கருணை புரிவாயாக! நீயே எமது பொறுப்பாளனாவாய்! நிராகரிப்போர் மீது எமக்கு வெற்றியைத் தருவாயாக!

(வசனம்: 286)

இப்பிரார்த்தனை 'இறைவா நாம் உமது தூதை சுமக்கிறோம். ஆனால் எமது பலவீனங்களைக் கண்டு, அவற்றை ஏற்று இலகுவடுத்துவாயாக, மன்னிப்பாயாக' என்று கேட்பதாக அமைகிறது. இப்போது அவர்களது பிரார்த்தனையைக் கேட்போம்.

எங்கள் இறைவா! நாம் மறந்தால் அல்லது தவறிழைத்தால் எங்களைக் குற்றம் பிடிக்காதே!... (வசனம்: 286)

மறதியும், தவறிழைத்தலும் மனிதனின் இயல்பு. நூறு வீத மிகப் பூரணமான கவனத்துடனும், நூறு வீத மிகப் பூரண ஈடுபாட்டுடனும் செயற்படல் மனிதனுக்குச் சாத்தியமில்லை. எனவே, இப்பகுதியில் காணப்படும் அவனது பலவீனத்தால் மறதியும், தவறுகளும் அவனால் நிகழக் கூடும்.

"இறைவா அத்தவறுகளையும், மறதியையும் குற்றமாகக் கண்டு விடாதே." என்று அவர்கள் முதலில் பிரார்த்தனையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

இக்கருத்தை இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கீழ்வருமாறு விளக்குகிறார்கள்.

இப்பூ அப்பாஸ் (ரழி) அறிவிக்கிறார்: "தவறையும், மறதியையும், நிர்ப்பந்தத்தால் வரும் செயல்களையும் எனது சமூகத்திற்காக அல்லாஹ் மன்னித்து விட்டான்."

(ஸுன்ன இப்பூ மஜா, ஸஹீஹ் இப்பூ ஹிப்பான், தபராஹி)

எனினும் பொறுப்பை மிகப் பூரணமாகச் செய்து விட வேண்டும் என்ற உணர்வு இப்பிரார்த்தனையில் தொனிக்கிறது.

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்பூ கஸீரின் கருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-348

இது கவனயீனத்தாலும், பொறுப்புணர்ச்சி இன்மையாலும் வரும் மறதி, தவறுகளைக் குறிக்காது என்பதனை இங்கு கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்த பிரார்த்தனை:

எங்கள் இறைவா! எமக்கு முன்பிருந்தோர் மீது சுமத்தியது போன்ற பாரங்களை எம்மீது சுமத்தாதே! எங்களால் தாங்கமுடியாத பாரத்தையும் எம்மீது சுமத்திவிடாதே!
(வசனம்: 286)

'பாரம்' என்ற முதலாவது பிரயோகம் சுமப்பதற்குப் பாரமான, நடைமுறைப் படுத்தக் கடினமான சட்டங்களைக் குறிக்கிறது. உதாரணமாக யூதர்கள் மாட்டை வணங்கிய போது அவர்களுக்கான பாவ மன்னிப்பு கொலை செய்தலாக அமைந்தது. இவ்வாறு சில கடினமான சட்டங்கள் பழைய சமூகங்களில் காணப்பட்டன. அவ்வாறான கடும் பாரமான சட்டங்களை விதிக்க வேண்டாம் எனக் கேட்பதுவே இதன் பொருளாகும்.

அடுத்து வந்த 'தாங்க முடியாத பாரம்' என்பது சோதனைகளாக வரும் கடும் துன்பங்களையும், கஷ்டங்களையும் குறிக்கிறது. அதாவது இறைவன் -அல்லாஹ்- பலவகையில் தனது தூதை சுமந்த சமூகங்களையும் கூட சோதிப் பதுண்டு. அந்நிலையில் மிகப் பாரிய தாங்க முடியாத சோதனைகளை எம்மீது விதிக்க வேண்டாம் என இப்பிரார்த்தனை கூறுகிறது.¹

அடுத்த பிரார்த்தனை:

எங்களை மன்னித்துவிடு! எம்மை மன்னித்து எமது பாவங்களை மறைத்துவிடு!
எங்கள் மீது கருணை புரிவாயாக! (வசனம்: 286)

'எங்களை மன்னித்துவிடு!' என்ற மொழிபெயர்ப்பின் அல் குர்ஆனியப் பிரயோகம் 'வஃபு அன்னா' என்பதாகும். அரபு மொழியில் 'அப்வ்' என்ற சொல் பாவத்தை மன்னித்துவிடல், அவற்றுக்குத் தண்டனை வழங்காதிருத்தல் என்ற கருத்துக்களை அடிப்படையில் கொடுக்கிறது.² இவ்வாறு வேண்டி பாவங்களை மன்னித்துவிடுமாறு மேலும் அவர்கள் வேண்டுகிறார்கள். பிறர் பார்வையில்படும் வகையில் பாவங்களை அம்பலப்படுத்திவிடாதே; மன்னித்து விடு என்ற கருத்தையும் இவ்வசனம் தருகிறது.

ஏனெனில் மன்னித்து விடு என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சொல்லான 'இஃபிர்' என்பது மறைத்து விடல் என்ற கருத்தைக் கொடுக்கும் வேர்ச் சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாகும்.³

1. உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-348
தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஃதீ ரினா: வா-3 பக்-105,106

2,3. பார்க்க: உம்தா அல் தப்ஸீர் - தப்ஸீர் இப்னு கஸீரின் சுருக்க நூல் - அஹ்மத் முஹம்மத் ஷாகிர் வா-1 பக்-348
தப்ஸீர் அல் மனார் இமாம் ரஃதீ ரினா: வா-3 பக்-106
அல்-ஜாமிஉ வி-அஹ்காமில் குர்ஆன் - இமாம் குர்துபி - வா:02 பக்:286

அதனோடு இணைத்து பாவமன்னிப்பு மட்டுமல்ல பொதுவாக எம்மீது கருணையும், அன்பும் கொள்வாயாக என அவர்கள் வேண்டுகிறார்கள்.

இறுதிப் பிரார்த்தனை:

நீயே எமது பொறுப்பாளனாவாய்! நிராகரிப்போர் மீது எமக்கு வெற்றியைத் தருவாயாக! (வசனம்: 286)

அல்லாஹ்வே முஸ்லிம்களுக்கு உதவுபவன். அவர்களது விவகாரங்களைக் கவனிக்கும் பொறுப்பாளன். இந்நிலையில் எமக்கு நீ தர வேண்டிய அடிப்படை உதவி இவ்வுலகில் இறை நிராகரிப்பின் ஆதிக்கத்தை விட ஏகத்துவத்தின் ஆதிக்கமே மிகைத்து நிற்க வேண்டும். அத்தகைய வெற்றியை எமக்குச் சாத்தியப்படுத்துவாயாக என்று இப்பிரார்த்தனை அமைகிறது.

இப்பிரார்த்தனையும், அதனோடு ஒட்டிய வசனங்களும் இறை வழிகாட்டலைச் செவிமடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டு வந்த முத்தகீகள் -இறை பய உணர்வு கொண்டோர்- எழுந்து பிரார்த்தித்து விடை பெறும் தோற்றத்தைப் பெற்றிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். இதோ பிரார்த்தனையை மீண்டும் ஒரு முறை எமது வசனங்களில் பார்ப்போம்.

நீ சொன்னவை எல்லாவற்றிற்கும் செவிமடுத்தோம்.

உனக்கு அடிபணிந்தோம்.

உனது கட்டளைகளைப் பொறுத்தவரையில் சுமக்க மிகக் கடினமான கட்டளைகளைத் தராதே.

தாங்க முடியாத பாரமான சோதனைகளையும் எம்மீது சுமத்தாதே.

எமது பாவங்களை மன்னித்துவிடு, கருணை காட்டு.

இதோ நாம் உனது தூதை சுமந்து செல்கிறோம்.

எமது போராட்டத்தில் வெற்றியைத் தருவாயாக.

ஆம்! உருவாகிவிட்ட அந்த இலட்சிய சமூகம் பிரார்த்தித்து விடை பெற்றுக் களம் செல்லும் காட்சி இது.

அழகானதொரு முடிவுரை...

கொள்கைகளையும், சட்டங்களையும் நடைமுறையில் கண்ட...

வித்தியாசமான முடிவுரை...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

அரும் பதங்கள் விளக்கம்

ஆயத்: அல்குர்ஆனின் வசனம். அல் குர்ஆனின் வசனத்திற்கு மட்டுமே இச்சொல் பாவிக்கப்படுகிறது. மொழிப் பொருள்: அற்புதம், அத்தாட்சி.

அல்லாஹு அக்பர்: அல்லாஹ் மிகப் பெரியவன் என்பது நேரடிப் பொருள். அறிவு, சக்தி, ஆற்றல் அனைத்தாலும் கடவுள் ஒப்பிட முடியாதளவு பெரியவன் என்ற இறைவன் பற்றிய கருத்தியலை இது குறிக்கிறது.

அல் குர்ஆன்: இறைவன் இறுதியாக மனித சமூகத்திற்கு இறக்கிய வேதத்தின் -நூலின்- பெயர்.

(அலை): இது 'அலைஹிஸ்ஸலாம்' என்ற அரபு வாக்கியத்தின் கருக்கம். 'அவர் மீது சாந்தி உண்டாகட்டும்' என்பது இதன் பொருள். இறை தூதர்களது பெயர் வரும்போது இவ்வசனம் பாவிக்கப்படுகிறது.

அவ்ராத்: இறைவனை ஞாபகப் படுத்தலுக்கான சில வார்த்தைகள்.

அன்ஸார்: உதவியாளர்கள் என்பது சொற் பொருள். மக்காவைத் துறந்து வந்தோருக்கு மதீனா முஸ்லிம்கள் அனைத்துவகை உதவிகளும் செய்தனர். அந்தவகையில் அவர்கள் அன்ஸாரிகள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

இபாதத்: வணக்க வழிபாடு. குறிப்பிட்ட வணக்கக் கிரியைகளுக்கும் இச்சொல் பாவிக்கப்படுவதோடு மனித வாழ்வின் அனைத்து நற்செயல்களும் ஒரு வணக்கம் -இபாதத்- என்ற கருத்திலும் பாவிக்கப்படுகிறது.

இமாம்: தலைவர். அறிவு, அரசியல் தலைமைகள் அனைத்துக்கும் பொதுவான சொல். தொழுகையை நடாத்துபவருக்கும் இச்சொல் பாவிக்கப்படுகிறது.

இன்ஜீல்: ஈஸா (அலை) என்ற இறை தூதருக்கு இறங்கிய வேத நூலின் பெயர்.

இணை வைத்தல்: உயர்ந்த ஒரு இறைவனுக்கு நிகராக இன்னும் சிலர் அல்லது சில உள்ளன என்ற கருத்துப் போக்கு அல்லது நடத்தை.

இஸ்லாம்: உலகுக்கு இறைவன் தூதர்கள் மூலம் விளக்கிச் சொன்ன வாழ்க்கை முறை. இறைவனுக்குக் கட்டுப்படல் என்பது இதன் பொருள்.

இஸ்ராயீலிய்யாத்: உலகின் தோற்றம், மனித தோற்றம், இறை தூதர்கள் என்ற பல விடயங்கள் பற்றி யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்களது வேதங்களான தவ்றாத், இன்ஜீல் வேதங்களில் பல விபரங்கள் உள்ளன. வாய் மொழி மூலமாகவும் இவ்விடயங்கள் குறித்த பல சம்பவங்கள், கதைகள் அவர்களுக்கு மத்தியில் நிலவி வந்தன. அவையே இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் நிறையப் பொய்களும், சுற்பனைகளும் சுலந்திருந்தன. முஸ்லிம்களது அறிவு நிலைகளிலும் இவை செல்வாக்கு செலுத்தி, ஹதீஸ், தப்ஸீர் போன்ற கலைகளிலும் நுழைந்தன.

இஷா: சூரியன் மறையத் துவங்கி ஏறத்தாழ 1½ மணித்தியாலங்களின் பிறகான தொழுகை இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

இஹ்ராம்: ஹஜ் வணக்கத்தை ஆரம்பிக்கும் போது சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு ஹஜ் செய்யும் எண்ணத்தோடு ஒரு குறிப்பிட்ட வகை உடையையும் அணிவர். இச் செயற்பாடுகள் இஹ்ராம் எனப்படுகிறது.

உம்மா/உம்மத்: முஸ்லிம் சமூகக் கட்டமைப்பு அல்லது பொதுவாகச் சமூகக் கட்டமைப்பு.

உம்ரா: மக்காவின் கஃபாவை தரிசித்து செய்யும் ஒரு கடமையற்ற வணக்கம். ஹஜ் வணக்கக் கிரியைகளில் சிலவற்றை மட்டும் இது கொண்டுள்ளது.

ஏகத்துவம்: பிரபஞ்சத்தை படைத்து ஆள்பவன் ஒரு கடவுளே என்ற சிந்தனைப் போக்கு.

கஃபா: மக்காவில் உள்ள புனித விஷ்டுட பள்ளி/வணக்கஸ்தளம்.

கிப்லா: மக்காவிலுள்ள கஃபா என்ற விஷ்டுட பள்ளி இருக்கும் திசை. அத்திசையை நோக்கியே முஸ்லிம்கள் தொழுவர்.

குர்பானி: பிராணிகளை இறைவனுக்காகப் பலியிடலைக் குறிக்கிறது. வச நியற்றோருக்கு உணவாக அமைதல் என்ற நோக்கில் இது செய்யப்படுகிறது.

குறைஷி: மக்காவில் வாழ்ந்த ஒரு கோத்திரத்தின் பெயர். அரபு தீபகற்பத்தின் தலைமைக் கோத்திரம்.

தக்வா: இறைவன் மீதான அன்பு, பயம், கண்ணியம் என்பவற்றோடு கூடிய இறை பிரக்ஞை, மனநிலை. இந்த மனநிலையோடு சமூக வாழ்வோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தியல்.

தவாப்: கஃபாவை வலம் வரும் ஒரு வணக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

தாபியீன்: இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது தோழர்களோடு வாழ்ந்தவர்கள்.

திக்கர்: இறைவனை நினைவு கூரல். அவ்வாறு நினைவு கூரப் பாவிக்கப்படும் வார்த்தைகள் திக்கர்கள் எனப்படுகின்றன.

தொழுகை: இறைவனை வணங்கும் குறிப்பிட்ட முறைகளோடு கூடிய ஒரு கிரியை.

நபி: இறைவன் தனது தூதை சுமக்கத் தெரிவு செய்யும் மனிதர்.

நபித்துவம்: இறை தூதை சுமக்கும் பதவி.

நோன்பு: ரமழான் என்ற அரபு மாதத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் உடல், உள் கட்டுப்பாடுகளோடு கூடியதொரு வணக்கம்.

பத்ர் யுத்தம்: இறை தூதர் (ஸல்) வரலாற்றில் ஹி - 02 ஆண்டு முஸ்லிம்களுக்கும், மக்கா வாசிகளுக்கும் இடையே பத்ர் என்ற இடத்தில் நடந்த யுத்தம்.

பள்ளி: முஸ்லிம்களது வணக்கத்தளம்.

புனித மாதம்: துல் கஃதா, துல் ஹஜ், முஹர்ரம், ரஜப் என்ற நான்கு மாதங்களும் யுத்தம் செய்யக் கூடாத மாதங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவையே அல்-அஷ்ஹூர் அல்-ஹூரும் (ஷஹர் ஹராம் - ஒருமை வடிவம்) என அழைக்கப்படும் புனித மாதங்கள் எனப்படுகின்றன.

பைத்துல்-முசத்தஸ்: பலஸ்தீனின் மேற்குக்கரையிலுள்ள புனித பள்ளி, இறை ஆலயம்.

மலக்கு: இறைவன் கட்டளையிடும் பணிகளை நிகழ்த்த அவனால் படைக்கப்பட்டோர். ஒளியினால் படைக்கப்பட்ட சக்தி வடிவங்கள் இவர்கள்.

மத்ஹப்: சட்ட ஆய்வு முறைமைகள் பல வகைப்பட்டன. அந்த ஆய்வு முறைமைகள் அதனை ஆக்கிய நபர்களது பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றன. அந்த ஆய்வு முறைமையே மத்ஹப் எனப்படுகிறது. ஷாபி, ஹனபி, மாலிகி, ஹன்பளி என்பன இந்த வகையில் பிரதான சட்ட ஆய்வு முறைமைகளாகும்.

மஸ்ஜித் ஹராம்: புனித பள்ளி. மக்காவில் உள்ள கஃபா என்ற பள்ளி இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது.

முஸ்லிம்: இறைவனுக்கு முற்றிலும் பணிந்தவர் - இஸ்லாத்தை ஏற்றவர் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறார்.

முஹாஜிர்: இறை மார்க்கத்திற்கான போராட்டத்தின் போது நாட்டைத் துறந்து செல்லும் நிர்ப்பந்த நிலையில் அதனைத் துறந்து செல்பவர். ஆரம்ப காலத்தில் மக்காவைத் துறந்து செல்லும் நிலைக்கு முஸ்லிம்கள் உட்பட்டனர். இவர்கள் முஹாஜிர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

முஃமின்: நம்பிக்கையாளன். இஸ்லாம் கூறும் நம்பிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டோன்.

ரமழான், ஷவ்வால், துல் கஃதா, துல் ஹஜ்: இவை அனைத்தும் அரபு மாதங்கள். நோன்பு என்ற வணக்கம் கடமையாகும் 9ஆவது அரபு மாதம் ரமழான். அதற்கடுத்த மாதம் ஷவ்வால். 11ஆவது அரபு மாதத்தின் பெயர் துல் கஃதா. இறுதி மாதம் துல் ஹஜ்.

(ரழி): இதன் முழு அமைப்பு 'ரழியல்லாஹு அன்ஹு' இறைவன் அவரைத் திருப்தியுடன் ஏற்றான். இவ்வசனம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது தோழர்களுக்குக் குறிப்பாகப் பாவிக்கப்படுகிறது.

வாஜிப்: கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய கடமையான ஒரு செயற்பாட்டைக் குறிக்கிறது.

வஹி: இறைவன் மனிதர்களில் சிலரைத் தன் தூதர்களாகத் தெரிவு செய்து தன் வழிகாட்டல்களை வழங்குகிறான். அவ்வாறு

வழிகாட்டல்களை வழங்கும் முறை 'வஹி' என அழைக்கப்படுகிறது.

ஞஹர், அலர், மஃரிப்: தொழுகைகள் நிகழும் குறிப்பிட்ட நேரங்கள். ஞஹர் - பகல் நேரத்தையும், அலர் 3½, 4 மணியிலிருந்து துவங்கும் மாலை நேரத்தையும், மஃரிப் சூரியன் மறையும் நேரத்தையும் குறிக்கிறது.

ஜாஹிலிய்யத்: இறை வழிகாட்டலுக்குப் புறம்பான சிந்தனைகள், கருத்துக்கள், நடத்தைகள் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றன. ஜஹல் - அறியாமை - என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து இச்சொல் பிறந்தது. இறை வழிகாட்டலைப் பெறாத ஒருவர் சரியான, உண்மையான அறிவைப் பெற மாட்டார் என்பதே இச் சொல்லின் கருத்துப் பின்னணியாகும்.

ஜிப்ரீல்: மலக்குகளின் தலைவர். இறை தூதை மனிதர்களில் தெரிவு செய்யப்பட்ட தூதர்களுக்கு கொண்டு வரலுக்குப் பொறுப்பானவர்.

ஜின்: நெருப்பால் படைக்கப்பட்ட மனிதனின் கண்களுக்குப் புலப்படாத ஒரு இனம்.

ஜுஸ்உ: பிற்காலத்தில் அல் குர்ஆனை 30 பகுதிகளாகப் பிரித்தனர். அந்தப் பகுதி இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது.

ஜிஹாத்: இறை மார்க்கத்தை நிலை நாட்ட எடுக்கப்படும் அனைத்து வகை முயற்சிகளும் இப்பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. தவிர்க்க முடியாத போது மேற் கொள்ளப்படும் ஆயுத போராடம் இதில் ஒரு வகை மட்டுமே.

(ஸல்): இறை தூதர் முஹம்மத் உடைய பெயர் சொல்லப்படும் போது 'ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்' என்ற இவ்வசனத்தைச் சொல்ல வேண்டும். 'இறைவன் அத்தூதருக்கு வாழ்த்துச் சொல்லட்டும்' என்பது இதன் பொருள்.

ஸஹர் உணவு: அதிகாலை ஏறத்தாழ 4, 4½ மணியளவில் நோன்பின் போது உட்கொள்ளப்படும் உணவு. ஸஹர் என்ற சொல் அதிகாலை என்ற கருத்தை தரும் பொதுச் சொல்லாகும்.

ஸஹாபாக்கள்: இறை தூதை நிலைநாட்டவும், நடைமுறைப்படுத்தவும் இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களோடு அர்ப்பணித்துப் பாடுபட்டோர். தோழர்கள் என்பது சொற்பொருள்.

ஸீரா: இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) வாழ்க்கை வரலாறு.

ஸுன்னா: இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வழி.

ஸூரா: அல் குர்ஆனின் அத்தியாயம். அல் குர்ஆனின் அத்தியாயத்திற்கு மட்டுமான தனிப் பெயர் இது.

ஷரீஆ: இறைவன் இறக்கிய மார்க்கத்தின் வழிகாட்டல்களைக் குறிக்கப் பாவிக்கப்படும் சொல். அதாவது இறை மார்க்கம் என்பதற்கு நிகரான கருத்துள்ள சொல். இஸ்லாத்தின் சட்டப்பகுதியை மட்டும் குறிக்கவும் இச்சொல் பாவிக்கப் படுவதுண்டு.

ஷஹீத்: இறை மார்க்கத்தை நிலைநாட்ட போராடி மரணித்தவர்.

ஷைத்தான்: உலகில் தீமைகளைப் பரப்பவும், வளர்க்கவும் பாடுபடும் மனிதர்கள், ஜின்களுக்கான பொதுச் சொல்.

ஷைத்தானியத் தூண்டுதல்: உள்ளத்தில் உருவாகும் பிழையான எண்ணங்களின் பின்னணி மனித, ஜின்களில் உள்ள பிழையான சக்திகளாகவும் இருக்கலாம். அல்லது மனித மனோ இச்சையாகவும் இருக்கலாம் என்ற கருத்து.

ஹதீஸ்: இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது வார்த்தை அல்லது செயல் அல்லது அவரது அங்கீகாரம் பெற்றவை.

ஹராம்: தடை செய்யப்பட்ட நடத்தை அல்லது உணவுப் பொருள்.

ஹலால்: அனுமதிக்கப்பட்ட நடத்தை அல்லது உணவுப் பொருள்.

ஹஜ்: மக்கா நகர் சென்று கஃபா என்ற புனித வணக்கஸ்தலத்தை தரிசித்து செய்யும் பல கிரியைகளோடு கூடிய ஒரு வணக்கமாகும். வருடம் ஒரு முறை இது நடைபெறுகிறது.

ஹஜ்ஜாஜிகள்: ஹஜ் என்ற வணக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்.

ஹிஜ்ரி ஆண்டு: முஸ்லிம்களின் வருடக் கணிப்பீடு இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்து சென்ற (ஹிஜ்ரத் செய்த) ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது. அதுவே இப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகிறது.

ஹுதையிய்யா உடன்படிக்கை: ஹிஜ்ரி 6ம் வருடம் மக்காவிற்கு அண்மையிலுள்ள ஹுதையிய்யா என்ற இடத்தில் மக்காவாசி களோடு இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) செய்து கொண்ட யுக்த நிறுத்த ஒப்பந்தம்.

IN COLLEGE ALL RIGHTS RESERVED

ಅಲ್ಪ

குர்ஆனிய சிந்தனை

அல் குர்ஆன் இறை வேதம்; இறை அறிவு; இறை வழிகாட்டல்; மனிதர்கள் மீது இறைவன் சொரிந்த அருள் மழை. ஸீரா அல் பாதிஹாவும், ஸீரா அல் பகராவும் அந்த வேதத்தின் ஆன்மாவாக அமையும் இரு ஸீராக்கள். ஸீரா அல் பாதிஹா அல் குர்ஆனுடைய வழிகாட்டலின் அடித்தளங்களை அடையாளம் காட்டுகிறது. மனித வாழ்வின் உண்மைப் பொருளைச் சொல்கிறது. இந்தக் கருத்தோடு அல் குர்ஆனினுள்ளே நுழையும்போது எதிர்ப்படும் முதல் ஸீரா, ஸீரா அல் பகரா. அது வாழ்வின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கான இறை வழிகாட்டலை முன் வைக்கிறது. அப்போது மனிதன் தன்னைப் புரிந்து கொள்கிறான். தனது வாழ்வைப் புரிந்து கொள்கிறான். அதன் பல்வேறு இயக்கங்களைப் புரிந்து கொள்கிறான். விளைவாக ஆழ்ந்த தெளிவுடன் இப்பூமியில் இயங்குகிறான்.

இந்த வகையில் சீரியக்கம் கொண்டவனே முஃமின் - இறை நம்பிக்கை வழியில் நுழைந்தோன். இறை பயம், இறை பிரக்கை கொண்டோன். அந்தத் "தக்வா" கொண்டோனின் இயக்கம் ஸீரா அல் பகரா.

*DVD included.

AL QUR'AN
OPEN COLLEGE

